

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодинокі число — 40 гр

Ч. 1

Січень

1933

1933 РІК.

*Рік минув, і все минуло
Те, що в нім пережили,
І хто з радістю, хто з горем
В тридцять третій рік вийшли.*

*Одні будуть жити тихо
Без тяжких гріховних хмар;
Другі будуть пхати лихо
І нести гріха тягар.*

*Коли хочете щасливо
Пережити Новий рік,
То почніть його з Ісусом
І живіть з Ним цілий вік.*

*Тільки Він один pomoже
Все життя тут легко йти,
І скінчити працю Божу
І в небесний край вийти.*

*Т. Тарасюк
Краків.*

Поквітування.

Пренумерата в 1932 р. вплинула на „Післанець Правди“ від слідуєчих зборів і поодиноких осіб: Ф. Завадський 1 дол., Петро Гордон 1 дол., Долинський 3 дол., А. Бойко 4 зол., Вол. Скоцень 6 зол., М. Жук 4 зол., С. Терентюк 4 зол., Дмитрух 3., М. Кулешко 4 зол., Й. Ришка 4 зол., П. Мончак 2 зол., М. Любянецький 4 дол., В. Кузьмак 3 дол., С. М. Замлюк 1 дол., П. Лемішка 2 зол., Г. Романець 1 зол., Ю. Махніцький 6 зол., Чура 4 зол. (довг) Г. Костишин 3 дол., І. Кузів 2 дол., І. Фрайняк 3 дол., М. Сиско 2 дол., І. Підгорецький 16 зол., А. Сагат 3 дол., П. Ленько за 1931 р. 2 зол., В. Тесляк за 1931 р. 3 зол., Г. Рубаха 1 зол., І. Павливода 6 дол. (довг), Л. Гнатик 4 зол., Я. Ільчук 2 зол., С. Кот 2 зол., М. Куценко (1931) 4 зол., Ф. Кочан 4. зол., В. Пенцарські 6 зол., Г. Кобрин 4 зол., М. Попко 4 зол., В. Мазур 1 дол., Т. Андрушко 1 дол., І. Штокало 4 зол., Й. Шкула 10 дол., Г. Базавлюк 1 дол., А. Якименко 4 зол., М. Королько 4 зол., П. Ленік 2 зол., М. Мига 2 зол., П. Фединич 1 дол., Ю. Антоняк 1 дол., М. Холєвка 21 дол., А. Івасюк 4 зол., М. Кубрин 1 дол., Із. Рибачук 4 зол., Г. Гнідець 10 зол., С. Бондарук 4 зол., Ф. Дорозовський 5 дол., М. Луцик (1931) 4 зол., В. Лушак 1 зол., Ф. Холод 1 зол., М. Яцків 1 дол., М. Стец (1931) 4 зол., І. Піліпчук 13 дол., П. Іванина 4 зол., К. Войдило 4 дол., Збір в Менвіль 17 дол., В. Василина 3 зол., П. Рудий 1 дол., О. Курилюк 4 зол., М. Сембай 5 зол., С. Уханський 1 дол., Н. Ковальський 1 дол., Д. Янковський 2 зол., А. Пуховська 9 дол., П. Черняк 1 дол., М. Задорожний (1931) 4 зол., Е. Маковецька (1931) 4 зол., І. Ірза (1931) 4 зол., А. Трач (1931) 4 зол., О. Підгорецький (1931) 2 зол., С. Підгорецький 2 дол., В. Собуцький 10 50 зол., С. Лушак 4 зол., Ф. Чепіль 2 зол., В. Хрущ 50 гр., В. Бозук 1 дол., С. М. Мельник 1 дол., Г. Корніці 4 дол., С. Закалюк 5 дол., М. Семенина 1 дол., Й. Шкула 10 дол., І. Креховець 10 зол., М. Бохонко (1931) 4 зол., А. Періг 8 35 зол., Г. Назарук 4 зол., М. Струк 2 зол., І. Бенсь (1931) 4 зол., Т. Яворівський (1931) 4 зол., Ф. Задоріжний (1931) 4 зол., С. Боднарчук 1 зол., В. Колодій 8 дол., Іл. Шаботко 2 дол., А. Новіцький 1 зол., Г. Васильків 6 зол., збір в Кем-

ден 21 дол., Г. Притула 4 зол., М. Дикій 4 зол., О. Краль 2 зол., О. Пасічник 2 зол., П. Наулко 4 зол., В. Федюк 1 зол., М. Михалець 1 зол., О. Гвоздюк 2 зол., Рибачук 4 зол., М. Євтухович 2 зол., А. Томашук 2 зол., Г. Періг 3 35 зол., Ф. Чуприна 1 дол., Г. Феदिшин 5 зол., О. Білута 5 зол., А. Вовченко 1 дол., Д. Костаров 1 дол., Іл. Мисько 4 зол. Всім шановним передплатникам щиро дякуємо. Ред. П. П.

(Далі буде).

Поквітування.

На залю для зібрання в Бориславі, пов. Дрогобич, прийшла поміч на руки нашого зборового скарбника, Карла Ришки від слідуєчих громад: Вапенне, пов. Горлиці 24 зол. 75 сот.; Рава Руська—12 зол.; Середниця, пов. Ліско—8 зол. 50 сот.; на руки бр. Іл. Кубрина прийшло з Дашави, пов. Стрий—8 зол.; від збору з Лодзі 30 зол. Разом прийшло: 83 зол. і 25 сот.

На цьому місці складаємо щирю подяку вищезгаданим громадам за їхню добродійну жертву на діло Боже в Бориславі. „Такими бо жертвами вельми догоджують Богу“ (Жид. 13:16). Борислав, дня 29. X. 1932.

Іл. Кубрин.

К. Ришка.

Вражіння з подорожі.

Господь дозволив мені бути пару тижнів у подорожі, яку я відбував то пішки, то потягом. 18 жовтня я пішов на Волицю Барилову, Ясенів і Чортків. По дорозі вступив до Куляви, де ми мали благословенне зібрання. На другий день я був у Батятичах, а на третій у Тадані, куди також прибув бр. І. Журило. Звідти пішов на схід і три тижні блукав по ланах Галичини. Жах огортає душу, коли приглянешся до життя на селі: вражає та духовна темрява, в якій живе й виростає молодь, яка не знає нічого, окрім брудних пісень, лайок та бійки. Розбишацтво та крадіжки — тепер звичайне явище на наших селах. Коли наш нарід не кинеється до ніг Христа, то йому загрожує повна духовна загибля й руїна. Діти Божі повинні збільшити святую працю серед людей світу.

М. Брунець.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 1

Січень 1933 року

Рік 7

НОВИЙ РІК.

Цим числом „Післанець Правди“ вступає в сьомий рік свого існування й праці. Позад нього лишилося шість років напруженої роботи, скерованої на будування Царства Божого на землі.

Ми добре знаємо, що не все в цій роботі було бездоганим. У цій свідомості редакція зробила в минулому році все, що було в її слабих, людських силах, аби зробити „Післанець Правди“ духовним, корисним і цікавим. Зміст виповнювався добірним матеріалом, який було поділено на відділи; було звернуто особливу увагу на духовну їжу для гуртків молоді й для дітей, а з цією метою видруковано півсотні віршів для деклямацій і розмов.

З усіх кінців світу редакція одержує листи заохочення й подяки, в яких читачі повідомляють про свої молитви за „Післанець“ і його співробітників.

Підбадьорені цим, вступаємо в сьомий рік праці. Як і досі, редакція потребує молитовної підтримки своїх читачів, разом з якими буде шукати допомоги й сил у Господа Ісуса Христа.

Просимо молитися за всіх тих, хто матеріальною підтримкою й передплатою

спричинюється до видавання журналу, за тих, хто безінтересовно працює в ньому і за всіх тих, серед кого часопис розходить для своєї праці.

Та коли завданням нашого журналу було й є — давати поживну духовну їжу всім його читачам, ці читачі не повинні забувати, що й він сам також потребує їжи: папір, друк, пересилка — це все, що вимагає матеріальних засобів. Віримо, що читачі зрозуміють це й не примушуватимуть нас нагадувати їм про їхні обов'язки.

Сьомий день і сьомий рік заповідь завжди працю виключно для Господа. Редакція вживатиме всіх зусиль, аби „Післанець Правди“ в майбутньому році всі свої сили віддав тільки для Христа і Його царства. Світ котиться до кінця; вже чути кроки Господа. Жадні політичні, соціальні, національні та економічні проблеми й ліки не можуть допомогти людям, які гинуть у боротьбі самих із собою, потопаючи в гріхах. Із цього страшного стану світ може бути врятований тільки Христом і святим словом! Тільки Його свята кров, пролита за всіх людей, може їх спасти!

Отож, з Новим Роком до нових зусиль і нового напруження в святій праці! Нехай підтримкою нам будуть слова Спасителя: „Нехай не тривожиться серце ваше. Віруйте в Бога і в Мене віруйте... Бодріться, Я побідив світ.“

РЕДАКЦІЯ.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14; 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 1

Січень 1933 року

Рік 7

НОВИЙ РІК.

Цим числом „Післанець Правди“ вступає в сьомий рік свого існування й праці. Позад нього лишилося шість років напруженої роботи, скерованої на будовання Царства Божого на землі.

Ми добре знаємо, що не все в цій роботі було бездоганим. У цій свідомості редакція зробила в минулому році все, що було в її слабих, людських силах, аби зробити „Післанець Правди“ духовним, корисним і цікавим. Зміст виповнювався добірним матеріалом, який було поділено на відділи; було звернуто особливу увагу на духовну їжу для гуртків молоді й для дітей, а з цією метою видруковано півсотні віршів для деклямацій і розмов.

З усіх кінців світу редакція одержує листи заохочення й подяки, в яких читачі повідомляють про свої молитви за „Післанець“ і його співробітників.

Підбадьорені цим, вступаємо в сьомий рік праці. Як і досі, редакція потребує молитовної підтримки своїх читачів, разом з якими буде шукати допомоги й сил у Господа Ісуса Христа.

Просимо молитися за всіх тих, хто матеріальною підтримкою й передплатою

спричинюється до видавання журналу, за тих, хто безінтересовно працює в ньому і за всіх тих, серед кого часопис розходиться для своєї праці.

Та коли завданням нашого журналу було й є — давати поживну духовну їжу всім його читачам, ці читачі не повинні забувати, що й він сам також потребує їжи: папір, друк, пересилка — це все, що вимагає матеріальних засобів. Віримо, що читачі зрозуміють це й не примушуватимуть нас нагадувати їм про їхні обов'язки.

Сьомий день і сьомий рік заповідь завжди працю виключно для Господа. Редакція вживатиме всіх зусиль, аби „Післанець Правди“ в майбутньому році всі свої сили віддав тільки для Христа і Його царства. Світ котиться до кінця; вже чути кроки Господа. Жадні політичні, соціальні, національні та економічні проблеми й ліки не можуть допомогти людям, які гинуть у боротьбі самих із собою, потопуючи в гріхах. Із цього страшного стану світ може бути врятований тільки Христом і святим словом! Тільки Його свята кров, пролита за всіх людей, може їх спасти!

Отож, з Новим Роком до нових зусиль і нового напруження в святій праці! Нехай підтримкою нам будуть слова Спасителя: „Нехай не тривожиться серце ваше. Віруйте в Бога і в Мене віруйте... Бодріться, Я побідив світ.“

РЕДАКЦІЯ.

„Народився вам сьогодні Спас“.

(Лук. 2:7-12).

Минуло 1932 роки, як прийшов на світ Той, про Котрого пророки писали, що Він прийде обновити лице землі і царюватиме над усіма народами, що царство Його буде непохитне й вічне. Ми — християни святкуємо щороку день Його народження; при тій нагоді переживаємо багато радості, бо звичайно підчас свят, та ще й різдвяних — маємо доволі часу на відпочинок і їжі для нагодування нашого грішного тіла. Але, чи ми застановлювалися колинебудь поважно над самим фактом тієї великої події, святу пам'ять якої щороку обходимо в день Христового Різдва? Чи ми колинебудь задумувалися над самою особою Христа та над величчям для нас значінням Його святого приходу? На це хай кожен з нас дасть відповідь сам собі. Одначе ж, треба нам знати, що більше значіння має для нас сам Христос, ніж усякі християнські сподгади, і більше треба нам цікавитися особою та наукою Спасителя, ніж найбільшими святами. Бо всі свята, які християни святкують, є від людей, і тільки один Христос є від Бога.

Слова Божого янгола, записані в євангелії, говорять вічно до цілого світу: „Не лякайтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому.“ Але, як бачимо, світ не прийняв цих слів по нинішній день, не прийняв Христа, ані Його науки, бо це річ для душі, а не для тіла, а світ

хоче завжди прийняти і прийняв те, що для тіла, себто свята. І Христос, як не мав місця на світі колись, так не має і тепер — навіть між тими християнами, що обходять різні християнські свята. Якби ми могли в день Христового Різдва обійти усі християнські родини на світі, то скільки би ми знайшли християн при св. євангелії, а скільки при алькоголеві та картах? Скільки на релігійних зібраннях, а скільки по кінах, театрах, дансінгах, каварнях, кабарегах і т. д.? Скільки на молитві, а скільки на танцях та роспусті? Скільки би ми знайшли християн відроджених, а скільки невідроджених? На ці питання неможливо дати точну відповідь; одначе, можемо бути певні, що вислідом такої фантастичної мандрівки по світу було би наше непохитне переконання в правдивості Христових святих слів: „Багато бо званих, мало ж вибраних“ (Мат. 22 : 14).

Тому і нині, у двадцятому столітті кличемо з Божим янголом до кожної стомленої душі й родини: **Не лякайтесь, ось бо проповідуємо Вам велику радість, що буде всім людям. Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому.** Він прийшов від Бога для нас і для цілого світу, щоби дати нам життя вічне, щоби визволити нас з духовної неволі на велику волю, де живуть діти Божі, та щоби спасти цілий світ від гріхів і вічного загину. Він умер для нас на Голготі, третього дня воскрес і потім вознісся на

небо, де заступається тепер за нас і за цілий світ перед Богом, як єдиний Посередник нового завіту. Він стукає тепер через Духа Святого до серця кожної людини, бо хоче народитися вже не у віфлеємському вертепі, а в кожній людській душі, щоби обновити життя усього людського роду на землі на підставі своєї святої євангелії (Одкр. 3 : 20).

О, душе дорога, чи ти чуєш ніжний Його голос? Чи думаєш прийняти Його, чи відштовхнути? Про одне пам'ятай, що Він з неба прийшов, щоби тебе спасти від страшної загибелі й вивести до вічного й щасливого життя. Він приходить до тебе з великою любов'ю й хоче дати тобі прощення всіх твоїх гріхів, мир душі й велику радість. Він хоче, щоби всі люди жили по Його божественній науці, якої прозв'язано душою є: Люби Бога понад усе, а ближнього твого, як себе самого (Мат. 22 : 37-49). Він стався тілом подібний нам (окрім гріха), щоби ми у нашому житті були подібні Йому. Він прийшов на світ, як Син чоловічий, щоби ми вірою в Нього сталися дітьми Божими (Гал. 3:26).

Знаючи про це все, закликаємо кожного, кому тільки дороге спасіння душі: всі, хто ще не переступив порога смерті — прийміть Христа, прийміть Його святу науку, прийміть Його сьогодні, бо завтра може бути **запізно**. Не вдоволюйтеся тільки святами, бо вони вас не спасуть. Навіть цілий світ вам нічого не допоможе в спасінню вашої душі. Ви мусите прийняти Христа, якщо не хоче загинути навіки. Бо тільки Христос може спасти грішників, а більше ніхто й ніщо. Він на те прийшов, щоби шукати загублених і спасати погрібаючих (Лук. 19:10). Він спас вже мільйони душ, котрі послухали Його голосу й пішли за Ним. Слава Йому, що Він спас багатьох. Він хоче спасти і вас. Слова Божого янгола, сказані до усього

людства, говорять: „**Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому.**“ О, колиб Він народився нині у ваших серцях! Тоді напевно ви хотіли б співати на славу Його ціле ваше життя цю чудову пісню: Блажен той день, блажен той час, Коли мене Христос сам спас. Від того дня Ісус в мені, Веде мене в своїй руці. Чудовий день, чудовий день! Бо вже мій гріх загинув в пень...

Л. Кубрин.

ДВА ШЛЯХИ.

Темні вулиці порожні...
Вітер вие за вікном;
Люди сплять уже давно,
Лиш самотний подорожній
Йде й виспіває одно...

В бідній хаті сліз багато
Жінка з діточками лле;
Їх недоля весь вік б'є...
Де ж пішов наш рідний тато?
Де він, мамцю, де він є?..

Темна ніч... злий вітер вие,
Діти скиглять: „хліба дай“!...
Зла недоля — їхній пай;
Мати плаче... серце ние...
Чути голоє: „відчиняй!“

Двері настіж відчинились...
„Шлях широкий, шлях це мій“...
Так співає, мов не свій...
Діти з жаху притулились...
„Я нещасна, Боже мій!“

Говорити більш не сміла,
Знала добре, хто то є,
Той, що в шинку вічно п'є...
Швидко ліжко постелила...
А годинник північ б'є...

Тяжко й сумно... серце ниє...
 Він давно дітей забув
 І голодних сліз не чув...
 Темна ніч... а вітер виє...
 Батько ліг і враз заснув.

* * *

Ніч минула, тихо всюди;
 Аж нарешті день прийшов!
 Той, що п'яний з шинку йшов —
 Ось, дивуються всі люди:
 Він нове життя знайшов!
 В хаті вже і чисто, й тихо;
 Вже не чути — хліба дай!
 Всій біді настав вже край,
 Вже минуло, зникло лихо!
 Подивіться — в хаті рай!..
 У неділю всі раненько
 Десь зібралися та йдуть...
 Хто ж вказав їм Божу путь?
 Діти прибрані гарненько,
 З Богом всі тепер живуть.
 Батько ввечері в зібранні
 Євангелію слідить;
 Жінка поруч з ним сидить...
 Бог почув її благання:
 Все змінилось в одну мить!
 Хто ж то міг це все зробити?
 Хто рятунок міг їм дати?
 То Ісуса благодать,
 Вона вчить людей, як жити
 І як Бога прославлять.

Г. Домашовець
 Камінка Стр., Галичина.

НІЧ ВІФЛЕЄМСЬКА.

*„І були пастухи в стороні
 тій, що ночлігували та стерегли
 сторожею вночі отари своєї“
 (Лук. 2:8).*

Чудова, тиха ніч... Навкруги тиша,
 не чути нічиїх голосів. Мільярди ясних-ясних зір радісно та таємниче дивляться на землю й на Віфлеєм. Але город Давидів

не помічає, що та ніч якась надзвичайна, особлива; перевтомлений денними турботами, він спит глибоко та спокійно.

Тільки недалеко від Віфлеєму не спить у степу гурток пастухів: вони стережуть своєї отари. При яснім світлі зірок видко було сумні обличчя пастухів. Вони провадили тиху розмову.

„Так,“ говорив один з них: ми переживаємо тяжкі часи, але вірте, друзі, що визволення наше вже близько. Скоро прийде наш Визволитель — Месія; Він нас звільнить з - під влади зненавиджених римлян і зробить нас народом вільним, яким були колись наші батьки. О, наш нарід був колись незалежним і вибраним самим Богом. Великою силою й рукою потужною Господь вивів наших бабків з єгипетської неволі, висушив перед ними дно моря, а ворогів потопив у глибині. Не вважаючи на гріхи й переступи народу, Господь сорок років годував його небесним хлібом, напував водою з скелі... На Синай-горі Бог через Мойсея дав свій закон; так само повгорив свою обіцянку, якою клявся отцеві нашому Авраамові — що з народу нашого вийде Ізбавитель, котрий визволить нас.”

„Господь сам провадив свій нарід і окружив його великою любов'ю й милістю. Підбивши під його ноги всіх ворогів, оселив Він Ізраїля в землі обіцяній, що текла медом і молоком. Ізраїль виростав у руках Божих. Пророки возвіщали людям волю Господню, а вибрані мужі керували народом. За панування Давида й Соломона царство Ізраїльське піднеслося на недосяжну височінь слави й величності. Давид до смерти ходив шляхами Господніми, зате Бог підніс його, і також пообіцяв, що з того роду вийде Месія.”

„Усі великі пророки говорили про Месію: пророк Ісаїя казав, що Месія народиться від чистої Діви, що Він буде дуже

принижений на покірливий, а люди Його не приймуть і заб'ють."

"Знаєте що, друзі? Я не знаю, як те має статися, але пророк Михей пророкував, що Месія прийде з нашого міста, із Віфлеема!.. О, коли би ми та дочекалися цього, та й побачили Месію своїми очима!"..

Пастухи з великим захопленням слухали слів свого приятеля. Їхні серця палали любов'ю до свого народу, а віра в Бога й в обіцяного ним Спасителя переповнювала їхні душі.

"Говори нам ще, говори... нам так любо слухати тебе! Здається, що наш Месія ось-ось з'явиться, і ми ще Його побачимо."

"Ваше почуття не обманює вас, бо якраз тепер припадає той час, про який говорить пророк Даниїл: „Від того часу, як вийде приказ, щоб одбудувати Єрусалим, до Христа Владики — сім сімок і шістдесят дві сімки“ (Дан. 9: 25). Господь навіть час указав, і той час надійшов. О, прийди, Довгожданний, спам'ятай про нас і нехай здійсниється Твоя обіцянка!"

Пастух замовк і всі глибоко замислилися. І, раптом, ясне світло, слава Господня осяяла їх і... янгол Господень опинився біля них. Перелякані пастухи в великому страхі поприпадали до землі. А янгол до них: „Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому. І се вам ознака: знайдете дитину сповиту, лежачу в яслах“.

Потім з'явилася сила воїнства небесного, котре хвалило Бога. І чудовий спів линув понад заснулою в гріхах землею. Здрігнувсь увесь степ, бо ніколи ще він не чув такого співу. Уся земля прислухалася до нього. Пастухи не відчували землі під собою. Їм здавалося, що їх під-

хоплено на небеса. Вони спам'яталися тільки тоді, коли янголи відійшли від них на небо.

"Що це було? Що ми бачили? Невже це правда, а не сон?" питали вони один одного: „О, то — правда! Господь відвідав свій нарід, свого Ізраїля! Ходімо скорше до Віфлеєму та й побачимо своїми очима все те, про що Господь оголосив нам.“

Забувши про свої отари, пастухи з поспіхом пішли та й знайшли Марію і Йосифа й Дитинку, лежачу в яслах.

Велика радість переповнила їхні серця; вони прославляли Господа й оповідали про те, що чули від янголів про це Хлоп'ятко.

"Це Він, це Він — наш бажаний, наш довгоочікуваний Спаситель! Господь не забув про Ізраїля й відвідав нарід свій!"

Переповнені щастям і радістю повернулися пастухи назад, прославляючи Господа.

А город Давидів спав спокійно та байдуже. Ні про що нове не довідався він тієї чудової ночі та й не думав про те, що Цар Царів, Котрого небо не вміщає, нині змістився в убогій стайні, в її яслах...

*Олександра Гвоздяк.
Холмщина.*

РЕДАКЦІЯ

„ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

*вітає усіх своїх співробітників,
читачів журналу й усіх дітей
Божих, як у краю, так і за-
кордоном*

З НОВИМ РОКОМ

*і бажає всім нових сил і нової
ревності для праці на ниві
Божій.*

Продовження.

У священника о. Парфентія сьогодні гості, — його дружина Маргарита Йоанівна¹⁾ справляє свої іменини. Вона щороку їх справляє, щороку пече пироги, наймичка Ганка чистить напередодні самовар, жарять качки й усе таке подібне. Вона влаштовує багаті іменини, щоб і весь новий рік життя був веселим, багатим. Так про ці річі думає її о. Парфентій і так вона думає. „Як ти з людьми поведешся, так із тобою Бог поступить“,

В чималій світлиці горить велика висяча лямпа. Такої нема ні в кого в Лучанах. Дорога лямпа.. її дозволяє запалювати Маргарита Йоанівна тільки тричі на рік, — на Паску, на Різдво й свої іменини. О. Парфентій своїх іменин ніколи не справляє, — доволі, коли Маргаритка відзначить свої.. Вповні доволі... Така його думка... Зайві витрати, — ніхто не похвалить. А діток у них нема, значить, лямпу висячу слід світити тільки тричі на рік.

У світлиці вже досить весело. Гості закусили трохи й трохи випили наливочки власної роботи Маргарити Йоанівни. Чудова наливочка... Кращої не може й бути. Д'як Єпифаній Голочка прекрасно розбирається в цих справах і „опреділив“, що „наливочка превосходная“. Так, помилки ніякої... З цим цілком згоден і урядник²⁾ Мартин Хомич Барабан; він теж „знавець“;

1) Російський звичай іменувати людину по батькові перейшов і на Україну. Задля цього і там, напр., Петро син Івана-кличеться-Петро Іванович. Звідци імена - Маргарита Йоанівна, Мартин Хомич і т. п.

2) Урядник — поліційний урядовець — підстаршина.

перша чарка припекла в горлі порядком. Тепер у нього вже шумить в голові, йому весело. Маргарита Йоанівна, — така „симпатична хазяйка“ й іменинниця. Він — такий важний гість... Так, він старий урядник Барабан, він може бути помічником пристава³⁾... Ну — так, може! От візьме й стане помішником!.. А що йому, довго думаєте? „Пльоває дела⁴⁾“... Він же старий урядник!..

Гості сміються, гостям весело, а ще й рано, годину яку посиділи. Їх, правда, небагато, але все порядні люди, небагато ж таких людей у Лучанах... На оці всі у о. Парфентія. Ну, ще й не зміг прийти дехто, а з крамарихою Дьогтьаркою Маргарита Йоанівна не в згоді цей рік. Нічого. О. Парфентій цілком задоволений присутніми. Свої люди — і д'ячиха Лампіяда Петрівна, і вчителька Олександра Миколаївна, хоч і говорить вона мало, але ж — учителька... Урядничиха, поштариха з чоловіком — все головні люди в селі. Він радий і рада розчервоніла Маргарита Йоанівна, що її вшанували поважні гості своєю присутністю.

— Їжте, панове, хіба не смачно наготовили? Вибачайте — тоді...

І всміхається сірими очима. Чи похвалять?..

О, ще вона, Маргарита Йоанівна, сміє казати, як вона може?... Такі смачні пироги, такі качки, коржики, наливка.. Ну, що вона каже?! Він, урядник Барабан, ніколи й у пристава в містечку на баях⁵⁾ такого не їв, а на баях він бував, ще й яких.. Ого-о!..

— Ви нас абіжаєте⁶⁾, Маргарита Йоанівно, просто абіжаєте, коли так кажете, — щечече Лампіяда - д'ячиха.

3) Пристав — поліційний старшина.

4) Пльоває дела — дурничка, легка справа.

5) Баль — бенкет.

6) Абіжать — ображати.

— А чого це Василь Павлович Бондарчук не пожалував до нашої кумпанії? питається вона далі, хоч і знає, сама добре все знає...

— Ах, Василь Павлович... Знаєте, яке горе його спіткало? Разорився¹⁾ духом бідолаха, — Софія перейшла в ересь оту, за Тараном ув'язалася, та й усе... Біда просто! Убитий горем Василь Павлович, — пояснює о. Парфентій.

Гості журно хитають головами, наче

нічого не чули, хоч і самі все ще краще знають.

— Кажуть, він прогнав з дому Софію чищо? — далі д'ячиха. Треба ж про щось побалакати...

Д'як Єпифаній і урядник Барабан частуються; вони чують, знають.. Ну, й Маргарита Йоанівна таку наливочку приготувала!..

(Далі буде).

*І. Кмета-Єфимович.
Канада.*

Три напрямки діяльності Ісуса Христа.

(Докінчення).

Велика діяльність Спасителя, яка висловиться в Його другому приході на землю.

Цей третій напрямок діяльності Христової є для нас таким, який нам тяжко збагнути. Різні християни в різні способи вияснюють собі прихід Ісуса Христа. Для нас, віруючих християн є одне завдання, яке виникає з самої назви віруючих: **вірити, надіятися й бути готовими!**

Коли поважно замислимося над премудрим Божим планом нашого спасіння, мусимо прийти до переконання, що другий несподіваний прихід Христа має бути фактом найголовнішої ваги. Чому так? Та тому, що він буде раптовним.

Слово Боже дає нам повне пояснення того, чому Господь не визначив своїм учням певного часу свого приходу. Він не дав їм відповіді навіть тоді, коли вони вразно питали Його про речливець приходу. Господній план спасіння грішників відзна-

чується тією надприродною мудрістю, якою наділено усі напрямки Його діяльності. Поперше, Бог любить грішників і „не бажає смерти грішника” (Езек. 33 : 11), а хоче їх спасти. Подруге, сама людність є страшенно уперта й закаменіла в своїх гріхах. І не вважаючи на це, Господь все-таки провадить людність до спасіння і для того укладає перед людьми різні дороги, аби тільки уможливити людям шлях до пізнання Його могутньої любови. „Се бо і приятне перед Спасителем нашим Богом, котрий хоче, щоб усі люди спаслися й до розуміння правди прийшли” (1' Тим. 2' : 3, 4).

Ісус Христос у своїй приповіді про таланти добре дав зрозуміти питання й про свій прихід, і про навернення світу, і про кару для непокаяних. Там говорить нам Ісус, що Господь є царем довготерпеливим, а значить — і милосердним і справедливим: „По довгому ж часу приходить пан слуг тих і бере перелік із них” (Мат. 25 : 19). Ми бачимо, що Господь **вимага-**

¹⁾ Разаріцца — зруйнуватися.

тиме від усіх людей справоздання, обрахунку з їхнього життя. Нещастя лінивого слуги було в тім, що він був „лінивий і лукавий.“ Це нас навчає, що кожна людина в своїм житті повинна щось робити для того, аби пізнати Христа, як свого Спасителя. Якщо людина сама не знає, як розпочати працю над своєю душею, або знаходиться в такій церкві, яка не дбає за спасіння своїх членів, тоді ця людина повинна сама шукати приєднання до такої християнської організації (церкви), де є дійсно відроджені люди, які є переконані в своєму спасінні. Там тій людині покажуть просту й правдиву дорогу до Христа.

Нам усім варто добре пам'ятати про того слугу, що закопав свій таланти. Він з'являється образом людини, яка називається християнином, знає Ісуса Христа, як свого Спасителя, але яка легковажить спасінням. Така байдужа людина неминуче почує слова: „Іди від мене в огонь, слуго лукавий і лінивий.“

Отже, ми знаємо, що Господь прийде, але коли, — це залишається таємницею. Можливо, що це наступить скоро, але також можливо, що прихід Христа забариться ще надовго.

Хоч пророцтво нового завіту відносно другого приходу Христа є значно яснішим від місць старого завіту, які пророкували Його перший прихід, однак ми мусимо бути дуже обережними, щодо обчислення точного часу другого приходу й кінця світу.

Вже були такі люди й організації (адвентисти - суботники та дослідники - русолити), які спробували наперед визначити день приходу Христового й кінця землі; вони були покарані за свою цікавість.

Однак, ми всетаки бачимо, що день Господень наближується; діяльність Ісуса

Христа щораз набирає ширших розмірів. Коли ж буде той прихід, коли надійде кінець землі, не знаємо. Знає тільки Бог Отець. Христос сказав так: „Не вам є розуміти час і пору, що Отець положив у своїй власті“ (Діян.1 : 7). Наш обов'язок бути тільки Його свідками від краю до краю. Ми повинні тільки **вірити, надіятися і бути готовими.**

Люди світу цього не вірять у прихід Христа. Вони висловлюють ті думки, які вже колись передбачав ап. Петро: „І скажуть: де обітниця Його приходу? відколи бо батьки умирають, усе так само пробуває від почину світу“ (2 Пет. 3 : 4). Але ми знаємо, що той прихід є близький. Христос вказав на ті прикмети, які попереджатимуть Його прихід: „встане нарід на нарід і царство на царство, і буде голоднеча і помір, і трус по місцях“ (Мат. 24 : 7). Бачимо, що ще ніколи не було таких страшних катастроф у природі, таких війн, які проходять перед очима людей останніх віків.

Далі — на той же прихід вказує нам загальне відступництво. „І задля намноженого беззаконня прохолоне любов многих“ (Мат. 24 : 12). Бачимо, як скрізь росте безбожництво, і скрите й відкрите. З цього усього пізнаємо, що Ісус при дверях.

У ці часи сила Бога в поширенні євангелії виявляється в найбільших розмірах. Цей час може ще потривати, аби Ісус міг сказати до кожної ще непокликаній людини: „Прийдіть до Мене, всі знеможені та отягчені, я впокою вас“ (Мат. 11 : 13).

Тоді почне добігати до кінця найбільша Христова діяльність, і сам Христос прийде з великою силою й славою, щоби покликати усіх людей для розрахунку з того життя і тих талантів, які кожен одержав від Бога.

„Ось, іде з хмарами, й побачить Його всяке око, і ті, що Його прокололи; і заголосять перед Ним усі роди землі. Так, амінь” (Одкр. 1 : 7).

*Г. Домашовець
(Клімінка Струм., Галичина.)*

ДОБРА ВІДПОВІДЬ.

Одному невіруючому вельможному панові часто оповідали про якогось бідного селянина, який вславився своїми мудрими відповідями і знанням св. Письма.

Якось, здибавши селянина на дорозі, пан підкликав його і, глузуючи — сказав:

„Ну, друже, я часто чував, що ти знаєш твою біблію від початку до кінця, і мені хотілось би повчитися від тебе. Огож, скажи мені, скільки метрів сукна потрібно було би, аби одягнути Бога; бо пророки твердять, що Він наповнює небо й землю?!”

Хвилинку поміркувавши, селянин відповів:

„Я гадаю, ваша вельможносте, що чотири метри вистарчило би, в усякому разі п'ять метрів було би аж забагато!”

„Як? Що ти говориш?” зарепетував здивований пан: „звідки це ти взнав? Може ти скажеш, що ти це вчитав у твоїй біблії?”

„Перепрошую, ваша вельможносте,” з пошаною відповів селянин: „про це я, власне, довідався з біблії. Чи вам відомі такі слова Господа Ісуса Христа: „скільки раз ви чинили се одному з сих братів моїх найменших, Мені чинили” (Мат. 25:40)?

Я гадаю, що чотири або п'ять метрів вистарчило би, аби одягнути бідну людину, а — значить, і Бога!...”

Подала Олена Є.

С. Р. С. Р.

*Сльози і смерть на півночі...
Свіжі могили й могили...
В них від страждання спочили
Втомлені, жить неохочі...*

*В центрі — пісні та забави,
Швидко шугають машини,
Мови надійні, аршинні...
Раю всі ждуть незабаром.*

*Раю... А прийде він, буде?..
Раю... без Автора раю...
Гнівнее море, мій краю,
Сієш і ждуть тебе бурі...*

*Проміні, хмари та ночі
В моїм збентеженім краї...
Бога з ним, Бога — немає...
Муки та смерть на півночі...*

*Ів. Кмета-Єфимович.
Канада.*

Вірний аж до смерти.

(Одкр. 2 : 10).

Богобійний єпископ Мартин з Арезузи жив тоді, коли римською державою керував Юліян Відступник (від 361 до 363 року); цей цісар вельми переслідував християн.

Бачучи, як розвивається Церква Бога, цісар для подолання Мартина видав розпорядження, аби його — збір власними руками відбудував стару зруйновану поганську святиню. Хто відмовився би слухати, той мав бути скараний на смерть.

Деякі християни полякалися й послу-халися наказу. Тоді єпископ прийшов, розмовляв з ними, ганив за недовірство й страх, і багатьох залишило працю біля руйновища.

Цісареві донесли про це, і він нака-зав покликати єпископа. Мартин безбо-язно став перед Юліаном і признався, що він винен у тому, що християни не віднов-люють святині.

„Добре, не буду з тобою спереча-тися,“ сказав імператор: „знаю тебе. Ша-ную твого міцного духа й чесне ім'я, але ти знаєш, що слово цісаря не може бути невиконаним. Ось, лежить камінь, візьми й занеси його до святині, й я звільню тебе й дарую тобі життя.“

„Цісарю, мене покликав Бог буду-вати царство Боже! Як можу я нести ка-міння для поганської святині?“

„Ага, я чув, що ти — багатий... дай одного сотика на святиню й підеш собі здоров; а як ні — смерть тебе чекає!“

„Забий мене, цісарю,“ відповів єпи-скоп: „я відданий тобі на поталу. Гроші й майно, котре я маю, належить Христу Спасителеві; як можу я красти від Нього й давати твоїм богам?“

„Та ж тільки одного сотика, Мар-тине! Подумай — важиться твоє життя!“

„Грішного бажавш ти від мене, ці-сарю! Ти хочеш загарбати від мене спа-сіння моєї душі. Хай краще вмру! Я — готовий, клич катів!“

„Ні, Мартине, я хочу тебе рятувати! Мені подобається твоя безглузда відвага. Ось тобі моє останнє слово; із кадила, котре подає тобі мій невільник, візьми найменше зернятко пахощів і кинь до жертівні, що стоїть перед статуєю бога. Тільки одне зернятко, Мартине, задля це-ремонії, а пошани до мене... думай собі

й вір, як хочеш, тільки зроби це... А як ні, — жажливі муки чекають тебе“...

„Кажеш, що тільки одне зернятко? О, те зернятко, яке я заледве почув би між пальцями, у вічності воно, як гора придушило би мене! Ні, цісарю, твоїм богам служити не буду!“

Розгніваний Юліан наказав роздяг-нути Мартина, намазати його тіло медом і прив'язати до дерева, де було багато осів, бджіл та мух. Він гадав, що тяжкі муки переборють переконання мученика, од-наче помилився... На другий день єпи-скоп Мартин помер. Імператор виїхав з Аретузи переможений.

„G. K.“

Перекл. Л. Николишин
Луцьк, Волинь.

ЖИТТЯ ЛОТА.

(1 Мойс. 11:27-32; 13:5-13; 19:1-26)

Бог завсіди мав на землі своїх вір-них мужів, котрі виповняли Боже післан-ництво між грішниками, нахиляючи до по-каяння й віри в живого Бога, що сотворив світ і все, що є невидиме й видиме в ньому. Ці Божі мужі ширили славу Божу на землі й були Божими представниками пе-ред цим світом, проповідуючи людям Бо-жу волю та Його божественні плани, що-до спасіння людства від гріхів. До таких Божих мужів біблія зачислює також і Лота, про якого ось тут говоримо.

Лот був сином Гарана, брата Авраа-мового. Він родився в Урі Халдейському і походив із роду патріархів, себто пра-отців Божого народу — Ізраїля. Про ма-тір Лота біблія не згадує нічого. Коли Лот був ще молодим хлопцем, його батько Гаран помер, оставивши єдиного свого сина сиротою. Відтоді почалася гірка доля

сирітського життя Лота. Спочатку заопікувався ним його дід Тара, а коли той помер, тоді Лот остався при своєму дядькові Авраамі. Хоч мав він над собою цих чесних опікунів, то все ж таки це були не рідні батьки, які втішали би і голубили його молодецьке життя під впливом своєї гарячої любови. Лот мусів сам за себе дбати і старатися про своє життя, хоч це важко йому було виконувати, бо він був недосвідченим ще молодиком. Навпевно він нераз думав: О, як щасливі ті діти, котрі не є сиротами, котрі мають своїх дорогих батьків, що ними піклуються!

Окрім свого сирітства Лот переживав ще багато інших тяжких досвідчень. Він, будучи мандрівником, часто терпів від змучення, голоду, холоду, небезпеки тощо. Вже за молодих літ він мусів залишити рідний край і мандрувати до Гарану, з Гарану до землі Канаанської, а звідти до Єгипту; з Єгипту знову до Канаан землі і, накінець, в околиці Йорданські до Содому. По всіх цих краях, через які він проходив і в котрих почасти затримувався, жили тоді погани, що тяжко грішили перед Господом своїм їдослуженням та зіпсутим, неморальним і несправедливим життям. Одначе, Лот не впадав між ними духом і не піддавався гріху, а стояв завжди твердо, немов залізний стовп у тій вірі, яка провадила до Бога живого, невидимого, єдиного, правдивого й вічного. Лот був вірним другом Авраама, праотця всіх віруючих. Він був праведником і вибранцем Божим, що жив по волі Божій і для Божої слави.

Ця власне золота прикмета Лота, його сильний та правдивий характер, непохитність у вірі, тривкість у досвідченнях і неподдагливість у спискусах, — все це удостоїло його стати в ряді святих Божих мужів, тих немногих тоді праведників, які були слугами найвищої, найсвятішої і звершеної ідеї Божого царства на землі,

Тому Бог благословив Лота, захоплював його життя і нагороджував його дочасними добрами. Про це Боже благословіння Лота біблія говорить слідує: „І в Лота, що ходив з Авраамом, були і вівці, і товарі і намети. І не вміщала їх земля, щоб їм жити вкупі; бо майно їх було велике, так що неможна було жити вкупі. І була зв'язка між чабанами скоту Авраамового і між чабанами скоту Лотового. (І Мой. 1:35-7). В наслідок цього Авраам запропонував Лотові відділити своє майно та осістись окремо в тій землі, яку Лот собі сам вибере по своїй вподобі. Отже, Лот вибрав собі усю околицю Йорданську та й осівся в городі околиць, а сам забрався з наметом своїм аж до Содому. „Люде ж Содомські та були злющі й грішні перед Господом вельми“ (І Мой. 13, 12-13).

Тут Лот правдоподібно переступив Божу волю, бо не порозумівся з своїм дядьком Авраамом, де має осістися. Він, маючи всього подостатком, забажав мати земного багатства ще більше. Тому, надуживаючи добру волю і щирю братню любов Авраама, Лот вибрав собі найкращу та найбільше врожайну землю: усю околицю Йордану. В цій справі першенство мало належати до Авраама, бо він був старший від Лота віком, а також тому, що в плані Божім він відгравав багато важнішу ролі, аніж Лот. Лот, одначе, зробив по своєму. Так поступаючи, він поповнив ніби гріх ласування та зажерливости. Через це йому не повелось у Содомі і гаразд у нього припинився.

Докінчення буде.

*Іл. Кубрин
Стрий, Галичина.*

Спростування.

У попередньому 12 числі за грудень м. р. зайшла прикра помилка: під фотографією на ст. 285 повинен був знаходитися такий підпис: Збір Борислав-Попелі підчас хрищення ц. р.

РЕДАКЦІЯ.

НЕЗМІРНИЙ ТВОРЕЦЬ.

БІБЛІЙНІ
ПИТАННЯ й ВІДПОВІДІ.

Незмірний наш Творець у світлоні...
Правів його наш розум не в'яснить:
Осівшись там, на зірному троні,
Він тут життя промінням творить...
Скрізь наш Творець могутністю сяє;
На всіх місцях чолом не вгасає...

Він освітлив надземні простори;
Життя всім дав, і все нагодував...
Куди не глянь, цвітуть вальні твори...
Для нас Творець і рай приготував!
Бо любить нас, гріхи нам пробачив,
Ба й місце в раї всім нам призначив...

Творець! Нехай в небесних твердинях
Лунають хором наші голоси!
Хай спів оцей в надзорних яскринях
Сплететься в хори вічної краси!
Тобі, з пісень, зів'ємо майстаса...
Ти трай життя, нетлінна прикраса...

Тома Якимчук
Париж, жовтень 1925.

Цей чудовий гімн належить до низки творів, написаних відомим письменником Т. Якимчуком і надісланих ним до нашої редакції. Постійно Т. Якимчук живе в Парижу, беручи участь у виданні багатьох книжок, написаних чистою та мелодійною мовою. Благаймо Господа, щоби цей письменник і своє перо й своє життя поклав до ніг Незмірного Творця. Цей гімн співається під мелодію: „Як славний наш Господь в Сіоні.“

РЕДАКЦІЯ.

УВАГА!

Коли хто з читачів має зайві або непотрібні примірники числа 1-го „Післанця Правди“ за січень минулого 1932 року, ласкаво просимо негайно надіслати ці примірники до адміністрації „П. П.“

1. „Кому відпустите гріхи, відпустяться їм; кому задержите, задержаться“ (Йоан. 20: 23).

До кого відносяться ці слова? Хто має право відпускати, або задержувати гріхи? Попи кажуть, що то вони мають владу відпускати гріхи і задержувати. I. P.

Відповідь: Із св. Письма ми знаємо, що „Син Чоловічий має владу на землі прощати гріхи“ (Мат. 9: 6). Навіть жиди знали, що ніхто не може оставляти гріхи, як „тільки один Бог“ (Мрк. 2: 7). Господь же прощає людині тільки тоді, коли вона вірує в Бога й Його слово й кається в гріхах. Навіть для того, аби хорій людині було прощено гріхи по молитві презбітерів церкви, треба, щоби не тільки презбітери молилися з вірою (Як. 5:15), але = щоби й хорій мав віру й у цій вірі покликав тих презбітерів (Як. 5:14). Люди одні перед другими повинні тільки визнавати гріхи й молитися „щоб сцілитися“ (Як. 5:16) силою Господа. Навіть сам Господь прощає не всі гріхи (Мат. 12:32; Лук. 12:10).

Отож, Господь дав право апостолам відпускати гріхи і то, очевидно, такі, які й Бог прощає; це право апостоли могли мати тільки так довго, як довго були вірними Господеві. Ми знаємо, що як Петро був вірний, то Христос назвав його блаженним і каменем, а як тільки поблазвився, то зараз же був названий сатаною (Мат. 16:15-23). Це право апостоли одержали від самого Ісуса Христа, що був тоді в тілі, і нікому цього права не передали. Перша Христова Церква це так і розуміла, й коли в ній хто каявся й просив прощення, то тільки в Бога. У V віці папа Лев запровадив сповідь людей не в присутності церкви (бо люди невідроджені стидалися такої сповіді), а перед священником. Але, священник, висповідавши людину, не давав їй прощення — а казав їй так: „Я, недостойний єрей, властю, даною мені від Бога, оголошую тобі, що Бог прощає тобі твої гріхи.“ Пізніш (від VIII в.) ця формула починає змінюватися, аж поки попи не зробили з неї такої, яку зараз виголошують: „Я — недостойний єрей, властю мені даною, прощаю й розрішаю тебе від усіх твоїх гріхів.“ І людина виходє й знову грішить. Л. Ж.

ТОРЖЕСТВЕННИЙ ЧАС!

12 годин ночі.

Чому 31-го грудня всі, майже без винятку люди вичікують півноч?...

Тому, що останні хвилини минаючого року зникають у вічності і настає Новий Рік!

Як це урочисто! 366 днів, пережитих нами, зникають безповоротно; неможна повернути їх назад, неможна знову пережити їх, коли б навіть бажалося це нам; вони зникають у вічності з усіма нашими помилками й гріхами, які тільки в день страшного суду раптом стануть перед нами...

Який це жаж! Чи думають про це люди?

Мої любі молоді приятелі! Перейдімо по світу й подивімося, як вони здибають цю урочисту подію!

Вступімо до якогось міста якоїнебудь країни; з незначними хіба відмінами ми спіткаємо по всьому світі одне й те ж саме!...

Освітлені вулиці великого міста, не вважаючи на мороз — переповнено людьми. Вони ходять узад та вперед і жартують, сміючися та голосно розмовляючи... Це люди, які не відають, як би їм „час змарнувати“ до півночі; удома сидіти нудно, а тут принаймні не заснеш! У великих містах є багато місць, де можна таким людям змарнувати час; там вони й бавляться, аж поки спів дзвонів, або вибух гармати сповістить їх про те, що надійшла північ.

Тоді ці люди кидаються до переповнених ресторанів, аби здибати новий рік з шклянкою в руці. Це — їхня найголовніша турбота... Там вже чути п'яні голоси, які верещать: „Старий рік помер, нехай живе новий!“ Як це все виглядає перед ними дотепно, весело й кумедно! Далі їхні думки не сягають, і питання про вічність їх ані трошки не журить!...

Вступімо до цієї багатой камениці, що стоїть на розі... Розкішно оздоблені залі залляті електричним світлом; причепурені пані й панночки танцюють, або слухають музику; елегантні пані розмовляють поміж собою, або

весело балакають з жінками. Усе виглядає так гарно, розкішно, весело; усім, либось, легко й добре живеться, нема потреби замислюватися про вічність; вони турбуються тільки про те, якби й майбутній рік пережити так само весело й безжурно... Раптом радіо передає бій годинника на башті Айфеля*) в Парижу. Усі метушаться, перевіряють свої коштовні годинники й поспішають до великої залі, вистеленої коштовними килимами. Там на м'яких кріслах сидять підстаркуваті люди і там же господарі палату вітають і здоровлять своїх гостей. Слуги в білих рукавичках розносять на срібних тацях кришталеві келіхи, в яких виблискує шампанське вино... П'ють, радіють і вішнують один одного, ніби виконують якийсь особливий чин!...

А останні хвилини минаючого року зникають у вічності, змітаючи з собою цю горожню людську марноту.

Але не гадайте, що то так відбувається тільки в багатих людей. Ось, загляньте до бідного помешкання робітника. Він мешкає десь на п'ятім поверсі темного негарного будинку. Спрацьована його дружина ледви на ногах тримається; бліді діти захланно двалються на білий періг, спечений з нагоди нового року. Поки дзвонять у місті дзвони, батько відкорковує пляшку звичайної горілки й каже:

„Ну, жінко, тяжко нам поводилося в минаючому році: ледви раду собі дали з справами, але маймо надію, що в майбутньому році покращає! Вип'ємо за здоров'я та за щастя!“

Ось і все!...

Невже ж усюди так — у кожному місті в кожному домі, в кожній родині? аж моторшно робиться!...

Як?! Старий рік пролинув у вічність і ніхто навіть не замислиться над тим, як людина перебула його перед Богом, ніхто не цікавиться тим, що принесе їм новий рік, котрих вони так тішаться?

*) Башта Айфеля (la tour Eiffel) — за лізна башта на 300 метр. височини, побудован інж. Айфелем на всесвітній виставі в Париж і 1889 р. Там тепер радіостанція.

Але, ось якесь помешкання на спідньому поверсі. Там видається все спокійним; неже тут ніхто не святкує цієї великої події?

Зайдімо й погляньмо!

Гарно прибрані покої, лагідно й привабливоче освітлена велика зала. У ній багато людей, але непомітно жадної метушні, не чути сміху й балачок. Тут всілякі люди: і багаті, й робітники, господарі й їхні служниці; є старі люди, але є молоденькі, навіть декілька дітей... Досі вони слухали те, що їм говорив цей чоловік, що стоїть окремо за маленьким столом; а тепер усі стоять навколішках, і з деяких вуст виливаються гарячі молитви. Деякі, хвилюючися й плачучи — докоряють самим собі за гріхи, інші дякують за благословенства... дзвін дзвонів і крики людей із міста майже не досягають до цього застільного кутка... аж, ось годинник б'є дванадцятку годину; тоді всі підносяться й урочисто співають новорічну псалму.

Вийдімо тихенько... аж на серці зробилося легше, чи не так?..

Переїдімося трохи по бідних дільницях міста... гай-гай!.. усюди чути п'яні крики та співи, нечемний сміх... Але, приглянімся — і тут, хвалити Бога, побачимо радісне видовище..

... Помешкання під будинком, у льосі, бідне помешкання робітника. Нафтова лампка ледви освітлює бідну кімнату; молода дівчина читає грубу книгу, яка лежить перед нею. Навколо столу сидять — батько, мати й двоє менших дітей. Усі уважно слухають читання біблії, хоч діти деколи позирають на стінний годинник. Рівно о дванадцятій годині, коли годинник ударив уперше, усі піднесли й, склавши руки, батько впромовив молитву, в якій просив очистити їхні серця й подякував за всі добродійства.

Щасливі діти, які живуть у такому духовному повітрі!..

Чи зрозуміли ви, мої любі приятелі, звідки така різниця в людях? Скажу вам це: одні люди — діти світу, а другі — діти Божі; оце й уся різниця! Одні приглушують гулянками голос сумління, страх перед невідомим майбутнім, а другі смиренно приймають докори сумління й цілковито покладаються на Господа в майбутньому.

До якої групи належите ви, любі? Як зустріли ви новий рік?

„Розглянь мене, Боже, і пізнай серце мое! Випробуй мене й пізнай думки мої! І подивись, чи йду я дорогою труду, і веди мене дорогою вічною“ (Пс. 139: 23, 24).

Начнімо новий рік з Господом! Нехай буде Йому вічна хвала!..

Олена Сьмолинська.

❖ Праця серед молоді та дітей. ❖

Новостави (Волинь).

Ми дякуємо Господеві за те, що і настут на Волині Він благословляє й помагає нам працювати для Його слави. Наші брати й сестри Заборольсько-Коршивецького гуртка молоді довго приготівлювалися до спеціального зібрання молоді й дітей. 30 жовтня це зібрання відбулося в с. Новостави біля самої церкви. Зібралися наші брати й сестри з таких сіл: Забороль, Цепорів, Баїв, Ратнів, Коршивець. Полонка й Новостави. До хати, в якій мало відбулися зібрання, набилосся людей повнісінько, а коли розпочалося саме зібрання, то й попід вікнами було повно народу. Відкрив зібрання бр. М. Мудрик читанням тексту з Мат. 18:19, 20. Після промови й молитви заспівав хор псалму „Як олень спрагнений в степу біжить до джерельця“, а після співи почала молодь декламувати вірші та розмови в мовях українській та російській. Потім жіночий квартет заспівав „О, друже, вчуй нині“ Далі поточилася розмова бр. Т. Сахана та сестри М. Рошук, як учителя та учениці недільної школи. Після дорослої молоді почали діти недільної школи виконувати свою дуже цікаву програму, яку закінчили співом гімну „Радісні ті діти, Отцем котрих є Бог.“ Цікавим був останній вірш цієї пісні, складений учителем школи: „Радісні всі діти в недільну школу йдуть!“ Усі присутні з захопленням слухали чудові співи й декламації; противників не було чути цілком. Закінчив зібрання бр. О. Зайко, і по молитві всі розійшлися.

Присимо братів і сестер молитися за нас на Волині.

А. Цапюк.

З огляду на велику кількість різдвяного матеріалу, одержаного редакцією, вона частину його приміщує й у цьому новорічному числі. Віруючі Польщі, які святкують Р. Х. по старому стилю, можуть використати його в цьому році, а віруючим закордоном він придасться на майбутній рік.

ЗУСТРІЧ.

(Розмова двох сестер).

1. Скажи мені, моя кохана,
Куди провадить тебе Бог?
Чи не могли би ми з тобою
Порозмовляти тут удвох?
2. Іду додому спочивати,
Бо забавлялась всю ніч я;
А що хотіла ти сказати
Мені, подруженько моя?
1. Давно, давно пора приспіла
Тобі щось іншого почать:
Покинуть гріх, життя для тіла
І Господа Христа пізнати.
2. Це добра рада, але — слухай:
Ну, й як Христу весь час служить?
Все для душі і все для духа —
А чим же тіло буде жити?
1. Ти так питаєш, бо для тіла
Весь час і сили віддала;
А щоби ти тоді зробила,
Якби захоріла була?
2. Чи то вже всі шляхи закриті?
Чи ж то вже діти ми малі?
Аджеж існують ще на світі
І лікарі і шпиталі!
1. Ну, добре! Вірю я охоче,
Що порятуєш ти себе.
А що буде, як Бог захоче
На суд покликати тебе?
2. Ну, щодо цього, то ще люди
Не говорили так мені —
А все ж цікаво, як то буде,
Як прийдуть ті жакливі дні?
1. Коли цікавишся це знати,
Іди й святе Письмо читай —
Тоді поняття будеш мати,
Що то є пекло, а що рай!

2. Піду я радо! Хіба ж ворог
Своїй душі тут чоловік?
Я так гадаю: тіло — порох,
Душа ж ще житиме повік!
1. А коли так, то, моя люба,
Ти щиро руку мені дай,
І від гріховної ми згуби
Підем з тобою в рідний край!
2. О, сестро, сестро! Як весело
У серці стало мені враз!
На, мавш руку! В райські села
Хай сам Господь провадить нас!

Н. і Л. Ж.

Спільна вечерея молоді в Луцьку на Волині.

11 грудня в Луцьку відбулася „вечерея любови” на зразок тих, які улаштувалися в першій християнській церкві. Метою нашою було — згуртувати розпрошену молодь, радісно продляти час та ближче взаємно запізнатися й підбадьоритися духовно.

Неділя 11 грудня принесла чудову погоду, завдяки чому навіть з далеких сіл примандрували гості. Зараз же по скінченні ранішнього зібрання наші урядчики забралися до праці. Коли все було готове, біля сімдесятьох сестер і братів за сіло за столом. Брат сфотографував це цікаве зібрання. Вислухали слово Боже, попросили благословіння небесного й почали вечерю.

Самою цікавою частиною нашого свята були біблійні питання. Кожна й кожний витягнув собі картку, на якій було те, або інше біблійне питання, на яке витягнутий картку повинен був дати відповідь, не заглядаючи до Біблії. Панувало велике зацікавлення; дехто поважно затурбувався — як відповісти? Ті, що читають біблію частіше, швидко відповідали і ще й ін-

шим допомагали; збилися в гуртки, гаряче радилися, чи відповідь буде влучною. Кожному в думці з блискавичною швидкістю перебігали сторінки й слова біблій, й як радів відповідаючий, коли відповідав влучно! Дехто трошки й засоромився, не знаючи відповіді, але віримо, що й те піде на користь, бо „люблячим Бога, усе допомагає до доброго“ (Рим. 8:28): багато молодих душ тоді дали обітницю більше виучувати слово Боже.

Жвава деклямація віршів, стрійний спів мішаного хору, сольовий спів сестри Е. Янковської під пригравання гітари, музичні номери, сильні та переконуючі свідоцтва братів-проповідуючих, читання статті з „Післанця Правди“ — „Пан і ми,“ гарно перечитаної бр. Я. Ярощуком, — все це додатньо та освіжуюче вплинуло на присутніх. Ніхто не чувся голодним ані духово, ані тілесно.

Від четвертої до півдесятої години час проминув швидко. Надішла пора кінчати вечерю. Деякі мали перед собою ще до 15 кілометрів дороги. Подякувавши Богові, скінчили вечерю. Усі, задоволені та захоплені до життя й праці, вирушили додому.

Л. Николишин.

Питання для молоді й старших.

1. Який великий бенкет тягнувся майже пів року?
2. Де сказано про жидівських жінок, що плакали по грецькому богові?
3. Де в св. Письмі згадується про найдовший лист (звинець)?
4. Коли мертві кістки воскресили мертву людину?
5. Які три жінки служили Господеві своїм майном?
6. Які два царі, маючи негарний намір, бажали бачити Ісуса Христа?
7. Хто з великої радости не впустив гостя до хати?

8. Хто віддав спочатку свій маєток, а потім самого себе для діла Божого?
9. Кого Господь сцілив не за один, а за два рази?
10. Де написано про Духа Святого, що Він- Бог.

Відповіді на запитання з числа 11 (минулого року).

- 1) Янгол — Суд. 13:20; 2) Йов. 12:8; 3) Ісаї 41:15; 4) Анна — 1 Сам. 1:2 гол.; 5) Банеч — 2 Сам. 23:20-23; 1 Цар. 4:4; 6) Пр. Сол. 6:6-11; 7) 1 Пар. 14:15; 2 Сам. 5:24; 8) Марк. 12:41-44; 9) Мойсей — 5 Мой. 34:7; 10) 1 Мой. 21:16; Одж. 21:4.

ПОЗІР!

Віруючі в Америці!

Надійшов Новий Рік, коли люди хотять дати своїм приятелям якийсь подарунок. Що ж живучі в Америці можуть подарувати своїм знайомим? А ось що! Ви можете писати їм того, хто буде відвідувати їх й освіжувати їхні знання на протязі цілого року. Це — „Післанець Правди“! Станьте на коліна, помоліться, потім возьміть перо й напишіть листа бр. Н. Лук'янчукові, додайте до того адреси Ваших приятелів у Польщі, або в іншому якомусь краї й одного доляра передплати на „Післанець.“ Журнал буде приємною несподіванкою для Ваших знайомих, а Ви матимете нагороду в Бога. Зробіть це зараз і пошліть листа з адресами й грошима на таку адресу:

Rev. N. Lukianchuk, 64 So. Munn Ave., East Orange, N. J. U. S. A.

**Відділ „Недільна Школа“ буде в слі-
дуючому числі.**

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Кажіть завжди правду!

„Я була колись єдиною донькою в своїх батьків; мене всі любили й пестили, й я виросла веселою й безжурною й часто завдавала жалю батькам — своїм егоїзмом та призвичаєнням брехати! Моя мама дуже бажала, аби я завчасу навернулася до Бога й віддала Йому своє недобре серце, аби Він допоміг мені побідити гріх, але я все відкладала, гадаючи, що ще встигну.

Наші сусіди були добрі люди; у них теж була єдина донька Маруся, котру всі любили за її лагідну вдачу. Вона вже давно віддала своє серце Господеві й часто говорила мені про те, як вона любить свого Спасителя; і вона намовляла мене полюбити Його. Я, сміючися, легковажно відповідала їй, що й я люблю Його!..

Якось у школі я залишилася в клясі підчас перерви, аби переглянути книжку з малюнками, яку я зауважила на столі вчительки. Невстигла я розглянути добре ту книжку, як перерва скінчилася і діти вбігли до кляси. Боячися, що вони скажуть учительці про те, як я рушала книжку, я сховала її під фартух і пішла на своє місце, думаючи з турботою, як би її покласти назад.

Почалася лекція; як раптом учителька, помітивши, що книжка зникла, спитала, чи не взяв її часом хтось із нас? Усі мовчали, і я теж; тоді вчителька почала викликати нас по йменню, і кожному задавала питання: чи не ти взяла книгу? Я, як і всі, відповіла, що книжки не брала. Учителька розсердилася й сказала, що зараз перетрусить наші річі й як тільки в кого

знайде книгу, то того суворо покарає за брехню.

Торбина Марусі з її шкільним приладдям висіла якраз перед мною на спинці її лавки; поки всі хвилювалися й метушилися, я швидко всунула книгу до Марусиної торбини.

Учителька звеліла нам змовкнути і почала проходити поміж лавками, оглядаючи річі в лавках і в торбинах. Ось вона підходить до Марусі; дівчинка сьогодні якась бліда й сумна; але вона, як і завжди — лагідно всміхнулася й простягла свою торбину вчительці. І, раптом, на її жах книжка опинилася в руках учительки. Усі так і йойкнули від здивування, а в мене серце заколотилося тривожно.

Учителька пішла на своє місце й наказала Марусі підійти. У бідної дівчинки личко палахкотіло і вуста тремтіли, але вона нічого не сказала.

„Не сподівалася я цього від тебе,“ суворо вимовила вчителька: „простягни свою руку!“

Коли жорстокі удари лінійки падали на бідну неповинну ручку, я готова була заголосити, але й тоді ще не мала мужности відкрити свою підлоту, й я перемогла своє хвилювання й почала нетерпляче чекати кінця лекції. А тоді я швидко зібрала свої річі й побігла скорше додому.

Увечері, коли я вже лежала в ліжку, на мене напав великий страх і неспокій. Коли я лягала спати, я не могла молитися, й ось тепер сон утікав від мене.

Нарешті, не витримавши, я почала кликати свою матір, котра прибігла в тривозі, гадаючи, що я є хора. Я все їй оповіла, й вона заплакала разом зі мною.

Тоді я стала благати її піти зі мною до Марусі, аби випросити в неї пробащення. Була вже десята година вечора, мама сказала, що треба чекати до ранку, бо неможливо йти й турбувати людей у таку пізню годину.

Але ж, як я все більше й більше хвилювалася й плакала, мати, нарешті, погодилася на мою просьбу, й ми пішли до сусідів. Ми здивувалися, коли побачили, що в їхньому домі світиться й усюди мегушаться люди. Коли ми підійшли до дому, із дверей вийшов лікар, а за ним батько Марусі з заплаканим обличчям.

Моя мати підійшла й спитала, чи не захорів хтонебудь у них в домі.

„Наша Маруся вмирає,” була приголомшуюча відповідь.

Спочатку ми не могли навіть слова вимовити, але потім я кинулася до Марусиною тата й почала благати його пустити мене до Марусі.

„Не можу, любя,” „сказав її батько: „лікар заборонив її турбувати.” Він запросив нас вступити до покоїв.

* * *

Мати Марусі сиділа біля столу. Вона привіталася з нами й почала оповідати, що сталося з її донькою.

„Уранці Маруся скаржилася на біль голови й нічого не хотіла їсти; але ж побажала піти до школи, сподіваючися, що біль перейде. Коли ж вона повернулася звідти, ми з тривогою помітили, що їй ніби гірше. Вона вбігла до кімнати, гомосила, хапалася за голову й без ладу говорила про якусь книжку, переконуючи нас, що вона її не брала. Ледви роздягли ми її й поклали до постелі, і зараз же батько побіг по лікаря. Лікар сказав, що слабкість дуже поважна, що потрібний цілковитий спокій, аби стан зворушення уцух й якщо до вечора здоров'я дитини не покращає, то він не ручиться за її життя. А за-

раз той же лікар був тут і сказав, що ніякої надії на видужання нема!”

Бідна жінка заплакала, але згодом заспокоїлася й становчо сказала:

„Вона — Божа дитина. Якщо Господеві сподобається взяти її до себе, то ми не будемо сперечатися“...

Я сиділа й слухала її оповідання, не вірячи, що може зайти такий страшний кінець. Нарешті, я з плачем кинулася до ніг бідної Марусиною матері й оповіла їй усе, а потім почала благати її, аби вона пустила мене до Марусі. Вона взяла мене за руку й повела до кімнати хорої.

Маруся лежала з заплющеними очима й тихо стогнала; на голові в неї лежав пухир із льодом. Я стала навколішки біля постелі й зтиха почала кликати Марусю. Спочатку вона ніби не чула мене, але потім обернулася до мене, довго приглядалася й, нарешті, пізнала мене. Я зраділа й почала швидко оповідати їй про свій учинок і благала простити мене.

О, яка радість з'явилася на її змученому личку! Вона відразу опритомніла і сказала, що дарує мені; вона тішилася тим, що вчителька буде знати про те, що Маруся не обдурила її.

Потім вона почала верзти щось і стратила притомність. Я сама від пережитого хвилювання стала непритомною, і мене, цілком хору, занесли додому. Коли через тиждень я почала видужувати, то довідалася, що Маруся померла вранці після нашого ночного відвідування. Перед її смертю прийшли до неї вчителька й діти її кляси: вони довідалися про всю правду! Маруся попрощалася з ними й радісно, без мук відійшла до свого Спасителя.

Я дуже повільно видужувала, бо весь час плакала й докоряла собі за смерть Марусі. Після цього ніхто не міг пізнати в мені тієї веселої безжурної дівчинки, якою я була колись. Накінець, Господь

переміг моє недобре серце! Він простив мене й заспокоїв мою змучену душу. Залюбки віддалася я Йому, і від того часу почала боятися всякої неправди. О, як я тепер уникаю всякого брехливого слова! У нашій школі після того багато дітей почали поважно дивитися на цей гріх і, не знаходячи в собі сили подолати його, віддалися Господеві, аби Він беріг їх від брехні.“

* * *

Любі діти! Ви всі, котрі прочитаєте це оповідання — нехай воно залишиться в вашій пам'яті й допоможе вам берегтися цього страшного гріха. Іноді саме незначне брехливе слово допроваджує до дуже небезпечних наслідків. Неможна легковажно відноситися до цього гріху!

Ісус Христос сказав, що диявол є батьком брехні. Він намагається штовхнути людей на цей гріх і починає своє зле діло вже в дитячих серцях. Він добре знає, що брехня є гидотою перед Богом і що до вічного святого міста в небі „не ввійде до него ніщо погане, ані хто робить гидоту та лож“... (Одкр. 21 : 27).

Слава Богові, що в нас є Спаситель, Котрий може нас визволити від усякого гріха.

Наверніться ж, дітоньки, до Господа, і Він порятує вас.

*Олена Єрмолинська
Закарпатська Україна.*

ЩО БУЛО БИ ?

(Розмова чотирьох дітей).

1. Ну, ось і Різдво Христове настало. Усюди така велика радість! А найбільше радіють діти, бо то є дитяче свято.
2. А я, власне, не розумію, чому ми діти маємо радіти?

3. Свято, як свято — нема нічого особливого.
4. Я теж не знаю, чому наші тати й мами так тішаться цим святом? По-моєму — великоднє свято більше Різдва.
1. Бачите, діти, як ви нерозважно міркуєте! А чи ви подумали колинебудь про те, що було би, якби Ісус Христос не народився?
2. Нічого особливого не сталось би! Було би одним святом менше, та й тільки!
3. Ні, чекай! А хіба тоді був би Великдень? Якби Христос не родився, то й не воскрес би!
1. А певно, що не було би, бо не було би чого згадувати! Ось, наприклад, пам'ятаєте, як ми з вами тішилися, коли в недільній школьці чули, як Спаситель благословляв діточок. А якби Він не народився, то й не благословив би дітей!
2. Е, то я вже бачу, що народження Ісуса Христа — то є досить велика подія!
3. Чекай-но! Я зараз подумав про те, що ще було би, якби Ісус не народився? Ну, хто скаже?
4. Тоді в євангелії не було би того чудового оповідання про те, як янголи співали на віфлеємському полі, як пастухи пішли поклонитися маленькому Ісусові й як мудреці шукали Його...
1. А я вам скажу, що ще було би: не тільки цього оповідання в євангелії, але не було би й самої євангелії!
2. Мало того: і всього нового завіту не було би!
3. І не було би й науки Ісуса Христа!
4. І апостолів, і перших христیان, і самого християнства не було би!
1. Бачите тепер, що то за жах був би! А тепер слухайте далі: чи ви пам'ятаєте, про що навчає старий завіт?
2. Він навчає про Бога та про Його великі діла й заповіді.

3. Там є всі закони, по яких нарід ізраїльський жив до Ісуса Христа.
4. У старому завіті святі мужі пророкували, що Ісус Христос колись прийде!
1. Ну, ось бачите! А як люди дивились би на старий завіт, якби не народився Ісус?
2. Ну, тоді всі сказали би, що в тому старому завіті нема правди!
3. Люди тоді й читати його не захотіли би! І в Бога не вірили би, і жили би, як звірі!
4. Перестаньте, бо мені вже й лячно робиться!
1. Тепер ви розумієте добре, яке велике значіння має народження нашого Спасителя?
2. А я ще щось знаю! Знаю, що було би ще, якби Ісус Христос не прийшов на землю!
3. Ну, кажи швидче!
2. Ми з вами не вірили би в Господа Ісуса Христа!
4. І не стояли би тут і цієї розмови не провадили би!
3. І до недільної шкілки не ходили би!
1. Ну, на закінчення ще вас щось питаю: а що було би з нашими татами й мамами?
2. Та що! Безбожниками були би!
3. Пили би горілку, курили би тютюн, усякий гріх чинили би!
4. А нас не вчили би, не годували би й не одягали, не любили, не жалували би й били би, коли би їм тільки забажалося!
1. Ну, тепер скажіть, чи маємо ми радіти цьому святові?
2. 3. 4. А певно! А то якже? Звичайно!
1. Ну, то тішмося, діти, співаймо та прославляймо Того, Хто нам післав таку велику радість, Хто дав це свято!
(Співають).

Л. Ж.

РІЗДВЯНІ ВІРШИКИ ДЛЯ НАЙМЕНШИХ.

* 1 *

Я — маленький хлопчик
Зліз на стовпчик,
На дудочку граю,
Христа прославляю!

* 2 *

Я — дівчинка маленька;
Післала мене ньєнка
По всіх хатах ходити,
Всім людям говорити,
Що час для Бога жити!

* 3 *

Я — маленький пастушок,
Одягнувся в кожушок,
Та й ходжу від хати до хати
Христа прославляти!

* 4 *

Я — маленька дитина,
Кожушок по коліна --
Ходжу й співаю,
Христа прославляю

* 5 *

Родився наш Христос маленький,
А потім хлопчиком Він став,
А далі — виріс вище Мами,
І всіх людей Він научав.

Тепер ми всі тут ще маленькі,
Але Господь допоможе нам,
І ми усі повиростаєм
На радість Богові і вам!

КОЛИ...

З праці на ниві Божій

Коли Христос маленький був,
Незнаний перед світом,
То кожен, хто про Нього чув,
До Нього йшов з привітом:
Співали янголи Йому
Над віфлеємським степом,
І поспішали пастухи
До бідного версепу.

І мудреці туди пішли
Й дари Йому принесли,
І від гріховного життя
Для Господа воскресли.
Сьогодні празнуємо ми
Велике наше свято;
Який же дар принесли ви
Христу подарувати?

Питаю я дорослих всіх —
Чи віддались ви Богу?
Чи вже покинули ви гріх
Й несправедну дорогу?
Чи віддали своїх дітей
Ви до Христа в науку?
Що приготували ви їм —
Чи рай, чи вічну муку?

Я прошу вас, благаю вас —
Життя почати нове
І прославляти повсякчас
Святе ім'я Христове!

*Нат. Ж.***Чи ви вже внесли передплату за 1933 рік?****Чи заплатили ви за леглість?**

„Післанець Правди“ щомісяця ревно виконує свій обов'язок і своєчасно з'являється в вашій хаті.

А чи виконали ви свій обов'язок?**Саскатун (Канада).**

30 і 31 жовтня м. р. відбулися радісні зібрання в Саскатуні. Багато гостей прибуло з других церков. Важні духовні лекції, спів, музика склали програму тих двох днів. Сестри саскатунської церкви доклали багато старання, аби гарно прийняти гостей. З'їзд закінчився подякою, й усі гості роз'їхалися з радістю колись зустрітися знову.

Торжественні зібрання відбулися на Вайсерой — 23 жовтня, коли церква мала день подяки Господеві за Його милість. Подібні зібрання відбулися й у церквах Саскачевані, Манітоби й Альберти. *І. К. - Є.*

Монтреал (Канада).

Ми завжди просимо Господа, аби Він благословив усіх працюючих на ниві Божій і всіх слухаючих Його слово, аби праця Його поширювалася й була благословенною. Цього всього бажаємо вам і всім дітям Божим. Тут навколо наш український нарід спить для Господа, а живе для сатани та гріха. Сплять не тільки ті, що ніколи не знали Бога, але й багато тих, які вже пізнали Його правду, але відступили від неї й віддають себе на службу гріхові. Деякі ще не заснули, але дрімають і не цінять імени й слова Божого: Треба за них молитися Отцеві Небесному. Разом з мною знаходяться тут декілька родин з Волині, і ми робимо зібрання. Тут робилося зібрання ще раніш у церкві, яку брати — французи дали баптистам; але півтора року приїхав один із тих, що користають з чужої праці, та й поруйнував діло Боже. Тепер ми знову почали працю на ниві Божій. *П. Підгорецький.*

Редакція „Післанця Правди“ вітає бр. П. Підгорецького, який досить праці поклав на ниві Божій у Галичині — і бажає йому й усім дітям Божим у Монреалі й у цілій Канаді великого благословенства в святій праці. Сійте твердо за правду Христову й не піддавайтеся зневірі. Хай Господь обдарує вашу маленьку церкву Божу своєю ласкою й поміччю. Лук. 12 : 32; Єф. 6 : 10-19. РЕДАКЦІЯ.

Дахнів (пов. Любачів, Галичина).

2 жовтня ц. р. відбулося в нас торжество св. хрищення; на цю урочистість приїхали брати й сестри з Рави.

Тому, що в самому Дахнові нема відповідного місця для хрищення, то по ранішнім зібранню ми всі вирушили походом до річки, яка тече за 4 кілометри від нас, аж під містом Чесановим. У тому місті якраз був відпуст, на якому були люди з різних місцевостей. Як тільки ми прибули на берег ріки і заспівали пісню,

На закінчення всі дякували Господеві за Його благословіння й поміч. Моліть Господа з нами, щоб ті „вовки паслися разом з ягнятами.“
І. Угрин.

Підвисока (пов. Снятин, Галичина).

14 жовтня м. р. відбувся похорон сестри М. Будзанівської, котра прожила 55 років і при кінці свого життя віддалася Господеві. Почуваючи свій скорий відхід до вічного життя, заповідала, аби її по-християнському поховали

Хрищення в Колонії Багистів м. р.

зараз же почали збиратися селяни й міщани, які бігли до води, як на пожежу. Під час хрищення деякі католики піднесли крик, бажаючи перешкодити нам відбутися святий заповіт Господа. Але понеже між нами а ними була ріка, і крім того була присутньою поліція, щирі католики не могли від слів перейти до бійки. У цей момент я пригадав собі слова Христа: „Ідіть; ось я посилаю вас, як ягнят між вовки“ (Лук. 10:3). Словом Божим служили брати — М. Дмитрух, М. Цьох і В. Перетятко; останній брат уділяв і хрищення одному братові й сестрі з Дахнова й одному братові з Коровиць.

По хрищенні всі вернулися до дому, в котрім відбулася Господня вечеря й прийняття хрищених до живої Христової Церкви. ♣

віруючі. На похорон прибув бр. Гайн з Августдорфу, віруючі з різних місць, а також родина померлої з Стечеви та Коломиї. Під час зібрання вдома і на цвинтарі проповідували брати Гайн і Д. Паюк; з очей слухачів увесь час росли сльози; щирість нашої померлої сестри була всім людям званою (Діян. 9:36)

В. Малобій.

Біггар (Саск., Канада).

2 жовтня м. р. наш збір обходив свято жнив, складаючи подяку Богові за все, що Він нам дарував. День був дуже гарний, сонце заливало землю своїм золотим та теплим промінням, аби прилучитися до нашої радості та загріти тих подорожніх, що з усіх кінців саскаче-

ванських степів поспішалина свято. Гості прибули й зблизька й здалека; були такі, що зробили по 300 миль — одні автомобілями, другі кіньми, а треті пішки. Торжество розпочав місцевий брат А. Осмачко; потім говорив презбітер церкви з Лізард Лейку (Саск.) бр. Іл. Шакотко. Далі співав хор під управою регентки О. Якименко з Лізард Лейку: „Гей, де ж женці.“ Після хору виступив брат І. Кмета-Єфимович, який недавно приїхав з Вінніпегу до Саскату-ну, де й обняв працю в винограднику Божому. Його слово з яскравими прикладами било ніби молотом по людських серцях: на багатьох очах блищали сльози. Далі наступив збір колекти на діло Боже в Європі і, не вважаючи на тяжкі часи, та безробіття, та неврожай — було зібрано 35 дол. Скінчилося зібрання гарячими молитвами і тоді сестри почали частувати всіх гостей чудовими дарами Господніми. Пополудневе зібрання розпочав бр. М. Ряхуха з Ігел-Крик, а за ним промовляв бр. Зобдлотний, який приїхав більш, як за 300 миль, аби взяти участь у загальній урочистості. Далі брат І. Кмета-Єфимович говорив на тему з Пс. 1:3. Зібрання закінчилося молитвою й збором пожертв на вдів на сиріт. Потім було розпродано жіночі вишивки та гафти за 34.20 дол. які підуть на свиту ціль. Керував продажем бр. М. Ряхуха. Коли скінчилося торжество, усі присутні не хотіли розходитися. Просимо молитися за нашу маленьку громадку дітей Божих, аби Господь їх виростив ще більше й краще. *Учасник.*

Вільки Мазовецькі (пов. Рава Руська).

4 вересня м. р. відбулося й у нас св. хрищення. Напередодні того торжества прибули до нас брати з с. Дахнова та м. Любачева,

а ввечері приїхав бр. В. Перетятко з дружиною й синком, сестра Н. Жабко-Потапович з дітьми, а також декілька сестер з Рави. Того ж вечора відбувся іспит, підчас якого було прийнято старенького брата й його доньку. У неділю вранці почали прибувати гості — приїхав бр. Л. Жабко-Потапович з Рави, а з ним декілька братів і сестер; прибули гості з Угнова. Річці, Ванова, Куляви, Салашів, Забір'я, Камінки, Яничів, Колонії Баптистів і навіть з Телятина (Холмщина). Велика радість обхопила всіх присутніх. Дім бр. проводячого М. Коростіля ніяк не міг би вмістити й частини зібраних гостей; тому бр. М. Коростіль звернувся з проською до сусіди — католика дозволити зробити зібрання в його саду; сусіда радо дозволив. День був теплий і погідний, і тому зібрання цілий день відбувалося в цьому саду. Підчас першого зібрання служили словом брати Мазан, Ярмошинський, Шльома, Жабко-Потапович і Перетятко. Після цього відправилися походом до річки Рати, де вже зібралось сотки глядачів. Зібрання над водою пройшло на диво тихо й урочисто. Говорили над річкою — М. Коростіль, Г. Гладкий, Л. Ж.-Потапович і В. Перетятко. Співав гарно хор із Гійча під управою бр. Дикого. Хрищення над чотирма душами виконав бр. В. Перетятко. Після хрищення сотки глядачів почали розходитися, але багато з них пішли разом з віруючими до саду, де зібралось на богослуження пара сот людей. Після цього зібрання місцевий збір частував дорогих гостей чим тільки міг. Усім дорогим гостям на цьому місці складаємо сердечну подяку за участь у нашій урочистості.

В. Хрущ.

З листів до „Післанця Правди“

Редакція друкує тижче уривки з деяких листів, одержаних в останній час. Усі ці листи показують виразно на ту працю й службу, яку „Післанець“ при допомозі Божій виконує. Редакція має десятки просьб з усіх країн світу про безлатне надсилення „Післанця“ тим, хто не має змоги заплатити за нього. Нехай Господь покладе це все на серце тим, хто

має можливість підтримати „Післанець“ матеріально й допоможе їм виконати цей обов'язок перед Богом.

РЕДАКЦІЯ.

Дорогий брате!

Щиро дякую за часопис вам, а також усім, котрі допомагають ділом і словом у його виданні. Нехай Господь допоможе вам і надалі розсилати поміж людей статті й гарні духовні вірші, які ми завжди знаходимо на його сто-

рінках. Наш гурток молоді в Городку вже третій рік одержує „П. П.“; його гарні духовні вірші використовуємо на літературних вечорах. Взагалі, ми любимо „Післанець“, бо він є вложенний нашою рідною мовою. Хай Господь допоможе вам у новому році з новими силами працювати над „Післанцем Правди“

Іван Шматюк.

* * *
У нашому селі 15 членів. Я разом з ними був у ложній науці й був неспокійний серцем. Та Господь надіслав мені вашого дорогого гостя „Післанця Правди“, через якого я знайшов правдиву дорогу Богу. Тепер я йду за Христом і дістав до серця радість, спокій і свободу. „Післанець“ потішає не тільки мене, але й мого старшого брата Миколу, котрий також залишає ложну науку. Наша мати й молодший брат також через „Післанець“ пізнали правду. Дорогий брате! Велику подяку складаємо вам за „Післанець“, який вступає в сьомий рік своєї праці, і просимо й надалі висилати його нам.

Василь Локоть.

Від редакції: Дорогий брате! Журнал будете одержувати. Стійте всі в правді й дивіться на Христа. Щодо до фотогр. — не можемо виконати, бо не маємо засобів.

* * *
Складаю щирю подяку Господеві за „Післанця Правди“, який щомісяця приходить до мене за океан, як дорогий гість, і потішає мене. Прошу й надалі висилати мені журнал, а я посилаю передплату й не забуду й далі висилати її. Прошу братів і сестер молитися за Канаду. У нашому зборі тільки 6 членів. Навколо люди не знають Бога, але Він — любий і добрий тримає нас. Вітаю бр. Перетятка, бр. Лютого й збір в Озерянці.

Параня Бабій (Рудачик).

* * *
Я одержав від вас дорогого гостя, себто „Післанця Правди“, який мене дуже потішує й приносить велику радість й користь. Усім співробітникам „Післанця“ складаю щирю подяку за їхню працю.

Й. Поточняк.

* * *
Дякую вас від усього серця за „Післанець“, який подає мені статті для наставлення й життя в Господі Ісусі Христі.

* * *
Я не маю стільки сили, аби висловити ту подяку, яку я маю в серці за ваш чудово оживляючий часопис „Післанець“. Цей часопис є дійсно післанцем правди. Хай Господь допо-

може, аби він був поширений від сходу до заходу. Ми доложимо усіх старань, аби виконати святий обов'язок перед Господом щодо „Післанця“.

Вол. Ясвинський.

* * *
Посилаю належність за „Післанець“, який є дуже дорогий для мене. Не задержуйте його, скорше висилайте.

Петро Мацюк.

* * *
Я отримував часопис „П. П.“ від вас регулярно, хай Бог благословить за пам'ять про мене. Я вже третій рік отримую цей часопис, котрий мене дуже-дуже цікавить, як релігійне письмо в рідній моїй мові, яка є для мене такою дорогою. Прошу висилати мені його й у 1933 році для моїх радощів і скріплення в вірі в нашого Спасителя. Не тільки наших віруючих, але й світських односельчан цікавить ваш часопис, а також українські псалми та мелодія, бо то все є близьким нашому серцю. Але горе наше в тому, що ми не маємо засобів і не можемо набути собі св. Письма та співників в українській мові. У нас у минулому році був великий дощ з градом, який знищив усі жнива так, що ми косили тільки побиту солому. Прошу всіх братів та сестер молитися за нас.

Григорій А. Ясько.

Від редакції: Хто з братів та сестер; читачів „Післанця“ відгукнеться на таку пекучу потребу наших віруючих, що живуть на далекій півночі серед болот та лісів Полісся? Кому Господь покладе на серце їхню справу, той нехай надішле до редакції „П. П.“ пожертву грошима, яку зможе, а редакція пішле на всю ту суму духовної літератури братам на Полісся. При надсилці грошей виразно зазначуйте, на яку ціль ті гроші призначаєте.

РЕДАКЦІЯ.

Випишуйте

з Редакції „П. П.“ таку духовну літературу:

Біблія — по 3 зол. 50 гр.; „Нові Завіти“ — 1 зол.; Псалми — 20 гр. Короткий біблійний покажчик — 50 гр.; Стінні тексти — українські: Дан. 6:16, Одкр. 2:10, Мат. 11:28. Иоан. 1:29. Іс. Нав. 24:15, Діян. 16:31; польські — Dzieje Ap. 16:31; тексти по 35 гр. штука з пересилкою. Брошура „Борці евангельської віри“ — безплатно. Ціна на книжки вказана без пересилки. На пересилку долучувати значки поштові. Можна всю вартість книжок надсилати поштовими значками. На кредит не висилається.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрик

1 Мой. 49 : 10: „В Юди не похитнеться берло між коліними, докіль мир постане в людях, чаянина в народах.“

В цьому пророцтві є сказано, що Спаситель Ісус прийде з покоління Юди. Четверте пророцтво було дане Давидові.

2 Сам. 7 : 16: „І буде непорушний дім твій і царство твоє передомною во віки й престіл твій стоятиме віками.“

В цих словах є виповіджена думка, що Спаситель буде походити з дому Давидового.

Про народження Ісуса Христа говорять слідувачі місця :

Мих. 5 : 2 : „І ти, Бетлеєме — ти, Ефраїмо, хоч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем в Ізраїлі, а його народини — від початків, від днів вічності.“

Іс. 7, 15: „Оце ж дасть вам сам Господь знак: Ось невинна дівця почне в утробі та й породить сина й дадуть ім'я йому Еммануїл (Бог із нами).“

Іс. 11: 1-2: „І вийде пагоніць із кореня Ессеевого і вітка виросте з кореня його.“

І спочине на йому Дух Господень, дух премудрості й розуму, дух ради й кріпості, дух знання й побожності.“

Про часі його з'явлення :

Мал. 3 : 2 : „Ось, я посилаю янгола мого, а він приготує дорогу передо мною й негайно за сим прийде в храм свій, що його шукаєте, — янгол завіту, що його бажаєте; ось, Він іде, говорить Господь Саваот.“

Про його імена :

Псал. 2 : 2 : „Піднімаються царі земні і князі радять раду проти Господа й проти помазанця його.“ Ерем. 33: 16: „В ті часи буде Юда спасен і Єрусалим житиме в безпеці, і дадуть ім'я йому: „Господь — оправдання наше.“

Іс. 7 : 14: „Оце ж дасть вам сам Господь знак: ось невинна дівця почне в утробі та й породить сина й дадуть ім'я йому Еммануїл (Бог з нами).“

Іс. 9 : 6: „Бо хлоп'ятко народилось нам — син даний нам; власть на раменах його, а дадуть ім'я йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира.“

Зах. 9 : 9: „Веселися, Сионова дочко, ви-

кликай радісно, дочко Єрусалимська: Се Цар твій надходить до тебе, справедливий і спасаючий, тихий — сидячи на ослиці, сині яремної ослиці.“

Про його істоту :

Мих. 5 : 2 : „І ти, Бетлеєме — ти, Евфрата, хоч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем у Ізраїлі, а його народини — від початків, від днів вічності“. Псал. 2:7: „Ізвіщу проповідь, що сказав Господь до мене : Ти син мій, нині зродив Я тебе.“

Про його пониження, терпіння і смерть : Іс. 53:2-7: „Він бо виступив перед ним, як пагоніць і як паросток із землі сухої; а нема в йому ні виду ні величності; й ми бачили його та не було в йому вподоби, що б надила нас до нього...“

Його брано на допит, та він терпів добровільно не отворив уст своїх; неначе вівцю на заріз, його ведено й яко ягня перед постригачем німе, так і він не одчиняв уст своїх.“

Гляди також Іс. 50 : 6; 52 : 14; Зах. 9:9; 11. 12-13; Псал. 22: 1-8 і 13-21).

Про його воскресення і славу:

Псал. 16: 10: „Ти бо не оставиш душі моєї в підземній пропасті і не даси твому поборному бачити зотління.“

Іс. 32: 13: „І ось, пощастить слугі мойму; піjde вгору, піднесеться і стане величний.“ (Гляди також Іс. 53: 8-12; 63: 1-4).

Про його діяльність :

Іс. 61: 1-2: „Дух Господа Бога спочив на мені, Бо Господь помазав мене на те щоб принести благу вість убогим; післяв мене сціляти сокрушених серцем: вістити невільникам визвол на волю, а увязненим відчинення темниці.“

Проповідувати рік примирення Господнього й день пімсти Бога нашого, потішити всіх засумованих.“

Питання 90: Які типи Спасителя знаходимо в Старім Завіті?

Відп.: Прообразами називаються деякі особи, випадку і урядження в Старім Завіті, які вказують на особу Ісуса Христа. Прообразами Ісуса Христа були слідувачі особи :

Адам:

Рим. 5 : 14: „Тільки ж царювала смерть од Адама аж до Мойсея і над тими, хто не згрішив по подобині переступу Адамого, Котрий єсть образ будучого.“

(Далі буде)

Р і з н е.

Коли б гроші, видані на війну, вжити на інші цілі.

„Ціла світова війна коштувала, як обчислили французи, 10.000 мільярдів франків. За ті гроші, кажуть французи, можна було б побудувати вілли для кожної сім'ї у Франції, Англії, Бельгії, Німеччині, Зл. Державах і Канаді, кожну вілла вартости 100.000 франків. Крім того в кожному місті понад 200.000 мешканців можна було б побудувати лічницю вартости 125 мільйонів фр., бібліотеку тої самої вартости й університет вартости 250 мільйонів франків. Можна б було оплатити з тих грошей 125.000 професорів і стільки ж лікарів. А підчас війни за ті гроші дісталося: 13 мільйонів вбитих, 21 мільйон ранених, калі, осліплених, отровних газамі...

Коли б люди були людьми, а не звірами...

Коли б одні народи не хотіли жити коштом других...

Коли б... можна множити в безконечність!

Але покищо це тільки побажання. Замість лічниць і університетів люди далі будують твердині, панцирники, гармати й тюрми. І буде так доти, доки люди є такими людьми, як вони є."

Так пише львівська газета „Новий Час.“ Ми від себе можемо додати, що такий страшний час буде продовжуватися доти, доки люди житимуть без Бога

й у гріхах. Тільки тоді настане життя, коли люди не тільки називатимуться християнами, але й провадитимуть правдиве чисте християнське життя.

Жінка, що вбиває свою дитину

Один німецький лікар перевів до сліди над молоком жінок, які курять і кормлять немовлята. Він найшов в молоці сліди нікотини вже по викуренні жіною 5-и папіросів. Який вплив має нікотина на немовлята, хіба зайво про це писати. Отже, котра жінка, що кормить і курить — вбиває своєю рідну дитину „Нов. Час.“

Оголошення.

КУПУЙТЕ

ХРИСТІЯНСЬКИЙ СПІВАНИК

для українського народу

з нотами — 218 пісень, в тому числі багато нових пісень і мелодій.

Ціна одного примірника — 6 зол.; при замовленню не менше 10 примірників — 15% знижки; за кордон 1 доляр. Виписувати з Tow. Wyd. „Kompas“, Łódź, ulica Gdańska 130. В З'єдн. Держав. Америки — Mr. W. Eschuk, 162, Second Ave, New York, City. Можна виписувати й з редакції П. П.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо керувати на слідуючу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютинь.

Конто чекове Р. К. О. 62.709

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодинокє число — 40 гр

Ч. 2

Лючень

1933

Перед весною.

*Суворим холодом зимовим
Скувало луки та поля,
Глибока тиша скрізь панує
І спить утомлена земля.*

*Але вже сонце щодня вище
Встає, і топляться сніги...
І скоро вже вода весняна
Зірве кайдани — береги:*

*Духовним холодом зневіри
Скувало цей байдужий світ,
І на серцях людських ще її досі
Лежить гріховний грубий лід.*

*Але ще трохи й Сонце, Правди
Пригріє й села і міста,
Жива вода поллється й люди
Прославлять Господа Христа.*

Л. Ж.

Поквітування.

(Продовження).

Дальша пренумерата вплинула від сліду-ючих зборів і поодиноких осіб: Ів. Чубок 1 дол., П. Савків 2 зол., Е. Р. Венске 7 зол., Лізардлейк 2 дол., Канадійський відділ 39:55 зол., Д. Ковалик 4 зол., І. Угрин (за 1932 і 33) 8 зол., Г. Валовидник (за 1932 і 33) 15:82 зол., Г. Гладкий 5 зол., Л. Миколишин 4 зол., П. Ленько 2 зол., І. Скарачинський 5 зол., Ю. Калиняк (за 1931 і 32) 8 зол., К. Чорна 4 зол., Йосиф Ленько 4 зол., М. Мельник 1 зол., А. Чорнобай 1 зол., Ф. Панасюк 8:85 зол., М. Фіс 2 дол., Г. Чубок 4 зол., М. Паробочій 2 зол., П. Штохмал 4 зол., М. Качмарчик 4 зол., А. Лисак 1 дол., А. Хашевський 59:40 зол., Л. Кришук 1 зол., І. Сідельник 1 дол., І. Корниченко 1 дол., Д. Григурок 1 дол., С. Вийтук 1 дол., М. Коростіль 10 зол., Збір Батятичі 9 зол., Ф. Гнатойко 4 зол., Мик. Федік 2 зол., М. Жук 4 зол., І. Ірза 4 зол., П. Кримко 2:50 зол., П. Драновські 4 зол., Д. Александрук 4 зол., А. Біжанські 2 зол., А. Піліпчук 2 зол., П. Галій 4 зол., І. Базюк 8:50 зол., П. Гордіюк 4 зол., М. Козловський 2 зол., А. Костюк 4 зол., Н. Шевчук 2 зол., Т. Михальчук 4 зол., Ф. Лешук 4 зол., М. Юрчик 4 зол., Іл. Юзьків 2 зол., Д. Власюк 4 зол., М. Захарій 2 зол., В. Малофій (за 1931 і 32) 6 зол., Тимчук 2 зол., Ю. Филипчук 3 зол., П. Дідик 4 зол., М. Кеньо 16:30 зол., М. Шимчук 2 зол., Г. Батенчук 4 зол., Я. Баборецький 5 зол., І. Панцевич 4 зол., А. Бодак 4 зол., Ф. Лисюк 4 зол., П. Семенчук 2 зол., Н. Савчук 4 зол., М. Бубняк 5 зол., Г. Притула (за 1931) 2 зол., Ф. Шигель 4 зол., Г. Бабій 3 зол., В. Пастушук 5 зол., Ілаф. Тарасюк 2 зол., С. Барна 8 зол., Г. Гвоздовський 1 зол., С. Рачук 4 зол., Л. Дзекуць-Малей 8 зол., Л. Якубчук 4 зол., І. Лопатка 2 зол., Ів. Майовський 4 зол., Ст. Кукнерик 1 зол., В. Ярошевич 4 зол., В. Скоцьень 5 зол., Ст. Кот 2 зол., В. Турчин 1 зол., Ів. Литвин 4 зол., Я. Мороз 4 зол., И. Поточняк 2 зол., П. Мацюк 4:70 зол., І. Підгорецький 12 зол., А. Томашук 2 зол., Д. Болсуновський 8 зол., В. Безушко 8 зол., Г. Домашовець 5 зол., М. Лизун 4 зол., І. Курій 2 зол., М. Шишка 2 зол., Ф. Кочан (за 1931) 4:20 зол., Ю. Махніцький за 1931 — 4 зол., І. Мисько за 1931 — 4 зол.,

Й. Куперник за 1931 — 4 зол., І. Брода за 1931 — 4 зол., Г. Васильків за 1931 і 32 — 6 зол. Шановним читачам братам і сестрам на цім місці складаємо сердечну подяку, що поспішили нам на поміч у виданні вашого „Післанця Правди“. За кожен поміч Вам усім щиро дякуємо. Хто цинить друковане слово, цей поспішає, щоб допомогти видавництву нести цей великий тягар; сердечно дякуємо всім. Знаємо, що многі не можуть поки нічого прислати, але такі щиро просять Господа в своїх молитвах, щоб П. П. многі ущасливили і показав шлях Христового спасіння. Духовний журнал є конечний для всіх пізнавших Правду Христову, щоб довідатися; як праця Бога йде далеко від нас, поза межами нашого краю, а для непізнавших Його Правди, є рівно ж духовний журнал потрібним, бо з такого вони довідуються про спасіння й правдиву дорогу до Христа. Отже, віримо, що всі наші братія й сестри ще більше будуть старатися, щоб поперти свій одинокий духовний часопис і в цім році. Наша праця — Ваша праця; наш тягар — Ваш тягар. Хай Господь благословить всіх, хто тільки спричинився чимнебудь в цій великій праці на славу Божу й добро нашого народу.

Ред. і адміністр. „Післанця Правди“.

З праці на ниві Божій.

Вільшаник (Підкарпаття).

У неділю 23 жовтня м. р. я поїхав ровером із Борислава, аби відвідати дітей Божих у Вільшанику, що знаходиться в 23 кілометрах від Борислава. Збір бориславський від часу до часу відвідує цю нову місію пляцівку; доїздить туди й брат Іл. Кубрин із Стрия, і бр. Г. Гладкий із Гійча (біля Рави). Перед Вільшаником переїхав я через село Мокрини, де біля церкви зустрів великий натовп народу, з яким я привітався. Коли я вже прибув аж на місце, наїрід прийшов на зібрання не тільки з Вільшаника, але й з Мокрин. Господь чудово благословив наше зібрання. У Вільшанику, як й всюди на Самбірщині — наїрід відчуває велику спрагу до слова Божого, але нема робітників, які могли би це слово голосити. **Закликаю всіх братів і сестер, аби допомогли нашому людові й подбали про те, аби на ниві Божій були робітники.**

Наближений І. М.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 2

Лютий 1933 року

Рік 7

*Життєпис великих
мужів нашого визнання*

Чарлз Сперджен

*Подав пропов.
Др. В. У. Фуллертон.*

(Продовження)

По повороті до Ньюмаркту Сперджен зголосився до збору з проханням прийняти його в члени церкви, але збір відмовив йому в тім. Сперджен не переставав одначе відвідувати зібрання й коли вдруге звернувся знову з тією ж просьбою, його, нарешті, залічили в члени збору дітей Божих.

Але прийняття його до церкви відбулося без хрищення. Хоч він знаходився тепер у родині конгрегаційного визнання, а перед тим на вернувся в методистській каплиці, після всього того він пішов до баптистів, де й знайшов для себе поєднання; пішов „не для того, щоб бути баптистом“, сказав він: „але щоб бути християнином на зразок апостолів, які, коли увірували, то були охрищені“. До чотирнадцятох років він навіть не чув про баптиську церкву, бо церква в Ньюмаркт не була баптиською. Найближча баптиська церква була в Ілегамі, де проповідував В. Кантлов, який давніше був місіонером на острові Ямаїці. Кантлов радо згодився преподати хрищення молодому християнинові, якому тільки що пішов шістнадцятий рік життя.

Прокинувшись вранці, Сперджен щодня віддавав дві години часу на молитву й розважання з Господом, а відтак ішов вісіма англійських миль (більше 12 кілометрів, до пароплаву, котрий плив по ріці Ларк яка має чаруючі види й розділює місцевості Суффолк і Кембріджшир.

В одну з п'ятниць Сперджен і з ним дві християнки прийняли св. хрищення. „Гострий вітерець продував вздовж річки“ пише сам Сперджен: „коли наступила моя черга ввійти до води. Як тільки я зробив кілька кроків у воді й поглянув на людей, що з пароплавів, човнів та обох боків річки дивилися на нас, я відчув, що ніби й небо, й земля, і навіть пекло дивилися на мене. Але ні тоді, ні після того я не соромився бути послідовником Агнца Божого Ісуса Христа. Мій страх був обмийтий водою хрищення й вплив по ріці моря, де його напевно пожерли риби, бо від того часу я ніколи не відчував його в своєму житті. Хрищення рівно ж розв'язало мій язик, котрий від того часу ніколи не замовкав і не переставав говорити про Ісуса“.

У 1850 році він написав ось такого листа до своєї матері: „Твої іменини тепер будуть подвійно пам'ятними тому, що третього травня твій син, за котрого ти так частенько молишся, син і надій і страхіття, твій перворідень прилучиться до видимої церкви спасених на землі, прилучиться подвійно до Господа, свого Отця через явне визнання в св. хрищенні. Чуюся найщасливішим творінням на землі“. Слідуючої неділі він був прийнятий в число членів Церкви Христової.

У серпні того ж року Сперджен перебрався до Кембріджу і, хоч до цього часу ніколи прилюдно не проповідував, він увечорі однієї неділі виголосив свою першу проповідь у Твершамі, куди був запрошений. Під кінець жовтня 1851 р. Сперджен, вже маючи репутацію доброго проповідника, був покликаний до Ватербичу, де на протязі шости місяців мав заступати місцевого проповідника. Ватербич по нинішній день славиться тим, що Сперджен був там проповідником. Пізніше, коли Спердженові було сорок років, він, викладаючи в Лондоні відчит на тему „Молодий чоловік,“ серйозно висловився, що він сам є старою людиною: „я міг бути молодим чоловіком, коли мені було дванадцять років, бо коли мені було вже шістнадцять — я був вже поважним баптистським членом, який стояв на першому місці в зборі й керував і рядив ним“.

До Лондону Сперджен був призначений цілком несподівано. Він прибув до цього великого міста 18 грудня 1853 р. і проповідував у каплиці на вулиці Нью-Парк. Це було початком великих подій. Увечорі на зібрання зійшлося слухачів значно більше, як уранці, і деякі з них по скінченні зібрання не хотіли виходити з каплиці аж доти, доки диякони не пообіцяли слухачам, що знову запросять Сперджена до збору. Згідно з бажанням слухачів його було

запрошено на першу неділю 1854 р. Від того часу він залишився проповідником цього збору аж до останньої години свого життя, себто до 31 січня 1892 р., коли він із Ментону (полуднева Франція) відійшов до неба по нагороду за вірну службу, котра в історії Церкви Христової не має другої, з якою її можна було би порівняти. На протязі 38 років він працював на одному місці, до якого на його проповіді збиралася така сила народу, яку тільки могла вмістити велика зала. Його вплив рознісся по цілому світі. Де тільки він з'являвся на провінції, усюди збиралося велике число слухачів, які чекали його проповіді. Часто для того, аби послухати його, великі товпи збиралися на полі й інших відкритих місцях. У день національного свята, улаштованого з приводу приборкання індійського повстання, Сперджен проповідував у Кришталевому палаці в Лондоні до 23.654 осіб, котрих було перелічено при вході до палацу.

Те, що цей юнак, якому заледве минуло 19 років, міг досягнути таких успіхів, було якимсь надзвичайним явищем, а те, що він міг цю працю продовжити на протяз часу двічі по 19 років — було нічим іншим, як тільки чудом.

Через рік його праці в каплиці-треба було цю каплицю перебудувати на більшу; одному кореспондентові Сперджен пояснив цю перебудову так; „Наше жниво забагате для цієї клуні“. Підчас перебудови залі зібрання було перенесено до Екстер-залі, яка була в той час найбільшим у Лондоні місцем для зібрань. Тут почало збиратися народу ще більше, як перед тим; площа, на якій знаходився будинок, була заповнена людьми, які чекали черги, аби дістатися до залі. Цей будинок, який існував не для релігійних цілей, був відданий для Євангелії. Успіх виступів Сперджена був надзвичайно великий. Йо-

го дружина подає, що часто його голос був вже цілком страчений, коли він після зібрання працював над грішниками, приводячи їх до ніг Ісуса Христа. „З особливим почуттям пригадую я собі один випадок,“ пише вона: „як він однієї неділі проповідував на текст „Його ім'я пробуде повіки.“ Підчас цієї проповіді він майже вийшов з себе. Я гадала, що він скінчить своє життя перед усіма людьми. Під кінець він додав усіх зусиль, аби повернути собі голос і майже вже нічого не міг вимовлювати; з його вуст виривалися тільки окремі патетичні вигуки, які заледве можна було чути; він говорив: „Хай моє ім'я згине, але Христове ім'я нехай пробуде повіки!.. Ісус! Ісус! Прославте Господа Христа! Ви не почувте від мене нічого іншого! Це мої останні слова в цей час в Екстер—залі! Ісус! Ісус! Ісус! Прославте Господа Христа!..“ Після цього він майже неприотмний звалився на крісло за собою“...

(Далі буде)

Переклав В. П.

Так мало.

„Не бійся, мале стадо, бо подобалося Отцеві вашому дати вам царство“. (Лук. 12 : 32).

„А чому вас так мало? коли ваша віра правдива, то чому хоч би половина людей не пристане до вас? Нас безконечно більше, як вас! отже, на нашій стороні правда!“ Такі слова ми чуємо звідусюди від оточуючих нас людей. Такі слова часто впливають на віруючих, котрі ще не утверджені в Господі та мало знають слово Боже; в їхніх серцях зароджується маленька іскранедовірства. Диявол, користаючи з незнання людьми слова Божого, посилає до таких людей своїх агентів, кот-

рі роздувають цю іскру більше й більше. Невіруючі сусіди, приїхавши з великого відпусту, в першу чергу біжать до такої розбитої душі та здалека кричать: „Сьогодні на відпусті нас — богомільців було більш, як двадцять п'ять тисяч! Невже ж ми всі заблудили, а тільки ви на дорозі правди? Ні бо! неможна відлучатися від такого великого стада!“ Після таких слів віруючий починає багато думати, сумувати та й ніщо не може його успокоїти, як тільки він не послідує раді самого Спасителя: „Прослідіть Писання“ (Йоан. : 5 : 39).

Коли станемо досліджувати Писання, то перед нашими духовними очима стане цілий ряд спасених, котрі, або самі, або разом з іншими, але в дуже малім числі, були покликані Богом на служення Йому. За днів праведного Ноя було багато людей на землі, а лише тільки він один служив Богові й здобувся на Його ласку. По наказу Божому він будував ковчег, не сумніваючись в тім, що Господь йому сказав. Можливо, що він багато терпів від своїх сусідів та знайомих, котрі кожного дня, дивлячись на його роботу, сміялися та глузували з Ноя. Напевно Ной закликав їх на правдиву дорогу до Господа, аби вони могли спастися від гніву, та вони йому з сміхом відповідали: „А що би то за Бог був, коли би нас усіх погубив, а спас тільки тебе?“ Ной не смутився такими словами, а трудився з вірою, доки не прийшов потоп на всесвіт.

І Ной спасся — тільки він з своєю родиною.

Далі, бачимо знову два світильники — Авраама й Лота. Ці два мужі жили серед людей, але Господь любив тільки їх за їхню віру. Він покликав Авраама тільки одного, благословив його та зробив духовним отцем всіх віруючих; також і Лот тільки з родиною спасся від гніву Божого,

Було багато, багато народів на землі і з-поміж них усіх Господь вибрав тільки Ізраїля, насінне Авраамове та беріг його. Однак ж і серед вибраного народу не всі були віддані цілим серцем Господеві. Пророк Давид з тугою говорить що „Усі одвернулись“ (Пс. 14:3). Підчас приходу Господа Ісуса Христа на землю тільки небагато зберегли живу віру. В храмі єрусалимському було багато священників та учителів, котрі носили священну одіж, приносили жертви, читали народові книги закону, говорили, що прийде Месія -- але, коли Він прийшов, то вони не пізнали Його. Священники дуже добре знали місце, де мав народитися Христос, однак ж не звернули уваги на чудову зорю, коли вона стояла над Віфлеємом та сповіщали прихід Великого Царя. Тих же, що істинно служили Богові та щиро вірили — був маленький гурток. Старець Симеон, сповнений Духом Святим та пророчиця Анна - ці двоє, що сподівалися потіхи Ізраїлевої, вони в маленькій Дитині пізнали Спасителя світу.

Коли Христос вийшов на свою місійну працю, за Ним ходила тисячна товпа народу, котра бачила безліч Його чудес, -- однак ж вкінці ця товпа немилосердно кричала: „Розпни його“!.. Тільки маленький гурток учеників залишився вірним Йому та опісля одержав великий дар Святого Духа.

Прошли сотки літ по Вознесенню Господа. Церква християнська опоганилася різними поганськими обрядами та духовно завмерла. Але жива віра, віра Христова жие в серцях тих, що йдуть вузькою дорогою слідом за Господом. Але таких небагато, як сам Христос сказав: „Вузькі бо ті двері й тісна та дорога, що веде до життя, і мало таких, що їх знаходять“ (Мат. 7:14). Не будемо падати Духом, а підемо сміливо вперед за Господом, хоч

нас і небагато! Будемо дбати за тим, аби наша душа збагатіла дарами духовними, а тоді вже Сам Господь побільшить і помножить ряди спасених.

*Олександра Гвоздяк.
Холмищина.*

Слово під розвагу.

Як лампа не може горіти без огню, хоч і має потрібний матеріал, так само ні один чоловік не може жити без Бога, хоч має життя.

* * *

Як діти церкви, ми є членами її тіла; і коли терпить муки один член, то й іншим членам треба брати участь у муках.

* * *

Хто соромиться говорити правду, а не соромиться брехати, той знаходиться на дорозі загибелі.

* * *

Віра є міцним ланцюгом, який прив'язує нас до неба й завдяки якому ми можемо ввійти до неба.

* * *

Кращий той, хто помагає ділами, аніж той, що обіцяє словами.

* * *

Не тільки люби постанови, але й хорони їх.

Не тільки винось постанови, але й намагайся виконати їх.

Не критикуй, а старайся робити краще.

Не звертайся з закликком про поміч, але й сам помагай тому, хто в недостатчі.

Не будь таким, що вміє тільки брати, але таким, який уміє й подати.

Шукай правду, говори правду, люби правду, учи правді, хорони правду. Дбай, аби в тебе видко було правду аж до смерті.

*Зібрав Кость Стасюк.
Звиняче, Румунія.*

Вічна батьківщина.

Моя батьківщина в небесах,
 Бо звідціль відійду ж я туди;
 Там зір Божий в довічних красах,
 На проміннях живої води!..

В небеса, в небеса!
 Там довічна краса!
 Ген туди!
 В небеса, в небеса,
 На проміння живої води!..

Сяйво соняшне там без кінця,
 Лле красу на Господній престіл;
 Перед вічністю Бога Творця,
 Не змовкає хор янгольських сил...

До Творця, до Творця!
 На Господній престіл
 Без кінця!
 До Творця, до Творця,
 Де гучніє хор янгольських сил!

Там зібралися в хор янголи,
 Об'єднавши таємних співців,
 Котрих словом до раю ввели,
 Від земних та гріховних мерців!

До співців, до співців!
 Щоб і нас янголи
 Прийняли...
 Щоб і нас від мерців,
 Довели до таємних співців!

Там же й зорі барвисто цвітуть
 На несохнучих райських зіллях;
 Діти Божі туди всі підуть;
 Нас Він жде на пахучих полях...

На поля, на поля,
 Де цвітуть
 Самоцвітно зілля!
 Діти Божі підуть

На довічні пахучі поля!
 Ми в проміння вберемося всі
 Перед нашим відвічним Творцем,
 Відродившись у ревній красі,
 Під Його непорушним вінцем...

По вінець, по вінець,
 Ген туди, де в красі
 Наш Творець!
 По вінець, по вінець,
 Посуваймося лавою всі.
 Там при Божому сяйві — чолі,
 Ми собі вічний спокій знайдем,
 І спочинемо в Божій хвалі;
 Ми ж до раю по смерті підем!
 Нас там ждуть, нас там ждуть;
 Нам проміння дадуть
 Янголи!
 Нас туди доведуть,
 Бо й передніх таких довели!

*Тома Укимчук
 Париж.*

Життя Лота.

(Докінчення.)

Бог справедливий: за добре нагороджує, а за зле карає. „Нема бо в Бога вважання на лица (Рим. 2 : 11). Незабаром потім, як Лот оселився в Содомі, напали на нього поганські царі й забрали його з усім його домом та майном до неволі. І наколиб Авраам був його не звільнив, то Лот був би остався невольником безбожних поганських царів назавжди (1 Мой. 14 : 12-16). Дальше життя Лота в Содомі описує Апостол Петро ось як: „А вибавив (Бог) праведного Лота, омерзенного розпусним життям безбожників; живучи бо між ними, праведник той, дивлячись і слухаючи про беззаконні діла, день в день мучив праведну душу“ (2 Петр. 2 : 7-8). Таким чином, життя Лота в Содомі не було ані трохи щасливе. З цього можна взяти для нас таку головну науку: „Тим же, хто думає стояти, нехай глядить, щоб не впав“ (1 Кор. 10 : 12).

Коли Лот вже постарівся, мусів пережити ще одно тяжке — а може найтяжче — досвідчення. Одначе Богові завжди вірив і Йому служив. Повище ми вже чули, що люди в Содомі були дуже недобрі та грішні. Гріхи їх були вельми великі й тяжкі. Господь сказав до Авраама: „Квилять велико до Мене про Содом та Гоморру, бо гріхи їх тяжкі вельми“ (1 Мой. 18:20). Тому Господь назначив страшну погибель для цих безбожних міст і їх мешканців. Грішники, що не хочуть слухати Божого нагадування й не каються, мусять погинути (Лук. 13:1-5). Для таких рятунку нема.

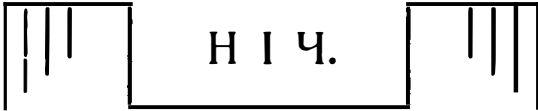
Одного вечора надійшли до Содома два янголи. Лот сидів під цю хвилю по тодішньому звичаю коло міської брами. Побачивши ж янголів, Лот устав на зустріч їм та й поклонився лицем до землі. Опісля запросив їх до своєї хати, пообмивав їм ноги й наготовив для них їжу. Лот був людиною доброю, покірливою й гостинною. Надвечір усі городяни Содомські напали на хату Лота, хочачи знущатися над прибувшими до нього гостями. Лот просив їх, як братів, щоб не чинили ледарства. Вони не тільки не послушали Лота, а ще гірше розлютилися та й постановили виломати двері, щоб добитися до хати. Тоді янголи врятували з-між них Лота, а на безбожників содомських вдарили сліпотою, так що вони всі зараз перестали бачити і, не знайшовши дверей, розійшлися. Лот старався намовити своїх зятів і дочок до втечі з міста, з огляду на його близьку погибель, але вони з нього сміялися й не послушали його перестороги. Коли настав ранок, янголи сказали до Лота: „Вставай, бери жену твою і двох дочок твоїх, що при тобі, та одходь, щоб і тобі не погинути з беззаконними городянами“ (1 Мой. 19:15). Лот від сильного вражіння слів Божих ніби стратив

притомність. Тому янголи взяли за руку Лота, його жінку та дочок і, вивівши їх за Содом, сказали: „Спасай твою душу. Не озирайтесь і не зупиняйтесь ніде в усій околиці сій. У гори втікайте, щоб і тобі не загинути“ (1 Мой. 19:16-17). Лот, лякаючися, що не здоліє добігти до гір, випросив собі від Господа ще одне полегшіння: втекти до містечка, що звалося Сихор; до нього він негайно удався, щоб уникнути загибелі.

Був вже день. Сонце зійшло понад землею. Лот з дочками та жінкою добігав до Сихору. А на Содом та Гоморру линуло з неба полум'ям страшного вогню, який у мить обгорнув та запалив обидва міста. Лотова жінка оглянулася на Содом і сталася в той мент соляним стовпом. Вона не послушала Божого слова і тому Бог покарав її. Міщани содомські та гоморські піднесли великий крик, плач і нарікання, шукаючи донебудь рятунку, але... було вже запізно!!! Бог є милосердний, але й справедливий у всіх ділах своїх (Пс. 145:17). Він довго терпить і кличе грішників до покаяння, але, як встане вже на суд, тоді пізно каються (2 Петр. 3:9; 2 Кор. 6:2). З Бога насміятися неможна. Люди в Содомі і Гоморрі так робили й за те загинули. Лот, будучи вірним Богові, спасся від страшного загину. Треба бути вірним для Ісуса аж до смерти, бо тільки таким Він дає вінець життя (Одрк. 2:10).

Ісус каже: „Так само, як сталося і за Лота: їли, пили, торгували, продавали, насаджували, будували, котрого ж дня вийшов Лот із Содома, линуло вогнем та сіркою з неба та й вигубило всіх. Так же буде й у день, котрого Син чоловічий відкриється“ (Лук. 17:28-30).

*Іл. Кубрин
Стрий, Галичина,*

(Продовження).

О. Парфентій дає інформації. Так, дійсно, Софію Василь Павлович прогнав з дому. Інакше й неможна з такими дочками непокірними, що йдуть і проти Бога і проти родителів.

Так мусить робити всякий батько з дітьми, які йдуть у ересь, які кидають стару церкву, а міняють на якихось там євангелістів „німецьких“. Страхом треба всовіщати дітей... Вона зар'яз у Свирида Якименка. Дурна, звісно... Чого їй зв'язуватися з тими заблудшими людьми?.. Але він, о. Парфентій, знає про них ще більше! Він все знає, багато дечого на світі знає. От, недавно було у них зібрання, і двоє охочих молодців підслухали все... Так. Ну, й чого там тільки не було? вили еретики, танцювали, ой, чого лише там не було? А кругом хати якийсь вітер все свище й свище, ніде нема, тільки коло тієї хати... Яка то сила? Га? — І очі у о. Парфентія, маленькі мокриці, горять жахом. Мороз лізе йому за спину.

Вони не вірять? Олександр Миколаєвич не вірить? Але ж це чиста правда, двоє це бачили. На старість літ йому, священникові, нема рації байки розказувати... —

— Ми їх почистимо, о. Парфентіє, абязательна!) почистимо! Дайте часу... хехе!.. Сміється урядник Барабан і знову „цокається“ з Єпифанієм Голочкою. Цей не від того. Ні. „Наливочка, особливо хорошого качества, — річ пользовита“²⁾). Така його філософія, і він їй усюди лишається вірний...

А з еретиками, з євангелістами отими розумними, так і слід поступить, бо вони і його вороги, вони люди нехорощі...

¹⁾ обов'язково; ²⁾ корисна.

Це він знає, він, д'як Голочка, їх розкусив, так... На те він і д'якує вже п'ягнадцять літ...

— Ну годі вже про це! — подає голос худа поштариха.

— Єпифаніє Єпифановичу! Щонебудьвеселенькепридумайте.Ви ж майстер.—

З охотою, з охотою! Він, Єпифаній Єпифанович Голочка, на ці штуки, дійсно, майстер... Правильно сказано. Цілком правильно... Хай він тільки ще раз цокнеться з Мартином Хомовичем і тоді почне... Смачна ж наливочка у шановної Маргарити Йоанівни... А до веселих речей він з охотою, він може... О, він майстер!..

У світлиці сміх. Весело. Тільки учительці Олександрі Миколаївні болить голова і скучно. Вона пішла б уже додому...

— Доню,^{*} а може б ти кинула євангелістів, ну хіба ж стара віра не така? Хіба не такий Бог? Людям глянути в очі соромно через тебе... Дочка нехристка. Дочку батько з двору вигнав... Ой, Софіє, що ти наробила! Одумалась би.— Втирає заплакані очі Софіїна мати. Батька нема вдома, Софія прибігла на хвилинку; їй так треба побачити матір.

— Хіба крім Петра людей нема, ну, хай би вийшла і за нього, а чого вам проти закону йти, усовіщала б і його... Чи думала, що дочку отака доля спіткає?... Жаль мені тебе, Софіє... Не легко матері на це все дивитись... Тяжко, дочко...

— Мамо! Ну годі! Перестаньте... Вже пізно назад вертати... Не можу, мамусю, чуєте! Коли знаєш правду, тоді її покинути трудно, краще вмерти за неї... Люди нас не розуміють, темні люди, а батюшки нацьковують... Не так би все було... А тепер і не кажіть мені... Зразу я не розбирала дуже, що воно, а тепер і не кажіть мені... Тепер все бачу... Хіба тільки я одна? Я скажу вам, мамо,

всю правду... Учора у Любомирці ми охристилися по євангелії, вірою... Що дитина розуміє, коли її христять? Треба, щоб чоловік знав, що він робить... Мамо, тут нічого страшного нема... Входили в одежі до води і кожний по черзі охристився. У річці. Уночі, щоб не арештували. Коло десяти душ вступило разом на євангельську путь, — я, Марія Таранова, Андрій Павленків, його батько, Свиридові дівчата, Ілько Гунявий і ще дехто. Андрій був зразу насмішник, а потім придивився і сам пішов за Петром, і батько його.

— Мамо, ну це одне... Ви мені дайте більше одежі й мою скриню. Я ж не можу більше по сусідах тинятися. Вийду за Петра... Він дуже хоче з вами побалакати, і з батьком... Але батько... Хіба вони схочуть говорити з Петром? — Мамо, я однаково за Кручка не пішла б, хай батько і не думають собі нічого. А Петро хороший, добрий... Він мучиться, що мене батько вигнали, він хто-зна що віддав би, аби у нас вдома був мир. Мамо, благословіте, га? А з батьком ще раз побалакаєте? —

Ну що ж поробиш? Вона — мати; вона все зробить для неї. Жаль їй, що не так усе, як у людей, що зруйнувалася сім'я... А благословити вона мусить, вона це зробить... Хай буде її Софія щаслива; проти Петра вона нічого не має, бачить — не лихий чоловік, тільки що батько лютує, що люди очі колють... Ото горе, ото їй трудно перенести, а їй, — вона хоче щастя, вона знає нещасливе замужжя, нікому його не побажає, навіть ворогові. Краще в бідності та з добрим чоловіком жити. Все, що в скрині — вона перенесе потроху з Оринкою. Хай Софія не турбується... Мати не обідить. Ні. От, коли б батько хоч пом'якшав, може б хоч теличку лису подарував. —

Вечірні тіні закутують їх на рундуку коло комори. Софія заспокоює матір і розсипає надії. Все буде добре. Бог їх благословить. Багатства їй не треба, їй треба ласкаве серце. Вона вдома стомилася від злого батько, а тепер буде вільною. Матері вона ніколи не забуде... А повинчаються вони в Любомирці, по євангельському звичаю. Все буде добре... Може мати зможе прийти туди, га? Софія буде така рада... Побачимо, доню, як воно Бог дасть... каже мати, а самій хочеться побувати. Якже, дочка заміж буде виходити... Та старий чи пустить?

— Мамо, батько їдуть! Чуєте? — раптом скрикує Софія: —

— Я втечу, а то поб'ють... —

— Сиди! не рушатиме... —

У двір баским конем у возі в'їхав Василь Боднарчук. Сірий вечір робить його лице ще злішим, ніж завжди. Він бачить Софію... Усе бачить... Його не проведеш... Ух! Яка вона гидка йому... — Розпрягає коня.

Софія стоїть коло комори. Мати не знає, що їй робити...

— Чого прийшла? Геть з очей! Чуєш? Скоріше! Не дратуй мене. Зараз, волоцюго! — гримить батьків голос, знайомих Софії рішучістю, і ні нотки в ньому хитання.

— Тату! За що гоните? Що я вам заподіяла? — тихо хоче спинити батьків гнів Софія, ідучи від комори.

— Мовчи! Відступнице... Геть!.. —

Марія шепче матері — прощайте... Їй так боляче... Серце щемить. За що вона мусить так страждати? За що гонить рідний батько?

В порожньому провулку її цілує темрява, але не може вона спинити гарячих сліз дівчини, дочки вигнаної з дому жорстоким батьком.

І. Кмета-Єфимович.
Канада.

(Далі буде).

ЗАПИСКИ ПОДОРОЖНЬОГО.

Коли всядете до варшавського поїзду, що поспішає до Львова, зараз же помітите фахових картярів, які шукають жиру. Вони входять до переділу й пропонують подорожнім легку наживу: досить серед трьох карт відгадати одну червону, яка виграє. Знаходяться легковірні люди, які прагнуть легких грошей, і ловляться на цей гачок. Мені показали одного студента, який програв картярям усі гроші, що дали йому батьки на науку. Цей студент виглядав дуже пригнобленим, і нагадав мені всіх тих, яким сатана в цьому житті обіщує радість і щастя, аби вони тільки слухали його; і коли обдере їх, як злодій свою жертву, тоді кидає їх при життєвій дорозі, де мимо них спокійно переходитимуть і священники й левити. Я сидів у переділі, прислухався до криків і сварні картярів з подорожніми й дякував Господа, бо я знав, що там серед них напевно нема ні одного віруючого чоловіка: Христос, як той самарянин, урятував нас усіх від гріха і „на сторожі коло нас поставив слово“ своє святе. Навколо мене бренив говір і сміх. Був третій день різдвяхних свят, і тому молодь співала колядки. Але разом з колядками з тих самих уст вилітали соромицькі жарги й брудні слова. Одними й тими ж устами люди славили Христа й прославляли нечистого духа...

* * *

Львів нагадав про давноминулі часи з світової війни: усюди повно жовнірів; на двірці не протовпитися через них. Одні їдуть на свята додому, інші вже повертають до служби. Сідаю до поїзду на Рівне. У вагонах гомін, крик, дим, гармидер. Спати неможна. Десь вже коло

Дубна набивається така сила жовнірів, що сидять один у одного на колінах. Починаю говорити з ними. Відповідають неохоче, скоса поглядаючи. Виймаю біблію, наводжу розмову на слово Боже. Зневажливо махають руками. Але коли починаю читати українською мовою, гамір стих, лайки й крик ущухли. Слухають мовчки; кидають цигарки, здіймають кашкети. Поволі робиться імпровізоване зібрання. Зараз же знаходяться віруючі. Ніч збігає непомітно. Ось і Здолбунів. Розлучаємося з жалем.

* * *

Як завжди в таких випадках буває, коні не виїхали. Що ж робити з тяжкою валізкою, в якій повно книжок? Починаю розпитувати людей на стації. Серед них знаходяться три брати. І кінь знаходиться. Брат пропонує завезти аж до Плоски. Волинь під снігом, не така весела й радісна, як у літі. Але зате тепер вона духовно живіша. По селах рух, пробудження. У Плосці радісно зустрічаюся з братами. Зараз же починається праця: удень біблійні курси, увечері зібрання. Волиняки не дають галичанам відпочинку: як приїхали, то працюйте! Слава Господеві, праці ніде не бракує. Усюди по селах спрага до правди, спрага до слова Божого. Хоч завирюха лютувала майже щодня, хоч мороз дошкулював, духовна праця не замерзала. Брати І. Підгорецький і Защик з усім площанським збором дають добрий приклад постійної праці й діяльності. Оповідали мені, який успіх мало зібрання молоді в Плосці. Дім не міг умістити всіх бажаючих послухати. Уся світська молодь прийшла. Особливим успіхом користуються розмови й вірші з „Післанця Правди“. Та найбільше, кажуть, вражіння зробило відчитування напам'ять трактату К. Олійника „Борці евангельської віри“ сестрою Чубок. Усе свідоме національно населення слухало уважно й несподівано; для се-

бе самого довідалося, що всі великі мужі українського народу, як Т. Шевченко, П. Куліш, М. Костомарів й інші — колись поривалися до слова Божого й євангельської правди. Тепер усюди є багато тих, що цікавляться ділом Божим і пориваються до Господа. Слово Ісуса Христа в рідній мові народу має на цей нарід непереборимий вплив. Хвала Спасові!

* * *

Яка радість, що Господь знайшов нас усіх і тримає в своїх руках! Усюди люди стогнуть під тягарем життєвим. Скаржуться на кризис, на податки, на брак грошей. І тут же поруч них живуть діти Божі; на тій самій землі (тільки менше її мають) і, хоч знаходяться в гірших умовах, однак не скаржуться, а славлять Творця за Його поміч і ласку. І ті й другі перебувають свою земну подорож під покровом одного й того ж Господа, і в той час, як одні біля Нього живуть щасливо, другі вмирають біля Нього ж. Як це може бути? питав я сам себе, й одного дня Господь дав відповідь на прикладі: віз мене брат із Глупанина саньми; біля самої дороги з-під горбка б'є джерело. Сніг нависнув над самим джерелом, але вода не замерзає й тече. І розповів мені брат, як минулої зими в тому самому джерелі зимувало дві гуски з хутора. Засипав їх там сніг і до весни вони не могли звідти вийти. І одна гуска їла, що могла знайти в воді, пила водичку й, задоволена, дочекалася звільнення з неволі. А друга не витримала й знайшла смерть у тому самому місці, де друга мала життя. Так діти Божі живуть і знаходять радість і щастя там, де других, що без Бога, чекає журба, смуток і горе...

* * *

Закінчилося наше перебування на Волині, треба збиратися додому. Після зібрання в Пłosці вибираємося на хутір до бр. Чубка. Там робимо маленьке зібрання,

прощаємося й їдемо на стaцію. Брат ве-зе обережно, боїться, що як виверне, то напишемо про це до „Гісланця.“ На стації проноситься мимо нас більшовицький поїзд із Києва. Прощаємося й сідаємо до слідуєчого й за пару хвилин опиняємося в Здолбунові. Там відвідуємо ще бр. Волянського, а вночі виїздимо до Львова. Нехай благословить Господь своє діло на Волині.

Л. Ж.

◊ ◊ Від смерті в життя. ◊ ◊

(Свідкування).

Слава Господеві, що мидочекалися тих часів, коли євангелія царства Божого через людей, народжених звиш, від Святого Духа й води, проповідується — віруючим на спасіння, а невіруючим на осуд.

Я прожив тридцять літ і бажав у моєму житті виконати все, що наказували мені чинити мої пастирі для того, аби досягнути до царства Божого; але дарма я намагався, і надаремне пастирі вчили, бо їхня наука була не від Бога, а від землі, від людей. А те, що від тіла, могло породити тільки тілесне, бо духовне народжується тільки від Духа (Йоан. 3:6).

Ісус Христос сказав: „Вівці Мої голосу Мого слухають... і вони йдуть слідом за Мною“ (Йоан. 10:27). Доки я не слухав голосу Спасителя, доти мені завжди від моїх гріхів загрожувала тільки смерть. Який пастир, така і його наука, і такі його вівці. Коли моїми пастирями були люди, я за своїх гріхів міг чекати тільки однієї заплати — смерті (Рим. 6:23), бо мої пастирі вчили мене вірити тільки в мертвих, зроблених людськими руками — богів; учили мене молитися до них, кланятися їм, цілувати та носити їх, ходити з ними; у цьому всьому був тільки гріх та неправда. А коли в вірі неправда, то й діла не можуть бути правдиві; і тому мої діла були такі: не любити живих і всіх інших людей, гніватися, проклинати, ходити до корчми, п'янствувати, грати в карти, перелюбничати, красти, ненавидіти, обмовляти; разом з тим я ходив до церкви, сповідався й слухав служби Божої, довго молився й ходив по відпустах. І, роблячи це все, я почував себе не-

щасним, і мені загрожувала смерть, бо все те, що я робив, було не від Бога, а від людей. Я гадаю, що на цьому світі є багато таких бідних людей, над якими завжди тяготить смерть і які не мають надії на життя вічне.

Слава Господеві, що Він мене знайшов, і простив мої гріхи, і обмив мене в своїй крові, і дарував мені життя й віру в Бога, і зробився моїм Пастирем навик. Тепер у моєму серці радість Святого Духа й любов до всіх людей. Я дякую милосердного Господа за те, що зробив мене людиною чесною, готовою ввійти до царства Божого.

Брати й сестри! Молимо, щоби Господь ще багатьом відчинив очі, і щоби багато людей могло зрозуміти правдивого Пастиря, Господа Ісуса Христа.

I. В.

Біблійні питання й відповіді.

Прошу пояснити, що означає текст Мат. 12:20; „приломаної тростини не доломить, і льону димуючого не потушить, доки не доведе суду до подуги“? I. P.

Відповідь: Наведений текст подається в проп. Ісаїї (42: 1-4), який тими словами прококував про особливу тихість, покору та лагідність Ісуса Христа. Навіть дитина потрапить доломити напівприломану тростину й, ледви дмухнувши, погасити слабо тліючий льон. — Ісус Христос і такого слабенького насилля не робив над надломаними людськими душами й жадної з них не доломив, не знищив; і навіть найслабшого вогню віри чи надії в людських душах не вгасив, а, навпаки, дав їм можливість розгорітися. У другому місті прор. Ісаїя (53:1-7 і далі) говорить про надзвичайну покору Ісуса Христа. Сам Господь також відзначував свою тихість (Мат. 11:29). І таким тихим і смиреним Господь буде аж до того часу, коли з'явиться в „силі й славі своїй“ судити живих і мертвих.

Л. Ж.

3 листів.

Ушковичі (Галичина).

Я дуже радий вашому журмалові, котрий щораз свого часу з'являється в моїй хаті, як наїдорожчий гість, який мене дуже погіше, бо він стає мені порадином у духовному житті.

М. Сиско

Не нарікай!..

*Чому завжди нарікаєш,
Брате й сестро дорогая?
Всюди всім отовідаєш,
Що тобі біда до краю!..*

*Не дивуюсь світським людям,
Бо їм завжди всього мало,
Хоч би їм, як тому Юді —
Гроші в гаманці бряжчали;
Хоч би мав і землю й хатку,
Кони, рала та машину;
Щоб сплатив усі податки
І здорову мав родину;*

*Щоб в фабриках гомоніло,
Була б праця та заплама;
Щоб все в місті дешевіло,
І добром повніла хата;
Щоб і кризу поховали,
Щоб всі люди жили в згоді,
Біду, лихо геть прогнали,
Щоби рай був у народі;*

*І тоді - чи скажуть „досить,
Добре нам, ми вже щасливі!“
Ні! Все литимуться сльози,
І люди будуть зажерливі!
Коли світ не знає долі,
І на Бога нарікає,
І Його не чинить волі,
І спасіння ще не має —*

*То подумай, сестро, брате:
Чи ти маєш повне право
Так на Бога нарікати
І смутити Його славу?
Все, що може мати смертний —
Чи зрівняєш ти з спасінням?
Бог звільнив тебе від смерти
І за тебе ніс терпіння...*

*То ж і ти терпи, мій любий,
І ділами проповідуй;
Не журись, то ще-не згуба!
Мало маєш — не завидуй!*

Л. НИКОЛИЩИН
Луцьк, Волинь.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ.

У малому вірний!..

*„Гаразд, слуго добрий і вірний:
у малому був еси вірен, надмно-
гим поставлю тебе“ Мат. 25:21.*

В одній з самих бідних дільниць величезного міста жив в убогій комірчині на піддашші бідний каліка, хлопчик сирітка. Він лежав на лихому ліжку, на купі шмат замість сінника, ледви прикритий таким же дрантям. Ось вже два роки, як він не баче нічого іншого, окрім порепаної стіни своєї комірчини та стрічки синього або сірого неба через маленьке віконце. Сонце ніколи не заглядало до нього.

Від раннього дитинства він залишився сиротою; його доручили якійсь бабці — родичці, яка не була рада цій зайвій пельці. Від народження Петро був калікою й ні одного дня не перебув без страждання. Був час, коли він всетаки ходив; правда, на костурах, але ж це був якийсь рух, яким Петро тішився. Він так був навчився спритно керувати цими костурами, що почав був працювати, як післанець, а потім навіть замітав вулиці. Завдяки цій праці йому щастило заробити на свій прожиток. Але, ось вже два роки, як його здоров'я значно погіршилося, і він тепер лежить безпорадно й не може ворухнутися без міцного страждання.

Мати Петра колись була навчила його читати й писати, але, сама не знаючи істини, вона ніколи не говорила своєму хорому хлопчикові про Ісуса й про любов Його до грішників. Але, бувало в зимі, коли бурхав міцний зимний вітер, і сніг падав великими пластівнями, хлоп-

чик на своїх костурах добивався до однієї залі, відчиненої для всіх, де голосилася евангелія. Він залазив у куточок біля самої печі й з насолодою вигрівав своє перемерзле тіло. Без особливої уваги він слухав те, що казав проповідник. Все, що він чув, було для нього таке нове й незрозуміле! До того ж, він занадто насолоджувався теплом; тому ніщо інше його не цікавило. Аж ось тепер, коли він лежить такий безпорадний і самотній, дивні слова, які він колись був чув, неначе відживають у його пам'яті... І раптом зкортіло його чути їх знову, або перечитати їх самому з тієї книги, яку проповідник називав біблією.

О, якби тільки мати цю книгу, він би не журився! Нарешті, він наважився про своє бажання сказати бабці, в якій жив. Вона злісно насміялася й зневажливо відповіла йому:

„Хочеш біблію? а що мене обходить твоя біблія! І що такий хлопчисько, як ти — може тямити щось про біблію?“ Петро замовк, але його кортіло щораз то більше.

Одного гарного дня хтось швидко підносився по дерев'яних сходах, що провадили до Петра. Це був Мартин, одинокий приятель бідного хлопчика.

„Слава, слава, мій друже!“ з захопленням кричав він: „я знайшов працю, чудове місце! Я від'їжджаю завтра й прийшов попрощатися з тобою.“ Мартин сів на край ліжка й почав витиряти спітніле обличчя. „Але, подивися, що я приніс тобі, Петре, швидче дивися!“ І, кажучи це, Мартин вийняв із кишені маленький за-смальцьований скруток паперу.

Петро з журбою й через силу піднісся; новинка, яку приніс йому його приятель, міцно засмутила його.

„Ось, дивися, Петре: це — монета в два франки, цілком нова. Ти сховай її, і коли тобі забagnetься чоґонебудь, ти матимеш змогу купити.“

„О, Мартине, який ти добрий!“ увесь прояснівший, сказав Петро: „це якраз є те, що я бажаю мати.“

„Ну й гаразд! Чи можеш ти мені сказати, що ти бажаш мати?“

„Я хотів би мати біблію.“

„Біблію? Що за ідея?“ розчаровано відповів Мартин: „видати два франки на біблію! Чи відомо тобі, друже, скільки місяців я працював, аби гріш по грошові назбирати цих два франки?..“

„О, прошу тебе, любий Мартине, не сердься на мене“, почав блаґати бідний каліка: „мене так кортить мати біблію. Піди, мій любий друже, піди зараз і купи її, поки ще не позамикали склепів. Баця ж ні за що не купить її; вона скорше візьме ці два франки й проїє їх!“

Ще довший час точилася розмова поміж двома приятелями. Мартин намагався відрадити Петрові купівлю книги, але той став такий сумний, що Мартин, нарешті, пішов і купив йому біблію.

Коли Петро побачив книгу, він ухопив її обома руками й притиснув до серця: „О, Мартине, який ти любий і добрий, що зробив мені такий дороґоцінний подарунок!..“

Таким чином, Петро дістав біблію й ось він став читати й досліджувати її.

Помалу очі його відчинялися й, раптом, він побачив, що він — бідний, гинучий грішник, за котрого страждав і помер Спас. О, як він полюбив Христа! Як він каявся перед Ним і з якою радістю він прийняв спасіння, яке йому Ісус подавав. Серце Петра так переповнилося

любов'ю й подякою для Господа, що йому забажалося зробити щонебудь для свого любого Спаса. Але що й як він міг учинити? Він же лежить безпорадно, страждаючи від найменшого напруження. Він не баче нікого, кому можна було би сказати про Ісуса... Петро почав гаряче молитися й просити, аби Господь сам показав, як він може Йому служити. „Аджеж я не можу затримувати ці чудові слова біблїї тільки задля себе; напевно ж є люди, які, як і я раніш, ще нічого не знають про Христа,“ так думав Петро... І, раптом, він знайшов!...

Він ублаґав бабцю підсунути його ліжко до низького вікна, а потім йому пощастило намовити бабцю принести йому паперу й олівець. Роздерши папір на маленькі аркушки, Петро почав виписувати на них вірші з біблїї, після чоґо старанно складав їх, а потім писав великим письмом на звороті: „Перехожий! Читай, будь ласка!“ Потім він кидав ці записочки на гучну велелюдну вулицю. При цьому він завжди молився, аби Господь благословив той вірш для якоїнебудь душі. Звичайно, він вибирав із еванґелїї самі найпростіші вірші, але іноді він виписував ті, через які Господь відкривався йому.

(Докінчення буде)

Олена Єрмолинська
Закарпатська Україна.

Чи ви вже внесли передплату за 1933 рік?

Чи запатили ви заєґність?

„Післанець Правди“ щомісяця ревно виконує свій обов'язок і своєчасно з'являється в вашій хаті.

А чи виконали ви свій обов'язок?

Юнак і дві сестри.

Юнак: *ОЦЯ.*

Я був в зібранні цими днями
І чув, як всіх людей уста
Чудовим співом, молитвами
Так щиро славили Христа.

Не знаю я, чому й для чого —
Мене розжалобив спів цей,
І сльози, наче у малого
Мені котилися з очей.

І так мені приємно стало;
На мент забув я все життя,
Мене до Бога поривало,
До сліз, молитви й каяття.

Але в той мент мені неначе
На вухо хтось прошепотів:
„Кому ж молитися, юначе?
„Ніхто ж не чутиме тих слів.“

Скажіть мені, скажіть же щиро,
Чи є Господь Бог, чи нема?
Моє життя без світла віри
Таке страшне, як та тюрма...

1 сестра: *Тієсмон*

Навіщо ти послухав злого?
Чому не кинувся до ніг
Христа Спасителя благого
І не віддав Йому свій гріх?
Ти знаєш, брате, і я бідна
Почула поклик той колись —
Сказав мені чийсь голос рідний:
„Дитино, кайся та молись“...

І я не стримувала серця,
Відкрила зараз же Христу
Душі замученої дверці
Й знайшла Його любов святу...

Від того часу і донині
Щаслива є душа моя.
У цій сумній життя долині
Не знала більше горя я;

2 сестра: *Зіна*

І я колись не знала Бога,
Гадала, що Його нема —
Сумна була моя дорога,
Душив мене тягар ярма.
Цей світ приваблював так мило,
І як той хитрий райський змії
Мені причеплював він крила
І поривав кудись в вирії...

А потім кинув до безодні,
І я загинула б була,
І не казала би сьогодні
Тобі оці святі слова...

Та я Спасителя благала,
І Він почув розпуки крик...
А я ж Його раніш не знала,
Тепер же знатиму повік...

О, брате любий, вір, що баче
Господь тебе й журбу твою...

1 сестра: *Тієсмон*

Віддайся Богові, юначе!
Скажи: о, Боже, — відаю

Тобі я душу молодечу,
А Ти мене провадь туди,
Де нас чекають дивні речі:
Святі оселі та сади...

Юнак: *ОЦЯ*

Невже ж для мене є ще ласка?
Коли б повірити я міг,
Моє життя було б, як казка...
О, хто ж з душі здійме мій гріх?

Хто дасть душі моїй відраду,
Хто силу дасть ногам моїм?
Хто поведе до того саду?
Де ж той святий Єрусалим?..

1 сестра: *Тієсмон*

Христос усе тобі пробаче,
Господь нас сам туди введе,
До вже ніхто більш не заплаче,
Де всіх небесна радість жде...

Ходім же з нами в ту дорогу,
Не падай духом та бодрись...
Коли прийдеш вже аж до Бога,
Нас сам подякуеш колись...

2 сестра: ЗНА

Ходім, ходім, о, любий брате,
Довірся раді ти моїй...
У небесах ти будеш мати
Навіки радість і спокій...

Юнак: СЦЯ.

Ви пересилили зневіру:
В моїй душі надія є;
Я чую ласку Божу щиру,
Вже сходить сонечко мое...
Співайте ж, сестри, ви зі мною...
О, мій Спасителю, я йду
Туди до неба за Тобою,
Де вічне щастя я знайду...
Співають: ч. 210 з „Християнського спі-
ваника: Я пришлець в земній долині...

Питання для молоді й старших.

1. Хто вдарив замало, а хто — забагато?
2. Який царевич за допомогою стріли дав знак своєму приятелю?
3. Коли лиси вогнем знищили поле?
4. Як довго судді керували Ізраїлем?
5. Хто висів на шибениці до заходу сонця?
6. Кого під дубом обібрали царем?
7. Хто врятував життя своєму дядькові?
8. Хто нагий утік від вояків?
9. Де в нов. зав. згадується про трьох повстанців жидівських?
10. Якому цареві було докорено, що він підчас хвороби звернувся за поміччю до лікарів, а не до Господа?

Відповіді на запитання з ч. 1.

- 1) Естер. 1:4; 2) Езек. 8:14; 3) Зах. 5:2;
4) 2 Цар. 13:21; 5) Лук. 8:2-3; 6) Два Іроди: Мат.
2:8; Лук. 23:8; 7) Служниця Рода, Діян. 12:13,14;
8) Варнава, Діян. 4:36, 37; 9) Сліпого у Витса-
їді, Мар. 8:22-26; 10) Діян. 5:3, 4.

3 праці серед молоді та дітей.

Камень Коширський (Волинське Полісся)

Хочу поділитися з читачами „Післанця“ своїми вражіннями про працю на ниві Божій в Каменю Коширському. Отож, підчас свят Різдва Христового (по ст. ст.) ми переживали велику радість. У ті дні не тільки ми раділи, але наша радість була злучена з радістю й на небесах, де янголи тішилися, бо грішники віддавали свої серця Богові (Лук. 15:7). Зібрання наші в ті дні були переповнені. На другий день свят було улаштовано ялинку для дітей недільної школи; підчас вечірнього зібрання в служенні брали участь тільки молодь та діти, які цілий час деклямували вірші, що нагадували нам про Того, Хто прийшов у світ для нас і народився на солоні в убогому вертені задля нашого спасіння. У виконанні тієї урочистої програми брало участь біля 20 діток і 12 дорослих братів та сестер. Люди, котрі прийшли послухати, що будуть говорити діти та молодь, із захопленням та стримуючи дихання прислухалися до віршів в українській, російській та польській мовах. Хочу зазначити, що українські вірші зробили на всіх слухачів особливо велике вражіння. Діти дуже тішилися розкішно прибраною та ясно освітленою ялинкою. До слухачів, яких було більше, як 300 душ, слово Боже промовляв бр. М. Цап, а на закінчення виголосив проповідь місцевий проповідник, пишучий ці рядки. Урочистість закінчилася молитвою, після чого було роздано подарунки діточкам недільної шкілки, а також і стороннім дітям. З радістю в серцях як діточки, так і дорослі розійшлися додому. Прошу всіх дітей Божих молитися за Божу працю в нас. Ваш брат і співробітник І. Рибачук.

ЖИТТЯ.

Ще недавно все навколо
 Співало й раділо,
 Сонце яснеє промінням
 Усю землю гріло;
 І ліси, й поля, і луки,
 І долини, й гори,
 І садочки — все шуміло,
 Як зелене море;
 А на луці квіточками
 Все було покрито,
 А у полі, де тополі,
 Хвилювалось жито;
 Біля річечки хилились
 Лози над водою
 І тихенько прославляли
 Господа хвалою...
 Але швидко все минуло:
 Сонце вже не гріло,
 Чорні хмари вкрили небо,
 Усе посмутніло;
 І почав дрібонький дощик
 Усім докучати;
 Заспівали сумно вітри,
 Почав лист спадати...
 Зажурилось все навколо,
 Заплакали лози,
 Тепле літечко минуло,
 Вдарили морози.
 І сьогодні — подивися —
 Там, де зеленіло,
 Нині з снігу лежить мертво
 Покривало біле.
 Спить і поле, й ліс, і луки,
 І річка, і лози, —
 З неба сипле без перерви
 Білий сніг, як сльози.
 Так минає й переходить
 Все, що бачать очі —
 Зима й осінь, весна й літо,
 Як день після ночі...
 Брати й сестри молоденькі!
 Розважте зі мною:
 Чи не так життя перейде,
 Як літо з весною?..
 Чи не так волосся наше,
 Як сніг стане біле —
 І, як та зима, так старість
 Заморозить тіло?..

Чи не варто, доки маєм
 Молодість і силу —
 Все віддати Господеві:
 Нашу душу й тіло,
 Наші руки, ноги, очі,
 Розум, час і волю —
 Доки ще буяє літо
 На життєвім полі?..
 Бо, як прийдуть дні осінні —
 Старість та недуги,
 Її вірні, невідступні,
 Докучливі слуги —
 Як прийде зима сувора
 Та гострі морози,
 Тоді в того, хто без Бога,
 Покотяться сльози...
 Коли ж будемо з Ісусом
 Увесь вік свій жити,
 Тоді буде ясне сонце
 Нам весь час світити.
 Сонце те — Христос Спаситель —
 Нашу старість сиву
 Перемінить нам на весну
 Тиху та щасливу;
 І коли зійдем до трумни,
 Він нас не залишить
 І зустріне на тім світі,
 Пригорне, потішить...
 І пролинуть раз назавжди
 Бурі та морози,
 Бо Христос з очей нам витре
 Усі наші сльози.
 Поведе Він нас з любов'ю
 До Отця в оселі,
 І там житимемо вічно
 Щасливі й веселі,
 Не забудьмо ж оцей приклад
 Про зиму та літо,
 І тримаймося Старого
 Й Нового Завіту!
 Иди за Господом, юнацтво,
 Хлопці та дівчата!
 Хай Бог кожне з вас пригорне —
 І сестру і брата!..

*Іван Шматюк,
 с. Городок, Волинь.*

Моє життя й навернення.

(Свідкування).

Луки 21 : 36.

Народився я 15 березня 1900 р. в селі Розважі на Волині. Батьки мої були не одного визнання: батько православний, а мати римо-католичка. Мати моя вже відійшла на вічний відпочинок, залишаючи по собі незабутню пам'ять тим, що була вельми побожною: вона часто ходила до костела, куди й брала мене. Її побожність учинила на мене великий вплив, і я вистав у страсі Божому.

Першу науку дістав я в початковій школі, де був слухняним учнем. По закінченні цієї школи я вступив до учительського семінару. Незабаром цю школу було владою зліквідовано, і я з своїми товаришами перейшов до православного духовного семінару. Там я був недовго: порівнюючи науку св. Письма з життям професорів і духовної влади, побачив фалшивість цих людей, що обминали в своєму життю слово Боже, або перекручували його.

Коли зауважив це, тоді помітив і в своєму життю розбіжність з словом Божим і почав замислюватися над тим, якби змінити своє життя відповідно до науки св. Біблії.

Православна церква з її мертвими формами й традицією, така далека від живого Бога, з її несправедливістю, пишністю, зверхністю над темним народом — не могла вже більше притягати мене до себе.

Я ріс в оточенні товаришів, які прагнули служити втопаючому в гріхах народові, але які не знали, що для цього треба робити. Хоч нам викладали св. Письмо, та від його науки в нас не залишилося жадних споминів і вражінь. Молодим серцем ми відчували, що як у східній, так у західній церкві нема жадної

віри, жадного живого духа, що в одній і в другій панує загальна мертвечина. Наші професори були 'просякнуті цією мертвечиною й не могли збудити в нас любови до слова Божого, бо й самі її не мали.

Одного теплого вечора я повертався з стації додому і, шукаючи ночлігу, знайшов його в хаті бр. Е. Свободи. Підчас розмови довідався я, що він є баптистом і тоді звернув увагу на те, що в хаті нема образів, а тільки тексти з св. Письма. Від цього часу знайомства я почав набувати від цього брата любов до живого слова Божого.

По закінченні військової служби я почав відвідувати зібрання християн баптистів у Пłosці. Слово Боже, яке я там чув, торкалося мого серця й поволі відкривало мої духовні очі. Тоді в ньому, не наче в дзеркалі я почав бачити себе, як Рішника. Нарешті, настав час, коли я пізнав Ісуса Христа, як свого Спасителя й віддався йому.

Моя родина, обплутана духовною несвідомістю, почала ставити мені опір. Та з поміччю Божою незабаром почала й вона пізнавати правду й більша її частина навернулася до світла Христового; вірю, що Господь наведе й решту моїх родичів.

Нераз оточення дошкулювало мене темними закидами, але моя віра в Спаса, заснована на тревалій підвалині, якою є сам Ісус Христос, усі перешкоди перемогла: 20 червня 1932 р. я прийняв у с. Пłosці св. хрищення від бр. І. Підгорецького. Я склав моему Спасові обіцянку бути Йому вірним і служити Йому, і безупинно працювати на Його дозрілій ниві, і бути вірним слугою Бога Найвищого аж до кінця моїх днів.

Прошу братів і сестер молитися, аби Господь відкрив мені двері проповідування слова Божого і несення вісті про спасіння нашому українському народові.

Йосип Шумковський
с. Грозів, Волинь.

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

„Він завжди каже правду!..“

Любі дітоньки! Ви недавно читали в „Післанці Правди“ оповідання про одну дівчинку, яка завсіди брехала; ви бачили, до чого може doprowadити цей страшний гріх. Сьогодні ми побачимо, як добре буває тому, хто завжди буває правдомовним.

Наше оповідання знову переносить нас до школи. То була народня школа, до якої учащали здебільшого все бідні діти.

Ось, сидять діти з своїми табличками в руках і чекають, коли вчителька буде диктувати; один тільки хлопчик нічого не має в руках і боязко позирає на вчительку. Побачивши його, вона ласкаво звернулася до нього:

„Ти ж, Павле, чого замислився? Бери скорше свою табличку та й пиши!“

Гай-гай! Свавільник забув свою табличку вдома! Що ж тепер робити? Павло нахилюється до столу і раптом здибає табличку Степана, котрий не прийшов сьогодні до школи. Він швидко бере табличку й думає в собі: „я знаю, що Степан позичив би її мені. Отже, я можу її вживати. До того ж — я її збережу!“

Так проминула частина ранку, і Павло пильно вчився. Як тільки було дозволено вийти на перерву, він кинувся геть, забуваючи про чужу таблицю. Набігавшись на подвір'ї, він так само швидко вбіг до класу, і раптом, коли він наблизився до свого місця, щось хруснуло в нього під ногою! Дивиться... о, жах!.. табличка Степана лежить розбита на декілька кусків! Його кортіло заплакати, але ж він

мав вісім рочків; неможна! Він підніс табличку й поклав її до лавки Степана.

Пізніше надійшов Степан і, побачивши побиту табличку, почав скаржитися вчительці. Учителька почала допитувати учнів: „хто розбив табличку?“ „Не я, не я“! кричали діти разом. Павлові теж кортіло крикнути „не я,“ але він згадав слова своєї мами: „Нехай тебе тисячу разів вилають і покарають, аніж ти мав би брехати! Правда насамперед!..“

Тоді Павло підніс руку й становчо сказав: „це я розбив табличку“!... Учителька сказала йому: „ну, гаразд! ти віддаси свою нову табличку Степанові, а розбиту візьмеш собі. Вона ще є здатною до писання.“

Проминуло декілька місяців. Якось увечері Павло повертався додому з Іваном, невихованим і нахабним хлопчиськом, з котрим він не любив здибатися. Іван набрав каміння й почав кидати його на дахи будинків. Каміння з грюкотом зкочувалося в долину.

„Іване, залиши!“ почав просити Павло: „ти ж знаєш, що вчителька заборонила нам робити це.“

„А що мені до твоєї вчительки?“ нахабно відповів Іван і знову почав кидати каміння. Раптом почувся брязкіт розбитої шиби. Хлопці кинулися навтеки. Із одного будинку вийшов пан і закричав до хлопців: „ви знову збиткуєте, недобрі діти? Чекайте но, я знайду вас!“

Хлопці знали того пана: це був шкільний інспектор, людина дуже сувора, якої всі діти боялися.

На сліду́ючий день Павло пішов до школи, почуваючи, як міцно б'ється його схвилюване серце. Як тільки він вступив до класу, учителька звернулася до нього: „То ти, Павле, забув про мою заборону? Знову натворив лиха з тим камінням!”

„Але ж то не я кидав“, заперечив Павло з розпукою й хвилюванням.

„Ага, то він кидав! Я бачив!“ сказав Іван, що стояв поруч.

„Ти добре знаєш, що це ти сам кидав,“ відповів Павло з обуренням, і його губи затремтіли.

Але Іван відповів;

„Неправда, це ти зробив!”

Тут Павло не витримав і зайшовся від плачу. Учителька незрозуміло дивилася то на одного, то на другого, але недовго вона вагалася.

„Павло ніколи не казав неправди“, поволі вимовила вона: „ніхто не бачив, коли він розбив табличку Степана, однак він щиро признався до цього. А хіба Іван так робить? Ще вчора він заглядав до зшитка свого товариша й списував звітти, а коли я це зауважила й сказала йому, він збрехав і сказав мені, що він не списував.“

„А на минулому тижні він зголосився, як хорий, а мій брат бачив, як цей хорий їздив на санках,“ сказав один з учнів.

„І це була неправда, коли він сказав, що загубив з книги ту сторінку, з якої мав задання; а він цього задання не знав,“ додав другий учень.

„Досить!“ перебила учителька: „я є переконаною, що тільки один Іван є винним. Бачиш, Павле“, додала вона, пригортаючи заплаканого хлопчика: „як це приємно, коли про тебе можуть сказати: „цей хлопчик завжди каже правду!“ Нехай Господь допоможе тобі залишитися на все життя таким правдивим.“

Після цього вчителька відпровадила Івана до інспектора, який суворо покарав брехуна. У майбутньому він уже боявся брехати.

Подивімося тепер, любі дітоньки, що слово Боже каже нам щодо цього важливого питання. У приповідях Соломонових знаходимо такі слова: „Бережи твое серце, мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо. Відкидай від себе лукавство уст, і зрадливість язика держи оддалік від себе. Очі твої нехай справляються впрост наперед тебе“ (Пр. 4:23-25).

Якже нам берегти наше серце, як відкидати від себе лукавство й зрадливість, особливо тоді, коли ця хіба вже є в нас? Люби мої! Ні для дорослих, ні для дітей не є можливим це відкидання, бо сказано в св. Письмі: „Лукаве над усе в світі серце людське — й ледаче“ (Єрем. 17:9).

Але, хвалити Бога, в євангелії Йоана 15:5 знаходимо таку відповідь нашого Спаси: „Без Мене не можете робити нічого.“

Отже, залишається тільки одне: віддати своє серце Ісусові й від дитинства при звичаїтися — щодня благодіти Його, аби Він беріг наше серце й допомагав нам відкидати від себе брехню, лукавство й зрадливість.

Певно, чинити так і навчила Павла його мати.

*Олена Єрмолинська,
Закарпаття.*

ВИПISУЙТЕ З АДМІНІСТРАЦІЇ
„ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“
„ХРИСТІЯНСЬКИЙ СПІВАНІК“
 Й ІНШУ ДУХОВНУ ЛІТЕРАТУРУ.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

(Відділ для вчителів недільних шкіл)

ЛЕКЦІЯ III.

Христос — учень.

Текст для читання: Лук. 2: 40-52.

Золотий вірш: „Пильнуй себе й науки; пробувай у сьому; се бо роблячи і сам спасешся й ті, що слухають тебе“ (1 Тим. 4:16). Для менших дітей — 1 Тим. 4:13.

Пит. — Чому Ісус пішов до Єрусалиму з своїми батьками?

Відп. — 1: Бо Його цікавила така довга подорож, в якій Він міг побачити багато займаючого, 2: Бо Він хотів побачити Єрусалим.

Пит. — А що найцікавим для Ісуса було в Єрусалимі?

Відп. — Побувати в храмі, послухати там співів, молитов, служби Божої й самому помолитися.

Пит. — А чому Христос залишився в Єрусалимі?

Відп. — Він хотів повчитися в учителів.

Пит. — Звідки ми про це довідуємося?

Відп. — Із віршу 46: „знайшли Його в церкві, сидячого серед учителів, і слухаючого їх і питаючого“.

Пит. — Як довго Ісус учився там?

Відп. — Три дні.

Пит. — Чи Йосиф і Марія були задоволені учинком Ісуса, і чому?

Відп. — Ні. Вони гадали, що вже загубили Ісуса назавжди.

Пит. — А ще чому вони були незадоволені?

Відп. — Бо через нього вони втратили стільки часу.

Пит. — А ще чому?

Відп. — Бо вони мусіли, шукаючи Ісуса, покинути товариство — родину та знайомих.

Пит. — Чи ваші батьки були задоволені, коли ви почали ходити до недільної школи?

Відп. — 1: Мої були задоволені. 2: І мої теж. 3: А мої — ні!

Пит. — Чому твої батьки були незадоволені?

Відп. — Бо родичі й знайомі сміялися в мене та з них, лаяли, прозивали всіляко.

Пит. — Діти, чи й над вами дехто сміявся за те, що ви ходили до школи?

Відп. — Так!

Пит. — Ісус знав, що для Його батьків буде неприємним те, що Він покинув їх для Божої науки, і всетаки зробив так. Чому це?

Відп. — Він знав, що чинить волю Отця свого небесного; знав, що Йому треба бути в тій науці.

Пит. — Як сказав Він про це батькам?

Відп. — „Чого ж шукали Мене? Хіба ж не знали, що в тому, що єсть Отця Мого, треба бути Мені?“ (вірш 49).

Пит. — Чи добре зробив Христос, що пішов на ту науку, і чому так гадаєте?

Відп. — Добре! Бо Він навчився.

Пит. — Чи принесла та наука яку користь і кому?

Відп. — Принесла користь й Ісусові і Його батькам.

Пит. — Звідки це ми бачимо?

Відп. — Що це принесло користь Ісусові, бачимо з того, що „виростав Ісус премудрістю“ (вірш 52). А що це було корисним для Його батьків і для Нього, бачимо з того, що Він „був слухняний їм“ (вірш 51).

Пит. — Чи ви, діти, зробилися мудрішими від того часу, як утчаєте до недільної школи? І чому так гадаєте, що ви помудрішали?

Відп. — Так, зробилися мудрішими, бо тепер розуміємо багато дечого з слова Божого, довідалися про децю з нього.

Пит. — Чи ця наука була корисною для ваших батьків? Чи стали ви кращими, слухняними?

Відп. — Так.

Пит. — Нехай хтонебудь коротенько оповість, який він був колись, коли не ходив до недільної школи, і яким він є тепер?

(Діти коротко оповідають)

Пит. — Хто навчив вас так чинити, хто навчив вас, хто зробив вас кращими?

Відп. — Ісус Христос!

Пит. — Що винні ви Йому за це?

Відп. Ми повинні дякувати Його!

Пит. — Подякуймо ж Його в наших гарячих молитвах.

(Молитва)

Учителі та вчительки! Згідно пляну цієї лекції доробіть собі ще три інших (із інших місць св. Письма), так, щоби вам старчило матеріялу на цілий місяць.

Меншим дітям задавайте питання коротші й простіші, старшим — довгі й складніші.

Л. Ж.

З праці серед молоді й дітей.

Коршивець (Волинь).

Дякуємо Господеві за те, що Він і наприкінці минулого 1932 року допоміг улаштувати літературне зібрання в с. Коршивці. Ми не мали надії, що воно буде многолюдне, але сталося інакше. Був перший день Різдва Христового (по ст.ст.) і тому слухачів понаходило повне зібрання. Розпочав богослуження бр.презбітер Г.Бондарук сердечною промовою на різдвяну тему. Потім усі помолилися й хор заспівав „Про різдво Христове янгол сповіщав” гарну

різдвяну пісню, яку в ч. 12 „Післанця Правди” вмістив бр. І. Семенина. Після того молодь і діти почали виконувати програму; усі присутні з захопленням ловили кожне слово. Цікавою для всіх була розмова двох дітей про недільну школу (дивись „Післ. Правди” ч. 4. за мин. рік). З радістю та з увагою прослухали розмову „Вірного з відпавшим” із ч. 12 „Післанця”.

Великою радістю було для нас усіх те, що наші брати проповідники голосили слово Боже в українській мові, а хор у тій же мові співав. Дуже гарно промовляв українською мовою наш презбітер бр. Г. Бондарук, за що ми всі залишилися йому дуже вдячні.

Наприкінці хор заспівав „Слава, слава Богу в небі”, і зібрання закінчилося гяркою молитвою.

Хвала Господеві за Його велику радість та допомогу в святій праці.

Антін Цанюк.

Забороль.

З ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Різдвяна подорож по Америці

Наближаються різдвяні свята. Брати й сестри запитують у листах, чи я приїду додому, щоби разом провести свята в радості. Ще дев'ять днів лишилося до свят. П'ятниця 16 грудня. Президент школи дозволив мені їхати додому за тиждень наперед. Спішу до стації. Питаю, коли поїзд іде до Детройту — четверта година й п'ятнадцять хвилин по обіді. Нетерпляче чекаю. Ось летить і „Червона стріла” (так зветься потяг). Входжу до вагону й бачу, що він порожній. Це один

із найкращих потягів, який має спальний вагон. Жалую, що не вистарчає грошей, а то купив би собі білет до снання. На дворі мороз. „Червона стріла” змагається з вітром; вже спізнилася на півтори години. На стації чекав мене бр. Василь Куриччак. Радісна зустріч. 18-го грудня вранці зібралися всі брати й сестри Української Бapтиської Церкви; я мав особливу радість бачити й старших, і молодших. Полилися до Господа молитви вдячності. Щодня до самого Різдва відвідував братів і приятелів. Наступають різдвяні свята. Знову радість і молитви до небесного Отця за спасіння в Христі. У понеділок по Різдві поїхав відвідати

місто Кеношу. Приїжджаю до Кеноші й бачу велику перемену: вулиці широкі, багато дечого нового. Вступаю до дому сестри, як по крові, так і в Христі. Наступає радісна зустріч з братами, разом з якими дякуємо Господа. Пригадуємо перших робітників, котрі колись у цьому місті проповідували правду Христову й виконували волю Спасителя; ось вони переходять перед нами в споминах: бр. Василь Перетятко, бр. Аксютіч і бр. Віктор Наркевич, що довго працював у цьому місті. Ці брати так мужньо трудилися для Господа й не шукали свого. Не так воно тепер тут: понаїхали сюди люди самолюбиві й шукаючі пошани й чести; через них праця Божа терпить. Будемо молитися за кеношанських братів, бо тут є багато таких, що дійсно люблять Господа. Із Кеноша поїхав я до Чикаго. Тут сподівався знайти двох-трьох братів-українців, але помилися: я міряв по-старому, а тут якраз виявилось, що праця серед українців у Чикаго поширюється. Тут брати й сестри живі й працюють для Господа, а Він не залишує їх і прибавляє спасеників до Церкви. Слава Господеві за все! Бажаємо братам і сестрам більше працювати для Господа й для спасіння нашого народу. Із Чикаго поїхав знову до Детройту. Проминула зустріч нового року, благословенні зібрання на новий рік, і ось, у неділю після вечірнього зібрання знову довелось мені тих, кого я так люблю, лишити на п'ять довгих місяців.

Нехай Господь благословить працю між нашим українським народом, не тільки в Америці, але й скрізь. Молімся й трудімся для Господа й для спасіння українців.

Н. М. Лук'яничук.

Співробітників „Післанця Правди“ просимо надсилати матеріал до вилікодного числа!

Подорож по південній Галичині.

Уночі 25 листопаду м. р. я на запрошення бр. бр. Масіра й Романюка виїхав із Львова до Снятина. Уранці був на станції Снятин-Залуче. На станції мертва тиша; було там декілька залізничників та двоє румунських вояків-кордонників, які чекали на міжнародній поспішній поїзд; вони повинні були перевести його через польсько-румунський кордон. Від станції я пішов до бр. А. Масіра, який з родиною мене радо привітав. Зранку падав густий мокрий сніг, і тільки аж біля полудня проясніло. Тоді пішки пішов до Підвисокої. Подорозі вступив до Стецевої до бр. Т. Сухолітки. В один мент почали збиратися брати й сестри, які з сльозми на очах сердечно вітали мене. По годинній розмові з ними пішов далі. До Підвисокої прибув увечері. Зараз же почали сходитися віруючі, від яких я з радістю довідався, що діло Боже росте і йде вперед. Вечірнє зібрання відбулося в благословеннім настрою. На другий день о 5 годині вранці пішов я назад до Снятина разом з віруючими з Підвисокої та Стецеви; в 8 год. ми прибули до Снятина - Августдорфу. Там ми знайшли вже бр. А. Венске з Лодзі, голову німецького баптиського об'єднання, який прибув, як делегат на урочистості. Він і розпочав зібрання перед новим молитовним домом, який мали вперше відкрити для зібрань. Після читання слова Божого, молитви, співів та промови, бр. В. відчинив двері дому, і всі ввійшли до середини. Простора зала дому була удекорована зеленню. У ній почалося торжественне зібрання, яке було дуже благословенним і закінчилося в 1 год. У год. 2 розпочалося торжество подяки за жинва, після якого наступило слідуюче, — а власне ординація бр. проповідника Едмунда Гайна. Ординацію виконав бр. Венске з автором цих рядків. По короткій перерві розпочалося в 7 годині зібрання для молоді, підчас якого бр. Венске ознайомлював молодь з повстанням Нового Завіту та удоводнив їй усю вартість книг св. Письма. Це зібрання скінчилося в 9 год. увечері.

На другий день я удався до Стецеви; в год. 4 розпочалося членське зібрання, а потім вечерея Господня, яка продовжувалася до 10 год. вечора. Потім, попрощавшись з віруючими, я в 2 год. уночі відїхав поїздом через Коломию до Делятина, звідки пішов пішки до Білих Ослав, куди прибув увечері. Вступив до бр. О. Гара-

симова, котрий повідомив віруючих про мій приїзд, і ми ще того вечора мали зібрання. На другий день відбулося зранку благословенне зібрання, зполучене з вечерею Божою. Пополудні знову зійшлися всі діти Божі й насолоджувалися словом Господнім.

У четвер уранці пішов я пішки за 12 кіл. до стації Любіжня, звідки від'їхав до Єзуполя, де мене в Ганусівцях уже чекали віруючі. Зараз же розпочалося зібрання й вечера

Господня. Після того мав довшу розмову з віруючими. Звідти вже поїхав просто до Львова.

Усюди, де я був, ствердив пекучу потребу в робітниках і відсутність цих робітників. Усі віруючі, від яких це залежить, повинні при допомозі Божій подбати якнайскорше про те, аби нива Господня не залишилася так довго без женців. Молімося всі, аби Господь допоміг у цій пекучій справі.

М. Лютий

Львів.

Біблійні курси в Пłosці (Волинь).

Біблійні курси на Волині.

У селі Пłosці старанням і заходами проповідника бр. І. Підгорецького вперше відбулися біблійні курси від 10 до 22 січня. Курсантів зібралось до 30 чоловік, які, не жалуючи ні часу, ні своїх ніг, ретельно працювали весь час. Курси мали характер місцевих, і тому всі в околиці, хто прагнув знання, учащали на них. Місцевий збір радо приймав, чим міг, своїх гостей, які почували себе в Пłosці, як у родині. Викладали бр. Л. Жабко-Потапович і Іл. Кубрин. За цей короткий час слухачі познайомилися з короткими відомостями з гомілетики, історії церкви й екзегези нов. завіту. Виклади провадилися українською мовою. Перешкоджав слухачам міцний мороз, але слухачі мужньо його перенесли. Міцніше дошкулював брак українських біблій, так що курсанти примушені були втрюх або учотирюх читати з однієї біблії. Заробітків на селах тепер нема й братам тяжко знайти зайвий гріш навіть на слово Боже. Вечорами відбувалися загальні зібрання як у Пłosці, так і в околничних селах. Закінчилися курси урочистим зібранням молоді, що відбулося в неділю 22 січня в Пłosці. Із Миротина прибули брати й

мостями з гомілетики, історії церкви й екзегези нов. завіту. Виклади провадилися українською мовою. Перешкоджав слухачам міцний мороз, але слухачі мужньо його перенесли. Міцніше дошкулював брак українських біблій, так що курсанти примушені були втрюх або учотирюх читати з однієї біблії. Заробітків на селах тепер нема й братам тяжко знайти зайвий гріш навіть на слово Боже. Вечорами відбувалися загальні зібрання як у Пłosці, так і в околничних селах. Закінчилися курси урочистим зібранням молоді, що відбулося в неділю 22 січня в Пłosці. Із Миротина прибули брати й

сестри чеського збору на чолі з своїм проповідником і з духовим оркестром, і всі разом славили Господа, виражаючи гостей у дорогу.

Слава Богові за цей радісний час, який ми разом провадили за словом свя- тим. Молімося, аби Господь благословив посіяне й допоміг ще колись у майбутньому повторити цю першу пробу.

Учасник.

Мошиня Велика (Карпати, Лемківщина).

Давно вже було нашим бажанням відві- дати братів і сестер у Середниці й Станькові, а особливо бр. М. Кеня й віддячитися за його труд, який він по милості Господній поклав у нас, відвідавши нас п'ягь разів; тоді Господь зіслав був велике благословіння. З поміччю Божою ми з братом М. Бубняком виїхали роверами (вельосипедами) раненько 24 вересня, простуючи через наші лемківські міста Змії- город, Сянок і Ліско.

Навколо нас вставали наші чудові гори — Карпати. Ще так недавно, здається, бо всьо- го 16—17 років тому навад гриміли в цих го- рах гармати, відбираючи життя тисячам лю- дей, руйнуючи їхні достатки, наводячи жах і сум і відділюючи батька від дітей, дружину від чоловіка, розгонюючи їх у різні сторони. А тепер у цих горах починають гримати інші гармати, і починається інша війна, яка не від- бірає нікому життя, а, навпаки, дає життя віч- не тим, хто вірує в св. Євангелію. Правда, ця духовна війна так само ділить батька й дітей, жінок і чоловіків (Мат. 10 : 34-38), але не на- завжди, а для того, аби з'єднати їх для вічного життя. Тяжко було в горах крутити ногами; вибиваючися з сил тілесних, але набираючися — духовних, ми все наближувалися до на- ших братів і сестер. Нарешті, приїхали до Се- редниці. Застали бр. Кеня при роботі. Велике здивування й радість відбилися на його обличчі, бо ми не повідомляли його заздалегідь про наш приїзд. Хоч я ледви доїхав і майже не міг від змучення стояти, одначе в спільній ра- дості забулася навіть утомка, і я готовий був усю ніч провести в розмові. Але бр. Кеньо при- мусив нас до відпочинку.

На другий день наша радість ще побіль- шилася, коли ми побачили братів і сестер уся- кого віку: і молоденьких і стареньких, навіть

таких, яким від старости ноги трясуться, але які є молоді душою, бо вдруге народилися — усі поспішали на зібрання. Пополудні в това- ристві бр. Кеня й інших братів і сестер ми відвідали збір у Станькові, де служили словом Божим і вперше з тамтешніми віруючими мо- лилися до нашого Отця за Його працю на на- шій любій Лемківщині.

На другий день знову повернулися до Середниці й мали ще одне зібрання з любими братами й сестрами. А вранці попрощалися з усіма й відїхали додому. І знову цілий день були в дорозі, працюючи тяжко ногами. Над вечір, коли в Мошині віруючі розходилися з зібрання, ми, зробивши в обидва кінці 235 кілометрів, щасливо допроваджені Господом, прибули додому.

Згадуючи ту подорож, засилаємо дорогим братам і сестрам у Середниці й Станькові по- здоровлення, і просимо Господа, щоби Він бер- іт їх у своїй руці й допоміг їм нести радісну вістку в темний і розворотний світ.

У цих днях я з іншим братом відвідав збір у Вільхівці (пов. Кросно), де є брат М. Кравець з родиною. Від нас туди годин сім доброго ходу. Там теж діло Боже росте; є вже віруючі члени й біля 10 душ наближених. Але там треба працювати й їх відвідувати й крі- пити словом Божим. Там мало хто вміє читати, а до того й велика матеріальна біда в тих го- рах. Село Вільхівці лежить на самім чеськім кордоні. Бр. Кравець просив висилати йому „Післанець.“

У нас у Мошині Великій діло Боже росте: знову віддалося Богові п'ять душ і є біля де- сяти наближених душ. Рівно ж і в с. Боднарці Господь покликав і скріпив у св. вірі п'ять нових душ. Так само й у с. Бодяках знову про- будження й є зближені душі.

Микола Качмарчик.

Білі Ослави (Карпати).

Праця в нас, славити Бога, йде вперед, але конечно треба, щоби хтось із проповідни- ків навідувався до нас хоч раз на місяць. Від 7 липня аж до 30 листопаду, себто на протязі п'яти місяців у нас нікого не було. Бувало так, що й мене самого не було тут. Дорогий брате! Може хтонебудь із братів буде тут подорожу- вати, то нехай би побув тут у нас і або 2 тижні.

Он. Гарасимів.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

Мелхиседек :

Жид. 5:6: „Якож і інде глаголе: „Ти єси священник повік по чину Мелхиседековому.“
Мойсей:

5 Мой. 18:15-18: „Пророка зміж вас, із браття твого, такого як Я, Господь, Бог Твій, поставить тобі; його маєте слухати. Поставлю їм зміж браття їх пророка такого, як ти, і вложу слова мої в уста йому і говоритиме до них все, що прикажу йому.“

Йона:

Мат. 13:40. „Бо, як Йона був три дні й три ночі у кита в череві, буде й Син чоловічий три дні й три ночі в серці землі.“

Прообразними випадками були слідуєчі:

По жертвування Ісаака (1 Мой. 22 гол.)

Жид. 11:19: „Подумавши, що із мертвих силен Бог воскресити: тим і прийняв його в образі воскресення.“

Піднесення гадюки в пустині:

4 Мой. 21:8: Зроби собі сарафа гадюку і повісь її на тику; і станеться, що як укусить кого гадюка і він погляне на неї, то зостанеться живим“.

Йоан. 3:14: „І, як Мойсей підняв угору гадюку в пустині, так мусить бути піднятий і Син чоловічий.“

Споживання великоднього ягняти (2 Мой. 12 гол.)

1 Кор. 5:7: „Очистьте ж старий квас, щоб ви були нове місиво, якож він є безквасні, бо пасха наша, Христос, заколена за нас“.

Падання манни з неба (2 Мой. 16:13 і далі).

Йоан. 6:31 і далі: „Батьки наші манну їли в пустині, як писано: Хліб з неба дав їм їсти“.

Прообразними урядженнями були:

Жертви Старого Завіту: Жид. 9:11-15: „Христос же, прийшовши, яко Арх'єрей грядущих благ, із більшою і звершенішою скинею, нерукотвореною, се єсть не такого будування, ані з кров'ю козячою, ні телячою, а своєю кров'ю, увійшов раз у святиню, знайшовши вічне відкуплення, Бо коли кров волова та козлини і попіл з яловниці, окропляючи осквернених, освячує на тілесну чистоту; то скільки більше кров Христа, що Духом вічним приніс себе непорочного Богу, очистити совість вашу від мертвих діл, щоб служити Богу живому. І задля того Він посередник нового звітту, щоб, як станеть-

ся смерть, на одкуплення переступів, що були у першому завіті, прийняли покликани обітницю вічного насліддя,“

Великий день примирення: (Жид. 9:7:)

„У другу ж раз у рік сам арх'єрей, не без крові, котру приносить за себе і за людські провини.“

3 Мой. 23:27: „А десятий день того сего місяця буде день примирення. Святі зборя будуть у вас, і будете впокорювати душі ваші і приносити огняні жертви Господеві.“

Жид. 4:16: „Приступаймо ж з одвагою до престола благодати, щоб прийняти милість і знайти благодать на поміч завчасу.“

Уряд царський, пророцький і арх'єрейський в народі жидівським.

Пс. 2:6: „Се ж я помазав царя мого над Сионом, святою горою мою.“

Йоан. 18:37: Рече тоді йому Пилат: Так Ти цар? Відказав Ісус: Ти кажеш, що цар Я. Я на се родивсь, і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу.“ (Дивись: Жид. 7:22-27).

Питання 91: Що говорить св. Письмо про Христа Ісуса, як про людину?

Відп.: Ісус Христос був післаний на цей світ Богом, щоби спасти людей.

Гал. 4:4-5: „Як же пройшла повня часу, післав Бог Сина свого, що родився від жени і був під законом, щоб викупив тих, що під законом, щоб ми прийняли всиновлення.“

Йоан Христитель промовив для Спасителя дорогу і був його попередником.

Іс. 40:3: „Се дасться чути голос покликаючого в пустині: Стелить дорогу Господеві, рівняйте в степу стежку Богу нашому.“

Мал. 3:1; „Ось, я посилаю янгола мого, а він приготує дорогу передо мною, й нехайно за сим прийде в храм свій, що його шукаєте; ось, він іде, говорить Господь Саваот.“ (Дивись також: Мат. 3:1-10:).

(Далі буде)

Просимо читачів звернути увагу на дописи робітників на ниві Божій і, бачучи велику потребу в працівниках, молитися, аби Господь вислав їх на ниву свою.

3 праці на ниві Божій.

Франкопіль (Волинь).

4 грудня м. р. у нашому селі відбувся похорон, перший від того часу, як у нас проповідується слово Боже. Дозволу на зібрання в огляду на близький кордон — мище не маємо; тому прибув до нас із с. Залізниця бр. Самоукін і з кол. Більчаківської — бр. В. Щавлинський та інші. Перед похороном бр. Самоукін улаштував зібрання в домі померлої дитинки, куди для слухання слова Божого понаходило людей повна хата. Проповідували до живих людей брати Щавлинські — Віктор і Базиль, а закінчив бр. Самоукін. По зібранні вирушив похід до цвинтаря. По дорозі прилучувалися до походу люди. Брати й сестри гарно співали. Нарід заховував повний порядок. Тільки батько померлої дитини, невіруюча людина, хотів заборонити віруючим ховати; з цією метою ходив до священника, а потім вибіг наперед походу з кієм у руках і знову забороняв ховати дитину, кричучи, що він сам її поховає. Ця подія зібрала ще більше народу, з яким ми й пішли на цвинтар. Там знову брати служили словом, до якого з великою увагою прислухалося більше ста душ. Очі слухачів свідкували, що слово Боже торкалося їхніх серць. Будемо молитися за тата померлої дитинки й за діло Боже в Франкополі.

Д. Власюк.

Дрогобич, карна в'язниця.

Мир вам, дорогі в Господеві брати!

Дякуємо вам щиро за „Післанця Правди“. Він приносить нам багато радості. Хочемо поділитися з вами тією радістю, яку нам Господь посилає з слова свого. О, хвала Христу Спасителеві, нашому Спасителеві! Хвала Йому за все! Свята Різдва Христового провели дуже радісно! Перед святами чекали когось з бра-

тів, але ніхто не відвідав нас. Одначе, знаємо що хтось до в'язниці приходив, бо одержали „передачу“ — різне печиво, пироги й інше. За це щиро дякуємо! На перший день Різдва по ст. ст. ми мали молитовне зібрання: читали слово Боже, співали псалми, дякували Господа за післану нам радість. Потім розмовляли, розважаючи над Мат. 13 і співали багато псалмів у мовах — українській, польській і російській. Обідали спільно. І як то нам придалися до нашого спільного обіду ті тісточки й пироги, які нам хтось із братів передав перед святами. Дивно Господь дбає про своїх. По обіді читали слово Боже й розважали над перечитаним. Наприкінці перечитали 9 голову з св. Марка й подякували Богові за післану нам радість. Проспівали ще псалом „Дорогі хвилини Господь нам послав,“ попрощалися й пішли кожен до своєї келії. О, то була велика радість! Побільше б таких молитовних зібрань. Просимо всіх братів і сестер молитися за нас. Вітаємо всіх іменем Господа Ісуса Христа!

„Післанця Правди“ просимо нам висилати й у цьому році, але понеже брат Марко Зуб виходить у цьому році на волю, то просимо „П. П.“ висилати на мене. З братнім привітанням

Стратон Куляй.

Від редакції. Ми вже повідомляли наших читачів, що в Дрогобицькій в'язниці через бр. Марка Зуба Господь знайшов ще декого (Дивись допис з праці „Жнива багато“ М. Кеню). Просимо всіх віруючих молитися за в'язників, а братів і, особливо, сестер у Дрогобичу та околицях просимо не забувати наділяти в'язників-братів дарами.

Провіденс (Америка).

Висилаю передплату й повідомляю, що я підкріпився радістю з „Післанця Правди“, який у моїй рідній мові приніс мені вісті з старого краю, звідки я міг довідатися про те, як діти Божі працюють на ниві Господній, і як Він благословляє їх. Я зміцнівся духовно через „Післанця“. Нехай Господь благословить.

Петро Гордон.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди,“ як рівнож і передплату просимо керувати на слідуючу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто чекове Р. К. О. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За **кордоном** — 1 дол. на рік. Поодиноке число — 40 гр

Ч. 3

Березень

1933

*Далі, друже, не спиняйся!
Від Христа не відставай!
Кинь сумніви, не вагайся;
Хоч і падаєш — вставай!*

*Ти — врятований від згуби
Спасом з вічної тюрми...
Чуєш, як там стогнуть люди,
Плачуть, мучаться в ярмі?..*

*Брязкіт там тяжких кайданів,
Гнівні крики, плач жінок,
Нагаїв свист, кров і рани;
Там нема святих оумок!*

*Дякуй Богові, мій друже,
Що тепер ти вільним став,
Потішай слабих, недужих,
Помагай тому, хто внав!*

*Залиши старі звичаї,
Ти в неволі їх придбав;
Жий, як Бог тебе навчає,
Спас нам добрий приклад дав!..*

Луцьк, Волинь.

Т. Николішин.

3 листів до П. П.

(Лищі, пов. Луцьк, Волинь)

Щиру подяку складаю Господеві за часопис „Післанець Правди.“ Я не можу висловити вам тієї вдячності, котра лежить на моєму серці. Це є дійсно післанець Правди. Він мене дуже цікавить, бо це одинокий благословений Господом часопис в українській мові, котрий я дуже люблю. Нехай Господь допоможе, аби „Післанець“ був поширений по далеких сторонах, а ми будемо перед Господом виконувати святий обов'язок, котрий вимагається „Післанцем“. Сердечно вітаю всіх, хто працює в редакції, а також усіх тих, хто словом і ділом допомагає в його виданні; вітаю всіх співробітників „П. П.“, усіх читачів і передплатників. Нехай Господь благословить усіх на цей 1933 рік.

Ст. Рачук.

Забороль (Волинь).

Я жду тебе, мій любий госте — „Післанець Правди“! Чекаю, і таким довгим видається той час, коли тебе нема. Гей, скорше но приходь до нас, бо той місяць, поки тебе дочекаєшся, видається такий довгий, як той рік. Отож, іди швидше. Коли б знав, що зустріню тебе, то вже вибиг би назустріч!

Любі брати й сестри! Коли би ми всі так любили й виглядали „Післанець“, то він був би в два рази більший, як тепер. Я прошу всіх братів і сестер підтримувати „Післанець Правди“, молитися за нього й посилати передплату, і ви кожного місяця дістанете багато радості, яку Господь пішле вам через „Післанець“

А. Цанюк.

Глендон (Канада).

Не можу вас, дорогі брати, вітати рукою то зате вітаю вас любов'ю Господа Ісуса Христа. „Післанець Правди“! Працюй і йди з Господом вперед. Ти взявся до святого діла; неси світло. Я побачив „П. П.“ у західній Канаді й зрадів йому дуже. Мене тішить, що „П. П.“ йде поміж нашим українським народом і прокладає словом Божому дорогу до людських сердець. Висилаю передплату й прошу висилати мені „П. П.“

Н. Вихонень.

Чікаго (Америка).

Я так зацікавився „П. П.“ і полюбив його, що мушу зараз вислати передплату, аби мати „П. П.“ шомісяця в своїй хаті. Приношу свою щиру подяку Спасителеві за те, що Він допомагає вам голосити Його слово не тільки вустами, але й друком. Обіцяю молитися за вас і за всіх співробітників на великому українському полі. **Українські віруючі в Чікаго мають велике духовне пробудження, якого ще не було досі в Америці поміж українським народом.**

Ст. Шичуль.

3 праці на ниві Божій.

Майдан. (пов. Городок Ягель., Галичина).

9 жовтня м. р. в нашому селі відбулося радісне торжество, яке надовго залишилося в пам'яті тих, котрі пережили його гарні хвилини. У той день відбувся шлюб сестри Гасі Яворівської з бр. Ільком Сліпчишиним. На шлюб прибув хор із Гійча. Від самого ранку розпочалося зібрання, підчас якого ми почували себе радісно схвилюваними. Чудовний спів веселив серця. Від полудня розпочалося друге зібрання, на яке прийшло багато католиків, що прагнули побачити, як відбувається шлюб у баптистів. По скінченню зібрання о 5 годині вечора відбулося вінчання, яке виконав бр. В. Перетяко. Настрій був чудовий, усі були задоволені й після зібрання усі разом пішли до молодого подружжя, де й тишилися в Господеві духовними піснями. Дав би Господь, аби наші католики навчилися теж справляти свої весілля без алькоголю, але з Господом. Молодому подружжю бажаємо благословіння Божого в новому житті.

30 грудня відбувся похорон у нашому селі. Померла сестра Марія Малишевська, яка в 1928 році, маючи 70 років, визнала І. Христа своїм особистим Спасителем. До самої смерти вона радувалася, що Господь в старих роках покликав її, й вірила, що вона дістане нагороду нарівні з тими, яких Господь покликав до праці в 6 і 11 годині (Мат. 20:5, 6). Два вечори ми мали радісні зібрання в домі померлої. Було багато слухачів. На третій день по короткому зібранні відбувся похорон у селі Вересиці. Усю дорогу (3 кілометри) хор співав пісні. На цвинтарі зібралось теж багато народу, який з увагою слухав слово Боже. Хоч Господь післав усім смуток, але через слово своє послав і радість усім нам. *Г. Бенсь.*

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 3

Березень 1933 року

Рік 7

Пробудись і воскресни з мертвих!..

Так кличе Дух Святий через слово Боже: „Устань, сонний, і воскресни з мертвих, то й освітить тебе Христос“ (Ефес. 5:14).

Гріх відділює людину від Бога, який є джерелом життя (Пс. 36:9). Тому наслідком гріха є найтяжча кара — смерть (Рим. 6:23). Таким чином, усякий непокаяний грішник є живим мертвяком (Одкр. 3:1). А Христос сказав: „Де бо є труп, там збиратимуться орли“ (Мат. 24:28). Орли — або „птаство небесне“ — означають в слові Божім (у деяких місцях) злих духів. Духи злі, або нечисті — немов орли до трупа — злітають до серця безбожної людини, яку замучують страшними духовними муками. Така людина, що впала жертвою злих духів, не має у своїй душі спокою, ані трішки радості та вдоволення. Вона лишається духовно у глибокому смуткові та сумніві, хоч на лиці може носити фалшивий вираз радості і вдоволення. Так був мучений від злих духів Саул, коли згрішив проти Господа Бога (І Сам. 16:14-23). Фалшивим ліком на його духовну хворобу була музика Давида, що грав перед ним на гуслах. У наших часах є багато таких людей на світі, що йдуть за Саулом по дорозі гріха. Вони рівно ж

переживають велике духовне страждання, яке хоч почасти приглушують у собі різними фалшивими середниками: музикою, танцями, п'янством, наркотиками, або фалшивою релігійністю.

Другий приклад мученої від злих духів людини подає нам евангелія (Мар. 5:1-21). Духовні й тілесні терпіння цього чоловіка годі описати. Він був найнещасливішим між усіма нещасливими, про яких читаємо в евангелії. Гріх віддалив його не тільки від Бога, але й від людей. Він, живим будучи, мешкав у гробах. Усе це його нещастя було наслідком його грішного життя, через яке він був зробився мертвим для Бога, а відтак мешканням для мношества злих духів. Христос і його віднайшов. Він вигнав з нього бісів і дав йому нове щасливе життя. Подібним до цього біснуватого був марнотравний син на чужині. Він рівно ж був мертвим для свого батька і тяжко мучився. Усе чудово змінилося, коли він вернувся до дому Отця. Отець сказав тоді до старшого сина: „Веселитися ж і радуватися треба було, що брат твій сей мертвий був, та й ожив, і згинув був, та й знайшовся“ (Лук. 15:32).

Правдивим і невідкличним ліком на всяку духовну хворобу людей є тільки бла-

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 3

Березень 1933 року

Рік 7

Пробудись і воскресни з мертвих!..

Так кличе Дух Святий через слово Боже: „Устань, сонний, і воскресни з мертвих, то й освітить тебе Христос“ (Ефес. 5:14).

Гріх відділює людину від Бога, який є джерелом життя (Пс. 36:9). Тому наслідком гріха є найтяжча кара — смерть (Рим. 6:23). Таким чином, усякий непокаяний грішник є живим мертвяком (Одкр. 3:1). А Христос сказав: „Де бо є труп, там збиратимуться орли“ (Мат. 24:28). Орли — або „птаство небесне“ — означають в слові Божім (у деяких місцях) злих духів. Духи злі, або нечисті — немов орли до трупа — злітаються до серця безбожної людини, яку замучують страшними духовними муками. Така людина, що впала жертвою злих духів, не має у своїй душі спокою, ані трішки радості та вдоволення. Вона лишається духовно у глибокому смуткові та сумніві, хоч на лиці може носити фалшивий вираз радості і вдоволення. Так був мучений від злих духів Саул, коли згрішив проти Господа Бога (1 Сам. 16:14-23). Фалшивим ліком на його духовну хворобу була музика Давида, що грав перед ним на гуслах. У наших часах є багато таких людей на світі, що йдуть за Саулом по дорозі гріха. Вони рівнож

переживають велике духовне страждання, яке хоч почасти приглушують у собі різними фалшивими середниками: музикою, танцями, п'янством, наркотиками, або фалшивою релігійністю.

Другий приклад мученої від злих духів людини подає нам євангелія (Мар. 5:1-21). Духовні й тілесні терпіння цього чоловіка годі описати. Він був найнещасливішим між усіма нещасливими, про яких читаємо в євангелії. Гріх віддалив його не тільки від Бога, але й від людей. Він, живим бувши, мешкав у гробах. Усе це його нещастя було наслідком його грішного життя, через яке він був зробився мертвим для Бога, а відтак мешканням для мношества злих духів. Христос і його віднайшов. Він вигнав з нього бісів і дав йому нове щасливе життя. Подібним до цього біснуватого був марнотравний син на чужині. Він рівнож був мертвим для свого батька і тяжко мучився. Усе чудово змінилося, коли він вернувся до дому Отця. Отець сказав тоді до старшого сина: „Веселитися ж і радуватися треба було, що брат твій сей мертвий був, та й ожив, і згинув був, та й знайшовся“ (Лук. 15:32).

Правдивим і невідкличним ліком на всяку духовну хворобу людей є тільки бла-

годать Божа, яка дається у Христі Ісусі тим тільки людям, що каються перед Богом і вірують в Ісуса Христа, як у свого особистого Спасителя. Дорогою до скарбниці Божої благодати є щиро покора грішника перед Богом. „Господь гордим противиться, смиренним же дає благодать“ (Як. 4:6). Тільки така людина, що признає себе грішною, що щиро кається та що усім серцем вірує в Христа, може бути цілком вилікуваною з духовної недуги страждання. Господь прощає такій людині всі гріхи, дає їй за сторожа, провідника й потішителя свого Святого Духа, а відтак дає їй певність і радість спасіння. Така людина має в своїм серці Христові спокій і благодать. Злий дух не доторкається її, бо не має до неї доступу, Господь бо окружає спасену душу звідусюди і держить її в своїх руках (Пс. 139 : 5; Йоан. 10 : 28-29).

Дорогий читачу! якщо ти є духово ще сплячий, мертвий і в темряві, то ти напевно ще мучишся, як жертва злих духів. Але не шукай для себе полегшіння в світських розкошах, як це робив Саул, а послухай голосу Духа Святого, що говорить тобі сьогодні: „Устань, сонний, і воскресни з мертвих, то й освітить тебе Христос“. „Устань“ і „воскресни“ — говорить слово Боже; це значить: покайся й навернися до Господа, Бога твого, що сотворив тебе й умер за тебе на хресті. Прийди до Нього на своїх слабих колінах із щирою та покірною молитвою, прийди в покорі, як марнотравний син до Отця свого, а Він, добрий і милосердний, прийме тебе до свого духовного та небесного дому й справить тобі чудовий бенкет радости. Він простить тобі всі твої гріхи, вложить на тебе одіж своєї праведности й пішле до твого серця Духа Святого, Утішителя з неба, щоб пробував з тобою повік (Йоан. 14 : 15 - 17). Тоді ці орли — біси, що мучили твою душу, щезнуть перед тобою, немов темрява

перед світлом. Ти проженеш їх геть силою Святого Духа й Господнім словом (1 Мой. 15 : 11; Мат. 10 : 1; Лук. 10 : 17). Тоді ти скажеш: „Славлю Тебе Господи! Ти гнівався на мене, але одвернув еси гнів твій і потішив мене. Оце Бог — Спаситель мій: Я вповаю на Нього і не вбоюся; Господь бо сила моя; Він стався мені спасінням“ (Іс. 12 : 1-2).

Ой, коли б це сталося у твоїм життю!

*Іл. Кубрин.
Стрий, Галичина.*

Що робити?..

*„Хто між вами тяжко страждає?
„Нехай молиться;
„Хто радіє?
„Нехай співає“. Як. 5:13.*

*Коли ти, мій брате, на серці
Блаженство будеш відчувати,
Коли на душі буде радість,
Тоді знай, що треба співати...*

*Співай тоді Богові псалми,
Пісні і подяки й хваління;
Співай ти від щирого серця;
Христові хвалу за спасіння;*

*Виспівуй душею твоєю,
Радій, що нас Спас ще кохає,
І дякуй, що Він усіх грішних
До царства святого приймає.*

*Коли ж, любий брате, до тебе
Надійде журба та тривога,
Тоді не співай, а молися
Ти з вірою щиро до Бога.*

*Молися і вір — Спас pomoже
Тривогу та сум з душі зняти;
І знов тоді будеш радіти
І радісні псалми співати...*

*А. Цанюк.
Волян.*

Чарлз Сперджен

Життєпис великих мужів нашого визнання
Подав пропов. Др. В. У. Фуллертон.

(Докінчення).

Збільшена каплиця незабаром показала малою, аби вмістити всіх людей, які хотіли ввійти до середини; тоді примушені були повернутися знову до Екстерзалі. Але й ця зала скоро стала невідповідною. Віруючі насмілилися звернутися до влади з проханням відступити їм королівську концертну залу, котра вміщувала від десяти до дванадцяти тисяч людей. „Вечір неділі 19 жовтня 1856 року, призначений духовною владою, був одним із найповажніших недільних вечерів“, так писав др. Кампбел: „там було улаштовано найбільше з усіх зібрань, які колинебудь відбувалися на цьому острові (Великобританії) для того, щоби слухати промову нашого незалежного проповідника.“

Це перше зібрання було великою подією. Після нього наступила коротка трьохлітня перерва (від лосгопаду 1856 р. до грудня 1859 р.) а потім знову розпочалися великі зібрання, які відбувалися щонеділі від полудня. Цілий Лондон дивувався тим зібранням. Слава великого проповідника поширювалася по всіх кінцях міста, від східного до західного кордону його, як поміж вельможними, та поміж простими, і серед віруючих і серед безбожників. Було помічено, що на тих зібраннях дев'ять десятих слухачів були — чоловіки, бо жінки боялися страшного стиснення народу, який сходився на ті зібрання з усіх кінців. До одного свого приятеля Сперджен писав: „Як мало я задовольняю товбу!“ Що ж могли сказати про себе інші проповідники, коли такий, в десять разів даровитіший проповідник ніби не міг задоволити вимог світу?! Але

до того самого кореспондента він за рік пізніше пише вже так: „Цього тижня я одинадцять разів ставав до проповіді, не менше, як тринадцять проповідей заповіджено на майбутній тиждень. Лорд Майор, відомий жид, був на наших зібраннях; рівно ж приходив старший комісар поліції, але найголовніше, що приходили слухати проповіді злодії, грачі, вуличні дівчата й інші; тепер вони вже є членами церкви.“

25 березня 1861 року в Невінгтоні-Бутс було побудовано великий табернакль, котрий уміщував п'ятдесят тисяч слухачів, де Сперджен проповідував потім майже через тридцять років — тричі на тиждень. Там збиралися величезні громади слухачів і там він виголосив 7 червня 1891 року свою останню проповідь.

Тоті церква, де він працював, налічувала позерх п'яти тисяч членів, а водночас із його родини не менше п'яти членів були проповідниками; рівно ж проповідниками слова Божого були — батько, брат і двоє синів того чоловіка, який Спердженове ім'я зробив таким популярним.

Сперджен помер у Франції. Між його смертю а похороном, який відбувся в Лондоні, проминуло досить часу. У ці дні думки всього цивілізованого світу кружляли навколо великого проповідника і його праці. У день похорону велике множество народу обставило декілька миль дороги між великим табернаклем і цвинтарем у Норвуді, де й спочило тіло великого проповідника.

Ще за молодих своїх літ Сперджен почав підготовлювати молодих людей на проповідників. Досить ретельно, хоч і безпланово йому в цьому допомагали деякі помічники. Під кінець його життя за великим табернаклем було побудовано спеціальний будинок для школи, де більше ста студен-

тів підготовлювалося на проповідників. З протягом часу Сперджену колегію було перенесено на передмістя Лондону Норвуд; із неї за часів її існування вийшло не менше 1300 проповідників і місійних працівників, із котрих многи зайняли потім визначніші місця на полі Господньої праці.

Крім колегії повстав і Спердженів сиротинець. Одна багата сестра, бажаючи допомогти діточкам-сиріткам і маючи для цього потрібні засоби, довірила їх людині, яка сталася такою улюбленою для всіх віруючих. Цей сиротинець і донині провадить свою спасенну працю в Стоквелі. За своє життя сиротинець прийняв, виховав і випустив у світ на різні, часом навіть поважні становища приблизно п'ять тисяч хлопців і дівчат, із котрих більшість стала потім дітьми Божими.

„Спердженіві проповіді“ випускалися щотижня майже від 1855 року й випускалися ще багато років після того, як голос великого проповідника затих. Ці проповіді були дуже популярні й, будучи розповсюдженими, спричинили велике благословіння для многих тисяч людей. Понеже Сперджен проповідував тричі на тиждень, а щотижня виходила з друку тільки одна його проповідь, можемо собі уявити, скільки його праць ще й досі чекають видрукування. Мільйони примірників з його працями вийшло в світ, шістдесят шість томів одних тільки проповідей було надруковано, сотки інших книг його сталися здобутком цього світу. Але його думки не були вичерпані цими всіма творами, і ще й далі продовжуватимуть свою святу працю.

У неділю 31 січня 1932 року минуло сорок років, як цей великий Господній дар було забрано від нас до вічності.

У 1934 році надійдуть столітні роковини народження Сперджена. Нехай той

рік буде роком великої пам'яті про великого чоловіка, і роком великих надій. Нехай у всіх віруючих серцях виросте бажання приготувати дорогу для навернення ще багатьох чоловіків і жінок до Царства Божого.

Кінець.

Перекл. В. П.

Любов Божа.

(Йоан. 3:16)

„Чи ваші боги люблять вас?“ запитав віруючий місіонер одного індіянця. Той по довгій мовчанці сумно відповів:

„Наші боги? Та вони про любов нічого не знають!“

Тоді місіонер перечитав індіянцям вірш: „Так бо Бог полюбив світ, що Сина свого єдиного дав, щоб кожен, віруючий в Нього, не погіб, а мав життя вічне“ (Йоан. 3:16).

„Ще раз, ще раз прошу перечитати!“ покликнув здивований поганин: „бо цього я не чув навіть від свого вчителя. Ще раз виразно мені перечитайте!“

Тоді місіонер, як добрий приятель, так почав в'яснювати темній людині слово Боже:

„Мій Бог є твоїм Богом, і цей Бог так любив світ, що віддав свого єдиного Сина, аби кожен, хто в Нього вірує, не погіб, а мав вічне життя“...

Тоді здивований поганин запитав місіонера: „Чи то цей бог полюбив світ, який мешкає в нашій гарній кивоті, що знаходиться в нашому храмі?“

Місіонер відкрив Діян. 17:24-31, і темний чоловік почув науку про живого Бога, про Його величність, любов, пізнав, що кожній грішній людині треба покаятися — упав на коліна й у сльозах разом з місіонером почав гаряче молитися до живого

Бога про прощення гріхів. По молитві він піднісся врадований і, повний Божої благодати, у любові розлучився з місіонером.

Любий читачу! Чи ти вже пізнав свого Спасителя і Його любов? Чи ти вже покався з своїх грішних учинків і чи вже віддався Ісусові? Коли ще ні, то хутчій учини це, а коли ти вже це зробив, то не марнуй, брате, часу й поспішай до своїх ближніх: неси світло тим із них, котрі ще не знають Христа!...

*Перекл. М. Король.
(Мисенва, Галичина).*

ПРО ОВОЧІ СВ. ДУХА.

„Кожну вітку в Мене, що не родить овочу, відтинає її, а кожну, що родить овоч, обчищує її, щоб більш овочу родила“ (Йоан. 15:2).

Коли на одну хвилинку зупинимося й розглянемося довкруги нас і все почнемо досліджувати, то прийдемо вкінці кінців до такого висновку: пізнаємо, що все, що тільки існує на світі, усе створіння й усі предмети, навіть мертві — все має своє значіння, ціль і своє призначення.

Візьмімо, наприклад, дерево... Воно потрібне є нам на будову, опал й інші потреби. Овочеві дерева годують людей своїми плодами і т. д. Коли людина здоровим розумом зміряє все, що окружає її, вона побачить, як чудово й прекрасно все створено й улаштовано великим і всемогучим Богом! І паном усього цього, короною земного творива з'являється чоловік, створений в образ і подобу Бога. Тому людина тут на землі є призначеною для того, аби прославляти не тільки вустами, але й ділами свого найвищого, вічножючого Творця. А життям вона може прославити Бога тільки тоді, коли воно буде повне овочів. Тому то будемо говорити про овочі християнського життя.

Ісус Христос, Син Божий був і є найбільшим учителем людського роду. Він навчав людей дуже просто, але так, що всі розуміли Його. Щоби людям було легше затямити собі Його науку, Ісус говорив образово, приповідями, беручи за приклад картини з природи й щоденного життя, знані всім людям. Отож, Він говорив про посіяне на ниві зерно, про живо; уподоблював своє царство до предметів різного роду, як, напр., до скарбу, закопаного на полі, до зерна гірчиці, до невода, що його закинуто в море, до чоловіка-купця, що шукає дорогих перел і т. д.

А на цей раз Господь говорить про виноградину й Виноградаря (у Палестині люди управляли багато винограду). Христос себе порівнює з виноградиною, а нас, віруючих християн — з гіллям, що на тій виноградині росте.

На гіллячках має рости овоч. Кожен, хто називає себе віруючим християнином, безумовно так само повинен у своєму житті приносити овочі. Коли життя християнина є безовочним, то такий християнин рівняється тій гіллячці, яка не приносить овочу, а таке гілля є зовсім непотрібне. Навіщо деревині або виноградині таке гілля, що має стирчати й заважати тим, котрі родять овочі? Геть із ними до вогню! Так сказав Христос: „кожну вітку в Мене, що не родить овочу, відтинає“... і знову: „коли хто не пробуває в Мені, буде викинутий геть, як вітка, і всохне і зберуть їх та й кинуть в огонь і згорять“. А Йоан Христитель, той, що проповідував покаяння й приготворював дорогу Господеві, каже майже те саме: „вже ж і сокира коло кореня дерева лежить; тим кожне дерево, що не дає доброго овочу, зрубають, та й кидають у вогонь!“ У нагірній проповіді, підчас якої Христос перед великою силою народу вперше відкрив глибини своєї науки, Він казав так;

„Так усяке добре дерево родить добрий овоч, а гниле дерево родить овоч лихий. Не може добре дерево родить лихого овочу, ані гниле дерево родити овочу доброго. Оце ж по овочам їх познаєте їх“ (Мат. 7:18). Усі ці слова такі ясні й зрозумілі, що не потребують пояснення. Ще ясніше навчає Христос про необхідність приношення овочу — у приповіді про смоківницю, яку так гарно виложено в Лук. 13:1-6.

Брате й сестро! Де твої овочі й діла християнського життя? Господь шукає й домагатиметься їх від тебе. Чи твоє життя дотепер не було змарноване? Запитає сам себе по це!

(Докінчення буде)

А. Бодак.

(Вашень, Лемківщина)

Докторська рецепта на ліки для слабкої душі людини.

Один чоловік прийшов до віруючого лікаря й сказав:

„Пане докторе! Будь ласка, скажіть, як вилікуватися від гріха?“

„О, від гріха“, сказав лікар: „є самі найкращі ліки! Ідіть на Голготу й подивіться на того, що Його прокололи (Зах. 12:10, Йоан. 19:34). Через Нього вже багато людей видужало від своїх гріхів; отож, і ви одержите здоров'я, коли подивитесь на Нього з вірою (Йоан. 3:14-16). Потім зайдіть до Гетсиманського саду й накопайте коріння приниження та смирності (Фил. 2:8, Мат. 11:29), нарвіть листя терпіння (Жид. 10:36, Лук. 21:19), назбирайте насіння правдивої, щирої любови (Як. 2:14) і все те змеліть на порошок смутку та плачу (Як. 4:9) і пересійте на решеті розсуджування (Іс. 1:18). Потім усе те розведіть у чаші мовчання (Іс. 53:7) і додайте до того води від сліз покаяння (Пс. 102:9). Потім усю мішанину пригрійте

на вогню любови й милосердя (І Кор. 13:4) і досипте соли братньої любови (Жид. 13:1). І приймайте ті ліки тричі щодня по одній ложці з страхом та премудрістю (Діян. 6:10, Прип. 9:10). Одягаться треба в одіж праведности, а взуватися в черевики готовности благовістування миру (Єфес. 6:15). Крім того, на голові треба мати завжди шолом спасіння, а в руках меч духовний — слово Боже (Єфес. 6:17). Прошу стерегтися, щоби вам не сталося щось гіршого (Йоан. 5:14). Окрім того постійно читайте лічничу книгу Ісуса Навина 1:8,9...

Хорий вислухав поради лікаря й великим голосом покликнув до Спасителя грішників (Марк. 1:40), а тоді одержав сцілення від своєї слабости (Марк. 1:41).

Такі ліки може одержати кожен, хто є хорий душею, і то задармо, тільки за свою віру (Жид. 10:38).

Любі ~~друзі~~ Якщо ви часом хорі на таку слабість, то скажіть про це Ісусові, Лікареві над лікарями. Його сила є тією самою, якою вона була колись, бо „Ісус Христос учора і сьогодні, той же самий і навіки (Жид. 13:8). Він і донині кличе всіх хорих й уздоровлює їх. Коли прагнете спасіння, то приходьте до Нього сьогодні, бо „ось тепер день спасіння“ (2 Кор. 6:2). Завтра може бути вже пізно.

Зібрав Семен Дикий.

(Детройт, З. Д. П. Америки)

Чи ви вже внесли передплату за 1933 рік?

Чи заплатили ви залежність?

„Післанець Пrawdę“ щомісяця ревно виконує свій обов'язок і своєчасно з'являється в вашій хаті.

А чи виконали ви свій обов'язок?

(Продовження).

— Петре, не хвилюйся! За нас стоїть Бог. Ти повинен це краще зрозуміти.. Ніякі Кручки, ніякі Шийки й усі інші вороги не пошкодять тобі і всім нам... Софія не така, Софія уже член нашої громади... Не це? Ти боїшся, просто, неприемностей з їхнього боку? Га? Дурниці! Нащо тепер Софія Кручкові, їхні шляхи розійшлися... Все заспокоїться. Ми не знаємо нашого майбутнього, але воно мусить бути добрим, — за нас Христос... Хіба я думав, що буду з тобою на одному шляху, коли ти перший раз говорив мені про Христа, все було мені таке байдуже й далеке, а вийшло інакше: Христос поборов мене. Зникла байдужість, я твій друг, я став на бік евангелії. Повінчаєтесь і все буде гаразд... А там і я стану твоїм ще ближчим родичем... Хе-хе! Так же? Розкажуй краще, який плян нашого вінчання: поїдемо одкрито туди, чи як? —

Надвечір в садку за Петровою хатою сидять Петро й Андрій. Так бадьорить Петра Андрій, а той сьогодні смутний, задумливий. Артем Кручок обіцяє йому „не простити“. Так сказав при зустрічі. Петро не боїться... Ні, але йому вже важко, чого хочуть від нього ці дрібні, злі людиці? Нащо вони простягають руку на його щастя. Чим він винен, що його, того щастя, не передбачається їм? А може вони по-своєму й можуть знайти його, ну так нащо тривожити його, скромного Петра? Він і так терпить багато, і так його шлях тернистий. Нехай не чіпають його Софію!.. Вони недостойні її високої вдачі... Так, недостойні!.. Огі... розгазудані Кручки!..

— Будемо йти просто, Андрію! Поїдемо на Любомирку підводами ранком. По-

вернемося додому на вечір. Зробимо обід, покличемо родичів. Усе як слід, лише без горілки. Хай знайомляться з нашими порядками, тоді й перестануть клепати язиками дурниці всякі... Як ти думаєш? Може й Софіїна мати прийде. Я ж був у них удома. Дивуєшся? Був... Вирішив, що обов'язково треба сходити... Батько пробурчав: — у мене дочки нема... Балакати нічого... і пішов у клуню. Я думав, що вилає добре мене, а то ще й боки намне, ні... Похмурний, постарів. Мати, відомо, як мати... Плаче, жалкує. Їй все тільки — люди, каже, очі колють. На вулицю вийти ніяк. Поясняв. Просив не гніватися. Може й прийде... Андрію, за серце ссе щось, ние... Ну й сам не знаю, сміюсь, і лаю свою вдачу. Наче й небоязкий... Ти знаєш, Шийка темний чоловік, все про нього кажуть. Дуже вже Артем Кручків подружився з ним. А проте, що Бог дасть... Тепер, ось що. Ти побудеш у нас, а я збігаю на хвилиночку до Свирида. Треба Софію побачити. Добре? —

Андрієві, відомо, сьогодні йти більше нікуди... Він і прийшов сюди навмисне. Посидить з охотою, ось, і Марія йде з городу. Він скучив вже за нею. Тепер він знає, що Марія не промінє його на Чумака, ні, ніколи... Марія тепер не вітряна, а розумна дівчина. Ось вона всміхається йому знайомою посмішкою блакитних очей Вони вдвох посидять трохи тут за хатою. І в них же є свої недоговорені річи й пляни...

Вечір гарний і не дуже свіжий. Золота скибка місяця сміється з височини. Тихо.

— Здоров, чого байдики б'єш? жартує Марія. Ну-да, жартує... Вона знає, що „б'є“ він ті „байдики“ ради неї, що жде її, і вона його ждала. Ось, вона тільки помие руки й вийде... (Далі буде).

І. Гімста-Єрфимович.

Канада,

Блаженні...

Блаженні ті, що вбогі духом,
Дали Христу життя своє,
Що зносять кривду та наругу,
Бо їх небесне царство є...

Блаженні ті, що зараз плачуть,
І що сумують для Христа;
Отре Бог їм сльозу гарячу,
Потішить радість їх свята...

Блаженні тихі та лагідні;
До нової землі ввійдуть;
Вони страждали й були бідні,
А там без горя заживуть.

Блаженні ті, що тут голодні
І прагнуть правди для людей:
Вони наситяться сьогодні
Серед відроджених дітей...

Блаженні ті, що милостиві,
Бо їх помилує сам Спас,
І житимуть вони щасливі
В оселях райських вічний час...

Блаженні ті, що серцем чисті
І Бога люблять серцем тим:
Христа побачать в вічному місті
І там навіки будуть з Ним...

Блаженні ті, що творять спокій
Тут на землі поміж людьми:
Знайдуть у Бозі мир глибокий
І будуть Божими дітьми...

Блаженні, що за правду Божу
Терплять гоніння й глум від злих
Господь за це їм допоможе
І забере до себе всіх...

Блаженні ви, коли безчестять
Вас не по правді, і лихі
Слова казатимуть за Бога,
А не за злі діла й гріхи:

Радійте ви, ходіть веселі,
Бо нагорода буде вам:
Так обіцяв Христос Спаситель
Колись своїм ученикам...

Тож, браття любі, вірте слову
Святого Господа свого,
Нас всіх чекає радість нова,
Коли побачимо Його... *М. Губняк.*

(Вапенне, Лемківщина).

Лікар і діти.

У січні місяці цього року в селі Старому Почаєві трапився такий страшний випадок. Заслабло в батьків мале дитинча. Мусіли батьки привезти лікаря з м. Почаєва. Лікар відразу став до праці, поставив дитині баньки, а потім, зробивши своє діло, від'їхав додому.

Старшенькі діти зацікавилися тим, як лікар лікував дитину, і пильно приглядалися, як він ставив баньки. Коли іншим разом батьків не було вдома, діти лишилися самі, почали вони „лікувати“ одного з-поміж себе: давай ставити йому баньки. Але баньки чомусь не приставали до тіла „хорого“. Тоді діти пригадали собі, що лікар уживав для баньок денатурований спирт; менший хлопчик, скинувши з себе одіж, лежав на підлозі, а старший обляв його спиртом і підпалив. Огонь обхопив сердешного, тіло обгоріло на ньому, і він за добу помер.

Любий читачу! Подумай, чи не буває так у людському життю, коли бідні грішники, замість того, аби йти до єдиного Лікаря людських душ — Ісуса Христа — починають „лікувати“ самі себе й один одного?

Слово Боже каже, що всі люди — слабі, хорі — аж від підошви на нозі й до тім'я на голові (Іс. 1:5,6; Рим. 3:10-11) і що навіть на це нема ліків (Ерем. 46:11), хіба що тільки в Господа одного, який може зцілити кожного, хто має розбите серце (Пс. 147:3; Ерем. 30:17; Езек. 34:16).

Христос сказав, що „не треба здоровому лікаря, а недужому“ (Лук. 5:31-32). Цим Він показує на себе, як на Лікаря, який має право лікувати й спасати людські душі. Христос зціляв не тільки колись, Він може це робити й тепер (Жид. 13:8).

Отож любі браття й сестри! не спішіть самих себе лікувати; не пришивайте нової латки до старої одіжі, а зробіться новим сотворінням (2 Кор. 5:17).

*Олекса Костюк
(ст. Тараж, Волинь).*

Біблійні питання й відповіді.

1. В які часи віятиметься все, написане в Езек. 37 (щодо кісток)?

Відповідь: Зазначене місце св. Письма говорить безперечно про ті останні часи, коли Господь позбирає знову до Палестини розсіяний по всій землі Ізраїль-нарід жидівський. У попередній голові (36) Господь говорить про ті самі часи (Езек. 36:24). Усі пророки говорили про той час (Іс. 27:12; 66:18; Ерем. 3:17; 29:14; 31:10. Езек. 20:34; 22:19; 28:25; 39:28; Мих. 2:12; Соф. 3:19; Зах. 10:8), коли навід жидівський повернеться до своєї батьківщини. Тоді серед нього буде пробудження (подібне відродженню сухих кісток), завдяки чому „останок“ Ізраїля спасеться (Іс. 10:22; Рим. 9:27). Вже тепер ми бачимо виконання цього пророцтва, бо велика сила жидів переселяється до Палестини, і серед жидів спостерігається багато наvernень до Ісуса.

У духовному відношенню ці кістки означають невідроджених людей, які тоді тільки стають живими, коли Дух Святий увійде до їхніх тіл і дасть їм життя.

* * *

2. Процу пояснити Мат. 24:16: „тоді, хто в Юдеї, нехай вітїкає на гори“. Д. М.

Відповідь: Це попередження Ісуса Христа відносилось до часів зруйнування Єрусалиму (Мат. 24:2). Господь радив ученикам своїм добре помічати події й при перших об'явах небезпеки (вірш 15) утікати на гори, подалі від людських осель (які, звичайно, містилися в долинах, біля води) На горах скорше можна було врятуватися від римлян, які підчас жидівського повстання знищили міста й села.

3. „Молїться ж, щоб не довелося вам утікати зимою, ані в суботу“ Мат. 24:20. Чому втеча в зимі, або в суботу мала бути небезпечною? Д. Л., Д. М.

Відповідь: Хоч зима в Палестині не є такою жорстокою, як у нас, одначе ж і там вона з'являється небезпечною, поперше - тому, що після денної спеки вночі легко перестудитися

від холоду, а, подруге — тому, що в дорозі неможна на овочевих деревах (смокви й ін.) знайти жодної поживи. Субота для правовірного жиди була незручним і несприятливим часом для втечі тому, що такому жидові не тільки неможна в суботу нести жодних речей (Ерем. 17:21,22), але й відходити (на підставі Талмуду) від дому далі, як на 6 гонів (стадій), себто далі, як „на субітній день ходи“ (Дян. 1:12), що складало приблизно 1 кілометр. Правовірний жид волів би вмерти, аніж переступити ці заборони.

Л. Ж.

Допоможіть нам!

Любі в Господі брати й сестри! Мир вам! Вітаємо вас словами св. Письма - Кол. 3:15. Вже шостий рік минає, як у равському повіті діти Божі, що з'їхалися з усіх сторін Галичини, утворили при допомозі Господній колонію віруючих. Там ми бажали ширити правду Христову серед оточуючих нас сіл. Господь допоміг нам у цьому: щороку Він прибавляв спасених до своєї церкви, і нині нас віруючих тут — знаходиться біля 20 родин, усього 55 членів. Матеріяльна біда останніх років не обминула й нас, але не це журить нас: коли ми всі сходимося на зібрання, то не можемо зміститися в наших маленьких тісних хатах; навіть самим членам нема де схилити своїх колін. А тимчасом діло Боже росте і, хвала Йому, число дітей Христових усе збільшується. Бачучи нашу пекучу потребу, ми самі почали старатися, аби збудувати молитовний дім. Ми віримо, що коли Господь допоможе збудувати його, він також спричиниться до поширення слова Божого й спасіння грішників. Тимчасом ми бачимо, що наших власних сил є замало для такого великого діла, і що того дерева, яке ми закупили, ще занадто мало.

Тому то весь час ми приходимо до Господа з благанням про поміч і просимо Ісуса Христа, аби Він відкрив ваші серця для нас. А до вас ми простягаємо руки й просимо: допоможіть нам! Допомо-

жїть молитвами й матеріяльно в цьому великому й святому ділі — 2 Кор. 9:8; Мат. 5:7; Прип. 22: 9; 2 Кор. 9:7. Не для нас, а для діла Божого, бо не шукаємо своєї вигоди, а тільки бажаємо багатьом грішникам відкрити дорогу до царства Христового. Ми віримо, що Господь сам винагородить вас свого часу за ваш дар. Допоможіть же, хто чим може; сама маленька пожертва буде прийнята з сльїзми подяки й радості, бо кожен гріш у наших тяжких обставинах буде дорогим; за всякий дар будемо дякувати Господа, який не забуде про вашу поміч.

Всякі пожертви просимо керувати на адресу нашого скарбника так: **Jan Starodub, wieś Chlewczany — Dębina, pocz. Uhnów, pow. Rawa Ruska.** На переказах виразно зазначуйте: „На дім молитви“. З-за кордону до адреси додавати слово: **Poland.**

Комітет будови:

Пров. — *О. Назаровець.* — Скарб. — *І. Стародуб.*
Секр. — *К. Шумада* — Члени: — *Г. Гулеса,*
Гнат Бадан. — *Демко Климко* — *Ілько Малін.*

Редакція „Гісланця П'равди“, уміщуючи цю відозву, в свою чергу звертається до всіх дітей Божих Галичини, Холмицини, Волині, Полісся, Підляшшя та інших земель Польщі, а також до всіх закордонних братів і сестер з просьбою підтримати братів на Колонії. Для розвинення діла Божого там — дім є потребою некучою: Просимо всіх віруючих пригадати, що наше об'єднання по всій Галичині з її шістьма мільйонами населення має тільки два молитовних доми, себто всі майже віруючі ще тісняться по своїх хатках. Коли Господь у своїм часі допоможе вам побудувати молитовні доми, тепер ви допоможіть вашим братам!
РЕДАКЦІЯ.

Дні летять...

Втікають дні, літа минають,
Хвилини линуць дорогі,
І молоді часи зникають,
Немов далекі береги...

І все проносять за собою,
А ми?.. Лиш дивимось на се,
Як все тікає за водою,
Як нас життя кудись несе...

Кудись несе, щоб не вернулись
Оці літа наші сумні...

Та ми ще можемо озирнутись
На всі змарновані ті дні;

Сказати можемо: „Отче, Боже!
Блукав я вік, як блудний син;
І хто ж мені тепер допоможе
Вернуть змарновані часи?..“

Не думай ти старе вертати,
Подумай лиш, як далі жити,
Як гріх страшний нам подолати
І як старе життя лишити...

Нам треба скорше всім скоритись,
Забути все, чим світ живе;
Нам треба з Богом примиритись
І починать життя нове;

Усе Христові присвятити,
У серці мати лиш Його;
Нам треба всім для Нього жити
Для слави Господа свого...

О, молодь люба! Ти для світу
Свого життя більш не давай,
І в свою душу ти відкрити
Христа Спасителя приймай!..

Олександра Лисак
Канада.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ.

У малому вірний!..

(Докінчення)

Вже декілька тижнів Петро служив своєму Спасові, аж він якось почув із сходів незнайомі кроки. З хвилюванням дивився він на двері й із здивуванням побачив високого вибагливо вбраного пана, який входив до комірчини Петра. Гість підійшов до хлопця й після привітання сів на ~~кушетку~~ стілець біля ліжка.

„Так це ти, мій любий друже, кидаєш на вулицю вірші з Біблії?“ ласкаво спитав він.

„Так“, відповів Петро, хвилюючися: „ви може чули про когонебудь, кому ці вірші допомогли щось?“

„А, певно, мій друже! Я сам учора ввечері підніс один такий квиток, і Господь поблагословив для мене написаний на ньому вірш. Декілька років тому назад я покаявся й навернувся, але за останні роки дуже захолював. Та Господь через милість свою не відкинув мене, але використав тебе, щоби збудити мене та вернути до себе.“

„Я вірю, що слово Боже може творити всілякі чуда“, лагідно відповів хлопчик.

„Я прийшов особисто подякувати тебе за твою послугу“, сказав пан.

„О, не дякуйте мене, я ж тільки писав, а благословив Господь!“

„Чи ти є щасливий, виконуючи цю працю для Снаса?“

„О, мені здається, що я не можу бути щасливим! Я вже не думаю про свої страждання, мене вже не журиє саміт-

ність: мій Христос завжди зі мною, і я тішуся, що незабаром Його побачу! На жаль, я так мало можу зробити для Нього. Як тільки я пізнав Його велику любов, мені забажалося, аби й інші про це знали, і ось я почав свідчити таким слабеньким чином. Ви, певно, щасливіші від мене, бо ви маєте більше можливості свідкувати про Нього?“

„На жаль, я повинен признатися, що до цього часу не використовував цієї можливості, але маю надію, що в будуччині служитиму Йому краще.“

„Я — дітич і живу в гарному маєтку, але в мене вдома є син, що вмирає. Я вчора примушений був залишити його на декілька годин для важливої справи в місті. Коли я перед від'їздом поцілував його, він мені сказав нишком: „Тату, якби я хоч щонебудь зробив для Ісуса!“ Ці слова переслідували мене на протязі всього дня, і ось учора ввечері, коли я переходив по цій вулиці, твій папірець раптом упав до моїх ніг. Я підніс його й прочитав: „Мені треба робити діла Пославшого Мене, поки дня: прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити“ (Йоан. 9:4). Це було неначе грім, що збудив мене!“

Сльози радості текли по блідому обличчю хлопчика...

„Господь занадто милостивий до мене“, тихенько промовив він.

„Скажи мені, друже, як пощастило тобі здобути папір і олівець?“

„О, це було цілком легко“, весело відповів Петро: „моя бабця купувала для мене майже щодня молока за пару грошків. Я сказав їй, що зовсім відмовляюся від нього, тільки щоби вона за ці

гроші купила мені паперу. Аджеж я все рівно довго не житиму: лікар каже, що я не витримаю зими; отже, мені не тяжко було відмовитися від цієї краплини молока задля мого Спаса! Скажіть, хіба ті, що можуть уділювати для Нього багато, не є щасливими від мене?”

Відвідувач зідхнув: „Любий мій”, відповів він: „ти в твоїй комірчині, де задля любови до Ісуса жертвуєш самим необхідним, є значно щасливіший від тих тисяч людей, які кажуть, що люблять Христа, а самі нездібні ні на яку жертву, не вважаючи на те, що мають багатство, талан і вільний час!”

„Це певно тому, що вони Його ще добре не знають. Я так думаю, що неможна не любити Ісуса, знаючи Його. А коли людина любить Господа, то тоді легко й жертвує“.

„Ти правду кажеш, Петре! Ну, а тепер побалакаємо про тебе... Чи не волів би ти скінчити твоє життя в доброму закладі, де лікують таких хорих, як ти? Тебе було би оточено любов'ю й турботами; через вікна ти бачив би великі дерева, зелені поля й луки, встелені квітами; сонечко гріло би тебе, і ти чув би спів пташок... Мені легко було би улаштувати тебе, бо така лікарня є зовсім близько від мого дому”.

Блискучі від гарячки очі хлопчика були прикуті до обличчя відвідувача, бліде обличчя почервоніло від хвилювання, але коли пан скінчив, Петро схилив голову на груди й зтиха тремтячим голосом відповів:

„Дякую вас за вашу турботу щодо мене; я вже чував про такі лікарні, але не хочу вмирати в розкошах, коли Христос помер за мене в таких стражданнях. І я боюся, що серед цих розкошів і краси я міг би охолонути до Нього, у той час, як тут я щодня з радістю очікую кінця, виконуючи свою маленьку працю для Господа“.

„Ну, нехай так і буде, мій любий, але я принаймні потурбуюсь про те, щоби ти мав щодня добру їжу й паперу, скільки тобі забажається. Тепер же я повинен відійти. Чи не хотів би помолитися зі мною, Петре?”

Не вагаючись, хлопчик склав свої худенькі руки й у декількох зворушуючих словах дякував Ісуса за те, що Він післав йому цього „нового приятеля“. „Господи“, казав він: „благаю Тебе: дозволь йому оповісти іншим людям про те, як Ти їх любиш. Благослови й провадь Його в ім'я Твоє. Амінь!“

Тоді відвідувач попросився з ним і пішов. Але перше, ніж повернутися до дому, він зробив розпорядження, аби хлопчик нічого не потребував, і від того часу сам почав радісно служити Христу: побудував залю для зібрань і почав проповідувати слово Боже околишнім людям. Іноді він одержував відомості від хорого хлопчика. Одна сестра-жалібниця, якій він доручив відвідувати хлопчика, нарешті сповістила того пана, що Петро, як тільки впав перший сніг — тихо відійшов до свого любого Спаса.

За деякий час йому надіслали біблію помершого хлопця. Він дав її своєму молодшому синкові. Той знайшов на ній численні помітки, а на першій сторінці напис: „Маю надію, що ця свята книга буде такою ж корисною для других, якою була для мене“. Серце юнака було зворушене читанням цих слів, і він віддався Господеві. Тепер він працює в Африці серед негрів, як місіонер. Петрова біблія разом з ним, і він часто показує її, оповідаючи про Петра.

О, ви — ~~друзі~~ ви, які читатимете це оповідання! Що ви робите для вашого Спасителя? Якщо Петро міг служити Йому в таких злиднях і безпорадності, то тим більше можете це робити ви, здорові й щасливі! Якщо ж серед вас є хто хорий, бідний, чи слабкий — він так само, як Петро може працювати для Христа й бути щасливим.

Зараз же відповідайте на заклик Божий, бо „прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити“. Закарпатська Україна. *Олена Єрмолинська.*

Д в і д о р о г и .

Наближена :

Я стою і дивлюсь на дороги,
Що попереду мене ідуть;
Є між ними вузька й розлога:
Яку ж маю я вибрати путь?

Чи піти праворуч по тернистій,
Чи наліво — веселою йти?..
Де той шлях — і щасливий і чистий,
Що веде до моєї мети?..

Все життя моє сховане, скрите,
Як в тумані густому воно...
Як я молодість маю прожити?..
Кому знати майбутнє дано?..

Коли гляну на тих, що тут в горі
і в сльозах перебули свій вік —
Наче той корабель десь у морі,
Так нещасний отої чоловік

В цьому світі без пляну й без цілі
Тут тиняється ночі і дні,
Доки знайде спочинок в могилі;
Я ж не можу так жити, о, ні!
Хочу знати майбутню я долю,
Хочу знати свою певну путь,
Хочу мати і щастя і волю,
І все те, чим тут люди живуть...

І тому я тепер вас питаю,
По якій же дорозі йти?
Яку путь з двох я вибрати маю,
Щоб пройти до своєї мети?..

Невіруючий :

Ходім зі мною! Шлях широкий
Нас поведе з тобою в світ!
Знаєш ти щасливі роки
І проживеш їх так, як слід!

Не будеш знати праці й лиха,
Будеш сміятися усе,
Тебе оточить слава й пиша,
Тобі багатства світ знесе...

Будеш в розкошах ти купатись,
В усьому вільною будеш,
І їсти, й пити, й одягатись;
Життя, як сон переживеш...

Не будеш знати заборони,
Що забажаєш — все твоє!
Геть всі відкинеш ти закони!
Бери ж хутчій, що світ дає!

Наближена :

Ах, яка ж то чудова картина
Розгорнулась в уяві моїй!
Все життя в ній, як казка та лине:
Смійся, їж, веселися та пий!..

Але я про щось хочу спитати:
Ти мені одну відповідь дай:
Що буде мене потім чекати —
Вічна радість, і щастя, і рай?..

Віруючий :

Не скаже він, о, сестро любя,
Бо знав долю він твою —
Що жде тебе напевно згуба
Що будеш в пеклі, не в раю!

Бо після радісного чаду,
Коли постарієшся ти,
Тебе покинуть, як заваду —
І батько, й мати, і брати;
Покинуть приятелі вірні,
Залишать всі тебе тоді,
Усі враз стануть непокірні,
Коли опинишся в біді...

Тоді безпомічна, безсила
Себе і світ цей проклянеш!
Буде тобі життя немиле,
І гірко плакати будеш!..
І смерть страшна, як до безодні,
Тебе потягне на той світ...
О, вибирай собі сьогодні
Ти інший шлях для твоїх літ!

Наближена :

О, як страшно, о, як лячно
На дорозі тій!
Хіба тільки необачний
Той піде по ній...

Не піду ж і я цією
Дорогою зла,
Бо була б напевно нею
До пекла зайшла!

А, скажіть ви, ради Бога,
Куди ж то веде
Та вузесенька дорога,
Що в тернину йде?..

Віруючий :

То шлях довгий, тяжкий та суворий,
Що веде до далеких країн,
Через темні долини та гори
Через скелі й каміння йде він...

Невіруючий :

Там не знайдеш ти жадної втіхи,
Там ні долі, ні щастя нема;
Тільки горе, та сльози, та лихо,
І життя там — неначе тюрма!

Віруючий :

Коли ним ти підеш — мусиш знати,
Що покине тебе вся рідня:
Відречуться тебе батько й мати,
Але все лиш до певного дня!..

Невіруючий :

Будуть там тебе гнати та бити
І сміятися в очі тобі;
І обридне тобі навіть жити,
І зневіришся ти в боротьбі!..

Віруючий :

Та коли тільки матимеш віру,
Коли з Господом будеш іти,
Переможеш тягар і зневіру
І дійдеш до святої мети!..

І коли докінчиш ту дорогу,
Тоді прийде щасливий кінець:
І ввійдеш в царство вічне до Бога,
І приймеш в нагороду вінець...

Вибирай же сьогодні шлях чистий:
По дорозі вузенькій ходім!..

Невіруючий :

А я раджу тобі урочисто:
Не пускайся ти в подорож з ним!

Наближена :

Ну, годі вже, сама я знаю
Тепер, куди мені вже йти!
Волю я іти до раю,
Геть від гріха та марноти!..
Туди, туди, де сонце сьє,
Де сам Христос чекає нас,
Де спів спасених всіх лунає —
Туди я кличу і всіх вас!..

Бажала б я, щоб всі ми разом,
Всі, скільки нас тут в залі є,
Пішли б туди, де будем з Спасом,
Де сам Господь в раю жинє!..

Покиньмо ж всі цей світ, облуду,
Бо тут дочасне все буття!
А там у небі вічно буде
З Ісусом радісне життя!..

Л. Ж. II—ви

Питання для молоді й старших.

1. Хто палицею нивів із каменя вогонь?
2. Хто стратив царство тільки тому, що не міг почекати пару годин?
3. Який корабель не потребував вітру?
4. В якій молитві два слова і то одне з них є перекладом другого?
5. Де згадується про молитву, що її казати-меться вічно, і день і ніч?
6. В який день буде темно і тільки надвечір розвидніється?
7. Яких трьох мужів було за правду бито по обличчю?
8. Якого великого мужа спускали в коні?
9. Який великий муж плавав по річці в скринці?
10. Якому цареві було побажано, аби він проповідував Христа?

Відповіді на питання з ч. 2.

- 1) Йоас — 2 Цар. 13:18-19; Мойсей — 4 Мой. 20:11 і далі.
- 2) Йонатан — 1 Сам. 20:25 і далі.
- 3) Суд. 15:4 і далі.
- 4) Діян. 13:20.
- 5) Цар Гайський — Іс. Нав. 8:29.
- 6) Абимелех — Суд. 9:6.
- 7) Син Павлової сестри — Діян. 23:16 і далі.
- 8) Мар. 14:52.
- 9) Діян. 5:36, 37; 21:38.
- 10) Асі — 2 Пар. 16:12.

* КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Чаша води.

„І хто напоїть одного з сих малих тільки чашею холодної води“...

Маленька Ульяна сидить біля свого ліжка й крутить у руках картку, на котрій намальовані пташки й щось є написане гарними червоними літерами. Якась пані, переходячи мимо, подарувала цю картку дівчинці, але Ульянка ще не вміє читати; мамі в неї нема, а батько повернеться додому тільки на обід; тітка, котра приїхала до них по смерті матері, читає тільки по-німецькому, так що не може допомогти дівчинці; й Ульянка нетерпляче дивиться на стінний годинник, котрий сьогодні так поволі посувається вперед!

Аж ось, нарешті, чуються на стежці саду батькові кроки; дівчинка кидається йому назустріч і схвильовано кричить:

„Тату, тату, прочитайте, будь ласка, що тут написане?“ Батько, всміхаючися, бере картку й читає: „І хто напоїть одного з сих малих тільки чашею холодної води, в ім'я ученика, істино глаголю вам: не втратить нагороду своєї“ (Мат. 10:42).

„Тату, хто це, хто дав чашу води? Я не зрозуміла!“

„Бачу, бачу, дівчинко, що ти не зрозуміла“, ласкаво відповідає батько: „бачиш, Ісус учив, що треба любити всіх, служити кожному, давати бідним те, що вони потребують — в ім'я Ісуса Христа, хоч принаймні чашу води. Цим ми показуємо, що ми любимо Його, бо виконуємо Його заповідь щодо любови до ближнього. Ти ж знаєш, що вода не коштує дорого й кожен може її дістати?“

„Ну, певно, треба тільки її набрати в криниці, або в джерелі“, поважно відповіла Ульянка.

„Ну, ось бачиш; Господь благословить тебе навіть тоді, коли ти подаси якомубудь бідному втомленому чоловікові, або хоч дитині, коли вона плаче“.

Дівчинка нічого не відповіла, але замислено пішла за батьком до кухні, де тітка вже приголовила стіл до обіду.

І ось Ульянка почала вичікувати випадку, коли би вона могла виконати цей заповіт любови.

Вона сиділа на порозі дому й виглядала на всі боки, чи не з'явиться часом хтонебудь, кому вона подала би води. До четвертої години вона ще не знайшла нікого, хто прагнув би, але зате їй самій забажалося їсти; вона побігла до тітки попросити кусок хліба. Тітка в нагороду за те, що вона сьогодні не галасувала, як звичайно—дала їй пирога. З цим пирогом Ульянка побігла назад до дверей і сіла на попереднє місце, аби не перепустити зтомленого подорожнього.

Але замість подорожнього з'явився маленький Павло, їхній сусіда. Він зупинився поперед неї й почав захланно дивитися, як Ульянка їла свій пиріг.

„Чи не хочеш ти води?“ питає його дівчинка, якій стає якось ніяково від його захланного погляду.

Хлопчик заперечує хитає головою, не відводячи очей від пирога, який все зменшується; потім, не кажучи ні слова, поволі віддалюється.

І, раптом, смачний пиріг стратив свою солодкість. Ульянка не може проковтнути

більше ні одного кавальчика. Вона відкладає його набік і думає: „вже сита, докінчу потім!” Ульянка бере до рук свою ляльку, але їй якось невесело. Що ж сталося? О, діти! Якщо ви не егоїсти*), то ви напевно вже зрозуміли! Совість докоряла Ульянці за те, що вона не поділилася з Павлом!

„Аджеж Господь говорить тільки про чашу води”, намагається Ульянка виправдати себе: „проте спитаю в тага!”

Але ж за пару хвилинок вона жваво підноситься і, схопивши рештки пирога, біжить за Павлом і весело впихає йому до рук смачний кусок.

Увечері Ульянка почуває себе особливо щасливою, коли оповідає батькові про те, як вона перемогла спокусу й послухалася Ісусового голосу.

Цього дня вона зрозуміла, що „більше щастя давати, ніж приймати“ (Діян. 20: 35), і від того часу неперепускає жадного випадку служити в той спосіб Ісусові.

Чи ви, любі дітоньки, зрозуміли, що значить „напоїти чашею води?”

Спроможтеся ж і ви виконати цю заповідь. Побачите тоді, скільки нагод знайдеться щодня — прислужитися ближньому і скільки радості достарчить вам ця скромна служба в ім'я Христа.

Перекл. Олена Єрмолинська.

*) Егоїст-людина, що любить тільки себе.

Біблійні стінні тексти

на білому картоновому папері гарний друк.

Українські: Мат. 11: 28. Іоан. 1: 29, Дан. 6: 16, Одж. 2: 10, Іс. Нав. 24: 15 і Діян. 16: 31.

Польський: Dz. Apost. 16: 31. Ціна одного примірника з пересилкою 35 сот. Гроші можна надсилати в листі поштовити значками. Випишувати з редакції „Післанця Правди“.

Заклик чотирьох дітей.

1. Я знаю, що Спаситель,
Небесний наш Учитель
Всіх діточок кохає
Й їх сам благословляє.

Тому своє серденько
Й життя все молоденьке
Я віддала Христові
Й живу в Його любові.

2. Я теж живу у Бозі
Та йду по тій дорозі,
Яку Христос рівняє,
Яка гріхів не має.

І вам скажу я щиро,
Що добре мати віру,
І добре з Богом бути
І про гріхи не чути!

3. Я вас спитаю, діти,
Пощо прийшли сидіти
Ви до цієї хати?
Чи хочете щось мати?

Як хочете ви доли,
Не жийте по злій волі,
Христу серця віддайте,
До Бога всі втікайте!

4. А ви, тати і неньки,
І молоді й старенькі!
Як вашим дітям дасться
В Христі Ісусі щастя,

Помисліть, чи не треба
І вам іти до неба?
І ви з дітьми всі разом
Ідіть за вашим Спасом!

Усі: І там будем радіти
Усі батьки і діти,
Жінки та чоловіки,
Маленькі та великі,
З Христом будем навіки!

НЕДІЛЬНА ШКОЛА.

(Відділ для вчителів недільних шкіл)

ЛЕКЦІЯ IV. Любов.

Текст для читання : Лук. 10:29-37.

Золотий вірш : „Любі, любім один одного; бо любов від Бога, і кожен, хто любить, від Бога родився, і знає Бога“ (1 Йоан. 4:7).

Пит. — Чому священник і левит не допомогли раненій людині ?

Відп. — Бо вони не любили, певно, нікого, крім самих себе.

Пит. — Чи це були якісь погани, що не знали Бога.

Відп. — Ні, вони не були поганамі, й знали Бога, але вони не служили Йому так, як Він наказував.

Пит. — Чи вони любили Бога ?

Відп. — Ні, бо якби любили, то були би допомогли бідному.

Пит. — Чим можемо ми довести, що любимо Бога ?

Відп. — Тим, що виконуємо Його волю.

Пит. — Як Господь каже про це в своєму слові ?

Відп. — „Коли любите Мене, хороніть заповіді мої“ (Йоан. 14:15).

Пит. — Чому самарянин заопікувався пораненим ?

Відп. — Бо самарянин любив Бога і тому любив і цього бідного.

Пит. — З кого ми повинні брати приклад: чи з того священника й левита, чи з самарянина.

Відп. — З самарянина.

Пит. — Кого ми повинні любити ?

Відп. — Ми повинні любити всіх людей.

Пит. — Чи треба любити тільки тих, хто нас любить ?

Відп. — Ні, ми повинні любити навіть наших ворогів.

Пит. — Як про це каже св. Письмо ?

Відп. — „Любіть ворогів ваших, благословляйте, хто кляне вас, робіть добро, хто ненавидить вас, і моліться за них, що кривдять вас і гонять вас“ (Мат. 5:44)

Пит. — Чи треба любити тільки багатих, учених, розумних, сильних ?

Відп. — Треба любити і бідних, і невчених, і нерозумних, і слабих.

Пит. — Коли ви бачите бідного, який прийшов просити помочі, що ви повинні робити ?

Відп. — Ми повинні подати йому, що тільки можемо.

Пит. — Коли побачите на вулиці бідного сліпого, що треба зробити, якщо він шукає дороги ?

Відп. — Ми повинні показати йому дорогу; треба взяти за руку й запровадити його на певний шлях.

Пит. — Я бачив колись, як діти зустріли сліпого і навмисте спроваджували його на пліт; і сміялися коли він натикався на перешкоду. Чи добре робили ці діти ?

Відп. — Дуже зле робили !

Пит. — Я оповім вам про таких злих дітей, які сміялися з одного старшого чоловіка, і ви побачите, як Господь покарав їх: (читає: 2 Цар. 2:23 і 24 і пояснює). Тепер ви бачите, як Господь карає недобрих дітей. Чи ми повинні любити тільки старших від себе ?

Відп. — Ні, ми повинні любити й дітей, таких як ми, і особливо менших від себе.

Пит. — Коли ми бачимо, як злі діти кривдять меншеньких, що ми повинні зробити ?

Відп. — Ми повинні захистити їх; повинні сказати тим, що кривдять, що так недобре робити, що вони чинять гріх, кривдячи других.

Пит. — Тепер я прочитаю з „Післанця Правди“ оповідання „Чаша води“, яке в цьому числі написала одна віруюча сестра, оповідання якої завжди друкуються в „Післанці“. Ви почуєте про одну дівчинку, яка любила Господа й тому виконувала Його заповіді (читає, або переказує оповідання „Чаша води“). Чи добре зробила Ульянка ?

Відп. — Добре, добре !

Пит. — Чи ви будете так робити ?

Відп. — Будемо !

Пит. — Нехай Господь вам допоможе. Будемо молитися !

(Молитва).

3 праці серед молоді й дітей.

Львів.

18 грудня м. р. гурток молоді при нашому зборі влаштував гарну урочистість, яка зробила глибоке вражіння на всіх присутніх. О год. 16-ій нашу досить велику залю зібрань було виповнено по береги, так що десяткам слухачів довелося стояти весь час. Розпочав зібрання бр. Чирський, як проводячий гуртка — співом загальної пісні, читанням слова Божого та молитвою. Програма урочистостей була вельми велика та багата й виконання її забрало півчверта години. Велике вражіння зробила на присутніх розмова: „Бесіда невіруючого власника камениці з кольпортеркою біблій,“ яку написав брат Шмід. Торжество було закінчено молитвою, в якій благали Всевишнього, аби Він учинив із молоді своє знаряддя для виконання Його святої волі.

Друге торжество відбулося 24 грудня м. р. для недільної шкілки. Від 17 до 19 год. наша шкільна дітвора служила Господеві співами, деклямаціями й ін. частинами програми, яку діти виконували бездоганно. Настрій діточок був чудовий, бо ж Різдво Христове то є дійсно „дитяче свято.“ Дорослі так само тішилися, чуючи, як діти гарно виконують свою програму. Найбільша радість для дітей наступила підчас роздавання святочних подарунків; закінчилося свято співами та молитвами; усі розходилися з свята з душами, переповненими радістю.

31 грудня відбулося в нас зібрання, присвячене подяці за минулий рік. Присутніх було стільки, що багатьом не старчило місць на стільцях, й їм довелося стояти. Крім членів нашого збору було ба-

гато гостей — методистів, адвентистів, руселитів, та римо- й греко-католиків. Для такого торжества наша зала сталася занадто малою. Співи, проповіді, деклямування віршів — усе, пристосоване до урочистости, виконувалося одно за другим. Настрій був благословенний і всі учасники чулися побудженими для життя в Ім'я Господне. Хоч програму скоротили, вона все-таки забрала півп'ята годин часу. Молитвою закінчили ми старий рік і розпочали новий. Слава нашому Господеві за Його любов і благословіння. *М. Лютий:*

Гурток молоді львівського збору звертається до всіх читачів „П. П“ з просьбою допомогти йому в поповненні його бібліотеки книжками. Бібліотеку засновано рік тому, причому вся книгозбірня числила на початку 15 книжок; за рік вона побільшилася до ста штук. Українській відділ книгозбірні найбільшій: у той час, як маємо книжки в мові польській, німецькій і російській — українських маємо всього сім (7) примірників. Тому гурток просить братів і сестер, які мають зайві українські книжки — надіслати їх по адресі: **М. Лютий, Львів, вул. Львівських дітей ч. 26.** Усе буде прийнято з подякою.

Лизард-Лейк (Канада).

На різдвяні свята — 24 грудня ввечері відбулося торжественне зібрання і концерт недільної школи під проводом молодої сестри — вчительки школи О. А., котра поклала багато праці, підготовлюючи та навчаючи дітей. Чудові дитячі співи, розмови та вірші радували серця батьків і матерів. На другий день свят відбувся духовний концерт нашої молоді. Дім молитви було виповнено вщерть: не тільки зала, але й галерія була переповнена слухачами. Завдяки невпинній праці голови гуртка молоді М. Ш. було приємно чути чудові співи, деклямації та розмови, які переносили нас на поля віфлеємські до печери й яслів. Взагалі, праця в нашому зборі посувається вперед: зібрання відбуваються регулярно й на них буває досить слухачів. При громаді маємо

жіночий гурток, гурток молоді й недільну школу, яка поділена на 3 класи. Хай Господеві буде слава за це все!

Ілля Шакошко.

М. Камень Коширський (Полісся).

Дня 12 лютого ц. р. наш гурток молоді мав торжественне зібрання, на котре прибуло багато слухачів, а рівно ж прийшли наші брати й сестри з села Підріччя. Зібрання розпочалося під проводом місцевого проводячого читанням слова Божого із 2 Цар. 5:1-16 і промовою на тему; „Сила віруючої молоді і вплив її на оточення“. Проводилася думка, що правдива дитина Божа й у неволі може бути вільною. Приклад маленької ізраїльської дівчинки, яка спромоглася й у неволі бути вільною й ніби могутнього сирийського вельможу, який був невірником своєї хобри — гріха, допровадити до пізнання правдивого Бога — цей приклад заохочував молодь до дальшої праці для Господа, навіть і тоді, коли люди гордують нашими словами. По промові наступила молитва, й потім хор заспівав: „Вірою в Бога ви сильні“. Духовний настрій присутніх піднісся ще вище, коли молодь почала закликати до дальшої свідомої та самовідданої праці. Потім бр. Е. Герун читав слово Боже з 2 Пет. 3:9 13 і закликав молодь, ще не з'єднаю з Господом, аби вона не зволікала з спасінням, бо Господь не гаїтьсся з своїм приходом. Віруючу молодь брат закликав до чистого й праведного життя. Далі було проспівано „Мій брат, пора вже пробудиться“, а тоді знову поллялися чудові деклямації: дівчинка Софія Корнелюк виголосила „Два шляхи“, а хлопчик Василько Таратика сказав вірш; „Пробудись від сну, брат бідний“. Цих дітей усі присутні слухали з великим захопленням. Кінчати, як і починати зібрання Господь дозволив мені, й я з великою радістю перечитав Екл. 12 голову, закликаючи потім молодь слу-

жити Господеві, поки вона має силу, зір, слух, розум, пам'ять, волю... Свято закінчилося молитвою й співом „Гляньте, браття вгору“, а потім усі в радісному настроєві розійшлися по домах. Закликаємо всю молодь нашого об'єднання молитися за працю серед молоді на Полісся.

Ваш брат і співробітник К. Рибачук.

М. Пружана (Полісся).

Хоч темні сили цього світу й кидаються на працю дітей Божих і на діточок, котрих духовенство тероризує в школах, але Господнє слово є настільки солідке, що ніщо не може стримати діточок від учацання до нашої недільної школи.

15 січня ц. р. у нашому місті старанням сестри І. і брата Є. учительки й учителя недільної школи було уряджено ялинку для дітей. Господь чудово благословив це дитяче зібрання. Діти на протязі двох годин служили Господеві віршиками й снівами і викладами, викликаючи радість і задоволення серед слухачів і обурення — ксьондзів та попів, котрі потім накинулися на бідних діточок за те, що ходять „до штурдів учитися ересі“. „Горе ж вам, письменники та фарисеї, лицеміри! що зачинаєте царство небесне перед людьми; ви бо не входите й тих, що входять, не пускаєте ввійти“ (Мат. 23:13).

Після зібрання дітям було роздано подарунки й декотрим теплі вовняні панчохи й рукавиці, зроблені сестрами з Пружани й із району. Дивлячись на щасливі та радісні дитячі обличчя, хотілося на весь голос кричати; „Брати й сестри, до праці, негайно до праці в дитячому садкові! Хай Господь допоможе!“

Дякуємо „П. П.“ за той матеріял, який він дає для молоді й недільних шкіл, бо цей матеріял дає можливість нам учти дорогих нам діточок — нашу надю й підставу дальнішого розвитку Церкви Христової.

Присутній.

З ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Рава Руська.

16 лютого ц. р. відбулося перше програмове зібрання жіночого гуртка в Раві Руській. Дух Святий заволодів серцями сестер, що відбулося й на слухачах, із котрих багатьох було в сльозах, слухаючи слова Божі з уст сестер. Місцевий презбітер бр. В. Перетятко у вступному слові з'ясував значіння жіночої праці в євангельському рухові і підбадьорував сестер, особливо тих, що виступали вперше (за це сестри особливо вдячні братові). Співи, деклямування віршів і свідoctва сестер — все це було для слави Спасителя. Молоденькі, середні й старенькі сестри — усі старалися голосити любов Христову. Нехай Господь благословить жіночий гурток і допоможе надалі в його розвиненні й поширенню в Галичині слави Божої.

Присутня.

Біблійні виклади.

Як щороку, так і в цьому році в нас було улаштовано біблійний курс для братів і сестер, які бажали поглибити свої знання слова Божого. На виклади з'їхалося більше сорока слухачів із Галичини; були також наші любі гості й з Холмщини з с. Ол. Гвоздяк. Викладали на курсах — бр. Л. Жабко-Потапович — історію церкви й екзегетику нов. завіту, бр. М. Лютий — гомілетику й брати А. Казимирський і В. Перетятко — спів. Виклади продовжувалися від 13 по 25 лютого. Будемо просити Господа, іщоби Він дозволив братам слухачам використати на практиці одержане знання для спасіння грішників.

Учасник.

„Жнива багато, робітників мало...“

(Вражіння з подорожі).

Так сказав колись Христос своїм учням, коли поглянув на людей, що чекали живого слова Божого, і не було кому подати їм його. Те саме зауважимо й зараз, коли піднесемо очі наші та поглянемо на гинучий у гріхах світ. Велика сила праці чекає нас на кожному кроці між нашим українським та польським народом, як на Підкарпатті, так і скрізь по Галичині.

4 грудня я вибрався в подорож із Підкарпаття на Самбірщину. Насамперед відвідав родину брата Лодзінського в Самборі, а відтак вступив до с. Олексиїна до бр. Даницького. Разом з ним відправилися ми до с. Вільшаник, де мали благословенне зібрання. Слідуючі десять днів подорожі перебували ми в Бориславі та в Попелях. Мав я нагоду побувати в Дрогобичі, де відвідав бр. Марка Зуба, який сидить у тамшній в'язниці (цей брат відійшов був від Господа, на Підляшші біля Берестя займався політичною працею й за це дістався до в'язниці. Там за ґратами Господь знайшов не тільки його, але через нього й ще деякого з в'язників, які тепер, невільні тілом, та вільні духом, знайшли свого Спасителя. Примітка редакції). Ця зустріч з бр. М. Зубом була для мене найрадіснішою подією, хоч могли з ним бачитися й розмовляти тільки 15 хвилин. Після того мали ми знову декілька зібрань у Вільшанику, до якого сходилися з Мокрян, Лукавиці, Ярхави та Вільшаника. Звідти пішли до с. Рудки, Ваньковичів, Кайновичів. Усюди Господь благословляв нашу працю. Відтак пішки пішли на Підкарпаття, де зустрілися з приїхавшим бр. І. Журилом. Багато мали радости; на протязі шости тижнів майже щодня мали зібрання. **Усюди брак робітників; нема кому працювати на ниві Божій, яка щораз росте.** Просім Господа, щоби вислав робітників на жнива свої.

М. Кеньо.

Діло Боже в Квасинині (Підкарпаття).

Декотрі з мешканців цього села більш, як 2 роки читали слово Боже, бажуючи пізнати правду. Не було в них наставників. Скоро

Із життя віруючих в Аргентині.

Давно-вже ми збиралися написати дещо про наше життя, але з різних причин відкладали це аж до цього часу. Отож, з доручення комітету беруся за перо й із серцем, переповненим радістю, пишу до вас...

довольнив наше прохання, і ось вже рік, як він працює серед нас. Від того часу діло Боже пішло краще: налагодилися наші зібрання, хоч невеликі, але благословенні; тепер маємо декілька наближених-одного поляка й одного чеха, а решту —

Бр. І. Петраш проповідує на площі „Ретіро“ у Буенос-Айресі, Аргентина.

Вже декілька років існує в столиці Аргентини Буенос-Айресі громада віруючих, між якими не було одначе одного спільного духу й погляду. Тому то не було серед них повної згоди, а через це й жодного овочу. Таке положення допроваджувало збір до духовного занепаду. Усе це переконало нас, що надалі ми не можемо бути без досвідченого керівництва. По молитвах звернулися ми до проповідника німецького збору бр. І. Петраша (добре вам усім знаного) з просьбою обняти й нашу українську й польську працю. Із любови до Господа й до нас бр. Петраш за-

українців. Щовівтірка ввечері маємо біблійну годину, під час якої одержуємо велике благословенство й радість від науки слова Божого. Люди приходять із великою жаждою до слова Господнього й виходять з великою радістю в серці.

Робимо ми також зібрання в місті під одвертим небом, на великій площі, що зветься Retiro. Там завжди повно наших емігрантів. Вони, як тільки почують нашу духову оркестру, зараз сходяться й з великою спрагою слухають слово Боже. Одні тільки комуністи та сатана залишаються незадоволені тим, що світло сильніше від темряви.

Про овочі нашої праці ще нічого не можемо писати: хто знає, в яких обставинах наші віруючі жили до цього часу, той не буде дивуватися, що досі нема виразних наслідків праці. Одначе, вже в минулому році Господь зробив те, що бр. Петраш міг охристити в смерть для гріха дві німецькі сестри й чотирьох українців. А зараз ще декілька душ пригтовлюється до хрищення. Слава Господеві за все.

Ми просимо всіх братів і сестер підтримати нас молитвами. Наш нарід знаходиться тут у великій матеріальній нужді, бо всюди безробіття. Духовна праця в таких обставинах вимагає багацько жертв і сили. Братньою любов'ю здоровить усіх у Польщі від себе й від збору бр. І. Петраш.

І. Дзібук.

Тернавка. (пов. Жидачів, Галичина).

У тому селі діло Боже почалося недавно; є там два члени й декілька наближених, що готуються до хрищення. Віруючі з Дашави часто відвідують братів і сестер у Тернаві. 5 лютого й ми з бр. Столяром при допомозі Господній побували там. До Тернавки ми приїхали разом з бр. П. Галієм і з двома сестрами. Місцеві віруючі вітали нас з великою радістю й приймали нас до свого маленького збору з правдивою християнською любов'ю. Там ми мали одне зібрання, яке принесло нам багато збудовання. Було там з нами бр. п'ятидесятники. Ми говорили з ними про важність любови Божої в християнському житті. Єдність між нами й ними може наступити тільки тоді, коли сповняться на них оці слова апостола Павла: "любов ніколи не гине; чи то ж пророцтва, чи то мови, вони замовкнуть; чи то знання, воно зникне. Бо відчасти знаємо й відчасти пророкуємо. Як же прийде звершене, тоді те, що відчасти, зникне" (1 Кор. 13:8-10).

Із Тернавки ми відїжджали з великою радістю на наших серцях, хоч велика товпа католиків, що зібралася на дорозі, сміялася на нас, кидала на нас снігом та називала різними зневажливими словами. Та нас потішали святі Христові слова з Мат. 5:11-12. По дорозі ми були запрошені одним нашим приятелем до його дому в с. Дубравці, де й відбулося того дня перше наше зібрання. Людей було — повна

хата. Усі вони слухали слова Божі з увагою, а декотрі навіть із слізьми на очах. Коли вони довідалися, що бр. Столяр є жид, віруючий в Ісуса Христа, то приглядалися до нього, як до якогось дива. Він говорив їм: „Я жид, і — віруючий, а ви християни і — невіруючі!“ Це дійсно — велике диво: жид проповідує християнам Спасителя — Месію, замість того, що християни повинні були би робити це для жидів. Додому ми вертелися вже ввечері. Рясний дощ провадив нас із Дубравки до Дашави, себто поверх чотирьох миль дороги. Хоч нам було й мокро й холодно, одначе ми раділи серцем і співали духовні пісні на славу нашого Господа.

І.а. Кубрин (Стрий).

Білі Ослави (пов. Надвірна, Карпати).

Праця в нас, славити Господа, посувається вперед. Христос не залише нас сиротами, але чудово благословляє. Хоч у цій глухій закутині Гуцульщини мало хто з проповідників нас відвідує, одначе ж ми й так маємо багато радості через те, що Господь і в нас спасає своєю могутньою рукою грішні душі. Його сильну руку ми весь час почувемо над собою, бо навіть із тих, котрі колись вороже відносилися до слова Божого й перешкоджали нам робити зібрання, Господь нині творить своїх дітей. Дуже радісно відсвяткували ми Новий Рік; на той день Господь надіслав нам на радість і на збудовання аж чотирьох братів: бр. Д. Паюк прийшов до нас із Підвисокої, а трьох — Г. Воевода, Г. Більський і І. Паркулаб прийшли з Ганусівцець. Господь наслав нам багато слухачів, котрі з великою увагою й слізьми слухали слова Божого. Господь заступав до трьох душ, і один брат і дві сестри віддали свої серця Спасові. О, яка то велика радість була в нас! По двох днях трое братів відїхали до Ганусівцець, а бр. Паюк залишився в нас ще на один тиждень, і ми мали радісні й благословенні зібрання. Велика радість обіймає нас, коли ми бачимо, що праця наша не марна перед Господом і що багато людей цікавиться словом Божим. Просимо всіх дітей Божих молитися за нашу Гуцульщину.

Онуф. Гарасимів.

Черхав (пов. Самбір, Галичина).

На різдвяні свята я відвідав там прихильників слова святого, які зіїшлися до дому бр. Добрянського, аби прославити нашого Господа за Його незмірну любов. На другий день

свят нас декількох братів пішло до Вільшаника, куди також прибули брати й сестри з Попелів і з Борислава. Знову ми мали велику радість у Господі; зібралися в домі наближеного Соляри й розпочали зібрання піснями хвали. Відтак бр. Гучко відкрив зібрання, а після нього служили словом Божим — бр. П. Галій і бр. В. Кващеньяк. Далі сестри з Борислава деклямували про народженого Спасителя, котрий не тільки з'явився в світ, але й може народитися в серцеви людини, яка тільки прийме Господа й обмиється в Його святій крові. Нехай буде хвала нашому Господеві за те, що Він і в нашій Самбірщині запалив серед українського народу іскру своєї любови. Хоч сатана, як лев рикаючий ходить, бажаючи зруйнувати святу працю, однак ми знаємо, що побідить не він, а Христос.

В. Кващеньяк.

Київець (Підкарпаття).

Віруючі нашої громади дуже радісно святкували різдвяні свята. Було багато слухачів слова Божого. Один віруючий хлопець деклямував дуже зворушуючий вірш, так що дехто аж заплакав від радості. На другий день свят прибув до нас бр. проповідник Іл. Кубрин із Стрия, і в той день було багато католиків, що прийшли послухати євангелію. Бр. Кубрин із багатьох місць біблії говорив про народження Ісуса Христа, і декотрі слухачі навіть плакали від зворушення. Того самого дня бр. Кубрин відїхав на Волинь, і ми третій день свят самі без гостей провадили зібрання. На новий рік прибули до нас із Тисова (із Карпат) дві сестри й два брати. Слухачів із католиків у той день на зібранні не було, бо всі вони святкували вдома при горілці. Але нам і так було радісно з нашим Спасом. Тисівські гості того самого дня відїхали до Миколаєва, а ми подякували Господа за Його радість і за те, що Він і в цьому році дозволив нам побачитися з любими братами й сестрами.

Василь Гузар.

Київець. Розмова з пастирем.

По дорозі з кооперативи зустрів „пастиря“. Я чемно привітав його словами: „Слава Ісусові Христу!“ Він відповів мені, а тоді покликав мене до себе, та й питає: „Що з тобою, хлопче, сталося, що ти не ходиш до церкви з іншими дітьми?“ Я відказав, що ходжу до церкви, але до живої. Тоді він продовжував: „Не сподівався я від тебе, що й ти підеш до

темряви!“ Я сказав, що в темряві я був до тепер, а нині ходжу в світлі, бо прозрів. Навколо нас зібралися діти, мої однолітки, що йшли із школи. Священник звернувся до них тай й каже: „Ви його прозивайте еретиком!“ Я сказав йому: „Оттак пастир навчає своїх овечок? Недармо сказано в євангелії про вас: горе вам, письменники й фарисеї!“ Він знову звернувся до дітей: „Бачите, як він говорить до мене? Беріть но каміння, та кидайте в нього!“ Я сказав: „Та ж Христос казав ворогів любити!“ „Тебе вже люди не пізнають!“ „Це правда, що не пізнають, бо Господь моє життя перемінив.“ Далі священник порадив мені: „прийди до мене, висповідайся й ходи до церкви, бо Христос казав до Петра: на тобі збудую церкву й дам ключі до царства небесного!“ А я, кінчаючи розмову, запитав: „про які ключі казав Христос? Про ті, що носять митрополити, чи про ті, якими Петро підчас своєї проповіді відчинив двері царства небесного для трьох тисяч грішників?“ На тому наша розмова й скінчилася.

Дмитро Паук.

Дахнів. (пов. Любачів Галичина).

По волі Господній вибралися ми з бр. Ф. Чепілем із Рави до наших братів і сестер у Дахнові, аби спільно з ними прославити Господа за Його святу любов. 6 січня, у п'ятницю ввечері відбулося перше зібрання, присвячене споминам про народження Господа Ісуса. Два дні ми з братами з Любачева й Коровиці тишилися в Господі й славили Його за спасіння. На третій день по просьбі брата Дмитруха ми разом з дахнівськими віруючими вибралися до Коровиці. На зібрання в цьому селі прийшло багато людей послухати про Спасителя. Я мав нагоду запитати їх, що відповіли би вони, якби Христос увійшов до їхніх хат і запитав, навіщо вони настелили соломю на землі, а сина на столі; і навіщо вони на сіні поставили горілку, а два немолочені снопи по кутах; і навіщо вони зварили дванадцять страв і останньою з них кидали попід стелю? Люди нічого не відповіли на це а тільки хитали головами, роздумуючи в серці своєму. Питав я їх і про те, чому одні люди святкують Різдво Христове раніш, а другі пізніш, неже Ісус не водночас народився для всіх? Люди теж не знали, що відповідати на це. Коли ж я задав декілька питань братам і сестрам, ті зараз же відповіли на них. Молімо Господа, щоби Він і невіруючим дав спрагу до слова Божого.

І. Влох.

Р і з н е.

Корисна брошура.

До нашої редакції дійшла брошура під назвою „Секти й сектанти“, видана католицьким часописом „Нова Зоря“ в 1928 році. Призначена вона, очевидно, для того, аби поборювати „сектантів“, а, головним, чином баптистів, яким брошура уділює перше місце. Дозволив її друкувати сам митрополит Андрій. Отже, всім католиком її не тільки можна читати, а навіть треба. Тому радимо віруючим купити цю брошуру й давати її читати католикам, бо коли вони не вірять нашим словам, то повинні повірити своїй католицькій книжці. А в тій книжці знаходимо, напр., такі місця:

„Баптисти відкидають хрищення дітей і то з отсих причин: а) Св. Письмо, кажуть вони (баптисти), говорить тільки про хрищення дорослих. **Це правда. Про хрищення дітей не згадує нічого св. Письмо** (ст. 16). б) Церква в старині не знала хрищення дітей (себто, так кажуть баптисти). **І це правда остільки, що в найперших часах християнства хрищення попереджало визнання Христа**“ (стор. 16). г) „Щодо хрищення через погруження, то св. Письмо нічого про те не говорить. **У тому мають баптисти слушність.** Так, правда, старинна практика Церкви казала христити через погруження; так христить іще й сьогодні східня Церква; в західній Церкві була така практика аж до XIII ст. У Медіолянській (в Італії) Церкві ще й вінні уділюють хрищення через занурення“ (стор. 18 і 19).

Є багато й інших подібних місць, але справжнім перлом з'являється таке місце на стор. 15: „Знаменною ціхою баптистів є **строга церковна карність.** Членів, яких життя не покривається (не згоджується) з вірою, або таких, що живуть з собою в незгоді, виключують з громади... Загалом, щодо способу життя, баптисти визначаються зовнішньою строгістю у відношенні до інших протестанських сект. Релігійність і моральність ціняться у них досить високо. Так само панує між ними згода й любов; вони називають себе взаємно братами й сестрами.“

Всі місця брошури, що говорять про баптистів, не мають жадної вартости, бо не спираються на св. Письмі.

Ми сильно підозріваємо, що з автором цієї книжечки трапилася така сама історія, як

з Білеамом: його найняв Балак, просячи проклясти нарід ізраїльський, а Білеам замість проклинати — поблагословив вибраний нарід (4 Мой. 23). Так сталося й з паном Я. Л., що написав цю брошуру. Дуже корисна книжечка. Ще раз радимо віруючим купити її, поліпдити червоним олівцем усі такі місця й дати перечитувати католикам.

Виписувати брошуру можна з таких місць: Адмін. „Нової Зорі“ Львів, вул. Льва Сапиги ч. 26; або — Книгарня Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка, Львів, Ринок ч. 10. Ціна брошури без пересилки всього 60 сотиків. *.Т. Ж.*

Поштова скринька.

Усім співробітникам: Просимо писати виразно на одному боці аркуша й тільки атраментом. Перше, ніж надіслати твір до редакції, добре опрацюйте його, а потім дбайливо та чистенько перепишіть. Коли надсилаєте переклад з якоїсь іншої мови, виразно зазначуйте, ким (ім'я та прізвище) в якій мові та в якому часописові (число, місяць і рік його) було надруковано оригінал. У рукопису крім підпису подавати й свою адресу.

В редакції зібралось дуже багато віршів (деклямацій), які будуть друкуватися поступово, залежно від їхньої якости й часу одержання в редакції.

У. Ляса. Передруку з „Відродження“ без зазначення імени автора — не можемо вмістити. Надсилайте щось оригінальне.

С. Бондарчук. Переклад „Найвищий ідеал“ не може піти. Присилайте оригінальні ваші статті або дописи з життя віруючих на Волині.

М. Кубрин. На жаль, переклад статті „Чудо благодати“ не могли вмістити, бо мали інший, надісланий раніш. Дуже просимо Вас надсилати ваші власні статті та дописи.

А. Цапюк. (Забороль) Ваша „рмова вірного з відпавшим“ мала велике благословіння в праці Божій. Просимо Господа, аби Він допоміг Вам написати ще багато подібних розмов та віршів.

Р і з н е.

Що чути в світі?

У Римі при Ватикані (столиця папи) служив під Давбнер, родом із Росії. Невдавано він утік до більшовиків, викравши з папських канцелярій документи, що торкаються справи поширення католицизму в Радянщині. На підставі тих документів більшовики арештовують католицьких попів.

Збройна боротьба поміж Китаєм та Японією точиться далі. Більшовики вже давно обстались би за китайців, але з одного боку бояться самої Японії, з другого - Америки, а з третього — свого населення, котре тільки й чекає війни, аби скинути червону владу.

У полудневій Америці вже декілька місяців воюють дві держави — Болівія й Парагвай.

У Німеччині після довшого пролиття крові між комуністами та гітлерівцями дійшов до влади сам Гітлер. Сподіваються, що він відбудує монархію, покликавши до влади кайзера Вільгельма, який тепер живе на вигнанні в Голландії.

Доносять про винайдення в Угорщині літака, яка робитиме 1000 кілометрів на годину. Цей літак не матиме навіть крил.

У Мехіко, в м. Вера-Круц згорів театр підчас дитячої вистави. Згоріло живцем 8 дітей, тяжко поранено 20.

Більшовики висилають на Сибир тисячі українських селян, а на їхнє місце селять росіян. У минулі великі морози сила виселених українців позамерзало в дорозі.

На Закарпатській Україні (під Чехами) на 100 людей — 50 неграмотних. У Німеччині 3 неграмотних припадає на 10000 людей.

У с. Білім біля Чорткова (Галичина) в католицькій церкві побилися до крові двоє „християн“ - католиків. Церкву замкнули й святитимуть удруге, бо перше свячення не помогло.

У Польщі від 1 лютого за поручення (polesenie) листів платиться не по 60, а по 50 сотиків.

У Варшаві в одному з найбільших костелів підчас служби Божої підлога не витримала й завалилася. 12 душ потовклося.

Отож, у світі все по-старому: „християни“ на купу з поганами б'ються, воюють, крадуть і т. д. Словом, усе так, „як за часів Ноя.“

КАЛЕНДАРИКИ

Всесвітньої Бібл. Спілки

на 1933 рік

можете дістати
безкоштовно!!!

У закритому листі пришліть:

1) список осіб, які бажають щодня читати слово Боже по вказівках календарика; у списку зазначте імена, прізвища й вік тих бажаючих;

2) поштовий значок за 20 грош. і ми вишлемо вам безкоштовно календарики Біблійної Спілки в мові українській — по одному примірникові :- :- на кожную особу списку. :- :-

Пишіть по адресі: Л. Жабко-Потапович, редактор „Післанця Правди“ Rawa Ruska, ulica Słowackiego Nr. 95. =====

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди,“ як рівнож і передплату просимо керувати на слідуючу адресу: W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто чекове Р. О. К. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодиноке число — 40 гр

Ч. 4

Квітень

1933

День радости...

„Се день, що сотворив його Господь; радуїмося і веселїмся в йому!“ Пс. 118:24.

Сьогодні день радости й щастя

Для вірних Господніх дітей:

Сьогодні Христовою властю

Спасіння прийшло для людей!..

В цей день Бог кайдани неволі

Здіймив з наших спутаних ніг,

І випустив душі на волю,

І смертю Він смерть переміг!

В цей день не ходіть на могили,

Бо там вже Ісуса нема!

Там янголи двері відкрили,

І світлом вже сяє тюрма!

В цей день хай прокинуться люди,

Хай станеться чудо з чудес;

Хай в кожному думка ця буде:

„Віднині і я вже воскрес!“

3 праці на ниві Божій.

Львів.

2 лютого ц. р. у нашому зборі відбулося свято гуртка сестер, які до цього свята заздалегідь (більше двох місяців) чинили відповідні приготування. Головною метою торжества було добродійство. Сучасна нужда спонукала наше жіноцтво до інтенсивної праці щодо несення помочі бідним. Понеже сестри, як і всі члени збору, є матеріально бідними і не могли зібрати між собою потрібні для допомог засоби, забралися наші сестри до ручної жіночої праці і все, зроблене за певний час, пожертвували для того свята. Отож, зібралось 190 різних предметів — речей домового вжитку. Та після цього насунулась нова перешкода: неможна було цих речей через загальну нужду — продати. Тоді комітет гуртка вирішив улаштувати лотерію, під час якої при маленькій ціні білетів можна було би пустити ці гарні роботи.

На свято прибули спеціально запрошені гості з Рави Руської, Камінки Струмилової, Миколаєва та Грибович. О 3 год. сестра Яремкова розпочала зібрання. У виконанні великої програми взяли участь не тільки сестри, але й брати. У проповіданні крім автора цих рядків брали участь — бр. Г. Домашовець, паст. Л. Бучак й інші. Деклямації та співи прикрасили це торжество. Дві години продовжувалося зібрання, а потім відбулася лотерія. Заля була до краю виповнена слухачами, які потім і розкупили біля 800 льотерійних білетів по 30 сот.

Увесь прибуток від лотерії пішов на допомогу найбіднішим членам збору.

* * *

Подібну урочистість, але без лотерії, було влаштовано гуртком молоді 12 лютого. Метою цього торжества було — молитовне об'єднання перед лицем Божим з усією віруючою молоддю, яка в цей день спільно по всіх зборах дякує Всевишнього за благословення та за провід у минулому році. Зібрання провадив бр. П. Чирський. Програма була досить велика, й у виконанні її крім молоді взяли участь також і діти. Духовний настрій був високопіднесений. Співи, промови, деклямації та ін. — все було для хвали Божої.

М. Лютий.

Середниця (Підкарпаття).

Повертаючися додому з курсів із Рави, я в дорозі почув про переслідування віруючих у нашому селі, а прийшовши до села, довідався докладно про все. Огож, 26 лютого прибув до Середниці віруючий християнин із жидівського народу бр. Столяр. Коли чутка про жида-християнина рознеслася по селу, багато народу прийшло до зібрання послухати слово Боже. Під час зібрання багато людей плакало, чуючи, як жид проповідує їм Христа розп'ятого. Не подобалось це місцевому „пастирю“ і він, замість того, аби взяти приклад із жида й повернутись до Христа, підмовив пару сільських „інтелігентів“, і вони враз із юрбою подібних їм „християн“ прийшли озброєні в кійки до зібрання і здійняли під зібранням крик і вереск. У той час багато людей, а серед них навіть жида — із слізьми на очах слухали про Христа Ісуса; не зважаючи на це, так звані „християни“ стукали в стіни, кидали снігом до хати й, як колись жида кричали Пилатові на Христа „Розпни, розпни Його!“ так ці темні люди дико кричали: „дайте нам того парха, або хата піде геть!“ Аби не дрочити тих темних людей, ми закінчили зібрання і, коли слухачі розходились, то майже всі перенесли наругу й биття за Христа.

М. Кеньо.

КАЛЕНДАРИКИ Всесвітньої Бібл. Спілки на 1933 рік

можете дістати
безкоштовно!!!

У закритому листі пришліть:

- 1) список осіб, які бажають щодня читати слово Боже по вказівках календарика; у списку зазначте імена, прізвища й вік тих бажаючих;
- 2) **один** поштовий значок за 20 грош.

і ми вишлемо вам безкоштовно календарики Біблійної Спілки в мові українській — по одному примірникові :-: :-: на кожную особу списку. :-: :-:

Пишіть по адресі: Л. Жабко-Потапович, редактор „Післанця Правди“ Rawa Ruska, ulica Słowackiego Nr. 95. =====

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 4

Квітень 1933 року

Рік 7

У НЕДІЛЮ...

У неділю дуже рано,
Як ще не світало,
Вже до гробу жінок двоє
Хутко поспішало.

Як прибігли до могили,
Почало світати...
Бачать — тіла нема в гробі
Й стали сумувати.

Коли дивляться — в куточку,
Там, де було тіло,
Двоє янголів у шатах
Блискучих сиділо!

Полякались жінки вельми,
До землі припали;
А їх янголи питають:
„Ви кого шукали?

„Вже нема Його, воскрес Він!
„Ідіть, поспішайте,
„І всім людям про цю радість
„Ви оповідайте!

Повернулись жінки швидко
І всіх сповістили,
Що Христос воскрес уранці
І вийшов з могили!

Браття й сестри мої любі,
І ви поспішайте
Й людям вістку про живого
Господа подайте.

Ви кажіть їм про Ісуса,
Про царство небесне;
Може Спас і в їхніх душах,
Як в ваших — воскресне...

Л. ФЕДУН
Колонія, Галичина.

Свідки Христового Воскресення.

Подав для „Післанця Правди“ В. Перетятко.

*„Нема Його тут, а встав“
Луки 24:6.*

„Встав“ є маленьким словом, але великим фактом в історії світу. Які твердження ми знайдемо для тих, що не вірять,

науку. Я була захопленою Його виразами, Його словами. Він звільнив мене від демонів, котрі мене мучили. Відтак я послідувала за Ним з місця на місце й служила Йому, як тільки могла. Я бачила, як

що Ісус Христос воскрес? Я хочу покликати дійсних свідків, котрі мають певний доказ, що Ісус Христос дійсно воскрес. Сподіваюся, що всі ми вислухаємо тих свідків без вагань.

Марія Магдалина. „Я була зіпсутою жінкою. Сім демонів були заволоділи мною. Мої приятелі старалися припровадити мене до Христа, але я не хотіла прийти до Нього. Але одного разу Ісус прийшов в нашу сторону, й я мала нагоду чути Його

Він висів на хресті, бо я допхалася просто до Нього й бачила Його лице. Тієї ночі, коли Ісус лежав у гробі, я ніяк не могла заснути, так, що встала вдосвіта і з іншими жінками пішла до гробу, щоб Його намастити. Наближившись до гробу, ми знайшли камінь відкинутим. Ми підійшли до гробу ще ближче й побачили ясні постаті янголів, із котрих один сказав до мене, щоб я йшла до учеників і оповіла про цей факт усім, а особливо Петрові.“

„Чи ти дійсно певна, що Христос, котрий висів на хресті, встав із гробу?“ „Так, коли я повернулась від гробу, то побачила чоловіка, що стояв; і я подумала, що це — садівник; я його запитала, чи це він взяв тіло Ісусове? А коли Він повернувся до мене й заговорив знайомим мені голосом і вимовив моє ім'я, я пізнала, що це був сам Христос. Тоді я впала до ніг Його й хотіла обійняти їх, але Він проговорив: „Не приторкайся до Мене: ще бо не зійшов до Отця Мого, а йди до братів Моїх, та скажи їм“... І я пішла разом з іншими, щоб розповісти їм про це. Отже, я знаю певно, так я знаю, як живу, що це дійсно був той самий Христос, котрого я бачила висячим на хресті. Він був живим того ранку”.

Але можливо, що ця жінка помиляється. Може вона була настрашилась? Запитаймо про це чоловіка, особу поважнішу, щоби від нього більше впевнитись. Запитаймо такого, який був при Христі Ісусі якийсь довший час.

Другий свідок - **Петро апостол**. „Я був молодим, з грубими манірами рибакком, але Господь Ісус завоював моє серце для Себе. Одного разу Він наказав, щоб я лишив свої човни та неводи й щоб слідував за Ним. Отже, ми обидва з братом пішли. Я був цілий час з Ним в дуже близьких відносинах. Я був на суді Його, але, на жаль, був лишив Його й злучився з Його противниками. Відтак вдосвіта Йоан й я, коли йшли до гробу, стрінули Марію Магдалину, і вона нам сказала, що Господь воскрес; ми почали ще скорше бігти до гробу. Але Йоан, будучи молодшим, перегнав мене й прийшов до гробу першим. Коли я прибіг туди, то Йоан вже там сидів біля дверей, але вагався ввійти. Я таки ввійшов до середини. Все було на своїм місці, і про якийсь напад на гріб неможна було казати. Полотно лежало

на своїм місці. По кількох днях ми — ученики були зібрані разом, як раптом Господь з'явився посеред нас; а в той час двері були зачинені! Ми були в замішанні, бо не знали, що сталось, але Учитель заговорив до нас... Той самий, що був помер, правдивий Христос, котрого я знав, з котрим ходив, розмовляв, їв і працював. По хвилі Він відійшов від нас, а ми задумали вернутись назад до нашої давньої праці. Але кількох нас ловили рибу цілу ніч і нічого не піймали, а над ранком при березі ми завважили якусь постать, подібну до Ісуса. І почули голос: „Діти, чи маєте, що їсти?“ Ми відказали Йому: „Ні”. — „Закиньте невода з правого боку човна, то й знайдете.” І коли ми закинули невода, то піймали повно риби. І ми сказали: „Це Господь“. Він знав, що там є риба. Я тоді закинув своє убрання рибачке й поплив до берега. І це був Ісус; кілька риб було на вогні; ми разом ділилися. „Чи то був той самий Христос, що ти Його знав?“ „Так, той самий, із знаками від списа на боці й від цвяхів на Його руках. Я був з Ним сорок днів, і не може бути найменшого сумніву, що це Господь.”

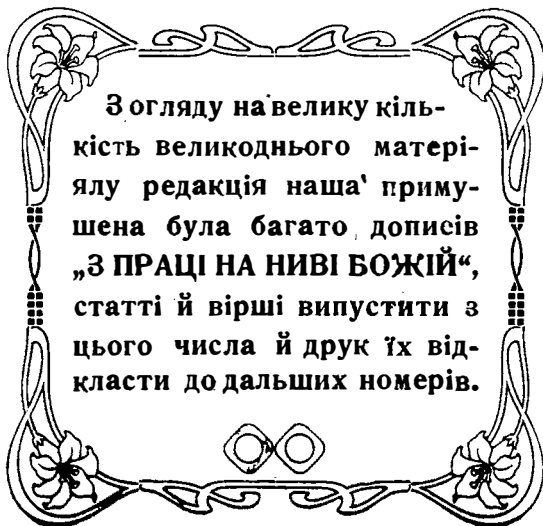
Третій свідок - **Йоан апостол**. „Чити, Йоане, стверджуєш це, що Петро говорив? Може він занадто скорий, а ти витриваліший і тихший. Застановись та подумай.“

Йоанова відповідь: „Кожне слово, яке висказав Петро, є правдивим. Я був з ним біля отвореного гробу й бачив те, що Петро описує. Я рівнож споглядав в лице Христове. Я з Ним розмовляв. Той самий Христос, що був розп'ятий на хресті й Котрий був похований, той самий і воскрес із мертвих. Я не тільки готовий це підтвердити моїм життям, але й смертю. І більше цього: багато років після цього я був арештований і засланий

ли бачити, що вченики Його вкрали, як вони спали? „Як вони могли бачити під час сну, що ученики Ісуса взяли? Є це їхній найбільший доказ воскресення Ісуса Христа, який тільки вони змогли дати. Фалшиві їхні твердження видно дуже ясно.“ — „Скажи нам ти, сотниче римський, чи віриш ти, що Чоловік, котрого ти розіп'яв, встав із мертвих?“ — „Без жодного сумніву вірю, що Христос Воскрес! Всі докази говорять про те, що Ісус Христос воскрес! Одне дуже добре знаю, що римський вояк на варті ніколи не задрімає, а, значить, ученики не могли, прийшовши, взяти Його“...

Свідки Христові приводять не тільки ці докази воскресення Христового, але й інші факти того, що Ісус встав: Його вічну присутність, що вмішує в собі цілу минувшість й усю будучність. Факти ці для нас дуже ясні, і ми їх приймаємо скорше, ніж якісь інші, що видумуються противниками. „Тепер же Христос устав з мертвих; первістком між мертвими стався“ (1 Кор. 16: 20). Хоч тіла наші вмирають, але їх чекає воскресення через Ісуса, нашого Господа. Але тільки тоді, коли ми цілим серцем надіємося на Нього.

Кінець.

Позавчора й сьогодні...

I

Позавчора товпа лютувала,
Коли геть від Пилата пішла...

„Розіпни, розіпни!“ все кричала
І Христа на розп'яття вела...

„Крови хочемо, крові!“ кричали:

„Не бажаємо світла! Геть з ним!“

Тихо небо над містом мовчало,

Біснувався весь Єрусалим!...

Спас ішов, спотикався і падав;
Весь зігнувся під вагою хреста...

Хто ж тебе на Голготу провадив

Світе тихий, любове свята?..

„Ви не плачте“, Христос каже тихо

До жінок, що ридали над Ним:

„Ви ридайте над вашим же лихом,

„Що загрожує грішникам всім“...

Підійшли... Ось Голгота видніє...

Ворог тішиться: він переміг!

Вже темрява хрести чорні криє,

Вже панує над світом цим гріх!..

II

Сьогодні раненько природа ще
[спала

І город великий ще спав,

А слава Господня вже в небі бли-
[щала,

Як янгол до гробу припав...

Зрадів увесь світ, коли склеп одчинився

І з гробу Спаситель наш встав!

І пекло замовкло, і гріх десь подівся,

І ворог десь раптом пропав...

І ті, що тоді над Христом глузували,

Коли Він у муках горів,

Сьогодні від жаху і болю вмирили,

Бо знали про подвиг Христів!..

Спаситель воскрес і прийшла перемога;

Радіє в цей ранок усе...

Прокиньтесь всі люди і жийте для Бога!

Христос встав і мир вам несе!

Сьогодні нам світло вже стало сві-

І ясна вже сяє зоря! [тити

Прокиньтесь, гріховні Адамові діти,

Й вітайте і Бога й Царя!..

Камінка Стр., Галич. Г. Домашовець.

Смерть і воскресення Ісуса Христа

„Чи не мусів се терпіти Христос і увійти в славу свою?“ (Лук. 24 : 26).

Прийшла нарешті сподівана весна, а з нею наблизилися до нас і великодні свята; отже, маємо знову подвійну нагоду до великої радості в Господі. Необмежену любов і силу всемогутнього Бога, який перед девятнадцятьма століттями підніс із гробу Христа, нашого Спаси й Господа, можемо оглядати в цілій природі. З-під тяжкого каміння, із темного й холодного гробу Бог вивів Сина свого Ісуса Христа, „котрий був переданий за погрішення наші і воскрес на оправдання наше“. Символом цього воскресення з'являється кожної весни відродження всієї природи. З-під зимного снігу, що накривав, наче простирало величезний простір землі, Бог виводить безліч різних квітів, поживні рослини й усілякі інші зілля. Це чудо й діло Всемогутнього. Тому дуже добре склалося, що великодні свята обходимо якраз на весні. Бо весна в природі з'являється наглядним образом тієї весни, що є вічна, яку приносить воскреслий Христос до душі кожної віруючої людини.

Часи, в яких Христос прийшов на світ, були дуже важкі й недобрі. Тодішній світ був позбавлений всякого сенсу життя. Велике зіпсуття звичаїв й обичаїв було загальним явищем як у жидів, так і в поган. Цілий знаний тоді світ знаходився під римським правом непереможної сили меча. Великі маси невільників і невільниць були позбавлені всякої гідності людини й мусіли провадити своє невідрадне життя в крайній нужді й смуткові. Тодішнє

людське покоління мало поняття про Бога дуже низьке. Богам приписувано різні звичаї, пристрасті й хиби людей. Іноді гадали навіть, що належить віддавати їм пошану через поповнювання різних злочинів. Найвизначніші тодішні філософи були непевні в своїх здогадах, щодо походження, істоти й призначення людини. Блудили всі в темряві, бо „Сонце Правди“ ще не зійшло.

Так було в поган.

Положення жидівського народу було небагато краще. У політичному відношенню жидівський край був під пануванням римської імперії. Побожність тодішніх ізраїльтян була занадто мілка й поверховна. Нарід був наскрізь розбитий і зматеріялізований, так що загальний його упадок був видний усім.

Тодішня людність, взагалі — як погани, так і жиди — щоби вирятуватися від страшної пітьми, в якій знаходилася, відчувала конечну потребу надземної помочі. І, дійсно, поміч ця для цілого світу прийшла від Бога в особі Ісуса Христа. Христос прийшов на світ і сказав: „Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Нього, не погіб, а мав життя вічне“ (Йоан. 3:16). Щоби повернути людей з дороги смерті на дорогу життя, Христос сказав: „Покайтесь і віруйте в євангелію“. Покаяння мало бути єдиним ліком на людську хворобу гріха, про яку повище сказано (Лук. 13 : 5). Христос проповідував світові покаяння, як самотній середник рятунку тому, що діла світу були лихі (Йоан. 7 : 7). Але щож, коли світ так далеко загряз у

багні зла, що замість того, аби послухати Христа, зненавидів Його і виповів Йому завзяту боротьбу, вислідом якої була страшна смерть Христа на Голготі. На особі Христа людство поповнило тоді найбільший злочин, який тільки є можливий до поповнення. Та так воно сталося тому, що так статися мусіло: „Син Чоловічий ішов, як було написано про Нього“ (Мат. 26 : 24). Він ішов просто по тій дорозі, якою призначив Йому йти Небесний Отець.

Коли Христос умер на Голготі, здавалося, що не тільки Він умер, але і все Його діло, яке Він зробив на землі за свого життя, теж померло. Сатана ніби наперекір Христовим словам „на сьому камені збудую церкву Мою і ворота пекельні не подужають її“ — захитав Божими вибранцями так сильно, що могло здаватися, що вони вже ніколи не піднесуться на той рівень духовного життя й діяльності, на яким вже знаходилися до Христової смерти. Слова „Поражу пастиря й розсиплються вівці стада“ — сповнилися точно. Апостоли розсипалися кожен у свій бік, як предсказав їм Спаситель. Христос остався на хресті сам. Навіть небесний Отець, що все був з Ним, тоді Його покинув. Прокляття гріхів усього людства впало на Нього, як на невинного й неперочного Агнца Божого, що взяв на себе добровільно гріхи цілого світу. „Кара за гріх — смерть“ — упала на Нього одного за весь світ. Так Христос умер за нас, розп'ятий на хресті між двома розбійниками. Гріб Його накрили вороги тяжким каменем, запечатали печаттю й обставили римськими вояками, щоб стерегли Його. На серці Христових учнів лежав також тяжкий камінь, камінь страху, сумніву й великого смутку. Вороги правди тріюмфували. Та їхній тріюмф незабаром покінчився соромом і невдачею. Антихристи помилились грубо.

Так проминуло дві ночі й один день. Настав прекрасний великодній ранок. Була неділя, перший день тижня. Тоді сталося найбільше чудо в історії світу: „І ось трус великий стався, янгол бо Господень зійшов з неба, прийшов, відкотив камінь від дверей гробу й сів на нім. Був же вид його, як блискавиця й одежа його біла, як сніг“. Відважні й озброєні римські вояки, що стерегли гріб, попадали, немов мертві на землю. А Христос, повний радости й перемоги, вийшов з гробу живий, нетлінний і могутній, і дістав власть на небі й на землі. Він той самий, що був перед віками, що багато разів об'являвся праведникам Старого Завіту, що народився на цей світ через благословенну діву Марію, і виростав, як чоловік, а жив, навчав, діяв, терпів і вмирав, як Син Божий - Він стояв тепер на землі своїми святими ногами, як Цар цілого всесвіту. Він побідив. Найбільші вороги людства: гріх, смерть і диявол були під Його ногами, переможені Його всемогутньою силою. Від гробу Його понеслась на весь світ радісна янгольська вістка: „Він воскрес!“ Вороги правди, тріюмфуючи, недавно насміхалися над умираючим на Голготі Христом; тепер вони потуманіли й почали далі ширити свою неправду. Але ділу Божому це не пошкодило. Бо з Христом воскресла могутня непереможна сила духа, яка перемагає по нинішній день усі перешкоди й перепони. Вона захитала цілим світом. Таким чином, Христове воскресення сталося найбільшим ударом для царства гріха й неправди. Нині сотки мільйонів душ на цілій земній кулі визнають Христа своїм Спасителем і Господом. Він воскрес не лише з гробу, але й у наших серцях. Христос тепер живий і всемогутній на небі й на землі. Його наука й слава рознеслися по цілому світі. Навіть Його вороги мусять схилити свої голови перед Його

величністю. І щасливі ті душі, що воскресли з Христом до нового життя. Бо Його перемога є їхньою перемогою, Його тріумф є їхнім тріумфом, Його слава є їхньою славою. Тому, брати й сестри, будьмо тверді, стіймо „надто збогачуйтесь у ділі Господньому завсіди, знаючи, що праця наша не марна перед Господом“. (I Кор. 15:58).

Іл. Кубрин
(Стрий, Галичина).

Покликання.

(Свідкування)

Якихсь вісім років тому назад я працював у м. Мільвовки (штат Вісконсен, пів. Америка) при копанню підземного тунелю. Разом із мною там працювало багато слав'ян, але більшість їх була противниками слова Божого й усього святого та доброго. У тунелю робота йшла на три зміни, причому кожна працювала вісім годин на добу. У день випадку, про який я хочу оповісти, мені довелося починати працю о півночі.

Збираючися до роботи, я відчував на душі великий сум, і сам собі не міг пояснити, звідки той сум узявся. Мене ввесь час тягнуло кудись іти й з кимсь говорити, і говорити тільки про Христа, Його любові і спасіння через голготську жертву й через кров, пролиту за грішників.

О півночі я був при праці. Бажання свідчити про Христа не зникло в мені. Хоч я вже не один раз говорив моїм товаришам про Спасителя, але в цю ніч я почував особливо міцне побудження говорити їм знову. І, скорюючися перед цим непереможним натиском сили Духа Святого, я почав оповідати робітникам про те, як Ісус спас мене. Деякі з слухачів спочатку противились моїм словам, але

потім злагодили й навіть почали похвалити та казати, що я оповідаю правду, і що якби всі люди жили по євангелії, то було би на світі дуже добре. Серед цих людей були й безбожники; й ось один з-поміж них почав клясти Творця, біблію й усіх віруючих. У своєму засліпленні він проклинав усе, що є доброго й святого на світі. Це був великий хулитель, цей бідний, нещасний грішник!

Своєчасно ми спустилися до тунелю й там розділилися на дві партії. Почалася праця, але той давній смуток не залишав мене. У мене було почуття, яке виникає в людині, коли вона бачить труп. Мої товариші теж почали говорити про те, що й вони відчувають якусь кволість. Хоч ми намагалися одно одного розвеселити, та це нам не вдалось.

Несподівано залунав якийсь дивний крик. Такий крик у тунелі завжди звіщає про велику небезпеку: це був умовний знак робітникам — кидати все й тікати геть!

Була третя година й двадцять хвилин по півночі. Ми кинулися бігти до виходу з тунелю. Бігли ми, як кажуть українці — „скільки духу мали“. Я був молодший за всіх і встиг прибігти до отвору першим. Я замірявся вже кинутися до драбини, щоби підвестися догори, коли сторож подав рукою знак бігти в другий бік тунелю. Я побіг. Прибігши до місця, де працювала друга партія, я побачив страшне явище: частина тунелю обірвалася й сипучим піском засипала його. Цей пісок у тунелю завжди являє небезпеку й вимагає при праці великої обережності.

При стіні я побачив робітника — парубка, до половини вже засипаного піском. Через пару хвилин я почув голос другого гинучого: „бійтесь Бога, рятуйте!“ І цей, що був напівприсипаний піском, і той, що просив порятунку — обое були богопротивниками. Першого ми хутко від-

копали. Другий — це був той самий, який за чотири години перед тим так страшно прсклинав Всевишнього. Почувши його голос, я, готовий віддати своє життя для його спасіння, був кинувся туди, звідки нісся його голос, але сторожа схопила мене й затримала. Безпомічний чоловік, що гинув, продовжував із темряви просити порятунку. Я не міг знайти собі місця від тривоги й схвильовання. Я просив сторожів, аби пустили мене на порятунок до гинучого, але вони уперто не пускали, кажучи, що мають наказ не допустити нікого до місця катастрофи.

Гинучий тимчасом не переставав благодати про поміч і навіть здалека говорив нам про те, як високо вже засипав його пісок. І таким чином ми довідувались, що пісок засиплює його все вище й вище. Пам'ятаю, як він говорив нам, що пісок дійшов йому вже до грудей, і знову благав нас, аби ми його рятували. Я чув ці слова, хоч їх вже тяжко було зрозуміти, і жаль роздирав мою душу.

Тимчасом гинучий говорив, що пісок дійшов до шиї, потім до обличчя. Потім він став говорити менше... Він живцем потопав, давлячися піском... Пізніше він вже не кричав і не говорив, а тільки хрипів... спасти його не було можливости, бо той, хто кинувся би туди, теж загинув би з ним. Спасити його міг тільки Господь, але він у Бога не вірив...

Так він і втопився в піску... Страшна картина й страшні крики, яких годі забути!..

Тієї ночі Господь говорив до моєї совісти, питаючи мене про те, що доброго я зробив за все моє життя?

Бачучи смерть тієї нещасної безбожної людини, я зрозумів слова Господні: „Що чоловік сіє, те й жатиме!“ Спаситель ясно казав мені тієї ночі, скільки й яких грішників є ще на світі, і що їм

треба проповідувати євангелію... Я не сперечався з моїм Господом й у відповідь сказав тільки: „Нехай буде воля Твоя!“ і там же, під землею — я віддався на службу Господеві...

Нехай благословить Христос усіх, хто читатиме це свідчення й через це спасе хоч одну душу. А віруючих нехай Він зміцнить у вірі, надії й службі для Нього.

Н. Лук'яничук.
(С. Ш. П. Америки).

Про овочі Св. Духа.

(Докінчення).

Як би сьогодні Господь покликав тебе до вічності й тобі довелось би стати останнього дня перед судищем Христовим — то чи не опинився би ти там з порожніми руками? Любий брате й сестро! Перечитай уважно Лук. 13:8 із тієї чудової приповідки, про яку згадувалося в минулому числі „Післанця“, і добре поміркуй над такими словами її: „Він же, озвавшись, каже йому: Господи, зостав її й на се літо, поки прокопаю круг неї та обложу гноєм“. Тут бачимо доброту й довготерпіння Боже. Мимоволі по цих словах згадується зв'язані з ними слова ап. Павла, якими він докоряє тих, що не бажають покаятися: „Або багатством благоді Його та вдержливости та довготерпіння погорджуєш? не знаєш, що благоді Божа до покаєння тебе веде?“ (Рим. 2:4). Отже, через двері покаєння мусить перейти всякий право віруючий християнин, бо без покаєння нема спасіння. Покаєння є перший попередник овочу дерева — його цвіт. Певно тому й наказував Йоан Христитель: „Принесіть же овоч, достойний покаєння.“ (Мат. 2:8). Підемо ж далі й поміркуймо над тим, які то повинні бути повні овочі християнського життя?

Щоби відповідати на таке поважне питання, знову порівняймо людину з деревом, наприклад, з яблуною. Коли посадимо зернятко яблуні, то з нього виросте деревце, але воно буде дике. Якби це деревце лишити рости так, як воно є, то воно виросте, але його овочі будуть дикі: маленькі, квасні, гіркі й ні нащо непридатні. Щоби воно почало приносити овочі добрі, смачні й корисні, мусимо його ушляхетнити через щеплення чи очкування. Для цього потрібно очка від доброї яблуні. Але на тім не кінець. За щепленим деревцем треба багато доглядати, обтинати дикі гони, які довший ще час намагаються виростати від пня, чистити, підливати й т. д.

Цей приклад послужить нам для кращого розуміння, щодо овочей християнського життя. Своєю природою народжена людина дуже подібна до такого дикого деревця; тому й овочі її також є дикі, себто — її вчинки є гріховними, бо вони виростають із гріховної людської природи. Таку дику людину може відродити, ушляхетнити й у ґрунті змінити тільки один Отець Небесний, як господар — виноградар. Тільки Дух Святий є тією щепкою від Божої виноградини; тільки Він може зацепити до наших сердець усяке добро; і тільки тоді людина починає приносити овочі духа, коли Дух Святий заволодіє серцем і життям чоловіка. Про ці овочі дуже ясно говорить нам ап. Павло: „овоч Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, тихість, вдержливість“ (Галат. 5:22,23). Цих овочів людина сама не приносить і приносити не може; їх може приносити тільки той, хто є обдарований звиш, хто народився від Духа Святого. Сам Господь сказав: „Мусите ви народитись звиш... коли хто не родиться від води й духа, не може ввійти в царство небесне“ (Йоан. 3:7,5). А ап. Павло каже так: „Коли ж

хто Духа Христового не має, то сей не Його“ (Рим. 8:9). З усіх цих слів бачимо, що кожна людина, яка бажає бути насеною й приносити гарні та добрі овочі Св. Духа, мусить удруге народитися через слово Боже й прийняти св. Духа, як печать спасіння (Єф. 1:13,14). Сама від себе невідроджена людина може приносити тільки овочі тіла, бо написано: „Коли бо ви були слугами гріха, вільні були від праведности; який же тоді мали ви овоч? такий, чого тепер соромитесь, кінець бо того смерть“ ... „А такими були деякі з вас, та ви обмились, та освятились, та оправдалились ім'ям Господа Ісуса, і Духом Бога нашого“ (1 Кор. 6:11).

Брати й сестри! Приносіть Богові овочі щодня, бо прихід Христов не забариться і Господь прийде, аби взяти перелік з кожного з нас; „всім нам треба явитись перед судищем Христовим“. Кожен нехай дивиться, на чому він будує своє життя, аби його будова встояла (1 Кор. 3:12 — 15). Нехай Господь допоможе нам, аби ми всі приносили Йому багато овочу для великої слави нашого Господа.

*А. Бодак
(Вапенне, Лемківщина)*

Чи ви вже внесли передплату за 1933 рік?

Чи заплатили ви залеглість?

„Післанець Правди“ щомісяця ревно виконує свій обов'язок і своєчасно з'являється в вашій хаті.

А чи виконали ви свій обов'язок?

Похід на Голготу.

(Уривок із повісти „Бен-Гур“ Л.Валес'а, пер.З.Б.)

„Встань, сину Юди й ходи з нами. Вже запав вирок. Хрест вже готовий стоїть на Голготі!“ — „Для кого?“ — „Для Назорея. Вони взяли Його минулої ночі й зробили над Ним суд. Уранці завели Його до Пилата, який двічі відмовився видати Його. Вкінці Пилат обмив руки й сказав: „Нехай це на вас спаде! А вони відповіли“.— „Хто відповів?“ — „Вони - священники й нарід — нехай кров Його спаде на нас і на наших дітей“...

„Святий отче Аврааме!“ крикнув Бен-Гур: „яке нещастя! Ходімо, браття, ходімо на Голготу!“...

Похід народу відбувався дуже поволі. Однак, по кожному обличчю можна було пізнати, що ті люди поспішають бачити або страшенне видовище, або якусь наглу катастрофу. Попереду йшла громада хлопців, які верещали й вигукували: „Цар жидівський! Цар жидівський! Дайте дорогу цареві жидівському!“ За ними йшов мірним кроком відділ легіонерів, а позад них — Назорей.

Він був ледви живий. За кожним кроком спотикався, неначе мав упасти. Закривавлена верхня одежа, роздерта на раменах, звисала з Його тіла. Його босі ноги лишали криваві сліди на камінню. На шиї мав прив'язану дошку з написом. Терновий вінець був твердо насунутий на Його голову, й із страшних ран спливала кров на обличчя й на шию. Його шкіра, де тільки можна було побачити її, була смертельно біла. Руки мав зв'язані спереду й свого хреста мусів сам нести аж до місця страчення (у цей мент якийсь земляк Назорея замість Нього ніс цього хреста).

Чотирьох жовнірів ішло біля Нього, щоб захищати від товпи, котра часом прискакувала до Нього, біла Його й плювала на Нього. Однак, Він не видавав із своїх вуст жодного голосу або зойку, і ввесь час дивився в долину. За Назореем ішли два чоловіки, які несли на плечах хрести. Це були два злочинці, які мали згинуть з Назореем. За ними йшов чоловік у митрі й золотій фляоні — то був первосвященник. Біля нього виступав доглядач храму, а за ними в порядку посувалися члени синедріону і дов-

гий ряд священників у білих одежах із густими фалдами. А далі, як весняна повідь, пливли товпи народу. Там були візники, перекупки, огородники, винарі, чужинці, сторожі й слуги храму, злодії й розбишаки та сила інших людей, котрих годі було залічити до якоїнебудь класи. Вони з'явилися — ніхто не знав — звідки й коли, і виглядали — голодні й жадібні, обдерті й з розкудовченим волоссям, неначе вовки з пустелі. Деякі з них мали мечі, однак більшість була озброєна в списи, кілки й каміння. Тут і там було видно людей із вищих клас — письменників, старших рабинів, фарисеїв та садукеев. Вони заохочували товпу й керували нею. З усіх сторін було чути крики: „Цар жидівський! Робіть місце для царя жидівського! Осквернитель храму! Богохульник! Розпни його, розпни його!“...
* * *

На вершку низького горбка, заокругленого, неначе череп, було місце — сухе, повне пороку, без усякої рослинности, окрім непривітного будяка. Це місце було окружене живим валом людей. Одні пхалися наперед, другі озиралися, а інші намагалися здержати тих, що пхалися ззаду. У середині муром стояли римські легіонери й здержували натовп, що творив другий, зовнішній мур. Легіонерами керував сотник.

Цей невеличний горбок, це — стара арамейська Голгота, у латинській мові — Кальварія, а по-українському — Череп.

На схилах горбка, на місцях, нижче й вище положених, стояли тисячі й тисячі глядачів. Ніде не було видно й клаптика землі, або травиці: куди поглянути — усюди визирали тверді очі незчисленої сили людей. А трохи далі видно було тільки обличчя без очей, а ще далі — й обличчя неможна було розпізнати. Усі ці люди цікавилися тим, що мало статись на горбку. Вони не звертали майже жадної уваги на двох злочинців — їх інтересував тільки Назорей. Його одного вони ненавиділи, бо боялися; Його, котрий любив усіх і за них мав згинуть. Можна було бачити, як на вершку горбка кількох жовнірів і робітників приготовлювали хрести. Ями для хрестів уже були готові, тепер тільки поперечні рамена пристосовували до дерева.

„Скажи людям, нехай поспішать“, промовив первосвященник до сотника: „от цей“, він показав рукою на Назорея: „мусить згинуть й бути похороненним, заки сонце зайде, щоб не споганити землі... Так говорить закон!“

Один жовнір приступив до Назорея й подав Йому щось напиться, одначе Назорей не прийняв чарки. Опісля другий підійшов до Нього, здіймив Йому з шиї таблицю з написом і прибив її до дерева хреста. Цим покінчилися приготування.

„Хрести вже готові“, сказав сотник до первосвященника. Той махнув рукою й видав наказ: „Хай богохульник іде перший! Син Божий повинен знати, як спасти себе... Ми побачимо!“ Між людьми, котрі досе викрикували щось від нетерплячки, запанувала могильна тиша. Наступив час виконання жорстокої і навіть для думки страшної кари — мали прибавити засуджених до їхніх хрестів. Коли в тій цілі жовніри поклали найперше свої руки на Назорея, тремтіння перейшло по величезному здвигові народу. Навіть люди з кам'яним серцем чомусь здригнулись. Опісля були з них такі, які говорили, що повітря раптом остигло й вони тремтіли від холоду.

Тимчасом на горбку робота посувалася жваво вперед. Сторож зняв одіж із Назорея, і Він стояв перед очима людей нагий. На Його плечах видно було криваві сліди від ранішних побоїв. Його немилосердно поклали на хрест і розтягнули руки на поперечині хреста. Цвяхи були гострі... кілька ударів, і вони перейшли через м'яке тіло на руках; потім умістили одну ногу на другій і одним цвяхом прибили обидві до дерева. А Назорей ані відгукнувся, ані навіть не застогнав — не зробив нічого такого, щоби ворог міг сміятися: бо ті, що любили Його, могли би застидатися Його кволістю. „У котрий бік має бути обернене Його обличчя?“ спитав жовнір. „До храму“, відповів первосвященник: „я бажаю, щоби Він, умираючи, міг бачити святий храм і те, що нічого йому через Нього не сталось“.

Робітники підняли хрест разом із прибитим до нього Назореєм і понесли його на місце, в якому мав бути встромлений до землі. На даний знак спустили дерево до викопаної ями, і тіло Назорея звисло на прибитих руках. І все-таки ані голос нарікання, ані зойк болю не вийшов із Нього. Тільки почувися найсвятіші слова: „Отче, відпусти їм; не знають бо, що роблять!“

Тепер, коли хрест появилася високо понад усіма людьми й відбився на синім небосхилі, люди повітали його вибухом радості. Ті, що могли бачити й читати напис над головою Назорея, стали хутчіЙ його відчитувати. Потім

те, що перечитали, передавали іншим далі, і за хвилину люди довідалися, який був напис, і з усіх сторін із сміхом і глузуванням вигукували: „Цар жидівський! Хай живе цар жидівський!“ Первосвященник зрозумів, яке вражіння може зробити цей напис і запротестував проти нього, але надарма...

Сонце хутко підносилося до полудня; горбки залюбки відкрили перед ним свої груди; далі положені гори пишались пурпуром, в який щедро прибрало їх сонце. А храми, палати, вежі й інші будови міста, здавалося, виблискували сяйвом, неначе викликаючи гордість у людях, які дивилися на них.

Раптом темрява почала насуватися на небосхил і закривати землю: сутінок був спочатку ледви помітний, а потім щораз густішав. Люди, не довіряючи своїм очам, запитуєчи дивилися один на одного, потім на сонце, опісля на гори, які неначе відсувалися від них; а потім на околицю, яка неначе зникала в тіні. Люди зблідли й здержували свій віддих. Тінь упала на землю й поволі перемінювалася в темряву. Одначе відважніші духом не покидали горбка.

Тимчасом було поставлено хрести з розп'ятими злочинцями. Військову сторожу було усунуто, і тепер люди, ніким не спинювані, стали пхатися до хрестів. І зараз же голота піднесла крик і вигуки, звернені до Назорея: „Ха-ха-ха! Якщо ти цар жидів, то спаси себе!“ крикнув якийсь жовнір. „А справді“, сказав священник: „як зійдеш до нас з хреста, то ми повіруємо в тебе.“ Інші хитали головами й говорили: „Казав, що зруйнує храм і відбудує його за три дні, а себе спасти не може!“ Інші кричали: „Він називав себе Сином Бога! Побачимо, чи Бог прийме Його!..“

Вже друга година після розп'яття минула. Для Назорея надходили ще нові години наруги. Глуму й повільної смерті. За цей час Він промовив тільки один раз: коли ставили Його хреста, декілька жінок приступило й стало на колішках. Між ними Він побачив свою мати й улюбленого ученика. „Жено, ось син твій“, сказав, піднісши свій голос, а до учня сказав: „ось мати твоя“.

Вже минула й третя година. Люди все ще стояли на горбку, неначе прикуті. Здавалось, що то ця ніч серед дня так вплинула на них. Але люди стали тепер спокійніші, як минулої години; один за одним підходили до Назореєвого хреста, спокійно дивилися на Нього

спокійно відходили. Цю переміну можна було завважити й серед сторожі, котра незадовго перед тим кидала жереб на одіж Розп'ятого. Ця сторожа стояла тепер із своїми старшими дещо збоку й більш пильно, як юрба народу, приглядалася до Розп'ятого. Люди то приходили, то відходили. Коли Він голосніше зідхнув, і коли серед невимовних мук перекинув голову на другий бік, сторожа зараз це помітила.

Найцікавим за все було те, що й первосвященник і його товариші, котрі судили Назорея вночі, з протягом часу змінили своє поступовання: коли почала западати темрява, вони стали тратити свою певність. Деякі з них знали астрономію й розуміли, що то є затьміння сонця, себто подія, котра в тих часах була страшною для простого люду. Знання астрономії вони дістали в спадщину від своїх батьків іще за часів вавилонської неволі й цю науку далі плекали при храмі. Отож, коли сонце затьмилося, вони зібралися довкола первосвященника й міркували над тим, що бачили. „Але ж тепер є місячна повня, тож неможливо, щоби це було затьміння сонця“, говорили вони. А поніже ніхто з них пояснити цього дивного явища не міг, то в глибині серця вони зрозуміли, що це затьміння знаходиться в зв'язку з Назореєм, і надзвичайно занепокоїлися. Із свого місця поза жовнірами вони слідували за кожним словом і рухом Назорея, із страхом слухали Його зідхань і пошепки говорили між собою: „Цей чоловік міг бути Месією, а тоді...“ одначе, вони почекають і побачать...

Коли вже минала половина третьої години, якісь люди з найнижчої кляси, обідранці й шумовиння із гробів поза містом - надійшли до середнього хреста. „Оце він, новий жидівський цар“, сказав один із них. А інші закричали серед глузування: „Нехай живе, хай живе цар жидівський!!!“ Не діставши жадної відповіді, вони приступили ближче. „Якщо ти справді цар, або Син Божий, то зійди з хреста“, галасували вони. Тоді один із злочинців на хресті перестав йокати і покликнув до Назорея: „Так! Якщо ти Христос, спаси себе і нас!“ Люди сміялися й притакували до цих слів і похваляли їх. А коли очікували відповіді, другий злочинець, що висів на хресті, сказав до першого: „Невжеж ти Бога не боїшся? Ми дістали справедливу заплату за наші вчинки, цей же не вчинив нічого злого!“

Зібрана голота здивувалася. Серед тиші, яка настала тоді, промовляв той же злочинець,

але вже до Назорея: „Спогадай мене, Господи, як ввійдеш у царство своє!..“ І коли він це говорив, Назорей чистим та впевненим голосом дав відповідь: „Істинно глаголю тобі: сьогодні зі мною будеш у раю!..“

Біля хреста наступило велике замішання; хитрі письменники й священники занепокоїлися... Вони ж розп'яли на хресті Назорея за те, що Він по всій країні називав себе Месією... І ось на хресті Він іще з більшою самопевністю не тільки підтверджує, що Він є Месія, але ще навіть і рай злочинцеві обіцяє. Вони затремтіли над овоїм учинком. Первосвященник, не зважаючи на всю свою гордість, налякався. Звідки ця певність у Назореч, якщо вона не походить від Правди? А що ж таке Правда, як не сам Бог?... Небагато тепер бракувало, щоби вони всі повтікали...

Віддих Назорея ставав шораз трудніший. Видно було, що наближався кінець. Тільки три години Він був на хресті і вже вмрав... Тоді почувися слова вмираючого: „Боже мій, Боже мій! Нащо мене покинув еси?..“ Усі затремтіли... Але знову почувися вже останні слова, вимовлені кволим голосом; „Отче, у Твої руки передаю духа Мого!..“ І Назорей помер на хресті... В одну мить ця вістка рознеслася поміж людьми. Люди шепотіли один до одного: „Він помер! Він помер!..“

І коли вони так стояли, дивлячись один на одного широко розплющеними очима, земля почала трястися: кожен хапався за свого сусіда, щоби втриматися на ногах. В одну мить розійшлася темрява й засвітило сонце... А кожен, похитуваний землетрусом, неначе п'яний дивився на хрести. Вони бачили три хрести, одначе той, що посередині, був найвизначніший. І здавалося людям, що коли тряслася земля, тіло на цьому середньому хресті хиталось і підносилося вище й вище до блакитного неба. І кожен чоловік із цієї товпи, що ляв Назорея; кожен, хто вдарив Його; кожен, що голосував за Його розп'яття; кожен, що йшов у процесії з міста; кожен, що в своєму серці бажав Йому смерті — кожен із них почув на собі провину і кожен зрозумів, що як хоче жити, то мусить якнайшвидче втікати від цієї страшної грози з хмар.

Вони почали втікати що - сили; одначе, землетрус котився слідом за ними й кидав ними на всі боки, а страшний гук від скель, що вибухали під їхніми ногами, ще більше страху наганяв на їхні серця. Вони били себе в груди

й у страшній розпуці кричали, що Його кров упала на них. Садукеї й фарисеї, місцеві й заїздні люди, священники й світські, багаті й жебраки — всі без розбору падали й котилися. Коли вони вигукували ім'я Господне, розгнівана земля у відповідь на це ще дуже трясла ними й кидала покотом. Цей гнів землі не обминув і первосвященника: він упав на землю; болото й сміття обліпили його священничі ризи; його золоті дзвіночки наповнилися піском, до вусів наїхався порох... Він зрівнявся з своїми людьми бодай в одному: кров Назорея впала на них усіх.

Падіслав І. Палівода, Америка

У великодню ніч.

(Із давноминулого).

Це було років двадцять п'ять тому...

Я був тоді нестриманим, мрійливим юнаком, який поривався в широкий світ, аби пізнати його й... правду. Багатенько я тоді попоїздив і досить запізнався з світом. Щоджо правди, то, на превеликий жаль, я так і не побачив її, бо тоді шукав її в людях, а не в Бозі...

Тієї давноминулої весни я опинився далеко від України, аж у північному Сибіру.

Ми вже п'ятий день пливли по великій ріці, на якій тільки тиждень тому зрушило кригу. Пливли поволі, обережно, тільки вдень, бо боялися зударів з кригою. Наш великий, на три поверхи, американського типу пароплав, був перший, що вирушив у далеку північ. Весна була дуже рання, якої ніхто з тамошніх „чалдонів“¹⁾ не пам'ятав. Легкий вітерець, що дмухав від Крижаного океану, був іще пронизливо холодний, але сонце вже так палило, що сніги в „тайзі“²⁾ топилися на очах. Праворуч

над рікою здіймалися гори, на яких удень і вночі ревла „тайга“: могутні вікові смереки, піхти та сибірські кедрі³⁾) провадили свою віковічну розмову з небом. Ліворуч тягнувся порожній Барабинський степ, на якому вже згинув сніг. Вода в ріці, що весь час прибавлялася з Байкалу та з Саянських гір, швидко підносилася й заливала низини по обидва боки. Звичайна двохкілометрова широчінь річки давно вже зникла, і ріка часами була подібна до моря; лівого берега її вже не було знати. День і ніч над цим морем летіли без перерви гуси, качки, журавлі й безліч іншого птаства, яке поривалося до Крижаного океану на безлюдні, багаті ягодою „тундри“⁴⁾.

Пасажирів на пароплаві було декілька сот; усі вони поділялися на багато груп: по клясах (на пароплаві їх було чотири), по походженню, багатству, ученості, національності, фахові й т. д. Купка військових на чолі з генералом трималася особно й від урядовців і від купців; декілька англійців не змішувалися ні з росіянами, ні з німцями. Пасажири нижчих кляс так само не мали єдності. Тут був мішаний нарід — справжній інтернаціонал: купці, шукачі золота, промисловці, переселенці, представники всіх народів Росії, яких доля чи, скорше, недоля - закинула в ці далекі північні краї. Тут були шукачі щастя, ошуканці з усього світу, що їхали шукати жиру на диких північних народцях. Їх усіх не об'єднувала ні мова, бо мов було декілька; ні релігія, бо й релігій було багато: тут були православні, католики, лютерани, англіканці, старовіри; була купка „сектантів“, яких везли на заслання; тут було багато якутів, тунгузів, самоїдів, остяків, сагайців, кизильців⁵⁾) та інших, які офіційно лічилися православними, а фактично були

¹⁾ сибірський селянин; ²⁾ сибірський пра-старий ліс;

³⁾ різні дерева тайгі; ⁴⁾ холодна пустеля по берегах Крижаного океану, без лісів; ⁵⁾ сибірські напівдикі народи;

поганами: коли приносили своїм богам на жертву оленя, то кров'ю його мастили по вустах не тільки своїх дерев'яних богів, але й вуста тих святих православних, ікони яких висіли в них по „юртах“¹⁾. Вони з страхом поглядали на бородатого та волосатого православного попа, який проходжувався по чардаку пароплава, і з глибокою пошаною відносилися до своїх двох „шаманів“²⁾, з якими по цілих днях не то радилися, не то молилися.

Було на пароплаві досить „варнаків“³⁾, які крали з-під носа пасажирів. Нарешті, була тут ще одна кляса подорожніх, яких не було видно, але яких іноді було чути: тихими вечорами, коли пароплав причалював до берега, із самого споду пароплазу доносився спів журних, за душу сіпаючих сибірських пісень і брнів сумний брязкіт залізних кайданів — то була велика купа каторжан, яких везли десь до Туруханського краю.

Я подорожував для приємности, але тим часом жадної приємности не було: пароплав різав каламутні хвилі ріки; угорі, перегонюючи пароплав, летіло хмарами дике птаство; праворуч бігли гори, покриті „тайгою“, та іноді з'являлися маленькі села, звідки мешканці махали до нас хустками й руками; незабаром ця одноманітна картина мені обридла. Усі пасажири так само нудилися. Один тільки раз життя на пароплаві пожвавішало й усі подорожні неначе прокинулися, коли побачили на березі купку ведмедів, один з яких став на задні ноги й почав лапою, неначе загрожуючи, махати до нас.

Одного разу, переходячи по великому, просторому чардаку третьої кляси, я побачив людей, які поралися з якимись столами, стільцями, іконами й великими цер-

ковними свічками. Я запитав, що вони роблять.

„Церкву тимчасову лаштуємо“, була відповідь. А один із робітників запитав: „Хіба ви не знаєте, що завтра Світле Христове Воскресення?“

Незабаром вістка про те, що завтра наступає Великдень, що на пароплаві улаштовують церкву — облетіла всіх подорожніх; десятки глядачів незабаром обступили місце праці, обговорюючи всебічно цікаву подію. Деякі з глядачів самохить зголошувалися до роботи, і праця пішла швидше. Зараз же знайшлися й діяльні підприємці: двоє „афенів“⁴⁾ із Володимирської губернії, що везли на далеку північ свій крам, улаштували тимчасовий склеп, виставивши на продаж ікони й іконки, хрестики, медалики, ладанки, флашечки з свяченою водою й т. п. За якусь годину вони почали продавати навіть справжні крашанки, невідомо де й як пофарбовані. Життя на пароплаві зажевріло.

День був надзвичайно теплий. Я дивився на блискучу воду, на далекі береги й думками переносився на Україну, на Дніпро, до Києва. Я пригадував собі Київ у великодню ніч, коли від вечора до ранку майже все населення міста не спить, блукаючи з запаленими свічками по переповнених церквах, соборах, монастирях, площах і вулицях столиці України.

Непомітно надійшов тихий, теплий вечір. Зоряна ніч обхопила й тайгу, і річку, і пароплав. Я не міг спати в цю ніч і блукав по пароплаву. Усюди був рух та хвилювання. Тільки купка „сектантів“ не брала участі в загальному хвилюванню: вони все читали якісь свої книжки та співали свої пісні. Біля півночі почали сходитися люди на службу Богу. Усі були тихі, переповнені тим дивним спокієм, який, здається, тільки

¹⁾ намети сибірських мандрівних народів;
²⁾ поганські жерці; ³⁾ волоцюги, бувші каторжники;

⁴⁾ російські мандрівні крамарі.

й буває на Великдень та на Різдво. Раптом та різниця поміж людьми, яка так виразно ділила їх на класи та групи, почала зникати; усі неначе почали розуміти, що перед лицем Божим вони всі — однакові.

Із мелодійно — журливим брязкітом кайданів, оточені густою лавою салдатів із наїженими багнетами на рушницях — повиходили на чардак похмурі, суворі й бліді каторжани в довгих сірих халатах і стали однією мовчазною суворою юрбою. І, дивна річ, їхня присутність не тільки не зменшила загального лагідного настрою, але, здавалося, ще збільшила його: усі люди неначе почували, що й ці страшні злочинці перед Богом теж люди, як і всі.

Коли почалося богослуження й полявся гарний спів хору, побожний та ніжний настрій ще збільшився. З усіх боків доносилося зідхання, стогін; дехто навіть плакав. Усі пасажири стояли на молитві; світло свічок ласкаво блимало й неначе вітало далекі тихі зорі в темному тихому небі...

І раптом почувалися слова великодньої псалми: „Да воскреснет Бог і розточаться вразі Його“... й у відповідь понеслися солодкі згуки співу „Христос воскрес із мертвих!“.. Блиск свічок став ще яснішим, обличчя людей зробилися ще добрішими... Чудовий спів говорив про велику радість, про величезне щастя для всіх людей... „Паска великая, паска священная, паска двєрі райськія нам днесь отверзающая“, співав хор. Потім той же хор говорив людям про велику любов, яку виявив воскреслий Господь людям, і намовляв їх: „і друга друга обіймім! Рцем „братія“ і ненавидячим нас! Простім вся согрішенія!“..

І люди раптом неначе зрозуміли таємницю Христової любови: коли священник посвятив паски й служба скінчилася, усі пасажири раптом кинулися одно до одного. Усі перетинки між людьми враз зникли: старшини, жовніри, купці, урядовці, селяни, каторжани, пані — усі змішалися в одну купу, обіймалися, цілувалися — „христосувалися“... грубий генерал обій-

мав високого салдата, купець цілувався з каторжаньном... Навіть холодні англійці й спокійні німці мусіли в цю ніч усміхатися й цілуватися з брудними якутами й чалдонами.

Здавалося, сам Господь зійшов до людей й відкрив їм очі на свою правду. Здавалося, що відтоді всяке зло, і гріх, і ненависть повинні були зникнути з пароплаву... Здавалося, що всі люди стали братами... Здавалося... Але... тільки так здавалося...

Скінчилася служба, погасли свічки, а з ними неначе й цей святий настрій погас... Люди посумніли, понасуплювалися... Почулися крики, накази... Салдати почали гримати до арештантів, і ті з дзвоном кайданів посунулися кудись удолину... Усі почали розходитися... Усім неначе було соромно, що вони грали якусь комедію, що дозволили собі розчутитися...

А вранці я прокинувся від співів, криків, галасу. Вийшов на чардак і всюди побачив людей на - підпитку; грали „гармошки“, під згуки яких п'яні люди танцювали. Перетинки поміж класами зриву повиростали, й пасажири першої й другої класи з призирством й огидою дивилися на подорожніх третьої й четвертої класи. А ті в свою чергу з ненавистю дивилися на перших. Надвечір почали вибухати бійки; потім у четвертій класі зарізали якогось „варнака“; у першій класі якийсь старшина стріляв до купця; у другій — побилися пляшками від пива.

На пароплаві панував другий бог — князь світу цього. Святого миру й любови, які блиснули перед очима пасажирів уночі, і сліду не було. Ніхто вже більше й не згадував про воскреслого Христа. Одні тільки поганські „шамани“ у той день, ніби на докір „християнам“, не піячили й трималися тихо, та „сектанти“ постарому зтиха читали свої книжки й співали свої пісні.

І не снилося мені тоді, що колись, аж за п'ятнадцять років, остаточно зникне в мене всяка пошана до того „християнства“, яке є гіршим від усякого поганства, й я сам стану одним із тих „сектантів“, яких я бачив у ту великодню ніч на сибірському пароплаві. *Л. Ж.-Пович.*

КАНАДІЙСЬКИЙ КУТОК.

Господь дійсно воскрес!

Лук. 24 :5-6.

Першого дня в тижні згадуємо воскресення Христове і, слідуючи за апостольським прикладом, уважаємо той день за день відпочинку. Спокій і спочинок для наших тіл і душ знаходимо отже в воскресенню нашого Спасителя. Беручи участь у цьому воскресенню, тішимося відпочинком, який застається для Божого народу. Ті, що вірують у воскресення Христове, входять у відпочинок так, як Він сам спочиває по правиці в Отця. Спочиваємо в Ньому, бо Його праця в тілі Його є скінченою. Його воскресення є доказом того, що Він зробив усе те, що було кінцем для спасіння Його людей.

Насамперед ми звернемо нашу увагу на декотрі, дуже повчаючі пам'ятки, котрі кружляють навколо того місця, де Ісус лежав. Хоч Він не є вже там, але колись Він був там. Він був розп'ятий, помер і був похований. Він був таким самим мертвим; якими є й сучасні мерці з тією хіба різницею, що Його тіло не бачило зіпсуття, і що смертні пута не могли Його стримати. У Його очах не було зору, у Його серці не було життя; думка втікла з Його утернованої голови, мова замовкла на Його золотих вустах. Він не тільки виглядав, як мертвий, але в дійсності був мертвим; питання Його смерті було розв'язано за допомогою списа, і Його тіло було положено до мовчазного гробу. Понеже Його там тепер нема, подивімося та пошукаймо тих пам'яток, які Він там у гробі залишив.

Він залишив у гробі пахощі.

Коли Христос воскрес, то Він не забрав з собою тихкоштовних пахощів, в яких було сповите Його тіло; Він залишив їх у гробі. Никодим приніс багато мира й алое, і все те лишилося там. У духовному розумінню наш Господь виповнив гріб пахощами. Од нього не несло гниллю, але ароматом надії. І з ап. Павлом ми можемо тепер сказати: „Де в тебе, смерте, жоло? де в тебе, пекле, побіда?” (1 Кор. 15:55).

Він залишив і гробову одіжку.

Христос не вийшов із гробу, сповитий погребальними плахтами. Коли Петро прибіг до гробу, то побачив гробову одіжку, зложеною там, де лежав Ісус. Це все зробив Господь для нашої радості: коли нам доведеться піти до кімнати смерті, вона вже не буде виглядати для нас страшною, бо наш Відкупитель прикрасив її, як королівську палату, своїми свідоцтвами. Коли віруючі відходять до тієї своєї останньої кімнати, то вони це роблять у спокою, бо мають великий доказ, що колись покинуть цю свою сумну оселю так, як Христос лишив свою. Та гробова одіжка немов той переможний прапор, який повітає після великої побіди над ворогом.

Він залишив і хустку, котрою було зав'язане Його лице.

Ось там залишилася та хустка. Вона стала Йому ненотрібною, коли Він повернувся до життя. Ви, котрі плачете, уживте тієї хустки для витирання ваших сліз. Ви, вдови й сироти; ви, плачучі брати й сестри; о, ви, Рахелі, котрі не маєте втіхи тільки тому, що ваших дітей нема

з вами — ви всі візьміть ті хустки, котрими було обв'язано голову й лице нашого Господа, й обітріть ваші сльози навіки, бо Господь дійсно воскрес і нині говорить до вас: „Перестаньте голосити й проливати сльози, бо всі мертві колись повернуться з землі. Ваші мерці колись оживуть разом з Господом, тому не смуткуйте, як ті, що надії не мають. Бо коли віримо, що Ісус помер і воскрес, так вірмо, що й наших мертвих, що впокоїлися в Ісусі, Він приведе разом з собою!“

Він залишив позад себе янголів.

Янголи не були перед тим у гробі, але зійшли туди під час воскресення Христа. Один відвалив каменя, а другий сів там, де лежало Ісусове тіло. Вони були особистою сторожею Великого Гетьмана і тому прийшлина Його воскресення, аби служити Йому, пильнувати дверей і відповідати на запити Його друзів. Янголи є повні життя й енергії, але вони не завагалися прийти до гробу й прикрасити його, як квіти приходять оздобити весняну, ще мертву після зими — землю. Ніде не сказано, що Господь відкликав тих сторожів од гробів своїх святих; тому, коли вмирає віруючий, навіть такий бідний, як Лазар, або такий зневажений, як сам Ісус, то янголи візьмуть такого віруючого й перенесуть його до грудей самого Господа.

Що більше залишив нам Господь позад себе? Він залишив одвертий вихід із гробу!

Камінь був відвалений і страшна тюрма залишилась без дверей і перестала бути в'язницею, бо вже не мала того, чим можна зачинити й стримати заарештованих. Самсон витягнув стовпи і виліт їх разом з брамою раз назавжди. Ключ забрано від смерті й віддано до рук Князя Життя. Як колись з Петра, веденого янголом, поспали кайдани, так з усіх віруючих

поспадають окупи, і віруючі — стануть вільними великого ранку воскресення.

II.

Наш текст говорить також про даремно шукаючих: „Чого шукаєте живого між мертвими? Нема Його тут, а встав!“

Тепер є багато місць, де люди шукають Його, і надарма, бо не знайдуть Його там, як би ревно не шукали Його. Бо ж неможливо знайти там щось, де його нема. У теперішній час багато людей шукають Христа між гробами церемоній церковних та формалізму, або, як каже ап. Павло, серед „мізерних первотин“ (Гал. 4:9). Ці люди зважають на дні, місяці, пори й роки при встановленні християнських свят. Відколи наш Господь воскрес, юдаїзм і всякий мертвий формалізм стався нічим іншим, як тільки мертвим гробом. Різні перетинки й тини старого завіту були лиш тінню, і коли прийшла дійсність, то тінь зникла. Деякі християнські церкви намагаються знову ту тінь привернути назад, щоби нею замінити дійсність Божу, і доходять до того, що мертва, формальне християнство стає ще тяжчим ярмом, ніж був сам юдаїзм. А коли християнство стає мертвим, то воно не несе людям жадної помочі, а з'являється перепоною й тягарем. Люди можуть віктинятися від одного святого дня до другого, і від одного святого місця до другого, можуть вік блукати поміж різними попівськими вигадками, але вони там, між цими мертвими гробами формалізму не знайдуть живого Ісуса. Бо ж Він сам сказав: „прийде час, коли ні на горі сій, ані в Єрусалимі поклонятиметесь ви Отцеві... прийде час, і вже єсть, що правдиві поклонники поклоняться Отцеві духом і правдою; Отець бо таких шукає поклоняючихся Йому“ (Йоан. 4:21-23).

Ісус роздер завісу церемоніяльного поклоніння, а священники шукають, чим би полатати ту завісу, й як би відбудувати ті гроби, які Господь поторощив. Але Він нині повторює до наших вух стару пересторогу: „Пильуйте ж добре душ ваших, бо не бачили ви ніякої постаті в день той, як із полум'я промовляв до вас Господь на Горєб—горі, щоб ви не зледащили та не почали робити собі тесані постаті, подобу якої постаті, постать жіночу, або чоловічу"... (5 Мойс. 4:15-16).

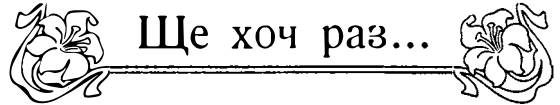
Чи не роблять тепер щось подібне, коли в велику п'ятницю будують гріб, ставлять фігури й потім поклоняються цьому твориву своїх рук. Кладуть перед собою образ мертвого Христа й моляться до нього, а потім „воскрешають“ Його. Якби Господь не воскрес, то можливо, що таке шукання було би зрозумілим. Але ж Він воскрес і Його нема там!

Інші знову шукають Христа між гробами моральної реформації.

Наш Господь колись порівняв фарисєїв до мертвих гробів, що зверху побіляні, а в середині повні є гнилі та смороду. Вони гадали, що гарний зверхній вигляд може задовольнити Всевишнього, та що Він не буде такий суворий, аби заглядати до їхніх серць. Многі шукають спокою своїм душам та прощення через залишення деяких тяжких гріхів; але доки Дух Святий не торкнеться їхніх сердець і не переконає їх в їхніх гріхах, доки вони не приймуть Христа, як свого особистого Спасителя, доти всі їхні шукання будуть даремні. О, не шукайте живого спасіння між гробами мертвих реформ, бо там ви того спасіння не знайдете!

(Докінчення буде).

Зібрав П. Кіндрат.
Канада.

Ще хоч раз...

Знаю — океан піниться нині,
Невгомований, дикий, страшний...

А за ним бачу я небо сине

І мій край, мій нарід і чужий...

Я не маю крил, як у Ліндберга;

Хоч часом ненадійні вони,

А наче б полетів ними вверх, вверх,

І реальністю ставися б сні...

Ще хоч раз поблукати по лісу,

Де хлопчиськом радів і співав,

Усміхнутися полю і місту...

Чи назавжди „прощайте“ сказав?

Ще хоч раз би волошків нарвати,

Романів та ївашок в полях...

— Не сумуйте, надійтеся! — сказати

Тим, хто любі мені, хто в сльозах...

Але нащо ці мрії болючі?

Лише снами лишаться вони...

Хіба Бог перемінить будучність

І в реальність обернуться сні...

Ів. Кімета - Єфрїмович.

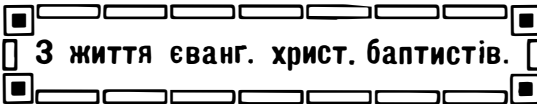
(Канада, 1933)

Нагадуємо нашим передплатникам, які зятягають уплату залеглостей, що

„ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ“
вимагає постійних видатків.

Тому в любові Христовій просимо їх поспішити з надісланням передплати.

Не допустить, щоби наш єдиний український євангельський журнал замовк, як уже замовкло багато інших. Діян. 16:9.

Саскатун.

Золота осінь нахмурилась. Прокинувся холодний вітер, звістив про зиму, що насувала з півночі. Але нарід Христа не зважає, готується до нових активностей, до льокальної духовної конференції, до дня подяки й т. ін. Богато бо радости і торжества приносять ці дні. Церква переповнена народом. Веселий спів. Духовна музика оркестри. Радість покаяння душ. Потім тиждень щоденних євангелізаційних зібрань, їх благословення. Радість різдвяних концертів. Незабутня зустріч Нового Року. Хай буде слава й подяка за все Отцеві Небесному.

Лизард-Лейк і Бигар.

Ці дві Церкви віддалені на яких 20 клм. одна від одної. Перша займає положення духовної матері для другої, але в обох члени дбають про розповсюдження євангелії. Радісні зібрання й концерти мали місце підчас різдвяних свят. Молоді люди

внесли свою частку шляхетної праці. Лизард-Лейк... Церква по — береги була наповнена народом. Місцеві брати й сестри за це посилають хвалу. Потім, наприкінці січня — засідання Генер. Комітету Союзу при цій Церкві. Нові великі збори, лекції для проводячих братів, концерти. Браття проповідники об'їздять колонії. Нарід уважно слухає євангелію в Церквах і хатах. Накінець торжественне зібрання в Саскатуні, — останнє на цей раз в спільній подорожі братів проповідників П. Кіндрата, Я. Винса й І. Кмети-Єфимовича.

Вайсерой.

Ця російсько-українська колонія відкинута далеко на полудень. Віють там вітри холодні. Гуляють поміж горами і в долинах. Сиплють порохом в очі, — снігу майже нема. В Церкві, яку далеко видко навкруги, згромадився нарід. Забуває свої життєві тривоги — в вічнім слові. На дворі хуртовина, але тепло й тихо в серцях тих, що знають живого Христа, у серцях тих, хто згромадився в домі молитви...

Християнський герой.

Ганеше, маленький восьмирічний індіанець, учашав до однієї з місійних станиць Панджабу. У цій великій та таємничій країні Індії християнство посувається вперед дуже поволі, і місіонери бувають іноді переслідувані. Однак, вони мужньо продовжують своє святе діло, і вже багато душ навернулося до Христа.

Смугляве личко Ганеше притягало всіх: воно було жваве, але разом з тим і поважне; великі чорні очі дивилися просто, і він розмовляв спокійно й упевнено; було навіть забавно слухати розмови цього восьмилітнього маленького чоловічка. Коли його питали, ким він бажав би бути, коли буде дорослий, Ганеше завжди поважно відповідав, що він хоче стати християнином. Ніхто не придавав ваги цим словам і на-

віль батьки не звертали на них уваги. Однак, один старий християнин-гіндус зупинив якось хлопчика й спитав: „Чи правда, що ти бажаєш бути християнином, коли виростеш великий?”

„Так таки й є“, відповів маленький Ганеше, дивлячись одверто в очі старця: „так само певно, як те, що я зараз розмовляю з тобою, так я буду християнином“.

„Не легко бути християнином у нас“, відповів старий гіндус, похитуючи головою: „почекай, і ти побачиш!“

„Почекаю й побачу“, твердо відповів Ганеше.

Він став очікувати повноліття й придивлятися; він спостерігав, з яким призиством відносилися люди до гіндусів-християн і жорстоко з ними поводитися, але він залишався незворушеним у своїй постанові.

Коли Ганеше мав шістнадцять років, він пішов до місіонера в сусіднім місті, де раніш відвідував школу, і сказав:

„Пане Саїбе, тепер я по закону є повнолітній і хочу статися християнином. Я вже давно віддався Ісусові, а тепер хочу йти слідом за Ним. Я прийшов до тебе, аби ти мене хрестив“.

„А чи подумав ти про те, що тобі доведеться перенести за Христа?“ спитав його місіонер: „чи знаєш ти, що всі відчакнуться від тебе, що всі родичі битимуть і катуватимуть тебе?“

„Усе це я знаю“, рішуче відповів Ганеше: „про це все я багато думав, і щоб не було, хочу йти слідом за Ісусом!“

Молодий гіндус прийняв хрещення і, не зважаючи на пораду місіонера, не побажав покинути своє село“.

„Ні“, казав він місіонерові: „я не хочу, аби люди казали: Ганеше злякався, коли став християнином, і втік. Він не захотів залишитися й голосити Ісуса Христа в своєму селі.“

„Ну, гаразд, іди“, сказав місіонер: „і нехай хоронить тебе Господь.“

„А чи ти молитимешся за мене?“ запитав Ганеше місіонера.

„А певно, мій друже! Обіцяю не забувати тебе!“

Отож, повернувся Ганеше додому і вступив на шлях страждань. Його постійно били й лаяли, і нарешті замкнули до якоїсь комірчини, без їжи й без води, не зважаючи на страшну спеку. Кожен, хто тільки хотів, мав право ввійти й бити його, скільки кому бажалось.

Але віра Ганешева не зменшалась, а все росла, і він терпляче переносив усякий глум і катування.

Та почув про великі страждання Ганеше один молодий індіянин із сусіднього міста. Він належав до вищої касті¹⁾ і мав певний вплив на селян. Він поквапився прийти й одержав дозвіл не тільки звільнити Ганеше, але й забрати його з собою. Вони прибули разом до місійної станиці, залюбки розмовляючи між собою. Не було вже між ними кастових перетинок, вони належали до одного Спасу, і це з'єднувало їх братньою любов'ю.

Коли місіонер побачив бідного Ганеше, він не міг стримати свого жалісного здивування, так було понівечено гарне обличчя юнака биттям і поневірянням.

„Бідний мій Ганешо“, сказав місіонер: „як гірко мені бачити тебе таким страдником!“

„Ні, пане Саїбе, не побивайтеся так наді мною“, відповів Ганеше: „сталося те, що повинно було статися! Хіба Христос не казав „хто хоче йти слідом за Мною, нехай відречеться себе самого, і візьме хрест свій, та й іде слідом за Мною“ (Мат 16 : 24)? А він ще сказав: „благо-

¹⁾ Населення Індії ділиться на окремі групи чи кляси. Перехід від нижчої кляси чи касті до вищої — неможливий.

словляйте тих, хто кляне вас, робіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто кривдить і гонить вас“. Я ставночно вирішив, що коли стану християнином, то буду во всьому слухняний моему Наставникові Ісусові Христові, і нині радію, що перетерпів за Його хвальне ім'я!“

Ці звичайні слова так схвилювали місіонера, що його очі виповнилися слізьми...

„Як?“ подумав він із почуттям сорому в душі: „я виріс у християнській родині, пережив свою молодість у християнській країні, й я ніколи не досяг до геройства й самопожертви цього молодого гіндуса, за спиною котрого віки поганства!“

Поклавши обидві руки на плечі молодого парубка, місіонер схвилювано сказав:

„Нехай буде благословенний Господь, котрий дав тобі, Ганеше, таку віру! Хай знайде Він ще багато таких вірних прихильників, як ти!“

Чи не соромно й нам, молоді друзі, за нашу боязкість і холодність у той час, коли маємо випадок свідчити про Христа й бути поневіряними за Його хвальне ім'я?

Так, правду сказав Господь, що „останні будуть першими, а перші — останніми“. О, нехай допоможе вам Господь, аби приклад Ганеше не тільки застидав вас, але й запалив у вашому серці бажання стати ревними наслідувачами Христа.

З французьк. переклала
Олена Єрмолинська
(Нересниця, Закарпаття)

Оповідать, що до римського імператора Траяна прийшов чоловік і почав говорити цареві про живого Бога. „Твій Бог!“ обурився цар: „а де Він є? Покажи мені Його!“ — „Прощу підійти сюди“, сказав чоловік і підвів цісаря до вікна: „дивись ось туди“, і показав рукою на сонце. Цар глянув і зажмурич очі. „Не можу дивитись“, сказав він: „бо мене засліплює“. — „Якже я покажу тобі самого Бога, коли ти навіть і на Його твориво дивитися не можеш?“

Псалом.

*О, Ти, кого 'я ледви знаю,
Всесвіту Творче, Спасе мій!
О, Ти, до кого я палаю
Любов'ю у душі моїй!*

*Хто сонця промінням яскравим
У дні блискучім сяє нам;
Хто в небі темнім, величавім.
Вночі зір безліч світить сам —
Боже мій!..*

*Почуй, Христе, моє благання,
До раю двері відчини
І душі моєї хвилювання,
Як бурю в морі Ти стини!*

*Прийми мене в оселю рідну,
Як батько синові пробач,
І наді мною, як над бідним
Померлим Лазарем заплач!
Боже мій!..*

*В Тобі одна моя надія:
Ти радість, світло і спокій:
Життя мого відвічна мрія,
Єдиний Ти притулок мій!*

*Ти заспокой моє сумління,
Здійми з душі моєї гріх;
Я порятунку і спасіння
Шукаю біля Твоїх ніг!
Боже мій!..*

*Ти — Всемогутній, я — безсилій!
Ти цар всесвіту, Гетьман мій!
О, дай мені Ти віри крила,
Щоб міг піднестись я в вирій!*

*Щоб міг я чистою душею
Тебе хвалити по всі дні;
Ти будь утіхою моєю,
Усюди й завжди будь в мені!
Боже мій!..*

Перекл. Л. Ж.

(Ноти: Нов. Нап. 30).

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Гріх і пробачення.

„Обмиј мене, і буду над сніг біліший“. Пс. 51: 7.

Павло недавно одержав гарний кораблик з вітрилами. Коли він пускав його на озеро, усі діти, що бавилися неподалеки, збігалися, щоби милуватися з нього. Із голими ногами, у воді по коліна, Павло пильно стежив за тим, щоби вітер не загнав кораблика занадто далеко; а Павлова мати, що сиділа на березі озера, так само пильно стежила за Павлом, бо боялася, що хлопчик захопиться корабликом і піде за ним до глибокої води.

Як Павло тішився своєю забавою і з якою нетерплячкою він очікував вільних післяшкільних годин, аби піти з матю до озера пускати улюблену забавку! Але раптом мати захоріла й не могла більше супроводити його. Тоді Павло оповістив, що він може піти сам, аджеж не маленький він, не втоне! Але мати відповіла, що буде турбуватися, і заборонила йому йти.

Ось проминуло декілька днів; мати не встає з ліжка, і Павло нудьгує й сердиться! Якось він не витримав: взявши кораблика, він тихцем вийшов із дому й побіг до озера. Побавився трохи й хутенько вернувся додому. Але на слідуючий день йому ще більше скортіло побавитися, і він побіг вже надовго. Сумління трохи мучило його, але він всіляко заспокоював себе.

На третій день, коли Павло знову вибрався тікати, він мимоволі почув роз-

мову служниці з жінкою, що доглядала хору: „Ваша пані дуже поважно хора“, говорила доглядачка: „лікар казав, що прийде ще ввечері, бо турбується за неї.“

Павло зблід. Як? його любя неня небезпечно хора, а він тільки нарікав, що не може бавитися? й ось вже двічі він не покоровився її наказові... А якби раптом вона померла, доки він бавився над озером? Ця думка перелякала його так, що він кинувся до свого ліжка й гірко заплакав... Він раптом побачив себе, яким егоїстом і недобрим сином він був... Його улюблена мама завжди така дбайлива й ніжна до нього, а він навіть не журився тим, що вона страждає, і ще гнівався, що її слабкість заважає йому бавитися. О, як забажалося йому побачити її, просити пробачення, почути її ніжну руку на своїй голові... Він вимив своє обличчя й побіг до матері, але біля дверей зупинила його доглядачка: „Лікар наказав нікого не впускати до слабої“, сказала вона.

Павло з сльозми благав пустити його тільки на хвилину, але жінка відповіла, що повинна виконати наказ доктора. Коли доктор увечері прийде, тоді нехай Павло сам просить у нього дозволу...

Бідний Павло! Він не міг собі знайти місця і в страхі прислухався до найменшого згуку в кімнаті хорої, і думка, що мати може вмерти перше, ніж він випросить у неї пробачення, ця думка нестерпучо мучила його. Але ось він схопив свою таблицю й, хвилюючися, почав щось на ній писати... Потім він постукав до матері й передав таблицю доглядачці, благаючи передати матері, аби вона перечитала й відповіла йому...

Ось що було написано на таблиці: „Кохана мамцю! Прости мене! Я двічі не послухався тебе й був на озері з кораблицом. Мені дуже боляче за цей учинок. Якщо ти даруєш, то зітри твоєю дорогою рукою те, що я написав на таблиці!“

З якою турботою чекав Павло за дверима! Ось, нарешті почувся кроки, і йому передали таблицю. Спочатку він не наважувався відразу подивитися на таблицю, а потім зиркнув і побачив, що все стерто й сліду від написаного не лишилося. Тоді він кинувся на коліна біля дверей і, голосячи, повторював: „Дякую, мамусю любя, дякую, що ти простила!“...

Любі дітоньки! Господь Ісус теж стирає наші гріхи, коли ми признаємося до них і каємося перед Ним! Він колись міцно страждав, був розп'ятий на хресті, аби наші гріхи були стерто з нашого серця, як слова на таблиці Павлика. Коли Господь дарує, то й сліду від гріхів не лишається, і наше серце, обмите кров'ю любого Спасителя, стає біліше над сніг!..

Чи не бажаєте ви зустрічати Великодня з таким обмитим серцем? Учиніть так, як Павло, скажіть про ваші гріхи Господеві, покайтесь і благайте, аби Христос стер їх своєю кров'ю...

Тоді ви не тільки радітимете, як усі, але дістанете таку радість, якої світ не є здібний вам дати. . . *Олена Єрмолинська.*

Біблійні стінні тексти

на білому картоновому папері гарний друк.

Українські: Мат. 11:28, Йоан. 1:29, Дан. 6:16, Одж. 2:10, Іс. Нав. 24:15 і Діян. 16:31.

Польський: Dz. A p o s t. 16:31. Ціна одного примірника з пересилкою 35 сот. Гроші можна надсилати в листі поштовити значками. Випускати з редакції „Післанця Правди“.

(Великоднє оповідання для дітей).

Болотянка й Смоляки — це два маленькі села на Поліссю, закинуті серед болот та лісів. Господь, який любить усіх людей і пам'ятає про них, не забув і про ці бідні села й послав і до них добру вістку — євангелію. Але в той час, як у Смоляках огонь Христової віри відразу загорівся, у Болотянці люди не хотіли й чути про Бога. І хоч ці два села розділялися тільки болотистою лукою в два кілометри завширшки, хоч близьенько було від одного до другого — вони жили різним життям: у Смоляках люди славили Господа, тишилися й жили в Його любові, а в Болотянці лаялися, билися, пили, проклинали. Намагалися смоляківці й до Болотянки принести Христову правду, так де там! Болотянські селяни вхопилися за кілки та так нагнали „штундів“, що ті не наважувалися більше й носа показати в Болотянці. Сам Степан керував цією справою й похвалявся, що в Болотянці ніколи не буде віруючих.

Степанові синки восьмилітній Василько й шостилітній Івась весь час дивувалися, чому їхній тато так ненавидить віруючих. Багато недоброго чули вони від батьків про віруючих: як ті ніби хрести ломлять, ікони під п'єріг закопують, але своїми дитячими серцями відчували, що то — неправда. Коли діти бувало пасли худобу під самою Болотянкою, вони бачили й чули болотянських віруючих і помічали що то-люди тихі, спокійні, лагідні та ласкаві. Як падав дощ, віруючі самі виходили на луки й закликали дітей до хат погрітися. Поволі Василько та Івась пізнали ближче віруючих, познайомилися з їхніми дітьми, почали вча-

щати до недільної шкілки і, нарешті, полюбили й Господа, і віруючих.

Степан і його дружина Ганна від деякого часу почали помічати, що їхні хлопчики якось химерно перемилися: перестали пустувати, не збиткували, не казали огидних слів, не брехали, слухалися батьків і в усьому допомагали їм. Удома хлопці дбали за порядок і чистоту, замітаючи подвір'я, хату тощо... Але батькам і до голови не приходило, що їхні діти — віруючі. Та слово Боже каже, що „нема бо нічого схованого, щоб не об'явилось; і не втаєнє, а щоб на явне вийшло“ (Мар. 4:22). Одного разу хлопчики почули в недільній школі, що „правдиві християни завжди бувають гонимі за ім'я Христове“.

На другий день, коли вони сиділи на луці біля овець, Василько сказав Івасеві: „Знаєш, Івасю, ми з тобою ще не є правдиві віруючі!“ „А то ж чому ти так гадаєш?“ запитав брат. „А тому, що нас ще ніхто не переслідував за Христа, і ми за Нього не страждали“. Обидва хлопці зажурилися. Незабаром Івась пішов додому обідати й взяти їжу для брата, а Василько лишився на луці. Засмучений словами брата, Івась пообідав, а потім раптом звернувся до батька:

„Тату, чи ми — правдиві християни?“

„А, певно, що правдиві. А чому ти питаєш?“

„Якщо ми правдиві християне, то чому ж нас ніхто не переслідує за Христа?“

Батькові й матері ці слова видалися підозріливими й вони присікалися до хлопця, вимагаючи сказати, де він чув такі слова. Івась признався, що разом з Васильком ходить до віруючих. Розгніваний батько поставив хлопців перед собою й заявив їм: „якщо ще раз підете до штундів, битиму вас!“ Зажурилися хлопці, але Василько пригадав слова святого Письма: „чи праведно перед Богом слухати вас більш, ніж

Бога“ (Діян. 4:19) і сказав до Івася: „ми теж повинні більше слухати Бога, як батьків; ходім на зібрання!“ І вони пішли. Та батька хтось повідомив про це, і він узяв Івася на допит.

„Чи ходили до Болотянки?“

„Ходили“, зідхнув тяжко Івась.

Батько вхопив його й почав бити. Хоч боліло Івася, але він тішився. Коли батько пустив його, Івась хутко побіг на луку до Василька.

„Васильку, Васильку!“ кричав він до брата здалека, а сам і плавав, і сміявся: „ти знаєш, я вже постраждав за Христа!“ і почав оповідати братові про те, як батько бив його.

Василько вислухав оповідання брата й сказав: „Сиди тут, а я піду на хвилину додому!“ І пішов. Прийшов до хати, підійшов до батька й запитав: „защо ви били Івася?“ „А то що? А чому ви не послухали мене й пішли до віруючих?“ „То ви, як тато, повинні спочатку довідатися, хто винен, а тоді й бити. То я Івася запровадив до Болотянки!“

Батько вхопив Василька й почав бити. А Василько тільки плавав, але не скаржився й не просився. Як скінчилося биття, прибіг він до Івася на луку й закричав до нього:

„Я теж уже страждав за Христа!“

І хлопчики, плачучи, обнялися. А потім стали обидва на коліна й почали дякувати Господа й благодіти Його, аби Він просвітлив їхніх батьків.

Наступили тяжкі часи для хлопчиків: як тільки батьки довідаються, що діти крадькома побували в Болотянці зараз бити їх! Та хоч тяжко було дітям, вони не лишали слова Божого й увесь час молилися й за себе, і за батьків, і за своє село. Так проминула осінь і зима. Надійшла весна. Було тепло й зелено. Наближувався Великдень. Діти, хоч і не могли вже бувати в Болотянці, все молилися.

На великодні свята мати напекла пасок і других смачних речей; у домі пахло шинкою та ковбасами. У велику суботу діти весь день поралися на подвір'ю, роблячи порядки, а батько з матір'ю, поглядаючи на дітей, про щось таємничо змовлялися.

Пізно ввечері діти полягали спати, а батько й мати, як то заведено в православних, пішли до заутрені святити паски. Удосвіта вони прийшли додому з „свяченим“ і побудили дітей, аби разом „розговлятися“.

Діти встали, чемненько привітали батьків святими словами „Христос воскрес!“ і сіли до столу. Та перше, ніж їсти, вони встали на молитву. Тоді батько зірвався на ноги й увесь аж затрясся від гніву. Потім відсунув від дітей шинку, ковбаси й паски, поклав перед ними кавалок чорного хліба й сказав: „Ось, що діти! Кажу до вас востаннє: або покиньте ту нову віру й перестаньте молитися, або нічого не дам вам нині їсти! Як будете упертими, то їстимете один чорний хліб і запиватимете водою! Мені вже обридло вас бити, я примушу вас інакше! Вибірайте — або Христос, або паски, й яйця, і ковбаси!“.

Діти трохи подумали, переглянулися, а тоді, тихенько помолившись, взялися до чорного хліба й води. Батько з матір'ю розпочали були теж їсти, але мати зараз же заплакала, дивлячися, як її синки на Великдень розговляються чорним хлібом. Не полізло й батькові свячене до вуст. Вилаявся він і поліз за піч. Мати плачучи пішла до ліжка.

Хлопці поїли хліба, запили його водою, а потім пішли до кутка, стали на коліна й почали молитися:

„Боже наш любий! Дякуємо Тебе за цей хліб щоденний, бо є такі бідні, що в такі великі свята й такого хліба не мають! Благослови нашого татуся й нашу

мамцю! Відкрий їм очі, аби вони побачили, що й Ти їх любиш, і що й ми їх кохаємо!“.

Раптом батько зірвався з постелі на рівні ноги. „Жінко!“ кричав він: „одягайся та ходім! Я вже не можу витримати з цими паскудними дітьми! І поспати не дають з своїми молитвами! Ходім до тих проклятих штундів, я їм покажу! я їм задам за те, що вони покалічили мені дітей!“.

Батьки одяглися й побігли, а хлопці попадали навколішки й продовжували гаряче молитися за тата й маму. Змучені й потомлені, вони лягли на ліжку й поснули.

А прокинулися від того, що хтось над ними плакав і причитував: „ой, діточки ж наші любі, вставайте, ви ж голодні й поснули! Синочки мої, простіть вашого тата!“.. Хлопці відкрили очі. На дворі був ясний весняний радісний ранок. Батько й мати обіймали хлопців, цілували їх і говорили щось незрозуміле про Христа, віруючих, зібрання й про воскресення. І аж нарешті все зрозуміли! Тоді всі вчетверьох кинулися на коліна й почали в сльозах дякувати Господа.

Весело сіли за стіл і батьки почали оповідати, як вони бігли до Болотянки, як прибігли й застали віруючих на великодньому зібранню; як присіли, щоб послухати й як Господь розбив їхні серця... І всі четверо й говорили, і плакали, і сміялися. І потім знову стали навколішки й знову, плачучи, дякували Христа, який того ранку воскрес в їхніх душах і прийшов до їхньої хати,

А в одкриті вікна дихала весна. І було чути, як птаство славить воскреслого Спасителя.

II. Ковалевська

Америка.

Переповіла А. Яремкова.

Львів.

Чого Бог бажає від нас?

(Припов. 23:26)

Одна маленька дівчинка, розмовляючи з своїм батьком про Бога, сказала:

„Як би я хотіла мати гроші, аби дати Богові! але... не маю“...

„Бог не вимагає від тебе того, чого ти не маєш“, відповів тато: „крім грошей ти маєш багато річей, які ти можеш віддати Йому“. Батько здіймив з полиці якусь книгу і дав Олені перечитати вказане ним місце. Дівчинка вчитала там таке: „я сьогодні відвідала Бога й віддала Йому саму себе: усе, що я маю, відтепер належить до Нього, так що тепер я не своя. Я не маю жодного права до свого тіла й його членів: оці руки, ноги, очі, вуха... Усе це належить до Нього. Я вся тільки Його...“

„Це слова однієї праведної жінки, написані дуже давно“, сказав батько: „звідци ти, Олено, бачиш, що й ти маєш дещо, що ти можеш віддати Богові.“

Олена мовчки дивилася на свої руки й ноги, потім тихцем промовила, звертаючись ніби до себе самої: „Я не думаю, щоби вони були потрібні Богові!“

Батько почув ці слова й сказав:

„Помиляєшся, Олено! Вони потрібні Ісусу, і тепер Він бачить тебе й очікує, як ти поступиш: чи віддаси Йому їх, чи ні? Коли ти подаруєш їх Богові, ти ніколи не допустиш, щоби вони зробили щонебудь недоброго, і привчиш їх робити тільки одне добре. Але коли ти їх залишиш собі, то вони дуже легко можуть накоїти лиха й пошкодити тобі.“

„А ти, тату, віддав вже свої руки Богові?“ спитала Олена.

„О, так, давно!“

„А чи ти радий, що віддав?“

„Так, дуже радий“. Олена замовкла. Вона все ще не могла зрозуміти, що те все значить. „Коли ти віддаси свій язик Богові“, продовжував батько: „ти не дозволиш йому вимовляти ^{пкзодки} бридкі слова, або говорити неправду. Взагалі, ти будеш здержувати свій язик, щоби не засмутити Святого Божого Духа.“

„Знаєш, тату, я гадаю, що я віддам Богові свій язик“, сказала Олена.

„Коли ти віддаси Господеві свої руки“, продовжував тато: „то будеш пильнувати, аби вони не доторкались ні до чого, що не належить тобі. Окрім того ти не допустиш, аби вони байдикували, а знайдеш для них якесь корисне діло“.

„Тоді я й руки свої віддам Йому“, погодилась Олена.

„Якщо ти віддаси Ісусові свої ноги, то ніколи не дозволиш, щоби вони завели тебе до непотрібного місця, куди тобі не дозволено ходити. Якщо віддаси Йому свої очі, то ти ніколи не дозволиш їм дивитись на те, що тобі заборонено бачити і на що сам Спаситель не хотів би глянути, якби Він був біля тебе. Але саме головне, я повинен тобі сказати, що насамперед ти повинна віддати Йому: це — серце твоє! Коли віддаси Йому серце, то відчуєш, що ти вся належиш до Нього і будеш дбати, аби чинити тільки добро. Бог бажає мати наші серця“.

Після того й тато й доня схиляли свої коліна, і батько просив Господа, аби Він благословив Олену і поміг їй віддати своє серце Ісусові Христу.

Любий читачу! Чи ти вже віддав своє серце Богові?

*Піср. І. Семенина.
(Тернопіль, Галичина).*

При цьому числі висилаємо передплатникам у Польщі чеки Р. К. О., по яких просимо надіслати передплату.

Чого Бог бажає від нас?

(Припов. 23:26)

Одна маленька дівчинка, розмовляючи з своїм батьком про Бога, сказала:

„Як би я хотіла мати гроші, аби дати Богові! але... не маю“...

„Бог не вимагає від тебе того, чого ти не маєш“, відповів тато: „крім грошей ти маєш багато річей, які ти можеш віддати Йому“. Батько здіймив з полиці якусь книгу і дав Олені перечитати вказане ним місце. Дівчинка вичитала там таке: „я сьогодні відвідала Бога й віддала Йому саму себе: усе, що я маю, відтепер належить до Нього, так що тепер я не своя. Я не маю жодного права до свого тіла й його членів: оці руки, ноги, очі, вуха... Усе це належить до Нього. Я вся тільки Його...“

„Це слова однієї праведної жінки, написані дуже давно“, сказав батько: „звідси ти, Олено, бачиш, що й ти маєш те, що ти можеш віддати Богові.“

Олена мовчки дивилася на свої руки й ноги, потім тихцем промовила, звергаючись ніби до себе самої: „Я не думаю, щоби вони були потрібні Богові!“

Батько почув ці слова й сказав:

„Помиляєшся, Олено! Вони потрібні Йому, і тепер Він бачить тебе й очікує, як ти поступиш: чи віддаси Йому їх, чи ні? Коли ти подаруєш їх Богові, ти ніколи не допустиш, щоби вони зробили щонебудь недоброго, і привчиш їх робити тільки одне добре. Але коли ти їх захиши собі, то вони дуже легко можуть накоїти лиха й пошкодити тобі.“

„А ти, тату, віддав вже свої руки Богові?“ спитала Олена.

„О, так, давно!“

„А чи ти радий, що віддав?“

„Так, дуже радий“. Олена замовкла. Вона все ще не могла зрозуміти, що те все значить. „Коли ти віддаси свій язик Богові“, продовжував батько: „ти не дозволиш йому вимовляти ^{негарні} брудні слова, або говорити неправду. Взагалі, ти будеш здержувати свій язик, щоби не засмутити Святого Божого Духа.“

„Знаєш, тату, я гадаю, що я віддам Богові свій язик“, сказала Олена.

„Коли ти віддаси Господеві свої руки“, продовжував тато: „то будеш пильнувати, аби вони не доторкались ні до чого, що не належить тобі. Окрім того ти не допустиш, аби вони байдикували, а знайдеш для них якесь корисне діло“.

„Тоді я й руки свої віддам Йому“, погодилась Олена.

„Якщо ти віддаси Ісусові свої ноги, то ніколи не дозволиш, щоби вони завели тебе до непотрібного місця, куди тобі не дозволено ходити. Якщо віддаси Йому свої очі, то ти ніколи не дозволиш їм дивитись на те, що тобі заборонено бачити і на що сам Спаситель не хотів би глянути, якби Він був біля тебе. Але саме головне, я повинен тобі сказати, що насамперед ти повинна віддати Йому: це — серце твоє! Коли віддаси Йому серце, то відчуєш, що ти вся належиш до Нього і будеш дбати, аби чинити тільки добро. Бог бажає мати наші серця“.

Після того й тато й доня схиляли свої коліна, і батько просив Господа, аби Він благословив Олену і поміг їй віддати своє серце Ісусові Христу.

Любий читачу! Чи ти вже віддав своє серце Богові?

*Пер. І. Семенина.
(Тернопіль, Галичина).*

При цьому числі висилаємо передплатникам з Польщі чеки Р. К. О., по яких просимо надіслати передплату.

Чого Бог бажає від нас?

(Припов. 23 : 26)

Одна маленька дівчинка, розмовляючи з своїм батьком про Бога, сказала:

„Як би я хотіла мати гроші, аби дати Богові! але... не маю“...

„Бог не вимагає від тебе того, чого ти не маєш“, відповів тато: „крім грошей ти маєш багато річей, які ти можеш віддати Йому“. Батько здіймив з полиці якусь книгу і дав Олені перечитати вказане ним місце. Дівчинка вчиталась там таке: „я сьогодні відвідала Бога й віддала Йому саму себе: усе, що я маю, відтепер належить до Нього, так що тепер я не своя. Я не маю жодного права до свого тіла й його членів: оці руки, ноги, очі, вуха... Усе це належить до Нього. Я вся тільки Його...“

„Це слова однієї праведної жінки, написані дуже давно“, сказав батько: „звідци ти, Олено, бачиш, що й ти маєш дещо, що ти можеш віддати Богові.“

Олена мовчки дивилася на свої руки й ноги, потім тихцем промовила, звертаючись ніби до себе самої: „Я не думаю, щоби вони були потрібні Богові!“

Батько почув ці слова й сказав:

„Помиляєшся, Олено! Вони потрібні Йому, і тепер Він бачить тебе й очікує, як ти поступиш: чи віддаси Йому їх, чи ні? Коли ти подаруєш їх Богові, ти ніколи не допустиш, щоби вони зробили щонебудь недоброго, і привчиш їх робити тільки одне добре. Але коли ти їх залишиш собі, то вони дуже легко можуть накоїти лиха й пошкодити тобі.“

„А ти, тату, віддав вже свої руки Богові?“ спитала Олена.

„О, так, давно!“

„А чи ти радий, що віддав?“

„Так, дуже радий“. Олена замовкла. Вона все ще не могла зрозуміти, що те все значить. „Коли ти віддаси свій язик Богові“, продовжував батько: „ти не дозволиш йому вимовляти ^{іх зорби} бридкі слова, або говорити неправду. Взагалі, ти будеш здержувати свій язик, щоби не засмутити Святого Божого Духа.“

„Знаєш, тату, я гадаю, що я віддам Богові свій язик“, сказала Олена.

„Коли ти віддаси Господеві свої руки“, продовжував тато: „то будеш пильнувати, аби вони не доторкались ні до чого, що не належить тобі. Окрім того ти не допустиш, аби вони байдикували, а знайдеш для них якесь корисне діло“.

„Тоді я й руки свої віддам Йому“, погодилась Олена.

„Якщо ти віддаси Ісусові свої ноги, то ніколи не дозволиш, щоби вони завели тебе до непотрібного місця, куди тобі не дозволено ходити. Якщо віддаси Йому свої очі, то ти ніколи не дозволиш їм дивитись на те, що тобі заборонено бачити і на що сам Спаситель не хотів би глянути, якби Він був біля тебе. Але саме головне, я повинен тобі сказати, що насамперед ти повинна віддати Йому: це — серце твоє! Коли віддаси Йому серце, то відчуєш, що ти вся належиш до Нього і будеш дбати, аби чинити тільки добро. Бог бажає мати наші серця“.

Після того й тато й доня схиляли свої коліна, і батько просив Господа, аби Він благословив Олену і поміг їй віддати своє серце Ісусові Христу.

Любий читачу! Чи ти вже віддав своє серце Богові?

*Пер. І. Семенина.
(Тернопіль, Галичина).*

При цьому числі висилаємо передплатникам у Польщі чеки Р. К. О., по яких просимо надіслати передплату.

Легенда.

(А. Плещеев).

В днях юних мав Христос садок;
Багато в нім росло квіток;
Найбільш троянди Він плекав:
Вінки плести собі з них мав...

Коли ж настав розцвіту час,
Дітей жидівських скликав враз; —
Їх щиро бавив і вітав
І всі троянди їм роздав!..

„Як Ти собі сплетеш вінок:
„В твоїм саду нема квіток?“ —
„Ах, і про себе Я подбав:
„Мені терня!“ Христос сказав...

І з тих колючих гілочок
Вони сплели Йому вінок...
І в краплях крові зацвіло
Замість троянд — Його чоло...

Перекл. Л. Переймибіда.

(Ноги: Гол. Єв. 24). (Зборів, Галичина)

ІДИ ДО НЬОГО!

✠ Англійський король Генрик VIII дуже цікавився тим, що про нього думають його піддані, і тому часто переодягався за бідного й ходив поміж працюючим людом. Одного вечора, блукаючи в такій одіжі по Лондону, зайшов до одного шевця, що називався Девис, і замовив йому черевики. Розмовляючи з Девисом, гість, між іншим, запитав його, чи він бачив короля і що він про того короля думає. Девис відповів, що короля ще жодного разу не бачив, але чув про нього, що то — добрий володар. Опісля король, непізнаний Девисом, ще декілька разів відвідав його, і вони обидва зробилися добрими приятелями. Наостаті король запросив Девиса в гостину до себе. Він пояснив шевцеві, що мешкає в королівському палаці й навчив Девиса,

що як прийде до палацу, нехай спитає, де живе Генрик Тюдор. Девис, не знаючи, що то є ім'я та прізвище короля, прийшов одного дня до палацу й запитав у сторожі, де живе Генрик Тюдор. Сторожа, попереджена вже заздалегідь, запровадила Девиса до палацу, до тієї залі, де на троні вже сидів сам король. Навколо короля стояли його міністри й інші вищі достойники. Побачивши всю розкіш і блиск палацу, глянувши на самого короля, бідний швець розпрямся й від здивування й страху — стратив дар мови. Король ласкаво заспокоїв його, нагадав йому про свої відвідини й відкрив, що то він був тією людиною, яка приятелювала з шевцем. Тоді тільки Девис почув у собі здібність розмовляти й почав дякувати короля за велику честь і запевняв свого володаря, що він, Девис, ніколи в житті не забуде цієї події.

Король потім, нагородив свого приятеля, призначив йому пенсію аж до кінця життя і відпустив його.

Любий читачу! Коли король, який був таким грішним чоловіком, як і всі люди, міг зробитися добродієм для бідного робітника, то остільки більшим добродієм може бути для тебе Небесний Король — Христос? Він тепер ходить по землі, непізнаний людьми, і люди часто не приймають Його до своєї хати. Як будуть вони почувати себе, коли стануть перед троном Його й пізнають у Ньому Того, котрого тепер не хотять впустити до свого серця?

Любий мій! Чи ти маєш запевнене прийняття в Господа в небі? Чи приймає ти Його до себе, як той швець короля, і чи ти, в свою чергу, дістав запрошення до Нього в гостину? Як станеш ти пер е Його трон — як приятель, чи як в с рог?

Перек. Й. Шкула.
(С. Ш. П. Америки).

Легенда.

(А. Плещев).

В днях юних мав Христос садок;
Багато в нім росло квіток;
Найбільш троянди Він плекав:
Вінки плести собі з них мав...

Коли ж настав розцвіту час,
Дітей жидівських скликав враз, —
Їх щиро бавив і вітав
І всі троянди їм роздав!...

„Як Ти собі сплетеш вінок:

„В твоїм саду нема квіток?“ —

„Ах, і про себе Я подбав:

„Мені терня!“ Христос сказав...

І з тих колючих гілочок
Вони силели Йому вінок...

І в краплях крові зацвіло
Замість троянд — Його чоло...

Перекл. Д. Переймбіда.

(Ноти: Гол. Єв. 24). (Зборів, Галичина)

ІДИ ДО НЬОГО!

† Англійський король Генрик VIII дуже цікавився тим, що про нього думають його піддані, і тому часто переодягався за бідного й ходив поміж працюючим людом. Одного вечора, блукаючи в такій одіжі по Лондону, зайшов до одного шевця, що називався Девис, і замовив йому черевики. Розмовляючи з Девисом, гість, між іншим, запитав його, чи він бачив короля і що він про того короля думає. Девис відповів, що короля ще жодного разу не бачив, але чув про нього, що то — добрий володар. Опісля король, непізнаний Девисом, ще декілька разів відвідав його, і вони обоє зробилися добрими приятелями. Нарешті король запросив Девиса в гостину до себе. Він пояснив шевцеві, що мешкає в королівському палаці й навчив Девиса,

що як прийде до палацу, нехай питає, де живе Генрик Тюдор. Девис, не знаючи, що то є ім'я та прізвище короля, прийшов одного дня до палацу й запитав у сторожі, де живе Генрик Тюдор. Сторожа, попереджена вже заздалегідь, запровадила Девиса до палацу, до тієї залі, де на троні вже сидів сам король. Навколо короля стояли його міністри й інші вищі достойники. Побачивши всю розкіш і блиск палацу, глянувши на самого короля, бідний швець розпрявся й від здивування й страху — стратив дар мови. Король ласкаво заспокоїв його, нагадав йому про свої відвідини й відкрив, що то він був тією людиною, яка приятелювала з шевцем. Тоді тільки Девис почув у собі здібність розмовляти й почав дякувати короля за велику честь і запевняв свого володаря, що він, Девис, ніколи в житті не забуде цієї події.

Король потім, нагородив свого приятеля, призначив йому пенсію аж до кінця життя і відпустив його.

Любий читачу! Коли король, який був таким грішним чоловіком, як і всі люди, міг зробитися добродієм для бідного робітника, то остільки більшим добродієм може бути для тебе Небесний Король — Христос? Він тепер ходить по землі, непізнаний людьми, і люди часто не приймають Його до своєї хати. Як будуть вони почувати себе, коли стануть перед троном Його й пізнають у Ньому Того, котрого тепер не хочать впустити до свого серця?

Любий мій! Чи ти мавш запевнене прийняття в Господа в небі? Чи приймає ти Його до себе, як той швець короля, і чи ти, в свою чергу, дістав запрошення до Нього в гостину? Як станеш ти перед Його троном — як приятель, чи як ворог?

Перек. Й. Шкула.
(С. Ш. П. Америки).

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

Йоан Христитель мав по честь показати перший раз на Спасителя отсими словами „Ось агнець Божий! (Йоан. 1:28, 36, 37). Тридцятого року життя Ісус Христос сам особисто оголосив: „Що сповнився час і наближилося царство Боже. Покайтесь і віруйте в євангелію.“ (Мар. 1:15). Незадовго по цім Господь Ісус сам визнав, що Він є тим сподіваним Месією. (Йоан. 4 : 25-26).

Питання 92: Які спеціальні імена носив Спаситель ?

Відп.: Син Божий носив два спеціальні імена: Ісус і Христос. Ісус означає Спаситель. Він спасає погибаючих і вибавляв загублених грішників.

Мат. 1 : 21: „І вродить вона сина і даси йому ім'я Ісус, бо він спасе людей своїх від гріхів їх.“

Лук. 19 : 10: „Пришов бо Син чоловічий, щоб шукати і спасти погибше“ (Дивись також: 1 Тим. 1 : 15).

Ім'я Христос є від грецького слова „Христос“, що означає „Помазанець.“ „Помазання“ в Старім Завіті було символом уділення з Божої ласки царського, пророцького і священничого уряду, а відтак і влади. Бог помазав на цей потрійний уряд Ісуса Христа своїм святим Духом. (Лук. 3 : 21-22; 4 . 18).

Йоан. 1 : 41: „Він знаходить перший брата свого Симона й каже йому: Знайшли ми Месію (що є перекладом Христос)“.

Д. Ап. 10 : 38 і 43: „Про Ісуса з Назарету, як помазав Його Бог Духом святим і силою, а котрий ходив, роблячи добро та сціляючи всіх підневолених діяволом, бо Бог був з Ним...“

Про сього всі пророки свідкують, що всякий, хто вірує в Него, відпущення гріхів прийме через ім'я Його.“

Питання 93: Чому Христос є нашим проком ?

Відп.: Він, будучи на землі, предсказав про все, що мало і що ще має наступити згідно з Божим пляном відносно спасіння людства й знищення гріха. Христос також впроваджує нас своєю наукою і своїм св. Духом у всю правду, що торкається істоти Бога і спасіння душ наших.

Йоан. 1 . 18: „Бога ніхто не бачив ніколи; єдинородний Син, що в лоні Отця, той нам вияснив.“

Йоан. 16 : 13-14. „Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої правди: бо глаголатиме не від себе, а все, що чутиме, буде глаголати.“

Той Мене прославить: бо з Мого прийме і звістить вам.“

Питання 94: В яким значінню Христос є нашим священником ?

Відп.: Христос є нашим священником в тім значінню, що Він пожертвував себе Богові за гріхи цілого світу, а тепер остається за нас перед Богом в небесах, як Посередник Нового Завіту.

Жид. 2 : 17: „Звідсіля мусів у всьому подобитись братам, щоб бути милосердним і вірним архиєреєм у Божому, щоб очистити гріхи людські“. (Гляди також: Жид. 7 : 25; 9 : 14; 9:24; Ефес. 1 : 3; Рим. 8 : 34; 1 Тим. 2 : 5).

Питання 95: В яким значінню Христос є нашим Царем ?

Відп.: У тім значінні, що Христос є Господом усього й головою своєї Церкви. Бог усе поклав до ніг Його і ввесь суд віддав своєму Синові.

Кол. 1:18: „Він голова тілу й церкви: Він початок, перворідень із мертвих, щоб у всьому Йому передувати“.

Ефес. 1:22. „і все покорив під ноги Його й дав Його, як голову над усім у церкві“.

Мат. 28:18: „і приступивши Ісус, промовив до них, глаголючи: Дана мені всяка власть на небі й на землі“.

Одкр. 19:16: „А на одежі в Нього і на поясниці в Нього ім'я написано: Цар царів і Лан панів.“

Пит. 96: Як навчає св. Письмо про особу Спасителя ?

Відп.: Ісус Христос є дійсним Богом, що народився від Бога в вічності, і дійсною людиною, народженою від Діви Марії.

Йоан. 1:1,14: „У почині було Слово, й Слово було в Бога, й Бог було слово... І Слово тілом сталося, і пробувало між нами (й бачили ми славу Його, славу, як Єдинородного від Отця), повним благодати й правди.“

а) Тому що Господь Ісус був дійсною людиною, то й мав Він людські потреби: відчував голод, спрагу й утому.

(Далі буде)

Пересторога.

Праця Господня в усій Польщі розвивається. Особливо великий поступ за останні роки зробило воно серед українського населення. Не подобалося це тим людям, які від кінця XVI в. тримають наш нарід у темряві духовній та в невольничій залежності від Риму, так само, як перед тим від IV в. тримали його в неволі візантійській. Бачучи, як нарід зриває кайдани духовної неволі і йде до правдивого світла — євангелії й під впливом її науки вибирає собі за проводиря й пастиря тільки Господа Ісуса Христа — прислужники Риму наклепами та брехнями намагаються схопити та розп'яти Правду Христову так, якколись розп'яли самого Христа. З цією метою почали випускати силу брошур, в яких із сліпою ненавистю нападають на правдиву святу Христову Церкву. Та почувавши, що їй це не допоможе, пустилися ці люди на підступ: почали фалшувати та розсилати листи, в яких від імени ніби провідників євангельського руху закликають до почитання мертвих богів. Такі листи одержали деякі наші брати в Карпатах. Листи було вислано з Лодзі. Подаємо зміст цього безграмотного документу з дотриманням його правопису й змісту.

Дорогі Браття і Сестри!

Дотепер ми не почитали вида хреста, тільки себе, — і не робили на собі знаку хреста — але від нині маємо визнавати Ісуса Христа нашого Спасителя роблячи на собі знак хреста перед людьми „кождий хто визнає мене перед людьми, того і я визнаю перед Отцем моїм, котрий на небі — а хто відречеться мене пе-

ред людьми, того і я відречуся перед Отцем моїм. Євангелія Матея 10, 32-33.

„Вже в посліднім числі „Слово Правди“ при посмертній згадці нашого приповідника є надрукований хрест.

Не треба почитати і віддавати чести дереву чи каменеві — але тому видови, який має знамя хреста, на котрім Христос відкупив нас від гріха і пекла.

„Хрест Твій оружје на діавола дал еси мені Господи“.

Тому робім не тільки духом, але і рукою на собі знак хреста, щоби ми яко християни з радістю витали його в день Суду Божого, коли явиться на небі, як каже св. Іван Євангеліст — із радістю поглянуть на него ті, що в тім життї його почитали, а з ропукою ті, що його хулили і зневажали. —

Компас — Лудзь — Штернбах — Рава руська.

З рук до рук — з хати до хати!

Подаючи до відомости зміст цього листа, закликаємо всіх братів і сестер до гарячих молитов за працю Божу в Польщі та до витревалі праці для слави нашого Господа. Подібні листи тільки показують, що ворог правди Христової хитається; воскреслий Ісус перемагає! Отож, з новими силами до праці. Пам'ятаймо слова нашого Господа: „Я побідив світ!“

Редакція „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“.

ВИПИСУЙТЕ З АДМІНІСТРАЦІЇ „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

- 1) Християнський співаник для українського народу з нотами.
- 2) Короткий біблійний покажчик.
- 3) Біблії й нові завіти, псалми й ін.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди,“ як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютий.

Конто чекове Р. К. О. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодиноке число — 40 гр.

Ч. 5

Травень

1933

Коли тепер...

*Коли тепер не приймуть люди
Святої правди на землі,
То гірше ще на світі буде
І світ захищиться в ім'я...*

*Ах, час так швидко проминає,
А Божий суд вже близько є;
Тепер ще Бог нас закликає,
Тепер ще волю нам несе.*

*Коли тепер не приймуть люди
Святої правди на землі,
Її шукатимуть повсюди
І без неї лишаться у злі.*

*Тоді Господній суд зближиться,
Бо надійде останній час...*

*Тоді весь люд проіверзиться,
Та вчує глас: „Не знаю вас!..“*

Г. Домашовень.

3 праці на ниві Божій.

Брижава. (Галичина).

У тому селі слово Боже було посіяне декілька років тому назад. Число віруючихросло до 150 членів: є багато зближених. Мають вони дім молитви. Не дивно, що до цього часу про цих дітей Божих нічого наш „Післанець Правди“ не згадував, бо туди наші брати не заглядали. Я мав нагоду чотири рази побувати там: вперше з бр. Іл. Кубрином, вдруге сам, потім з бр. Барною й, нарешті, з бр. Яциничом. Перші три рази, коли ми там були, признаюсь, нас неохоче вітали, а то тому, що тих братів і сестер було так навчено, що треба любити тільки своїх. Ми розуміли те їхнє положення; бачили, що вони мають ширі серця, якими й служать Господеві, і постановили молитися Богові, аби Він дав цим братам повне зрозуміння слів Христових у дусі Іоан. 17:11. На протязі двох років доїздили до Брижави, деякі „вчителі“ з Волині й привозили з собою різні людські вигадки та видумки, які не будували збору, а руйнували його. Коли там знаходився якийнебудь брат, який повставав проти цих видумок, то його називалось христомовцем і вилучувалось із збору. Отаке переживали ці брати й сестри — не благословіння й радість, а смуток і роздори. Але, дякуймо Богові, що Він почув молитви Божих дітей; почали до нас доходити вісті, що треба туди поїхати; ми вибрались у дорогу з бр. Яциничом. Дорога була далека й болотиста, але щось поринало наші серця до братів. Надвечір ми прибули до Брижави. По дорозі зістрінули одного брата, котрий сердечно привітав нас святим цілуванням і забрав нас до свого дому. За хвилину прийшов ще один брат, а потім прийшло більше дітей Божих. Відразу було помітно велику зміну в настроях цих братів. Вони виявляли ширшу радість і Христову прихильність до нас. На другий день у неділю ми мали два благословенні зібрання. Той день пролінув, як одна хвилинка. По зібраннях засиділись разом до пізнього вечора й до 11-ої години співали псалми й розмовляли про Божі діла; і тяжко було нам розлучатися для спочинку. Це все робила Христова любов, яку ми знайшли там (1 Кор. 13:4-8, 13). Просимо всіх дітей Божих як у Польщі, так і за кордоном молитись, аби всі віруючі в нашій країні поривались до єдності в Христі Ісусі.

М. Кеньо.

Із однієї подорожі.

Одержавши запрошення головного комітету об'єднання поїхати на його наради, я 2 лютого вирушив у подорож. Того вечора ми мали в Коростові й у бр. Чубка гарне зібрання, а вранці бр. відвіз мене до поїзду. По дорозі я від-

відав бр. В. Волянського в Здолбунові, а прибувши до Луцька, відвідав другого бр. Волянського Е. У той день я відвідував віруючих, а ввечері з бр. Андершом пішов на Красне на зібрання, де знайшов бр. Бондарука й інших. Проповідував я там, а також на другий день у чеському зборі по-українському. Мав я нагоду в Луцькому познайомитись з бр. Л. Николішиним, співпрацівником „Післанця Правди.“ Цей брат оповідав мені багато цікавого про радості життя віруючих. Від нього я довідався, що в їхніх околицях віруючі починають підчас богослужень і молитов послуговуватися своєю рідною, себто українською мовою. Я цим дуже втішився, бо служити Богові своєю рідною мовою, то обов'язок право кожного віруючого. За це право колись стояв великий Іван Гус, і Балтазар Губмайер й інші мученики, які за свою віру в Христа й за свої переконання заплатили своїм життям.

У Лодзі спіткався я з членами комітету й з особливою радістю привітав бр. В. Перетятка, голову українського об'єднання. Три дні засідань і спільні радості хутко проминули і я поїхав до Берестя, куди на засідання комітета молоді запросив мене бр. Попко. Там же відбувся й повчаючий з'їзд молоді, який відкрив бр. Л. Дзекуц-Малій. Було багато гостей, а переважно молоді з різних сіл. Увечері на зібрання прибула така сила народу, що зала не могла його вмістити. Сатана привів і своїх слуг, які перешкождали.

Звідти поїхав я до с. Плоскої на Поліссю, а потім до села Орхова біля Володави, а звідти аж до Угруська, де працює бр. Попко. Усюди ми мали чудові зібрання, на яких була сила слухачів. Звідти я поїхав до Рудки, а потім додому.

Усюди на Волині, Підляшші, Поліссі та особливо на Холмщині, де мені дозволив Господь побувати цей місяць, я зауважив одну цікаву, а разом і сумну річ: діти віруючих знаходяться в розлучливому положенні, бо вдома чують мову рідну, себто українську, а в зібранні знову чують, як їхні батьки моляться до Бога російською. І самі не знають, хто вони й якою мовою повинні говорити й молитися. Час би вже нашим братам застановитися над тим та й почати вже й до Господа говорити своєю мовою.

А ми, брати й сестри, молимося Спасові, аби Він послатав до кожного народу таких працівників, як ті, що в день Пятидесятниці до кожного народу говорили слово Боже його рідною мовою.

І. Підгорецький.

Передплатники та читачі „Післанця Правди“!

Нехай кожен із вас за цілий рік знайде хоч одного нового передплатника нашого журналу!

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 5

Травень 1933 року

Рік 7

ВЕСНА.

В проміннях сонця прилетіла
До нас весна з чужих країв,
І дива творить її сила
Серед полів, лугів, степів.

Перетопила сніг в потоки,
Крушить лід грубий на річках;
Реве вода в горах високих
І дерева цвітуть в садах.

Земля, мов велетень колишній,
Встає до праці після сну;
Нові вдягає шати пишні
Й вітає радісно весну,

Бренять в повітрі срібні тони,
Несеться жайворонка спів,
І стогнуть радісно ворони,
Сумний ставок повеселів.

Повітря з ніжністю цілує
Траву та квіти по лісах,
Нове життя вже серце чує;
Усюди розкіш і краса!

Віджило все... А ти, мій друже,
Коли душею відживеш?
Коли воскреснеш, станеш дужим
І на Господній шлях підеш?!..

*Л. А. Николшин.
(Луцьк, Волинь)*

Духовний зріст християнина.

*„А ростіть у благодаті й зна-
ню Господа нащого й Спаси Ісуса
Христа“ (2 Пет. 3: 18).*

Один із найбільших недостатків нинішнього так званого християнства є те, що воно не навчає про зріст у духовному житті. Воно твердить, що душа в її житті доходить до певного рівня, і що нема та й непотрібно жодного поступу в духов-

ному рості християнина. А все те, що слово Боже говорить про зріст та розвинення духовного життя, цим християнством, чи свідомо, чи несвідомо обминається.

При — світлі слова Божого хочемо по змозі розглянути це питання й подивитися, що за словом Божим означає духовний зріст, і поміркуймо над тим, де

повинна знаходитися духовна істота задля того, аби вона могла виростати.

Текст, про який ми часто згадуємо „А ростить у благодаті Господа нашого й Спаса Ісуса Христа” — висловлює якраз те, чого ми повинні навчитися в цьому житті по вірі, що для нас з'являється волею Божою і що Він призначив нам переживати в нашому житті. Це повеління Господнє ми повинні приймати в тому розумінню, що ми не можемо завжди залишатися дітьми, а мусимо в Ісусі Христі вирости „до чоловіка звершеного до міри зросту сповнення Христового“. Будьмо раді, що Господь не бажає, аби ми залишалися малолітками, котрим завжди потрібно духовного молока. а воліє, щоби ми вживали тверду їжу й росли в благодаті та в пізнаванні того, що є добре, а що — зле.

Отже, ми повинні вірити в необхідність духовного зросту, підчас якого дерево нашої духовності поступово поспіває й тоді родить овоч. Ми можемо сподіватися досягнення якоїсь певної ціли, що є перед нами, але коли ми не досягаємо її, то це тільки тому, що не знаходимося на тій дорозі, котра провадить до тієї ціли; коли ми не ростемо духовно, то повинні бути певними, що, очевидно, існує в нашому житті якийсь недостаток, який і стає на перешкоді нашому зростові. Ні один батько й ні одна мати не будуть задоволені, коли їхня дитина не буде рости, коли минатимуть дні й роки, а дитина все залишатиметься такою самою, якою народилася на цей світ. І ні один господар не задовольниться посівом, якщо зерно пустить тільки паростки, але не розів'ється в рослину і не дасть колоса, а колос не принесе зерна. Зріст мусить бути прогресивним,¹⁾ себто щомісяця, щотижня, щодня

й навіть щогодини повинен бути в життю рух, поступ й удосконалення аж до кінця зросту. Чи помічається це все в тих людях, які повинні рости в благодаті? Чи знаходиться це все в кожного віруючого, який повинен завжди намагатися бути ліпшим, звершенишим, який — словом, росте? Чи не доводиться декому з нас зауважати, що він наприкінці року не є навіть таким добрим, яким був на початку увірування? І що його бажання й поривання бути відділеним від світу не є вже таким щиро-сердечним і рішучим, яким було на початку увірування? . . .

Якось розмовляв я з групою віруючих, яким указував на наш обов'язок іти певним кроком до нашої ціли — „обітваної землі“, як підійшла одна сестра; бажаючи висловити своє переконання щодо цього, вона сказала: „ах, брате, я вірую, що також расту в благодаті!“ Я спитав тоді: „А як довго ви вже ростете в благодаті?“ Вона відповіла, що вже біля двадцяти п'яти років. „Чиви з світом і його справами вже не маєте нічого спільного, і чи ви тепер більше віддані є Христу, як на початку вашого духовного життя?“ спитав я: „Ох“, зідхнула жінка щиро: „я боюся, що може й ні!“ Після цієї відповіді очі всіх відкрилися й усі побачили, що в життю цієї жінки не було перемоги, а тільки один смуток . . .

Із цією жінкою було так, як буває з багатьома людьми, що намагаються тільки бути близькими до благодати, а не рости в ній. Із ними є так, як буває з корчем рожі, що посаджена в твердій, кам'янистій землі, тішить огородника надією, що розростеться у великий рожевий кущ, а потім, замість розвиватися, починає марніти й засихати.

Ізраїльський нарід, що блукав у пустелі, творить нам чудову картину подібного блукання в духовому життю. Жиди

¹⁾ прогрес — постійний поступ, стає розвинення.

мандрували впродовж сорока років, мучилися й томилися, не мали спочинку й спокою, але при кінці цієї подорожі вони не були ближче до обітованої землі, як і на початку. Коли вони опинились у Кадес-Барнеа, то досить було їм зробити декілька кроків, і вони були би в землі обіцяній. Коли вони знаходились на Моабійській рівнині, то так само близько були від святої землі: треба було тільки відважитися та й перейти через ріку. Але все їхнє мандрування, вся боротьба, їхня близькість не стали їм у пригоді й навіть на один локіть не наблизили їх до займання обітованої батьківщини. Щоби взяти у володіння ту землю, вони повинні були вийти до неї. Щоби рости в благодаті, найперше треба бути в ній. Коли жиди вступили до обітованої землі, тоді завойовання її пішло швидко. Коли духовне насіння посіяне в благодаті, тоді зріст духовного життя не припинеться, бо за цим зростом доглядатиме божественний Господар, огріватиме духовну рослину Сонце справедливості й поливатиме її роса небесна. Не диво, отже, що таке насіння принесе овоч — „одно в сотеро, друге в шістдесятеро, інше ж у тридцятеро“.

Але може хтось запитає, що, власливо, значить — зростати в благодаті? На це питання відповісти дуже тяжко, бо є чимало людей, які поняття не мають про саму благодать. Сказати, що це є незаслужена ласка Божа, це значить — висловити тільки маленьку частину правдивого окреслення. Сказати, що то є чудова безмежна та безперервна любов Божа, яка різними способами, без міри й без краю зливається на людину понад її заслугами, це теж не окреслить повно цього поняття. Бо коли то є любов, то вона є безмежною, яка перевищує наш розум, і якої височинь і глибочинь не є для того розуму приступними.

Я часто собі уявляю, що любов Божа має цілком інше значіння й іншу вартість, ніж та, яку ми завжди собі уявляємо з нашого людського погляду. Любов Божа здається нам часто такою твердою, холодною, безсторонньою та особистою; вона виглядає, мовляв, офіційною, яку обходить тільки її власна слава, власний авторитет, а не люди з їхніми муками, тривогами й нещастями. Але подумаймо, чи була людська любов коли небудь такою альтруїстичною¹⁾, здібною до саможертви, як Божа? Чи наша любов завжди спонукує нас добровільно страждати за других, чи вона є здатною так багато й щедро розливатися для розкоші, потіхи й задоволення своїх об'єктів²⁾, як любов Господня? Божественна любов є безмірно більшою; це є почуття без кінця ніжне, яке примушує Того, Хто так нас любить, віддавати себе самого, присвятити свою Особу в жертву людям. Божа любов усе з радістю переносить, терпить, благословляє й обдаровує своїми дарами всіх, відданих цій любові.

Отже, любий читачу, позбирай усю любов з усіх людських сердець у світі, поскладай до купи ці клаптики найсильнішого й найчульшого почуття в світі, а тоді прирівняй його до безмежної, безкрайної любові Божої, і тоді ти будеш мати малесеньке уявлення про велику благодать Божу!

Щоби зростати в цій благодаті, наша душа повинна знайти собі приміщення в самій середині цієї Божественної любові; душа повинна бути обгорнута цією любов'ю, душа мусить бути зануреною в ній. Душа мусить віддатись їй цілковито й, бу-

¹⁾ альтруїзм — відмовлення від свого „я“, віддача себе для щастя других.

²⁾ об'єкт — предмет, на який спрямовано увагу чи діяльність.

дучи в її радісних обіймах, відмовитися знати щонебудь інше в світі. Душа мусить рости в цій благодаті день за днем і всю себе й усе інше приборкати під владу благодати; не допустити до себе навіть хвиливого сумніву чи хитання.

Тоді така душа всі свої справи допровадить до щасливого кінця.

(Далі буде).

Подав В. Перетятко.

Що таке правда?

*„Блаженні голодні й жадні правди, бо такі наситяться“
(Мат. 5 : 6).*

Переконуючися в тім, що весь світ переповнений брехнею та неправдою, людина повсякчас свідомо намагається пізнати правду. При цьому не раз треба зустрітися з усілякими труднощами та перешкодами, що викликають сумніви, зневіру та розчарування. Людина, зустрічаючи щось схоже з правдою, зараз же приймає це за правду і тим самим закриває самій собі шлях до пізнання Божої Правди. Через це людина блудить на шляху земного життя, то перебуваючи в темряві (1 Йоан. 2:11), то будучи засліпленою (2 Пет. 1:9); вона бачить, що її мрії не здійснені і тому „стогне й мучиться аж досі“ (Рим. 8:22). Це блукання людини ховає в собі велику й страшну небезпеку, що є скрита від очей блукаючої людини; тільки з бігом часу ця небезпека проявляється в своїх згубних наслідках, що часто приводить до трагічної смерті. Ця блукання, цей блуд, то є великий ворог людства, і з цим ворогом найкращі люди всіх народів і всіх часів провадили гостру боротьбу. Мужі Божі найбільше спричинилися до цієї боротьби з облудою, неправдою та лицемірством, і при допомозі віри

одержували перемогу (Жид. 11:39). Не тільки нащадки Адама, що були „синами людськими“, але навіть сам Син Божий не був вільний від цієї боротьби: Він, подібно нам, був спокушуваний (Жид. 2:18; 4:15); тільки ж Він над спокусою одержав славу перемогу, чому й мав право сказати: „Бодріться, Я побідив світ!“

У біблійі знаходимо, що Правди треба дошукуватися навіть тоді, коли при її допомозі не сподіваємося одержати якусь матеріальну користь (1 Тим. 6:5-10); тим більше, що, взагалі, „погана користь“ може бути схованою від наших очей. На тій самій підставі треба відшукувати й викорінювати всякий блуд і неправду навіть тоді, коли вони не приносять ніби жадної шкоди (Жид. 12; 15-16 6:9).

Присвоїти правду — діло не легке для людей сучасности. Живемо в останніх часах, коли, як прирікав ап. Павло, люди „від правди слух одвернуть, а до байок прихиляться“ (2 Тим. 4:4).

Але правда — могутня: вона переможе неправду й заволодіє світом. Віримо, що в своїм часі ніщо не встоїть проти всесильної правди; вона переповнить людей, як „води наповнюють море“; „правда й мир поцілуються“, говорить Господь, бо „слово Твоє є правда“. А далі Господь каже: „зрозумієте правду, і правда визволить вас“ (Йоан. 8:32). Вона визволить від ложних наук, яких сьогодні так багато, від облуди й неправди. Хто пізнав основну правду Божу, хто оцінив її, той чатуватиме (Одр. 16:15), аби часом якийсь блуд, що видає себе за „правду“, не вкрався до його розуму та підлесним способом (2 Кор. 11:3) не зайняв провідного становища в його житті.

Знаємо й те, що однією з перешкод щодо зрозуміння правди буває те, що брехня часто одягається в світлу одіж правди й видає себе за правду. Із цим

облудним ворогом, що виглядає, як ласкавий приятель, треба немилосердно боротись, треба, щоби ми „ані на годину не поступились, корючись, щоби істина благовістя пробувала в вас“ (Гал. 2:5). „Бо такі лежестололи, робітники лукаві, прикидаються апостолами Христовими. І не диво: сам бо сатана прикидається янголом світлим. Не велика ж річ, коли й слуги його прикидаються слугами правди“ (2 Кор. 11:13-15). Отже, нам віруючим треба боротися проти цієї облуди, але боротися належним чином, законно, бо сказано: „Хоч же хто й бореться, не заслужить вінця, коли незаконно боротиметься“ (2 Тим. 2:5). Слово Боже далі виразно каже, проти якого ворога повинна боротися віруюча людина („не з тілом і кров'ю, а з князівствами, і з властями і з миродержателями тьми віку сього. З піднебесними духами злиби.“ Єф. 6:12). Відповідною до цього повинна бути й зброя віруючого (Єф. 6:13-17; 2 Кор. 10:4-5).

Так воювали святі Божі мужі, в котрих мешкав розум Христов (1 Кор. 2:16).

Вони віддавали всі сили, час і життя на цю боротьбу.

Є багато людей; що й досі блукають у темряві неправди. Таким ми повинні допомогти вийти з неправди.

Закінчуючи наші міркування, запитуємо тих, що ще й досі сидять у неправді: доки будете ви в неволі, у гріховних путях? О, любий брате й любя сестро! Прийміть благовіствування Христове! Прийміть правду Христову! Прийми, друже наставлення святого слова, яке намовляє нас: „побивайся за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпінням, тихістю“ (1 Тим. 6:11).

А. Бодак.

(Вапенне, Лемківщина).

(Продовження).

Д'як Єпифаній Голочка сидить на лавці коло своєї квартири у церковному завулку. Через старі окуляри дивиться він на церковне подвір'я насупроти, на перехожих на майданчику ліворуч. Він усе бачить, очі у нього добрі... О, він добачає ще й в самих найстаріших заязолених церковних книгах... Єпифаній Голочка ще й досі не забув образи, яку зробив йому племінник Бондарчуків, Михайло... Хай він і студент собі, що хоче хай собі буде, але як цей „молокосос“ смів прилюдно сказати про Єпифанія Голочку, що він сліпий, що ковтає слова, як читає у церкві... Головне, прилюдно... От і зараз він бачить його, що той побіг до вчительки. Безумовно, до неї... Єпифанія Голочку не проведеш... Він бачить ще й далі. Він знає, що Олександра Миколаївна читає з ним заборонені книжки, що вони „демократією займаються“... Коли б він хотів, влетіло б їм, але д'як Єпифаній не такий... Він не злий чоловік. Хай не чіпають лише його. А він нікого й пальцем не троне. У нього і з Ламп'ядою було-б все гаразд, коли б вона не чіпала його за зайву чарочку горілки. Неодмінно все було б гаразд... Ага, он і хлопці потрібні йдуть... Це добре.. Він розкаже новини Кручковому Артемові і Шийці, вони стануть у пригоді.

— Хлопці! На хвилинку! — махає рукою Голочка на майдан Кручкові і Шийці. Ті повертають. Якже, кличе сам д'як Єпифаній Єпифанович!..

— Гуляєте задля празничка? Сідайте. Новини чули? Завтра Таранове вінчання... Тільки не в нас, не подумайте, що ми еретиків вінчати будемо... Може й слід би повинчати, тільки якось інакше. Правда? Хе-хе, — сміється й поправляє окуляри.

**Випишуйте безплатні календарики Біблійної Спілки!
Дивись оголошення на ст. 86 „Післанця Правди“**

ч. 4 за квітень ч. Р.

Про Петра? Так... Вони все знають... Вони знали ще й тиждень назад. І що слід „повінчати“ — теж думали, і гадають, що все буде зроблено, як треба...

Юхим Шийка балакав ще де з ким.. Він „в курсі“ діла, що отих евангелістів треба розігнати, що вони апасні¹⁾ люди... Він мусить віддячити Петрові й за свої образи й за печаль свого товариша, що ось тут стоїть з ним... Єпифаній же у курсі діла! Чи знають, що Петро одбив у Артема Софію Бондарчукову і переманив у „штунду“? Ну, от! А що погасити їхні радощі треба, то діло ясне, це буде зроблено... Дяк Єпифаній і о. Парфентій можуть бути спокійні, їхніх ворогів почистять. А пізніше ще краще... Вже у пана урядника в плян.. Що? Д'як все й самі чули? От бачите... Тим краще...

Голочка частує парубків „панським“ тютюном „бурасом“. Тютюн цей перший сорт... Не рівень махорці смердючій... Хай курять хлопці. Хоч і не вмюють вони тоненьких цигарок скрутити, — багато на них тютюну йде, — та нічого... Звісно, хлопці деревенські²⁾. До махорки звикли. Тонесеньких цигарочок, як він, д'як Голочка, уміє скрутити, їм і не бачити... Це ж зразу не робиться... Він уже давно курить „бурас“, та й то його цигарочки гірші, ніж у поштаря Півня Івана Івановича, — той ще тонші крутить. От майстер! А що вони вороже ставляться до евангелістів, так це похвально, це розумно з їхнього боку. Стару церкву і духівництво слід поважати, слухатись... Що вони, еретики, розуміють по книгах? Він д'якує п'ятнадцять літ, скільки перечитав у Церкві великих книг і то мало що знає, а то їм, нікчемам, мужикам³⁾ якимсь, учити других! От, тільки обережно... Хлопці мусять свій плян виповнити обережно... І про цю розмову з ним, д'яком Голочкою, ні — ячирк! Розуміють? Ну й добре.

О. Парфентій теж такої думки. але хай же хлопці зрозуміють, що незручно, щоб ім'я їх, духовних осіб, десь було замішано, їх же справи у Церкві, молитися за грішний світ Богові і все таке... Хлопці розуміють?.. Ну, вони толкові, відомо...

— Будіть усьо ізделано честь честю⁴⁾... Так і Мартин Хомович говорілі... Панімаєм⁵⁾... А табачок у вас харош... У горлі, як маслом мажить; правда, Артюша? Чиво⁶⁾ сумний? Ну, пішли!..

— Да свіданія⁷⁾, Єпифаній Єпифановичу!

Д'як Голочка, як старенька лисиця, хитає їм головою й сміється оченятами з червоними віями. Він такий радий, що зустрів їх, він їхній приятель і друг. Хай частіше заходять... Буде радий... Тільки про розмову мовчок...

Хлопці всміхаються і йдуть на майдан.

Вечір. Хмари сірі, а на заході сизі. Стелеться над Лучанами морок, зривається вітер. Підіймає куряву...

Д'якові Голочці хочеться побігти до о. Парфентія, хоч на хвилину. Ще рано, певно він п'є чайок. Такі ж цікаві новини...

(Далі буде).

Ів. Кмета-Єфимович.
Канада.

¹⁾ Російське апасний — небезпечний.
²⁾ Деревенський — сільський. ³⁾ Мужик — селянин.
⁴⁾ Буде все зроблено гаразд! ⁵⁾ Панімають — розуміти. ⁶⁾ Чиво — чого. ⁷⁾ Да свіданія — до побачення.

ВИПISУЙТЕ З АДМІНІСТРАЦІЇ „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

1) Біблійний покажчик. Ціна 60 сот.
2) Християнський співаник для українського народу. З нотами, ціна 5 з. 50 сот.
Ціни з пересилкою. Можна належність надсилати поштовими значками.

С А У Л.

*... І відказав Самуїл: Чого ж мене типаєш, як Господь відступив від тебе і зробивсь тобі ворогом?"
І Сам. 28: 16.*

„Господь отців моїх, розкрий!
„Господь Ізраїля! — молю я:
„Чи переможу їх?! Відкрий;
„Кого зітре — прославить бій?
„З'ясує: невжеж в бою впаду я?..”

В ніч чорну так моливсь Саул
В Гелбуях в таборі; в тій порі
Доносився зловіщий гул
Полків Анхузових. І був
Сонам, немов в кривавім морі!..

Молитва рвалась... Блідий цар
Тривожно споглядав очима...
Нерівно стугав серця вдар;
Палів обличчя муки жар...
Мовчало небо. Міць урима

Була німа. Пророк затих...
Господь мовчав; і сни мовчали...
Спитать волхвів?! — Я вигнав їх...
„Гей!“ кликнув цар на слуг своїх:
„Де є ворожка?“ — „Є“ — сказали:

— Вона в Айндорі... духів зве. —
„Ходім!“ Переодягнений із двома...
Саул пішов. Над ним пливе
Кривавий місяць. Все живе
Цілує мертвісна утома.

Саул тремтить... Саул іде...
Ось вже й Айндор сріблить в долині.
Знайшли ворожку: прядь пряде
І нісно дивнуо веде
В похмурій згорбленій хатині.

Саул блага: „Поворожи,
„Що взавтра буде там зі мною?..
„Дух Самуїла покажи“...
— Чого ти просиш?.. Не в'яжи
— „Мене в сіль зради!“ - „Будь в спокою!

„Клянуся Господом: як жив
„Господь Ізраїля — не зраджу!“
— Я вірю. Ось... — І закурів
Дим чадний. Вздріла: Самуїл...
„О, цар, це ж ти!“, .. — „Не бійсь,“
[завважив,

„Що бачиш?“ „Бог немов з землі“... —
„Який він?“—Сивий... в довгій ткані... —
„Це він! це він!“ Вклонився млі.
— Що хочеш? — згук, як з-під землі:
— Пощо тривожиш в злім шуканні

— Пророка дух?.. — Й сказав Саул:
„Господь забув мене... мовчанням
„Стріча мій крик. Він відвернув
„Своє обличчя. Він забув
„Мене, царя, в моїх стражданнях...“

„Він не говорить вже у снах;
„Вуста пророків теж замкнуті...
„Мій нарід смерть чека. Обляг
„Анхуз військами нас; і жах
„В моїм таборі... На безпутті

„Навчи мене!“.. І мовив дух:
„Як Бог забув тебе, відкинув,
„Чого ж від мене ждеш? Твій слух
„Мої пророцтва-ж чув?.. Потуг
„Не переможеш. Ти загинув

„Для царства. Царство перейде
„В Давида руки: повеління
„Не сповнив ти. І упаде
„Табір Ізраїля. Знайде
„Його розбитим дня проміння.

„А ти й сини твої будуть
„Зі мною взавтра“... Мла розплилась.
І зойкнула Саула грудь...
І впав Саул... А жахна суть
В тяжкій грозі над ним спинилась...

І. Гафасевич
(Крем'янець, Волинь).

Розвинення духовного життя.

Усю першу частину часу стародавньої філософії від Талеса¹⁾ до Сократа²⁾ розум людський був зайнятий виключно питаннями космологічними³⁾. Людину цікавив світ й оточуюча людину природа. Питання психологічні⁴⁾, естетичні⁵⁾ та етичні⁶⁾ не цікавили людей того часу. Натомість, астрономія⁷⁾ та метеорологія⁸⁾ були найважливішими науками на тодішній погляд. Тоді людей не цікавило, *хто* світ створив, але їх інтересувало, *яким* світ був на початку, з чого повстав і куди, до чого він простує. Ото суть старовинного світогляду. Вода, огонь, повітря й земля — одне за другим по черзі уважалося за незмінну підставову одиницю первнів⁹⁾, за джерело, з якого повстав світ.

Розглянувши по - порядку все, що окружало людину, і з протягом часу переконавшись у тому, що всі явища змінні, чоловік наприкінці звертає увагу на людину, починає цікавитися самим собою. Піонерами¹⁰⁾ такого міркування були софісти¹¹⁾ й Сократ. Сократ відвернув свої очі від філософії фізично—природничої, а за розв'язанням підставових питань звернувся до країни духа. До Сократа вчили: „*пізнай оточуючий нас вічний світ*“, а Сократ почав учить: „*Пізнай самого себе*“.

Зупиняючися над самим собою, великий філософ міг пізнати духовну сторону людини тільки з одного боку, але про складне, сховане життя серця він нічого не домислився, гадаючи, наприклад, що людська злість, заздрість, нечесність і т. п. виникає з невідомості людини. „*Хто пізнав красу, той згідно з нею читтиме*“. Так думав Сократ. Але ж досвід

учить нас чомусь іншому. Ми бачимо, що мало того, аби пізнати тільки красу чеснот; не вистарчають піднесені думки, або поняття про красу, добро й правду: треба ті поняття переводити до життя. Для цього потрібно доброї, не примушеної волі, яка ті ідеали зробила би не гіркою, а солодкою дійсністю. У противному разі не тільки 23 віки, але навіть мільйон віків не вистарчить для зреалізування наших блаженних мрій.

Чеснота по думці Сократа то — щось зовнішнє, що можна собі присвоїти, прищепити, як, наприклад, науку читання чи писання. Але для того, аби людність зрозуміла необхідність такого прищеплення, треба пару століть часу. Окрім того, прищеплення це є тяжка праця, бо з нею є зв'язана боротьба з природними інстинктами. Про цю боротьбу виразно каже ап. Павло: „я кохаюсь у законі Божому по нутрянному чоловікові, бачу ж інший закон у членах моїх, що воює проти закону розума мого і підневолює мене законові гріха, що в членах моїх“ (Рим. 7:22-23).

Від того часу, коли це зрозумілось, починається нова доба, коли пункт опертя із зовні переходить до середини, до серця й розуму людини. Дух стає джерелом життя й має піднести чоловіка на вишини релігійности, моральности й етики, має ушляхетнити чоловіка. Все інше, зовнішнє — воно теж є потрібним, але воно є другорядним. І тут найбільший учитель і Спаситель людства — Ісус Христос показав світові правдиве світло, освітлюючи шлях життя, кажучи: „Шукайте перш царства

Божого та правди його; се усе додасться вам“ (Мат. 6.33). А ап. Павло, з'ясовуючи значіння царства Божого, каже так: „бо царство Боже не їжа й пиття, а правда, спокій і радощі в Дусі Святім“ (Рим.14:17). Під царством Божим на землі розуміється звершене, святе життя. Це життя спирається не на егоїзмі, а на взаємній любові, вибаченні, згоді та правді Божій. І прихід такого царства Божого залежить від моральної зміни, від відродження внутрішнього ества людини. „Истино, истино“, каже Представник неба представникові світу Никодимові: „коли хто не народиться звиш, не може видіти царства Божого“ (Йоан. 3:3).

Отже, для зцобуття царства Божого мусить відбутися внутрішня зміна в кожній людині, зміна непомітна для стороннього ока. Ось чому Ісус мав право сказати: „Не прийде царство Боже з постерегань, ані казатимуть: дивись, ось воно; або: дивись, он; бо царство Боже у вас усередині“ (Лук. 17:20-21).

Оце новий ідеал для людства, не часовий, а вічний, котрий не має кордонів, і вище котрого неможна піднятися. „Бувайте звершені, як Отець ваш, що на небі звершений“ (Мат. 5:48). Оце заповіт Спасителя.

І. Йкуруло.

(Камінка Стр., Галичина).

Примітки редакції: ¹⁾ грецький філософ, нар. в VII в. до Р. Хр.; учив, що все існуюче повстало з води. ²⁾ один із найбільших філософів світу; грек; жив 469—399 до Р. Хр. ³⁾ космологія — наука про повстання космосу, себто — всесвіту. ⁴⁾ психологія — наука про душу (згрецька — психе́). ⁵⁾ естетика — наука про все, взагалі, гарне, а про художнє — особливо. ⁶⁾ наука про мораль — духовну охайність. ⁷⁾ астрономія — наука про небесні тіла (комети, планети, зорі й т. п.). ⁸⁾ метеорологія — стисло наука про погоду. ⁹⁾ первні — елементи — хемічно прості тіла, які не розкладаються на інші; такі напр.: золото, срібло, залізо; газ — кисень, водень і т. д. Стародавні вчені лічили за первні воду, огонь, повітря. ¹⁰⁾ Піонери — перші. ¹¹⁾ софісти — мудреці. Пізніше бавилися з мудрістю, часто фалшуючи її.

Жіноча праця

„І буде останнього дня, глаголе Бог, вилию я Духа Мого на всяке тіло; і профокуватимуть сини ваші й дочки ваші... і на слуг Моїх і на служниць Моїх вилию в ті дні Духа Мого, і профокуватимуть“ (Діян. 2:17, 18).

1. Відношення Ісуса Христа до жінок.

Перше, ніж говорити про жіночі зібрання та необхідність їхньої організації, скажемо декілька слів про те, як відносився Христос до жінок. До Його з'явлення на землі — по всіх країнах та серед усіх народів на жінку дивилися, як на нижчу істоту. Таке ж відношення бачимо ми й у жидів підчас їхнього відступництва від Бога. Цей загальний погляд вплинув і на Христових учнів. Згадаємо розмову Господа з самарянкою (Йоан. 4); у 27 віршу сказано: „І прийшли на це ученики Його й дивувались, що Він із жінкою розмовляв.“

Але Христос, наш Спаситель, не робив такого розрізнення поміж чоловіками й жінками. Духовно в Христі „нема мужьського полу, ні женського.“ Із тієї гол. 4 Йоана ми бачимо, що Ісус відкрив самарянці найвищі духовні правди, так само глибокі й важні, як і ті, які Він відкрив жидівському князеві Никодимові (Йоан. 3).

Згадаємо також двох сестер Лазаревих. Про Марію сказано, що вона „сівши в ногах Ісуса, слухала слово Його“ (Лук. 10:39). Цій же Марії Ісус Христос сказав: „одного ж треба. Марія добру частину вибрала, що не відніметься від неї“ (Лук. 10:42). Яка велика наука для всіх жінок! Вона сіла біля ніг Ісусових і слухала Його, а Він каже, що це — потібно, що вона „добру частину вибрала“,

Не казатимемо про всі випадки зцілення жінок і про всі розмови Господа з ними. Спам'ятаймо тільки, що Марія Магдалина, яку Господь урятував просто з гріховної безодні й вигнав із неї сім бісів, вона перша прийшла до гробу Ісуса Христа. Пізніш, зустрівшись з Ісусом, вона дістає від Нього такий наказ: „йди до братів Моїх та скажи їм: Я схожу до Отця Мого й Отця Вашого“ (Йоан. 20:17). Марія йде й сповіщає учнів, що вона бачила Господа, і що Він наказав їй передати їм цю вістку. Звідци ми бачимо, що Господь сам післав жінку благовістити про Нього.

2. Праця жінок ва Діян. Апост. і Післаннями.

Читаючи Діяння, ми від часу до часу знаходимо упоминки про те, що жінки-християнки служили Господеві. Читаємо, що „усі вони пробували однодушно в молитві й благанню — з жінками й Марією, матір'ю Ісусовою“ (Діян. 1:14). Далі знову сказано, що „були всі однодушно вкупі“ (Діян. 2:1). Там же оповідається, як ап. Петро в своїй славетній проповіді приточив чудове місце з книги пророка Йоїля: „І буде останнього дня, глаголе Бог, виллю я Духа Мого на всяке тіло; і пророкуватимуть сини ваші й дочки ваші“. . . У Діян. 21:9 видно, що це пророцтво виконалось: у благовісника Филипа було чотирьох дочок-дівчат, які пророкували.

Лідія, що гандлювала кармазином (Діян. 16), була зброєю в руках Божих, щодо розвинення діла Господнього у Филипах. Вона була, оскільки відомо, першою християнкою в Європі.

Дивовижним прикладом самовідданої праці для Господа з'являється Прискила. Ап. Павло назвав її й її чоловіка своїми помічниками (Рим. 16:3). Відомо, що вона з чоловіком, між іншим, допомогла Апо-

столові зрозуміти „докладніш путь Господень“ (Діян. 18:26).

3. Чи потрібні жіночі організації.

Деякі віруючі лічать, що жіночі організації є зайві. Подивімося, що каже слово Боже. Там оповідається, як „деякі жінки, що були зцілені від духів лихих і недуг: Марія, на прізвище Магдалина, що з неї сім бісів вийшло, і Йоанна, жінка Хузана, Іродового приставника, і Сусанна, й інших багато, що послугували Йому з добра свого“ (Лук. 8:2, 3). Тут ми бачимо першу жіночу організацію і, як видно, Христос не заперечував, аби жінки Йому служили. У Діян. 9:36-43 оповідається про одну вченицю на ймення Тавита, що „була повна добрих учинків і милостині, що робила.“ Звідци ми бачимо, що в тому і в іншому випадкові жінки допомагали справі Божій своїми матеріальними засобами.

Про одну жінку в євангелії сказано, що вона „що зм'оглася, зробила“ (Мр. 14:8). Чи робимо ми те, що можемо зробити?

Мимоволі в деяких читачок з'явиться таке питання: а що ми можемо чинити для розповсюдження діла Божого? У відповідь на це бажалося би показати на троє речей:

Поперше, ми можемо виучувати слово Боже.

Подруге, ми можемо молитися.

Потрете, ми можемо допомагати матеріальними засобами.

1. Необхідно виучувати слово Боже для власного зміщення й наставлення. Аби жити тілом, необхідно годуватися; такий же закон існує й для духовного життя. Виучуйте життя й службу жінок Старого й Нового завіту. Від них же ми можемо навчитися, як жити, аби прославити Господа. На звичайних закликуючих

зібраннях дуже рідко говориться про цих жінок, що цілком були віддані Господеві. Про це краще говорити на жіночих зібраннях.

Нам також необхідно вивчувати слово Боже, аби знайти, як самим жити і як виховувати своїх дітей. Дуже багато матеріялу щодо цього ми знаходимо в Приповідях Соломонових. Взагалі, ця книга в рясною щодо життєвих практичних порад.

У 14 гол., наприклад, говориться так: „жона розумна дім свій будує, безумна ж розвалить його своїми руками“. Читайте, наприклад, 31 голову, де мова йде про жінку. Добре було би вивчити напам'ять ці слова і від часу до часу повторювати їх.

(Далі буде).

М. Непраш.
Америка.

Заклик.

Прокиньсь, український народе,
Сон віковий пора прогнати;
Трийшла сподівана свобода
світить Божа благодать.

Зірви ти з себе пута п'янства,
Незгоду, свари, суд, розлам,
Тютюн — отруту громадянства,
І молитви чужим богам!

Жени неправду навіть з церкви
мертвих ідолів — розбий!
Киттям принось ти правді жертви
І освіту між народом сій!

Живіть в любові та у згоді,
Нехай зійде зоря нова!

Широко рознесіть в народі
Святої біблії слова.

І часу змарновано багато,
іо був наш нарід у грісі!
Тепер же час! Вперед завзято
ідемо за Господом усі!

Л. А. Ніколичин.
(Луцьк, Волинь).

Найвище добро

*До редакції „Післанця Правди“
дісталась книжечка видання 1892 р.
під повищою назвою; вона містить
мову славетнього англійського про-
фесора Генрі Друмонта. Не вважаю-
чи на свою „старість“, ця мова до-
тепер є „молодою“ і може справити
правдиву насолоду тим, хто любить
духовне читання.*

Перечитайте 1 Кор. 13.

Кожен із нас задавав собі питання, яке було й у старі часи і тепер є важнішим за всі інші: у чому є *sumum bonum* — вище добро? Життя ось перед нами. Пережити його можна тільки один раз. Яка ж то є найшляхетніша ціль, до котрої ми повинні пориватися? Якого найвищого добра маємо ми бажати? Ми призначилися чути, що в духовному житті віра є найвище добро. Це велике слово лежало в основі народної релігії цілі віки, і ми спрохвалия призначилися добачати власне в вірі найбільш велику річ у цьому світі. Ми помилялись. Віра не є найбільшим добром. Голова 13 першого післання до коринтян провадить нас до джерела християнства, і в тій голові ми читаємо, що „більша ж із сих любов“.

Це не сказано випадково; ап. Павло допіру перед тим говорив про віру так: „коли маю всю віру, так, щоб і гори переставляти, любови ж не маю, то я ніщо.“ Апостол не тільки не забуває про віру, але відверто порівнює її з любов'ю: „тепер же пробувають віра, надія, любов“ — і без найменшого хитання вирішує: „більша ж із сих любов“. І це він каже не тільки в наслідок свого упередження проти віри чи надії.

Ми всі найскорше хвалимо іншим те, до чого ми самі найбільше прихильні. Але ап. Павло цілком не вірився надмірною любов'ю. Уважний дослідувач св. Письма повинен помігати, що в характері апостола до кінця його життя виростала й розвивалася чудова ніжність, але та рука, що написала „більша ж із сих любов“ — ця рука була обарвлена кров'ю перших християнських мучеників.

І не тільки в цьому післанні до Коринтян показується на любов, як на вище добро. Ап. Петро каже: „перш усього ж майте один до одного щирю любов“ (1 Пет. 4:8). Зауважте, що він каже „перш усього ж“... Апостол Йоан іде ще далі й каже: „Бог є любов“. Пригадайте ще одне, повне глибокого сенсу слово ап. Павла: „любов є сповнення закону“. Чи міркували ви над тим, що апостол хотів цим висловити? У ті часи люди мали надію досягнути царства небесного виконанням десяти заповідей і цілих соток інших законів, складених ними в розвинення тих десяти заповідей. Христос сказав — Я покажу вам шлях навропростець! Робіть тільки одне, і тим самим ви виконаєте всі сотки законів, навіть не мислячи про них. Любіть, і ви неспостережено виконаєте весь закон. Ви самі можете легко переконатись, що це так. Візьміть якубудь заповідь.

„Нехай не буде в тебе богів інших перед лицем Моїм“. Чи потрібно казати це людині, що любить Бога? Любов є сповнення цієї заповіді. „Не призиватимеш імени Господа, Бога твого, марно“. Той, що любить Бога, не може й подумати про це. „Пам'ятай день субітній, щоб святити його“. Хто ж із нас не віддасть залюбки хоч один день із тижня тому, кого любить? Любов виконує всі заповіді, що говорять про відношення людини до Бога. А чи треба чоловікові, який любить людей, говорити „шануй батька твого й матір твою“? Він не може не шанувати їх. Говорити йому — „не вбиватимеш“ — просто таки дивно. Тільки бажаючи образити його, ми могли би сказати „не крастимеш“! Як він може красти в тих, кого любить? Цілком надаремно ми переконували би його не свідкувати лживо на близьку людину; люблячи цього близького, чоловік усе зробив би, аби не свідкувати ложно. Вам би до голови не прийшло привлашувати майна свого близького — він залюбки дивиться, коли це майно знаходиться не в нього, а в сусіда. Таким чином, „любов є сповнення закону“. Це заповідь задля виконання всіх заповідей, єдиний ключ до християнського життя, що його дав Христос. Ап. Павло знав це, і його гаряча проповідь любови уявляє з себе перший і найзвершений виклад науки про вище добро.

Ми можемо цю мову апостола Павла, що її знаходимо в 1 Кор. 13, розділити на три частини. У першій частині — любов припорівнюється з іншими добрами, середину присвячено аналізу¹⁾ і в третій — він змагається за любов, як за найвище добро. (Далі буде).

Перекл. Л. Ж.

¹⁾ Аналіза — розклад чогось цілого на складові частини.

Рукоположення.

У місяці березні ц. р. Христова церква в Галичині й на Волині мала три радісні урочистості — рукоположення місійних робітників на презбітерів Церкви. Редакція „Післанця Правди“, подаючи в цьому числі скорочені описи цих урочистостей та життєписи нових братів — презбітерів, засилає їм найсерdecніші побажання багатого благословіння та нових сил в їхній праці й закликає все баптистське братство молитися за цих робітників і за працю Господню серед нашого народу.

Бр. Іван Підгорецький.

Народився 10 січня 1894 р. в селі Забір'ю (пов. Рава Руська). Молодечий вік прожив у с. Вальддорф (пов. Городок). Слово Боже вперше почув у зборі баптистів у Залізниці на Волині, де раніш ще увірував його старший брат Ол. Підгорецький. У 1918 р. по закінченні світової війни й проголошенні самостійної України, повернувся разом з братом до Галичини і весь час приймав до серця слово Боже від віруючих. Підчас українсько-більшовицької війни служив в українській армії, але вже мав при собі євангелію, що дав йому її брат, і весь час пам'ятав Божі заповіді. На війні Господь пересвідчував серце брата І. Підг. і відкривав йому своє світло. Переносючи болізни та різні випадки військового лихоліття, брат багато разів був близький від загину та смерті, але Господь за його молитвами кожен раз вирятовував його з небезпеки. Повернувшись за допомогою Божою додому в 1920 р. брат застав у Вальддорфі маленький збір, що ним керував бр. Ол. Підгорецький, і там, розчулений Господнім милосердям, віддався

Йому на службу. Відтоді почав іншим свідчити про Христа та голосити Євангелію. Час був тяжкий: духовенство підбурювало й нарід і поліцію проти віруючих, і брат мав багато переслідувань і від одних і від других. Багато разів бував битий за слово Боже, сидів в арештах тощо. 2 листопаду 1921 р. прийняв святе хрищення. У грудні прибув до Галичини бр. І. Петраш, який багато попрацював над духовним розвиненням братів і вказав бр. І. Підгорецькому на його обов'язок служити Богові на місійній ниві.

15 червня 1922 р. бр. І. П. вступив на біблійні курси в Лодзі, де збагатився необхідним знанням. По скінченню курсів почав працювати серед українців у Галичині, де й стояв на Божій варті впродовж десяти років. У 1932 прийняв запрошення громади віруючих у Пłosці на Волині залишитися там сталим проповідником. Ще будучи в Галичині бр. І. П. був уповажнений уділювати віруючим Вечерю Господню й св. хрищення, а в ц. р. збір у Пłosці просив Комітет нашого об'єднання про рукоположення брата в презбітері. Урочистість рукоположення відбулася 26 березня ц. р. Коротенький її опис подаємо.

* * *

Торжество рукоположення в. Пłosці.

У суботу 25. III. приїхали до Пłosки брати Б. Спалек із Варшави, В. Волянський із Здолбунова і Е. Волянський із Луцька. Пополудні нарада братів обговорила й ухвалила справу рукоположення бр. Ів. Підгорецького.

У неділю 26. III., не вважаючи на болото й несприятливу погоду, прибуло до Пłosки багато віруючих, а в тому числі з Оженина й Миротина. Богослуження розпочав проповідчий збору бр. І. Защик. По молитві читав слово Боже й говорив про значіння рукоположення бр. Б. Спалек. Далі промовляв бр. Е. Волянський, а після нього — бр. Г. Назарук. Потім удруге говорив бр. І. Защик, а після нього бр. В. Волянський, який підкреслив відношення презбітера до громади віруючих. Далі бр. Б.

Спалек говорив про відношення збору до проповідника, а після нього встав бр. І. Підгорецький і оповів про своє навернення й покликання до праці Божої. Далі бр. Матейко продеклямував вірш бр. Г. Домашовця, присвячений цьому торжеству. Бр. І. Підгорецькому було задано кілька питань, а тоді він став навколішки й бр. Б. Спалек, В. Волянський і Е. Волянський поклали на нього руки й просили Господа про благословіння й дари св. Духа для брата. По тому бр. Свобода знову деклямував вірші бр. Домашовця. Сердечні молитви й спів хорі під управою бр. Малого сповнювали серця присутніх радістю.

Цей радісний день минув хутко й усі гості роз'їхались. Бажаємо бр. І. Підгорецькому багато благословіння, а зборові в Пłosці успіху в праці.

В. Волянський.

Бр. Григорій Домашовець.

Народився 3 серпня 1895 року в с. Забір'ю (пов. Рава Руська), де й пережив усю молодість аж до 18 року життя. На девятнадцятому році, підчас світової війни вступив до австрійської армії, із якої дістався до російської неволі (25. XII. 1914). Із неволі незабаром був звільнений і відпущений додому, бо дав зобов'язання не повертатися до австрійської армії.

У 1915 році разом з відступаючими російськими військами помандрував на Велику Україну, де й жив у м. Мелітополі цілих сім років. 1922 року повернувся до Галичини, мріючи виїхати до Сполучених Штатів за океан. Та Господь судив інакше. У рідному селі в той час вже були віруючі, які збирались на богослуження до бр. Булеги. Служили там словом брати — М. Лютий і М. Козак. Рідний брат Г. Домашовця покликав його на зібрання. Брат пішов туди, але Господеві не віддався того разу. Проминуло декілька тижнів. На Великдень місцевий священник підбив місцевих селян до кривавих переслідувань віруючих християн, і бідні темні селяни почали за цією намовою бити віруючих і знущатися над ними.

Це, власне, переслідування й спонукало брата забратися до дослідження слова Божого: його цікавило питання — що примушує цих гонених людей терпіти такі переслідування й муки? І незабаром довідався про цю святу таємницю і відтоді почав учащачи на зібрання.

Заохочений бр. М. Козаком, Г. Д. відвідав збори віруючих на Волині — в Здолбунові й Рівному, де вперше чув бр. І. Городища й бачив переломлення хліба. Ця подорож зміцнила Г. Д. духовно. 13 листопаду 1922 року у Львові після проповіді брата І. Петраша брат Г. Д. віддався Господеві й обіцяв бути вірним Йому до смерті.

Пізніш почав свідкувати про Христа в своєму селі, а потім в с. Камінка — Буди. Незабаром Господь покликав багатьох до правди, і 12 червня 1923 року брат І. Петраш охрестив у ріці Раті 17 осіб, серед яких був і Г. Д. Це було перше хрещення, що відбулося в равському повіті.

1925 року забірський збір обібрив Г. Д. за проводячого брата. Відтоді брат не переставав служити словом Божим.

1927 року бр. Г. Д. був прийнятий до духовного семинару в Лодзі, де й учився три роки. По скінченню науки в 1930 році обійняв працю Господню в повіті Камінка Струмилова, де перебуває й працює й донині.

26 березня ц. р. відбулося урочисте рукоположення бр. Г. Домашовця. В урочистості брали участь брати — Л. Мікса, голова об'єднання баптистів у Польщі, бр. В. Перетятко та бр. М. Лютий. Було багато гостей. Господне благословіння нехай буде й із цим братом у його святій праці!

* * *

Рукоположення брата Іллі Кубрина.

Ця урочистість відбулась 19 березня ц. р. у зборі Борислав — Попелі. Для участі в ній прибули брати Л. Мікса й В. Перетятко. Крім того були присутніми брати — Г. Домашовець і М. Коростіль, а також інші гості, що брали участь у біблійних курсах.

У неділю вранці 19 березня відбулося в Бориславі урочисте богослуження, на яке прибули гості з Вільшаника, Лукавиці, Сторонної та Стратовиць. Ці гості пройшли пішки від 4 до 6 миль, і то тільки для того, аби бути присутніми на торжестві. Брати — проповідники виголошували промови, підчас котрих присутні від зворушення заливались слізьми.

Пополудні всі відправились до Попелів; урочисте зібрання відбулось у домі бр. А. Гучка. Словом служили брати — Г. Домашовець, В. Перетятко і Л. Мікса. Потім бр. Ілля Кубрин оповідав про своє навернення. Далі хор під проводом бр. М. Коростіля відспівав псалму, а тоді бр. Іл. Кубрин прихилив коліна і брати Л. Мікса і В. Перетятко, поклавши руки на нього, гаряче благали Господа про благословіння й дари Святого Духа для цього брата. Не було ні одної особи з присутніх, яка не відчувала би зворушення й не плакала підчас цього великого акту. Далі співав хор, а потім діти недільної школи деклямували гарні вірші. На закінчення відбулась вечерея любови для гостей.

Бр. Іл. Кубрин є теж народженим у Галичині. Там він і навернувся, прийняв св. хрещення й розпочав свою працю. 1927 року вступив до духовного семинару у Лодзі, який скінчив у 1930 році, зайнявши місце проповідника в Бориславі. Тепер бр. І. К. живе й працює в Самборі.

Просімо Господа, аби він щедро благословив і цього ревного працівника й ту ниву, на котрій він працює.

Андрій Гучко.

Нові напади на віруючих.

Від часу до часу на сторінках нашого журналу ми подавали відомості про переслідування віруючих. В останніх часах під впливом католицької агітації, що без сумніву йде зверху, діяльність, скерована проти дітей Божих, стала значно інтенсивніша. У церквах та костелах виголошується проти віруючих гарячі промови, в яких занадто виразно проглядає журба „пастирів“ за тими „добрими“ часами, коли ці „пастирі“ могли палити віруючих на вогні. Почали видавати брошурки, які пишуться з наказу, з примусу, і в яких нема жадних якостей, що могли би заохотити католиків до їхньої „матері-церкви“, яку покидають „діти“, тікаючи до „сектантів“.

Бачучи, що ці всі заходи не дають бажаних наслідків, і що „штунда“, замість розсипатися, щодня росте, „отці“ вдаються до старих випробованих засобів їхнього незабутнього вчителя Торквемади¹⁾: за їхніми радами темне селянство щораз частіше почало нападати на дітей Божих.

Понеже діло Гооподне в равському повіті особливо хутко росте, діяльність слуг темряви виявляється тут з особливою силою.

У німецькій колонії Брукенталь, католики не дають можливості дітям Божим збиратись на зібрання, б'ють віруючих, закидають їх камінням. Але цей терор тільки зміцнює дітей Божих і викликає в них ще більше бажання йти за Христом.

По селах католики вдераються до зібрань і улаштовують галас, гармидер, крик — з метою розігнати зібрання.

¹⁾Торквемада (1420-98 р) - католицький єпископ і кардинал у Іспанії, який за часів інквізиції по наказу Риму замучив у в'язницях і попав на вогні десятки тисяч християн, магометан і жидів.

У селі Руда Магерівська недавно розпочалась праця Бога. Знайшлись душі, які хочуть бути правдивими християнами й жити по святій євангелії. Не подобалось це одному „отцеві“ який покликав до себе хлопців і натяками дав їм зрозуміти, що вони повинні робити. Ксьондзова наука не пропала марно: 2 квітня ц. р. натовп темних, обдурених попом селян напав на віруючих. Ті кинулись тікати, а переслідуючі пороздягались і погнались босо за втікачами. Кілометрів з п'ять бігли, а тоді, догнавши одного віруючого з Яничів, Гриня Йонича, один нещасний темний селянин ножем порізав його.

Закривавленого Йонича запровадили брати до Старого Села, а звідти возом завезли до Яничів, куди негайно було заликано лікаря з Рави. За пару тижнів Господь привернув пораненому здоровля.

Слава нашому Господеві за те, що ці напади роблять своє діло: брати ще ревніше беруться до праці, а серед населення щораз знаходяться такі, яким Господь відкриває очі й показує, де знаходиться правдива дорога до царства Божого.

Молімося, аби Господь поширював своє царство між нашим народом. *Віруючий.*

До співробітників П. П.

Після видруккування великоднього числа редакція одержала від співробітників досить святочного матеріалу. Частину цього спізненого матеріалу редакція використає в майбутніх чергових числах, а частину залишить до budouчого року.

Редакція просить старанно опрацьовувати статті, вірші й ін.; необроблений й нестаранно написаний матеріал гальмує працю редакції і не може бути скоро вміщеним до журналу.

Редакція.

КАНАДІЙСЬКИЙ КУТОК.

Господь дійсно воскрес!

(Докінчення).

Лук. 24 : 5-6.

Інші шукають живого Христа між гробами на схилах Синайської гори. Вони заглядають за життям до закону. Люди гадають, що можуть спастися, коли триматимуться закону. Вони не знають, що спосіб самовиправдання є суперечний духові євангелії, бо євангелія не для тих людей, котрі можуть самі себе спасти. Якщо ви можете самі себе врятувати від загибелі, то спасайте, а не хулите ім'я Спасителя вашими молитвами. Ідіть і спотикайтеся між старими ізраїльськими гробами, де ви загинете так, як колись і вони загинули в пустелі. Євангелія й Христос — для безрадних грішників, котрі зломали закон, визнають свою неміч і провину і приймають Його благодать. Сказано, що „ніяке тіло не оправдується ділами закону“ (Рим. 3 : 20).

Є люди, що шукають Христа між гробами своєї гуманної натури. Вони заходять до трупарні своєї влясної натури і вишукують там чогось доброго: життя, щастя, спокою. Там вони можуть знайти тільки кістки та кістяки цієї гуманності. Апостол Павло так само мав надію на себе самого і свої заслуги, але коли перед ним блиснув промінь нового світла й від мертвої гуманності воскресив його до життя, апостол почав кричати: „Окаянний я чоловік! Хто мене збавить од тіла смерті цієї?“ (Рим. 7 : 24). Він пізнав мертвечину своєї доброти. „Хіба не знаєте, що скільки нас

у Христа Ісуса охристилось, у смерть Його охристились? Бо погреблись ми з Ним через хрищення у смерть, щоб, як Христос устав із мертвих славою Отця, так і ми в обновленню життя ходили“ (Рим. 6:34). „Знаючи, що давнього нашого чоловіка з Ним розп'ято, щоб зникло тіло гріховне, і щоб не служити нам більше гріху“. Тому ап. Павло і покликуює до грішної людини, „Устань, сонний, і воскресни з мертвих, то й освітить тебе Христос“ (Єф. 5:14).

Є люди, що намагаються відшукати живого Христа в темних катакомбах світської філософії. У неділю вони воліли би чути проповідь скорше на філософську тему, обминаючи чисту євангельську науку самого Христа, яка з'являється ліком для людських душ. За днів ап. Павла були вже розумні люди, які поклонялися „незаному Богові“, але які ще не знали, що цей незаний їм Бог в простій євангелії вже відкрив себе людям у своєму Сині. Сократ і Платон¹⁾ ще блимали своїми маленькими свічками правди в той час, як сходило „сонце правди“ — Христос.

Якби Господь і надалі залишався мертвим, то ця філософія могла би нам дещо допомогти, але коли Він воскрес і став животворчою силою, у Ньому є більше надії, ніж у цілих горах людської мудрости. О, ви, котрі не знаєте новонародженого життя і відродження через Духа Святого, що шукаєте спасіння в тих безнадійних місцях! Покиньте ту марну працю й зрозумійте, що Христос близьенько

¹⁾ грецькі філософи, що жили перед Р. Х. — Сократ 469 — 399 р., Платон 427 — 347 р.

від вас, і що коли ви всім серцем повірите у Нього і своїми вустами визнаєте Його, то ви спасетеся!

Тепер звернімо нашу увагу на інші гроби.

Янгол сказав до жінок: „Його тут нема: Він воскрес!“ Це означає, що відколи Христос воскрес, Його вже там не було. Коли ми воскресли, то так само не повинні більше мешкати в гробах минулого нашого гріховного життя.

Є багато христіян, котрі вірять в Ісуса Христа, читають Його слово, учащують на євангельські служби Божі, але проте перебувають у холодних гробах сумніву й старих звичок. О, нема потреби тулитися в підземних льохах! Чому не прийти до Христового квітника й насолоджуватися там запахом квітів і свіжим повітрям чистої духовної атмосфери, яку Христос зробив приступною для всіх віруючих христіян? Люди, які не бажають цього повітря, надалі перебувають у грісі та похотях та в розкошах світу, і для них воскреслий Христос існує тільки в теорії. Вони не шукають радості, утіхи та сили в живому Христі, але намагаються знайти їх у п'янстві, розпусті, танцях, гульбищах тощо. О, ви не знайдете й там Ісуса, і для вас колись настане час, і ви, сплеснувши руками, розпучливо скажете: „надармо звались ми христіянами!“... і залишитесь там, де буде не Христос, а тільки плач і розпука.

Нарешті, звернімо увагу на останнє...

Ті добрі люди, до яких янгол сказав, що Ісуса там нема, що Він воскрес, — ці люди несли великі клунки з собою. Що мали вони в них? Біле полотно та різні пахощі. Навіщо вони несли це все? О, якби янгол міг сміятися, то напевно він усміхнувся би й сказав: „Ви прийшли намастити живого Христа? Та Його тут нема; Він не потребує помазання! Він — живий!“..

У наші дні ви знайдете тисячі христіян, що у „велику“ п'ятницю й на Великдень приходять, аби намастити Христа. Вони сумно дзвонять у дзвони, бо Він помер; вони навішують жалібні стрічки й одіж, та в пості й молитвах зідхають та співають над мертвим Спасителем. Таж Він воскрес, і Його там нема!.. Ось ідуть товпи, що несуть полотно та пахощі мертвеччини, аби прислужитися мертвому Христосові. Що ви робите, люди? Чи ви збожеволіли? Ні, відповідають вони — ми це чинимо на спомин... О, яка страшна образа для Сина Божого ця безглузда комедія, підчас якої люди роблять театральне представлення, відіграючи ніби велику голготську драму. Яка це страшна хула на живого, воскреслого, ніколи не вмираючого Христа!.. Чи хто мігби сидіти й плакати над своїм колись мертвим, а тепер живим приятелем? Але люди це роблять над живим Ісусом...

Заберіть своє полотно й пахощі додому, бо Христос — живий, і така прислуга є для Нього непотрібною. Краще виконайте Його заповіт і йдіть до Емаусу, і там Він з вами вечерятиме, і ви радітимете в Його товаристві, бо Він — вічно живучий. Він є той, що обіцяв бути з нами до кінця світу.

Кінець.

*Зібрав П. Кіндрат.
Канада.*

Безкоштовно!

В адміністрації „Післанця Правди“ мають ся трактати: 1) Борці євангельської віри й 2) Початок неба й землі. Надсилаються всім бажаючим — безкоштовно, тільки за зворот вартости пересилки. Пришліть поштових значків на пересилку й одержите трактати.

ІВАН КМЕТА - ЄФИМОВИЧ.

(Із збірника „Серцеви глибини“).

МОЛІТИСЯ...

*Молилися — чи проклинати
Достойних кари та прокляття,
Певірних, проданих рабів?...
У серці жаль, і сум, і гнів,
Але... не можу проклинати...*

*Молилися, молитись, буду...
О, Боже любий, розбуди!
І цих жорстоких приведи!
Нехай хулити так не будуть...
Молилися, молитись буду...*

*Заблудивши друже, грішній брате,
Ти хочеш тьмою світло вбрати?
Христос, як сонце, вічно сяє,
Хоч Юда ти, та Він прощає...
Прокинься, встань, заблудивши брате!..*

*Молилися, чи проклинати
Достойних кари та прокляття,
Рабів нікчемних та сліпих?...
Не хочу, ні — ганьбити їх...
Молитись буду та прощати...*

НЕ ДУМАЙТЕ...

*Не думайте про царство ви небесне,
Коли не маєте ви правди на вустах,
Коли від вас відходять у сльозах...
Як тільки синете одні слова чудесні,
Не думайте про царство ви небесне.*

*Не загадуйте про царство ви небесне,
Коли у серці заздрість, гордість, гнів...
Христос любити та прощати звелів,
І показав на ділі в муках хресних
Нам приклад вічних днів...*

*Ой, скільки слів у нас чудових, золотих...
А хорий старець, брати наш - старцем є,
Вдова з сирітками все сльози ллє;
Не досить слів прекрасних, слів одних,
Нам треба чинів гарних та святих!...*

*Потіште скорбного, слабого підійміть,
Голодному подайте скорше їсти,
Провадьте ви життя святе та чисте,
В самих собі ви приклад покажіть,
Тоді про царство Боже всім кажіть!...*

*Не думайте про царство ви небесне,
Коли нема в вас правди у ділах,
Коли від вас відходять всі в сльозах...
Коли у вас лише слова чудесні,
Не загадуйте про царство ви небесне...*

Звіт про конференцію**Укр.-Рос. Союзу Єванг. Християн-Бапт. Зах. Канади.**

24-та конференція відбулася 7, 8, 9 і 10 липня 1932 року в церкві Лизард-Лейк, Саскатун.

Розпочалася конференція в середу ввечері о год. 8:30 перед заходом сонця, котре своїм останнім світлом золотило чудові канадійській степи. Та картина мимоволі нагадувала те останнє проміння життєвого дня, після якого наступає вічна темрява й коли та нагода спасіння, яку

мав чоловік у своєму житті, раптом зникає, і двері спасіння замикаються назавжди.

Немов діти людські, що перед заходом ночі тікають до надійного сховища, так діти Божі з українського та російського народів, розкидані по широких степах Канади, того вечора поспішали до молитовного дому в Лизард-Лейку. Хто новеньким автотомом, а хто старенькою дрип-

дою, в якій тільки зблизка пізнаєш колишній автомобіль, хто великим „троком“, до якого влізло з 15 осіб, а хто кіньми — усі поспішали в той вечір до одного місця. Старе життя зникає: я не помітив уже тих стародавніх биків, на яких їздило колись попереднє покоління, й які ще й досі ходять по степах далекої від нас України.

Отож, одні їхали скорше, другі повільше; одні минали других, випереджуючи, але всі поспішали до однієї мети. Так і в цьому християнському життю ми всі пориваємося до однієї мети, вишнього Єрусалиму.

Перед молитовним домом наступала зустріч: міцне стискання рук, братні привітання й поцілунки, веселі радісні розмови — усе бренило й лунало навкруги. Тут бр. І. Шако́тко з далекого Детройту, прибув із частиною своєї родини за 3.500 миль; там бр. Єв. Дядюк і Я. Приходько з далекої Альберти. Там зарепрезентовані були — схід і захід, північ і полудне північної Америки.

Залунала пісня в молитовному домі: місцевий хор під проводом бр. А. Задка гримів „Всім привіт“... Бр. Я. Приходько відкриває засідання конференції читанням слова Божого з 2 Мойс. 13 : 17. Бог доводив і тепер удоводнює свою присутність різними способами. Брат знаменито володіє українською мовою, яку за короткий час здолів пізнати, практикуючись поміж українським населенням північної Альберти. Місцевий руководячий бр. Іл. Шако́тко від імени місцевої громади вітає конференцію яскравими та щирими словами. Бр. Єв. Дядюк відповідає на привітання й дякує за висловлену щирість. Хор співає по-англійському, бо має промовляти слово голова Англійського Саскачеванського Союзу. Бр. Е. Е. Андерсон говорить слово привітання по-англійському, як звичайний, рядовий член церкви, але говорить одначе словами, із яких видно його глибокий християнський досвід. Говорить щиро, сердечно, Перекладав бр. П. Кіндрат. Бр. І. Шако́тко з Детройту промовляє на слова з Мат. 26 : 39-44; „Ісус пішов пару кроків далі, аби помолитися“...

Четвер, ранок.

Відспівано пісню „Хто мені радість дасть?“. Бр. І. Шако́тко руководить молитовною годиною. Читає Єф. 3 : 1-14; відтак слідує спільні молитви. Бр. Е. Е. Андерсон говорить коротке прощальне слово. Відспівано пісню „Ближче Господь“. Уся конференція висловлює бр. Андерсонові вставанням на ноги подяку за візиту.

Голова І. Кмета-Єфимович відкриває молитвою ділову частину конференції. Пропонується й ухвалюється, щоби брат І. Шако́тко був товаришем предсідника (голови). Бр. Я. Приходько обібрано технічним секретарем, який мав би дати звіти до рос. духовних журналів. Обібрано до номінаційного комітету братів — Іл. Шако́тко, Д. Якименка, В. Білоко́ня й П. Василенка. Зорганізовано при езекутивному комітеті поширений комітет конференції, котрий мав би зайнятися нововиникаючими справами союзу. До резолюційного комітету обібрано братів — П. Кіндрата, В. Богдашевського й Я. Винса. На інформаторів англійських духовних журналів обібрано братів — Г. Онищенка, Я. Винса й П. Кіндрата.

Потім наступила хвилинна тиша, і вся конференція, схиливши голови, спогадала поснулих у Господі братів і сестер, між котрими було згадано ім'я бр. Н. Долинського — члена комітету, старенького дідуся — брата Василенка й інших.

Ухвалено передати листовне співчуття сестрі та родині Долинським, та листовне привітання та підкріплення бр. А. Вордові, котрий знаходиться в рочестерській лікарні. Далі слідує коротеньке слово голови Союзу з Піс. Піс. 1 : 13 : „Притягни мене до себе — ми побіжимо за тобою“... Слідують привітання й доклади від гостей і церков. Перечитано листа від оверстонської церкви. Бр. І. Шако́тко передав привітання від церкви в Детройті (Мічиг., Сполуч. Штати) та від Рос. — Укр. Союзу Єванг. Христ. Баптистів у Сполуч. Штатах, та від конференції в Норд-Дакоті. Ухвалено написати до детройської церкви подяку за відпущення бр. І. Шако́тка та за його службу. Бр. Я. Приходько з Альберти говорив про працю в окрузі Вілінгдона. Бр. П. Кіндрат передав

привітання з церкви в Гаес — Мінітенос та інших церковів північної Манітоби та східнього Саскачевану. Бр. Ев. Дядюк говорив взагалі про євангельські труди в Альберті. Бр. І. Кмета-Єфимович презентував Вінніпег і східню Манітобу. Брати К. Ліненко й Горєцький представляли громадку Клєчковским; бр. Онищенко — Блейк-Лейк; перечитано листа з тієї церкви. Бр. Іл. Шако́тко дав ко-

роткий доклад про діяльність церкви в Лизард-Лейк, котра в Зах. Канаді стоїть на першому місці про праці. Бр. А. Осьмачко здав доклад про громаду Бідер. Бр. В. Білокінь із саскатунської громади й Е. Винс із Вайсерой передали привітання від своїх церковів. Після цього засідання закінчено молитвою.

(Далі. буде).

П. Кіндрат.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ.

Знайшли Ісуса!

(Вірна, Наближена й Невірна).

- З моїми думками борюсь я,
А в серці, неначе в глуші!
Усюди руїни та сумнів...
Я миру не маю в душі...

Неділя — то день, був чудовий
Для мене в моєму житті:
Я чула про Божі основи,
Що будуть зі мною в бутті.

Я чула про муки Ісуса,
Я чула про Божу любов...
Згадаю й сльїзми вся заллюся...
Я хочу там бути ще знов.

Чудова була там промова,
А співи... аж серце болить;
Я ж досі не є ще Христова...
Ой, хто ж там у двері стучить?..
- Добрідень, моя ти сестричко!
Чом журишся ти тут сама?
Чом сльїзи котились по личку?
Яка навістила зима,

Що серце морозом скувала?
Не варто тужити нам всім,
Бо в світі всього є чимало,
І Божя любов є притім!

- Я маю тобі щось сказати...
Думки все надходять сумні;
Бажала би жити я свято
І в Бозі прожити всі дні...

Але, якже можна пізнати,
Який крок зробити, й куди?
Хто зможе рятунок подати?
Скрізь горе, нещастя, труди...

Я всюди на прощу ходила,
Спасіння хотіла знайти;
Чи ж марно я це все робила?
Що скажеш, сестричечко, ти?

Чому так на світі багато
Тих різних святих і пощо...
Там відпуст, там празник, там
[свято,
Ікон так багато, тощо...

Почаївська та ченстоховська
Та гостробрамська якась,
А у французів у Люрді
Знов чудотворча знайшлась.

- Це правда, сестричечко любя;
Я теж тим шляхом довго йшла,
Та тільки скрізь бачила згубу,
А миру душі не знайшла.

Як щастя враз сталось, не знаю:
Христос мене грішну зустрів,
І шлях показав Він до раю,
Й гріхи мої всі Він прости́в!

Від дня я того вже пізнала
Спасителя Бога — Христа,
Служити Йому щиро стала,
Мої Його славлять уста.

Хвалити Його лиш бажаю,
Йому, як Марія, служить...
Слова я Його пам'ятаю:
„Хто вірить, хоч вмере — буде
[жить!“

Я раджу: з Христом примирися,
Думки всі гріховні покинй,
На Спаса одного дивися,
До Бога живого прилинь!..

- 1.** Ти вістку принесла святую,
Знов голос небесний брешуть:
Недільну промову я чую,
І знов моє серце горить!

І правду святу розумію,
Чому мій Спаситель терпів,
Чому Магдалину Марію
І грішниць багато протиставив...

Віднині вже буду служити:
Життя все віддам я Христу
І буду Його вік любити
І кров Його чисту святу.

- 2.** Дивися, як літа минають,
Як швидко минає наш час,
Як люди в гріхах помирають...
До діла Бог кличе всіх нас!

Віднині ходім — рука в руку!
Будеш всім людям розносити
Христову спасенну науку,
Для правди Його будеш жить!

- 1.** Вже вечір близько, вже смеркає,
Пішло вже сонце за обрій...
Мене подруга вже шукає;
О, Боже мій, прости ти й їй!

Вона гріхи великі має,
Але і їй Господь простить;
Вона спасіння теж зазнає
І буде з Богом вічно жить...

Вона прийде вже за хвалити,
Їй про Ісуса ми скажім,
І Він прийме, мов Магдалину
І вона буде і з нами й з Ним!

- 3.** Добривечір! Я так довго
Всюди скрізь тебе шукала;
Чи ж тобі цілком байдуже:
Та ж сьогодні є забава!

- 1.** Я вдячна, що ти не забула,
Й прийшла, щоб зі мною піти...
Я нині з гріхами зірвала
І кинула шлях марноти.

Цей вечір заваби — віднині
Зробився для мене чужим:
Я маю в Христі, Божім Сині
Спасіння, і буду вже з Ним.

- 3.** Що я чую? Як це сталось?
Ти святою хочеш жити?
Бути в світі вже неміло?
Хочеш в монастир вступити?

Ось так штука! Я й не знала,
Що так можна враз змінитись...
Ось, дивись, як ти стала —
З ким я буду веселитись?

- 2.** Це дивно для тебе, ми знаєм;
Та правди не знаєш ще ти!
Ми йти в монастир не бажаєм,
Ми йдем до святої мети!

Христові ми хочем служити,
Віддати життя свого цвіт!
Почни, сестро, з Господом жити,
Покинй ти розпусний цей світ!

- 3.** Чи ж святою можна бути?
Яка дивна ваша рада!
Якже ж гульбища забути?
Вечерниці — то ж розрада!

- 1.** Послухай, що в біблії каже
Всім людям Господь наш живий:
„Ви будьте святими на світі,
„Бо я Бог Отець ваш — святий!

- 3.** Знаю я — цю книгу Божу
Ви так любите — щасливі!
Брат мені недавно з неї
Прочитав слова жажливі:

„Боязьким і всім невірним,
„Всім огидним душоубцям,
„Чарівницям, непокірним,
„Всім гріховним перелобцям,

„І безбожникам одвертим,
„І таємним ложновірцям,
„Всім, що служать богам мертвим,
„Часть їх в озері та сірці!“

Мене це страшенно боліло;
Я книгу взяла йому з рук
І брата тоді попросила:
„Не згадуїть невольних ти мук!“

Від того часу — я не знаю —
Чому моє серце болить...
В душі наче камінь я маю,
Неначе тягар там лежить.

Піду де, не маю спокою:
Хотіла б спочинок знайти...
Тому я й прийшла за тобою...
Чи зможеш зі мною піти?..

1. Я вже обіцялася Богу
Дорогу покинуть слизьку.
І ти кинь широко дорогу,
Чим скорше зверни на вузьку.

3. Ти кажеш, щоб скорше звернути?
А хто ж то зі мною піде?
Хто зможе підпорою бути?
Я скрізь вже шукала й ніде

Ні втіхи, ні щастя не мала;
Нема порятунку, нема!
Я чую, що я вже пропала;
У серці розпуки зима!

2. О, любя, я можу сказати,
Що є Той, що може прощати!
Ось, слухай, я буду читати
Про Божу любов, благодать:

„Так Бог полюбив світ цей
[грішний,
„Що Сина свого Він віддав,
„Щобкожен,щовіритьтут,спасся
„І вічне життя тут прийняв“.

3. О, сестро, я вірю від серця
Й Христові бажаю служити!
Покину я танці й забави
І з Господом буду я жить!

Я хочу лишитися з вами,
Про Спаса Ісуса співать,
І всюди моїми вустами
Й ділами Христа визнавать!

2. Я вдячна небесному Спасу
За цей тихий радісний час,
В який нас закликав завчасу
І в грішному світі нас спас!

Тепер ми повинні всім нести
Від Господа щирий привіт,
І грішних до Бога привести,
Щоб Він рятував грішний світ.

1. Тепер ми на славу Христові
Співати бажаємо враз,
Хвалити будемо в любові,
Бо Він нас покликав і спас.

(Спів на мелодію: Недалеко за рікою...)

Сольо: Бог великий гріх прощає,
Сина Він не пожалів;
Він тебе прийме до раю,
Щоб ти вічно в небі жив.

Дует: Хвала, слава Тобі, Боже.
Що Ти вибрав нас собі,
І з нас зняв ярмо вороже
Слава вічна Тобі!

Тріо: Христу в руки віддаюся
І за Ним услід піду,
Біля ніг Його забуду
Горе, сльози і біду.

*Г. Домашовець.
(Камінь Струм., Галичина).*

До молоді!

Гей, ви — браття! Гей ви, сестри!
Нумо працювати!

Нумо грішників до Спаса
Знову закликати!

Гей, працюйте, не лінуйтесь;
Вам Бог допоможе!
Всі будуймо в мирі й правді
Царство вічне Боже!

Коли маєте ви силу,
Майте ж і охоту,

Та й виконуйте ви щиро
Господню роботу!

Ой, не гайте, браття й сестри,
Часу благодати,
А спішіть далеких, близьких
До Спаса скликати!

Не дивуйтесь, мої милі,
Тим, що вже старенькі:

Вони немічні й безсилі,
А ви — молоденькі!

Отож, нумо, молодь любя,
Щиро працювати —
Хто як може: чи свідчити,
Чи в хорі співати!

Молодь, молодь, подивися,
Як багато діла!

А робітників так мало...
А нива... поспіла!

А. Цапюк.

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Маленькі каганці.

*Коли сонце згасло
І впала імла,
В небі засвітилася
Зірочка мала.*

Що ви поробляєте в біжучому році, мої любі дітоньки? Можливо, ви ще не вирішили, що вам робити? Може ви так гадаєте: ми ще маленькі; щож ми можемо робимо? Але, ви помиляєтеся, мої любі! Кожна дитина може служити Богові й бути свідком для оточуючих людей, подібно тому, як сама найменша зірка в небі може світити поміж великими зорями. Ось я оповім вам про цю можливість...

Одна маленька дівчинка відвідала якось одну бідну вдову; повертаючись додому, дівчинка сказала своїй мамці: „Мамцю! я не розумію, чому ця бідна жінка так радіє, коли бачить мене? Вона каже, що я, як промінь сонця входжу до її темної кімнати, що я потішаю її та звеселяю. Але ж я нічого не можу промовити до неї — як же це може бути, щоби я її звеселяла та й потішала? Навпаки, коли я бачу її плачучу, то не знаю, що сказати їй, і тоді обіймаю її за шию й плачу разом із нею, так бо мені її шкода!..“

„Люба моя дівчино!“ відповіла мати, обіймаючи свою донечку: „ти не журись, що не потрапиш сказати їй щонебудь. Ти тишся, що Господь дав тобі любляче серденько, котре здоліє пожалувати плачучу самотню стареньку. Ось бачиш, коли ти з веселою, ласкавою всмішкою вступавш до неї, це зворушує її, бо вона доб-

ре знає, що маленькі діти залюбки бавляться з іншими дітьми, люблять бігати й пустувати на свіжому повітрі, а не засиджуватися біля старих людей... Ось їй і здається, що промінь сонця засвічується в її холоднім покою, коли ти входиш туди. Їй теплішає на серці, а коли ти обіймаєш її та плачеш із нею, вона радіє, що в тебе таке м'яке, добре серце; вона тішиться, що ти її любиш і жалуєш, і вона вже не почуває себе такою самотною, ти освітлюєш її життя, сумне та самотнє. Це твоя служба для Господа; виконуй її з радістю, і не тільки в цієї бабуні, але всюди, де матимеш змогу.“

Те саме й я кажу вам, мої любі діти! Бувайте Божими каганцями в цьому темному світі, де так багато страждання. Ви можете достарчити так багато радості своєю потіхою, любов'ю й ласкою до всіх. Не робіть нічого доброго задля похвали чи задля подарунка, але тільки задля того, аби вщасливити когонебудь та догодити нашому любому Ісусові. Якщо ви в дитинстві спроможетеся бути корисним маленьким каганцем, то Господь використає вас вже, як великих каганців, коли виростете великі.

*Світ в густій темряві,
Ви ж світите в нім,
І в Христовій славі
Радість дайте всім...*

*Олена Єрмолинська.
Переклала, Закарпаття.*

Відділи — недільної школи, біблійних питань та науки релігії не могли бути вміщені задля нап-
ливу загального матеріалу.

3 праці на ниві Божій.

Кобиля (Галичина).

8 лютого ц. р. відійшла до вічності молода сестра Параня Ясіновська, що народилася 12 серпня 1911 року, а прийняла св. хрещення 1928 року. Від 1923 року, себто від того часу, як віддалася Богові на службу, наша дорога сестра на протязі десяти літ служила Господеві, співаючи в хорі та свідкуючи про Спаса. Вона була великою втіхою для свого старенького дідуня й бабуні, а також для мами, хоч і не рідної і для всіх сестер і братів у Христі. Підчас її слабости відвідували небіжчицю і місцеві й приїжджаючі брати й сестри, котрі весь час підтримували хвору. Коли настала остатня хвилина її життя на землі, сестра побажала попроситися з усіма сестрами й братами. Усі походилися до хати і бр. Д. Коваль по співах прочитав слово Боже. А тоді всі схилили коліна й помолилися за хвору. Перед смертю сестра слабеньким голосом сказала всім: „Я вже йду до вічності. Вас прошу, аби ви всі зійшлись, а тепер ідіть“. Усі пішли на зібрання, а сестра тихо віддала свого духа до рук Спасителя, якому залишилась вірною аж до кінця.

10 лютого відбувся похорон, на який прибув бр. І. Семенина з Тернополя, і брати з Волині — М. Шелега з Ст. Олексинця й М. Нагорний із Свиноух, а також багато братів і сестер як місцевих, так і з Волині. Перше зібрання відбулось у хаті, друге на подвір'ю, а відтак похід, співаючи псалми, рушив до цвинтаря. Попереду йшов хор, а за ним несли два вінки: на одному були слова із Одк. 14: 13, а на другому — дата народження, навернення, хрещення та смерті небіжчиці. Підчас подорожі до місця вічного спочинку й на цвинтарі над могилою промовляли брати — І. Семенина, М. Шегера та М. Нагорний. Їхні проповіді зворушували серця всіх слухачів. У тиші та спокою закінчився похорон сердечною молитвою, після чого всі розійшлись. *Г. Ясіновський.*

Криниця (Галичина).

1925 року Господь запровадив мене з дружиною до Криниці, де ми й залишились аж донині. Багато пережили ми там і радісних і смутних днів. Від самого початку я почував на собі

обов'язок приводити людей до ніг Спасителя й почав це робити. Слухачів було багато, хоч не бракувало серед них і таких, які воліли би мати земне багатство замість небесного. Ласка Божа з подостатком зливалася на тих, що шукали Господа, і Господь знайшов їх. Велика була наша радість, коли ми могли оглядати перші овочі нашої маленької праці в цьому темному кутку. Хоч нас і небагато, але ми стоїмо в радості Божій. На різдвяні свята ми тішились святою радістю, бо Господь був із нами. Ми пригадували часи свого навернення, співали псалми, слухали слово Боже, й одного вечора просиділи аж до 12 год.ночі. А на другий день знову Господь нас потішав. Дякуймо Йому, що Він нас відродив і прийняв, як спільників вічного спасіння, і тепер ми можемо радіти в нашому Спасові. Нехай Його любов буде з нами. *П. Драновський.*

Ганусівці (Галичина).

23 лютого ц. р. у нашому селі відбувся перший похорон. Ховали тіло сестри, яка віддалась Господеві цілим серцем й обіцяла бути вірною Йому до могили. Коли надійшов час розлучитися з земним життям та родиною, сестра радісно відійшла до вічності, хоч і залишала на землі трое діточок і слабого чоловіка без крихотки хліба. На похорон прибув брат Іл. Кубрин, викликаний телеграмою із Стрия. 23. II. о год. 10 на подвір'ю померлої сестри розпочалося зібрання, яке відкрив бр. Воевода; бр. Іл. Кубрин виголосив проповідь із Лук. 16 : 19-31. Було багато слухачів, які слухали з великою увагою. По молитві розпочався сумний похід, до якого в дорозі прилучилося багато людей, яким було цікаво, як баптисти ховають. На цвинтарі збиралося ще більше народу; раптом настала велика тиша: вітер ушух, хмари розійшлись, а в синьому небі з'явилося сонце, яке привітало нас усіх своїм ласкавим промінням. Над могилою проповідували знову брати Воевода й Кубрин, а присутні з увагою та слізьми слухали слово Боже. Засипали могилу, помолились і пішли додому. Увечері того дня відбулось у селі зібрання. Хату й сіни було виповнено слухачами. На другий день відбулась у нас Вечера Господня, котру уділяв бр. Іл. Кубрин. Підчас проповіді брата багато слухачів щиро плакало. По молитві попросались із бр. І. Кубрином, який від'їхав до Стрия. Просимо молитися за діло Боже в нашому селі.

Г. Більський.

3 праці на ниві Божій.

Різдво на Підкарпаттю.

Вражіння, що я дістав їх під час різдвяних свят серед віруючих Підкарпаття в селах — Середниці, Станькові, Войткові, Юркові, Лісковатому та Квасинині — залишаться в мені, як любий спомин, до кінця життя. Із правдивою дитячою радістю зустрічав я вперше в житті Різдво й зиму в Карпатських горах...

Як гадюка, звивався гірськими долинами та проваллями поїзд. Ось і станція Вільшаниця. Виходжу на пероні відразу пізнаю братів, бо вони стоять, тримаючи в руках „Післанець Правди“. Це дійсно дотепний і любий помисл, що пригадав мені перші віки християнства, коли віруючі пізнавалися теж по знаках. Підходжу до них і знайомлюся з братами — Кеньом і Даницьким. Сідаємо на віз і їдемо: долина, гора й, нарешті, село Середниця. Ось і хатка, де відбувається зібрання; звідти лунала пісня за піснею з міцних ґрудей та широких сердець наших віруючих. На змарнілих, але радісних обличчях я бачив задоволення, яке примусило мене спитати братів, що їм дала євангелія? Відповіло мені разом декілька голосів — вони говорили, що євангелія прогнала гріх, дала певність спасіння, мир у домі й у серці, вигнала темряву, неписьменність, забобони, страхи; євангелія примусила людей замислитися над тим, хто вони є, для чого живуть на світі й т. д.

Тоді мені стало ясніше, що зробила євангелія: вона прогнала чорні хмари, що віками висіли над українським народом, вона розбила кайдани й владу темряви. І це зробив тільки Син Чоловічий і Його спасенна наука; це вчинила свята євангелія. Воїстину вона промовляє правду, коли каже людям: „Коли ж Син визволить вас, справді вільними будете!“ (Йоан. 8:36).

Держіться ж, мої любі брати, євангелії й її правди, стійте твердо в вірі, тримайтеся Христа, який багато вже народів відродив та до пізнання правди привів.

На другий день на декількох санках ми хутко понеслись по свіжому снігу до села Станькова.

Тут зібралось багато прагнучих правди душ, які ледви змістились у двох кімнатах та в сінях хати бр. Барни. Відбулось радісне та тепле зібрання, а після нього нас сердечно відровраджували. Дуже не хотілось мені прощатися з любими брагами, але, як каже Екклезіяст (3:1), „Усьому під небом свій час і всякому ділу своя пора“ - отже, довелось і нам розлучатись і плакати, бодай радісними слізьми. До побачення, мої любі брати й сестри!

Я з бр. Барною пішов лісом до с. Войткова. Там у гарній залі зібрань нас чекали брати й сестри, які вирішили святкувати ще й четвертий день свят. Потім Господь допоміг мені відвідати села Лісковате й Юрково, де, як усюди в попередніх місцях, відчувалося правдиве керівництво Святого Духа. Велику радість приготував для нас Спаситель у с. Квасинині, куди зібрались дорогі брати й сестри з поблизьких сіл. Тут дякували ми Господеві за дари, що дістали від Нього в минулому році, і просили благословіння Його на наступаючий 1933 рік.

Після всього, що вислухали ми біля ніг нашого небесного Вчителя, ми, як діти Божі, доручили себе й своє життя до Його рук і роз'їхались по домах. *І. Жұртило.*

До молоді!

На перший і другий день Зелених Свят (4:5 червня ц. р.) при зборі в Гійчу відбудуться **духовно повчаючі й членські зібрання для молоді.**

На ті зібрання запрошуємо віруючу молодь Галичини, Волині, Холмщини, Полісся й Підляшшя та всіх тих, хто міг би прибути для скріплення в Христовій правді та для спільної радості. Збори просимо не визначати на ті два дні св. хрищення або інших урочистостей, аби молодь могла взяти як найчисленнішу участь на зібраннях у Гійчу.

Найближча від с. Гійча залізнична станція Рава Руска, звідки до Гійча 10 кілометрів по гостинцю.

Окремих запрошених по зборах не розсилатимемо. КОМІТЕТ.

3 праці.

Із моєї подорожі.

У кінці грудня м. р. я пережив велике Боже благословіння й радість. 24 грудня за запрошенням бр. В. Перетятка я приїхав до Рави Руської. По дорозі зі стації вступив до бр. Л. Жабко-Потаповича, котрого застав при праці над „Післанцем Правди.“ Бр. В. Перетятко був у Вальддорфі. На другий день святкувалось Різдво по нов. ст. Молитовна зала була повна. Руководив зібранням місцевий проводячий бр. М. Цьох. Проповідували брати Л. Ж.-П., потім Дмитрух із Коровиць, а потім я. Вечірнє зібрання було також людне. Співав гарно хор, сестра Г. Глива зворушуюче деклямувала про мученика Стефана. На другий день свят прибув В. Перетятко й багато гостей. Уранішнє зібрання було також благословенним. Пополудні відбулося зібрання недільної шкілки. Більш, як 50 діточок, поділені на 3 класи, разом із своїми вчительками зайняли свої місця. Не тільки зала, але й коридор був переповнений слухачами. Усе зібрання, що його провадив бр. В. Перетятко, було виповнено номерами, що виконувалися діточками. Здається мені, що в залі не було ні однієї душі, якій би з очей не котилися сльози. По зібранню було роздано діточкам подарунки, а тоді почалося зібрання для дорослих.

27 грудня я побував у с. Забір'ю, де так само мав велику радість у Господі на зібраннях. Бр. Маяк, який там є проводячим братом, показував мені недокінчений дім, на викінчення якого нема ще засобів. 28 грудня я відвідав велике село Гійче, де є великий збір, що має прекрасний мурований дім; там живе й працює бр. Г. Гладкий. Відвідавши бр. М. Федуна, пішов на зібрання. Служили словом бр. Федик і Притула. Великий хор під орудою бр. Дикого чудово співав наші українські псалми. Двох братів і сестра Глива деклямували вірші. Радісні спомини залишаться в мене від цієї подорожі.

Ів. Семенина (Тернопіль).

Примітка редакції: Відвідування бр. І. Семенини залишило в зазначених Зборах багато споминів і спричинилося до Божого благословіння. Брати й сестри й навіть діточки й донині пам'ятають „Різдвяну пісню,“ написану бр. І. Семениною, яку вони співали впродовж усіх різдвяних свят.

Різне.

Поквітовання.

У відповідь на оголошення в „Післанці Правди“ та на листи — для погорільців у Київці надіслано на мої руки від зборів такі жертви (в золотих):

Грибовичі — 35, Середниця — 20, Вапенне — 20, Вальддорф — 20, Тисів — 16.03, Вільки Мазовецькі — 15, Підвисока — 11.60, Кобиля — 11 і Руда — 2. Разом 150.63. Видатки на пересилку грошей — 1.30. Осталось — 149.33.

Окрім цих грошей прислано з Франції два пакунки з уживаною одіжжю: від бр. М. Кубрина й від бр. Боднара.

Ці гроші — 149 зол. 33 сот. і одіж передано братам погорільцям у Київці, які прийняли жертви з радістю та з щирою подякою.

Шлемо всім жертводарцям християнське привітання та сердечну подяку.

Проповідник Іл. Кубрині.

Повідомлення „Європо“.

Славетній гарний собор св. Софії (Айя — Софія) у Царгороді, що від часу захоплення турками (у 1453 році) правив за мечеть, має бути за наказу диктатора Турції Мустафи Кемаль паші замінений на державний музей візантійського мистецтва.

Статистика об'єднання недільних шкіл подає число шкіл 361.145 у 110 державах. До тих шкіл учащає 36.546.829 дітей. За чотири останні роки число дітей у недільних школах збільшилось о 3.500.000

Професор Ульмер із Ерлянгі в Німеччині, голова товариства ім. Мартина Лютера — з приводу 450 роковин народження великого реформатора оголосив відозву, в якій закликає лютеран усіх держав до утворення фонду з метою: 1) поширення біблії в мові українській, 2) вишколення українських пасторів для голошення євангелії, 3) утворення релігійного лютеранського осередка для українців у м. Станиславів.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди,“ як рівнож і передплату просимо керувати на слідуючу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Кonto чекове Р. К. О. 62.709

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодинокі число — 40 гр

Ч. 6

Червень

1933

До всіх.

*Ми знову кличемо вас, браття,
Нам допомогти нести тягар,
Роздмухати вогонь багаття, —
Святої правди й віри жар.
Допоможіть, хто тільки зможе —
Молитва, праця та дари —
Нехай усе це допоможе
Нам нести спільні тягарі.
Коли всі будемо ми щиро
Один одному помагати,
Господь побачить нашу віру
Й пішле свою нам благодать.
Отож, працюймо всі що—сили,
Де тільки Бог поставив нас;
Працюймо завжди, до могили
І пішмося, що Він нас спас!...*

*К. Л.
Холмицина.*

З праці на ниві Божій.

Від Редакції.

З огляду на масовий приплив дописів про працю Божу в Польщі й закордоном, редакція „П. П.“, бажаючи вмістити до цього числа хоч частину матеріялу, примушена була його втиснути й скорочувати. На майбутнє просимо наших дорогих співробітників свої дописи писати стиснено й коротко.

с. Плеска (Волинь)

Наші віруючі задалегідь приготувалися до великодніх свят, але не так, як світські, що дбали тільки про вбрання та їжу. Страсної п'ятниці ми мали Вечерю Господню, а на перший день свят урочисте та радісне зібрання. На другий день відбулося літературне зібрання молоді, до якого наше юнацтво належно приготувалося. Зібрання пройшло з великим піднесенням та успіхом. Заля була переповнена слухачами, як своїми, так і світськими. Гарно співав хор під проводом бр. Малога. На третій день раненько ми пішли до с. Тайкур, де вперше відбулося зібрання в українській мові. Зібрання зробило велике враження не тільки на українців, яких було більшість, але й на поляків, чехів і німців. По зібранню бр. Кавс, німець — захоплений зібранням, запросив нас до німецького збору баптистів у Порозові, де є гарний молитовний дім. На допомогу нам до Порозова прийшла оркестра; зібралася сила народу — німців, поляків, чехів, жидів, українців. Наша молодь поклала багато щирої праці, аби прославити Господа, і робила це все залюбки. Таку то радість переживали ми на минулі великодні свята. *Ів. Підгорецький*

с. Рудка (Холмщина).

Великодні свята з'являються великим святом для всього християнства, бо нагадують про найбільшу подію світу — про воскресення нашого Спаси. Усі народи однаково радісно святкують ті дні, але слов'янські народи додають їм особливої ваги. Господь так зробив, аби ці свята припадали в наших краях на весну, коли прокидається від зимового сну вся природа, що неначе кличе й нас до нового, кращого життя в Христі Ісусі.

Діти Божі в Рудці, Холмського повіту, вирішили ці дні відсвяткувати особливо урочисто. З цієї метою запросили до себе бр. Н. Кудича, диригента збору в Берестю, і він прибув до нас за тиждень перед святами й приготував із хором чимало гарних пісень. Цей брат вже й раніш був у нас і сподобався всім братам. Він уже служив словом на зібраннях, що відбувалися на страсному тижню. Підчас тих велелюдних зібрань ми переживали правдиве благословіння Боже.

На сам Великдень ми мали зібрання вдома; підчас зібрання лунали радісні великодні псалми. О год. 2 пополудні відбулося зібрання молоді, яка з радістю виконала свою велику урочисту програму, більш як із 30 номерів. Зібрання відбулося в трьох мовах — українській, польській і російській, Увечері того ж дня молодь мала благословенне закликаюче зібрання в с. Сідлище.

На другий день о 10 год. вранці зішлись ми на загальне зібрання, на яке прибула сила слухачів. Бог щедро благословив усіх. О год. 3 мали своє урочисте зібрання наші діти. Старші люди так само хотіли тішитися з дітьми і зібралися в великій кількості. Враження від свідоцтва дітей, із їхніх чистих, незіпсутих гріхом вуст було значно сильніше, як на зібраннях дорослих віруючих. Слухачі, стримуючи подих, слухали напружено, як діти слабенькими голосками щибетали про воскреслого Спаси. Недільну школу запроваджено в Рудці тільки з минулого року, і вже зараз ми бачимо гарні наслідки праці в ній. Усього в ній до 40 дітей.

По скінченню зібрання діти дістали по червоному яечку й по парі цукорків. Того ж самого вечора відбулася урочистість нашої другої недільної школи в Волі Угруській, що існує вже півтора роки. Тут знову діти переважно католиків, православних і лютеран свідкували про Ісуса Спасителя, який кохає всіх маленьких дітей.

Ці діти переносять багато переслідувань за слово Боже від духовенства й учителів у школах.

Закінчили ми ці радісні зібрання о півночі за загальним столом; це було разом і прощальне зібрання з бр. Н. Кудичем, що на другий день удосвіта поїхав додому. Після того молодь відвідала ще с. Забереже, де улаштувала два зібрання на хвалу свого Відкупителя. Отже, свята ми мали радісні й щасливі.

М. Пошко.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 6

Червень 1933 року

Рік 7

ПРОЩЕННЯ.

СТАТТЯ ПРОФЕСОРА В. Ф. МАРЦІНКОВСЬКОГО.

„Чи боїтеся ви смерти?“ спитав я одного злочинця, що за цілу низку душогубств був присуджений до розстрілу. Він відповів мені: „Смерти? Чому її лякається? Один стріл, і все скінчено. Заріють, як собаку, та й усе!“ „А життя, що після смерти, ви не боїтеся?“ Він зробив великі очі: „А хіба ж там є ще й життя?“ Він не вірив у позагробове життя, чи то пак, не думав про нього. Я сказав йому, що те життя існує, що Христос свідкує про нього; того життя ми повинні сподіватися, незалежно від того, чи віримо в нього, чи не віримо. Тоді душогуб замислився, зажурився й засумував. Якже з'явиться він туди, на той світ, світ інший, із сумлінням, забрудженим пороками, з руками, побарвленими кров'ю? І тільки Євангелія, радісна вістка про любов Божу, що прощає розпусного сина, про Христа, що змилосердився над розбійником, викликала в цій темній, неписьменній людині спрагу нового життя й дала спокій збаламученій душі.

Друже, що читаєш ці рядки! Тобі не потрібно бути кримінальним злочинцем, аби глибоко замислитися над цим питанням. „Memento mori“ — „пам'ятай, що ти

мушиш померти“, так казали погани, неначе бажаючи довідатися в тебе, чи ти приготувався до смерти? „Memento vivere“, „пам'ятай, що ти мушиш жити“ — так каже тобі християнство. Чи готовий ти до життя по смерті? Чи прощений ти? Чи маєш примирення з Богом?

Це питання не хвилює тільки тих із нас, хто самозадоволено насолоджується почуттям своїх чеснот і, як фарисей, виголошує горду молитву: „Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди, або... як оцей митник!“ Але кожен, у кому не приспане почуття моралі, знає ту муку, що зветься гризотою сумління.

Нечисте сумління відбирає в людини спокій, підтинає її енергію, засмучує думку, пригнічує настрої, позбавляє сну. „Нещасний той, чие сумління про гріх нагадує старий!“ каже один поет.

У відомій трагедії Шекспіра леді Макбет, що брала участь у забиттю свого чоловіка, впадає в душевний нелад: за кілька років їй усе здається, що на руках її червоніють краплини крові, і вона в розпучі голосить: „І пахощі Арабії не змиють — крові тієї з рук моїх!..“ Хто з нас не знає тих тривоги і шарпання ду-

ші? Скільки цих моральних страждань накоїла нашому народові світова війна, революція, повстання й інше.

Даремно люди намагаються затерти, зацькувати гризоту сумління горілкою, вином, тютюном, театром, кіно, навіть працею. Неможна забити сумління, неможна назавжди забути те, що було, і „минуле шпурнути в небуття“.

Іноді ми гадаємо, що наші злочини можуть бути викуплені добрими вчинками, але й цей шлях не здимає з нас минулої провини, понеже добрі вчинки потрібні самі по собі, але не як заплата за борги; а, крім того, як можуть наші вчинки бути добрими, коли ми беремося до них із брудними руками? Щож нам діяти? Невжеж нема виходу з цієї муки, і людина є присудженою до вічного катування? О, хто здиме з душі цей важкий тягар, хто змиє плями гріха й відновить радість у душі? Хто приверне нам чисте сумління? Хто звільнить від цієї примари, що як тінь, невблаганно переслідує нас? Хто позбавить нас цієї влади минулого?

* * *

Один чоловік ішов по сніговому полю. Він хотів знищити за собою свої сліди й намагався затерти їх ногами. Але хоч він і старався, сліди ставали щораз більш виразними. Та ось почав падати з неба великими пластівнями сніг і незабаром сліди подорожнього було покрито сніговим обрусом.

Так, слідів нашого минулого ми не можемо затерти. Ось, власне, у чому радість Євангелії: наші сліди можуть бути покриті милістю пробачення, благодатю звиш. Для цього й з'явився Христос. „Прийшов бо Син Чоловічий, щоб шукати й спасати погибше“ (Лук. 19:10). „Син Чоловічий має власть на землі прощати гріхи“ (Мат. 9:6). Він — „Агнецъ Божий, що бере на

себе гріхи світу“ (Иоан. 1:29). Він наші гріхи обмив своєю пречистою кров'ю. Ап. Павло каже, що в Христі ми „маємо викуп кров'ю Його і прощення гріхів“ (Кол. 1:14). Слов'янське слово „кров“ походить від другого слов'янського слова „крити“, що значить — ховати. „Кров ховає“, каже російський філософ Володимир Салавійов, коли згадує про старозавітні жертви, бо ж від старовини в жидів і в інших народів кров жертвених тварин правила для покриття гріху.

О, яке щастя бути прощеним, яка свобода, яка міць у цьому! Правду бо сказано, що „аби бути сильним, треба бути чистим“. „Блажен, кому проститься беззаконня, кому гріх буде покритий“, каже пророк Давид (Пс. 32:1). Христос дає не тільки надію на майбутнє прощення, але прощення в сучасному. Це не самопотіха або самоошуканство, і це не гордість. В Америці славний проповідник Муді говорив якось на тему прощення. Після проповіді одна пані підійшла до нього й сказала: „Я вважаю переконання в прощенні гріхів духовним нахабством“... „Добродійко, я рахую за нахабство не вірити слову Божому!“ відповів Муді.

І, дійсно, переконання в прощенні засноване перш усього на ясному свідоцтві слова Божого про Викупителя: „Він узяв болесті й недуги наші на себе... Він же поранений був за гріхи наші... кара за весь світ наш упала на Нього, і ми Його ранами оздоровлені... провини ж усіх нас вложив Господь на Нього одного“... (Ісаїя 53 гол.) Апостол Павло, проповідуючи про Христа, каже: „Через Нього вам прощення гріхів проповідується“ (Діян. 13:38).

Окрім того, це переконання стверджується свідоцтвом нашого сумління, що знаходить цілковитий спокій, коли ми приходимо до Христа й складаємо тягар грі-

ха до підніжок голготського хреста. І я скоштував цієї радості в день свого навернення за студентських років.

Це прощення не дозволяє нас до забуття щодо гріхів — навпаки, при світлі євангелії та Божої любови ці гріхи підносяться в нашій пам'яті ще з більшою суворістю й чіткістю. І це завжди приборкує душу й захищає її від самозадоволення чи осуду інших; аджеж і я — тільки прощений, пробачений грішник.

Проте, радість та воля в тому, що ці гріхи вже більше не гнітять, не шарпають сумління — вони написані не в серці, а ніби на папері: я бачу їх неначе крізь скло, ніби не мої. Це справді „психологічне чудо“, як висловився відомий діяч серед студентів — Джон Мот.

Людина так почуває себе, ніби крила її душі, пом'яті та зв'язані, випростовуються по довгій неволі. Яка радість бути прощеним, мати на собі замість брудного шмаття минулого „ясні Христові шати“! Це не тільки радість, але й сила.

Досі наші гріхи були муром, що відділював нас від Бога. Тепер ми дістаємо отвір до Бога й до безпосереднього єднання з Ним.

А це єднання дає нам сили, постійний приплив енергії, що ми так потребуємо її для перемоги над гріхом, потребуємо для праці й творчості.

Ми ясно дивимося в майбутнє, не боячися ні смерті, ні життя після неї — навпаки, ми з радістю сподіваємося майбутнього життя, як повного звершення того, що тут було дано нам тільки часті.

Якже приступити до цієї радості? Заслужити її? Це — не під силу нам. Та й хіба ж можна взагалі заслужити милість? Аджеж, коли то є милість, то вже не через заслуги. А якщо дається за службу, то те вже не є милістю.

До імператора Наполеона прийшла мати одного жовніра, що був засуджений на кару смерті, і благала про помилування сина. „Його засуджено справедливо“, суворо вирік імператор. — „Я прийшла благодати не справедливості, а милосердя“. — „Ваш син не заслужив милосердя!“ — „Пане“, сказала мати тихцем: „милосердя не заслуговують... Тому то я й прохаю про помилування“. Ці слова міцно зрушили серце Наполеона, і злочинця було прощено.

* * *

Христос помер за всіх нас на хресті, за тебе й за мене, і „воскрес задля викуплення нашого“. І після воскресення свого Він сказав своїм учням: „Так написано й так треба було терпіти Христу й воскреснути з мертвих третього дня; і проповідуватись в ім'я Його покаяттю й відпущенню гріхів між усіма народами, почавши від Єрусалиму (Лук. 24: 46,47).

Прийди ж до Христа, віддай Йому серце твоє. Простуй за Ним, Його тягар легкий візьми. Прийди зараз, такий, як ти є, з усіма гріхами, питаннями й сумнівами.

Прийди, Христос тебе пригорне
І враз тягар Він здіме твій;
Простить тобі минуле чорне
Й візьме тебе в ясний вирій...

І тоді з чистою, вільною душею ти розпочнеш нове життя, продовження якого буде в вічності. Тоді вже не лякатимешся ні смерті, ні життя (і сучасного й майбутнього).

Не люди, а сам „Бог тепер повеліває всім людям усюди каятись“. До цього ж покликає й апостол Павло: „оце ми послі, і наче Бог благає вас через нас; ми просимо вас замість Христа: примиріться з Богом“ (2 Кор. 5: 20).

В. Ф. Марцінковський.

Духовний зріст христіянина.

(Продовження)

„А ростить у благодаті й знанню Господа нашого й Спаси Ісуса Христа” (2 Пет. 3:18).

Духовний зріст у благодаті є суперечний із зростанням самонадії, із зростанням віри в свої власні сили. Це значить, що наш зріст треба цілковито віддати до рук Божих; ми повинні бути задоволені з нашого Господа і з Його праці та вправ над нами: навіть найменшого сумніву щодо Його пляну відносно нас і нашого життя — не повинно бути в нашій душі. Ми повинні рости та виростати так, як це робить лилія, або дитина, що росте безжурно без жодних турбот і без ніяких старань і зусиль із свого боку. Треба рости своїм життям, яке не може існувати без зростання. Треба рости для того, аби жити, і жити для того, аби рости. Ми повинні рости тому, що Господь створив нас для зростання.

Господь у своєму сліві каже: „Привітайтеся до польових лилій, як вони ростуть: не працюють, не прядуть” (Мат. 6:28); а в другому місці так: „Хто з вас журачиться, може собі прибавити зросту хоч на один локіть?” (Мат. 6:27). Ані дитина, ані лилія не ростуть тому, що роблять зусилля рости. Лилія не працює й не поривається до зросту; вона навіть і не почуває того, що росте, але в ній Добрим Огородником, що годує, гріє й зрошує її, — заложено ту життєву енергію, яка примушує лилію виростати.

Господь порівнює лилію з царем Соломоном і каже, що цар, не вважаючи на

своє багатство, не одягався так, як лилія. Соломонові одяги коштували багато грошей і праці, а вбрання лилії не коштувало нічого. Хоч би ми дні й ночі працювали над виробленням собі духовного одягу й доклали всіх старань, аби рости духовно, із наших напружень нічого не вийде, і жодна людина не може собі прибавити зросту навіть на один локіть. Усі наші зусилля придбати гарне, красиве вбрання не принесуть жодної користі, якщо ми не будемо під захистом і опікою Господаря в Його чудовому огороді благодаті.

Я хотів би кожного читача допровадити до розуміння, що ми є цілком безрадні, щодо нашого зросту.

Уявімо собі, що лилія побажала би сама собі придбати гарні кольори, форму, пахощі? Для лилії це є неможливим; але як часто людина робить подібну спробу, сама себе прикрашаючи мудрістю й силою, запозиченими від таких самих людей, як і вона сама. Така людина згодом стає причиною духовного замішання й перешкодою в житті й рості дітей Божих.

Ні дитина, ні лилія — не робить такого немудрого діла, аби намагатися рости самотужки; я боюся, що багато дітей Божих роблять якраз такі немудрі речі. Вони знають, що повинні рости; вони відчувають інстинктивно потребу зростання, але замість того, аби дозволити дбати про їхній зріст Господеві, якому про це дбати належить, вони намагаються вчинити це своїми власними силами. У дійсності вони нічого не спроможуться вдіяти, і тільки

даремно вичерпують свої сили й енергію, щораз заплутуючися, впадаючи в невилазне становище, і замість того, аби духовно йти вперед, вони посуваються назад.

Нам варто „придивитися до польових лилій“ і навчитися від них таємниці їхнього життя. Любий мій християнський приятелю! Рости, але — благаю тебе — рости згідно Божих вказівок, рости Господнім способом. Постарайся обміркувати й вирішити, чи ти є засіяний у благодаті, а відтоді нехай Божественний Господар працює над тобою своїм способом і своїм знаряддям. Підстав себе під проміння Його ласки, нехай зійде на тебе! Ти побачиш, що листя, цвіт і овочі — усе виростатиме своєчасно, бо твій Огородник є всесильний і ніколи не дозволить, аби овоч згинув. Тільки дбай, аби ніщо не закривало перед тобою сяйва, що лятиме його Сонце Правди; дбай, аби ніщо не перешкождало тобі зрошуватися небесною росою. Найменша перешкода може закрити сяйво того Сонця, висушити небесну росу, і тоді твоє засіяне зерно може зів'янути. Найменша перешкода може закрити твою душу від очей Христа, і ти почнеш духовно марніти, блідніти, як рослина, що виросла в темнім льосі, або під накривалом. Намагайся завжди бути під ясним сонцем. Відчини широко кожен отвір твого єства, аби одержати від Божественного Господаря Його благословенний вплив. Вигрівайся під сяйвом Його любови. Пий воду Його доброти. Держи твоє лице скерованим на Нього; роби так, як квітка, що завжди звертається до сонця.

Дивися на Нього, душа твоя житиме й роститиме!..

(Докінчення буде).

В. Петятко.

Вписуйте безплатні календарики Біблійної Спілки!
Дивись оголошення на ст. 86 „Післанця Правди“
ч. 4 за квітень ч. р.

Вірю!..

Вірю, що правда поборе неправду,
Вірю, що згине зло з людських сердець!
Вже катувати не будуть за правду,
Гріх і ненависть знайдуть свій кінець...
Вірю, що мрії святі не вмирають,
Вірю — чекає нас вічне буття!..
Слава земна, розкіш, пиша, минають...
Створені ми для святого життя!..

Вірю, що ідоли будуть розбиті,
Згасне вогонь перед ними навік;
Ниви, що людською кров'ю політі,
Миром засіє новий чоловік!..

Вірю, що сонце Христове засяє,
Вірю в весну, що відродить серця...
Гори впадуть, доли будуть без краю,
Тигр буде тихим, а лев — як вівця!..

Вірю — Христос весь цей світ наш
[зруйнує,

Вірю, що встануть з могил всі мерці;
Вірю, що будем співать „алилуя”

Там, де дістанемо вічні вінці!..

Вір і ти, брате, і ти сестро люба!
Разом простуймо до наших надій!
Землю цю грішну чекає вже згуба...
Нумо ж до праці святої мерщій!..

Л. Николішин.

Луцьке, Волинь.

Бог і Мойсей.

(Думки).

У другій книзі Мойсея найдокладніше оповідається про відношення Господа до свого слуги Мойсея і навпаки — відношення Мойсея до Бога.

Там оповідається про те, як покликав Господь Мойсея до праці. Від того часу й донині Він не перестає кликати грішників до себе і буде кликати їх аж доти, доки не набереється повне число ви-

браних. Господь кличе грішників до каяття. Він хоче спасти кожного й чекає на грішника так довго, аж поки грішник навернеться й прийде до Нього. Наш Господь є Господом ласки, доброти й спокою: Він є Господом доброї волі: нікого силоміць не тягне, але чекає, аби людина самохить прийшла до Нього. Він кличе за допомогою різних засобів: через слово проповідника, через свідчення, через читання святої Божої книги — біблії.

Від того часу, як Бог покликав Мойсея, цей не переставав підтримувати єднання з Богом. Господь цю єдність тільки щораз зміцнював доказами своєї любови й вірности.

Коли Господь покличе й знайде грішника, Він хоче мати з ним єдність, спільність. Мойсей мав чудову науку в школі самого Творця, і ця наука в школі продовжувалася до смерти Мойсея. І ця наука мала такий вплив на Мойсея, що від неї змінилася не тільки душа його, але й зовнішній вигляд обличчя його навіть змінився. О, мій брате й моя сестро! Чи вигляд обличчя твого змінився від того часу, коли Господь увійшов до твого серця? Чи бачить зміну твій сусіда? Чи твій приятель, з котрим ти разом працюєш, чи бачить він твоє лице осяяним небесною радістю від того, що ти спасений? Чи змінилася твоя мова від тієї пори, як Христос стався твоїм особистим Спасителем? Господь бажає не тільки зміни серця, але мови, погляду, рухів, думок, усієї твоєї істоти... Чому ж ти так часто сумуєш, нібито ніколи не знав про спасіння? Піднеси твій зір до Господа, будь веселим, радісним і вдячним за спасіння!

Покликавши Мойсея, Господь послав його на працю свою святу. Вирятовуючи грішника з безодні гріха й очищаючи його — Господь завжди потім посилає спасеного до других людей із вісткою про

спасіння. О, брате й сестро! Від того часу, як Христос тебе спас — скільки раз ви ходили до ваших близьких і далеких, аби сказати їм про Христа і Його любов? Скільки раз ви читали своїм сусідам, або своїй рідні — слово Боже?

Господь посилає тебе... Иди й скажи всім, що зробив тобі твій Спаситель...

*Н: Лук'янчук.
С. Ш. П. Америки.*

(Продовження).

У Любомирці громадка віруючих чоловіка з шістдесят. У минулому — тернистий путь страждання за віру, що не скінчився ще й зараз. Але трохи легше. Для всіх велика радість — приїхали лучанські брати й сестри, а між ними — Петро й Софія... Буде вінчання.

Громадка в Любомирці, зареєстрована у Губерніяльному Управлінню, як баптистська громадка; в скрині у брата Павла лежить той папірець про реєстрацію, бо у Павловій просторій хаті відбуваються збори. Хоче хтось бунт підняти, чи загляне стражник на — підпитку, — витягнуть із скрині той папірець, і вороги потроху втихомиряться.

Народу набилося до хати повно. Свої й гості. День удався соняшний. На дворі не дуже холодно. Збори починаються співом і молитвою. Після двох коротеньких проповідей, співу й молитви починається вінчання. Перед великою катедрою стоїть столик і біля нього лицем до проповідника стоять рядком Петро й Софія. Вони одягнені по—святочному, але скромно. Рябошапка звертається до них з питанням, чи не передумали вони чогось у сво-

їх планах, про одруження, може б вони хотіли зараз розійтись, як друзі, щоб потім не жалкувати, що одружились. Ні? Ну, гаразд... Так і мусить бути у віруючих, але він мусить спитати, це його обов'язок, буває ж усяк в житті...

Всі співають псалму — „Христе, Ти в Кану Галілейську“...

Проповідник читає уривки із св. Письма і починає розказувати молодим про їхні обов'язки один до одного, про християнське сімейне життя.

— Дорогі мої брате й сестро, ви зараз отут перед Церквою, як весняні квітки, ви молоді, здорові... Ваші серця горять любов'ю до Господа, ви не зважаєте ні на що, ви переносите незаслужену ганьбу від людей і ближніх своїх... Ви сьогодні маєте сили... Де вони взялися у вас? Хто дав їх вам? Ви просите їх у Христа, ви берете їх у Нього... Отже, я й хочу сказати кілька слів про ваше майбутнє сімейне життя. Воно буде щасливе тоді, коли ви будете добрими християнами, коли любов у вас і повага обов'язкова не зникнуть. Брате Петре! Ти став християнином і моїм другом так чудно, я ніколи цього не забуду. Тоді, коли вороги істини знущалися наді мною, твоє юнацьке серце відчуло неправду жорстоких людей і побажало краще взяти про євангельський путь. Так, я цього ніколи не можу забути... А сьогодні у твоєму житті знову важливий день, — ти твориш союз з сестрою Софією, що теж чимало натерпілася за Христове ім'я... Я хочу сказати тобі, що ти береш на себе велику відповідальність за Софію... Ти мушиш її ошчасливити, вона повинна з тобою забути свої сльози, страждання...

В хаті тихо. Жінки втирають сльози, втирає їх і Софійна мати. Вона туг. Їй так легко на душі у цьому зіранні,

— Брате! Твоїй дружині не завжди буде весело житись і в подружжі з тобою. У неї буде й журба й тяжка праця. Ти повинен бути добрим, завжди ласкавим до неї... Сьогодні вона хороша дівчина, вона до вподоби тобі, а, крий Боже, яке нещастя станеться з нею... Ти повинен ніколи не покидати її. Люби її так, як Христос любив Церкву свою, як самого себе люби її. Якщо обіцяєшся, брате Петре, отак поступати з твоєю дружиною, тоді відповідай словом — так... Так, обіцяюсь...

— Сестро Софіє, тепер кілька слів до тебе. Ваше життя буде гарним тоді, коли й ти із свого боку будеш доброю примірною дружиною своєму чоловікові. Будь ніжною до нього, будь вірною йому... Веди вдома так хазяйство в хаті, щоб і чоловік, і сусіди бачили, що ти розумна господиня. Дасть Бог діток вам, виховайте їх для Христа, моліться за них. Постаріють ваші батьки, не гоніть їх із дому, не дорікайте їм за кусок хліба, вони достойні того, щоб ви догодували їх при старості. Читайте євангелію, любіть убогих, допомагайте сиротам, тоді про вас і вороги наші скажуть добре, вони побачать правду Христову, побачать правдиве Його світло...

І знову й знову проповідник Рябошапка дає їм поради й навчання... Голос його згучить з батьківською ласкою.

Моляться молоді, а за них молиться Церква.

Вінчання скінчене. Вітають молодих. Петрові очі розсипають радість. Він кличе всіх, хто може, до нього на вечір у Лучани. Він цілує свою ще одну матір, — матір Софії... Вона прийшла. Їй подобалось у них на зібранні. Софія обіймає матір і заспокоює її... Так, мати у неї добра, ласкава... Коли б і батько був такий... Хор співає — „Дай, Боже, їм щастя на многі дні.“ — (Далі буде).

І. Клема-Єфимович,
Канада,

Десять років за Христом. (1923 — 1933)

Заклик.

Десять літ вже пройшло, як подруга моя
Із кайданів звільнила мене . . .

Весь цей час на землі перебув з нею я;
Вона гріх і неправду жене . . .

Чи то в горі, чи в смутку, ти раду даєш;
Ти, як мати тут люба мені :

Куди йду, ти мене скрізь, усюди ведеш,
Я не сам в цій чужій стороні.

Чи то вдома, чи в праці, чи в путь я іду,
Ти освітлюєш шлях мені скрізь . . .

Я з тобою життя до кінця проведу,
Й не зазнаю з тобою я сліз.

Ти вказала мені на той скарб дорогий,
Що нам — грішним усім Бог подав :
Що Христос за нас вмер, потім стався
[живий

І життя всім людям дарував . . .

Те життя, що ні ржа, ані міль тут не з'їсть,
Ані злодій його не вкраде! . . .

Моя щира подруго, від Господа гість!
Хто з тобою піде, не впаде! . . .

Ти, як світло, вночі; ти, як рання зоря,
Як на бурному морі маяк!

Тивсім шлях просвітляєш до Спаса Ца-
Ти — мій меч, а я Спасів вояк! . . . [ря,

Ця подруга моя, то є книга свята,
Книга — Біблія, грішників путь!

Хто за нею піде, тих веде до Христа,
До небес, де святі всі живуть! . . .

Десять літ вже пройшло, як прирік я
[в ріці

Скрізь, усюди з тобою іти . . .

Тож вперед у вирій, по безсмертя
[вінці —

До небес, до святої мети! . . .

*Г. Домашовець
Галичина.*

Сьомий рік добігатиме незабаром до кінця, як на ниві Христовій з'явиться новий працівник царства Божого. Він був маленький, тихий та скромний. Спочатку він міг побувати не більше, як у трьохсот місцях земної кулі. Та з бігом часу цей робітник почав ходити хутчій і заглядати до більшого числа віруючих. У минулому 1932 році він щомісяця заходив більш, як до тисячі віруючих, а від них до тисяч невіруючих. Щомісяця приносив нашим братам і сестрам відомості з усього світу, гарну будуючу духовну науку, підносив їх, годував їх святим хлібом, напував їх живою водою й був їхнім приятелем. Старих потішав, молодшим допомагав у праці в юнацьких гуртках, діточок учив. Півсьома років так працював цей робітник. Ви всі його знаєте. Це — „Післанець Правди“.

Тяжке положення останніх років відбулося й на ньому. Передплатники почали залягати з передплатою. Видатки збільшувались, а прибутки хронічно зменшувались. В останні місяці передплата ледве впливає до адміністрації журналу. З другого боку, падіння курсу доляра зробило те, що прибутки від закордонних передплатників скоротилися. Ми стоїмо перед тяжким питанням: що робити далі? Зменшити розмір журналу? Чи може зовсім припинити видання його?

Коли ж з усіх кінців світу разом із подяками напливають прохання не припиняти видання. Звідусюди щораз більше напливає матеріалу до друку. У нас була навіть думка ще збільшити журнал. Та замість цього нині ми примушені звернутися до всіх читачів з отцим закликом.

Коли „Післанець Правди“ є для вас дорогим і потрібним, то ви на знак дійсної щирої вдячності вчинить отсе:

1) Негайно внесіть залежність за минулі роки;

2) Внесіть передплату за біжучий 1933 рік;

3) Кожен передплатник і кожен читач нехай приєднає принаймні одного передплатника, який негайно вислав би бодай половину передплати;

4) Нехай кожен гурток молоді випише собі з адміністрації „П. П.“ бодай пару річників за минулі роки, аби мати їх в своїй бібліотеці для зібрань молоді;

5) Нехай співробітники „Післанця Правди“ ніколи не вибираються в подорож по зборах без журналу, а в зборах нехай підчас зібрань оголошують про „Післанець Правди“;

6) Кожен передплатник і читач, коли має в кишені навіть тільки 55 грошиків, нехай піде на пошту, купить там за 5 сот. блянкет Р. К. О. і вишле за його допомогою перші 50 сот. до „Післанця“;

7) Нехай у кожному зборі хоч на одному молитовному зібранні помоляться за „Післанець Правди“ і його працівників.

У любові Христовій просимо вас усіх негайно це все вчинити.

Редакція й Адміністрація „П. П.“

Безкоштовно!

В адміністрації „Післанця Правди“ мають ся трактати: 1) Борці євангельської віри й 2) Початок неба й землі. Надсилаються всім бажаючим — безкоштовно, тільки за зворот вартости пересилки. Пришліть поштових значків на пересилку й одержите трактати.

Землетрус у Каліфорнії.

(Спеціальний допис із Америки)

Довідавшись з газет про страшну Господню кару чи іспит, що вправ несподівано на Каліфорнію, величезний півострів північної Америки, редакція „Післанця Правди“ звернулася по інформації до бр. П. Павлюка, що мешкає недалеко від зруйнованих городів у місті Лос-Анджелосі. Бр. П. Павлюк, не зовлікаючи, надіслав цікавий допис, який тут подаємо:

Згідно вашого прохання а також просьб інших братів, даю короткий опис землетрусу, який вибухнув 10 березня цього року. Землетрус спадає завжди несподівано й захоплює людей зненацька кого при праці, кого в авті, кого на вулиці, у трамваю, за обідом і т. і. Продовжується він дуже короткий час, а тому й враження від нього якісь хвиливі, уривчасті та одноманітні. Описуватиму все те, що бачив і відчув особисто, а також те, що чув від інших та з радія підчас самого землетрусу.

Прибувши з дружиною із зібрання, ми ввійшли до дому. Дружина зупинилася біля ліжечка, де лежав наш хлопчик, що був слабкий. Я перейшов до другого покою, де біля столу сиділо наших двоє дітей. Було якраз 5 год. 56 хвилин вечора. Раптом дім захитався, гримнув та загуркотів так сильно, що всі ми жажнулись. Здавалося, що зараз усе провалиться у безодню. Діти перелякались і закричали. Старший хлопчик почав молитись: „Господи, збережи нас!“ Жона крикнула: „Втікайте геть!“ Діти побігли надвір, а я за ними. Та раптом я зауважив, що газова піч на кухні хитається й полум'я в ній підноситься вище, як звичайно. Я замкнув газ, а тоді побіг надвір. Та знову згадав про хворого хлопчика в ліжку, і кинувся на-

зад. У дверях спіткав дружину, що несла хлопчика на руках. На якийсь час гуркіт та галас ущухли. Землетрус продовжувався всього тільки 15 секунд. У нас вдома шкоди не було жодної, але ми відчували, що десь сталося щось жахливе. Наставили радіо-апарат, але декілька хвилин була повна тиша. Нарешті, почали казати, що постраждав Лонг-Бич і Кемптон.

Телеграфічне та телефонічне сполучення було припинено; електрики не було; в багатьох місцях вибухли пожежі. Страшний розгордіяш та паніка продовжувались усю ніч. Усе місто майже зруйноване; у тому місті 142 тисячі мешканців. Майже до ранку місто було охоплене полум'ям. Але пожежне поготівля вогонь згасило. Спочатку рознеслася чутка, що забитих біля 500 душ, але потім виявилось, що це число перебільшене. Отже всіх загинуло 135 душ, із них 13 померло з переляку від паралічу серця; ранених більш 20 тисяч. Усі лікарні переповнено. Ліжка було поставлено навіть на вулицях; швидку допомогу подавали дебудь і якбудь. Від цього усього піднісся такий галас, крик і гармидер, що не диво, що люди вмирали від паралічу серця.

У місті зараз же було оголошено військовий стан. Бандити від початку землетрусу розпочали свою страшну „працю“. Згадаю про декілька особливих випадків... В одного дентиста сиділа на стільці жінка, що їй він видавав зуби. Коли мури захитались, — дентист вибіг надвір, і якраз у цей мент завалився мур і забив його. Жінка з хворим зубом так перелякалася, що не рушилася з місця й продовжувала сидіти... Це й врятувало її від смерті. Одна дівчинка вибігла надвір; у цей час репнула земля, і дівчина однією ногою трапила в щілину; каміння так стиснуло ногу дівчинці, що довелося ту ногу втяти. Одна кулява жінка довший час перед

землетрусом ходила на костурах. Коли розпочався землетрус, жінка перелякалась і, забувши про костури, вискочила надвір без них. Більше вже вона не носить тих костурів. Оповідують, як про диво, про те, що одна курка, теж очевидно з переляку, знесла два яйця. Було багато ще й інших подій. Велике щастя, що цей землетрус не стався вдень, а ввечері, бо вдень, як гадають, жертв було би вдесятеро більше. Декілька шкіл зруйновано вщент, але жодна дитина не постраждала, бо був вечір і школи були порожні.

Тієї ночі, звичайно, ніхто не спав, бо підземні вдари повторювалися щодесьять і щоп'ятнадцять хвилин. Більш хоробрі підчас цих ударів залишалися вдома; дехто щораз вибігав надвір, а деякі цілу ніч провели на вулицях в автах та в наметах. Хоч радіові повідомлення навіяли на нас жах, проте ми продовжували слухати, бо бажалося знати, що діється в тих нещасних зруйнованих містах.

Минула ніч, й я вранці поїхав відвідувати братів і приятелів. Їздив цілий день і відвідав, кого тільки міг. Було цікаво чути з їхніх вуст про тяжкі пережиття, але радісно було бачити всіх у доброму здоров'ю та в гаразді. На другу ніч спали, не роздягаючись, бо підземні вдари, хоч і рідко, але продовжувались.

Тричі захоплював нас землетрус у зібранні. Один раз у неділю. Я почав саме проповідувати, як раптом уся будова затремтіла, вікна задзеленькотіли, лампи захитались, дехто в зібранні зірвався на ноги, аби втекти, але я почав заспокоювати, намовляючи сидіти, і все втихомирилося. Один раз зтрусонуло підчас молитовного зібрання, як ми всі стояли на молитві навколішках. Будинок тремтів, а ми продовжували молитися.

Тижнів зо два ще продовжувалася тривога, але щодня вдарів було менше, й усе заспокоїлося.

Нині люди вже забули про той жах.

Бог ніби нагадав людям, що Він існує й щоби люди не були такими безжурними. Треба сказати, що віруючі зустрічали все спокійно, бо ж їм нема чого страшитися: їхній дім на небесах і його зруйнувати неможна.

Одне можемо сказати: велика є сила Божа! Що люди наживали й будували десятки років, землетрус все знищив у 15 хвилин. На 60 мільйонів доларів згинulo добра. Така велика сила Божа!..

II. II. Павлюк.

Лос-Анджелос, Каліфорнія.

Закінчення III-го курсу

в Біблійній Школі в Лодзі.

(1930 — 1933).

Ніхто не сподівався, що час так швидко пробіжить і трилітній курс прийде до кінця. Спочатку нас було дванадцятьо студентів, але потім залишилося одинадцятьо: бр. М. Глива, перебувши перший курс у школі, ослаб і мусів від'їхати додому. Оглядаючись на три минулі роки, можемо сказати, що „ось поки Господь дає нам підмогу“ (1 Сам. 7:12).

Вже в четвер 18 травня почали з'їжджатися до Лодзі брати з різних місцевостей: приїхав бр. Л. Мікса, голова об'єднання слов'янських баптистів, бр. В. Гутше, заступник Голови Об'єднання, проповідники Спалек і Тучек із Варшави і бр. І. Журило із Галичини. Увечері заля нашого зібрання була переповнена. Бр. Л. Мікса, розпочинаючи службу Богу, вказав на апостолів (Діян. 1:8), як на приклад християн, що спочатку з'являюгься Божими свідками в себе вдома, а потім і по ці-

лому світі. Зібрання було закінчено гарячими молитвами. На другий день, у п'ятницю 19 травня відбулося друге урочисте зібрання, підчас якого бр. В. Гутше відчитав реферат „Література — осередок християнської праці,“ а бр. І. Журило — реферат „Христос, як учитель у школі життя.“

У суботу 20 травня ми всі мали спільну вечерю, а після неї кожен абітурієнт сказав коротеньку промову про школу. Неділя 21 травня залишила в наших серцях найкращі спомини на довгі роки. Того дня відбулося прощальне зібрання, підчас якого з наших вуст і душ рвалися гарячі молитви до Господа, якого ми просили бути нашим провідником у житті. На обличчях присутніх було помітно сльози. Першим промовляв бр. В. Гутше, який, між іншим, побажав, щоби ми абітурієнти були зв'язані мотузом любови й щоби сам Христос руководив нами. Потім від імени зборів Об'єднання говорив і вітав нас голова Об'єднання бр. Л. Мікса, який побажав нам бути спасеними й казав про те, що ми повинні йти й спасати й других. Наостанку зворушливу промову виголосив наш професор бр. М. Лесік на слова з Йоан. 15:16, що, звертаючися до абітурієнтів, закликав нас бути кращими, міцними, тревалими, приносячими овоч своїм чистим християнським життям.

Після того одержали посвідчення про скінчення школи такі брати: П. Барановський, В. Гелець, Е. Ястшембський, А. Кірцун, Ф. Левчук, К. Наймаловський, В. Поспішил, А. Радивонюк, І. Росяк, Е. Свобода і І. Весоловський.

Від імени скінчивших студентів дякував професорові школи бр. В. Гелець. Пам'ятковий подарунок від студентів професорові М. Лесікові передав бр. П. Барановський.

Молитвами до Господа було закінчено зібрання, Е. Свобода,

Мій життепис.

(З нагоди рукоположення).

Роджений 29 липня 1903 року в селі Станькові, пов. Ліско, на Підкарпаттю. Духово народився я в жовтню 1923 року. Тоді я пізнав слово Боже в зібранню християн баптистів у родиннім селі. До Господа мене привела пісня з „Паломника” „Гірко плакав великий, могучий Христос“ і слова з євангелії від Луки 15:3-7. Ця чудова приповідь була дійсним ліком на мою духовну сліпоту. Вона відкрила мої очі, й я пізнав тоді себе, як загублену, нещасливу вівцю, а потім Ісуса Христа, як мого доброго Пастиря. Він тоді віднайшов мене і взяв на свої рамена, простивши мені всі мої гріхи. Від того дня я чуюсь щасливий і служу моєму Господеві. Та світ зараз мене зненавидів і почав гонити, як віруючого християнина. Хрищення я приймав у Войткові 1924 року; тоді святе хрищення уділив мені бр. Іван Підгорецький, пізніший мій товариш в праці на ниві Божій. Покликання Боже до духовної праці я відчув у моїй душі того самого року, коли прийняв св. хрищення. Початково працював я на ниві Божій тільки на Підкарпаттю, переважно в Середниці, де Господь покликав десятки душ до нового життя. Тільки в 1925 році комітет Галицького Об'єднання християн баптистів покликав мене на об'їздного місіонера та кольпольтера. Цю працю я виконував при помочі Божій три роки, переважно на Підкарпаттю. 1928 року збір віруючих на Підкарпаттю післав мене до нашого духовного семинару в Лодзі, де покінчив я трілітній курс біблійної науки. Повернувши із школи, обняв я духовну працю знову в районі підкарпатським. Місце сталого перебування мені було призначено в Перемишлі. Одначе в році 1932 зайшла зміна. На

пропозицію головного комітету Об'єднання зборів слов'ян. баптистів в Польщі я обняв майже цілком свіжий терен духовної праці в Бориславі й околицях. Тепер діло Боже в тих сторонах поширюється щораз більше. Праці вельми багато. Голос Христової Євангелії, „як шум многих вод“ пробуджує наш нарід до нового життя по всіх селах і містах. Слава Господеві, що Він любить, просвічує й спасає і наших земляків. На закінчення дозволю собі висловити мою думку словами апостола Павла: „Дякую Тому, хто скріпляє мене, Христу Ісусу, Господу нашому, що за вірного мене вважав, поставивши мене на службу“ (1 Тим. 1:12). *Л. Кубрин.*

МОЛИТВА.

Будь милосердний, Боже мій,
Прости мене, бо винен я!
Я гріх приніс до Тебе свій,
В тяжкій журбі душа моя...
У злі пройшло життя мов,
Гріхів моїх без ліку є,
Та вище їх — Твоя любов,
Весь гріх обмиє чиста кров.

Обмий мене від всіх гріхів
І дай мені щасливих днів;
Прости мене, Христе, прости,
Рятуй від зла та марноти...
Не міг би я в Твоім суді
Обстояти переступ мій...
Змилосердись в моїй біді,
Своєю кров'ю гріх обмий...

Ти ж кличеш грішників усіх,
Здіймаєш з них усякий гріх:
І я прийшов на заклик Твій,
Мене обмий в крові святій!..
Я ласки все життя не знав,
І на колінах прошу я,
Щоб ти мене, Христе, прийняв...
Оце молитва вся моя...

Перекл. Л. Ж.

Бр. Л. Шендеровський.

(старший)

23 травня ц. р. відійшов у вічність бр. Л. Шендеровський (старш.), довголітній голова зв'язку євангельських християн у Польщі. Тяжка неміч останніх місяців прикувала його до ліжка, з якого вже не піднісся до самої смерті. Напередодні відходу до вічності слабому було зроблено операцію шлунка, але це не допомогло. Перед смертю небіжчик побажав бачитися з тими, з ким його в'язали спомини про довголітню працю й по-християнському прощався з ними. 25 травня відбулась остання подорож небіжчика на місце вічного спочинку. Віддати його пам'яті останню пошану зібралися представники різних деномінацій, а також приятели й знайомі. На могилі було виголошено багато промов, в котрих підкреслювалося небіжчикову діяльність, чесноти й якості. Осиротив брат дружину й дорослого сина.

Треба підкреслити, що небіжчикова праця молодих років пройшла, головним чином, серед українців.

Коли вістка про смерть бр. Л. Шендеровського досягла X з'їзду слов'янських зборів єванг. християн баптистів, що відбувся 28-31 травня в Зельві, з'їзд вставанням віддав пошану пам'яті померлого.

Цінування праці та діяльності небіжчика віддамо Тому, хто є єдиним Суддею нашим, пам'ятаючи, що „всім бо нам треба явитися перед судищем Христовим, щоб прийняв кожен по тому, що заробив тілом, чи то добре, чи лихе” (2 Кор. 5:10). *P. A.*

Біблійні аркушки.

Як вже раніш повідомляв, що як хто вивчить напам'ять 6 аркушків, то дістане, як пам'ятку, книгу „Путь Паломника“. Виявляється, що многи бажали би мати біблію. Брату Перетяткові, що займається перевіркою завчивших ці тексти, вже сповіщено, що він може замовляти біблії для тих, що вивчать добре. Це правило є важним аж доти, доки є засоби.

Заходьтесь жвавіше по зборах до цієї праці. Вона — для слави Божої, бо ду-

ша, збагачена словами Божими, є пильнішою й може Господеві служити краще.

Аркушки можна одержати безкоштовно від бр. В. Перетятка. Треба в листах до нього зазначити, скільки пачок є потрібно. У кожній пачці є 6 різних аркушків із віршами з біблії. Коли в громаді знайдеться досить таких, що добре вивчать тексти, треба повідомити бр. В. Перетятка, який надішле вказівки щодо перевірки вивченого, або приїде сам. Він же по перевірці замовить біблії. Це торкається тільки тих, що мешкають у Польщі.

Виучувати тексти на 6 аркушках можуть усі: малі й дорослі, члени й нечлени. Спонукуйте та заохочуйте до вивчення інших; пізніше вони самі подякують вас за те, що допомогли їм збагатити душу словом Божим. *I. Цепран.*

УВАГА!

Нагадуємо всім віруючим, як у Польщі, так і закордоном, про те, що існує дуже гарний „Християнський співаник для українського народу“ з нотами. Ті, котрі так довго тужили за співаником у своїй рідній мові, можуть набути його тепер же. Хори по зборах, гуртки молоді й окремі віруючі повинні подбати, аби всюди пісні хвали Господеві нашому співалося з цього співаника. Брати й сестри в Галичині, Волині, Холмщині, Поліссю, Підляшшю, у Польщі, а також у всіх інших краях і країнах світу! Ужуйте всіх заходів, аби цей чудовий співаник поширився по всіх зборах і закутках землі! Читачі „Післанця Правди“! Докладіть усіх старань до розповсюдження цієї книги! Співробітники „Післанця Правди“! Вашим обов'язком є теж підтримання цієї справи!

Ціна примірника 5 зол.

При більших замовленнях велика знижка. Пишіть безпосередньо по адр.: Wydawn. „Kompas“. Łódź, Gdańska 130.

КУТОК ДЛЯ СЕСТЕР.

Від редакції.

Х-й з'їзд еванг. християн баптистів у Польщі, що відбувся 28—31 травня ц. р. у Зельві, виніс постанову — побажання, аби всі журнали уділили на своїх сторінках місце для статтів, віршів та дописів наших сестер у Христі. Цифро вітаючи цю постанову, яка показує, що праця серед сестер набирає належної ваги та зацікавлення, „Післанець Правди“ вже від цього числа починає уділювати куток для жіночої праці й закликає всіх сестер, як у Польщі, так і закордоном прийняти йому з негайною допомогою в цій святій справі. Насамперед просимо всіх сестер молитися за жіночу працю серед нашого народу й за цей „Куток для сестер“. Далі — просимо сестер надсилати для „Кутка для сестер“ потрібний матеріял: статті, оповідання й вірші, а також дописи про працю жіночих цурків тощо. А потім — просимо сестер поширювати „Післанець Правди“ серед наших зборів, знаходити передплатників, приєднувати читачів, зацікавлювати братів і сестер нашим журналом. У теперішні тяжкі часи, коли нема засобів для підтримання спеціальних робітниць серед сестер, нехай наші журнали виконують цю відповідальну роботу.

Ті сестри, що розуміють вагу й значіння друкованого слова для праці Божої, почують наш заклик і підтримають і наш журнал і, особливо, свій „Куток для сестер“. З Господом до праці!..

РЕДАКЦІЯ.

Жіноча праця.

Стаття сестри М. Пейраш із Америки.

(Продовження).

У книзі Ісуса Навина 1:8 сказано так: „Сю книгу закону повсякчасно мушиш держати в устах і міркувати про неї день і ніч, щоб зважувати нею все, що в ній визначено: тоді щаститиме тобі у всіх задумах твоїх і будеш поступати розумно“. Не вистарчить, аби ми слухали слово Боже тільки в зібраннях: необхідно самім читати його вдома. Можливо, що сестри скажуть: ми не маємо часу... але це тільки відмова. Ось уривок із листа однієї дуже працюючої сестри, що навіть не може рядити своїм часом, бо вона служить:

„Не знаю, як і дякувати Господа за Його велику милість до мене. Перебуваю весь час у силі Христовій. Яке це чудове, нове життя! Де той час, що я його колись змарнувала? Чому не раніш навернула я до Христа? Щодня й щогодини ходжу за Ісусом — яке щастя! Трапляється іноді; що не так уважно прислухаюся до тихого поклику Святого Духа, і тоді згрішу, але й тоді Він нагадує мені, і гарячі сльози каяття повертають мені згублений спокій. Не тільки напів, але вся я належу Господеві — все: мій час, гроші, тіло. Я навчилась і ще навчаюсь бути слухняною, терплячою, спокійною в усьому й у всяких обставинах“.

„Отче, Твоя воля, але не моя нехай буде! Я так відчуваю свою кволість і тому щоранку перед тим, як розпочати день,

читаю слово Боже, гаряче молюсь і тоді почуваю, що надземна сила переповнює мене. Потім жваво йду виконувати свої обов'язки, бо я знаю, що я вже не самотня. Я — ніщо перед Богом, і тому впродовж дня часто почуваю, що повинна молитись або за себе, або за когось. Молитви мої, що їх створив Він у душі моїй, такі щирі... душа моя прагне Христа... служити Йому всім тілом і душею“...

„У неділю я залюбки брала участь у зібранні, де почувала близькість Бога. У понеділок і вівторок були особливі зібрання в сусідньому місті. Хоч я дуже втомилася від праці, алеж поїхала: душа прагнула благословіння й дістала його багато. Серце, що нагріте Христовою любов'ю, як впливає воно на других! Гаряче благання вихоплюється із грудей: Боже, благослови Твоїх усіх робітників і дай, аби їхня кількість збільшилась!“

У другому листі, що надійшов сьогодні, вона пише: „Аби більше заробляти грошей, я ввечері шию та мережу, потім улаштовую продаж тих речей і таким чином складаю досить для розповсюдження духовної літератури. Я навчилася хвилини вилічувати для Господа і таким чином збираються години — вив'язу панчохи, або щось інше. На моїй службі не завжди можна використати часу для своїх потреб. Я тут цілком самотня, щирих віруючих тут нема, але зате я міцніше тримаюсь за руку мого Спаси. Якщо Він зі мною, то боротьба не є страшною“.

Якщо Господь так благословив цю сестру, Він благословлятиме й кожна з нас, аби ми тільки були Йому вірними. У св. Письмі ми знаходимо науку про те, як ми повинні відноситися до своїх чоловіків і, взагалі, до всіх ближніх (1 Тим. 2). У посланнях апостолів є також вказівки, як ми, віруючі жінки, повинні одягатися; наприклад, читаємо: „Так само й жінки,

чисто вбираючись, із соромливістю та з чистотою, щоб прикрашували себе не заплітанням, не золотом або перлами, або шатами предорогими, а (як належить жінкам, що пристали на благочестя) ділами добрими“ (1 Тим. 2:9).

Слово Боже невичерпаний потік наставлення, підбадьорювання та заохоти, а також і докору для всякої людини.

2. Як важно є для нас, сестри, аби ми навчились молитися. У св. Письмі сказано: „Усякого часу радійте, безперестану моліться, за все дякуйте: така бо воля Бога в Христі Ісусі про вас“ (1 Сол. 5:16-18). Я пам'ятаю, у мене був час, коли я гадала, що молитись безперестанно неможливо. І тільки в останні часи я зрозуміла глибокий смисл цих слів. Якщо ми цілковито віддаємося нашому Господеві й уділяємо Йому перше місце в нашому серці, тоді в нас завжди буде бажання молитися навіть підчас праці, і ми будемо бодай свої думки підносити до Бога.

Сестри, моліться за своїх чоловіків, коли вони на праці. Вони там оточені найможливішими небезпеками й спокусами. Моліться за ваших дітей. Я часто спостерігала, що коли я не пильную й не молюся, то щонебудь трапляється з моїми дітьми. Як важно є, аби ми, матері наших дітей від найменшого віку приводили їх до Господа. Ми часом не можемо доступитися до сердець тих дітей, отож, треба благодати Господа, аби Він сам розбудив ті серця.

(Докінчення буде).

М. Непраш.

Філядельфія.

Передплатники в Польщі, що не одержать контрого-небудь числа „Іссланця Правди“, повинні негайно заявити про це до свого поштового уряду, який має обов'язок таку заяву прийняти й дати їй належний рух.

До сестер.

Сестри, сестри, до роботи,
Час настав такий:
Треба сіяти й полоти
На ниві святій!

Там потрібні вперш Марії,
Що в ногах Христа
Люблять слухати; що кажуть
Їм святі вуста.

Там потрібні теж і Марти,
Що варять, печуть,
Що здоліють і прийняти
Й вирядити в путь.

І Сусанни, і Йоанни,
Й Магдалини йдять —
І Спасителеві гарно
Всім майном служить.

Саломія й ті, що з нею
До гробу пішли —
Краще б Богові живому
Пахощі дали!

Гей, Прискили, відгукніться,
Є робота й вам:
Чоловікам помагати
Кличе вас Бог сам!

І Тавити, що померли —
Вставайте і ви!
До роботи всі потрібні —
І сарни, й леви.!

Сестри, сестри, всі до праці
На Божі поля,
Щоби вашими трудами
Вкрасилась земля!

Щоби скоріше царство Боже
Прийшло на цей світ,
Щоб принести нам Христові
Божественний плід!.. *Нат. Ж.*

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ.

**Те, чим володіємо ми,
і те, що володіє нами...**

1 Мойс. 13:10-12.

„І звівши Лот очі свої, побачив околицю Йорданську“, багату землю при Содомі та Гоморі, і захланною рукою загорнув її. Йому здавалося, що він заволодів тією землею, але незабаром вже виявилось, що та земля, і Содом, і Гомора — заволоділи Лотом.

Так часто буває з молодими людьми, що простягають свої руки з бажанням заволодіти певною річчю... Пізніш та сама річ заволодіє молодого людиною й панує над нею, і занпащує її.

У теплих краях, на приморських скелистих берегах селиться безліч великих

черепах. Вони мешкають, немов у хатах, у своїх міцних рогових панцирях, що виростають у них на спинах і на череві. Дуже часто на них виростає тільки горішня частина панциря, себто тільки на спині. Натомість, із долішнього боку за панцир черепаці править скеля, до якої черепаха приростає своїм черевом.

При похмурній або холодній погоді, як рівно ж і в небезпеці — черепаха ховається під верхній панцир, притискуючи його до тіла й до скелі й сидить під ним, неначе під покришкою. Цей панцир так щільно й так міцно притискується до скелі, до якої черепаха приросла, що треба кілька здорових чоловіків, які тільки за допомогою залізних дрюків можуть відчинити панцир черепахи.

Звичайно такі черепахи мешкають на скелях, що знаходяться у воді, але коли в океані буває вплив води, тоді скеля з такою черепахою опиняється над поверхнею моря, на повітрі.

Один Італієць, що мешкав у Каліфорнії, виїхав човном у море на прогулянку. Був якраз час відпливу й багато черепах, опинившись на повітрі та відкривши свої міцні панцирі, вигрівалися до сонця. Побачивши одну особливо велику черепаху, італієць відплив човном до неї і простягнув руку, аби доторкнутися до неї. Черепаха, зауваживши небезпеку, квапливо замкнулася в своїй „хатині“ і краєм панциря притиснула руку італійця до скелі.

Чоловік що сили намагався витягти свою руку з цих кліщів, але надаремно: перелякана черепаха не відкривала своєї пасти. Бідний італієць, так несподівано припнятий до скелі, сидів у човні, даремно вичікуючи допомоги; спробував він кричати, але береги були пустельні, і ніхто на заклик його не відгукнувся. Тимчасом наближився вечір і розпочався приплив води. Човен підносився з водою щораз вище; рука була вже занадто короткою; човен перевернувся, і чоловік упав до води й поволі захлиснувся в океані. На другий день підчас відпливу і черепаха й її в'язник, вже мертвий, але ще прив'язаний до шкаралупи, опинилися над поверхнею океану. Так їх і знайшли рибалки. Залізним дрюком розкрили вони шкаралупину черепахи й звільнили потопельника, якого потім і поховали.

Іншим разом один хлопчик так само скінчив своє життя, трапивши ногою до відкритої шкаралупини — панциря черепахи.

Із цих оповідань випливає велика наука для нас.

Як деякі люди тягнулися до того гарного черепахавого панциря з бажанням

заволодіти ним, так рівно ж є безліч людей, старших і молодших, що бажали би мати різні приваблюючі речі світу цього; і коли вони простягають свої руки, аби заволодіти тими речами, ті речі заволодівають ними.

Сила молодих і старих людей гадає, що вони були би щасливими, якби були багатими. Але коли багатство дістається до їхніх рук, то замість того, аби дати їм щастя й свободу, робить їх своїми невільниками й забирає від них навіть те щастя, яке вони мали перед тим.

Інші люди шукають розкошів світу цього, вишукують задоволення й насолоди в театрі, п'янстві, перелюбі, але ці втіхи замість того, щоб підлягати людям, захоплюють цих людей, і ті люди стають навіки нещасними.

Коли бджола збирає з квітів медвяний порошок, то почуває себе певно цілком щасливою, але коли вона знайде повний горщик меду й забажає заволодіти цим усім медом, то певно згине. Спочатку вона носитиме того меду потрохи, але потім її крила обліпляться медом, ноги загрунуть в меді, і бджола знаходить собі могилу в тій розкоші. І замість того, аби вона заволоділа медом, мед заволодіє нею.

Багато є людей, що подібні є до тієї бджоли, і що знаходять передчасний загин у розкошах світу цього.

Брати й сестри, а особливо ти, молодь християнська! Стережися й не поривайся заволодіти чимсь привабливим у цьому світі, бо цей світ легше може заволодіти тобою, аніж ти ним.

II. Кіндрат.

ВИПISУЙТЕ З АДМІН. „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

1) Біблійний покажчик. Ціна 60 срт. 2) Християнський співаник для українського народу. З нотами, 5 зл. 50 срт. Ціни з пересилкою. Можна належність надсилати поштовими значками.

Розмова смиренної з гордою.

1. А, вітаю, люба сестро,
Де ж це ти бувала?
Я щось чула, що ти ніби
Журбу якусь мала:

Що ти, сестро, захолола,
Не хочеш горіти,
І не хочеш так, як перше
Богові служити...

Тож колись ти в нашім хорі
Найкраще співала;
Ні одна сестра такого
Голосу не мала.

Дав Господь тобі дар-голос,
Чом же не співаєш?
Чи охота вже відпала,
Чи часу не маєш?

2. Ти питаєш, чом не ходжу?!
Й не буду ходити!..
А чому, то я не хочу
Тобі й говорити...

1. Люба сестро, будь же ласка,
Чому не ходила
Ти на співанку, чи може
Все тобі немиле?

Чи гадаєш: нехай ходять,
Спробують співати
Там без мене, потім будуть
Мене ж всі благати...

2. Я би тобі не бажала
Про все говорити
Коли ж хочеш, то я мушу
Усе пояснити...

Через те я не хотіла
У хорі бувати,
Бо ніхто там не бажає
Мене цінувати.

Всі хористи мене ніби
У зневазі мають,
І не дивляться на мене,
Коли щось співають.

Диригент усіх цінує
Без міри й без краю,
Мов не знає, що я голос
Найгарніший маю!

Таж написано в писанню:
„Кому більш дається,
„То від того якнайбільше
„І назад візьметься!..

Як ти, сестро; цього вірша
Собі розумієш?
Адже ти його вже чула,
І читати вмієш?

1. Я б воліла, щоб ти перша
Його пояснила,
Бо, здається, ти недобре
Цей вірш зрозуміла.

2. Ось, як я це розумію:
Хто краще співає,
Той найбільшу від хористів
І пошану має.

Всі повинні зрозуміти,
Що я стовп у хорі,
Всі ж хористи, то неначе
При місяці зорі...

1. Люба сестро, ти послухай
Як я розумію...
Хоч то правда, що й читати
Я добре не вмю...

Коли хто від Бога буде
Дар великий мати,
Той повинен якнайбільше
Й краще працювати.

Бо кому дається більше
З того більш візьметься
Самим Богом, а не людьми!
Як тобі здається?...

Ти ж, сестричко, до себе
Гордість допустила;
Це не Божа добра сила,
А лиха зробила.

Бо противиться Бог гордим,
Не благословляє,
А покірливим, смиреним
Щастя посилає.

Хто на цьому світі гордий
Та несеться вище,
Того Бог за гордість-пиху
Скидає найнижче.

Наш Христос, хоч був Син Божий,
Але так скорився,
Аби кожен, Йому вірний,
Від Нього навчився.

І я прошу тебе, любо,
Покинь гордість — пиху
Хай в тобі колишню бачу
Сестричечку тиху...

2. А Господь святий все знає,
Сестро моя любя,
Може й правда, що до мене
Влізла гордість — згуба.

Порадь, порадь мені щиро,
Що мені робити?
Я хотіла би вже вірно
Богові служити.

1. Не сумуй і не журися,
Та всім покорися,
І з хористами своїми
Піди помирися...

Співай в хорі згучно, щиро,
Не шукай там свого,
А зворушуй своїм співом
Старого й малого.

Будь же прикдадом ти в хорі,
Навчися коритись,
Та за гордих і відпавших
Богові молитись...

2. Щиро дякую, сестричко,
За раду від серця
Нею ти мені відкрила
До радости дверці.

Буду знову я Творцеві
Від серця співати,
І до себе вже не буду
Гордість допускати,

Амінь!

Ант. Цатюк
Забороль, Волинь

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Брехня.

„Дівчатка! Котра з вас це зробила?
Я стільки разів просила не зачіпати чор-
вила... Такий гарний обрус знищили!“

Дві невеличкі дівчинки стоять перед
стілцем і несміливо поглядають на зас-
мучене лице бабці. Ах, як неприємно приз-
наватись до провини!

Молодша Оксанка споглядає на сест-
ру так виразно, ніби хоче промовити:
„Скажи ти перша, ти ж старша, тобі лег-
че признатись!“

Але Гануся стиснула губки й пари
з уст не випускає. Усі мовчать.

„Ах, ви, псотниці!“ каже бабуня:
„нема винних; значить, чорнило само пе-
ревернулось. Ну, потім я довідаюсь, хто

це зробив, а тепер послухайте, що я опо-
вім вам про себе.“

Бабуня сіла й почала оповідати...

„Я була колись такою маленькою, як
от ви тепер. Пам'ятаю, одного ранку я дуже
поспішала до школи. Як навмисне подер-
лась у черевиках шнурівка, і я мусіла
зв'язувати. Вузлики не пролазили через ді-
рочки; ледви зв'язала...“

Служниця Оля побігла до склепу за
булками, а я чекаючи сніданку, сама за-
ходила накривати на стіл. Ухопила мас-
ляничку - порожня, забруджена. Треба її
вимити. Тільки би не розбити, бо це та-
тусева пам'ятка... Узяла чайничок із га-
рчачою водою і вляла до масляниці. Щось
тріснуло... Я здригнулась: що це, Боже
мій! Що скаже тато? Я знала, як збері-
гали цю річ, бо вона була в нас вже

кілька десятків років і пам'ятала ще прабабцю.

Тремтячи від страху, я поставила її знову до шахви, а сама хотіла якнайшвидше бігти до школи, щоби не зустрінутись із татом до сніданку.

Відчинилися двері і ввійшов тато... „Мариню, куди ти без сніданку? Ще маєш двадцять хвилин, і ще поспієш до школи.“ Оля тимчасом принесла булки, й я, так тихенько, як ніколи сіла до столу.

Коли треба було подати масло, Оля підійшла до шахви...

„Ой лишенько, що це? Пане Господарю, хтось розбив масляничку!“

„Як ви сміли це зробити?“ загукав батько.

„Це не я, не я!“ відповіла Оля: „я ще й у руках її сьогодні не тримала.“

„Значить - ти?! Батько звертався до мене. Але його вигляд був такий, що я побоялася признатись і відповіла: „Ні, татусю, я цього не зробила.“ Він повірив і знову звернувся до Олі: „Так ви мене ще ошукуєте? Це - нечесно! Від сьогодні я відмовляю вам від служби!“ Оля заплакала. „Але ж це не я!“ „Мовчіть!..“

Я залишила їх і пішла до школи. Увечері, коли я робила лекції, до мене прийшла Оля. „Паняню, я відхожу. Нехай вже буде, що то я розбила... але ж ви знаєте, що то неправда!“

Я повинна була би зараз же піти до тата й признатися, та мені забракло відваги. Оля відійшла...“

* * *

Бабуня хвилинку помовчала, заслонюючи очі рукою, і докінчила оповідання: „Від того часу я вже ніколи не бачила Олі... Тато теж ніколи не згадував про масляничку, але я... я ніколи не могла пробачити собі того вчинку. Ніколи не забуду заплаканих очей Олі, як вона відходила...“

Обидві голівки схилились до колін бабці... „То я перекинула каламаря... я ненароком штовхнула Оксанку. Ми хотіли малювати...“

Бабця тисне до серця дитячі голівки й каже: „Добре, що ви признались. Не бійтесь визнавати правду, бо сам Бог є правдою!“

Перекл. Л. Николишин.

Луцьке, Волинь.

Звіт про конференцію

Укр.-Рос. Союзу Єванг. Християн
Баптистів Зах. Канади.

(Продовження).

Пополудневе засідання розпочав бр. Єв. Дядюк із Едмонтона читанням слова Божого й молитвою.

Після справоздання секретаря Союзу було перечитано протокол піврічного засідання комітету Союзу, а після того місіонери західньої Канади почали давати звіти про свою працю: говорив про це бр. Євг. Дядюк, бр. Я. Прихосько, бр. Я. Винс, бр. Кіндрат і бр. І. Кмета-Єфимович. Наступила молитва за пополовілі ниві й євангельську роботу в Західній Канаді.

Приїхавши з Рабіт-Лейку на конференцію, брати Мілінівський і П. Борисенко сердечно привітали весь з'їзд від своєї громадки й передали її прохання, аби бр. проповідники й члени відвідували їх частіш.

Далі конференція жваво обговорювала всі можливості й нагоди щодо поширення євангельської вістки в наших громадах і в околицях, причому виявилася необхідність більшої співпраці матерів і молоді.

Наступив звіт скарбника. Прибутку за рік було 906 дол. 60 цент. Залишилося в касі після видатків 21 дол. 55 цент. На європейську місію вплинуло 84 дол. 55 цент., видаток 71 дол. 08 цент. Докладніший звіт ухвалено розіслати пізніше громадам. Бр. Бузовецькому, довголітньо-

му касирові Союзу конференція висловила подяку. День закінчився молитвою.

Четвер, вечір. Бр. Я. Приходько відкрив зібрання читанням слова Божого й молитвою. Бр. І. Шакотко проповідував на тему „Дорожіть часом.”

П'ятниця. Розпочав засідання бр. П. Кіндрат. Розглянено бюджет на майбутній рік. Після доповіді бр. Кіндрата й висловів опінії бр. І. Кметою й І. Шакотком ухвалено бюджет у 2.000 дол.

Бр. П. Кіндрат зробив доклад про недільні школи. Ухвалено подбати про поліпшення літератури для нед. шкіл і запровадити систематичну науку в недільних школах.

Побажано ділити дітей на класи відповідно їхньому вікові, а вчителям — збиратися на свої особливі зібрання для молитов і вивчення слідуєчих лекцій та обговорення способів заохочення молодих сердець для Господа.

Обговоривши справу серед молоді, конференція ухвалила вважати союз молоді дитиною всього Союзу й надати йому таку назву: „Союз Молоді при Союзі Рус.-Укр. еван. християн Баптистів Зах. Канади.”

Щодо жіночої праці, ухвалено просити всі церкви й поодиноких братів допомагати сестрам зорганізуватися. Признано цю працю дуже важною, як для домашньої роботи, так і для місійної. Ухвалено подбати про утворення жіночих гуртків там, де їх досі ще нема. Бр. І. Шакотко похвалив усі заходи щодо жіночої праці.

Далі конференція затвердила односторонній комітет на майбутній рік у такому складі: Голова — І. Кмета-Єфимович, Помічник — В. Білокінь, Секретар — П. Кіндрат, Помічник секр. — А. Осьмачко, Касир — Іл. Шакотко, члени комітету — Я. Винс, П. Онищенко, І. Качман, Єв. Дядюк. День праці скінчився молитвою.

Пополудневе зібрання розпочалося пісню „Люблю, Господь, Твій дім.” Бр. С. Мовченко відкрив засідання читанням слова Божого й молитвою. Потім наступив час, названий так: „Біла ніг Господа”. Бр. Єв. Дядюк промовив слово, а тоді з вуст присутніх полилися надхненні молитви, свідчення, вірші та пісні. Цей бла-

гословенний час відразу підніс духовно всіх учасників конференції. Якраз у цей час прибули нові гості брати — Лука Кравченко й М. Рабуха, що передали Союзові сердечні привітання від громади Ігел-Крік. Потім полилися гарячі молитви за євангельське діло на Україні, в Росії, Польщі, Румунії та за єднання всього братства по всьому світі. Наступила 15-хвилинна перерва, під час якої делегати залишилися на засіданні для прийняття резолюцій.

Вечірнє зібрання в п'ятницю розпочалося пісню „Узнав я про церкву живу”. Проповідували брати — Я. Винс і І. Шакотко. Місцевий хор під проводництвом бр. А. Задка й І. Василенка служив своїм співом. Закінчилося зібрання проповідями бр. Я. Приходька й І. Шакотка.

Субота, ранок.

Молитовною годиною руководив бр. Л. Кравченко. Перечитано листа від місцевої церкви з проханням рукоположити теперішнього керівного бр. Іл. Шакотка в презбітери. Конференція прихильно прийняла це прохання й ухвалила перевести іспит кандидата у неділю вранці.

Відкрито конференцію жіночого Союзу. Головувала сестра А. Василенко. Сестра Сагинська перечитала слово Боже, після чого полинули до неба молитви. Наступили привітання й доповіді. Сестра М. Аврамова привітала конференцію від місцевого гуртка. Бр. П. Кіндрат, Єв. Дядюк і Ів. Кмета доклали про працю жінок в їхніх церквах й околицях. Обібрано комітет, до якого ввійшли сестри М. Аврамова, Іл. Шаткова, Волошененкова. Бр. П. Кіндрат дав звіт із праці бр. В. Кравчука, який є місіонером жіночого союзу зах. Канади.

Далі відбулися вибори Комітету жіночого Союзу, до складу якого ввійшли сестри — Голова Ф. Сагинська, помічниця Т. Карлаш, Секретарка М. Онищенко, касир. Хр. Бабій, члени М. Аврамова, А. Василенко й сестра Я. Винс.

(Докінчення буде).

П. Кіндрат.

Давид Ливінгстон.

Пам'яті місіонера-мандрівника.

У цьому році надають шістдесятилітні роковини смерті славетного місіонера та мандрівника Давида Ливінгстона. Народився він у 1813 році в Англії. 1840 року відправився як місіонер до Капської землі на полудне Африки. 1851 року відбув першу велику подорож у глибочинь Африки, до верхніх джерел ріки Замбезі. Побував у місцях, де до того часу не була нога європейця.

Подорожуючи по Африці серед диких людоджерів, досліджуючи таємничі країни незнайомої європейцям землі та заготовуючи й збираючи всілякий науковий матеріал, Ливінгстон не забував самого головнішого завдання кожного християнина — проповідання євангелії темним поганам. За часів своїх подорожів він повернув і христив сотки чорношкірих, які потім понесли світло євангелії до найтемніших закутків Африки.

1855 року Л. відкрив водоспад Вікторію на р. Замбезі. 1859 він досягнув озера Ньяса й відкрив озеро Шівра. Свою мандрівку він продовжував серед надзвичайно тяжких умов, переходячи через дикі воюючі орди людоджерів і часто перемогаячи їх тільки світлом Христової любови.

1869 року пронеслися по світі чутки про загиб Ливінгстона. Видавець американської газети „Нью-Йорк Гералд“ Бенет організував розшуки Ливінгстона, пославши до Африки славетного кореспондента тієї газети Стенлі (Stanley). У січні 1871 року Стенлі приплив до східного берега Африки (в Занзібар), звідки в супроводі великого отряду найнятих дикунів пішов у глибочинь Африки шукати Ливінгстона. Майже рік ішов він місцями, про які білі люди нічого не знали й де

ніхто з європейців ще не був. Нарешті, 3 листопаду 1871 р. Стенлі знайшов слабого Ливінгстона біля озера Танганайка. Разом вони пустилися в дальшу подорож, шукаючи джерел ріки Нілу. У лютому 1872 р. Стенлі залишив Ливінгстона й повернувся до Занзібару, а Ливінгстон пішов до Нілу. У дорозі захорів він тяжко на шлунок. Змучений хворобою, Л. не покидав своєї вченої та місіонерської праці. Перед смертю він цілі години простоював на молитві. Певного ранку слуга, ввійшовши до Ливінгстонового намету, знайшов місіонера, стоячого навколішках біля ліжка. Слуга підійшов ближче й переконався, що Л. вже мертвий. Смерть захопила вірного слугу Божого на молитві.

Слуги Ливінгстона забальзамували тіло свого улюбленого папа й понесли його на плечах пішки до океану. Майже півроку продовжувалася ця тяжка остання подорож мертвого Ливінгстона через надри Африки. Пароплавом завезено його до Англії, де вся країна була зворушена смертю славетного місіонера і вченого дослідника. Тіло його поховано у Вестмінстерському Аббатстві, де спочивають тіла найславніших людей Англії.

Для нас, віруючих — Ливінгстон є прикладом щирої невтомної праці на ниві Божій. Коли нам стає тяжко в нашій місіонерській праці, пригадаймо працю Ливінгстона в глибочині Африки, серед диких озвірілих людоджерів, і нам стане легше, бо ж умови нашої роботи цілком інакші й легчі.

Л. Ж.

Передплатники та читачі „Післанця Правди“!

Нехай кожен із вас за цілий рік знайде
хоч одного нового перед-
платника нашого журналу!

X З'їзд Об'єдн. Слов. Зборів Баптистів у Польщі.

З'їзд відбувся 28 — 31 травня ц. р. в містечку Зельва (Вовковиського повіту, Білостоцького воєвідства) при тамошньому зборі, що має великий гарний молитовний дім. З'їхалися представники від 73 зборів.

Урочисте відкриття з'їзду розпочалося в неділю 28 травня великим богослуженням, яким руководив презбітер місцевої церкви бр. А. Кірцун (стар.) За катедрою зайняли місця — голова Об'єднання й редактор журналу „Слово Правди“ презбітер Остшезовського збору бр. Л. Мікса, заступник голови Об'єднання й редактор журналу „Маяк“ бр. В. Гутше, а також промовці. Тут же був присутній й офіційний представник влади на з'їзді..

Молитву до Господа заніс бр. Л. Мікса, а потім виступили з промовами: професор Лодзінської баптистичної біблійної школи М. С. Лесік, заступник голови німецького об'єднання пастор Венске, редактор „Післанця Правди“ бр. Л. Жабко-Потапониц і презбітер чеського Зеловського збору бр. Сіґаж. Увечері урочистість продовжилася; підчас вечірньої служби Божої промовляли брати — І. Журило, Л. Тучек і голова галицького об'єднання й адміністратор „Післанця Правди“ бр. В. Перетятко, який закінчив свою промову грою на звичайній пилі, що замість того, аби різати дрова, зворушувала й різала на цей раз серця присутніх дивними згуками псальмів. Між промовами виступали брати й сестри з співами і деклямаціями, оркестра місцевого збору чудово грала духовні пісні, а хор під орудою бр. Венського гарно співав. Закінчив урочистості першого дня бр. редактор „Маяка“ В. Гутше промовою; наприкінці всі заспівали під згуки сурмів братів В. Перетятка й братів Волянських — „Хвала Христу“...

У понеділок 29 травня розпочалася ділова праця з'їзду. Після молитви й співу уконстатувалася тимчасова рада з'їзду. На голову покликано бр. Л. Міксу, на заступника бр. В. Гутше.

Після затвердження привітальних телеграм представникам найвищої й місцевої влади держави, відчитано було привітальні листи з'їздові: із Франції від д-ра Люїса та професора І. В. Непраша з Америки, який сердечними зворуш-

ливими словами закликав членів з'їзду до творчої, будуючої духовної праці; від галицьких зборів, що не могли вислати представників, привітали з'їзд листами — бр. Г. Домашовець, Грибовичі, Підвисока, Забір'я, Гійче, Вальддорф, Вільки Мазов., Салаші й Колонія Баптистів. Далі послідували словесні привітання. Із журбою довелося ствердити, що багато зборів, особливо, з Галичини, через брак засобів не приїлали своїх представників.

Пополудні відбулося прийняття до Об'єднання нових зборів, причому з'їзд ухвалив, що на майбутній час пляцівки, що не мають 25 членів, не можуть творити самостійних зборів, а повинні належати до інших зборів нашого Об'єднання.

По відчитанню справоздання ради Об'єднання, а також ради товариства взаємної допомоги баптистів, і по обговоренню цих справоздань, брат і сестра Іванові піднесли справу будови притулку для старих та німецьких членів об'єднання. Притулок буде побудовано в м. Гайнівці (Біловіжська Пуща). Пляц під будову й дерево вже готоне Увечері відбулося велике зібрання при участі соток слухачів.

30 травня відчиталося фінансове справоздання ради, а потім професор бр. М. Лесік давав справоздання з праці духовного семінару в Лодзі. Після його цікавого справоздання зав'язалася жвава дискусія, причому всі промовці вітали діяльність нашої біблійної школи й пропонували як найширше розповсюдити думки про підтримку цієї цінної й дорогої для нас інституції. З'їзд висловив уставанням проф. М. Лесікові подяку за його оочну й корисну працю. Потім бр. Л. Дзекуц — Малей, презбітер Берестейського збору прочитав справоздання сирітського притулку в Берестю. З відчиту довідалися ми, що в притулкові знаходиться 11 хлопчиків і 4 дівчаток, які щодня в своїх молитвах згадують „про тих дядів і тетів, що не забувають їм надсилати засоби для хліба щоденного“. Пам'ятаймо ж завжди за цих дітей!

Пополудні після чергового справоздання бр. скарбника Слами презбітер варшавського

збору бр. Спалек відчитав реферат „Матеріальні жертви, як служба Господеві.“ Цей цікавий реферат, багатий на цитати з слова Божого, з'їзд ухвалив надрукувати в журналах об'єднання (буде отже, й у „Післанці Правди“).

Голова жіночої секції сестра Спалкова відчитала справоздання про жіночу працю в зборах, яка (праця) на жаль, ще не має під собою ні належного ґрунту, ні засобів. Сестра Спалкова просила братів-редакторів журналів, аби вони підтримали цю працю; з'їзд висловив побажання, аби журнали запровадили на своїх сторінках „кутки для сестер“. „Післанець Правди“, підтримуючи цю постанову й ідучи на зустріч сестрам, вже в цьому числі улаштував цей „куток для сестер“ і просить сестер підтримати й свій куток і, взагалі, „Післанець Правди“, що є готовий підпомагати духовну жіночу працю. Нарешті, бр. Попко відчитав справоздання ради об'єднання молоді.

31 ^{го} травня переведено було вибори ради об'єднання, обговорено справу приєднання наших членів до погребальної каси (про це буде в „Післанці Правди“ пізніше); було сповіщено з'їздові про смерть бр. Л. Шендеровського (ст.), пам'яті якого члени з'їзду віддали пошану вставанням; обговорено було справу відношення Об'єднання до інших деномінацій і визнань й ухвалено-незалежно від їхнього становища щодо баптистів, відноситися до них із Христовою любов'ю й миром. На вільних внесках порушено справу легалізації зборів, метрик і переслідування дітей баптистів духовними в школах. Ухвалено в останній справі-телеграфним шляхом звернутися до найвищої влади з проханням приборкати занадто ретельних римських духовних, що знущаються над шкільною дитворою.

Підчас з'їзду братом В. Гутше було прочитано дуже гарний реферат „Карність у зборах“. Цей цінний реферат буде надруковано в слідуючому числі „Післанця Правди“.

Брат Л. Мікса, сталий голова наших з'їздів, своєю радісною енергією підтримував ввесь час бадьорий і роботязкий настрій серед членів з'їзду. Належить підкреслити, що представник влади, що був на з'їзді, одверто признався, що про віруючих він на підставі чужих відкликів був цілком іншої opinii, а тепер має кращу, яку він собі склав підчас з'їзду. Останні постанови з'їзду з огляду на брак часу мусли проходити у „вермішельному“ темпі.

Увечері на урочисте закриття з'їзду прибула сила силенна слухачів, а серед них багато представників народу ізраїльського. Мовою до них кореспондент нашого журналу закінчив своє перебування на з'їзді й спішно побіг пішки на двірце. Туди ж їхали і йшли інші члени з'їзду до нічного потягу... *Л. Ж.-Пот.*

З праці на ниві Божій.

Париж (Франція).

У суботу 25 березня ввечері відбулось урочисте зібрання українського християнського суспільства. У затишній, чистенькій вітальні під ч. 1 по вул. Жорж Сорель, у Бійянкур — передмісті широкосяжного Парижу зібралось в досить великій кількості українське євангельське братерство. Промовляв по — українському брат П. Лубенець; потім почала гарну змістовну промову одна пані, що говорила по-французькому, а один брат перекладав її проповідь на українську мову. Богохвальні псалми були співані всіма присутніми в супроводі скрипки в руках бр. Алиновського. Незабутнє враження лишилося в душах присутніх від виконання, в супроводі скрипки, донькою бр. Алиновського, маленькою дівчинкою — псалми „У Христі вічна моя слава“. *Присутній.*

Вересця (Галичина)

Початки праці в нашому селі були дуже тяжкі: як згадується в ч. 11:12 „Післанця Правди“ за 29 рік, у нас було справжнє гоніння на віруючих. Коли було приходили брати з Майдану, то католики нападали на них, кидали камінням тощо. Але тепер, дякувати Богові, ми можемо вільно збиратися, й славити Господа. Коли недавно в нас був похорон маленької дитини бр. М. Слободи, то багато людей прийшло дивитися на цей похорон, а ми, користуючися цим, свідкували їм і словом і співом про нашого Спасителя. *І. Бенсь.*

Детройт (С. Ш. П. Америки).

У нас, як вам відомо, велике безробіття і тому трохи тяжко жити; зате духовно люди починають пробуджуватися. Тільки шкєда, що зараз нема з нами нашого дорогого брата проповідника Н. Лук'янчука, що поїхав до школи, звідки повернеться тільки за шість місяців. Віримо, що тоді праця в нас піде краще, бо той брат до роботи Господньої дуже щиро й із любов'ю відноситься *В. С. Бойко.*

З праці на ниві Божій.

Володавка (Волинь).

Дав Господь, і наша молодь знову улаштувала літературне зібрання. Хоч і тяжко було нашим тілам, бо довелося йти за 20 км. туди й назад, та зате наш дух і наші душі тишились. Це зібрання у Володавці було на перший день великодніх свят. Винайняту для цього зібрання залю наряд щільно заповнив собою. Зібрання українці, чехи, поляки. Розпочав зібрання проп. А. Шорма. Після молитви хор співав чудово наші псалми. Говорили вірші, розмови; брали участь — молодь, діти й навіть дорослі. Не зможу вам описати тієї радості й захоплення, з яким наряд нас слухав. На закінчення проповідував бр. проповідник А. Прохаско, що недавно прибув із біблійної школи з-за кордону, Почав по-чеському, та бачучи, що люди не розуміють, бо більшість була українці, перейшов на українську мову. Всі присутні були задоволені й зворушені його промовою й з радістю розійшлися по домах. А на третій день свят улаштували закликаюче зібрання в бр. М. Максимчука в с. Цеперові. Велика хата була вся повна слухачів. Перша промова була про Христа й Вараву, потім говорив бр. Н. Янковський, а закінчив бр. Г. Бондарук. По закінченні й роздав трактат „Борці євангельської віри.“ *А. Цаюк.*

Лущьке (Волинь)

Час від 14 січня до 14 лютого цього року залишиться надовго в пам'яті членів нашого збору. У цей час відбувалися в столиці Волині біблійні курси. Щоденно від 6 год. ранку до 6 год. вечора 35 братів і одна сестра слухали викладів. Керував працею курсів бр. М. Гітлін, а йому допомагали брати — З. Ричун, С. Нищик і А. Прохаско, які недавно повернулися з-за кордону, де скінчили теологічні студії. Бр. Самукин мав проєкційний ліхтар і за допомогою його показував картини з історії старого й нового завітів. Щодня ввечері відбувалися великі загальні зібрання, на які крім усіх слов'янських народностей збиралися також німці й ізраїльтяни. Були вечори, коли з 700 слухачів до 250 душ були представники ізраїльського народу. Дуже неохоче ми розлучались. Дійсно, „добре братам жити вкупі!“ Тоді зникає все, що нас відокремлює, і ми стаємо одне, маючи одну мету — прославлення Господа. *Л. Николішин.*

Козлин (Волинь).

Добрий і милосердний Господь відвідав і нас на Рівненщині та знайшов мене в 1923 році. Чотири роки я слухив Господеві сам, потім Господь пробудив декілька душ, і тепер до нашого збору в Олександрії належить вже 12 членів. Зібрання в нас відбуваються тричі на тиждень. Є багато слухачів. Переносимо від світу багато зневаг і терпіння за правду Христову, особливо від попів. Намагалися вони перемогти нас у дискусіях, а як це не помогло, то взялися до іншої зброї: Місцевий піп почав закликаєти своїх „вірних,“ аби йшли та знищили „штундерське гніздо,“ обіцяючи їм за це царство небесне. Тішимося з цього всього й не боїмося, а готові терпіти за Христа й надалі.

Е. Тячун.

Малів (Волинь).

Наші молоді брати й сестри згодилися влаштувати 14 січня своє зібрання. Призначеного дня наша зала була переповнена. Після прочитання слова Божого й відспіванню псалми сестра Бицюрівська повинувала всіх присутніх із новим роком. Потім молодь деклямувала вірші в мовах українській та російській; співало два квартети. Наш диригент А. Пиварчук і бр. С. Бондарчук співали дует „Коли життя мене втомляє.“ Брат Андроник Мельник, що керує нашим зібранням, багато попрацював, підготовлюючи це зібрання. Він же підчас зібрання відчитав реферат про працю серед молоді й про матеріальне служіння Божого. По молитві й закінченню зібрання всі розходилися з великою радістю.

Ганна Федорук.

Two Hills (Дві гори, Канада).

У нашій околиці проповідь євангелії почалася тільки пару років тому, коли слуги Божі, наші брати Є. Дядюк і Я. Приходько з вістю про спасіння через розп'ятого Ісуса Христа завітали до нас і вказали нам дорогу Правди, що її проклав наш Господь. В інших сусідніх околицях світло євангелії починає то там, то сям просвічувати темні серця людей. Однак є ще багато черствих серцями людей. Тоді, як одні „забезпечують“ себе своєю релігією, себто роблять так, як необачні дівчата (Мат. 25), що „забезпечували“ себе порожніми каганцями, другі, піддаючись отруючому душі московському атеїзму, готові, як ті сатрапи (Дан. 3) вжити людської сили, щоби зупинити а то й понижити пляни богобоязких Даниїлів. Моліться про нас і діло Боже в нашій Альберті.

Г. Котт.

3 листів до „П. П“

Ілля Купчак із Круц-Машадо (Бразилія), діставши випадково декілька чисел „Післанця Правди“, довідався про працю Божу в широкому світі й вельми здивував, коли взнав, що він не один на землі. У довгому листі до редакції докладно розповідає про своє тяжке життя від молодих років, про те, як Господь відкрив йому очі на святу правду й як його переслідують католицькі та православні попи. Живе в дебрях Парани, але намагається працювати для Господа. Засилає всім привітання й просить надсилати йому духовну літературу й книги св. Письма, як для нього самого, так й для поширення поміж людей.

Бр. Микола Коржан із Мобежа (Франція) в листі до редакції ділиться своєю радістю з приводу того, що Господь знайшов його в цьому світі. Оповідає про душевні тягари, які він пережив при допомозі Божій. Закликає братів і сестер зрозуміти величність жертви Спасителя нашого задля нашого спасіння.

Довідавшись про нужду одного брата на Поліссю в духовній літературі, переслав до редакції 10 золотих з проханням купити літературу для брата.

Бр. Григорій Ясько із Полісся (Польща) дякує за українську біблію й співаник, що редакція переслала йому, як подарунок від бр. Коржана з Франції. Оповідає, що мусів прислану йому українську біблію подарувати двом людьчм, що шукають правди. Тепер знову просить надіслати йому найкращий український новий завіт. Гарячими словами описує духовний голод серед населення Полісся й благає надсилати йому духовну літературу в українській мові.

Хто з читачів „Післанця Правди“ прийшов би на допомогу в цій певній потребі? Нехай відгукнеться до редакції „Післанця Правди“.

Бр. М. Антонюк із Канади дякує за „Післанець Правди“, який брата потішає й зміцнює. Дуже тішитися, що праця Божа в світі поширюється. Просить вислати П. П. надалі, а читачів прохає молитися за діло Боже в Канаді.

Бр. Г. Котт із Канади пише: „Від усього серця дякую за ваш часопис „Післанець Правди“, якого регулярно отримував на протязі минулого року. Надіюсь, що не відмовите мені в розкоші одержувати й читати його й у цьому 1933 році. Це одинокий християнський часопис, якого ми любимо й звемо своїм, бо він у дійсності є Післанцем, що в нашої рідній мові щомісяця приносить нам багато правдивих радісних вістей із старого краю й правдиво, так просто, як дітям, пояснює нам високі та глибокі істини Божі, заховані в одинокій скарбниці святого слова. Наша молитва за всю редакцію „Післанця“ й усіх його друзів. Нехай Господь обдарує вас силою й мудрістю звиш для цього святого й шляхетного діла — розповсюдження правди за допомогою друкованого слова.“

Бр. Ів. Кубій із Америки дякує за „Післанець Правди“, який багато допоміг йому в духовному життю. Просить докласти всіх старань і заходів, аби журнал міг виходити й надалі. Просить не затримувати журналу, а вислати скорше, бо брат завжди чекає його нетерпляче.

Бр. Як. Бурмай з Волині дякує за „П. П.“, котрий, коли приходить до брата, то неначе збуджує його зі сну. Дуже любить мову „Післанця“, бо то для брата його рідна мова. Оповідає, як він, увірувавши в Господа, терпів переслідування й навіть биття за Христа, але встояв у правді й благає Господа, аби завжди бути з Ним. Просить молитися за нього й за працю Божу на Волині.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто чекове Р. К. О. 62.709

Видає комітет.

З Народної друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодиноке число — 40 гр

Ч. 7

Липень

1933

Покаймося!

*Що ми вчинили для Христа?
Згадаймо нині люди!
Чий поїли ми вуста
Отрутою повсюди?*

*Не мав Він місця серед нас,
Тинявся без припинку,
Всім помагаючи всяк час
По бідних десь завулках.*

*А люди темні за любов
Сплели вінок терновий,
І проливали Юго кров,
Пречисту кров Христову!*

*А Він терпів, не проклинав,
Казав: „прости їм, Отче!“
До неба в муці підіймав
В молитві свої очі.*

*А люди?... Людям байдуже...
Так жити неможна, люди!
Покаймося, ходімо вже
Христа звіщати всюди!*

*Т. А. Николішин.
Луцьке, Волинь.*

Поквітовання.

Редакція Післанця Правди отримала надіслану передплату на 1933 рік від слідуючих осіб і зборів: А. Назарук 1 А-дол., П. Рудачик 1 К-дол., Г. Щур 4 зол., І. Махніцький 2 зол., Жигайлова 4 зол., С. Лушак 2 зол., І. Кожушко 2 зол., Іл. Мазан 2 зол., М. Івануса 9 зол., П. Савків 2 зол., Д. Королук 2 зол., О. Маркевич 2 зол., К. Мартинюк 2 зол., П. Наулко (за 1932) 4 зол. Г. Гаврилук 4 зол., Я. Назарук 2 зол., Н. Вихопень 1 К. дол., В. Мазур 3 К. дол., М. Шепуль 1 А. дол., С. Гарвіч 1 А. дол. П. Гордон 1 А. дол., Ф. Чепіль 3 зол., Ів. Капла 6 зол., П. Луцик 3 К. дол., В. Собуцький 862 зол., Ф. Дорозовський 6 А. дол., Г. Корніцький 5 А. дол., Г. Костишин 3 А. дол., Ів. Кузів 4 зол., С. В. Саган 3 А. дол., Г. Базавлюк 1 А. дол., А. Дмитрух 4 зол., П. Драчук 2 зол., Йосип Шкула 20 А. дол., А. Чорнобай 2 зол., Г. Троць 1 зол., Ів. Миколишин 2 зол., В. Сохань 1 зол., О. Назаровець 2 зол., Ів. Юркевич 1 К. дол., П. Підгорецький 5 К. дол., Ф. Марчук 5 А. дол., А. Богаченко 1 А. дол., Ів. Кубій 2 К. дол., Г. Несенюк 2 К. дол., сест. К. Костарова 5 А. дол., М. Прокопів 10 зол., П. Фединич 1 А. дол., С. Робак 1 А. дол., Л. Знак 1 зол., В. Нагірний 1 А. дол., А. Вовченко 1 А. дол. А. Сагат 2 К. дол., Ів. Жила 3 зол., М. Задоріжний 4 зол., П. Іванина 5 зол., В. Бозюк 1 К. дол., М. Антоник 1 К. дол., Мик. Федик 2 зол., Ів. Фрайняк 3 А. дол., С. Боднарчук 2 зол., М. Луцик 5 зол., Ів. Левочко 4 зол., Іл. Шакотко 3 К. дол., Збір Войтково 6 зол., М. Любянецький 3 А. дол., М. Кеньо 13 зол., Анд. Рак (за 1932) 4 зол., Ів. Кузів 1 К. дол., А. Маяк 2 К. дол., Ів. Кочан 4 зол., Л. Усічник 2 зол., В. Федюк 2 зол., С. Оришин 4 зол., С. Шкоропад 4 зол., М. Сенишин 2 зол., К. Левчук 8 зол., О. Карлюк 4 зол., Е. Венске 4 зол., Е. Свобода 2 зол., А. Пилиповець 2 зол., К. Зінків 2 зол., Чуприна 1 А. дол., В. Кузьмак 1 А. дол., Ф. Сташків 1 зол., Ю. Стадницький 2 зол., А. Бодак 4 зол., Корчак Ол. 2 зол., Е. Самоукин 2 зол., Ол. Бура 4 зол., Л. Николишин 4 зол., Анд. Рудик 4 зол., Гр. Тарасюк 2 зол., Ст. Гарбарук 2 зол., М. Полаєвський 1 зол., К. Герасимюк 1 зол., Л. Гула 1 зол., А. Черниш 1:50 зол., Юх. Галюк 2 зол.

Усім шановним передплатникам сердечно дякуємо за надіслану передплату. Дальші поквітовання наступлять з кінцем року. Тепер подаємо тільки половину наших передплатни-

ків, а опісля решту. Прохаємо всіх шановних читачів, хто ще не вніс передплати до цього часу, внести таку негайно, щоб ми могли без задержання вислати Післанець Правди. Усякий читач знає, що за часопис треба внести належність. Внесенням передплати Ви допоможете в поширенні Царства Божого на Землі.

Адмін. П. Г.

Праця Біблійного Товариства.

Із справоздання Британського й Закордонного Біблійного Товариства за 1932 рік видно, що в тім році число мов, на яких досі надруковано св. Письмо, досягло цифри 667. У тім же році видруковано біблій 1.096,976, нових завітів 1.027.720 і частин біблій 8.492.774 примірників. Прибутки товариства 342.859 фунт. штерл., видатки — 368.329 штерл. (Євполь)

Скільки біблій купують наші віруючі? 1931 року було продано Біблійним Товариством у Польщі 1.998 українських і 15.262 російських біблій, разом 16.960 примірників. 1932 року — українських 3.549 і російських 6.343, разом — 9.882 примірники. Отож минулого року наші віруючі купили на 5.370 біблій менше, як позаторік. Усім зборам варто напружити всі сили, щодо розповсюдження книг св. Письма в цьому світі й дбати про те, аби щороку число поширених біблій не зменшувалось, а збільшувалось!

ХТО ХОЧЕ навчитися доброї української літературної мови, пізнати історію своєї мови, довідатися, як де говорить український нарід —

Той мусить передплатити науково-популярний часопис

„РІДНА МОВА“,

присвячений всебічному вивченню української мови

Головний Ред. і Видавець Проф. Д-р Іван Огієнко

Передплата: 6 зол. річно, 3 зол. піврічно, 1 зол. 50 гр. чвертьрічно. За границею 1 американський (не канадський) долар або його рівновартість ув іншій валюті (35 кор. чеських, 180 леїв рум., 5 нім. марок, 30 франків французьких, 65 динарів). Зразкове число 50 гр.

Конто чекове П. К. О. № 27.110.

Адреса Редакції й Адміністрації:

Warszawa ul. Stalowa 25 m. 10. Тел. 10-24-05.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 7

Липень 1933 року

Рік 7

Іван Кмета-Єфимович. - Із збірника „Серцеві глибини“.

*Я кличу вас — усіх, усіх,
Хто вже стомився в боротьбі,
І серце має у журбі,
І в муках мучиться тяжких...*

*Я кличу вас — ідіть, ідіть!
Хто носить в серці смерть зими,
Хто безталанний між людьми...
Я кличу вас — любов прийміть!*

*Я кличу вас — усіх, усіх,
Хто дні у темряві прожив,
І Бога щиро не любив,
Але зміняв Його на гріх...*

*Я кличу вас — кричу, кричу
Від муки, горя та плачу...
Вас захистить Христос один...
Він був, Він є, і буде — Він!..*

*Не маю я крил голубиних...
Хто дасть легкі крила мені?..
Я б землю покинув й полинув
До Бога в надземні краї...*

*Туди, де ні сліз, ні стражданя.
Туди, де не знають ярма,
Туди б полетів, де вмирання,
І горя, і суму нема...*

*Не маю я крил голубиних...
Як тяжко в дорозі земній!..
Іду через смертні долини,
Навколо реве буревій...*

*Не маю я крил голубиних,
Хто дав би ті крила мені?..
Колись то настане хвилина
Й візьме мене Бог від землі...*

*Куди піду, куди від Тебе,
Христе, Христе, куди іти?..
Не можу я ніде для себе
Спокою й радості знайти...*

*Хто мені скаже правди слово,
Хто зможе серцеві подати
Красу безмежної любови
Й святу та чисту благодать?*

*Хіба піти, де розлилися
Безжурний сміх і п'яний снів?
Але ж я був там, і стомився:
Там повно мертвих, чорних снів...*

*Піду багатства я збирати
Та славу я собі скую?..
Але що з них? що буду мати?
Не втішить душу то мою...*

*Як цвіт на квітах засихає,
Як лист пожовклий десь летить,
Такий кінець те все чекає...
О, ні! Не можу я тим жити!..*

*Хіба ж піду кудись від Тебе?
Христе, Христе, куди піду?..
З Тобою буду, бо для себе
В Тобі я тільки рай знайду...*

Духовний зріст християнина.

(Докінчення).

*„А ростить у благодаті Господа нашого
й Спаси Ісуса Христа“ (2 Пет. 3 : 18).*

Може хтонебудь скаже, що ми не є квітами, або рослинами, але що ми є розумними істотами, що мають персональну волю й розуміють свою відповідальність. Це — правда, але поміж нами й квітами лежить та поважна різниця, що чим є квітка по своїй фізичній натурі, тим ми повинні бути в духовному відношенню. Щоби бути однією з Божих лилій, треба стати цілковито вільним від найдрібніших речей, що противляться волі Божій. Це значить, що з одного боку ми мусимо бути цілковито пасивними¹⁾ а, з другого — безмежно активними²⁾; маємо бути пасивними щодо самих себе й нашого діяння, а активним — щодо чулості Бога й слухняності. Наше „я“ має відійти набік, а в нас самих має проявлятися сам Господь.

Тобі самому вже не треба доклада-ти зусиль, аби рости, але вся твоя потуга мусить бути скерованою на те, аби тобі завжди бути гіллячкою на виноградні, і божественний Виноградар, що дбає про виноградину, дбатиме й про тебе. Він тебе обтинатиме й чиститиме; Він так буде поливати й доглядати, що ти й виростатимеш і приносиш овочі, й овочі твої дійсно будуть перебувати завжди. Ти немов та лилія, будеш убраний в одіж краси, як Соломон, і ніхто й ніщо не зможе з тобою зрівнятися.

Озирнися га подумай добре, чи не є ти часом посаджений до неврожайної землі, що нічого не може вродити. Кинь-

¹⁾ Активний — діяльний.

²⁾ Пасивний — недіяльний, млявий.

ся зараз же в обійми доброго Виноградаря, а він зараз розпічне над тобою свою працю так, що та пустеля навколо тебе зацвіте немов рожами. Тоді матимеш певну надію, тоді твоя душа буде „мов те дерево, посаджене над водою, що простягає своє коріння до потоку: не боїться воно жару, листя його зелене; байдуже й під сухоліття; не перестгає родити ніколи“ (Ерем. 17:8).

Це все залежить виключно від доброго Виноградаря, котрий від того часу, як ми віддаємося до Його рук, може найгіршу землю перетворити в найліпшу. Він не потребує пересаджувати нас на інший ґрунт, але там, де ми знаходимося зараз, у тих самих обставинах, серед яких ми перебуваємо, Він почне ogrівати нас своїм промінням і зрошувати своєю рососою, так що ми, не вважаючи на наші щоденні перешкоди, будемо чудово в Його благодаті рости. Які б обставини нас не оточували, Його чудова сила все це зробить — нам тільки треба цілковито Йому віддатися. Із нашого боку до Нього повинно бути безмежне довірювання: коли навіть вибухне буря, або дощ, або холод, ми й тоді повинні все це прийняти з Його рук із вірою, що Він усе влаштує так, що ми й тоді зможемо чудово рости й приносити овоч.

Розважмо над нашим текстом (2 Пет. 3:18) із практичної сторони... Ми вже знаємо, що зростання не залежить від нас самих і наших зусиль, а тільки від того принципу життя, що закладено в нас. Скільки би ми не тягли засохлу деревину догори, ми не дамо їй життя; здоро-

ве дерево, без жодних зусиль із нашої сторони підтягти його — ростиме. Треба, аби це життя ми мали в собі: тоді ми ростемо навіть тоді, коли би цього й не бажали. Таке життя й є тим, що „зв'язане з Христом у Бозі,“ є життям через Духа Святого. Будь же наповнений таким життям, мій любий читачу, і ти ростимеш. Не турбуйся про зріст, дбай тільки про те, аби мати те життя. Перебувай на виноградині. Намагайся усунути всі перешкоди, що можуть припинити доплив до тебе Господньої сили й благодати. Віддайся під Його контроль. Віддай свій зріст до Його рук і в справі зросту довіряйся Йому так, як ти довірився в усіх інших справах твого життя. Нехай Він керує твоїм життям так, як це Йому до вподоби. Нехай тебе ніщо не журить, навіть не думай про те, як рости. Не роби так, як діти, які щораз розгортають цвіт на квітах, аби побачити, чи вони ростуть. Приймай кожен день життя з Його рук у тому вигляді, як Він посилає, будь то дощ, чи сяйво сонця. До Отця твого завжди кажи „так.“ У цьому всьому, як і в інших турботах життя „не журімся нічим, а в усьому молитвою і благанням з подякою нехай об'являються прошення ваші перед Богом. І мир Божий, що вище всякого розуму, нехай хоронить серця ваші й мислі ваші в Христі Ісусі“ (Филип. 4:6,7).

Коли твій зріст, любий читачу, буде таким, то ти зрозумієш його вартість, зрозумієш разом із Давидом, що „праведний, як пальмове дерево, розпусить гілля своє, як кедр Ливанський росте вгору. Посаджені в Господньому домі процвітатимуть у дворах Бога нашого. Ще в пізній старості будуть плодовиті, ядерні й зелені“ (Пс. 92:12-14).

Подав В. Черетятко.

Найвище добро.

Генрі Друммонд.

(Продовження).

Спочатку ап. Павло припорівнює любов до того, чому люди в ті часи надавали найбільше ваги. Він порівнює любов до красномовности. Який це шляхетний дар: здібність впливати на душу й волю людей, спонукаючи їх до високої мети й великих діл! Ап. Павло каже: „коли словами людськими й янгольськими глаголю, любови ж не маю, то стався я, як мідь дзвеняча й бубен гудячий“. І ми всі розуміємо, чому він так каже. Ми всі знаємо це мідяне дзеленькання бездушних слів, порожнечу й незрозумілу марноту красномовности, коли вона не є надхнена любов'ю. Він припорівнює любов до пророцтва, до таємниць, до знання, до віри й до милосердя й підносить її вище всього. Чому ж любов вище над віру? Любов є вищою від віри тому, що завжди мета є вищою від тих засобів, при допомозі яких ми досягаємо цієї мети. Для чого є потрібною віра? Аби з'єднати наші душі з Богом. Яка ж мета цього єднання? Щоби людина стала подібною до Бога. Але ж — Бог є любов. — Отож, віра є засіб, а любов — мета. Тому то любов і вища над віру. Чому любов є вищою від милосердя? А тому, що ціле є завжди більше, ніж частина цього цілого. Милосердя — тільки частинка любови, один із багатого числа його проявів. Милосердя може бути, і навіть часто буває, цілком без любови. Подати жебракові на вулиці гріш дуже легко, значно легше, як не дати. А у відмовленню може бути іноді більше любови. Ціною цього гроша ми часто даємо відчепного почуття жалости, співболючости, яке в нас викликає вигляд злиднів. Ціна — занадто маленька для нас, але часто — занадто велика для того жебрака. Спонукувані справжньою любов'ю, ми більше зробили би, або нічого не зробили би.

Далі ап. Павло порівнює любов із жертвами й мучеництвом. Пам'ятайте, місіонері, що як ви навіть ваші тіла віддасте на спалення, а як любови не маєте, то нема вам від того жодної користі. Ви нічого не можете дати поганському світові понад той відблиск Божої

любови, що лежить на ваших власних серцях. Це — одна єдина всесвітня мова. Вам потрібно роки, аби вивчити китайську мову, або одну із мов Індії, мова ж любови, для всіх зрозуміла, буде проливати свою несвідому красномовність від того дня, як ви вперше станете на березі поганського краю. Відкриття правди є в особі й характері самої людини, але не в словах і проповідях її. У середовищу Африки, близько від Великих Озер, я здибав чорношкірих, що добре пам'ятали єдину білу людину, що їх відідала — Давида Лівінгстона; і де б ви потрапили на його сліди в цій дикій країні,—усюди обличчя людей ніби ясніють, коли вони згадують доброго лікаря, що гостював у них так давно. Вони не розуміли його мови, але вони розуміли любов, що тремтіла в його серці. Виправляючись у ті далекі краї, де ви маєте намір працювати, і навіть своє життя скласти, візьміть із собою любов, і ваша праця видасть оwoч. Ви не здолате взяти з собою нічого більше — і нічого менше. Без любови не варт вибиратися в дорогу. Ви можете мати блискучі здібності, будете приготовані на всілякі жертви й злидні, але якщо не матимете любови, то це ні справі Христовій, ані вам не стане в пригоді.

Аналіза.

Порівнявши любов з усіма цими благами, ап. Павло в трьох коротких віршах дає нам дивний розклад цього найвищого добра. Він каже, що любов — складна. Вона подібна на світло. Чи бачили ви, що робиться з світляним промінням, що переходить через хрусталеву призму? Чи бачили ви, як, перейшовши через призму, світло розкладається на свої складові кольори й дає червоне, синє, зелене проміння? Отож, ап. Павло, перепускаючи поняття про любов через чудову призму свого надхненого розуму, розкладає його на складові первні. У цих трьох віршах ми бачимо, мовляв, спектр¹⁾ любови, її аналізу.

Розгляньте ці первні і зауважте, що вони зветься звичайними йменнями, що це — чесноти, про котрі ми щодня чуємо, які кожен із нас, яку працю він не виконував би в житті,

¹⁾ Коли соняшне або штучне світло перепустимо через хрусталеву або звичайну скляну призму, то промінь світла, переломившись в призмі, дасть полосу, що складається з семи головних і безлічі додаткових кольорів. Ця полоса кольорів і називається спектром.

може завжди використати; зауважте, як із звичайних чеснот і самих дрібних щоденних речей складається це *summit bonum* — найвище добро.

У спектрі любови ми бачимо дев'ять промінів:

Терпеливість... „любов довго терпить“.

Добрість... „любов милосердує“.

Величність... „любов не завидує“.

Смирність... „любов не величається, не надимається“.

Чемність... любов „не осоромлює“.

Безкористливість... любов „не шукає свого“.

Легідність... любов „не поривається до гніву“.

Щирість... любов „не думає лихого“.

Одвертість... любов „не веселиться неправдою, а веселиться правдою“.

Терпеливість, добрість, величність, смирність, чемність, безкористливість, легідність, щирість та відвертість складають разом той найвищий дар; вони характеризують звершену людину. Ви певно зауважаєте, що всі ці якості торкаються відношень чоловіка до людей, до життя, до сучасного й майбутнього, але не до далекої вічності. Ми багато чуємо про любов до Бога, але Христос багато говорив про любов людини. Ми надаємо багато ваги, значіння примиренню з небом, але Христос турбується про мир на землі.

У релігії нетреба вбачати щось стороннє, додане, а надхнення біжучого життя, світло, що виливається Вічним Духом на наш дочасний світ. Найвище добро, словом, не є щось зовнішнє, особливе, але це керунок (у найвищому розумінню) усіх незлічених слів і дій, що складають наше звичайне, щоденне життя.

(Далі буде)

Перекл. Л. Жс.

Безкоштовно!

В адміністрації „Післанця Правди“ маютья трактати: 1) Борці євангельської віри й 2) Початок неба й землі. Надсилаються всім бажаючим — безкоштовно, тільки за зворот вартости пересилки. Пришліть поштових значків на пересилку й одержите трактати.

Із циклу молитви „Отче наш“...

I. „Отче наш, котрий на небі!“
 Ти усюди, скрізь живеш
 І життя всьому даєш;
 Йдем до Тебе у потребі,
 Й до добра Ти нас ведеш...

О, коли б це вже пізнали
 Бідні люди на землі,
 Не ходили б більш у злі,
 Правду б щиро покохали
 Й діти б були всі Твої...

Не гнобив би тут брат брата,
 І меча б тут не точив!
 У любові б всяк спочив;
 Не кипіла б кров, як в ката;
 Люд у мирі й правді жив.

Ті, що тут летять високо,
 Ті, що люблять тільки гріх,
 Що шукають вічно втіх —
 Бачить всіх нас Твоє око...

„Отче наш!“ Ти — Батько всіх!..

II. „Ім'я Твоє нехай святиться“ ...

Всесвіт нехай Тебе хвалить,
 І в кожного, хто хоче жить,
 Любов Твоя нехай вселиться,
 І в вірі серце хай горить —

Хай полум'ям пала високо
 Ген — ген, де Ти на вишинах!
 Бо Ти не в мертвих е речах...
 Вартує завжди Твоє око
 Над тим, що робиться в серцях.

Ах, нарід наш з дороги збився,
 Гріхами спутаний лежить,
 Або до ідолів біжить,
 Без правди Божої лишився
 І думає без Бога жить...

„Нехай ім'я Твоє святиться“,
 Нехай нам сяє кожен час...
 Настане день святий для нас:
 Побачить світ, протверезиться
 І знатиме, що Ти — наш Спас!

Тоді Предвічному — Святому
 Во ім'я Господа Христа
 Нескверні, чисті всі вуста
 Почнуть служити Тобі одному,
 І буде правда скрізь свята...

III. „Хай прийде царство нам Твоє“,
 Якого всі чекають тут!
 Сам люд не скине грішних тут,
 Бо тільки в Бозі сила є,

Бо тільки Ти наш Бог і Цар,
 Що тут панує над усім;
 А ми є творивом Твоїм,
 Й життя — то є від Тебе дар...

Та грішні люди, мов той син,
 Що геть пішов від батька в світ,
 Зламали Твій святий завіт;
 А світ їм жалує й лущпин;

І голод тисне звідусюд,
 Бо слова Божого їм брак;
 І кожен грішник, мов жебрак...
 О, бідний, бідний той наш люд...

Про Царство він забув Твоє;
 Своє буде кожен сам;
 І стало тяжко жити нам,
 І щораз гірше щось стає.

Лиш вірні знають, що це є,
 Й прийняли правди заповіт,
 І молять за весь грішний світ:
 „Хай прийде царство нам Твоє!..“

IV. „Нехай Твоя нам буде воля!..“

Христос сказав ученикам:

„Тоді лиха мине вас доля,
 „І щастя завжди буде вам,

„І як у небі буде всюди —
 „Коли на грішній цій землі
 „Господню волю приймуть люди
 „І не ходитимуть у злі...

Але не зрозуміли люди
 Тих слів Спасителя Христа —
 Вустами кажуть: „воля буде...“
 В ділах же інша в них мета.

Про небо думать перестали,
 Став кожен догори рости,
 А волю Божу забували...
 Прости їм, Господи, прости!...

Вже двадцять сот літ проминає
 Як Спас про волю цю учив,
 А нарід ще її не має,
 Бо гріх всім очі засліпив...

Спокон віків всі покоління
 Не слухали Господніх слів,
 Забули вічні повеління
 І йдуть на муки та на гнів...

(Далі буде).

Г. Домашовець.
 Галичина.

Н і ч.

(Продовження)

Хмари напнули над Лучанами чорне шатро. Село спить. Тиша й коло Петрового двору. Увечері до „забору“¹⁾ липла дітвора й дорослі, — „Петро молоду привіз“. А зараз тихо...

У Петровій хаті ще горить світло. Лишився на ніч дехто з гостей і між ними — Рябошапка. Навколо столу ведуть тиху бесіду. Двері зачинені. Мають думку піти на спочинок. Пізно. Вже північ. Петро радий, що все обійшлося спокійно, що вороги не зробили особливих неприємностей: пошуміли трохи, ну що ж. Не дивно, такі люди здатні на гірше.

Софія втомлена, але й весела. Надійшов кінець її життю в чужій хаті, а зараз вона вже з Петром, вдома... А мати мила, добра мати, принесла з Оринкою всю одягу, все, що було у скрині і трохи грошей. Мати не зла, розвіялися з її голови людські вигадки про віру доччину. Все бачила сама, чула, яким близьким є до серця євангельське слово.

Але не бачить ні Петро, ні Софія, ні гості, що за Лучанами, за базаром, в Свиридовій стороні, підіймаються червоні хмари диму, у чорне небо летять метеорами іскри.

Пожежа.

А село кріпко спить ув обіймах першого сну. І мовчить щербатий дзвін на старій церкві. Ніхто не дзвонить.

Д'як Голочка знає, що то горить Свиридове подвір'я... Нащо турбувати нарід. Нащо спасать „єретикову“ худобу?..

У Петровому дворі загавкала собака. Дужче... Почала вити...

Що там? Дивляться у вікна, одтуляючи занавіски.

— У дворі пожар! — скрикує Петро. Присутні бліднуть... Серця стукають, як не вискочать...

Вибігають з хати. Петро перший. Він біжить до клуні. Займається з правого боку.

— Рятуйте! Душать! — раптом скрикує чоловік. На Петрів крик біжать Рябошапка й Павло, а три чорні тіні хутко з-під повітки нападають на жінок у дворі. Вони бачать ту, яка викликає у них найбільшу злість.

Вони б'ють, кого влучать.

— Ой, зарізали! Боже! Петре! — чути Софійн крик; вона падає серед двору.

Розбійники через сусідський сад зникають. За ними біжить брат Павло, але йому назустріч в голову влучає чимала цеглина.

У дворі неймовірна паніка.

Клуня горить, збігаються сусіди. Охають жінки, плачуть... Ревуть корови, стогнуть поранені...

Всі розгубилися. Рябошапка керує гуртком мужчин. Вивозять з повіток вози, виводять коней. Друга партія сусід виносить речі із хати на вулицю.

Червоне полум'я позирає в чорне шатро і робить його ще страшнішим.

А за базаром вгору котяться червоні хвилі диму й летять іскри.

— Чому не дзвонять? Де пожежне поготівля! — бігає й хвилюється студент Бондарчук Михайло. Прибіг.

— Мерзотники! — Ми їм покажемо! Паскуди панські! — лається він.

У сусіди, через три двори, на полу поклали поранену Софію. Ножева рана в плечі. Софія бліда. Вона вже при пам'яті, непритомність пройшла. Її сині губи шось шепочуть. Так... Це вони... Вона бачила чужі, страшні косі очі... Шийчині... і Кручка.

¹⁾ Забор — паркан, пліт.

Коло неї сидить Петро. Голова його обмотана білим полотном. Розбили. Але він живий, це для нього нічого. Байдуже і клуня... Хай догорає... Ось вона, його Софія... Невже він втеряє її, невже їхнє щастя згасне, як зірка восени, падуча зірка? Що? Ні? Ось, зараз прийде лікар...

Її рану перев'язав студент Михайло, її двоюрідний брат. Але хіба все так, як він сказав? Хіба, справді, рана не страшна?..

— Як хата?.. Не зайнялась? — тихо питає Софія.

Петро заспокоює. Встоїть. Пожар стихав. А Марія жива, і всі живі; легкі попарення.

— Бем. Бем... — гуняво, хрипко будить дзвін селян... Тоді, коли ті й самі повибігали, коли червоні язики стали менші.

Із Свиридового подвір'я прибігли хлопці й між ними Андрій. Він почув, що горить у Петра, його серце підказувало й так щось недобре.

Йому вже відомо все... Петро нехай мовчить, але хай вийде з ним до сіней... Він має йому щось сказати...

— Петре, з нас посміялись вороги, твоїх хвилювань я не зрозумів... До твого нещастя приєдналося ще одне, — у Свирида погоріло все, крім хати, і самого старого нема... Шукають, ніде нема... Ух! Розбійники! Я повбивав би їх... Що? Я підпалю їх, отих попів, д'яків, Кручків, я повбиваю... Пустити мене! Петре, я вернусь до них, до їхньої віри, але помщуся!.. (Далі буде) *Ів. Кмета-Євфимович, Канада.*

ВИПISУЙТЕ З АДМІНІСТРАЦІЇ „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

- 1) Біблійний покажчик. Ціна 60 сот.
 - 2) Християнський співаник для українського народу. З нотами. Ціна 5 з. 50 сот.
- Ціни з пересилкою. Можна належність надсилати поштовими значками.

Знайшов.

„Хто шукає, знаходить“ Мат. 7: 8.

*В цьому світі у неправді
Бідний грішник заблукав;
Вже сходив усі дороги,
Все спасіння він шукав!
Обійшов усі святині:
І церкви й монастирі,
Побував і в Ченстохові,
Її на Пучаєвській горі.
Збитий, стомлений, безсилий —
Лив дарма і сльози й кров;
І, нарешті, він з благанням
До Голготи надійшов.*

*„Боже, Боже! Чи ти чуєш
Голосіння сироти?
Я — нещасний, я вже гину,
Сил не маю далі йти.*

*Обізвися, дай пораду,
Смерть від мене прожени,
І з любов'ю Ти до себе
Мене, Спасе, пригорни!
Я — слабкий, і вже не бачу
Я дороги в цій імлі...
Ах, без Божої любови
Тяжко жити на землі!
Світ суворий, світ жорстокий,
Він не чує сироти!
Поможи ж мені Ти, Христе,
Шлях спасіння тут знайти!
Я до Тебе притулюся,
До Твоїх святих грудей,
І почну оповідати,
Як жилось мені в людей... —*

*— І Господь змилосердився,
Сина блудного прийняв,
І звільнив його з кайданів
І спасіння йому дав...*

*Петро Підгорецький,
Монтреал, Канада.*

Біблійні питання й відповіді.

1. Чому в єванг. Лук. 19:10 сказано: „*прийшов бо Син Чоловічий, щоб шукати й спасати погибше*“, а в Ис. 1:6:3,4 сказано: *не вновайте на князів, на сина чоловічого, нема в його спасіння.*“ Кого в першому й другому випадкуві слово *Боже* називає тим ім'ям? О. К.

Відповідь: В оригіналі св. Письма термін „син чоловічий“ уживається щодо звичайної людини — без члена, але у відношенню до Ісуса Христа завжди з членом й означає „другого чоловіка,“ або „останнього Адама.“

Вираз „Син Чоловічий“, як прізвище Христа, вживається понад 80 раз в євангеліях і 2 рази в Одкриттю (1:13, 14:14) У св. Письмі деякі вирази мають іноді подвійне значіння — то притакуюче, то заперечуюче; то добре, то лихе; правдиве розуміння таких виразів завжди відкриває нам здоровий людський розум, надхнений Св. Духом. Розглянемо ці деякі вирази, наприклад:

А) „Коли не навернетесь, та не станете, як діти, то не ввійдете в царство небесне“ (Мат. 18:3). *Але* — „Браття, не бувайте діти розумінням“ (1 Кор. 14:10);

Б) „Всі ми блукали, як **вівці**,“ *але* — „неначе **вівцю** на заріз, Його ведено“ (Іс. 53:6,7);

В) „Противник ваш, диявол, як **лев** рикаючий, ходить“ (Пет. 5:8), *але* — „ось побідив **лев**, що з роду Юдиного, корінь Давидів“ (Од. 5:5).

Подібно до цих прикладів, вираз „син чоловічий“ уживається у відношенню до людей, взагалі, й у відношенню до Ісуса Христа в особливому значінню. Вираз „Син Чоловічий“ підкреслює людське єство Христа, подібно до того, як вираз „Син Божий“ свідкує про Його **Боже** єство.

2. *Прошу пояснити 1 Кор. 15:29. Про яких людей і про яке хрищення там згадується?* М. Б.

Відповідь: Звичайно ап. Павло, згадуючи про хрищення, вживає або 1-шої, або 2-гої особи. Наприклад: „Бо погреблись **ми** з Ним через хрищення в смерть“ (Рим. 6:4); „Стільки бо **вас** у Христа христилось“ (Гал. 3:27). У даному ж тексті (1 Кор. 15:29) ап. Павло вживає 3-тої особи („**ті**“); із цього деякі знавці св. Письма виводять, що ап. Павло не лічив себе спільником такого хрищення й не похвалював його.

Є підстави гадати, що в коринтян, так само, як пізніше в маркіонитів, було в уживанню хрищення замість померлого віруючого — наближеного (оголошеного), що за життя не встиг прийняти хрищення.

Гадають також, що багато наближених гонених поганями християн, що не мали можливости прийняти хрищення за свого життя, христилися бодай перед смертю. Знову ж були такі, що боялися христитись одверто і приймали хрищення так само тільки тоді, коли почували наближення смерті.

Говорячи про цих усіх християн, а особливо про тих із них, що приймали заступне хрищення замість померлих, ап. Павло свідкує про те, що ті люди, тільки віруючи у воскресення мертвих, приймають замість них хрищення; якби вони не вірили у воскресення, то й не христилися б.

Хрищення через занурення означає (Рим. 6:4, Кол. 2:12) смерть і воскресення як Христа, так і християн. І ось апостол докоряє тим деяким християнам, котрі хоч і прийняли це хрищення з його знаком смерті й воскресення мертвих, але в це воскресення не вірили. Яка непослідовність! Якщо нема воскресення мертвих, то навіщо тоді й приймати хрищення, що є знаком того воскресення?

М. Гімлін, Варшава.

Незадоволені.

Є люди на цім світі
По селах та містах,
Що люблять нарікати
В усіх своїх ділах.
 Їм вічно — недогода,
 І догодити їм,
 То річ є неможлива,
 Як злапати весь дим...

В селі їм жити тяжко,
Ще тяжче в місті жить,
Весь світ для них недобрий,
Їх вічно щось болить...
 Винує жінка мужа,
 А чоловік жону.
 І завжди вмиць знаходять
 Вони чужу вину.

Дощі їм вже обридли,
Тепло го — ворог злий,
То хліба родить надто,
То урожай лихий.

 То ціни дуже низькі,
 А то високі знов...
 Так нарікають завжди
 Й на гнів і на любов.

Такі є і по зборах:
Вони в очах своїх
Колоди так не бачать,
Як порох — у чужих.

 Презбітер для них кепський,
 І хор недобрий там...
 І день і ніч шепочуть:
 „Навіщо збори нам?“

Лихі для них всі члени,
І роблять все не так;
І скільки б не годив їм,
Не догодиш ніяк!

 В зібранні вони рідко:
 То душно, то гримить,
 То справи не пускають,
 То голова болить.

А як коли і прийде,
То тільки, щоб судить;
Або сміється зтиха;
Або... весь час проспить.
 На збірки нарікають:
 „Все гроші — дай та дай!“
 Коли несеш талірку,
 Їх скорше обминай!..

Отак ті бідні люди
Не знають, що й робить:
Хоч і вмирати тяжко,
Але ще тяжче й жить.
 Коли такі є в залі,
 То знайте: ремство — гріх!
 Страшна у пеклі кара
 Готовиться для них!

Як ти такий — покайся,
Лиши других ганить,
Направитись старайся
Й почни усе любити!..

*І. Семенина.
Тернопіль, Галичина.*

„Усе тільки про Христа“!

Коли в товаристві оповідає хтось якісь байки, анекдоти, нісенітници, наклепи, соромицькі оповідання тощо, то зіпсуті люди, не народжені від Духа Святого, усі грішники цього світу слухають ці речі з найвищим напруженням, немов би хотіли ковтнути ті слова. Та ба — ще й затамлять те все так, що можуть усе почуте передати слово в слово іншим.

Навпаки, коли будете говорити про те, що людину збудовує, ушляхетнює й удосконалює, словом, скажیم одверто, — будемо говорити людям про науку Ісуса Христа, то люди обурюються, суперечать, спротивляються й зневажливо кидають: „Ви завжди говорите тільки про Христа!“...

До кіна та до шинку люди йдуть саможити, та ще й гроші за вступ платять, а до церковів священники силоміць не за-

женуть людей. Щож торкається щиро та правдиво християнських зібрань, то туди люди часто, особливо по містах, і заглядати бояться.

Недавно в нашому місті одна римокатоличка одержала брошурку духовного змісту; та коли довідалася, що та брошурка надійшла до неї від баптистів, то боялася брати її до рук, а взяла кліщі, піднесла ними книжку й кинула її до печі. Вона боялася заразитися, бо від попа в костелі чула з казальниці, що Христова віра то — зараза.

Другий випадок був подібний. Один чоловік позичив собі з нашої бібліотеки книжечку духовного змісту й увечері почав читати її своїм сусідам та домашнім. І ці бідні, нещасні люди, почувши, що в книжці йде мова про любов Божу до грішника, зараз же повиходили з кімнати. Старенька мати цього чоловіка обгорнула свою голову периною, аби не чути страшних слів про смерть, муки та любов Ісуса Христа.

Правда, священники по церквах та костелах часом кричать проти танців, кричать проти п'янства, але що з того, коли їхнє власне життя говорить проти їхніх же проповідей.

Крім цього вони найбільше кричать проти „еретиків“ себто баптистів.

Бідні, сліпі провідники! Вони не знають і не розуміють, що баптисти рятують їх перед атеїзмом, який через попів щораз ширше розливається по світу. Вони роблять так, як той нерозумний, що заліз на дерево, сів верхи на гілку й почав її рубати, не думаючи про те, що коли падатиме гілка, то впаде й він сам разом із нею. Тисячі наших людей, що через баптистів познали Христа і Його слово, з'являються тим муром, що захищає і попів і їхні церкви від страшної небезпеки, що йде з боку темної, дикої,

безбожної маси, яку до цього положення доправили самі безбожні попи. Коли би всі баптисти стали такими безбожними католиками та православними, якими бажать бачити їх попи, то це було би лихом і для держави й для самої католицької та православної церкви.

А тому, священники, чим скорше самі наверніться до Христа й пізнайте Його святу правду. Не кажіть: „ах, ці баптисти тільки завжди про Христа говорять!“ Дякуйте Бога, що в той час, коли так багато людей говорить тільки про диявола, є тисячі людей, які завжди й усюди говорять тільки про Христа, Спасителя світу. .

Г. Д.

Звіт про конференцію

Укр.-Рос. Союзу Євангельських Християн-Баптистів
Західньої Канади.

(Докінчення).

Субота, ранок. Після вибору Комітету жіночого союзу доручено Комітетові випрацювати план роботи жіночого союзу на майбутній рік. Потім сестри зробили скромненький продаж своїх робіт і виторговані гроші пішли до їхньої каси.

Субота, пополудні. Цей час було віддано для молоді. Головував бр. П. П. Коляда. Яскраві доклади про працю на місцях показали, що молодь поривається щиро до роботи. До Комітету молоді вибрано: голова — Гр. Онищенко, заступник — І. Василенко, секретар — М. Шакотко помічник — С. Ярчак, скарбник — П. П. Коляда, помічн. — С. Борисенко, члени — бр. І. Сердечний, сес. Я. Ноглович і сес. М. Дядюк; доручено Комітетові виробити план роботи на майбутнє.

Субота, вечір. Зібрання провадила молодь; розпочав словом Божим і молитвою бр. П. Кіндрат. Провадив далі П. П. Коляда. Генеральний секретар англійсько-

го союзу В. С. Смолей говорив по-англійському, перекладав П. П. Коляда. Потім виконувалося духовну програму, яка була дуже багата. Три хори допомагали своїм чудовим співом.

Неділя, ранок. Насамперед відбулося засідання, під час якого переведено іспит кандидата на рукоположення бр. Іл. Шакотка. Головував на тому засіданні бр. І. Шакотко, секретарював бр. П. Кіндрат. Іспит було складено добре й одногосно ухвалено допустити брата-кандидата до рукоположення.

Після молитовної години наступила Вечеря Господня, під час якої провадив зібрання бр. І. Шакотко при допомозі Л. Кравченка і В. С. Смолей. Брало участь у переломленню біля 400 душ. Потім було улаштовано зібрання під одвертим небом на подвір'ї, звідки очам присутніх 600 людей відкрилася чудова панорама безмежних зелених степів із блискучими срібними озерами. Спів трьох хорів, злучених разом, лунав понад тими степами. Єв. Дядюк відкрив зібрання читанням слова Божого й покликав усіх до молитви. Потім по-англійському проповідував гаряче й надхнено бр. В. С. Смолей і по-українському — П. Кіндрат і бр. І. Шакотко на тему „Знання Бога.“ Наприкінці декілька душ віддалося Богові для служби Йому. По піснях та молитвах місцеві сестри й брати покликали всіх присутніх до обіду. У цей час почислили всі авта і вози, що були на подвір'ї і начислили 75 автомобілів, біля 40 возів, а також багато „троків.“

Неділя, пополудні. Зібрання знову відбулося на подвір'ї. Наступив урочистий акт рукоположення. Бр. І. Кмета-Єфимович говорив про обов'язки Церкви відносно презбітера, а бр. Я. Я. Винс про обов'язки презбітера щодо Церкви й окремих членів. Потім бр. Ів. Шакотко, П.

Кіндрат і Кравченко рукоположили бр. Іл. Шакотка в презбітері. Усі присутні по молитві почали вітати бр. Іл. Шакотка, бажаючи йому успіху й благословіння на його новому становищу.

Прощальне зібрання відбулося увечері в мол. домі. Усім гостям було дано можливість сказати прощальне слово. Промовою бр. І. Шакотка й молитвами закінчилося зібрання. Потім попрощались та розцілувалися, з деякими може для того, аби вже на цій землі не зустрічатися, та й роз'їхались. З гори, на якій були разом із Господом, треба було йти в долини, де чекала праця й труднощі. Та Він обіцяв завжди бути з нами (Мат. 28: 19. 20)

П. Кіндрат.

Обіжник.

Дорогі брати!

Х-ий З'їзд Об'єднання зборів слов'янських баптистів у Польщі, що відбувся 28-31 травня ц.р. у Зельві, ухвалив усі обіжники Об'єднання не розсилати по зборах поштою, а друкувати в наших трьох журналах. Це збереже час і кошти друку й висилки обіжників.

Окрім того З'їзд ухвалив таку постанову: „З'їзд стверджує, що розповсюдження трьох часописів нашого визнання („Післанець Правди“ — український, „Маяк“ — російський, і „Słowo Prawdy“ — польський) є однією з найважливіших справ нашого Об'єднання і тому З'їзд закликає всіх членів, як у Польщі, так і закордоном — до підтримання тих трьох часописів молитвами і матеріальними пожертвами. Ухвалює теж цю постанову вмістити в тих журналах.“

Ці постанови подаємо до відомости усіх зборів і, зокрема, членів із проханням підтримати й перевести в життя ті постанови.

Ваші брати в Господі

(—) Л. Мікса.

(—) Б. Сталек.

КУТОК ДЛЯ СЕСТЕР.

Жіноча праця.

Стаття сестри М. Непраш із Америки.

(Докінчення)

Сьогодні я довідалася про один випадок, який повинен примусити кожную мати замислитися над тим, як треба виховувати дітей. Ось що пише одна американська сестра:

„Учора прийшла до мене жінка, якої очі аж розпухли від плачу. Вона оповіла мені, що її сина заарештовано за крадіж автомобіля й просила, аби я поклопотала за нього перед знайомими суддями. „Мені шкода, шкода вас,“ сказала я від усього серця, обіймаючи її зо співчуттям; але скажіть, як він зробив свій злочин?“

„О, сестро, він не хотів красти; його товариші підмовили сісти до автомобілю, із тим, щоби покататися й повернутися й потім повернути авто власникові. Але поліціант зловив їх. Сестро,“ кричала вона з роспукою: „рятуйте його! Я перекарана, що він більше не вчинить цього!“ Сльози знову поллялися з її очей. Я знала, що не можу втручатися до судових справ, але тяжко було з'ясувати це матері, що страждала.

„Голубонько, я одне можу тільки зробити: станьмо навколішки й будемо кликати до Бога, аби Він обстався за вашого сина. Станьмо на коліна й помолімося!“

„Я... я...“ затялася вона.

„Молись же, любо!“ кажу їй знову, Вона, зняквовівши, відповіла: „Я не можу, сестро. Колись я молилася, але потім, як народилася дитина, я була така заклопо-

тана; і за хатдю треба доглядати... не було часу“...

Тоді я почала розуміти всю історію, ніби знайшла ключа, щодо нещастя того юнака.

„Скажи, сестро, чи ти вчила своїх дітей молитися? Чи ти молилася з ними й, особливо, за них?“ Вона зовсім затялася, ніби й вона зрозуміла все, і тільки ніяково сказала:

„Ні, у нас вдома, взагалі, було небагато молитви... Так, я не робила того, що повинна була зробити“...

Цілком протилежний випадок ми бачимо в 1 Сам. 1, де оповідається про мати Самуїла, що вона молилася за дитину ще до її народження. Тому й мала втіху, а не журбу з нього.

Як важно також сестрам молитися разом на своїх зібраннях. Молімося про спасіння грішників, за проповідників і за старших братів. Молімося за пробудження в нас в Америці, в Україні, в Росії, у Польщі, у Румунії, Чехословаччині й по всьому світі; аджеж то світ Божий, а ми Його діти й співробітники. Особливо наших молитов потребують проповідники. Якби хоч частина того часу, що йде на осуд проповідників, та пішли на молитву за них, то й проповідники значно краще проповідували би.

Як часто навіть віруючі збувають свій час у порожніх балачках, базікуючи та обмовляючи когось. Чи не краще, зустрівши сестру, зужити бодай частинку часу на молитву? Нехай же дасть нам Господь Свого Духа подостатком, бо „від переповні серця уста промовляють“ (Мат. 12:34).

3. Наприкінці бажала би сказати декілька слів про останнє—про матеріальну службу для діла Божого. Що ми-сестри можемо зробити щодо цього? Згадується мені декілька російських сестер під час голоду в Росії. Одна група цих сестер зробила силу ручних робіт - вишивок, гафтів тощо; продали це все і вторгували біля сто долярів, що й пішли на допомогу голодуючим.

У Канаді така ж невелика група сестер зробила багато ручних робіт і гроші, вторговані від продажу їх, так само пішли для голодуючих. Якщо якась сестра переобтяжена родиною, або господарством і нічого не може вчинити для справи Божої—нехай не падає на духові: навіть маленька жертва щонеділі дасть наприкінці багато, бо правду каже прислів'я: „зі світу по нитці, баба в наметі.“ Американки, як відомо, збирають таким чином великі кошти й утримують багатьох місіонерів у поганських країнах, окрім того, що підтримують місіюну працю вдома. Деякі американки, що були віддані Господеві, але не мали засобів матеріальних, вирішили, наприклад, продавати яйця, знесені курками в неділю, і ці гроші використовувати на діло Боже. Інші знову відмовляються від деяких улюблених речей і т. п. Коли в серці дійсно жевріє любов до Бога, то шлях до служби Йому завжди вишукається.

Молімося, аби Він нам дав переповнення Духом своїм, аби в ці „дні лихі“, як сказано в св. Письмі (Єрес. 5:16), працювати для Господа безперестанку. Незабаром прийде Господь. Отож, важно себе від часу до часу спитати: чи я стою дармуючи, чи працюю для Нього? Дідько не боїться християн, що тільки вірять у Бога, але живуть тільки для себе; кожна сестра, яка грішила щодо цього, а тепер кається й вирішує жити й працюва-

ти для Господа, із досвіду довідається, що сатана боїться діяльних християн. Проти цих християн він і бореться. Отож знайте, що коли ви будете діяльні, то матимете й перешкоди — і зовнішні і внутрішні. Але „проти нього вставайте тверді вірою“ (1 Пет. 5:9) у померлого й воскреслого Спасителя, що з'явився на те, „щоб зруйнувати діла диявола“ (1 Йоан. 3:8). Своєю смертю Він переміг смерть і пекло. Він помер за нас, викупив нас дорогоцінною кров'ю своєю і ми тепер належимо Йому, а не собі. „Тим прославляйте Бога в тілі вашому і в душі вашому; вони Божі“ (1 Кор. 6:20).

Добре, якщо сестри в громадах стоять одностайно та разом у цій духовній боротьбі, підтримуючи одна одну в службі Богові. На перешкоди та труднощі нема чого уважати, краще з вірою споглядати на майбутні овочі такого життя. Кожна з нас тоді відчувачиме те, що пережив муж Божий св. Павло: „Богові ж дяка, що дав нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа“ (1 Кор. 15:57).

М. Непраи
Філядельфія.

Оголошення.

Повідомляю, що Біблійне Товариство знижило ціни на книги св. Письма в українській мові й продає їх зараз по такій ціні:

Новий завіт . . . 1.— зол.
Біблія 3.50 зол.

Ми поверх того даємо ще 10% знижки. Маємо надію, що брати, які мають можливість продавати українську літературу, використають таку вигідну нагоду.

Б. Геце

Wydawnictwo Religijne
Warszawa, Polna 64 m. 7.

На роздоріжжі.

Віра, Страх, Сумнів, Журба і Благодать.

(Віра виходить і співає перші чотири рядочки пісні з „Христ. Співаника“ ч. 42 — „Друже стомлений, коханий, розкажи, куди ідеш?“)

Віра. Нарешті, надійшла рішуча година...

О, як я страшилася цієї хвилини, й ось вона переді мною. Що маю робити? Не маю бажання вертатися назад, але ж не старчає мені й відваги ступити хоч один крок назустріч темному та невідомому майбутньому. Де ж знайти провідника, котрий скерував би мене на правдивий шлях. Навколо одна тільки темрява, на серці тягар. О, як би бажала я бачити світло!

(Підходить юнак — Страх)

Страх. Це ти, Віро, стоїш тут самотня на роздоріжжі? Звідки йдеш і куди простуєш?

Віра. Я йду шукати кращої країни. Я вийшла з міста, що називалося Погибель. Там обіцяли мені багато радості й щастя, говорили про чудові квіти, про лагідний блиск соняшного саява; але коли я зривала рожі, то сухі колючки дряпали моє тіло; замість соняшного проміння, до якого мені хотілося зануритися всім моїм еством, мене оточували чорні хмари... І ось я вирішила з міста Погибелі тікати до кращої країни, про яку я чула, до країни, де хвилі соняшного саява дійсно гріють душу, де райські квіти ллють свої пахощі, де вічно гомонить дерево життя, що листям своїм може зцілити рани мої... О, як страшно! Чи не допоміг би ти мені знайти це місто? Чи не знаєш ти дороги, що провадить туди?

Страх. О, мені доводилося вже чувати про те місто, де, як кажуть, ростуть ніколи нев'януть квіти, де вічно брешуть ніжні звуки гарф, де чути чудові співи тамошніх хорів, де життя людей — одна цілковита радість. Це все добре, це — правда, але шлях туди — занадто вже кепський. На кожному кроці доводиться здібати якусь небезпеку, від якої тремтить уся душа. Дорога, як мені оповідали, провадить через спалені сонцем безводні пустелі, через темні та жухливі провалля та безодні. Я теж

колись ступив був на цю путь, але вона видавалася мені такою тяжкою та страшною, що я волів вернутися. Тому й тобі, Віро, раджу покинути цю несамовиту подорож та й вернутися до свого міста.

Віра. Ні, я становча у своєму рішенні. До міста Погибелі я не повернуся! Досить вже воно мене дурило! Мені тільки про дорогу дізнатися... Проте, постою ще прохи тут на роздоріжжі; може й знайдеться хтось, хто розповість мені про дорогу...

Страх. О, бідна Віро! Не знаю, чи не назвати тебе божевільною! Як це ти відважуєшся на таку небезпеку? Аджеж місто, куди ти пориваєшся, так далеко, що ти ніколи його не досягнеш. Були люди хоробріші від тебе, та й вони не досягли... не дійдеш і ти. Покинь свою примху, вернися до свого города.

Віра. Не можу я вернутись.

Страх. Ну, тоді ми повинні розлучитися. Не стояти ж мені тут з тобою на роздоріжжі. Я здалека бачу хрест, що його повинні нести всі, що йдуть шляхом, котрим і ти йдеш. А як тільки майорить переді мною цей хрест, мені стає недобре... Отож, прощай!..

(Хор співає тихо: „Я пришлець в земній долині“ ... „Християнський співаник“ ч. 210)

Сумнів. (підходить до Віри). Це ти, Віро... Чи пізнаєш мене? Мене кличуть Сумнівом. Чи ти чула той спів, що тільки що бренив? Ах, як він мене захоплює! Я починаю тремтіти всім тілом, але... (тяжко зідхає) це все не задля нас... (Оглядається) Ти, Віро, стоїш на роздоріжжі... скажи будь ласка, куди ти вибираєшся?

Віра. Я простую до небесного города, де квіти не в'януть, де радості не минають і де, як сонце, вічно яле своє саяво — Христос.

Сумнів. Ах, ось з якою високою метою ти рушаєш у дорогу! Я й сам не від того, аби йти до того міста, але... (зідхає) нам його не досягнути. Повір мені, Віро, що вже наша доля така — одні сльози, горе та смуток... Нам судилося тільки гірку воду тягарів та бід пити. Попрощайся з своєю метою: занадто вона висока й не для нас вона.

Віра. Але ж були такі, що досягли своєї мрії; не злякалися ні праці, ні злиднів, ні воєн, ні всіх отих небезпек, якими ви мене залякуєте. Наприкінці вони ж досягли мети і вступили до небесного міста!

Сумнів. Це — правда, але ж правда й те, що більшість всетаки не дійшла до нього. Небесне місто тільки для небагатьох вибраних, і нам нема там місця. Коли б мене туди покликали, я пішов би, але скажи мені, Віро, хто кликав тебе туди? Мушу тобі сказати, що гірким буде розчарування, коли ти переконаєшся, що всі твої зусилля були даремні. Слухай но, Віро, ходім назад!...

Віра. Ні, Сумніве, я твердо вирішила йти шукати небесного міста. Назад я не вернуся. Стоятиму тут на роздоріжжю, аж поки в промінні сонця побачу бажаний город. Мене запрошували туди, до мене дійшов заклик до всіх бажаних іти туди, й я піду...

Сумнів. Як я бачу, моя намова на тебе не впливає. Отож, я піду додому. Тут на роздоріжжі мені стає моторошно, особливо, коли я бачу кілометровий стовп, що нагадує мені про хрест страждань. Коли я бачу його, на мене спадає непереборимий жах, що прешу мене втікати якнайдалі, хоч я й сам не знаю — куди. (Сумнів зникає).

(Хор співає з „Христ. Співаника“ ч. 77 — „Ой, куди піду ще я“).

Журба (наближується до Віри). Ах, як я щаслива бачити тебе, Віро. Мені так бракувало тебе в місті Погибелі, коли ти вийшла звідти. Яким порожнім і нудним видалося воно мені по твоїм відході. Із болем у душі я шукала тебе тут на роздоріжжі. Скажи мені, Віро, куди ти простуєш?

Віра. Я пориваюся до небесної країни. Тепер я шукаю шляху туди й є переконана, що я знайду його. Я вже спіткалася з Страхом і Сумнівом, які мене підмовляли покинути мій шлях, але голоси з небесної країни поривають мене вперед до вічного світла з цієї темряви.

Журба. Твої слова здіймають із душі моєї смуток, і в твоїй присутності мені легше нести той тягар, що є на мені. Віро, візьми мене з собою! Усе життя моє було тим, чим є моє ім'я — журбою. Темний був шлях життя мого без жодного ясного променя. Якщо ти тепер простуєш до небесної країни, то не відштовхуй і мене візьми мене з собою. Я знаю, що буду тобі тягарем, але тільки ти одна можеш розвіяти мій сум і переповнити моє серце радістю.

Віра. Щастя тобі Боже, сестричко! Шлях, котрого ми шукаємо, темний і тяжкий, але, стоячи тут на роздоріжжю та вглядаючись у темну далечинь, що стелеться переді мною, я починаю бачити бажану путь. Чи бачиш ти на стовпі напис „Сіон“?.. Так зветься те небесне місто...

Журба. О, як легко стало мені на серцю. Яке щастя, сестричко, що я тебе спіткала. У городі Погибелі я шукала радості та втіхи, але знайшла тільки сум і муку. Я не залишу тебе й піду з тобою до небесного краю.

(Хор співає тихо ч. 71 із „Христ. Співаника“ — „Я утомлений, безсилий“).

Віра. Чи чуєш, сестричко, цей чудовий спів?

Благодать (підходить до них). Ах, я залюбки здибаю вас тут на роздоріжжі, сестрички! У небесній країні стало відомим, що ви залишили город Погибелі і йдете шукати нашого святого міста. Мешканці небесного краю теж залюбки прийняли цю відомість. А князь того міста вислав мене до вас за провідника. Страшна дорога, якою нам треба йти, але там, де вона кінчиться, в усій своїй славі пишеться небесне місто. Князь міста кличе вас...

Віра. О, яка я щаслива і вдячна Богові за те, що незабаром побачу власними очима те, про що ледви насмілювалася мріяти.

Журба. О, сестро моя! Як і я щаслива! Тепер я мушу перемінити своє ім'я: я хочу бути Радістю, бо сказано в слові Божому: „Журба ваша на радощі обернеться“.

Благодать. Я погоджуюсь на цю перемену: віднині будеш ти не Журбою, а Радістю. Зідхання й смуток відійдуть від тебе, і ти будеш насолоджуватися блаженством, що його дається всім вірним!..

(Хор співає з „Христ. Співаника“ пісню ч. 163 — „Радісно я йду в дорогу“)

Кінець.

Передплатники та читачі „Післанця Правди“!

Нехай кожен із вас за цілий рік знайде

хоч одного нового передплатника нашого журналу!

До віруючих студентів.

Реформаційна та євангелізаційна праця, якщо зазирнемо до історії, ніколи не обминала студентів. Серед студентів за університетськими мурами Мартин Лютер почав сіяти перше насіння своїх ідей, які незабаром пожежою обхопили цілий світ. Віклеф, Іван Гус, Кальвін, Цвінглі, а перед ними й після них цілий ряд мужів віри працювали серед студентів. Кожен знає, що студентство — то надія кожної країни, провідник культури та цивілізації.

Студентство всього світу є зорганізованим. Групи, гуртки, спілки, зв'язані тією чи іншою ідеєю, метою чи інтересом, існують усюди. Америка переповнена ними. Є ці об'єднання й серед віруючих студентів: так, напр., на півдні Сполучених Штатів Північної Америки є Об'єднання студентів — баптистів. Там майже кожен університет та колегія мають бодай гурток студентів — баптистів. Праця організованих груп студентства росте щодня. Баптисти Америки знають, що студенти — їхні майбутні робітники, і тому студентам вони допомагають в їхній організації.

Українська, польська, та білоруська євангельська праця на ниві Божій це майже не торкнулася студентства. З усіх слов'ян одні тільки чехи та росіяни зробили в цьому відношенні досить багато. Однак по вищих школах усього світу є багато наших студентів, а серед них, можливо, вже є багато й віруючих. Чому би нам — студентам, що віримо в нашого Спасителя і Його святе слово, не зорганізуватися й спільно обміркувати всі ті заходи та способи, через які ми могли би наблизити царство небесне до нашого народу?

Чому би нам не зв'язатися в одну дружню віруючу родину, яка за допомо-

гою Господа могла би багато зробити в Його святій ділі?

Для всякого діла треба насамперед віри, себто того, що ми вже маємо завдяки нашому Спасові. Тепер треба тільки праці, чинів. Ми не знаємо, в що може перетворитися наш замір, ми не ставимо студентству покищо жодних завдань, — пропонуємо тільки всім віруючим студентам зв'язатися між собою листовно, а коли будемо знати, сліпки й де — нас є, тоді спільно поміркуємо над тим, що й ми можемо зробити для діла Божого.

„Післанець Правди“ охоче й залюбки піде нам назустріч і допоможе нам наладнати зв'язок між собою. Віруючі студенти, чиїх серць торкнеться цей заклик, нехай зараз же відгукнуться на нього листом до редакції „Післанця Правди“, а потім відко буде, що маємо робити. Пишучи до редакції, не забудьте подати не тільки свої адреси, але й свої більш-менш докладні думки та міркування щодо організації віруючого студентства.

Нехай Господь благословить цей почин у Його ділі!

*Костянтин Олійник,
студент Бейлорського Університету.
А м е р и к а.*

Праця молодих робітників.

Батятичі (Галичина).

18 квітня в нас відбулося зібрання молоді, яке розпочав місцевий проповідник бр. Г. Домашовець. По молитві п'ятеро братів деклямували „Подію Голоти.“ Потім бр. Г. Домашовець промовляв про ап. Йоана, як зразкового молодого робітника Христового. Потім знову слідували деклямації. Співав місцевий хор під проводом бр. М. Р. Після молитви й закінчення загального зібрання відбулося зібрання організаційне, на якому вибрано проводячим бр. М. Теслюка, а також обібрано раду. Уся молодь, а також усі присутні залишилися дуже задоволені й вдячні за це зібрання. Просимо молитися за працю в нас. *М. Ришак.*

Львів. Торжество гуртка молоді. У неділю 25 червня відбулося в нас рідкісне свято гуртка нашої молоді, що рівного йому ми ще не бачили, відколи існує наш збір. Це було перше торжество, сполучене з „вечерею християнської любові“. Гурток сестер допоміг приготувитися до цього свята. У суботу ввечері прибув до Львова молодий, але вправний хор із Батятич (пов. Камінка Стр.) з диригентом бр. Рищакон; вони застали нас підчас молитви навколішках. Заля зібрань була вдєкорована зеленню, посередині був напис „Молодь для Христа“. У неділю прибули гості з Миколаєва, із Грибович та Зимної Води. Програма свята була дуже багата й гарна; виконання її забрало півчверта годин. Більшість номерів програми виконали

члени хору з Батятич, а решту заповнила промова місцевого проповідника М. Лютого та реферат бр. І. Журило з Камінки Стр. По скінченні програми було розставлено столи, на яких поставлено страви. Почалася традиційна християнська „вечеря любові“, в якій взяло участь поверх 300 осіб. Підчас вечері лунали співи псалмів, хор звеселяв наші серця, деклямації та промови тішили нас.

Усе свято зробило на всіх нас глибоке вражіння та зміцнило нас. Коли о пів на дев'яту ввечері доводилося нам розходитися, то учасники із захопленням жалували, що так швидко проминув час. Мимоволі бажалося сказати: „Господи! Добре нам тут бути“.

М. Лютий.

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Усі гріхи Ганусі стерто!

Гануся була здібна дівчинка, але в неї була лиха вдача, і тому поведінка її була недобра. Не так вже злою вона була, але ж по ній кожна людина могла пізнати що „усі бо згрішили й позбавлені слави Божої“ (Рим. 3:23).

Якось приїхала одна знайома пані до Ганнусиних батьків у гості. Незабаром вона почала стежити за Ганнусею й була здивована її зіпсутим характером. Пані зауважила, що дівчина була неслухняна щодо матері; на обличчю дівчинки ніколи не було лагідної дитячої всмішки; брови Ганнусі були завжди насуплені. Врешта та засмучена цим, пані вирішила вжити всіх своїх заходів, аби збудити сумління цієї дитини.

Якось, коли вони були цілком самотні, пані почала оповідати Ганнусі про Ісуса Христа; який Він був добрий і слухняний, коли ще був дитиною; як,

коли доріс до юнацтва, до мужности, був лагідний з усіма, не вважаючи на те, що люди були лихі та жорстокі до Нього; як Він дався розп'ясти на хресті, як люди глузували та знущалися над Ним, а Він не вимовив жодного слова докору, або скарги, а тільки благав Отця, аби Він дарував їм; як Він помер на хресті за нас, був похований і воскрес, і як тепер Він заступається в небі за тих вибраних, що живуть у цьому грішному світі.

Маленькій Ганнусі дуже подобалося все те, що вона почула про Ісуса, і вона з повагою спитала:

„Як ви гадаєте, чи може Ісус зробити мене доброю дівчиною?“

„А певно,“ відповіла пані: „я є переконаною, що Він може це вчинити, якщо ти довірися Йому“...

За декілька днів звичайний випадок дав можливість відновити цю розмову й з'ясувати дівчинці, як Господь може звільнити її від грішної натури. Отож Ганнуся

писала на таблиці якусь задачу й ніяк не могла подолати її. Коли мати почала перевіряти написане, то знайшла помилки й почала перекреслювати задачу. Побачивши це, дівчина заплакала й закричала:

„Навіщо ви, мамо, зробили це? краще візьміть шматку та зітріть усе!“

Як тільки мати послухала її й зтерла, Ганнуся перестала плакати й вигукнула:

„Ну, мамцю, тепер ви вже більше не бачите моїх помилок, й я їх не бачу, і ніхто їх не побачить!“

Пані, що чула цю всю розмову, з'ясувала дівчинці, що її серце й усе її життя переповнене помилками - гріхами, але що „кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищає нас від усякого гріха“ (1 Йоан. 1:7); якщо вона забажає признати себе за грішницю й дасть себе Ісусові обмити з усякої скверни й зберігати її в майбутньому, то все буде гаразд! Ставши разом із дівчинкою навколішки, жінка просила Господа, аби Він шлях спасіння для Ганнусі зробив ясним і простим. Потім вони деякий час розмовляли про Христа, і нарешті Ганнуся сказала:

„О, тепер я знаю, що всі мої гріхи вже зникли! Ісус змив їх з мого серця, і тепер не бачить їх ні Він, ні янголи, ні я, ніхто вже більше ніколи їх не побачить!“

Так буває з усяким, що признається до своїх гріхів і приймає Господа Ісуса, як свого власного й самотнього Спасителя. Тоді люди знають, що їхні гріхи пробачено; тоді вони мають мир із Богом і переконані, що їхні імена написані на небі. Це не тільки плід їхньої уяви, але дійсний факт, що „Бог у Христі, примиряючи світ із собою... положив у нас слово примирення“ (2 Кор. 5:19).

Маленька Ганнуся тепер є великою й доброю жінкою. Усім своїм життям во-

на довела, що її навернення було дійсним; усе її серце переповнилося спокоєм і радістю. Її думки, бажання, звички, навіть смак — уся її грішну натуру було поремінено. Звичайно, ця переміна й радість не прийшли відразу: усе сталося поволі...

Любі дітоньки! Я хотіла би, аби ви зрозуміли одне найголовніше: що Спаситель Ганнусі є також і вашим Спасителем, і то не тільки тепер, але навіки. Він бажає спасти вас, Він прагне мати серед овечок свого стада всіх вас, усіх, усіх!.. Він чекає вашої відповіді, Він утішиться, якщо ви скажете до Нього:

„Прийди до серця мого, Боже,

„Для тебе маю місце гоже...“

З англійська переклала
Олена Єрмолинська,
Закарпаття.

УВАГА!

Нагадуємо всім віруючим, як у Польщі, так і закордоном, про те, що існує дуже гарний „Християнський співаник для українського народу“ з нотами. Ті, котрі так довго тужили за співаником у своїй рідній мові, можуть набути його тепер же. Хори по зборах, гуртки молоді й окремі віруючі повинні подбати, аби всюди пісні хвали Господеві нашому співалося з цього співаника. Брати й сестри в Галичині, Волині, Холмщині, Поліссю, Підляшшю, у Польщі, а також у всіх інших краях і країнах світу! Ужуйте всіх заходів, аби цей чудовий співаник поширився по всіх зборах і закутках землі! Читачі „Післанця Правди“! Докладіть усіх старань до розповсюдження цієї книги! Співробітники „Післанця Правди“! Вашим обов'язком є теж підтримання цієї справи!

Ціна примірника 5 зол.

При більших замовленнях велика знижка. Пишіть безпосередньо по адр.:
Wydawn. „Kompas“ . Łódź, Gdańska 130.

З ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Київець (Галичина). День 11 червня ц. р. був для нас днем великої радості, що її ми переживали в нашому зборі. До цієї радості спричинилося подвійне торжество: Господня вечера та вінчання бр. В. Безушка з сестрою М. Матвіїв. Прибули на цю урочистість брати — про-

хліба бр. М. Лютий приступив до акту вінчання, підчас якого виголосив принагідну проповідь про значіння подружнього життя, як Божої установи, навчаючи молодих, як треба похристиянському провадити життя; потім уділив вінчання молодій парі. По вінчанні молоді за-

Учасники біблійних викладів в Раві Руській у лютім ц. р.

повідники — М. Лютий із Львова та Іл. Кубрин із Самбора. У суботу ввечері ми вже просили Господа поблагословити нам цей урочистий день. У неділю вранці о 9 год. розпочалося торжественне богослуження, яке провадив бр. Іл. Кубрин. Хоч день був дощовий та непогідний, духовний настрій усіх присутніх був високо піднесений. Біля 11 год. перед полуднем прибули на зібрання гості з Дашави (пов. Стрий), бр. Й. Галій із двома синами та з невісткою, котрі, не вважаючи на дощ та болото, зробили біля 40 кіл. дороги. По скінченню переломлення

просили всіх гостей до себе на обід, підчас якого співалося духовно-весільних пісень. О 5 год. розпочалося друге богослуження, на якому служили словом брати — П. Галій, М. Лютий та Іл. Кубрин. Нагодувавшись духовно, по молитві всі розійшлися та роз'їхалися до своїх домів.

Присутній.

Восгоце. (Волинь). День 18 червня ц. р. був для нас днем великої радості. Від самого ранку почали сходитися брати та сестри: прибули хори з сіл Боровна та Седлища, а також із Каменя Коширського та багато віруючих

з околиць сіл. Зібрання розпочалося співом, гарячою молитвою та читанням 133 псалми: „Як гарно й приємно жити братам вкупі“. Злучений хор під проводом бр. Кіндрата Лещука ввеселяв та підносив догори наші серця. Брати по черзі свідкували нам про любов нашого Господа. Між іншим ми мали нагоду бачити й ближче пізнати бр. Н. Южно, б. директора окр. рільничо-торговельної спілки з Любешова. Він, а також його дружина свідкували нам про Христову любов. Рясний дощ затримав нас, і тільки біля 2 год., коли вияснилось, пішли ми до річки. Над річкою я й бр. Н. Южно читали слово Боже й промовляли до зібраних. Потім бр. Т. Кульбачинський задав ряд питань 4 братам і 3 сестрам, а після того охрестив їх во ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Нарід уважно приглядався й прислухався до всього. Правда, були й такі, що підчас читання євангелії стояли в шапках, але таких було всього чоловіка з п'ять на 500 присутніх. По виконанні заповіту Божого ми знову молилися, дякуючи Господеві, і потім повернулися до залі, де відбулося прийняття нових членів, вечерея Господня й обід для всіх гостей. На дворі ввесь час кропив гарний дощик. Із радістю в серці розійшлися ми до наших домівок.

К. Рибачук.

Монтреал (Канада). 18 квітня ц. р. прибув до нас бр. І. В. Непраш і був з нами 10 день. Ні однієї години не змарнував у нас цей дорогий брат, але щодня служив нам словом Божим. Вечорами ми мали благословенні зібрання. Брат-служив не тільки нам, а й в інших церквах — в англійській, а також у 2-й українській, де багато людей із жадобою слухали його промови, хоч деяким не до-смаку була та свята правда; більшість із великою прихильністю слухали слова Божого. Останнє зібрання було для віруючих. Брат говорив на слова 1 Йоан. 1:7. На другий день брат від'їхав. Бажалось би нам цього дорогого гостя затримати в себе не на 10 день, а назавжди, але мусіли ми скоритися перед волею Господню. Просимо всіх читачів „П. П.“ молитися за Монреал, у котрому так багато монастирів та святинь, та священників, а так мало освячених людей. Великий гріх і зло опанували цим містом, і ніхто йому не в силі допомогти, як тільки один Христос.

Петро Підгорецький.

Рух серед нашої молоді.

У неділю 4 і понеділок 5 минулого червня до с. Гійче равського повіту з'їхалися та зійшлися сотки молодих братів та сестер, які взяли участь в урочистих зібраннях, спеціально для молоді влаштованих. У неділю зранку відбувалося загальне зібрання, на котрому промовляли бр. І. Підгорецький, редактор „Післанця Правди“ бр. Л. Жабко-Потапович та адміністратор того журналу бр. В. Перетягко. Пополудні розпочалося велике зібрання, в якому поверх згаданих трьох братів взяли участь десятки молодих братів та сестер, що виконали ряд пісень, розмов, деклямацій тощо. На другий день зранку відбулося знову загальне зібрання з участю молоді а потім членське, підчас якого обговорено питання духовної організації молоді. Було обібрано комітет, до якого ввійшли брати: Іван Підгорецький, Гриць Притула, Іван Дикий, Гриць Пиріг і Михайло Федик. До ревізійної комісії ввійшли — Іван Кочан, Іван Угрин і Михайло Бабій. Було запропоновано зборам у Вальддорфі, Салашах, Куляві, Раві, Кам'янці, Жовтянцях і Грибовичах організувати гуртки молоді. Зорганізовано покищо гуртки в Гійчу, Вільках, Забір'ю, Дахнові, Батятчихах і Колонії. На цих зібраннях була сила народу. У перший день відбувся також шлюб однієї молодої пари. Завдяки тяжким часам із багатьох місцевостей не було нікого; зате були й такі, що прийшли не тільки з Галичини, але й Волині. Один брат (Костюк) прийшов пішки з Волині, зробивши 160 кілометрів. Збір у Гійчу гостив усіх сердечно й радо.

Присутній.

Паст. Б. Геце.**Наука релігії.**Пер. Іл. Кубрин

(Продовження).

6) Що Господь Ісус був правдивим Богом, свідкує про те Небесний Отець: Мат. 3,17; Йоан. 14, 9; 10, 30; Мат. 26 63 -64.

Свідкують про Нього, як про Бога і апостоли Його: Рим. 9, 5; Кол. 1, 19; Йоан. 1, 1-4; II Кор. 5. 19; I Йоан. 5, 20.

Божество Ісуса Христа підтверджує сила християнства. Рим. 1, 4.

Христос мусів бути Богом, тому, щоби терпіння Його мали силу поєднати нас з Небесним Отцем: Псал. 49, 7 - 9.

Христос мусів бути також чоловіком, щоби, будучи нашим Посередником, умерти за нас, бо ж Бог умерти не може: Жид. 9, 12.

Пит. 97: На чім полягає діло відкуплення?

Відп.: Діло відкуплення полягає на тім, що Христос, як наш Заступник, терпів і вмер за наші гріхи, а через це поєднав світ з Богом, здобуваючи для всіх людей оправдання, життя й щастя в небі, так як тепер ніхто не може загинути: II Кор. 5, 19 - 21; Йоан. 2, 2; Тит. 2, 14; Рим. 3, 18 - 19; I Петр. 1, 18 - 19; Ісаї 53, 6.

Пит. 98: В який спосіб Христос виконав діло відкуплення?

Відп.: Господь Ісус виконав діло відкуплення своїм святим життям, терпінням і своєю жертвоприпосною смертю, а потім своїм воскресенням із мертвих, вознесенням до неба і своїм перебуванням в небесах, де як архіерей і цар свого народу сидить на правиці Отця: I Петр. 2, 22 - 24; Жид. 2, 14; Гал. 3, 13; Ісаї 53, 5; I Кор. 15, 3 - 4; Рим. 8, 34.

Пит. 99: Яку добогу вибрав собі Христос, як наш Спаситель?

Відп.: Христос сам себе унизив, тому Бог Його вививив: Лук. 24, 26; Филип. 2, 6-11 I Петр. 1, 2; Жид. 5, 7 - 10.

Пит. 100: На чім полягає приниження Ісуса Христа?

Відп.: Приниження Христа полягає на тім, що Христос прийняв на себе постать невольника, стався убогим, терпів і був легковажений людьми: Іс. 53, 3; II Кор. 8, 9; Филип. 2, 7; Мат. 20 28; Жид. 2, 18; 5, 7; 12, 3.

Пит. 101: Коли найбільше Христос принизив себе?

Відп.: Тоді, коли вмер на хресті, приймаючи на себе прокляття гріха і гнів Божий. Лук: 22, 37; Гал. 3, 13; Лук. 12, 50; 22, 52; Жид. 2, 2.

Пит. 102: В який спосіб Ісус Христос при своїм воскресенню був підвищений?

Відп.: Тим, що через своє воскресення з мертвих Христос доказав, що Він є правдивий Син Божий, який побідив гріх, смерть і пекло: Мат. 28, 18; Рим. 6, 9; 1, 14; Д. Ап. 13, 32 - 33.

Пит. 103: Яке значіння має для нас воскресення Ісуса Христа?

Відп.: Воскресення Ісуса Христа має для Його вірних значіння виправдання (домилування) перед Богом, а отже дає їм можливість відродженнч і запевнює для них рівно ж воскресення й життя вічне: Рим: 4, 25; I Петр. 1, 3 - 4; Йоан. 11, 25; II Тим. 1, 10.

Пит. 104: Про що свідкує Христове вознесення до небес?

Відп.: Воно свідкує про те, що Бог підвищив Христа, даючи Йому почесне місце по правиці своїй, звідки Христос зіслав на віруючих Духа Святого: I Петр. 1, 21; Д. Ап. 2, 33; 3, 13; Відкр. 1, 5; I Кор. 15, 24; Филип. 2, 10-11; I Тим. 6, 14 - 15; I Петр. 3, 22.

Пит. 105: Доказом чого є сидження Христа по правиці Отця Небесного?

Відп.: Воно доказує нам, що Христові дана є всяка власть на небі й на землі: Псал. 110, 1, Ефес. 1, 20 - 21; Д. Ап. 10, 42; 17, 31.

Пит 106: Яке значіння має для нас Христос, як наш Заступник?

Відп.: Факт Христового заступництва за нас перед Богом запевнює нам прощення усіх гріхів, отже через Нього маємо поєднання з Богом: II Кор. 5, 19 - 21; I Йоан 2, 2; Тит. 2, 14.

Пит. 107: В який спосіб може звичайна людина здобути для себе спасіння, заслужене через Ісуса Христа?

Відп.: Звичайна людина власними тільки силами не може здобути для себе спасіння, заслуженого нам Ісусом Христом. Буде воно для нього зовсім безкорисним, якщо Бог через Духа Святого не допоможе йому і не пристосує його до прийняття спасіння для себе. Йоан. 6, 65; I Кор. 12, 3; Рим. 3, 9.

Пит. 108: В який спосіб Бог відкриває нам, хто є вибраний до спасіння?

(Далі буде).

Р і з н е.

Що діється в радянській Україні.

(Вісті з більшовицького „раю“).

Подаємо в скороченні витяги з листів, одержаних у Польщі з радянської України, а також інші певні відомості звітти, які яскраво маюють страшенне положення нашого народу під владою антихристів. Із цілком зрозумілих причин не подаємо ні прізвищ, ні назв місцевостей, звідки одержано листи й відомості. Ось що пишуть:

„Мир вам дорогі брати й сестри! Я звертаюсь до вас з великою проською відносно харчів... годуємося одним лущинням та жолудями, і просимо Господа, аби дав дочекатися щавлю та іншої травички, котру можна їсти (лист писаний на весні)... ми вже пухнемо з голоду... пуд житньої муки коштує 260 карбованців) себто 130 долярів за 16 кіло. Прим. редакції); пуд картоплі 60 - 70 карбованців. Дуже велика дорожнеча... зарібки рідкі, майже нема: можна заробити 4 і 5 рублів денно, і це не завжди й не кожен... словом, коли не дочекаємося помочі від вас, любі брати й сестри, то доведеться загинути разом із моїми трьома діточками й жінкою. Бог свідок, Він знає моє горе... прошу вас, не покиньте мене без помочі...“

У відповідь на цього листа батьку цього віруючого брата послав йому 5 дол., хоч сам є теж бідний. Збір у П. зібрав 50 зол., а збір М. 25 зол.

У другому листі пишуть таке: „в нас велика дорожнеча. Багато людей умирає, ховати нема кому. Вірте, тату, що вночі спати не може, так докучає голод. Маю страх за моїх дітей, бо такі, що ловлять дітей та їдять їх. Люди ходять по картоплинню й шукають бодай згнилої картоплі. У самому Житомирі їздить тягарове авто та збирає мерців, або тих, що попадали

з голоду й лежать по вулицях. Отож, бувають випадки, що ховають живих. Трапляється, що здорові ще відбирають таких і віддають до шпиталів. Але в шпиталях не легше, бо лікарі ради не можуть дати. На селі як хто помре, то так і лежить часто на ліжку, або на печі, і часом труп лежить і тиждень і два, бо здорові не мають сили злізти й поховати мертвого...“

23 квітня до села Гильче втік до батька з України один селянин, який у присутності бр. Защика оповідав: „ах, як тяжко жити під владою безбожників! Як не переміниться стан, то весь нарід загине, бо завжди по живих машини молотять збіжжя і потім забирають зерно й ніхто не знає-куди. А людям, що працювали ціле минуле літо, видавали відразу фунт з чвертю хліба на день, а біля Різдва по чверть фунта, а в березні ц.р. одну чвертину фунта на 3 дні — живи як хочеш... Купити якби хліба то неможна, бо пуд житньої муки 260 руб., пуд картоплі — 70 карб., а лущиння від картоплі військо продає по 35 карб. за пуд. Одежі й взуття нема, за Бога їде не кажи, біда чорна. Коли б я не вірив у Бога, то давно пішов би грабувати, як інші. Такий то Господній допуст...“

Подав Ів. Підгорецький.

Від редакції. Ці листи та оповідання тільки підтверджують те, що пишуть газети та оповідають утікачі. Віруючим там теж не легше тілом, зате вони хоч мають надію на життя вічне й спасіння. Тому вони легше переносять і голод, і переслідування. Наднях редакція одержала листа від одного віруючого брата з радянської України. Брат тільки з журбою повідомляє, що „за біблію в нас трудно, не друкують; кінчаємо старі“...

Молимося за людей, що по тім боці кордону, особливо, за наших братів і сестер, яких так мучить влада диявольська.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди,“ як рівнож і передплату просимо керувати на слідуєчю адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютый.

Конто чекове Р. К. О. 62.709

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодинокі число — 40 гр

Ч. 8

Серпень

1933

Розвага.

*Коли тяжко тобі, брате,
Стане в світі жити,
Коли тебе й батько й мати
Не стануть любити;
Коли рідня та сусіди
До твоєї хати
Не заглянуть й поза очі
Будуть проклинати;
Коли стане село всеньке
Проти тебе в лаву,
І рознесе про тебе всюди
Лиху, чорну славу...
Тоді стій, мій брате, твердо
Й світи серед ночі,
Щоби й батько, й мати, й люди
Розглянули очі,
Та й побачили те світло,
Що в тобі так сяє,
І poznали би, що Бог їх
Теж спасти бажає...*

*А. Цапюк
Забороль, Волинь*

Із листів до „П. П.”

Рокитно, Підляшшя, Польща.

Дорогі брати, працівники „П. П.”! Коли наш гурток молоді отримав ч. 6 журналу „П. П.”, то наша молодь дуже зацікавилася тим, що там є нового. Відразу звернули увагу на статтю „Заклик”. Ми подумали, що цей заклик може й нас торкається. Коли я перечитав братам і сестрам той уривок, коли перечитав запитання редакції, що робити з „Післанцем Правди” — чи зменшити його, чи зовсім припинити видання його, то серед молоді настала тяжка хвилинка мовчанка. А потім усі сказали: ні! „Післанець Правди” не повинен замовкнути! Маємо зараз же надіслати хоч трохи грошей, аби підтримати журнал, цього самотнього працівника на українській ниві, що так дорогий для нас! Світовий кризис здушив усіх, а в тому числі й нашого дорогого працівника. Як він замовкне, то хто ж до нас на Підляшшя прийде й заговорить до нас нашою рідною українською мовою? Ніякі проповідники-українці не приїдуть до нас, бо далеко, і тільки один „Післанець Правди” має до нас доступ і дванадцять разів на рік прибуває до нас за чотири (4) злоті. Щож буде, як і він перестане завітати до нас? О, ні! Дорогі брати й сестри, і ви, усі члечачі „Післаниця Правди”! Підтримаймо наш журнал, хто чим може! Відкриймо своє серце й кишеню й підемо відразу на пошту, аби вислати передплату за „Післанець Правди”. Поки живемо тут на землі, то все потрібне нам для життя можемо дістати тільки за гроші. Одне тільки спасіння приніс нам Христос даром, і тільки тому, що любив нас — грішників і любить нас — спасених. Коли нам Господь дарував таке велике багатство, як спасіння, і коли ми щодня витрачаємо гроші на марні земні речі, то чи ж пожалуємо чотирьох злотих на рік за наш рідний журнал? Нехай допоможе вам Господь, аби ви всі могли відгукнутися на заклик „Післаниця Правди”!

Іван Ювко.

Вілінгтон, Альберта, Канада.

Третій рік вже йде, як я працюю з Рос.-Укр. Союзом в північно-східній Альберті. Праця досить тяжка, але з Божою поміччю прогресує. „Післанець Правди” багато пома-

гає нам у праці: усі наші брати й сестри читають його із зацікавленням. Від нього вірним не тільки по мові, але й по духові. Тому я й усі мої брати тут любимо „Післанець Правди”; також молимося як за нього, так і за роботу, яку він репрезентує. Сердешно бажаю успіху й надалі Вам особисто й усім Вашим співробітникам у Господі. Надсилаю 4 долари від себе, брата Г. Котт (за 1932 р.) і від брата Іл. Антонюка (за дві числі). Дякую за „Післаниця”. Вітаю всіх в Ісусі Христі;

брат Я. Приходько

Бутлер, Сп. Шт. Півн. Америки.

Дорогий у Христі брате! Дякую Вам, що Ви не перестали вислати мені „Післаниця Правди”, хоч моя передплата вже давно була скінчилась. Щомісяця я одержувала його, і скільки радости він приносив мені! Коли я перечитувала про знайомі мені місця й братів, я почувала себе неначе в Галичині. Коли читала про те, як бр. М. Гітлін, із котрим ми тут раділи в Америці, і бр. І. Семенина їздили по знайомих мені місцях — Тернопіль, Збараж, моє сусіднє село Кобиля — яка я рада була, читаючи, як діти Божі славлять Господа! Іншим разом я читала, як одна сестра померла в Кобилі і як відбувався похорон... Я дякую Богові, що вже й у нашій темній кутку світить світло Боже. Тепер в Америці дуже тяжкі часи, а до того ще й мій чоловік відійшов у вічність і залишив сиротами мене й десятеро дітей. Але я дякую, що Господь мене не покинув, і я прошу Вас — висилайте мені „Післанець Правди”. Я не тільки сама його читаю, але й даю його читати другим, і хотіла би підтримати той мій рідний журнал. Тому посылаю Вам 4 долари за себе й за трьох передплатників, що я їх приєднала для „Післаниця Правди”. Хай Господь благословить Вас на ділі Божому.

Ваша сестра М. Пирожок.

Комарів, Галичина. Вітаю видавців „Післаниця Правди”, усіх працівників його, а також усіх віруючих. Бажаю успіху в праці. Нехай Господь благословить своє велике святе діло й нехай надалі допоможе розсилати вам журнал поміж українським народом. Я дуже радий, що одержую цього великого приятеля, бо він потішає мене й у найбільшій горю. Через нього я довідаюся про працю Божу в цілм світі, за що складаю щирю подяку Господеві. Надсилаю передплату.

В. Кошій

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 8

Серпень 1933 року

Рік 7

Ходження й мова християнина.

Коли це є все правда, про що ми писали в попередніх статтях про життя, заховане в Христі Ісусі, то наслідок такого ходження й розмови буде безперечно помічним, і людина, що стала на такий шлях життя, правдиво буде особливою людиною й ревнителькою добрих діл.

Один молодий віручий, котрий тепер вже з Господом, написав був до свого приятеля ось такі слова: „коли ми сталися Божими свідками, то повинні так жити, як слово Боже нас навчає, бо світ біблії не читає, а стежить і читає наше життя. Від цього буде залежати їхнє вірування в Господа Ісуса і прийняття Його, як свого Спасителя. Нинішній вік є віком фактів. Усі змагання науки щораз скеровується від звичайних теорій до реалізації — до фактів життя. Отже, коли ми хочемо, щоб життя наше духовне зробило поступ в нинішній добі, ми повинні пориватися цілим серцем до того, щоби наше вірування не було тільки теорією, а справдешніми фактами. Ми повинні показати перед критичним думанням нашого віку правдиві факти життя, показати, що Бог дійсно перемінив нас своєю силою, „по благоволінню хотіння свого“.

Отож, моє найщиріше бажання є — висловити погляд на те, які повинні бу-

ти овочі життя, що про них було згадано, а також поглибити в серцях тих, що будуть читати ці рядочки, їхню відповідальність „нинішнього поклику Божого в Христі Ісусі“.

Пишу ці рядочки до декотрих із вас, як приятелів і товаришів по вірі. Вірю, що ми, перечитавши ці статті, почуємо в серцях наших більше зацікавлення один до одного і зможемо спільно висловити хвалу „Покликавшому нас із темряви у дивне своє світло“. Отже, як приятель і товариш по вірі, я, пишучи ці рядочки, перепрошую, що торкатимусь щоденного життя. Може декому буде здаватися зайвим та непотрібним торкатися дрібниць, але з таких дрібязкових речей складається все наше життя.

Насамперед із жалем мушу ствердити, що нинішнє християнство є на дуже низькім рівні духовного життя. Дуже мало можна знайти справдешнього святого, присвяченого Богові життя. На тих людей, що живуть дійсним духовним життям, більшість так званих християн дивиться як на якусь дивовижу з погордою. На щастя, більшість послідовників Ісуса Христа є задоволена таким відрізненням від світу життям і щиро його дотримується,

Правда є й те, що світський чоловік, дивлячись на таке життя, не бачить жодної різниці поміж життям своїм і такої духовної людини.

Ми, які почули поклик Божий, щодо цілковитого посвячення свого життя Христові, не можемо поступати інакше. Ми маємо вийти зо світу, і маємо бути відділеними від нього, і не маємо піддаватися світові ні нашим характером, ні життям. Ми маємо бути прихильними до небесних речей, а не до земних і повинні „шукати перш царства Божого та правди Його.“ Ми повинні залишити все те, що може нам пошкодити в слідуванні за нашим Господом. Ми повинні ходити у тім світі так, як ходить наш Спаситель, що сказав: „Ідіть за Мною“ (Мат. 4 : 19). В нас повинні бути такі думання, як були в нашого Господа. Як подорожні й чужинці на цім світі, ми маємо бути цілковито відділені від тілесних похотей, що воюють проти нашої душі. І як вояки Христові ми не маємо бути зв'язаними внутрішньо ніякими ділами світу, аби догодити Тому, Котрий нас покликав бути вояками Його. Ми маємо здержуватись від усякого зла, що до нас наближується. Ми маємо бути один до одного чемними та ніжними, прощаючи один одному, як „Бог простив нам в Христі Ісусі.“ Ми повинні бути лагідними, тихими та слухняними, не стоячи за свої власні права, а за права других. Все, що любимо, ми не повинні любити для своєї власної слави, але для слави Божої. Ми повинні все підпорядкувати Господеві, бо Той, що нас покликав, є Святий, і ми повинні бути також святими в усіх поворотах нашого ходження й мови бо є написано: „Будьте святі, бо Я свят.“ (1 Пет. 1 : 16).

(Докінчення буде).

В. Перетятко.

До праці.

*Сійте, браття, слово Боже,
А сестри — моліться;
Доки літо, хто як може —
На ниві трудіться.*

*Дні погодині, сонце гріє,
Ниви наливають,
Все на полі хутко спіє,
Вже й коси співають.*

*Праця, праця скрізь чекає:
Полоть, підгортати;
Там бадилля виростає —
Треба його рвати.*

*Не лінуємось: встаньмо рано,
Як стукне в віконце
Промінь, в золото прибраний,
Що прибіг від сонця.*

*Роса срібна нам всміхнеться,
Колос чоло схилить,
Серце радісно заб'ється
Й повільно смутку спинить.*

*Помолімся, і до діла...
Не гаймо й хвилини!
Нива вже пополовила
Й жде серпа й машини...*

*Хоч і тяжко працювати,
Та це ж наша доля...
Значно гірше — лінуватись
І спати в неволі...*

*Л. А. Николишин.
Луцьке, Волинь.*

Брате й сестро!

Осінь — найдогідніший час, коли ти можеш заплатити свій борг за „ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ“
Подбай же про твій обов'язок!

Закон Христів

„Оцеж, усе, що бажаєте, щоб робили вам люди, так і ви їм робіть; це бо є закон і пророки“. Мат. 7: 12.

В таких коротких словах з'ясував Спаситель світу підставове право царства Божого на землі, себто право держави, де, по словах ап. Павла, не виключно матеріалізм (себто їжа й питво) має бути ціллю життя, але право держави, в котрій громадяни живуть в мирі, згоді, правді, задоволені життям; ціллю життя котрих є піднесення свого духа догори, до Бога — Творця; право держави, в котрій люди стають братами, словом, Господь у повищих словах каже про своє право, а не про те людське, яке знайшло свій вислів у латинському прислів'ю „*homo hominī lupus est*“ (людина для людини є вовк).

Цікаво, що дві тисячі літ тому, як таке ідеальне право було дане людям, а люди ще й досі не запровадили його до життя. Чи ж насправду неможливе воно до зреалізування? Щоби на таке питання відповісти, треба трохи подумати й розібрати ті золоті слова, треба скинути зо здорових очей окуляри, що туманно представляють навіть ясну річ. Коли розмовляєш із людьми на тему царства Божого, то мимоволі маєш вражіння, що право Боже зобов'язує Бога, вояцтво небесне, а також давно умерших святих угодників і не має нічого спільного з сучасною людиною. Щастя наше, що Спаситель свої слова, записані в тому віршикові, заадресував до людей. Притім нетреба розуміти, що слова ті торкаються виключно християн: дуже часто можна почути, як невірний пригадує віруючому, що те або інше нам неможна робити.

Наприклад, він каже: вам неможна сваритися, клясти, битися й т. д. Той невірний бідолоха забуває, що ті слова торкаються передусім його самого, а також і того, що переступає їх. Задовго до Христа подібні слова висказав мудрець Конфуцій та Гіллель, жидівський учений рабин.

Розбираючи ті святі слова, бачимо, що вже перше слово **все** ясно показує, що слова ті є найкращою мірою в кожному життєвому питанні, навіть найбільш складному, байдуже — чи то в житті родиннім, громадським, торговельнім, політичним, науковим чи духовним; слова ті є тим мірилом математичним, що за ним розв'язуємо найтрудніші задачі. Тут дає Ісус повну волю чоловікові, кажучи, „що бажаєте“. Не відбирає від нас дорогого скарбу свободи, а заохочує до праці над собою, дає раду... робіть ближнім так, як ви хотіли би, щоби вони вам робили. Зайве тут усяке мудрування: річ зрозуміла, що ми бажали би, щоби нам люди робили якнайкраще. Хто б то не хотів, щоби його всі шанували, хвалили, помагали, йому, співчували, слухали його, коротко кажучи — любили, бо в тому слові міститься усе, чого бажемо для себе. Справою значно тяжчою до розв'язання є слідуєчі слова: так і ви їм робіть. —

Словам тим відповідає наша українська приповідка: „Добрий кожух, та не на мене шитий“. Ціла непрактичність тих слів є в тому, що вони торкаються кожного з нас особисто. І тут бачимо, що ці не тільки піднесені, але навіть святі слова, коли доводиться їх застосувати самому в житті, вмить тратять і всю свою вартість, і, навіть, свою святість. У цьому є з'ясування того, що двадцять сторіч добігає до кінця, а люди не виповнюють цього золотого правила, і дітей не заохочують до нього. Бож треба від себе починати. Люди не

дбають про небо на землі в їхньому житті, а живуть у пеклі, безодні гріха, і своїх дітей у ньому лишають. Царство Боже уважають за щось далеке, не життєве, що живе тільки в мріях. Забувають, що це слова життя, повного радості Духа Святого, життя, як особистого, так і загального. Слова ті в скороченню звучать: „Зразком будьте“. Покажіть передусім ви, батьки й матері, ви, вчителі, провідники й керівники, своєму меншому братові в Христі, своєму синові і донці в практичному життю те, чого бажаєте від них. Засвітіть світлом правди, любови, рівности, братства і свободи, щоби діла ваші було видно. Ох, яка далека дорога від вуст до рук, від слів до чину! Але Бог вимагає від нас діл, бо „не кожен, хто говорить до Мене: Господи, Господи! увійде в царство небесне, а той, хто чинить волю Отця Мого, що в небі“ (Мат. 7:21).

Найкраща віра, якщо вона діл не має, мертва є, бо діла то — овочі, що свідчать про вартість віри.

(Докінчення буде).

*І. Журило
Камінка Стр., Галичина.*

Порівняння.

Коли славетного гіндуського проповідника Сундар Сінґа спитали, чи він не гордиться тим, що його слухають тисячі людей, гіндус відповів:

„Як Христос в'їздив до Єрусалиму, люди розстинали свою одіж і кидали одіж, пальмове галуззя й квіти на дорогу, що нею мав проїжджати Господь. Ісус сидів на ослі. Ноги Христа не торкалися квітів; на одіж та на квіти ступав осел. Смішно було би гадати, що осел лічив, що це в його честь так оздоблено, уквітчано та причипурено вулиці. Нерозумно також гордитися людям, що несуть на собі ім'я Христове. Честь і слава, що їм віддають, відноситься не до них, а до Христа“.

„Нема іншого імени“.

*„І нема в нікому другому спасіння, бо й нема іншого імени під небом, даного людям, що б нам спасатись ним.“
Діян. 4:12.*

Спасатись. Нема людини, щоб не шукала спасіння. Світ повний нещастя, неспокою, болю й горя. А людське серце прагне щастя, спокою, втіхи, спасіння. Одначе застановімся: де шукає чоловік того? — У своїй силі, або в інших Божих творивах.

Чи знайде він там?

Ні!

Джерелом усякого нещастя є гріх. Цілий світ лежить у грісі. Чоловік одначе не хоче бачити цього. Він своєю силою хоче розв'язати кожне питання, що його мучить. Нею він хоче також спастись. Чи може одначе грішник спастись сам від свого гріха? Чи спасе його й інший чоловік, коли „бо всі згрішили й лишені слави Божої“ (Рим. 3:23) і „нема праведного нікого“ (Рим. 3:10). — Хвала Господеві нашому за те, що Він звелів нам звіщати, що люди будуть спасені без заслуг, з Його ласки, викупом, що є в Ісусі Христі (Рим. 3:24).

Пам'ятаймо отже, що тільки один може нас спасти: Ісус Христос. Він же хоче кожному дарувати спасіння, хто тільки прийде до Нього з розбитим серцем (Пс. 147:3).

Тільки Христос може нас урятувати, Він бо заплатив за гріх усього свого народу. „Він же поранений був за гріхи наші, і мучений за беззаконня наші; це кара за ввесь світ наш упала на Нього, і ми Його ранами оздоровлені“ (Іс. 53:5). Тому, коли нам тяжко на душі, спішим до Ісуса. „Шукаймо Господа, доки можна знайти Його“, (Іс. 55:6) і тоді визнаваймо перед Ним свої гріхи: „Задля ім'я Твого, Госпо-

ди, прости вину мою“ (Пс. 25 : 11). Він же вислухає, Він простить, Він обдарує нас своєю ласкою. І спокій запанує в нашому серці, бо Він прийшов на те, що б ми життя мали (Йоан. 10 : 10).

Шукаймо спасіння не у власній силі, не в інших Божих творивах, бо нас урятувати може тільки Христос. Шукаймо отже в Нім одним нашого спасіння, а не повстидаємося того навіки (Пс. 71 : 1).

*Проп. Г. Т. ф. Минстер.
Драхтен, Голляндія.*

Що діяти з гріхами?

Це питання є дуже важне для кожного з нас, бо ми всі є учасниками того зла, що в житті нашому виявляється й росте. Багато людей не надають належної ваги гріхові. Коли ми будемо його легковажити, він потім накоїть багато лиха нам і може нас навіть знищити.

Є багато людей, що намагаються свій гріх забути. Недавно у вагоні одна пані викладала своїй сусідці думки про своє життя. „Ваші думки є дуже гарні, моя люба пані, але скажіть, що ви чинитимете з вашими гріхами?“ — запитав подорожній, що сидів біля пані. „Ну, про гріхи я муситиму забути,“ відповіла жінка. „А чи є це для вас можливе?“ знову запитав подорожній. Пані нічого не сказала, але сльоза, що з'явилася на очах пані, була відповіддю на його питання. Темістокл, славетний гетьман атенський, говорив: „найбільша умілість на світі — вміти забути.“ Але хто ж із людей має цю умілість? На землі тільки-деякі, а в вічності — ніхто! За багатцем, що до пекла не міг взяти з собою свого багатства, пішла його пам'ятливість, і вона нагадала йому про його життя на землі. Це той чер-

вяк, що не вмирає, це той огонь, що не вгасає.

Уявімо собі, що ти один із тих, що здоліють забути свої гріхи. Ти спокійно вмиратимеш, знаючи, що ті гріхи не підуть із тобою до труни. Але вони підуть із тобою до вічності. Там забуття вже має кінець... „Також бачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед Богом, і розгорнуто книгу; ще іншу книгу розгорнуто, то є життя; і суджено мертвих із того, що написано в книгах, по ділах їх“ (Одк. 20:12). Там записано ціле твоє життя з усіма гріхами й неправдами твоїми. Не намагайся забувати своїх гріхів. Є щось ліпше, як це забуття: це — відпущення гріхів...

Є знову люди, що відмовляються від своїх гріхів і кажуть, що вони є безгрішні. Іди в світ поміж люди і спробуй знайти бодай одного грішника. Якщо підете до людей вищої кляси й почнете говорити про їхні гріхи, вони образяться й кажуть: „Ідіть до в'язниці та й шукайте там грішників!“ Якщо підете до тюрми, то й ті люди, що сидять там, відмовляться від своїх гріхів і ніхто себе винним не хоче признати: „правдивих злодіїв поліція залишає на свободі, а нас без жодної причини замкнула до в'язниці“, так кажуть вони.

Доки ми до своїх гріхів не признаємося, нема нам ні спасіння, ні помочі. Ти мусиш признатися до того, хто ти є. Називай кожен твій гріх справжнім його ім'ям і намагайся тільки одного: аби позбутися того гріха. Тоді відпущення й спокій буде тобі нагородою. Є багато нещасних людей, що дарма шукають спокою і в той же час або закривають свої гріхи, або відмовляються від них, замість того, щоб признатися до них.

Є також і діти Божі, що не мають спокою і завжди почувають, що в їхньо-

му життю щось не в порядку. У таких віруючих є принаймні один невідпущений гріх, і тому їхнє сумління не має спокою.

Є знову люди, що нічого не роблять із своїми гріхами: ані відмовитися від них не можуть, ані забути їх не здоліють. Вони спустилися на рішення долі й чекають, що з ними буде. Є й такі люди, що коли їм скажете про спасіння їхньої душі, то вони потім спати не можуть через тривогу; і в майбутньому вже обминають віруючих людей, аби тільки не спіткатися з ними. Много є людей, які тільки тоді, коли вже однією ногою стоять у гробі, тоді хапаються за проповідників, або, взагалі, за віруючих людей. Тоді вже буває пізно. О, бідні люди, що не вважаєте на своє спасіння і тому передвами навіки замикається небесна брама! О, погляньте просто до очей тому питанню: що діяти з своїми гріхами? Цар Давид так казав колись Господеві: „Я виявив гріх мій перед Тобою і не покрит несправедливості моєї. Я сказав: признаюся перед Господом в переступах моїх, а Ти, Ти прости несправедливість гріха мого.“ Давид намагався забути про свій гріх, але даремне: „Як я мовчав, ниділи сугави мої від зідхання цілий день. Бо цілий день тяготіла на мені рука Твоя; соки мої висохли, як під літню спеку“ (Іс. 32:3-5).

Що визволило його з того страшного пекла? Не його молитви, ані його сльози, але тільки те, що він визнав перед Господом свої гріхи. А як тільки визнав, Господь зараз же відпустив їх.

І ні для тебе, ні для інших людей нема іншої дороги. Иди до світла Христового із своїми гріхами, визнавай свою провину і досягнеш відпущення гріхів. І тоді питатимеш слова Божого, що Господь вчинив із твоїми гріхами, і воно тоді від імени Бога відповідь так: „Я, Я сам із ласки затираю проступки твої за-

для себе самого, та не пам'ятаю гріхів твоїх“ (Іс. 43:25). Ти почувеш далі таке: „Так, Вія ізнову змилосердиться над нами, зотре беззаконність нашу. Ти вкинеш у глибін морську гріхи наші“ (Мих. 7:19). „Та ось — гіркість моя вийшла мені на добро: Він вирвав душу мою від ями погибельної, кинув позад себе гріхи мої“ (Іс. 38:17). „Ось агнець Божий, що бере на себе гріхи світу“ (Йоан. 1:29). „Коли визнаємо гріхи наші, то Він вірний і справедливий, щоб прости нам гріхи й очистив нас від усякої неправди“ (1 Йоан. 1:9).

На тій підставі, що Ісус стався жертвеним ягням, що провини наші й кару за них узяв на себе, Бог може й хоче прости кожному з нас, хто гріхи свої визнає й відпущення за них прохатиме.

Хочеш знайти спокій, тужиш по відпочинку, — мусиш шукати відпущення гріхів. Господь простягає до тебе руки свої, Він ласкає душу твою, Він спокоем наповнює серце твоє. Він дає тобі можливість ходити в новому житті, Він дає відпущення гріхів і життя вічне.

*Й. Шкула
Америка.*

Яка є засаднича різниця між першими християнами та сучасними віруючими?

Перші християни „продавали маетки та достатки свої й ділили їх (гроші за продане) на всіх (убогих), як кому було треба (Діян. 2:45). — Сучасні віруючі, котрі можуть, набувають маетки та достатки, а котрі не можуть, то, принаймні, щиро їх бажають. І чим хто багатший, тим про більше ще багатство дбає (бувають винятки, що так не роблять, але їх дуже мало).

Істинно: це велика різниця й сумне явище. —

Що може християнин робити для Христа і ближніх?

— Апостол Павло відповідає: *Все* здолію в Христі, що мене покрепляє” (Филип. 4: 13).

Тому то той, хто каже, що, будучи віруючим, не може робити чогонебудь для Христа, не говорить правди. А хто дійсно не може жити за Христовою наукою, терпіти за неї, трудитися й жертвувати з достатків своїх для її поширення, той ще не є в Христі Ісусі, не має Його сили, а отже не є ще християнином.

Християнин може все для Христа зробити, навіть життя своє покласти за Його правду.

Дорогий Читачу! Чи Ти є таким християнином? *Л. К.*

Навернення.

1. Я народився в с. Коростовій на Волині 25 травня 1910 року. Охрестили мене маленького в православній церкві й, як я потім довідався, було при моєму хрещенню двох свідків, що обіцялися виховати мене за доброго християнина. Та й виховали!... Ніколи потім вони й не згадали мені про Христа. Коли я мав 10 років, моя мама відійшла до вічності. Тато з великої розпуки спочатку дуже побивався, але потім, побачивши в її смерті досвідчення від Господа, віддався Йому на службу й почав свідкувати про Христа в нашому селі Глупанині. Та я зненавидів слово Боже й правду Його; не допомогло мені й те, що хрищені тато й мама колись ручилися за мене. З тієї ненависти покинув й я батька, і рідний дім та й пішов у світ-за-очі вчитися ковальського ремісництва. У душі й у жигтю я був правдивим безбожником. Працюючи ввесь час, я заробляв досить грошей, але все віддавав дідькові, котрий робив зо мною

так, як із тим чоловіком, що йшов з Єрусалиму до Єрихону; обдерши мене, поранивши моє серце, покинув мене на роздоріжжі світу цього. Але Госнодь, бачачи мої рани, змилосердився наді мною й послав Сина свого, котрий стався й моїм Спасителем. Бувало, працюю в кузні й чую, як хтось співає ті пісні, які я так ненавидів удома. І щось ворушилося у моєму змученому серцю. Будучи в Пłosці, зайшов я якось до бр. Ф. Назарука та й подумав, що трапив до самого неба: молоденькі сестри почали мені грати та співати святих пісень, а наприкінці запросили мене до спільної молитви. Я став навколiшки й у душі моїй вирішив віддатися Господеві. 1930 року в с. Глупанині я прийняв св. хрещення від бр. В. Волянського.

Славлю мого Спасителя за Його любов і спасіння, а також за те, що Він дозволив і мені побувати на біблійних курсах у Пłosці. За Його допомогою я вже почав й іншим свідкувати про Нього. Прощу молитися за мене.

*Олекса Маркевич,
с. Глупанин, Волинь.*

2. У нашому селі довгий час проповідувалася євангелія, але я на це не зважав і щонеділі йшов до коршми. Один раз, ідучи туди, спіткав я на дорозі бр. Бенся. Він спитав мене, куди я йду, а, довідавшись, що йду до коршми, спитав мене, чи я християнин? Я зо злістю відповів йому: „а хіба ж ти не знаєш, що я правдивий християнин, бож належу до католицької церкви?“ Тоді він, не звертаючи уваги на мою злість, лагідно запросив мене на зібрання. Я згодився, і ми обоє пішли туди. У зібранні в той день проповідував бр. В. Перетятко, що приїхав із Рави Руської. Він говорив про страждання Христа, і щось ударило в моє серце. Від того часу почав я вже ходити на зібрання й пізнавати слово Боже. Господь відкрив мої очі й відкрив мені не тільки двері до спасіння, але й дорогу до премудрости своєї: колись я не вмів навіть читати, а тепер ще й другим читаю про Христа. Велика невимовна радість тремтить у душі моїй — аджеж і я став учасником страждань Христових і вірю, що буду з Ним вічно, бо ап. Павло

каже: „Коли терпимо, з Ним і царюватимемо“ (2 Тим. 2 : 12). Мої любі брати й сестри! Молімося один за одного, щоби Господь ще більше з'єднав нас своєю любов'ю й зміцнив у духовному житті.

*М. Задоріжний,
с. Майдан, Галичина.*

3. Дякую мого Господа, що відкрив мої очі й відкриває нині мої вуста, аби розповісти про моє навернення. Коли я була невіруючою, моя рідна сестра нераз просила мене відвідати зібрання віруючих. Але я завжди відповідала, що я тепер є зайнята судовою справою й не можу повернутися. Але, ось на щастя, стрався наді мною суд Божий: я тяжко й небезпечно заслабла. Почали боліти та руйнуватися мої легені. Почала я шукати порятунку, перебувала в багатьох лікарів, що давали мені багато порад, але не давали полегшіння. Як та бідна євангельська жінка (Мар. 5 : 26), витратила я все на лікарів і, нарешті, аби купити ліків, спродала навіть останнє полотно. Та наприкінці й лікарі відмовилися мене лікувати. Якось один доктор, розвідавши моє здоров'я, сказав мені: „Дарма ви витрачаєте час і гроші: вас чекає неминуча смерть — у вас катар верхів обох легень“... Тоді я звернулася до останнього Лікаря, до Христа Спасителя, й у Нього почала шукати зцілення душі й тіла. О, радосте моя! Він почув мене, зцілив не тільки душу, але й тіло, що йому загрожувала хутка смерть, і подав мені свою руку допомоги. Усім читачам „Післанця Правди“, котрі ще не прийняли Господа, я раджу від усього серця: прийміть Його до своєї душі! Не чекайте суду Божого над собою.

Т. С. (Коростова, Волинь)

4. Я хотів би поділитися з вами радістю, котрою Господь в день мого каяття наділив мене. Колись і я був невіруючий. Але якось одна віруюча сестра почала мені свідчити про свого Спасителя й про Його скорий прихід. Її слова розбили моє серце, так що я забув про все на світі й міг думати тільки про Господа. Читання Мат. 24 ще більше вразило мою душу. Коли я заслаб і смерть заглядала мені

в очі, мене обхопив страх, і я вирішив, що, аби не вмерти, піду на зібрання, що відбувалося у віруючого сусіди. Коли вперше я прийшов туди, почув там про живого Христа, що пролив свою святу кров і за мене. Тоді я й віддався на вічну службу Господеві. Спочатку диявол відстрашував мене від Церкви Божої: доводилося мені терпіти від батьків гоніння за Христа, але я радів, що Господь сподобив мене ласки бути гоненим за Його правду. Тепер, коли Господь подарував мені вічне спасіння й життя, я бажаю кожній блукаючій у гріхах душі знайти Джерело вічної Правди. *Дмитро Маринчук,
Стецева, Галичина.*

На початку VII віку до Британії (сучасна Англія) прибув із Риму від папи архієпископ Августин, що мав запровадити в стародавній простій британській церкві римські порядки. Він приїхав оточений розкішшю та пихою і запросив до себе на нараду британських презбітерів (єпископів), що вбиралися й жили так просто, як і всі пастухи, члени британських зборів. Не знаючи, як їм віднести до нового архієпископа, презбітері пішли порадитися до одного пустельника. Пустельник дав таку раду: „якщо архієпископ людина Божа, то радьтеся з ним і слухайтеся його“. Тоді презбітері знову запитали, як їм довідатися, чи архієпископ є дійсно людина Божа? Пустельник відповів: „Як він перший вас привітає, то значить він — людина Божа“. Презбітері пішки пішли через гори до архієпископа. Той, побачивши бідних єпископів у заפורошеній пастушій одежі, віднісся до них згорда, як начальник, і почав без жодного привітання давати їм накази. Презбітері зрозуміли, що він не є людиною Божою, мовчки завернулися й пішли від архієпископа геть.

Навернення.

Від днів молодих проживав я без Бога,
В темряві й усяких гріхах пропадав;
Не мав я відряди й тієї дороги,
Яку нам Господь у Христі дарував.

Я вранці й увечері Богу молився,
І довгі моління по книжці читав...
Не раз і не два, як було якось збився,
Вертався назад, й тоді знов починав...

До Божих наказів цілком був байдужий,
Потреби в покаянню зовсім не чув!
Лукавством своїм зачернив власну душу,
Бо в серці моєму лукавий сам був.

Життям жив безпутним, розпусним, по-
[рожнім;

Любив викликати я жартами сміх,
Любив, як навколо сміялись безбожні,
І жартів своїх не лічив я за гріх.

Гріхом рахував забиття та злодійство,
А я ж цих жажливих гріхів не робив,
Тому життя власне лічив добродійством,
Себе і безгрішним і чистим лічив.

Ліга молоді, як той сон проминали...
Безжурно я жив, Бог терпів ще мій гріх...
Та раптом і в мене дні чорні настали:
Захворів я тяжко, знемігся та й ліг.

Настали години сумні, невеселі...
Тоді я про смерть і про Бога згадав...
Тоді пригадав собі вічні оселі,
Що Бог їх для вірних своїх вготував.

Почав я тоді — „О, мій Боже!“ казати:
„Прости мені, Спасе, мої всі гріхи;
„Прийми мене, Христе, до вічної хати,
„Не згадуй мені мої вчинки лихі!“

І Він милосердний і добрий — послухав,
Простив всі гріхи, від загибелі спас!
Тоді я пізнав, що Він батьківським вухом
Благання всіх грішних приймає всяк час.

Тепер я — спасений! Співаю, радію,
І вірю всім серцем у вічне життя,
І хочу як скорше про ту надію
Сказать усім вам, мої сестри й браття!

Всім людям бажаю — побачити Бога,
Бажаю віддатись всім серцем Йому;
А Він віджене від народів всіх злого
Й зруйнує всесвітню гріховну тюрму.

*Август Віллінс,
Арсентіна.*

Найвище добро.

Стягтя професора Генрі Друмонта.

(Продовження)

Ми здоліємо тільки коротенько розглянути складові елементи найвищого добра.

Любов є терпеливість. Це-звичайний стан любови, любови нечинної, любови, що чекає діла, що не квапиться, але покірливо та стиха вичікує заклик до праці. Любов давно терпить, усе витримує, усьому вірить, усього сподівається. Любов розуміє й тому терпляче чекає.

Добрість. Це любов діяльна. Пригадайте, скільки часу Христос віддавав для добрих діл, для того, аби простісенько робити добро. Половину свого життя Він просто віддав для того, аби люди були щасливіші, і допомагав їм то тут, то деінде. У світі є тільки одне, що є вищим над щастя, — це святість, але вона не є в наших руках; у наших руках — щастя тих людей, що нас оточують, і це щастя в значній мірі залежить від того, оскільки ми є добрі до тих людей. Один великий муж сказав: „Саме найбільше, що чоловік здоліє зробити для свого небесного Отця, це — бути добрим для інших Його дітей“. Не розумію я, чому в нас так мало доброти? Адже світ так потребує її, так легко бути добрим! Добрість так швидко впливає на людей. Її так довго пам'ятається! Робити її — оплачується з таким великим над-доставком, бож нема в світі довжника більш чесного, ніж любов.

Любов ніколи не спинається. У любові — й успіх, і щастя, і життя. Де любов, там і Бог. Хто живе в любові, той живе в Бозі. „Бог є любов.“ Отож, любіть. Не роблячи різниці, не розраховуючи, не відкладаючи, — любіть!

Розкидайте на всі боки любов до бідних — це не є тяжко; ще більш давайте її багатіям, які часами ще більш потребують її; але найбільше віддавайте її своїм близьким та рівні своїй — це найтяжче, — бо для них звичайно ми робимо найменш. Не є однаково: догоджати людям, чи радувати їх. Це й є стале й тихе торжество душі, що щиро любить. Я тільки один раз житиму на землі, усе, що я можу зробити доброго для людей, зроблю тепер же.

Відкладати неможна, бо ж я вже не вертати-му цією дорогою.

Величність. „Любов не завидує...“ Це вже любов, що змагається з другими людьми. За яке б добре діло ви вхопились, зараз же спіткаєте людей, що роблять це саме, — і роблять, напевно, краще від вас. Не завидуйте їм, Заздрість це — недобррозичливе відношення до людей, що йдуть одним із нами шляхом, це — бажання придбати для себе більше долі, а долю других людей обкраяти. Навіть християнська справа не забезпечує від нехристиянських почувань. Із усіх недостойних станів, до яких може впасти душа християнина, це — найпрезирливіший стан, що найлегше оволодіває нами, якщо ми не зміцнені даром величності. Тільки одному може завидувати правдивий християнин — це тому, хто володіє просторою, багатою та шляхетною душею, що не знає заздрости. Набувши це все, ви повинні ще пізнати

Смирність — себо умілість накласти печатку мовчанки на ваші уста й забути все, що доброго ви зробили. Ви були добрі, любов ваша непомітно перейшла до світу й зробила своє чудове діло; — сховайтеся ж знову в тіні й не розповідайте про те, що ви зробили. Любов навіть від самої себе ховається. Вона відмовлюється навіть від того, аби задовольнити саму себе. Любов не величається, не надимається.

П'ятий елемент, чемність якомсь химерно вбачити в цьому найвищому добрі. Це — любов у товаристві, любов щодо чемности. Любов „не осоромлює“. Дехто зазначив чемність, що вона — то є любов у дрібницях. Любов власне є ключем до чемности. Любов не може бути нечемною. Запровадьте найпростішу людину до вищого товариства, і коли в неї в серці великий запас любови, вона триматиме себе там цілком пристійно. Карлейл¹⁾, оповідаючи про поета Роберта Бернса, каже, що в Європі не було правдивішого джентлмена²⁾, як цей чоловік, що був звичайним хліборобом. Це тому, що Бернс усе любив — і квіти, і миші, і птахи, й усі великі й малі тварини Божі. Цей простий ключ відкривав йому двері кожного, найщильніше замкненого гуртка людей, і він так само вільно входив до палаців, як і до своєї

хатини над річкою Айрою. Людина, що любить, вже по своїй природі не може зробити щось нечемного, неблагородного. Та ж душа, що не любить, не співчуває й не дбає про других — вона ні до чого нездібна. Любов „не осоромлює“.

Безкористливість. Любов „не шукає свого“ Зауважте це: не вимагає навіть свого. В Англії люди, як і належить, надають багато ваги своїм правам. Але буває час, коли людина через відмовлення від своїх звичайних прав може доступитися вищого права. Але ж ап. Павло не просить нас відмовитися від наших прав. Вимоги любови значно вищі. Їй потрібно, аби ми й не шукали своїх прав, не знали про них, викинули з нашого життя всякий персональний інтерес. Від прав і привілеїв відмовитися не тяжко. Ці права часто не мають жодної вартости. Але тяжко себе віддати. А саме найтяжче — це зовсім нічого не шукати для себе. Коли ми шукали, купили, запрацювали, заробили щонебудь для себе, то ми вже взяли собі щось найкраще. Тоді вже не тяжко рештки залишити для других. — Але, не шукати нічого для себе, пильнувати не свого, а чужого — ось що найважливіше. Ти шукаєш величних справ? питає пророк: — не шукай їх. Чому? Та тому, що в справах та ділах нема величности. Єдина величність — у щирій любові. Навіть коли ти виречешся самого себе, то ти тим ще не зробиш нічого величного. Уся наука Христа говорить про те, що щастя не в тому, щоби набувати, але в тому, аби давати. Я повторюю, що — щастя не в здобуттю, але в даванні. Половина всіх людей шукають щастя на блудній дорозі. Вони гадають, що щастя в тому, аби мати, аби здобувати, аби їм служили люди. А щастя якраз у тому, аби давати, аби служити людям. „Хто хоче бути великим між вами, нехай буде вам слугою“ (Мт. 20:26) — каже Христос. Хто хоче мати щастя, нехай пам'ятає, що для цього одна путь: „Більше щастя давати, ніж приймати“ (Діян. 20:35).

Перекл. Т. Ж

(Далі буде).

**Коли любиш свій нарід,
то дбай, аби він
пізнав слово Боже
і свого Спасителя!**

¹⁾ Карлейл Тома — англійський історик, 1796—1871.

²⁾ Джентлмен — вихована людина, що бездоганно поводить з людьми.

„Отці місіонері“ наказують бити

У другій половині червня ц. р. відбулася у Ванькові (пов. Ліско) десятиденна греко-католицька місія. Про місію розповів мені один тамтешній селянин-католик, коли 24 червня ц. р. я, йдучи до братів на Підкарпаттю, переходив через село Ванькову. Ось що він мені сказав про „науку“, голошену на цій місії греко-католицькими місіонерами: „Отці місіонері наказували тисячам людей найбільш про те, щоб не приймати баптистів, ані їхньої літератури, та щоб з ними взагалі не мати ніякої сполучності, бо, мовляв, від баптистів можна „заразитися.“ — А якби з'явився якийнебудь баптист у нашій селі — оповідав селянин — то „Отці місіонері“ казали такого бити і прогнати з села. Та ми одначе того би не зробили, хоч ксьондзи так наказували, бо ми знаємо баптистів: вони є чесні й добрі люди, та побожні більш, ніж ми — католики. Дивно тільки, що ксьондзи кажуть бити невинних людей“ — закінчив розсудливий селянин своє цікаве, але й сумне оповідання.

Заповідь Божа каже: „не вбиватимеш“ — „Люби ближнього твого, як себе самого“ — „не чини другим того, що тобі немиле“ — а ксьондзи кажуть бити кожного, хто не додержується їхньої фалшивої науки та не йде за прикладом їхнього блудного життя. Як це погодити? Хто має рацію: ксьондзи чи слово Боже? Самі „Отці місіонері“ доводять про себе, що вони не є Христовими слугами, бо їхня наука противиться Христовій евангелії та християнській моралі. Вони є скорше слугами того, хто був душогубцем від початку і є ним донині, а хто це такий, то ласкаво прошу читача прочитати оці вірші з Йоан. 8 : 40 ; 44, а вони все з'ясує. Якби греко-католицькі „отці“ були слугами Христовими, то мали би Христового Духа і Його любов, а тоді напевно не казали би бити нікого — та ще й за слово Боже — а самі вивповняли би Божі заповіді й іншим радили би те робити. Я бажав би, щоб увесь наш український нарід міг почути великі слова апостола Петра, який свідкує: „Більше треба слухати Бога, ніж людей“ (Діяння 4 : 19; 5 : 29). — А ви, „отці місіонері“, будьте обережні, бо ті руки й ті палки, котрі ви підбурюєте проти баптистів, обернуться колись на вас самих. Сієте вітер, пожнете бурю, а до тієї ями, яку копаєте під баптистами, самі колись впадете. Схаменіться завчасу! Баптистивасівашого батька не бояться; їх і ворота пекельні не подужають (Мат. 16: 18).

Іл. К.

Питання для розбору самого себе

„Самих себе розбирайте, чи ви в вірї; самих себе визнайте.“

2 Кор. 13: 5.

1. Яке було би положення Церкви, якби всі чинили так, як я?
2. Яка була би внутрішня любов у Церкві, якби всі любили так, як я?
3. Скільки було би відвідувачів на зібраннях, якби всі ходили туди так, як я?
4. Яке було би молитовне життя Церкви, якби всі молились так, як я?
5. Яка була би збірка для діла Божого, якби всі жертвували стільки, як я?
6. Який успіх мала би Церква, якби всі члени жили так, як я?
7. Як би світ дивився на Церкву, якби всі члени жили так, як я?
8. Як би почував себе проповідник у праці Божій, якби всі відносилися до нього так, як я?
9. Як би почували себе в зібранні гості, якби всі відносилися до них так, як я?

*Із „Lumina Vieti“
перекл. К. Г. С.*

10. Що сталося би з „Післанцем Правди“, якби всі платили за нього так, як я?

Газети всього світу повідомлюють про страшний голод, що лютує на Великій Україні.

ВІРУЮЧІ!

На своїх зібраннях моліться за наших братів та сестер та за увесь наш нарід, що гине в більшовицькому пеклі!

*Чому існують на світі безбожники?
Тому бо, що існує Бог.*

Ліга націй.

30 квітня ц. р. у Детройтському зборі ми мали велику радість: до нас прибули запрошені нами члени так званої „Ліги християнських націй“ із американської церкви баптистів. Після кількох загальних пісень зайняв час провідник цієї ліги, що говорив про цілі та завдання цієї цікавої організації, яка поривається до єднання всіх народностей під прапором Христа. Потім почали промовляти представники народів, що входять до складу ліги. Перший говорив жид, що з відвагою свідчив про Христа, як свого особистого Спасителя. Потім представники інших народів говорили про те, як Христос знайшов і приєднав їх до спільної міжнародної родини. Під згуки мандоліни співалося духовних пісень. Молодь наша під проводом бр. В. Курівчака співала гарні концертні пісні. Те зібрання виглядало ось так:

Ось зійшлися українці,
Чехи, поляки та німці,
Росіяни, й шведи, й данці,
І жида й американці,
І ірландці, і англійці,
І шотландці і бельгійці,
І норвежці, і словінці,
Білоруси, серби й хінці —

Всі свідчили — говорили,
Як вони в житті блудили,
Без надії й без Христа,
І як їх любов свята

Всіх знайшла та врятувала,
І як гріх від них прогнала...
Всі зійшлись й раділи там,
Де є дійсний Божий храм.

Той, що з Бога народився,
Хто по вірі охристівся,
Хто з Господніх є дітей, —
Всіх любитиме людей —

Будь то жовтий, чорний, білий,
Він усім брат до могили:
Любить Бог людей усіх,
Ненавидить тільки гріх!

Християнських націй ліга —
Ій байдужа вся інтрига,
В ній політика одна:
Бити все, в чім сатана!
Нумо, діти України!
Хто із вас туди полине,
До тієї ліги — в ній —
Він знайде святий спокій!
І тоді сам лев той лютий —
Гріх не зможе нас ковтнути,
Зла ніхто не зробить нам,
Збереже Христос всіх сам!..

*В. С. Бойко
Америка.*

Н і ч.

(Продовження)

— Андрію! Голубе! Годі, заспокойся...
Ти розхвилювався... Але не забудь, хто ти, хто ми... Христа не забудь!... Дивися, я побитий, Софія поранена... Але... Цього' не треба... Прошу тебе... Іди ляж... Ти хворий...

— Пустити! Пустити! Мерзотники не повинні жити... Я знаю, ти правий... Але... де дядько Свирид?... Подушу їх...

Андрій майже непритомніє. Сідає в сінях. До хати прибігають студент Михайло з фельдшером.

Ніч чорна. Насуплюється дужче. На Петровому подвір'ї вогонь ущухає. Повітки й хата, буди осторонь від клуні, встояли. На сусід огонь не перекинувся.

Люди не розходяться... Дядьки обурені... Дайте їм паля... Хто він?... Хто приніс цьому смирному чоловікові нещастя? Скажіть їм? Хто поранив Софію?

Вони уб'ють його зараз, розірвуть на шмаття негідника.

Рябошапка, Павло й інші заспокоюють їх. Злочинців буде знайдено. Це діло розбере суд... Але найбільший суд ці злі люди знайдуть у Бога. Бог все бачить... Сльози вірних Йому — даремно не пройдуть... Це такі „ученики“ у „батюшки“. Хай бачать селяни самі й розберуться, — де ж правда? — Люди хитають чорними головами і бачать вони, багато й раніше бачили, на своїх спинах урядницькі нагаї мали. І пона добре знають, д'яка п'яничку Голочку знають... Але їм жаль молодого сусіду: путящий чоловік, роботящий, і таке зло йому вчинили... А цьому вони вірять, — правда впливе наверх...

Коло пожарища ходить Петрова мати. Не наплачеться. В поті лица зароблені копи жита пропали, все погоріло. Її заспокоює Марія. Ось у неї, Марії, і рука побита, й її там труди, і вона вже не плаче, хата ціла і всі живі, а Софія буде жити...

До них якимось несміливо з темряви підходить Софійн батько:

— Де Софія? Ще жива? Га? — голос тихий, могильний та схвильований...

— Я хочу її побачити...

Марія йде з ним до сусіди.

У Свиридовій хаті тихо так, як буває завжди тоді, коли на лавці лежить покійник. В хату заходять жінки. Стоять. Співчуваюче хитають головами. Виходять, а на їхнє місце приходять інші. У дочок червоні від сліз очі. У них таке велике горе, таке нежданне... Що вони зле кому заподіяли, батько такий був добрий... Хто їх осиротив? Нащо він підняв свою руку на їхнього старого батька й задушив, а клуню підпалив? Їх ці думи не лишають, тяжко свердлять серця.

Старого Свирида знайшли вранці мертвого у сусіда в малинових кущах. На шії ознаки задушення.

Із містечка вже приїздив слідчий пристав. Написав протокола. З ним був і урядник Барабан. Цей зовні хвилювався й обіцяв убивців і паліїв обов'язково розшукати. Мовляв, це неприпустимі злочини, і він їх мусить не покинути без розсліду. Коли б він, урядник, був цю ніч у Лучанах, то обов'язково розбійників ввіймав би, обов'язково... Йому дуже жаль, що таке сталося, таке велике горе...

Надвечір. До хати входять Петро, Андрій і студент Михайло Бондарчук. Петро зранку тут, навідується лише до Софії. Голова у нього розбита, болить, але що його голова проти смерти брата Свирида і страждань Софії! Дядько Свирид милий і привітний не встане, не усміхнеться, не втішить... Ось, він знову бачить його, знову відчуває втрату й відчуває владу чорної темряви в Лучанах... Так... Петро знає, хто приніс їм стільки смутку... Ті, що пробили йому голову й поранили Софію, не чужі розбійники, але свої, лучанські... Він їх впізнав, він може й судові це доказати, коли б схотів. Але хто допоможе виявити злочинців? Урядник Барабан? Байдужий слідчий?...

Сідають у дворі на сухих деревах. Пахне пожарищем. Обгорілі сохи стоять, як чорні сторожі осиротілого подвір'я.

— Я берусь за це діло. Попустити неможна. Слідчий хоче діло прикрити... Видно з усього... Повна байдужість при такому горі... Мерзотники!... — обурено говорить студент Михайло. Петро згоджується з ним, але слід трохи заждати. Нетреба розшукувати діла, поки не похоронять. Он і Рябошапка це діло не лишить... Поговорить у городі, як бути далі. А от похорон, хоч би дали спокійно поховати. Могилу вже викопали. Труна готова. Завтра слід відбутися похорон. А голова йому болить...

(Далі буде) *І. Кмета-Єфимович.*
Канада.

Лист до християнської молоді

(1 Йоан. 2 : 12-18)

Так ми можемо назвати ту частину першого послання ап. Йоана, що знаходиться у віршах 12-18 другої голови. Написав того листа учень Христів, прозваний Богословом. Сам він належав до можливої родини, що займалася рибальством на Галилейському озері. Згідно з деякими місцями св. Письма можна допустити, що він був досить близьким родичем Ісуса Христа й мав мати, що перше вірила в Господа й до останнього служила Йому. Цей апостол мав характер нестриманий і рвучий, за що разом із своїм братом Яковом дістав назву „сина грому.“ Коли ж він, сам будучи молодий, остаточно віддав своє серце Христові, то змінився так, що став „учнем любови“ і за це Господь пригортав його до своїх грудей.

Гадають, що ап. Йоан від двадцятого року свого життя почав служити Господеві і служив Йому до глибокої старости. За своє довге життя він пережив багато горя й смутку, пережив декілька гоніння на християн і підчас одного такого гоніння сам був засланий на острів Патмос, де сподобився дістати від Господа відкриття далекого майбутнього й усього світу, і дітей Божих.

На своєму власному довгому житті він переконався, що на цій землі все — марнота, і втома духа, і згуба душі; на своєму власному житті й на його досвіді він переконався в тому великому щастю, яке він знайшов у науці Господа Ісуса, і тому палав бажанням цю науку й це щастя передати тій молоді, яку він так любив.

Молодь є сильна й міцна тільки тоді, коли вона відроджена через св. Духа й у Христа бере сили духовні для щоденного життя. Коли ж вона піддається спокусі ворога людського, тоді відразу підпадає на силах, владає в зневіру й починає в усіх випадках життя брати приклад із людей цього світу. Ап. Йоан бачив небезпеку цих спокус для віруючої молоді й тому так гаряче закликав її до витривалости й стійкості. Коли часом і наша молодь починає хитатися й падати, то тільки тому, що замість того, аби читати біблію й інші корисні книжки, починає зазирати до того Содому, з якого Господь її вивів. Чому ап. Йоан писав до молоді? Бо він знав, що молодь то — майбутнє народів; і водночас він бачив, що власне серед молоді розпочне свою руйнуючу працю антихрист, що він до рук молоді почне пхати свою страшну зброю й її штовхатиме до бійок, війн і всього того, через що хотів би занепасти цей світ.

Люба молоде! Стань міцною лавою проти диявола і його заходів, хитрощів і спокус! Вартуймо над нашими серцями, аби вони не затруїлися фалшивими науками та нечистим життям. Берімося щиро до праці, взявши до рук меч — слово Боже! Не залишаймо зібрань, працюймо над збільшенням та поширенням гуртків молоді, над поширенням евангельської літератури й преси, а в тому числі й нашого журналу — „Післанця Правди.“

Ми живемо напередодні великих потрясень і катастроф. Господь іде і Його кроки вже чути; отож, стіймо твердо, будьмо готові до всього. *І. Підгорецький.*

Плоска, Волинь.

Юнакові.

Брате любий, молоденький, чому зажу-
[рився,
Звісив голову на груди, в землю задивився?
Чи тебе хто скривдив міцно, що так сві-
[том нудиш,
Чи життя вже так обридло, що й його не
[любиш?
Чи тебе не розуміють приятелі й друзі,
Чи навколо тебе зрада у цілій окрузі?
Чи тобі жорстока доля ставить пе-
[решкоди,
Завела й любов, надія, й віра згасла
[згодом?
Чи до тебе у гостину скруха завітала,
Чи розпука павутинням чорним оснувала?
Чи страшна хвороба рие тобі домовину,
Чи знайти не можеш в світі доброї дру-
[жини?

Залиши, мій любий друже, ти свої
[зідхання —
Не допоможуть сльози, й стогін, гіркі
[нарікання:
Ти живи так, як колись то святі лю-
[ди жили:
Боротьба хай загартує в тобі й во-
[лю, й сили!

Вище голову, мій брате, догори до неба!
Попросити сили й волі тобі в Бога треба!
Тільки в Нього є підтримка, в Нього до-
[мога,
Тільки в Нього є до щастя правдива дорога!

Він бажає нас міцними й тривкими
[зробити,
Він навчає нас і горе і тягар носити;
Не стогнать, не нарікати, не плакати
[на долю,
Для далеких-близьких жити, чинить
[Його волю!...

Л. А. Николишин
Луцьке, Волинь.

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Красномовна лекція.

Щораз, коли Микола повертався із школи й обминав яблуню свого дядька Йвана, очі хлопчика з жадобою підносились до яблук, що з дня на день ставали більші та червоніші. Аж слина починала текти від цього привабливого вигляду. Тоді очі хлопчика зупинялися на низенькому паркані, що його зовсім не тяжко було би перескочнути. Потім з-під чола кидав він свій зір на вікна, що дивилися якраз на хлопця; тяжке зідхання, що видиралося йому з грудей, виразно казало, що спокуса щораз більше заволодівала

його серцем, і що вона неминуче пере-
може!...

Але за вікном хтось слідкував за кожним кроком Миколи. Це був хлопчиків дядько Йван, що не любив, аби його обкрадали. Він залюбки дивився на свого небожа¹⁾, що мав бездоганно чисте сумління.

Якось, коли Микола прогулювався, як звичайно, біля паркану, почув хлопчик голос дядька, що кликав його. Увійшовши до саду, побачив Микола дядька, що ніби вибирався на прогульку, бо мав на голові капелюха, а в руках тростину.

„Ходім зо мною до міста,“ сказав дядько: „я хочу тобі щось цікавого пока-

¹⁾ Небіж — син рідного брата або сестри.

зати. Иди но мерцій по капелюха, та й скажи матері, що я беру тебе з собою.“

Усю дорогу Микола морочив собі голову, міркуючи: куди це провадить його дядько — до звіринцю, чи до музею? Але на всі його запити дядько відповідав: „побачиш.“

Нарешті, після довгої дороги, залишивши гарні, ясні вулиці, вони вступили в якийсь темний та вузький завулок. Микола здивувався, але, коли вони зупинилися біля високого темного будівництва з вузькими вікнами, що були загороджені залізними ґратами, хлопчик був розчарований. Тимчасом по розмові дядька з воротарем — той узяв низку великих ключів і, зробивши їм рукою знак, пішов наперед. Вони ввійшли в якийсь темний коридор, що ледве освітлювалося каганцем; згук їхніх кроків дзвінко відбивався під високим склепінням, так що Миколі стало цілком моторошно. Воратар зупинився й, вибравши одного ключа з низки, відчинив тяжкі двері й перепустив відвідувачів, сказавши до них: „можете ввійти.“ Микола поширеними від здивування і страху очима побачив холодну порожню келію, де в темряві зауважив чоловічу постать. Людина сиділа на лаві, спустивши голову на руки. Якою жалюгідною здавалася вона, заросла волоссям і з своїм схудлим полотнілим обличчям.

Дядько Іван стиснув цій людині руку, спитав про здоров'я, сказав декілька потішуючих слів, а потім вийняв із кишені новий завіт і перечитав із нього декілька віршів і помолився. В'язник через силу подякував, а потім голова його знову впала на руки, ніби під натиском незносного тягару, і... відвідувачі тихо віддалились...

Коли вони вступили до великих ясных вулиць, Микола міг, нарешті, вийти з одубіння; він схвильовано спитав;

„Скажіть, дядю, кого це ми відвідали, і за що та людина сидить у в'язниці?“

„Цей чоловік — товариш мого дитинства,“ відповів дядько: „я хочу тобі оповісти про нього. Так ось слухай... Це було влітку, коли доспівали вишні. Якось увечері ми з ним пішли на крадіжку. Перелазячи через плоти та загороди, дєручи на собі одіж, ми нахабно перелазили з одного саду до другого, попасаючись на крадених вишнях. Коли я повернувся додому, моя подерта одіж і брудне обличчя ясно свідкували про мій вчинок. „Де ти був?“ грізно спитав мене мій батько й, не дочекавшись відповіді, узяв до рук батога і збив мене на — кров. Це була дошкулююча лекція, що тепер видавалася би за надто жорстокою. Я затямив її на все життя, і скільки разів я потім дякував мого батька за те, що він мене розумно любив!“

„Мій приятель прийшов додому в такому самому вигляді, як і я, і почав перед батьком-матір'ю похвалитися нашою пригодою. „І ніхто тебе не зловив? От, молодець! Ти справді моторний парубок! Далеко підеш!“ Так потурав йому батько, ляскаючи його по плечу...“

„Після того“, вів дядько: „я вже обминав того приятеля і суворо стежив за собою, пам'ятаючи науку батькову, що я її дістав після биття. Він тоді, власне, нагадував мені, що якщо ми беремо в нашого ближнього надіть найдрібнішу річ, то це є злідство, а закон Божий забороняє красти. Мій нещасний приятель, навпаки — щораз більше захоплювався цим пороком. По вишнях та яблуках він потрапив красти в склеп неухажного купця то шоколяду, то цукорки, то інший крам. Потім він крав гроші, бо навчився пити горілку, курити цигарки, і т. д. Ледачий, ненажерливий та нахабний, він зв'язався с такими ж приятелями, як сам, і все більше та глибше

падав до распутного, гріховного життя і, нарешті, опинився в такому стані, що забив чоловіка, якого пограбував... Ти, хлопче мій, бачив, до чого він дійшов через недбале батьківське виховання...

„Ну, ось ми й удома“, вів далі дядько, підходячи до яблунь: „дивися, Миколо, які вже червоні яблука; вони вже незабаром доспеють. Чи знаєш ти, я трохи боюсь за свої яблука — хлопчиська щораз забігають сюди й оглядають яблуні. Але на тебе я можу звіритися, ти не крастимеш яблук, чи правда?“ сказав дядько, дивлячись просто в очі Миколові: „чи хочеш бути в мене сторожем цих яблук?“

„О, так!“ підхопив Микола: „ви можете звіритися на мене“.

„Доглядай також за своїми братами, бо вони ще малі; ти навчи їх шанувати чужу власність. А також ти вмов у них від малих років дивитися на крадіж, як на ганебний учинок. Тобі, звичайно, не бажалось би бачити їх там, де сидить той мій нещасний приятель?“

О, звичайно, Микола ні за що не хотів би цього бачити... І від цього дня він також почав стежити за самим собою, аби не дати гріхові себе подолати. Дядькова зразкова лекція сталася йому пересторогою на все життя!

Бережіться ж і ви, любі дітоньки! Ми живемо в такі часи, коли люди дивляться на злодійство й на брехню, як на звичайні вчинки, і навіть діти вже не страшать суду Божого, бо й вони цих учинків не називають гріхом. Одначе, ми бачимо, як у слові Божому Господь відноситься суворо до цих гріхів: вже в старому завіті Бог дуже суворо карав за злодійство, і в новому завіті ця суворість не змінилася, бо ж написано там: „зłodії... царства Божого не наслідять“ (1 Кор. 6:10).

Нехай заховає вас Господь від цього гріха! Суворо слідкуйте за собою й не дозволяйте собі не брати нічого з того, що не належить до вас.

*Зфранцузька
перекл. Олена Єрмолинська
Закарпаття.*

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Із нашої подорожі

10 травня відвідав дахнівський збір бр. М. Галас із Рави. Проїхав він 54 кіл. ровером, і того ж дня був у нас на зібранні. На другий день ми з братом виїхали на Підкарпаття. Перша станція була в Перемишлю, себто за 70 кілометрів. Там живе тільки один наш брат — Ярошевич із дружиною. За Перемишлем починаються гори. У селі Княжичах відвідали дві віруючі родини. Там довідалися, що в Брилинцях є досить віруючих; негайно виїхали туди. Брати й сестри тамошні довідалися про наш приїзд і швидко зійшлися на зібрання. У тому селі й ночували. Уранці вернулись до Княжич;

у дорозі збилися з шляху, бо навколо був ліс. У Княжичах перебули суботу й неділю; мали там два зібрання, на яких були брати й сестри з Брилинців. Потім відвідали віруючих у Боршевичах. Віруючі довідалися про наше прибуття й зійшлися на зібрання. Було там двоє братів і з Брижави, котрі з цікавістю й поважно говорили з бр. Галасом про діло Боже. Нам радісно було бачити дорогих братів і сестер із Брижави, Боршевичів і Брилинців, про яких ми раніш тільки чули, а тепер могли й бачити їхнє лице. У вівторок поїхали до Войткова. У дорозі бувало всляко: болото, гори, ліси; часом ми їхали на роверах, часом — ровери на нас. Нарешті прибули до Войткова й у той же вечір були на зібранні й спільно славили Господа. У середу, залишивши

наші „коні“ у бр. Яцишина, пішли до Станькова. Тут уже тягнулися Карпати; гори щораз вищі. Хоч і тяжко було йти, та проте потішали нас слова пророка Ісаї 52:7. Перейшли три гори й опинилися у бр. Барни. Як сховалося сонце за гори, зійшлися брати й сестри на зібрання, на якому було багато слухачів. У четвер побачились і широко привіталися з бр. Колодієм, що приїхав із Франції. Надійшов брат із Середниці й ми пішли туди з ним. По дорозі в лісі бачили копальню нафти й приглядалися, як випомпують нафту із землі. Коли всю випомпують, тоді люди покинуть цю землю й підуть далі; так і злий дух робить, бо коли використає людину, то кидає її. У Середниці насамперед відвідали бр. Кеньо, в якого мали ввечері зібрання. У п'ятницю відпровадив нас бр. Кеньо назад до Войткова. Звідти роверами разом із бр. Яцишиним поїхали до Юркова, де спіткались із бр. Іл. Кубриним. У суботу бр. провадив нас до Квасинини, де побували ми в бр. Щегіла. У неділю розійшлися по зібраннях, а пополудні всі разом славили Бога; прийшли віруючі з Лісковатого й Юркова. Була радість і багато слухачів. У понеділок повернулись до Перемишля, а у вівторок поїхали додому. Довго пам'ятатиму ці радісні дні.

Іван Угрин.

Дахнів, Галичина.

Гійче (Галичина). Відбулося хрищення й у нашому зборі. 16 липня зійшлися та з'їхалися гості з усієї Равщини та з сусідніх повітів. День був надзвичайно теплий і навіть гарячий. Після великого зібрання в мол. домі усі присутні вийшли на річку, де до загаченого ставку зібралися сотки католиків і сотки віруючих. Не обійшлося, натурально, без присутності ворога, який даремне намагався перешкодити віруючим. Охрищено було 24 душі. Промовляли над водою брати — Г. Гладкий, Л. Жабко-Потапович і хрищення виконав бр. В. Перетятко. Після хрищення весь тисячний натовп у різнорольорових українських строях повернувся до мол. дому, де діти Божі дякували Христа за поміч у цьому великому ділі. Відбулася вечеря Господня й прийняття нових членів. Багато братів і сестер промовами, віршами та співами сприяли піднесенню загального радісного зібрання. Співав, як завжди, гієцький хор під керівництвом бр. І. Дикого.

Присутній.

Грабовець (Галичина). Знову церква Христова у районі збору Камінка Струмилова збільшилася на 16 живих цеглинок. Вже пізнім вечором 22 липня почали з'їздитися брати та сестри зо Львова, Винник, Зимної Води, Жовкви та Грибович. Їхали фірами, вельосипедами (роверами), а деякі йшли пішки. Уранці 23 липня почали прибувати гості з близьких та дальших сіл Камінецьчини. Біля 10 год. в садку бр. Тягло в ім'я Боже розпочато зібрання пс. 48. Після вступної молитви та проповіді всі пішли до річки, що біля лісу. Тут бр. І. Журило розпочав зібрання і проповідував із Одк. 7: 13-17, доводячи значіння св. хрищення, а потім бр. Г. Домашовець по короткій молитві виконав акт св. хрищення. Увесь час на переїну хвалили Бога піснями хори — львівський і батятицький. Закінчив зібрання бр. Підгорецький. Після короткої перерви відбулася урочистість прийняття нових членів, а потім вечеря Господня. Підчас цього зібрання промовляли слово Боже брати Яремко, Домашовець, а бр. Журило закінчив закликом до молитви та подяки Богові за Його любов, опіку та керівництво.

Присутній.

Рава Руська (Галичина). Св. хрищення в нашому зборі відбулося 30 липня вранці. На цей раз вирішено було цей урочистий акт виконати тільки в присутності самих віруючих та запрошених гостей. Завдяки присутності таких слухачів панував надзвичайний духовний та піднесений настрій, під який підпали навіть присутні католики та жиди. 13 душ з'єдналося з Христом через урочисту обіцянку. На хрищенню були віруючі з Равщини та сусідніх повітів. Промовляли слово Боже бр. М. Цьох і Л. Жабко-Потапович, хрищення виконав бр. В. Перетятко. Після хрищення в домі молитви відбулося два урочистих зібрання, а підчас їх — вечеря Господня й молитва над маленькими дітьми. Увесь день діти Божі провели в тихій радості та духовному піднесенню.

Присутній.

Вільки Мазовецькі (Галичина). 13 липня відбувся в нашому селі похорон старенької сестри Духновської. Її життя та навернення можуть бути прикладом того, що може зробити молитва та старання віруючої людини. Донька цієї сестри, відома діячка на ниві Божій серед українського народу с. А. Пуховська, що проживає в Америці, не завагалася виписати стареньку мати за океан, де с. Духновська увіривала. Повернувшись із Америки, старенька

прийняла св. хрищення й до самої смерті вірно служила своєму Спасові. На похорон зійшло багато віруючих, а ще більше католиків. Напередодні прибув із Рави бр. Л. Жабко-Потапович із дружиною, який разом із братами М. Коростілем та Г. Гладким віддав останню прислугу помершій. Ці ж брати служили словом Божим народові, який був зворушений і частина якого була в сльозах.

Присутній.

Подорож із Волині до Галичини. Від того часу, як я почав одержувати „Післанець Правди“, у моїй душі почало рости бажання відвідати дорогих братів і сестер у Галичині. Про це я завжди молився Господеві, і Він допоміг мені здійснити мою мрію. Прочитавши в „П. П.“ повідомлення про з'їзд молоді в Гійчу, вийшов я з дому пішки 2 червня. Перейшовши м. Почаїв та вісім сіл на Волині, шукав увесь час серед братів наших таких, які згодились би подорожувати зо мною. Не знайшовши охочих, перейшов ще 4 селі вже в Галичині і вступив до с. Ясенева, де й заночував у бр. М. Короля. На другий день рушив далі. Перейшов Олисько, Буско та прийшов до Камінки Струмілової; зробивши в той день 70 кілометрів, вступив до бр. І. Журила, який із своєю дружиною радо мене прийняв. Уранці, себто на перший день зелених свят, я знову вирушив у дорогу, відпроваджений гостинно родиною Журилів, що вирядили мене в дорогу, як рідня. Перейшов знову з вісім сіл і вже, коли сонце заходило на спочинок, підійшов я до с. Гійча, з якого лунав приспів псалми — „як любить Він.“ Заночував у братів, а на другий день узяв участь у загальній радості, про яку вже писалося в „П. П.“ Швидко проминув той день, а вранці я поїхав до Рави, де, відвідав редакцію й адміністрацію „П. П.“ й познайомився з братами В. Перетятко й Л. Жабко-Потаповичем. Оглянув місто та купив листівки з його видами. А потім пішов до Забір'я, де тішився з братами словом Божим на вечірньому зібранні. На другий день пішов до Гійча, а звідти брати завезли мене до Мостів. Далі пішов на Камінку, де познайомився з бр. Г. Домашовцем. Потім знайомою дорогою пішов на Волинь, куди прибув гаразд. Усього зробив біля 360 кілометрів, із них більшість пішки. Радію, що міг побувати серед дітей Божих; по дорозі роздавав трактати невіруючим та свідчив їм про Спасителя. Хоч і пекло мене сонце, і дощі мочили, і вітер сушив, та за все дякую

Господа, що дозволив мені відбутися цю далеку подорож, підчас якої я так багато побачив і почув.

*Олекса Қостюк.
Ст.-Тараж, Волинь.*

Підвисока (Галичина). 7 липня відбулося хрищення в с. Підвисокій. Дня цього приїхав до нас бр. В. Перетятко. Увечері того ж дня розпочався іспит кандидатів, що затягнувся до ранку. Було прийнято 12 душ. Цілу ніч падав дощ, і ми вже гадали, що либонь доведеться відкласти хрищення. Але надранок випогодилось і хмари розійшлися. Зійшло сонце й засяяв погідний день. Уранці біля 10 години ми виїхали до сусіднього села Рудольсдорфа, де в ставі мало відбутися хрищення. Тут зібралось багато народу з Підвисокої, Стечеви, Рудольсдорфу, Завалля і Попільника. Усі з увагою й навіть із слізьми слухали слова Божого. Підчас самого акту хрищення всі стояли тихенько, дивлячись, як діти Божі виконували заповіт Христов. Словом Божим над річку служили брати І. Романюк, Д. Паук, і К. Грущинський, а закінчив бр. В. Перетятко, який і охрестив 12 душ. У цей час були й такі слухачі, що не могли стримати своїх сліз. Після хрищення закінчив зібрання бр. А. Хашевський, що прибув із с. Бурівців із Румунії. Після зібрання відбулося, як звичайно, прийняття членів і вечеря Господня. Усе помешкання було переповнене слухачами, яких повно було й пепід вікнами. Переживши цей радісний день, розійшлися та роз'їхались по домах. *Дмитро Марішук.*

Ганнусівці (Галичина). Праця в нашому селі йде вперед. Хоч і тяжко нам з усіх боків, але Господь своїх дітей благословляє. 8 липня прибув до нас бр. В. Перетятко. У неділю 9-го ми мали радісне зібрання; у понеділок і вівторок вечорами ми мали іспит для бажаючих прийняти св. хрищення. У середу ми зібрались вранці й, поки брати кінчали іспит, ми відправляли богослуження. А потім пішли до річки, що тече попри село. Там вже обидва береги було вкрито католиками й евангеликами (лютеранами). Лютеранський пастор пройшов обік нас, не скинувши капелюха, і хотів від річки забрати своїх, але вони лишилися. Потім бр. В. Перетятко розпочав зібрання, а брати Більський і Воевода продовжували. Далі бр. В. Перетятко сказав проповідь на слова з Мат. 3:13-17 і після проповіді охрестив 6 братів і 12 сестер. Від річки пішли до сес. Шевчукової, де відбулося прийняття нових членів і вечеря Господня.

Гринь Більський,

Біблійні питання й відповіді.

Суд Божий.

„Якби віруючому запропонували їсти кров, що вживання її заборонено (Діян. 15 : 20, 29), як повинен він вчинити, маючи на увазі 1 Кор. 10 : 27 і Лук. 10 : 8 — місця, що дозволяють їсти все?“ О. К.

Відповідь : Лук. 10 : 8 має відношення до жидівських учнів Христа, що їх Господь послав до **жидівських** же міст, де тим учням не могли запропонувати їсти кров, або давлене.

1 Кор. 10 : 27 не каже, що **треба** їсти й пити все, але що — „коли ж хто з невірних запрошує вас і **схочете пити**, то все поставлене перед вами їжте“. Є велика різниця між дозволом їти й їсти — і наказом — все їсти (1 Кор. 7 : 6).

1 Кор. 10 : 27 — слова „все поставлене перед вами“ відноситься до гатунку м'яса (ідоложертвене або звичайне) і не має жодного відношення до крові й давленого.

В Ісаї 34 : 16 сказано : „Відшукайте колись у цій книзі Господній та прочитайте; ні одно із цього не залишить прийти, та й не переміниться одне другим“. Отож, коли Господь **дозволяє** їсти „все поставлене перед вами“ то тим самим він не касує **наказу** здержуватись „від жертів ідолам, від крові, та давленого, та блуду“ (Діян. 15 : 29). Господь каже (Мат. 23 : 23) : „Це повинні були робити та й того не залишити“.

Отож, треба **робити** — їсти „все поставлене перед вами“ й **не залишати** „здержуватися від крові та давленого“.

*М. Гімлін
Варшава.*

Передплатники в Польщі, що не одержать котрого-небудь числа „Післанця Правди“, повинні негайно заявити про це до свого поштового уряду, який має обов'язок таку заяву прийняти й дати їй належний рух.

Численні листи, а також часописи всього світу (головн. чином, англійські та німецькі) повідомляють про страшний голод на радянській Україні. Голодні люди поїли всіх псів, котів, ловлять миші. Вмирають цілі села до останньої людини. Мертвих нема кому ховати. Розвивається людоджерство. Дітей неможна випускати без догляду — з'їдять. Живі ще селяне кидають села й з торбами за плечима тікають самі не знаючи — куди. Цілі села порожні. Кореспондент лондонського часопису „Daily Express“ п. Гарет Джонс, який пішки з торбою за плечима мандрував у квітні місяці по голодній та зруйнованій лівобережній Україні, подає, що **на Полтавщині сотки сіл вимерли, або покинуті селянами**. Характерно, між іншими, що закордонні радянфільські часописи (Sunday Times, N. J. Times і ін.) підкреслюють, що **в Росії населення живе добре й має що їсти і що голод лютує тільки виключно в Україні**. Деякі часописи подають страшні неймовірні числа й кажуть, що загалом в Україні згинуло **до 8 мільйонів населення**. Хоч більшовики дуже пильнують кордонів, утікачі щодня переходять до Польщі (на Волині), лякаючи людей своїми густим волоссям, подертим шматтям та брудним виглядом. Над Дністром вдень і вночі стрілянина: більшовницька кордонна охорона розстрілює втікачів, що намагаються переплисти до Румунії.

Ми — віруючі повинні щодня благодати Господа, аби Він прикоротив страждання наших братів і сестер під більшовицькою владою й визволив їх із безбожницької неволі.

Observer.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

Відп.: Бог сам відкриває свій вибір поодиноким людям в той спосіб, що будить їх своїм словом і Духом, а потім переминює їх стан так, що вони в широму покаянню нарешті відвертаються від світу і гріха, а щирою вірою своєю приймають Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя; і в цій своїй вірі вони пробувають. У такий спосіб відбувається навернення грішника: Рим. 1:16; 2 Тим. 1:9.

Питання 109: Які привілеї мають Божі діти?

Відп.: Діти Божі мають привілей називати Бога своїм Отцем: вони мають в собі свідомство Духа святого, що вони є дітьми Божими, наслідниками і співнаслідниками Христовими: Гал. 4:6-7; Рим. 8:17.

VI. Про працю Святого Духа.

Питання 110: Чого навчає нас св. Письмо про Духа Святого?

Відп.: Святий Дух не є тільки прикметою, або силою Бога, а є третьою особою у Божестві, істотою, яка походить від Отця і Сина і є їм рівна: Мат. 3:16; 28:19; Йоан. 14:26; 2 Кор. 13:13; Йоан. 15:26.

Питання 111: В який спосіб Дух Святий об'явив себе в старім завіті?

Відп.: Вже в старім завіті Дух Святий був діяльним, навіть декотрих віруючих людей вправляв до надзвичайних діл: Суд. 14:6; 11:29.

Дух Святий дав пророкам ст. завіту здібність предсказування будуччини: 2 Сам. 23:2.

Дух Святий співпрацював при сотворенню світу: 1 Мой. 1:2.

Питання 112: Коли і в який спосіб Дух Святий відкрив себе на світі?

Св. Дух зійшов у день П'ятидесятниці підчас Зелених Свят на громаду віруючих і буде діяльним на цьому світі аж до другого приходу Христа на землю: Діян. 2:1-4; Йоїл 2:28.

Питання 113: Яке є завдання св. Духа?

Відп.: Головне завдання Святого Духа є таке:

а) відносно світу: Дух Святий веде грішників до прийняття спасіння через віру в заслуги Ісуса Христа; окрім цього Дух Святий докоряє світові щодо гріха, правди й суда: Діян. 5:31-32; Йоан. 16:8-11; 1 Петр. 1:2.

б) відносно віруючих: якщо Дух Святий покличе людину, освітлить і наведе її, тоді він

намагається впровадити її до всякої правди, а також удержати її при Христі аж до смерті: Езек. 36:26-27; Йоан. 16:13-14; 1 Йоан. 2:20; Рим. 8:30-39.

Питання 114: Які прикмети має Святий Дух?

Відп.: Святий Дух є вічний, всюдисущий, всемогутній і всезнаючий: Пс. 139:7-19; 1 Кор. 2:10-11; Лук. 1:35; Йоан. 16:12-13.

Питання 115: Які символи Духа Святого знаходимо в Біблії?

Відп.: В Біблії знаходимо шість головних символів Духа Святого: 1) Вітер — Езек. 37:9-10; Йоан. 3:8; 2) Огонь — Діян. 2:3; Мат. 3:11; 3) Олива — Діян. 10:38; 4) Печать — 2 Кор. 1:22; Єфес. 4:30; 5) Вода — Йоан. 7:37-38; Одкр. 5:1; 6) Голуб — Мат. 3:16.

Питання 116: Що значить покликання через Святого Духа?

Відп.: Покликанням через Святого Духа називаємо Його діяльність, через яку Він викликає загублені душі з грішного життя і приводить їх до Бога: Мат. 11:28; Єфес. 5:14.

Питання 117: Яка є ціль нашого покликання?

Відп.: Ціллю нашого покликання є поєднання з Богом й одержання Його царства і слави: 2 Кор. 5:20; 1 Кор. 1:9; 1 Сол. 2:12.

Питання 118: До кого відноситься це покликання?

Відп.: Боже покликання є звернене до всіх людей, тому, що Бог хоче, щоб усі люди були спасені: Езек. 33:11; 1 Тим. 2:4.

Питання 119: При допомозі яких засобів Бог покликає людей?

Відп.: Для покликання людей Бог має один найголовніший засіб, а ним є голошення святої євангелії: 2 Сол. 2:14; Діян. 2:37: Окрім цього Бог впливає на людину також через її совість, через терпіння і благословіння, щоб тільки нахилити її до прийняття св. євангелії: Іс. 26:16; Рим. 2:4-15.

Питання 120: Як відносяться люди до Божого покликання?

(Далі буде).

Від Адміністрації „Післанця Правди“.

На сторінці 198 цього числа друкуємо чотири листи, як відповідь на наш заклик⁴, уміщений у ч. 6. На нього відгукуються брати проповідники, члени, а також і такі, як та бідна вдовиця, що, маючи десятеро сиріт на руках, не тільки сама підтримує, як може — „Післанець“, але ще й нових передплатників для нього приєднує. Поправді, зробила вона, як та євангельська вдовиця, що віддала з останнього на діло Боже. Але тих відгуків і допомоги, яку до сього дня надіслали читачі, ще занадто мало. Багато передплатників мовчать — ні грошей, ні листів від них; і в цьому місяці ми вже примушені були припинити висилку журналу багатьом. Як і далі деякі мовчатимуть, то й їм припинеться, бо „Післанця“ мусимо друкувати за гроші — невіруючі люди не розуміють ваги „Післанця“ й не бажають підтримувати його. Хто ж іще відгукнеться? Коли любите „Післанець“, коли бажаєте його читати, не зволікайте та висилайте передплату.

Адміністрація П. П.

Із праці на ниві Божій.

Із подорожі по Галичині. 20 травня я виїхав із Рави Руської до братів та сестер до Ясенева, аби там послужити словом Божим і спільно порадуватися та прославити Господа. По дорозі мав зустріч з однією католицькою родиною й радив їй читати св. євангелію, у відповідь на що почув від них, що якби вони почали читати

слово Боже, то священник вигнав би їх із села. Бачив на дорогах силу людей, що йшли до крехівського монастиря, що біля Жовкви, несучи на плечах свої тяжкі ноші. Виглядало так, що їхні сільські священники не могли відпустити їм гріхів, і вони повинні були йти до чужих. Бідні, нещасні та сліпі люди, обдурені своїми проводирями. 21 травня я міг вже разом із ясенівськими; віруючими славити Господа. 22 травня ми мали друге зібрання в с. Влохи. 24-го відбулося зібрання в Боратині, на яке зійшлося багато слухачів, що радо слухали слово Господнє. Перед цим священник вимусив у них присягу, що вони не підуть до віруючих слухати євангелії. 26-го відбулося зібрання в с. Ставки, що лежить між горами та долинами. 27-го ми мали зібрання в Поникві; з Ясенева разом зо мною поїхали туди четверо братів і спільно з нами прославляли Господа. Після зібрання ми розлучилися й я поїхав у дорогу.

І. Влох.

Оголошення.

Повідомляю, що Біблійне Товариство знижило ціни на книги св. Письма в українській мові й продає їх зараз по такій ціні:

Новий завіт . . . 1.— зол.
Біблія 3.50 зол.

Ми поверх того даємо ще 10% знижки. Маємо надію, що брати, які мають можливість продавати українську літературу, використають таку вигідну нагоду.

Б. Геце

Wydawnictwo Religijne
 Warszawa, Polna 64 m. 7.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо керувати на слідуячу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто чекове Р. К. О. 62.709

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить: Річно — 4,30л. На півроку — 2,30л.
На квартал — 1,30л. За ксердоном — 1 дол. на рік. Поодинокі числа — 40 гр.

Ч. 9

Вересень

1933

☉ Любов Христова. ☉

*Любов Христова розлилась по світу
В кривавих муках з Божого хреста...
Знайдеши життя, і розум, і освіту,
Й спасіння, й радість тільки у Христа.*

*З Голготи світло! Там Христос про-
[битий!*

*Отцівське прощення Він світові дає...
Хай кожен грішник у крові обмитий
Для правди вічної і для добра жие!*

*Нехай неправда зникне вже навіки,
Хай ідолам вже раз прийде кінець,
А правда й мир нехай живуть повіки;
Хай славиться небесний наш Отець!*

*Ів. Семенина
(Галичина).*

Із циклу молитви „Отче наш“.

(Продовження).*

V

„Хліб наш щоденний Ти дай нам сьогодні“..
Ти все це чиниш нам з доброї волі;
Ті, що з Тобою живуть — не голодні,
Щастя та радість даєш їхній долі.

Ті, що духовним годуються хлібом,
Є вони щастям і благословінням;
Світ їх не знає, але вони з Богом
Й Завжди коряться Господнім велінням.
Інші ж, що в світі блукають без Бога
Й хліб цей щоденний від Тебе приймають,
То самолюби... блудна їх дорога...

Правду та світло Твоє зневажають...
Хліба щоденного цінного гори
Й все, що від Тебе, як батька приймають,
Палять огнем та кидають у море
В той час, як бідні без хліба вмирають...

Отче наш добрий і вічний наш Боже!
Ти це все бачиш й чекаєш з терпінням;
Віriamo — сила Твоя переможе
Й змусить коритись твоїм повелінням.

VI

„І прости довги нам наші“...
Ми благаєм повсяк час,
Й Ти рятуюєш усіх нас
І даєш з Твоєї чаші
Пити ласку кожен раз.
Ти прощаєш, бо Ти — Тато
Й любиш всіх своїх дітей;
Ти — Творець усіх людей
І бажаєш рятувати
І всіх нас, і світ оцей.

Скільки ж на землі незгоди,
Ворожнечі й боротьби!
Від Адама всі народи
Аж до наших днів журби
То — побіляні гроби.

Ти все просиш: „людські діти,
„Наверніться, доки час;
„Я Христа послав, щоб спас;
„Сили некла потопити
„У безодні хочуть вас...

„Та ви Сина не прийняли,
„На Голготу завели,
„Бо без Мене ви були —
„На Хресті Його розп'яли...
„Чи навернетесь коли?..

Божа милість є без міри,
Бог любов'ю весь горить!

Все прощає та дарить...
Хто Ісусові повірить,
Не помре, а буде жить...

VII

Ми благаєм, щоб Ти нам провини усі
Тут простив, як і ми всім прощаєм...
Та багато людей ще в тяжкому грісі...
Ми про всіх коротенько згадаєм.
Є тут люди, які ці слова, так святі
Не в теорії тільки їх знають,
А живуть після них у буденнім житті,
І щодня вони Бога благають,
Щоб поміг все жигтя після них провести,
І прощати взаємно друг другу,
І свій хрест у житті погихенько нести,
За це світ на них сипле наругу.

Є ще інші, що Божі накази вони
Тут за форму прийняли і мають,
Й молитви із книжок-марнотравні сини—
Мов полову на вітер пускають.

VIII

„І не введи нас у спокусу“...
Бог в гріх нікого не введе,
Хто ж не повірить тут в Ісуса,
Той сам свідомо в гріх впаде.
Ми знаємо з письма святого,
Що Яків так це пояснив:
„Що Бог в спокусу тут нікого
„Ще сам ніколи не вводив.
Бо він Отець, котрий бажає
Спасіння вічного усім,
І нас до щастя направляє
Й хоронить нас від лиха тим.

Нещасний той, що тут без Бога
Життя своє сумне веде:
Йому псує гріх всю дорогу
Й на ній колоди скрізь кладе.
Й він мусить падати в спокусу,
Отой безбожний чоловік...
Тож він відкинув сам Ісуса,
І Бог лишив його навік...
Усе життя своє лукаве
Тинятиметься без Творця.
В майбутньому одна темр'ява,
І плач, і муки без кінця...

Г. Домашовець
(Галичина)

(Докінчення буде)

*) Початок у ч. 7 за липень ц. р.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 9

Вересень 1933 року

Рік 7

ІВАН КМЕТА - ЄФИМПВИЧ

Із збірника „Серцеві глибини“.

Послухай — „звершилось“ — з Голготи
[звучить...]

Послухай — там чути моління:
Їх тихо за грішних Христос шепотить,
Бажаючи людям спасіння.

Ти бачиш, як тяжко Хростові стра-
[ждать]
За гріх твоїх і людности злої...
Дивися — спасіння тобі дарувать
Він хоче тяжкою ціною.

Послухай, послухай! За муки, за кров
Спаситель злочинцям прощає,
Зливає на світ свою циру любов
Йй за нього й за тебе вмирає...

Послухай — „звершилось“ — з Голготи
[звучить,
Послухай — там чути моління:
Їх тихо за грішних Христос шепотить,
Приносячи жертву спасіння.

* * *

Ідеали мої, мої думи святі!
Ой, як дорого вас я купив!..
Я не можу без вас... І коли б вас лишив,
В серці журному б рану зробив...

Я дивлюсь навкруги, я дивлюсь на людей
І на їхнє гріховне життя —
Голос чийсь шепотить: „Як забув ти
[оцеї]
Світ краси і пішов в небуття?“

„Тебе кличуть утіхи, веселої й спів;
„Там лаврові вінци тебе ждуть...
„Ти був наш, ми — твої... Ой, не
[траť марно онів,
„І навіщо тобі Божя путь?..

Я дивлюся назад... Повернутись, піти?
А Господь мій? А мрії мої?..
А що ж кращого тут на землі цій
[знайти?..

Стане сумно... Не можу я, ні!..

Ідеали мої, мої думи святі!
Ой, як дорого вас я купив:
Без вас жити не можу... як би вас
[лишив,

В серці б рану болючу зробив...

Закон Христов.

(Докінчення).

Далі звертається Христос до свого улюбленого народу, над котрим нераз сльози проливав, та й каже: „усе, що бажаєте, щоб робили вам люди“... Він прийшов на цей світ, аби спасти всіх людей, не вважаючи на їхню расу чи народовість. Висилаючи апостолів на проповідь євангелії, Христос каже: „ідіть до **всього** світу і проповідуйте **всім** людям“. Господь хоче, „щоби кожен міг спастись і до пізнання правди прийти“. Він бажає, аби Його спасаюча наука дійшла до найдалших закутин світу, усюди, де тільки б'ється людське серце. Але є одна перешкода, завдяки котрій право Боже є закрите від людей. Якже це могло статись? Адже ж кожен може нині читати св. Письмо, іншим оповідати про нього, пояснити й т. д. І всетаки люди здоліли накрити право Боже, подібно до того, як покришкою накривається горнець. Поверх права Божого люди поклали своє право з силою параграфів, кодексів, устав, наказів, резолюцій та постанов. І темний невчений люд навіть не домислюється, що його ошукують: кажуть йому виконувати те, що самі люди написали й ухвалили, ховаючи в той час від очей людських право Боже. Подають за Боже те своє власне, про що навіть і згадки нема в законі Христовім. А найголовніше — за невиконання цього людського права тягнуть темний нарід до відповідальности, накладають грошеві кари, карають тюрмою, проклинають, виставляють на сміх та глум; колись навіть майно й життя в людей відбирали. Загляньте до історії й побачите, що так робила колись „свята“ папська інквізиція. Але, на жаль, інквізитори ще й нині існують, і з гро-

мом та прокляттями накидаються на тих, що наважились піти за Ісусом і підпорядкували своє життя до правди свого Спасителя. Завдяки цим усім заходам право Христове ще й донині закрите. У грубих томах людських правних книг є багато теж і доброго й корисного, але це добре й корисне є теж недоступним для людей загалу. Таким чином, право Боже й донині закуте в кайдани й замкнуте на ключ. Де ж він, той ключ, що за його допомогою можна дійти до правди?

Той ключ знаходиться біля кожного з нас. Треба тільки наважитися взяти його й ним відімкнути колодку, аби звільнити правду з кайдан. Тим ключем є сильна та жива віра в євангелію Христову. Та віра вже багатьох звільнила від забобонів, темряви й гріха. Вона заохотила їх до читання, думання та святого життя. Ця віра з вовків — людей робить людей — братів; із нікчемної людини робить дитину Божу, що для неї не страшні громи й прокляття з ксьондзівських казальниць, тюрми й тортури. Ці діти Божі за Його правду готові йти до в'язниць, на Соловецькі острови, на смерть. Вони готові покинути рідню, дітей, майно, братів і сестер, батьків і матерів. Для них є дорогими тільки Христос, віра в Нього та св. євангелію. Вони пам'ятають слова Христа: „Не лякайтесь тих, що вбивають тіло“... і сміливо та відважно йдуть до ясного майбутнього...

Молімося, аби Господь і їм і нам допоміг іти вузькою дорогою за нашим Ісусом Христом.

*І. Журило.
(Галичина).*

Ходження й мова християнина.

(Продовження).

Деякі християни думають собі, що вимоги святого життя кінчатся тим, що коли віруючий є зайнятий стало в активній праці, і що коли вони публично роблять багато доброго, то вже приватно можуть жити інакше. Але це буде цілком не те життя, про яке говорить нам св. євангелія. Коли ми бажаємо ходити так, як ходив наш Спаситель - Христос, то ми повинні чи тф між публікою, чи приватно, чи вдома, чи далеко від дому, ми мусимо жити свято кожної хвилини дня, а не тільки тоді, коли ми знаходимось в якімсь місці, чи маємо якийсь спеціальний час. Ми повинні поступати однаково, як з нашим слугою, так і зкожним християнином. Ми маємо бути однаковими, як в нашій домі, так і в зібранню.

Власне, в домашній житті ми можемо найліпше виразити практичне наше духовне життя; многі так звані християни розминаються з цим у своїм життю.

Злий християнин, або затурбований християнин, незадоволений християнин, похмурий християнин, сумнівний християнин, нарікаючий християнин, здирчивий християнин, себелюбний християнин, суворий християнин, себехвальний християнин, християнин з гострим язиком, а гірким духом — всі ці християни можуть бути досить щирими у своїй праці й можуть мати поважне місце в церкві, але однак вони не є подібними до Христа. Вони цілком не знають того, про що ми тут пишемо, про життя духовне, хоч вони й мають поважне місце серед інших людей.

Життя поховане з Христом у Бозі, є закритим життям, щодо джерела, але

є явним, щодо практичних наслідків. По нашому життю мусить бути видно, коли ми кажемо, що пробуємо в Бозі. Ми повинні довести, що ми дійсно маємо те, що визнаємо. Коротко кажучи, ми маємо бути практичними послідовниками Христовими, а не тільки теоретичними. А це означає дуже багато. Це значить, що ми мусимо абсолютно повернутися спиною до всього, що спротивляється волі Божій. Це означає, що ми не тільки в очах Божих, але й в очах оточуючого нас світу повинні бути родом вибраним. Так що, де б ми не були, мусить бути явним з нашого заховування, нашої поведінки, нашої розмови й наших навіть рухів, що ми є послідовниками нашого Господа Ісуса Христа, і що ми — не від світу цього, так само, як Він був не від світу цього. Ми вже більше не маємо права дивитися на наші гроші, як на наші власні, але як на приналежні Господеві, на служення якому вони мусять бути зужиті. Ми вже більше не почуваеться вільними зуживати нашу енергію в погоні за світськими речами, але мусимо знати, що коли ми шукаємо перше царства Божого й правди Його, то всяка потрібна для нас річ буде додана нам. Ми знайдемо, що нас не буде тягнути більше до шукання перших місць, нас не буде тягнути до світських користей. Ми не дозволимо, щоб наше „я“ сталося центром нашого думання й наших цілей. Наші дні будуть зужиті не для служення нам самім, але для служення Господеві. Ми знайдемо, що ми є покликані нести тягарі один одного; таким способом маємо сповняти заповідь Ісуса Христа. А наші щоденні домашні обов'язки будуть далеко ліпше й стараніше виконані, бо ми робитимемо „не перед очима тільки служачи, як чоловікоугодники, а як слуги

Христові, чинячи волю Божу від душі” (Єф. 6:6).

До всього цього без вагання ми будемо проваджені Духом Божим, коли ми цілковито віддамо себе під Його провадження. Пам'ятаймо, що перше за все ми повинні мати правдивий зразок християнського життя, поставлений перед собою. Бо коли буде інакше, то ми не зможемо розпізнати Його голосу.

(Далі буде). *В. Перетятко.*

Марнота.

На землі все марнота...

Люд щастя не має
І, замучений гріхом,
Без Бога блукає.

Вся баділлям заросла
Дорога спасіння,
По широкій люд біжить
За тим, що є тління,

Пригадати за Христа
Нема тепер часу:
Маю поле — каже так
Багатий та ласий.

Другий каже — маю склеп,
Мушу гандлювати;
А спасіння вже старим
Я буду шукати.

Третій знов купив воли
Мусить їх дивитись,
А четвертий кинув все
Та й пішов женитись.

Гей, верніться! Вас Христос
Кличе за собою:
„Ви, що змучені життям,
„Я вас заспокою!..

На землі все марнота
Та томління духа;
До святих Христових слів
Зверни свої вуха.

Як будеш Йому служити,
Вічність будеш мати;
Як будеш для світу жить —
Будеш ввік страждати...

І. Матейко.
Волинь.

Просьба.

Мир Божий усім братам і сестрам!
Ви всі, що читаєте „Післанець Правди”, чули про країну Румунію, де вороги Христового імени переслідують ціло спасіння. На поміч цим ворогам прийшов світовий кризис і приніс із собою злидні, голод та холод. Але, не вважаючи на це, діло Боже росло та ширилося. Та ворог Христов придумав нову перешкоду в святій ділі: вийшов наказ, що забороняє улаштувати зібрання в приватних помешканнях. Многі громади віруючих здобулися на власні дома молитви, але ще більше таких, що не мають на це засобів. У нашій церкві в Чорногузах на Буковині Господь покликав до своєї праці міцних духом, але бідних матеріально. Звідци світло Христове розходилося по всій окрузі, а тому злі сили найбільше й намагалися знищити нашу громаду. Та число віруючих все зростало, і тепер маємо пекучу потребу — будувати дім молитви. За порадою Духа Святого простягаємо руки до дітей Божих у Басарабії, у Польщі, в усій Європі, а також за океаном і просимо: допоможіть нам хоч маленькими датками. Із дрібоньких монеток складуться засоби для будови.

Просимо рос.-укр. союзи в Америці й Канаді відгукнутися на цю просьбу. Просимо всі євангельські часописи передрукувати це прохання. Усі пожертви просимо надсилати по адресі: *Johan Malisevski, Str. Isocescul N. 30. Cernauti. Bucov. Romania.*

Благодать Господа хай буде з вами.
2 Кор. 1 : 2,3.

(—) *Іван Хащевський, пров.*

(—) *Василь Кравчук, прис.*

(—) *М. Килим, член.*

(—) *Онуфр. Пилипюк, скарбн.*

(—) *Петро Білас, секр.*

Печатка: „Biserica Raptista, Ciornohuzi“.

Народжений від Духа.

„Дух, де хоче, дине, і голос його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить і куди йде: так усякий народжений від Духа.“ Йоан. 3:8.

Никодим був учений у законі і член найвищої ради жидівської. Отже, чоловік високого становища. Він приходить до Ісуса і признає Його вчителем, бо, як каже, ніхто не може ознак робити, коли Бог не з ним. Але Никодим ще не відважується прилюдно визнати Христа; він приходить уночі до Спасителя й питає Його про царство Боже. Ісус же знає Никодимові погляди, тому дає рішучу відповідь: „Істинно, істинно, кажу тобі, коли хто не народиться звиш, не може видіти царства Божого.“ Никодим не може ще уявити собі такої радикальної переміни. Письменники не думали, що без відродження нема спасіння. Тому Ісус каже йому: „Не дивуйся, що казав тобі, мусите народитися звиш.“ І далі слідує повищий текст, де Христос порівнює народини від Духа до подиху вітру.

У старому завіті не стрічаємо слів — „народитися звиш.“ Там це поняття замінюється такими: обрізанням серця, сотворенням чистого серця, відновленням сильного духа й забиранням камінного серця в заміну на м'ясне. У новому завіті говориться про народини звиш: „Це Дух, що оживляє,“ або: „буква бо вбиває, а Дух животворить.“ У новому завіті здибаємо також дуже часто слово: „віродитися.“ Воно означає обнову неба й землі й обнову чоловіка. У нашому тексті порівнює Ісус обнову чоловіка до права вітру. Мишоходом зазначаю, що в. новому завіті

дух і вітер означається одним словом (грецьке—пневма).

Святий Дух — це подув Всемогутнього. Вітер і Дух Святий мають деякі подібні питомості. Отож, у св. Письмі стоїть, що на зелені свята зійшов Святий Дух у подуві вітру. Природознавство вчить нас, що вітер це — рух повітря. Ми не можемо точно означити, де вітер починається, а де кінчиться. Ми відчуваємо тільки його подув і силу. Подібно мається зо Святим Духом. Ми не знаємо, коли Він починає в нас діяти, або коли перестав. Ми можемо тільки по доконаних річах стверджувати діяння Святого Духа. Зразковим діянням Святого Духа є історія апостола Павла. З дихаючого загрозами Савла стає раптом благаючий Павло.

У першій листі до коринтян подає апостол Павло різницю між відродженим і невідродженим чоловіком. З його слів бачимо, що Святий Дух просвітлює розум чоловіка, і відроджений пізнає його діла. Святий Дух входить також глибоко в душу людську й там так діє, що чоловік знову народжується від Нього. Дух відкриває замкнені серця, м'ягчить тверді й обрізує необрізані. В людську волю вливає Він нові елементи, і ту волю, що була вже завмерла, відживлює; що була злою, доброю робить; що неслухняною була, слухняною. Він зрушує й підсичує людську душу, і вона, як добре дерево, приносить добрі овочі. Це діяння Святого Духа називається народженням звиш, обною, новим створенням і відживленням. Прицім, як стоїть у св. Письмі, Господь діє в нас, але без нас.

Гріх зробив чоловіка сліпим і необачним. Чоловік стався запамороченим на розумі й чужим для Божого життя. Тому багато людей знання — вважає за добре те, що Бог осуджує. Відродженому чоловікові просвітлюється його розум, і його воля дістає нові елементи; він намагається жити по—Божому, його серце наповнюється любов'ю і прагне слова Божого. Народини звиш, це діло Святого Духа. Тому стоїть написане — народжений від Духа. І далі: Роджене від тіла — тіло, а роджене від Духа — дух.

Де вітер починається, а де кінчиться — не знаємо. Ми відчуваємо тільки його подув і силу. Вітер колисає кораблі, порушує вітряки. Буря валить дуби, розбиває кораблі, змиває морські береги. Отож, у відродженому чоловікові виявляється таксамо й сила Святого Духа. Відродження це — невидиме діло в людському серці. Ми можемо одначе запитати його в вірі й у наверненню. Господь не впускає нікого до своєї майстерні. Ніхто з нас отже не може перемінити стану людського життя, ні його відродження. Це бачимо тільки з його об'яв. Наприклад — Никодим. Він приходить до Ісуса спочатку вночі. Він прагне Христа, але криється ще з цим перед людьми. Одначе, коли найвища жидівська рада постановлює схопити Ісуса, він обстається за Ним і каже: „Чи закон судить чоловіка, коли не вислухає його перше й не знає, що робить?“ А в Велику П'ятницю Никодим складає вже прилюдно своє визнання. Він із Йосифом з Ариматеї і з побожними жінками займається похоронами Вчителя. Святий Дух спрямував його на праву дорогу. Він став учнем Христовим.

Тільки Духом Святим відроджується чоловік. Святий Дух допомагає чоловікові придержуватися Божих заповідей, ненавидіти гріх й обминати його; Він учить чо-

ловіка витривалості в поборюванні всіх життєвих перепон. Коли в чоловікові працює Дух, тоді він не питає, що скаже на те його дружина, його діти, його рідня, але свідкує свою віру, як річ послуху Божого. Діло Святого Духа є незнищиме. Він випроваджує чоловіка з облуди й відродженого не залишає, доки його віра не залишає, доки його віра не перемаже. Дав би Господь, щоб і ми могли сподіватися, що й наші серця обновить Святий Дух і що Він покінчить в нас розпочате своє діло; молимося до Спасителя: Господи, не відступай від нас. *Богдан Гарнавський
Голандія.*

Прокинься.

*Прокинься та й скинь, мій народе,
Кайдани гріха й марноти!
Навколо панує свобода,
Чому ж у неволі ще ти?*

*Прокинься, розплющ свої очі,
Поглянь ти навколо себе;
Послухай — спасти нині хоче
Господь милосердний тебе!*

*Прокинься, народе численний,
Угору свій зір піднеси!
І коли вже сам будеш спасений,
То іншим спасіння неси!*

*Прокинься! Доволі вже спати!
До праці, Господні сини!
Поля побіліли, і жати
Ви йдіть на Христові лани.*

*Прокинься й служи вже для Бога,
Нетреба гріхові служити;
Господь надішле допомогу,
Якщо буде тяжко нам жити!*

*Прокинься, брати тебе кличуть;
Турботи земні залиши...*

*Вже сонце свободи нам світить
Прокинься й до праці спіши!..*

Олександра Лисак.

Канада.

Н і ч.

(Продовження)

— Михайле, ви мені скажіть, прямо скажіть, у Софії рана безпечна? Га? Чи небезпечна? Кажіть! — питається Петро: у нього сумніви. Він не довіряє й лікареві. Софії цілий день тяжко.

— Вона мусить жити... Той Бог, в якого ви віруєте, мусить спасти її. Вона не така вже хвора. Буває гірше... —

Заспокоює Михайло, він так думає, так хоче... А злочинців він виявить. Тих, що натравили селянських покидьків піти на ганебний злочин, він знає, треба зібрати більше даних. Він добереться й до церковного подвір'я... Хай знають демократа. Так... Він революціонер і стане на захист скривджених баптистів...

Андрій сидить мовчазний. Якийсь не той, інший, тихий. Але він знає, що вороги будуть покарані. Справедливий Бог це мусить зробити, а може нетреба? Хай краще простить їх, хай вони покаються!...

А він не підійме на них руки. Учора просто погарячився...

Петро прощається. До завтра. Він мусить бігти до Софії... Її не покращало.

Тихо шепочуться на цвинтарі пожовклі дерева й розсипають листя, — золоті метелики. Віддають їх тихому вітрові. А той підкидає їх, підхоплює, потім кидає на землю. Хай топчуть їх люди й поливають осінні дощі... Нащо вони йому. Він має інші, їх багато.

Коло свіжої ями для покійника на марах стоїть Свиридова труна. Її мовчазний господар наче заснув, але немов ось-ось прокинегся, розкриє вуста і щось скаже, щось таке, від чого присугнім зробиться страшно...

Вкрився народом цвинтар. Голови, голови скрізь, коло похилих хрестів, там, де стоять на могилах. Майже всі Лучани тут.

— Засни, наш брате' дорогий, засни... — лунуть звуки журної похоронної баптиської пісні.

Коло труни стоїть Петро Таран. У руках в нього євангелія; поруч з ним Павло з Любомирки, Андрій та й інші віруючі.

Рябошапки нема: він затриманий приставом у Любомирці. Таку сумну новину приніс сьогодні брат Павло. Вже два брати висловили своє співчуття по втраті тихого, доброго Свирида, першого віруючого в Лучанах.

Кілька слів ще має сказати Петро.

— Гнали Мене, будуть гнати й вас... — читає він Христові слова із євангелії і звертається до народу:

— Люди добрі! Що ми бачимо тут перед собою! Що сталося у Лучанах вночі проти вчорашнього дня? Кілька наших лучанських чоловік забули, що вони люди, забули, що є над світом справедливий Бог, і вчинили дикий погром, убивства і підпалили невинних євангелистів.

— У труні перед нами лежить мертвий Свирид Іванович. Хто не знав його? Кому він зробив якесь зло? Кому перорав обніжок, що він узяв чуже? Га? Мовчите... Бо цього не було... Бо він був чесний селянин, добрий сусіда... Свирид Іванович зрозумів Христа, убоявся Бога, і почав жити, як істинний християнин, як людям треба жити... Хто ж був такий дикий, жорстокий чоловік, що підняв на нього свою розбійницьку руку? Защо, питаю? Хто осиротив його сиріт? На шиї покійного брата лишилися сині знаки від рук того ката, що задушив його, а може там було їх не один? Вони злякалися, певно, були впіймані покійником, коли підпалювали клуню, а може

від когось мали доручення зробити те й друге... Ну що ж, радійте, сьогодні ваша влада, вам здається, що перемогли ви, але помиляєтесь... Гнали Христа, та переміг Він! Гоните, осліплені гріхом і під'южені фарисеями, нас, але не поборете правди!.. Впадете перед нею... За цю правду стоїть святий Бог! Замучений Свирид Іванович устане на тім світі й осудить мученицьким відом своїм убивців!.. Бог бачить все. Він милосердний, Він любить прощати, але не завжди терпить таких катів. А може вони тут стоять між нами, може вони чують мене, так нехай знають, що Петро прощає їм за поранену дружину, за побиту свою голову, за погорілу клуню... Чуєте? Він не помститься, він не прийде підпалити ваші скирти... Ні, він кличе вас до каяття перед Богом... Я кличу вас одуматись, спитись... Я кажу вам, брати-люди, що ви робите, куди йдете? Нащо забули, що є над нами Божя правда? Ідіть до Божого життя, любіть один одного!..

— Свирид Іванович мовчить... Нічого він не може сказати. Пригадайте ж його слова, що він казав вам, як був живий. Нехай його мученицька смерть укріпить і нас, брати й сестри; будемо вірними Христові до кінця... Він ніколи нас не покине... Гнали й Його... Скажемо братові Свиридові Івановичу наше — прощай — і будемо вірити, що зустрінемося з ним у кращому світі, де ні сліз, ні горя нема... І нема лихих людей, неправди нема...

Відбувається молитва, повна плачу і хвилювання. Настрій жалю охоплює многих.

У могилу сиплеться земля, стукотить і ховає труну...

— Убивці тут!,.. Ми їх знаємо!.. раптом кричить між народом студент Михайло.

Тут? Хто вони? Де? Впіймать їх! Дайте сюди! Хвилюються дядьки... Шумлять... Розходяться.

— От похорон! Ну, Петро й сказав... — дивуються за огорою люди.

Студента Михайла обступили бідові парубки й кілька дядьків. Розмовляють. Юхим Шийка злодійкувато кліпає очима й майже тікає з цвинтаря. Він хвилюється. Невже справді знають?

Що? Ну й хай! Тоді він викаже всіх... (Докінчення буде)

*Ів. Кмета-Єфимович
Канада.*

Найвище добро.

(1 Кор. 13 гол.)

Стаття професора Генрі Друмонда.

(Продовження).

Слідуючий елемент найвищого добра — **лагідність**. Любов „не поривається до гніву“. Знаменним є, що ми тут знаходимо вказівку й на цю питомість. Люди часто є схильні дивитися на дражливість, на запальчивість — просто, як на нешкідливу слабкість. Люди кажуть про неї, як про ваду темпераменту, про діичну слабкість, і не надають їй ваги, коли зважують характер людини. Проте, ап. Павло, аналізуючи любов, для лагідності — цієї якості душі приділює важне місце: св. письмо не один раз осуджує запальчивість, як рутинницьку прикмету людської природи. Особливість запальчивості є те, що вона, власне, здебільшого буває в добрих людях. Часто, це єдина хиба шляхетного характеру. Ви знаєте людей, що були би звершеними, якби не їхня дражливість, запальчивість та образливість. Ця спільність злого характеру з високими моральними якостями являє одну з найсумніших і химерніших задач етики¹⁾.

Справа в тім, що існують два гатунки гріхів: гріхи тіла і гріхи душевного настрою. Блудний син мав перші гріхи, а його старший брат — другі. Люди, звичайно, не вагаючись

¹⁾ Етика — наука про моральність і про впровадження її до практичного життя людей.

осуджують молодшого брата. Але чи мають рацію? У нас же нема зняряддя, яким ми могли би міряти гріхи один одного. Звичайно, ми гріхи проти моралі лічимо за дуже поважні; але в очах Того, чиє ім'я є Любов, гріх проти любови може бути тяжчий за всякий інший. Нема порока, не виключаючи зажерливості, марності й навіть п'янства, — що так руйнував би християнське життя, як сварливість. Затроюючи життя, руйнуючи приятельство, рвучи зв'язки найближчого рідства, знищуючи доми, розбиваючи життя чоловіків і жінок, плідуючи красу дитинства, — сварливість, цей страшний порок не дорівнюється до кожного іншого по тому злі й горю, що від нього народжуються. Подивіться на старшого брата євангельської приповідки — цю чесну, працювиту, терплячу й покірливу людину — подивіться на нього, коли він насупився біля дверей свого дому.

„Розсердився ж і не схотів увійти”, читаємо ми про нього в Лук. 15:28. Уявіть собі вражіння, яке зчинилося на батькові, слугах і на гостях. Що повинен був відчути його блудний брат? І скільки блудних дітей відштовхується від царства небесного тільки сварливістю тих людей, що лічать себе за праведників! Розгляньте добре та розміркуйте над сумним настроєм старшого брата. Заздрість, гнів, гордість, зарозумілість, жорстокість, образливість, упертість — ось що відбивається в його темній душі, що не любить. У різних мірках, але ті самі питомості складають і те, що ми називаємо дражливым та сварливим характером.

Подумайте самі, чи ці гріхи не є для душевного настрою і для нашого життя і для життя наших близьких більш тяжкими, як гріхи тіла?

Чи не сам Христос розв'язав це питання, коли казав, що митники й перелюбники можуть скорше увійти до царства небесного, як деякі інші люди. На небі нема місця для сварливих. Сварлива людина й рай затруїла би для людей. Тому то, коли така людина не відродиться, вона не може увійти до царства небесного.

Не може бути жодного сумніву в тім (і ви погодитеся зо мною), що в царстві небесне може вступити тільки той, хто це царство носить у собі самому. Отож, ви бачите, яке значіння має характер. Він є важний не тільки сам по собі, але й задля того, що він показує. Тому то я й дозволяю собі так гостро і просто говорити про нього. По характеру можна цінувати й душу: це — проба щодо любови, і ця

проба завжди покаже, коли в душі людській буде зимно й порожньо. Це та гарячка, що показує на сталу хворість організму; це ті банки на воді, на дні якої щось гниє; це — покажчик непомітних витворів душі, що несподівано дає знати про себе, словом — це знак цілої сотки антихристиянських порсків і гріхів. Брак терпеливості, доброти, величності, чемності — усе це відразу відбивається в першому ж дражливому слові. Тому то не досить боротися проти однієї запальчivosti. Ми повинні дійти аж до джерела, змінити самі підвалини людської природи, і тоді прояви гніву й нетерплячки зникнуть самі по собі. Душа вичищується не тим, що ми будемо витягати з неї гіркі та kwasні первні, а тим, що ми будемо наповнювати її іншим первнем: великою любов'ю, новим духом, духом Христа.

Дух Христа приходять у нашу душу, освічує, очищує й перепрацьовує в ній усе. Тільки таким чином можна викоринити все зле, відновити, відродити й направити душу людини.

Сила волі не відроджує людей. Час та кож не перемінює їх. Перемінює Христос. Тому—нехай буде в нас той розум, що був у Христі Ісусі. Багатьом із нас залишилося вже мало часу. Згадайте собі що це — питання життя і смерті. Я не можу не говорити з усією силою переконання, за себе, за вас... „Хто зблзнить одного з цих малих, що вірують у Мене, краще йому, щоб повішено млинове жорно на шию йому та й утоплено в глибині морській“ (Мат. 18:6). У цих словах Христос прямо каже нам, що ліпше не жити, ніж не любити. Краще не жити, як не любити!..

Для щирости ми присвятимо небагато слів. Щирість є чеснота неймовірливих людей. У цьому часто знаходиться вся таємниця особистого впливу. Подумайте трохи, і ви переконаєтесь, що найміцніше впливають на вас власне ті люди, що вірять вам. В атмосфері підзорливості й недовірства люди неначе задихаються; коли ж їх оточує віра, тоді вони стають одвертими, знаходять заохочення й дух приятельства, що виховує їх. Дивно, що в нашому твердому та слабкодухому світі є ще де-не-де люди, що не думають про лихе. У них зовсім нема марноти. Любов „не думає лихого“, не шукає зрадливої думки, бачить тільки ясну сторону, пояснює кожен вчинок тільки з кращого боку. Який це чудовий стан для життя! Яку жвавність, яке блаженство викликає в нас

навіть випадкове спіткання з такими людьми! Віра просто рятує.

Якщо ми спробуємо своїм впливом піднести або ушляхетнити інших, то незабаром спостережемо, що наш успіх просто залежить від того, оскільки ці інші люди віритимуть у те, що ми (в свою чергу) довіряємо їм. Пошана людська до нас викликає в нас пошану до самих себе, що ми її були згубили; і коли нас люди підносять високо, то цей високий стан робиться для нас ідеалом, якого ми потім маємо надію досягнути.

Любов „не веселиться неправдою, а веселиться правдою“. Те поняття, яке ап. Павло

висловив так — „веселиться правдою“, я передав через слово **одвертість**. Але, в дійсності, це поняття є значно складніше і навряд чи можна його висловити одним словом. Воно має, як мені здається, те почуття стриманності, що не дозволяє нам використовувати помилки других людей, ту величність, що не любить одкривати чужі хиби, але „все покриває“; ту душевну щирість, що намагається все бачити в правдивому світлі, і радіє, коли знаходить усе значно кращим, ніж сподівалося через недовірство та лихослів'я.

Перекл. Л. Ж.

(Далі буде)

Хто такий був Йосафат Кунцевич?

По всіх містах та селах, де тільки мешкають греко-католики, їхні священники а також (особливо) василянські ченці поширюють культ „святого“ Йосафата Кунцевича. На його честь висвячують церкви, малюють його на численних образах, які продають греко-католикам, служать йому молебни й акафисти, пишуть про нього в книжках та журналах, закликаючи нарід до найбільшого пошанування цього „святого.“ Український греко-католицький журнал „Місіонар“, широко розповсюджуваний у Галичині, в кожному числі подає таку молитву: „Св. Архангеле Михаїле, св. Миколає, св. Володимире, **св. Йосафате, Заступники України**, молись Бога о нас!“

Отже, католики числять Йосафата Кунцевича за „Заступника України.“ Наш бідний та сліпий нарід, читаючи такі молитви, здебільшого є переконаний, що той Йосафат був дійсно великим добродієм і нашого народу і нашого краю.

Перегляньмо коротенько історію тієї людини, познайомімся з його „працею“ і тоді побачимо, що та людина була одним із найстрашніших ворогів нашо-

го народу й нашої батьківщини. Усі відомості, які тут подамо, ми беремо з католицьких джерел, які, натурально страшну діяльність тієї людини значно злагодили й пом'якшили.

* * *

Йосафат Кунцевич був родом українець. Народився у Володимирі Волинському. Його батько швець був православний і свого сина вихрив на православного, даючи йому ім'я Іван. Навчившись читати й писати по-українському й по-польському, він поїхав аж до Вільна, де й поступив на службу до одного купця. Мешкав Кунцевич біля православного монастиря св. Трійці: він часто приходив до ченців, співав з ними, прислуговував їм і часом дзвонив на дзвінниці. Пізніше, коли монастир забрали греко-католики (уніяти), Кунцевич познайомився з єзуїтами. Ці католицькі ченці, пізнавши його здібності, намовили його вступити до монастиря за ченця, і почали виховувати його. Учителями Кунцевича були єзуїти Валентин Фабриціус і Гаврило Грушевський, що пізніш були проповідниками при королівському дворі. В 1604 року Кунцевича

постригли за ченця, дали йому ім'я Йосафат, і він став гарячим місіонером унії.

Унія, себто сполука — православних із папським Римом — була ухвалена 1596 р. на берестейському соборі, коли частина православних єпископів, священників та мирян на обшарах тодішньої Польщі вирішила з'єднатися з католиками під пануванням римських папів. Ця сполука повинна була бути добровільною, але й духовна й світська католицька влада незабаром почала силою наvertати український і білоруський народи Польщі на унію. Від православних забирали церкви та винаймиліжидам-шинкарям, які були фактичними господарями православних церков, їхніх парохій та священників. Усякий спротив православних селян католицька влада лічила за бунт і підбивала проти мирного населення світську владу, що вогнем і мечем здушувала маліший перекір католицькій владі. Це все спрочинювало справжні повстання українського народу.

Езуїти, що добре знали Кунцевича, були переконані, що з нього вийде „добрий“ слуга папи, і тому добилися того, що король казав висвятити Кунцевича на єпископа полоцького. Перед висвяченням Кунцевич зобов'язався перед езуїтами до того, що народи український та білоруський він переведе на унію. Це було 1617 року.

Свою діяльність розпочав Кунцевич страшними переслідуваннями православних в Україні, Білорусі й Литві. Особливо лютував Кунцевич серед білорусинів. Людей було замикано до в'язниць, бито, мордовано й карано на смерть тільки за те, що вони не хотів приставати на унію. Страшне катування мирного населення спричинило те, що люди почали загрожувати Кунцевичеві смертю. Тоді він удався листовно до Лева Сапіги, канцлера Литовського, вимагаючи від нього помочі в мордуванню безборонного населення.

Лев Сапіга, відомий державний муж Польщі, дав Кунцевичеві відповідь, в якій рішуче осудив злочинну антидержавну, антинародну й антихристову діяльність папського наймита. У слідуючому числі ми подамо в скороченню цей знаменитий лист князя Лева Сапіги, де яскравими фарбами змальовано й душу й працю „святого“ мучителя нашого народу.

(Далі буде)

Л. Гасаненко.

Певного разу славетний римський чернець Франциск із Асизу, що утворив чернечий орден францисканів, відвідав римського папу. Папа показав Францискові золото, срібло, дорогоцінне каміння й інші величезні скарби, що їх за сотки літ наскладали папи у Ватикані, і згорда пожартував: „тепер наслідники св. Петра мають таке багатство, що вже би не могли сказати разом з апостолом до кривого — „срібла та золота нема в мене“ (Діян. 3 : 6). „Це правда,“ відповів Франциск: „але зате ви тепер не могли би сказати тому кривому й дальших слів апостола — „в ім'я Ісуса Христа Назорея встань і ходи.“ Папа схилив голову й нічого не міг відповісти.

Коли людина дбає тільки про земні скарби, то вона неминуче загубить небесні.

ВИПISУЙТЕ З АДМІНІСТРАЦІЇ „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

- 1) Біблійний покажчик. Ціна 60 сот.
 - 2) Християнський співаник для українського народу. З нотами. Ціна 5 з. 50 сот.
- Ціни з пересилкою. Можна належність надсилати поштовими значками.
-
-

„Бідні люди“

Оповідання французького письменника В. Гюго.

Темна бұрхлива ніч. В бідній рибалчиній хатині сидить біля плити Жанні й латає старе вітрило з грубого полотна.

Вона чує, як свище й виє вітер, як тарабанить у вікна дощ, як ревуть розбиваючись із страшенною силою о берег розлючені хвилі. На дворі шумить непогода. Темно. Холодно... В хатині бідно, але тепло і приємно. Долівка чисто підметена, під плитою тріщить хмиз, а на полиці полискує чисто вимита посуда.

У глибині кімнати стоїть ліжко з випущеним білим пологом, а на широкому сіннику, що розстелений на підлозі, спить четверо дітей, заколисаних ревом океану.

Чоловік Жанні тепер на морі. Він поїхав рибалчити. Страшно виїжджати в таку темну, холодну, непогідну ніч, та що ж робити? Сім'я... Треба жити!

Чує Жанні гудіння океану і стогін вітру; інколи долітає проникливий крик переляканої чайки. А дощ все падає та й падає... Серце Жанні стискається від тривоги. В її уяві майорять розбиті кораблі, гинучі моряки та рибалки... Страшно...

Старий годинник захрипло веде одноманітну розмову. Діти сплять. Жанні задумалась. Чоловік її, не жалуючи себе, в холод та бурю виїздить у море, зустрічається з тисячами небезпек, що загрожують життю. І що ж — чи великі їхні заробітки? Діти її і влітку і взимку бігають босі, за пшеничний хліб нема чого й думати, добре коли старчає житнього. Правда, іноді буває риба. Слава Богові, що ще діти здорові...

— О Боже, як неспокійно на океані! Який вітер!.. Спаси його, помилуй... вона стала навколішки. Після молитви Жанні взяла ліхтар, накинула на себе теплу хустину й вийшла на вулицю подивитися: чи не вертається її чоловік, чи не вщухла буря і чи світиться над океаном маяк. Темно. Падає дрібний густий дощ. Край села, на самому березі океану стоїть стара напівзруйнована халупа. Двері скріплять і стукотять, корячись силі вітру. Солома на стрісі шамотить і ніби просить змилювання.

Жанні затрималася біля порогу бідної халупи й заглянула до вікна. В хатині темно.

— Треба подивитися на бідну слабу, я зовсім забула про неї. Чоловік казав мені, що їй вчора було гірше. — Вона зовсім одна. Нема кому доглянути її, — І Жанні постукала до дверей. Ніхто не відповідає. — Бідна, думала Жанні. Як буде з родиною, коли вона ще довго так хворітиме? Вона вдова, має двох дітей! хто їх догляне? Гей, кепсько! — Вона застукала міцніше. — Гей, сусідко! крикнула Жанні: — видно, заснула, і не добудитися. —

Вітер завиває, як раніш. Жанні тремтіла від зимна й вогкості. — Вернись додому — думає, аж раптом порив вітру, що ледве не зірвав з неї хустки, поїряє старі двері так міцно, що вони самі відчинилися настіж. Жанні переступила поріг.

Ліхтар її освітлив убогу кімнату, підібну до хліва. Тут було так зимно, як і на дворі. На земляній підлозі стояла калюжа води, що натекла через стелю. Біля стіни проти дверей на купі соломи лежав труп удови.

Голова закинута назад. На зсинілому обличчі з незакритими вустами відбився вираз мук і страждання. Біла мертва рука звисла з солови. Недалеко від трупа матері в бідній плетеній колисці двоє маленьких діток, кучерявих та грубеньких; вони зкорчилися та й сплять міцним сном, не вважаючи на буревій та близькість мерця. Умираючи мати встигла закрити їм ноги великою старою хусткою і прикрила їх своєю спідницею.

Один хлопчик поклав під щоку ручку, а другий свою голівку положив йому на груди. Дихають спокійно й рівномірно; здається, ніщо не розбудить їх із міцного сну. А буря вие звіром. Велика краплина дощу впала на чоло небіжниці, і ніби сльоза скотилася по обличчю.

Жанні біжить додому. Вона несе щось під хусткою; серце їй міцно б'ється; вона боїться озирнутися назад, ніби за нею хтось женеться. Чи не вкрала вона чого у покійниці?

Удома вона кладе свою ношу на ліжко і квапливо закриває фіранку; потім бере крісло й сідає, обіймаючи лице обома руками. — Що я наробила? Що скаже мій чоловік? своїх маємо четверо, а тут ще й чужий клопіт. І нащо було брати? Він тепер мене загрізе...

Двері рипнули. Жанні піднеслася, але ніхто не входив. — Боже, що я наробила? і вона знов стала навколішки, молячися, аби Господь в здоров'ю повернув її чоловіка, і щоб допоміг їм виховати своїх і чужих діток. Дощ перестав. Розвиднялось; вітер гудів і рев океану не вгавав. Раптом двері відчинилися й струя чистого морського повітря залляла кімнату.

Увійшов молодий смуглявий рибалка. — Ось і я, Жанні... Ну, і пічка! — Жанні несміливо поглянула на нього: — Ну, а як ловилось? — Зовсім кепсько! Нічого не спіймав. Такої ночі я ще не пам'ятаю. Ві-

тер кидав моїм човном; я думав, що вже тебе не zobачу! Яка там риба! Слава Богові, що здоров я приїхав. Ти мабуть більше, як завжди — молилася за мене!.. Він сів біля теплої печі. — А, знаєш — сусідка Симон умерла. Не знаю коли, видно, ще вчора після того, як ти її відвідав. Тяжка смерть... А діти маленькі, один ледве говорить, а другий тільки починає ходити. — Жанні замовкла.

Чоловік нахмурився, лице його стало поважним, стурбованим. Кепська річ!..

— Та щож зробити, доведеться їх забрати, а то прокинуться... як їм буде з небіжницею? А нам якось Бог допоможе, переб'ємось. Іди, Жанні, забери їх. — Жанні не рухалася з місця. — Щож ти, незадоволена, боїшся? Не хочеш їх узяти? Що з тобою? —

Жанні підвела чоловіка до ліжка і відкрила полог. Там лежали дітки небіжчиці й спали міцним, спокійним сном.

Це дійсно образ... Тільки людина, що переповнена любов'ю, здобудеться на подібний вчинок. Жанні була правдивою християнкою. Силою своєї душі вона додатньо впливала й на свого чоловіка. О, дав би Бог і в наші дні більше таких матерів, що святим життям ущаслилювали би свої родини... *Перекл. Л. А. Н.*

(Луцьке, Волинь).

Оголошення.

Дорогі в Христі брати й сестри!

Повідомляємо вас, що у Вільках Мазовецьких (пов. Рава Руська) **10 вересня ц. р.** відбудеться

„СВЯТО ЖНИВ“

Урочисті зібрання подяки Господеві за Його дари і благословіння, а також християнська „вечера любови“ відбудуться в новому -- молитовному домі. --

Збір запрошує всіх на це торжество.

До молодих.

*Молодь, молодь, гей прокинься!
Ниви пожовтіли;
Ну ж до праці знов берися,
Бо живна наспіли!*

*Нумо, браття, нумо, сестри,
До рук серни брати!
В день пожнемо, а на всчір —
Сноптики складати!*

*А тісля, вже як зіжнемо,
Знов сіяти будем;
А по праці відпочнемо
Її про втому забудем.*

*Працюй, брате, і ти, сестро,
Працюй без упику:
Навертай до Бога й молодь,
І малу дитину!*

*А охлянеш, проси сили
Її знову поспішайся
На ту працю, де Спас кличе;
Дивись, не спізнйся!*

*Спас нам буде помагати:
Дасть Духа Святого,
І ми легко та напевно
Переможемо злого.*

*А Цаюк.
Волинь.*

Праця серед нашої молоді.

18 червня ц. р. до збору в Салашах (Галичина) прибув хор із Гійча. З цього приводу відбулося радісне зібрання, підчас якого промовляли бр. І. Дикий і М. Федик. Після цього зібрання відбулося друге — гуртка молоді. Перед організаційними зборами відбулося читання слова Божого й пояснення його; потім проведено було початкову працю по організації молоді: до но-

вого гуртка молоді зголосилося й записалось 14 осіб, у тому числі 11 членів збору. Руководячим гуртка було вибрано бр. В. Комбеля, секретарем бр. М. Пашука і скарбником бр. А. Куцька. До надзорчої ради вибрали братів — Т. Стародуба й О. Стародуба. По виборах бр. М. Федик поінформував присутніх щодо дальшої праці гуртка, а бр. В. Комбель прочитав слово Боже й заохочував братів та сестер до дальшої праці для слави Божої та для спасіння тих, що далеко стоять від Христа. Закінчилося це радісне зібрання молитвами. Закликаємо всі збори до організації гуртків молоді, як про це говорилося на з'їзді молоді в Гійчу 4 і 5 червня ц. р.

М. Федик.

УВАГА!

Нагадуємо всім віруючим, як у Польщі, так і за кордоном, про те, що існує дуже гарний „Християнський співаник для українського народу“ з нотами. Ті, котрі так довго тужили за співаником у своїй рідній мові, можуть набути його тепер же. Хори по зборах, гуртки молоді й окремі віруючі повинні подбати, аби всюди пісні хвали Господеві нашому співалося з цього співаника. Брати й сестри в Галичині, Волині, Холмщині, Поліссю, Підляшшю, увсій Польші, а також у всіх інших краях, і країнах світу! Ужййте всіх заходів, аби цей чудовий співаник поширився по всіх зборах і закутках землі! Читачі „Післанця Правди“! Докладіть усіх старань до розповсюдження цієї книги! Співробітники „Післанця Правди“! Вашим обов'язком є теж підтримання цієї справи!

Ціна примірника 5 зол.

При більших замовленнях велика знижка. Пишіть безпосередньо по адр.:
Wydawn. „Kompas“. Łódź, Gdańska 130.

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Добро і зло.

Один місіонер, оповідаючи про багато цікавих пригод із свого життя серед поган, розповів таке:

Я відкрив школу для дітей, в котрій навчав маленьких дикунів читати та писати. Тяжко було тим дітям дещо з'ясувати. Нану школу відвідували також два сини їхнього гетьмана. Обидва вони вчилися дуже добре й на лекціях завжди були уважними.

Мені дуже кортіло розповісти цим дітям дещо про живого Бога. Якось я запитав одного з синів гетьмана: Скажи, яке твоє серце — добре чи зле?

Хлопчина у відповідь на це зараз простяг палець правої руки просто догори. Не розуміючи того знаку, я запитав хлопчика, що він хоче тим сказати. Він квапливо відповів: „Моє серце таке добре і правдиве, як цей палець є простий!“ Ті дикі люди мали звичай просто простягнутим пальцем означувати „добро,“ а зігнути — „зло.“

„Я дуже радію, що ти — добрий“ сказав я йому: „а тепер скажи мені, чи брехня є зло, чи ні?“ — „Ще й велике зло.“ — „А ти ніколи ще не збрехав?“ — „Ніколи“, відповів хлопчик поспішно. Тоді я звернувся до його молодшого брата й спитав: „Чи крадіжка є зло?“ — „Велике зло“, відповів той. „А ти нічого ніколи не вкрав?“ — „Ніколи“, відповів він також із поспіхом. І таким чином я розпитував усіх дітей і одержував від них усіх такі ж самі відповіді. Нарешті, я сказав: „Мені дуже соромно, але мушу приз-

натись: я не можу сказати так, як ви, що я ніколи не зробив ніякого зла. Отож, із цього видно, що хоч я ваш учитель, але багато гірший за вас усіх“.

Почувши з моїх вуст таке свідчення, діти мовчки почали позирати один на другого. Їм стало ніяково. Аж раптом один із синів гетьмана порушуючи тишу, сказав: „Мій брат казав вам, що він ніколи не збрехав; але це — неправда: годину тому назад він казав брехню“.

Другий брат не бажав залишитися винним і сказав на нього: „А він говорив, що ніколи не вкрав, а ще сьогодні вранці він украв у мами два пироги з рижом“. Тепер діти один за одним почали признаватися до своїх гріховних вчинків.

Тоді я, звернувшись до першого, запитав, звідки він знає, що брехня є зло (бо я їм про це ще нічого ніколи не казав). Хлопчик, показуючи на свої груди, сказав: „Тут всередині в мене є маленький молоточок, що завжди міцно стукає, коли я зважуюся робити або роблю щось лихе“.

„А чи бачив ти колинебудь той молоточок?“ спитав я. „Ні, не бачив,“ була відповідь. „Ну, то видно, що там нема жодного молоточка, а ти вигадав якусь нісенітницю“, промовив я. „Ні, ні“, стали тепер відказувати діти один за другим: „це ми всі знаємо, що такий молоточок є в грудях і стукає там. Часом він колотиться так міцно, що аж дихати стає тяжко“. — „Якжеж це може бути?“ запитував я далі. „Не знаємо“, була відповідь. „Ну, гаразд, вів я: „тепер я бажаю вам дещо про це оповісти... Кілька раз я

говорив вам вже про великого живого Бога, що створив небо й землю. Той же Бог створив також людину і вклав йому до грудей живе серце, аби воно стукало, коли людина хоче зробити щось лихе. Це — голос серця, або совісти, що ви його приймаєте за стукіт молоточка. Цей голос навчає нас відрізняти добро від зла й показує, що можна робити, а чого — ні.

Діти уважно слухали це пояснення про молоточка, що стукіт його вони так часто чули в своїх грудях.

Слова вчителя западали глибоко до їхніх сердець. Від того дня наука в школі пішла з більшим захопленням. Поганські діти почули в своїх серцях голос живого Бога...

А тепер звертаюся до вас, любі дітоньки, із запитанням: чи ви чуєте в своїх серцях голос живого Бога? Чи ви поступаєте згідно повелінь того голосу? Якщо „ні“, то почніть нове життя; а якщо „так“, то ви — блаженні.

„Л. С.“
перекл. А. П.

Дитяче жниво.

6.

(Розмова 3 дівчаток і 3 хлопців)

1. Літо хутко проминуло,
Осінь вже іде,
На дворі вже непогода,
Вітер злий гуде.
- Але люди всі радіють,
Бо з полів вони
Навезли снопів доволі —
Старчить до весни.
- І для нас — дітей минуло
Літо золоте.
Де ж снопи ваші, де збіжжя,
Що в Бога росте?
- Що ви доброго зробили
За цей літній час?
І чи може похвалити
Бог за працю нас?

Я скажу про себе правду, *А.*
Що я в зібрання
Все ходила, щоб збільшити
Біблій знання.

І за літо — почуваю —
Добре підросла
В слові Божім, бо до того
Була ще мала. *Г.*

2. Я до школи щонеділі
Старанно ходив
І теж слово Боже пильно
Увесь час учив.
- І за це я славлю Бога,
За цей снопок мій,—
Бо відкрив мені багато
Спаситель Святий.

3. Я признатися вам мушу:
Не мав я часу!
І тепер не знаю, що я
Богові несу.
- Я весь час батькам у полі
В праці помагав,
І для читання багато
Часу я не мав.

Тільки ввечері та вранці
І як їжу їв,
Я молився, часом в голос,
А часом без слів.

4. Що ви думаєте, діти? *Пр.*
Я гадаю так:
Як у полі просо, жито,
І пшениця й мак, —
Так у Господа учинки
Наші і діла:
Він усе приймає любо —
І працю й слова.

Я, наприклад, ціле літо *сфз-*
Бавила малих.
Тато й мама були в праці,
Ну, а я для них

І для братика й сестрички
Варила й пекла.
Отака то моя праця
Для Бога була.

5. Що зробити, мої любі? *Мар-*
Я ще сам малий,
І який би міг би бути
Тут снопочок мій?
- Отож, працю мав таку я,
Що слухав усіх:
Скажуть, хлопче, роби тее!
Лечу зо всіх ніг!

Цілий день ганяв, що сили,
Догоджав усім;
Задоволений був з мене
Наш великий дім.

1. Ну, а ти, маленька люба, **Ми**.
Що зробила ти?
Який снопик ти для Спаси
Здоліла нести?

6. Цілий день я їла й пила, **А**.
Спала й мало говорила,
І росла, щодня росла,
Бож я, бачите мала!

Отак тілом виростаю,
Бо я дуже добре знаю,
Що як виросту велика,
То тихенько, та без крику
Буду Богові святому
Приносить снопи додому.
А тепер давайте ми
Заспівемо псалми,
Щоб Господь дітей малих
У любові нас зберіг.
(Співають)

Л. Ж.

КУТОК ДЛЯ СЕСТЕР.

Краса.

Недавно побачила я у сні двох гарних світських людей і тоді ж, у сні я подумала, що „чоловік, — як трава, дні його, як квітка в полі: так він цвіте, відцвітає. Понесеться вітер над нею, і вже не стало її, і не знайти більш місця її“ (Пс. 103: 15, 16).

Коли вранці прокинулась я від сну, то почала роздумувати над тим, що як природна краса є подібною до квітки в полі, то чого ж тоді варта фалшива краса? У наші дні є так багато жінок, що видають силу грошей на свою фалшиву красу, якою хотіли би принадити до себе. Почала я читати слово Боже і звідти багато довідалась про тих грішниць, що причепурювали себе задля гріха. Довідалась, як зробила та бідна жінка, що прикрасила себе (1 Мойс. 38: 14, 15) задля того, аби обдурити свого свекра, і тим була заслужила собі кару смерті. Побачила я, як друга нещасна грішниця, що Божих пророків повбивала, підмальовувалась та прикрашувала голову (2 Цар. 9: 30), аби обдурити

Господа, що вже мав її зробити кінець. Чи ми, діти Божі, яких ворогом була ця жінка, маємо наслідувати її?

У сучасний мент є сила так званих християнок, що наслідують поганські звичаї грішників та видають безліч грошей на пудру, на крем та на фарби в той час, як їхні ближні без хліба гинуть. Нащож вони це роблять? Тільки для того, аби фалшивою красою привабити до себе. Христос сказав: „хто спогляне на жінку жадібним оком, той уже вчинив перелюб із нею в серці своїм“ (Мат. 5: 28). Уважаймо ж, сестри, аби ні одна з нас не наслідувала тих грішних жінок, що спричинюють такий страшний гріх.

Ідучи одного разу через місто, побачила я чоловіка, що все лице його було в ранах: тільки одні очі його було видно; він вийшов від лікаря, що лікував його жажливі болячки. А потім побачила я жінок; обличчя в них із однієї фарби: вуста чужі, брові й вії чужі, ціле обличчя й ціла голова — чужі. І стала я думати: Боже, вони незадоволені своєю природною красою, що Ти їй дав їм! Щож би вони стали діяти, якби Ти відобразив ту їхню

красу, й їхні обличчя вкрилися такими болячкам, як у того хворого? Отже, тим жінкам їхня природна від Бога краса здається недоброю, і вони роблять собі штучно іншу.

Чи ми, віруючі жінки, є вдячні Господеві за той природний зовнішній вигляд, що його дав нам Господь? Чи може й ми поправлюємо його всілякими засобами, так, ніби Господь нас зле сотворив?

Нехай Господь захоронить нас від цього огидного гріха. Подумаймо про те, як дивився би на нас наш Творець, коли би ми чинили цю нікчемність; чи не прокляв би Він нас так, як Езабель? Чи не може

Він за кару послати нам віспу або рани? Тоді вже дійсно треба було би вживати різні мазі та пудри.

Не засмучуймо ж нашого Отця такими негідними вчинками і будьмо вдячні Йому за здоров'я та природну нашу красу. Звернімо увагу на слова з 1 Пет. 3:1-6 і дбаймо не про красу обличчів, а про чисте та святе життя. Пам'ятаймо слова Пс.103:35:

*Він всі гріхи твої прощає,
Недуги всі твої зцілить,
Тебе на старість наситить,
І твоє юнацтво відновляє.*

*Ганна Федорів.
(Дашава, Підкарпаття).*

КУТОК НЕДІЛЬНОЇ ШКОЛИ

(Відділ для вчителів).

Добра лекція.

Який спосіб навчання є найкращий? На це питання хтось відповів так: „Усі методи добрі, окрім надокучливих“. У цьому є велика правда. Самсон побив філістіїв осячюю челюстю, бо він не думав у той час про зброю, а тільки про успіх. Ми знаємо, що найкраще стилізовані проповіді, побудовані по всіх правилах гомілетики, часто не дають найменшого плоду у той час, як звичайний промовець, що жадної уяви про гомілетичку або якусь систему не має, може все зібрання надхнути й потягти за собою. Ми не бажали би, аби хтось зробив звідци висновок, що треба отже всі форми науки відкинути. Ні, ми тільки не хотіли би успіху праці поставити в залежність виключно від форми. У кожному разі лекція, проваджена в добром порядку, а до того пожвавлена та надхнена Святим Духом, принесе більше плоду, як лекція невпорядкована, поплутана. Очевидко, що можна порадити тільки

той спосіб навчання, який притягне дітей своєю розумністю й зрозумілістю, який захопить дитячі душі й вплине на них. Славетний англійський проповідник Сперджен сказав: „Благословенна є та побожна жінка чи дівчина (учителька недільної школи), котра зможе таким удалим робом пригорнути дітей до себе, що правда Божа без жодних перешкод із її серця переливатиметься до серць дитячих“. Так воно й є. Не буде благословіння, коли ми дитяче серце будемо до святих речей притягати силоміць, або коли в тих дітях будемо штучно підогрівати любов до тих речей; тоді наші лекції будуть даремними, безкорисними.

Це є загальна порада. Але всетаки залишається найголовніше питання: як у недільній школі викладати дітям біблійний матеріал якнайкраще? Цим питанням займалися найвизначніші педагоги і вони, власне, поставили ті правила, за якими кожен біблійний уривок мусить бути опрацьований і викладений. Особливо займався цим питанням німецький педагог Фрідріх

Герbart, який, щодо до цього, встановив методу, що дістала назву: „Герbartові зразкові ступені“; ця метода є всюди серед учителів відомою, й її всюди, більше або менше, уживають у недільних школах. За цією методою кожна лекція мусить перейти через такі ступені: **1) Ціль або зміст, 2) приготування або вступ, 3) виклад, 4) перепитування або навчання, 5) розклад, 6) скупчення, 7) порівняння й 8) пристосування.** Можемо сміливо сказати, що лекція, підготовлена й переведена за цією методою, дає нам до рук найкращий підручник, щодо вивчення в недільній школі уривків із св. Письма. Нам добре є відомим, що багато вчителів недільних шкіл поза цією методою навчання, жодних інших метод і знати не бажають, так догодила їм Герbartова метода. Я з свого досвідчення переконаний є в гаразді цієї методи й кажу, що я покладався на неї й переконався в її принагідності; тому то я цієї методи так міцно тримаюся. Натурально, я раджу ці „ступені“, після докладного ознайомлення з ними, удосконалювати, зменшувати й т. д., залежно від зауважень, які повстали у вас після праці за цією методою.

Тепер розглянемо ці ступені.

1. Ціль або зміст лекції.

Учитель чи вчителька недільної школи мусить навчитися висловити ціль даної лекції одним коротеньким, ясним та зрозумілим реченням, яке мало би в собі весь зміст цілої лекції. Учитель мусить собі перед лекцією ясно уявити, *про що* він на майбутній годині має говорити учням, і це, власне, висловити в одному зрозумілому реченню. Отже, ціль лекції мусить зміститися у виразі, що з'являється відповіддю на таке питання: „Що я маю сьогодні казати?“ Отож, прийшовши до класу й розпочинаючи лекцію, вчитель повинен сказати так, наприклад:

„Ну, діти, сьогодні ми з вами побачимо, як дорогий наш Господь дав ізраїльському народові царя“; *або так:*

„сьогодні довідаємося, як диявол спокучував перших людей у раю“; *або так:*

„сьогодні дізнаємося, як Господь усіх людей вигубив потопом“.

Чому є корисним поставлення перед дітьми такої цілі? Насамперед — аби увагу дітей від розгублення скупити на одному предметі. Діти до недільної школи приходять розгубленими й не можуть відразу зібрати своїх думок у своїх голівках. Отже, потрібно, аби вони зібрали докупи свої мислі.

Потім ми повинні зацікавити їх певним предметом. Аби це вчинити, потрібним є, щоби ціль лекції була певна, ясна, виразна й оригінальна.

Діти не розуміють, коли я до них кажу, що ми з ними говоритимемо про єднання з Богом, або про освящення, про відродження й т. д. Але вони відразу зацікавляться, коли я кажу до них так:

— „Я бажаю вам сьогодні показати, як малий Давид височенного велетня переміг“. *Або:*

... „як один маленький чоловік багато праці поклав, аби побачити Господа Ісуса“.

Коли маємо на увазі говорити про Лук. 10:30, то не кажім так: „ми говоритимемо нині про любов до ближніх“, *але так:* „я говоритиму про одного нещасного чоловіка, що його грабіжники змордували“.

Коли розбиратимемо Лук. 12:16, то не кажімо так: „я повідатиму вам про захоплення земними добрими“, *але так:* „оповідатиму про дуже нерозумного селянина“... Про Лук. 15:16 — не кажімо: „казатиму про навернення до Бога“, *але так:* „казатиму про одного зіпсутого юнака, що зробився добрим чоловіком“...
(Далі буде).

Знімецька
Перекл. Л. Ж.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Львів. Торжество св. хрищення. Нема рільникові більшої радості, як тоді, коли він по цілорічній праці та довгому сподіванню може звозити снопи до своєї стодоли. Те саме почуває й духовний працівник. Дня 6 серпня ц. р. ми могли переконатися, що Господь вельми благословляє та підтримує нашу працю на Його ниві. Того дня відбулося величаве торжество св. хрищення, через яке ми прийняли 16

ми вибралися до с. Грибович. О год. 10 ми були на місці; 9 братів і 7 сестер у білій одежі стали над берегом річки і прилюдно визнали Христа за свого особистого Спасителя, обіцяючи Йому вірну службу до смерти. У смерть Христову та в ім'я св. Трійці вони були охрищені. Потім торжество продовжувалося на просторому подвір'ї бр. Василя аж до 4 год. пополудні; закінчилося воно вечерею Господньою. Про-

Хрищення нових членів львівського збору 6. VIII. 1933.

душ до нашого збору. До цієї урочистоти ми заздалегідь на протязі шости тижнів робили приготування. У перші три тижні щонеділі ми мали як для кандидатів, так і для всіх членів церкви виклади про церковне життя, його порядки та про обов'язки членів щодо церкви. Три неділі слідує тижнів було присвячено іспитам, що відбувалися після пополудневих зібрань. Усього зголосилося було до іспитів 28 осіб. Підчас іспитів ми не поспішали, проваджені обережністю та досвідом, знаючи що крім усіх інших якостей членів потрібно їм ще і знання слова Божого. Нарешті прийшов сподіваний день 6 серпня й о 8 годині вранці

симо всіх дітей Божих молитися як за працю у Львові, так і (особливо) за дві нові місіїні станиці — Зимну Воду та Винники, де вже пробуджується нарід та де вже є олові Христової праці.
М. Лютий.

Камень-Коширський (Полісся). 6 серпня ц. р. мали ми прощальне зібрання з приводу від'їзду бр. К. Рибачука, що з волі Божої мусів виїхати до Холмщини. Цей брат півтредтя року працював у наших околицях, де діти Божі розкидані по великій простороні й інколи є віддалені один від одного більше, як на 50 кіл.

(Продовження на останній сторінці).

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

Відповідь: Не всі люди коряться Божому закликіві, а в наслідок цього раніш чи пізніш Святий Дух покидає людину, і вона залишається в своїй закам'янілості. Мат. 22:1-3; Лук. 14:16-24.

Питання 121: Що значить освячення Святим Духом?

Відп.: Освяченням Святим Духом називаємо таку Його діяльність, завдяки якій Святий Дух представляє людині нещасний стан її душі й разом із тим показує їй те спасіння, що дає його Христос: Пс. 38:4,5; Лук. 15:17-19; Єф. 1:17:18.

Питання 122: Що таке каяття?

Відп.: Каяття — це зміна життя. Воно виявляється в правдивім пізнанню згубного стану, в сердешнім жалю за гріхи, в ретельнім визнанню провини, в повній ненависті до гріха й у рішучім приході до Бога: 2 Кор. 7:10; Пс. 32:5; Лук. 15:18 і далі; Пс. 51:3-5.

Питання 123: Коли каяття є правдиве?

Відп.: Правдиве каяття буває тоді, коли воно зроблене через Святого Духа, який пробуджує сумління й відкриває перед нами гріх: Діян. 2:38; 3:19.

Питання 124: В кому може бути правдиве каяття?

Відп.: Правдиве каяття може мати муки тільки в людях пробуджених. Людина, що вмерла в гріхах, може мати муки сумління і страх перед Божою карою, але щирого каяття у ній нема: 1 Мой. 4:13; Мат. 27:4.

Питання 125: Як довго повинен грішник пробувати в стані каяття?

Відп.: Слово Боже не говорить нам нічого про те, як довго повинен тривати стан каяття та яка повинна бути його глибина. Св. Письмо й наші досвідчення вчать нас, що одні люди можуть протягом кількох хвилин покаятися й отримати спасіння через Христа, а інші мусять довше пробувати в боротьбі каяття.

Питання 126: Що означає віра?

Відп.: Вірити значить — узнати щось за правду. Вірити в Христа — значить узнати Його заслуги за вистарчаючі для нашого спасіння, а потім-узнати Христа за свого особистого Спасителя. Вірити в цей спосіб означає

прийняти Христа до свого серця: Йоан. 1:12; Гал. 2:20.

Питання 127: В якій спосіб починається в нас віра?

Відп.: Та віра, що спасає, не є нікому вроджена; вона є наслідком Божої діяльності й актом чоловічої волі. Бог дає людям віру через голошення їм святої євангелії: Рим. 10:17.

Тому що віра є також ділом волі чоловіка, Бог закликає людей до віри й за її брак чинить людей відповідальними: Йоан. 8:24 і 46; 16:9; Мар. 1:15; 1 Йоан. 3:23.

Питання 128: В чім виявляється правдива віра?

Відп. Правдива віра розлучає нас із гріхом, а злучує з Богом в Христі Ісусі, веде нас до слухняности Божому слову, робить нас спасеними, дає нам перемогу над світом і стається в нас завдатком вічної щастливости: 1 Йоан. 1:6; 2:4-5 Як. 1:3-4; Жид. 1:8; Йоан. 3:15; 1 Йоан. 5:4-5; Як. 2:17-20.

Питання 129: Що означає відродження?

Відп. Відродження, це — ґрунтовна зміна в духовнім життю людини, так що відроджена людина стається в душі своїй новим сотворінням, а потім одержує Боже життя й є Божою дитиною: 2 Кор. 5:17-18;

Питання 130: Кому є потрібне відродження?

Відп.: Відродження є потрібне всім людям, тому що всі люди по природі є грішниками, дітьми гніву й без Бога на світі: Пс. 51:7; Єфес. 2:3 і 12; Йоан. 3:6.

Питання 131: В який спосіб доконується відродження?

Відп. Відродження є наслідком діяльності святого Духа через слово Боже, а доконується тієї самої хвилі, коли грішник вачинає каятися і всім серцем вірити в Ісуса Христа, як свого Спасителя: 1 Петр. 1:23; Як. 1:18; Йоан. 3:5; 1 Йоан. 5:1.

Питання 132: Як можемо знати, що ми є відроджені?

Відп.: Свідоцтво про відродження християнин має сам в собі від Духа Святого, який свідкує нам не через сни або уяви, а через нашу совість і через слово Боже: 1 Йоан. 5:10-12; Рим. 8:16.

(Далі буде).

Із праці.

(Продовження).

Усі ці місяці наш невтомний брат змріяв своїми власними ногами, відвідуючи віруючих. За цей час багато довелося йому пережити радості а ще більше — журби й гонення. Темний нарід, підбурюваний темними ж фанатичними попами, не один раз нападав на нього й на зібрання, бажаючи то суперечками то бешкетами зруйнувати справу Божу. А коли їм у цьому не повелось, тоді вони знайшли брехливих свідків і за їхньою допомогою піднесли проти брата судову справу, винуючи в тім, у чому Він був „Богові духа винен“. Та Господь підтримував брата й визволив його і з тієї халепи. Із журбою виражали брата, благаючи Господа благословити його на новому місці життя.

Е. Гирун.

Квасинина (Галичина). Господь сказав: „як небо вище землі, так дороги Мої вище доріг ваших, і задуми Мої вищі задумів ваших“ (Іс. 65:9). І, дійсно, що Господь має в своїх плянах, того ні одна людина не може передбачити. Одно з таких непередбачених діл створив Господь у повищезгаданому селі. Ще два роки тому назад у тім селі люди спали твердим духовним сном так, як і донині ще сплять в багатьох селах. Ксли Господь доручив декотрим мешканцям того села сев. біблію, то вона викликала в декому бажання робити зібрання. Перші зібрання відбулися в зимі з 31 на 32 рік. Господь тепер показав овочі цієї праці: 12 липня ц. р. приступило до св. хрищення 20 осіб із Квасинини; понеже були кандидати і зінших зборів (Войткова, Станькова, Середниця й Юркова), то всіх охрищених було тридцять сім. Господь послав чудову погоду, завдяки чому на торжество зійшлося багато людей із різних місць; усі раділи радістю невимовною. Зібрання розпочалося співом, читанням слова Божого й молитвою, до якої закликав бр. Г. Домашо-

вець. Потім цей же бр. проповідував, а потім, по співі, говорили брати Кеньо й Качмарчик. Потім було приготування кандидатів, після чого пішли до річки. Там співали, а потім проповідували брати Кеньо й Домашовець. Потім бр. Г. Домашовець охристити кандидатів. І тільки охрищені вийшли з води, як заgrimів грім, неначе голос із неба (Йоан 12:29). Зібрання над водою закінчив бр. Качмарчик, після чого всі вернулися до дому й там відбулася вечеря Господня, підчас якої проповідували брати Барна й Домашовець. Цей радісний день із його торжеством надовго залишиться в нашій пам'яті.

Просимо дорогих братів і сестер молитися за працю Божу на Підкарпаттю й у всій Галичині.

П. Яшинич.

ХТО ХОЧЕ навчитися доброї української літературної мови, пізнати історію своєї мови, довідатися, як де говорить український нарід —

Той мусить передплатити науково-популярний часопис

„РІДНА МОВА“

присвячений всебічному вивченню української мови.

Головний Ред. і Видавець Проф. Д-р Іван Огієнок
 Передплата: 6 зл. річно, 3 зл. піврічно, 1 зл. 50 гр. чвертьрічно. За границею 1 американський дол. Зразкове число 50 гр.

Конто чекове П. К. О. Нр. 27.110.

Адреса Редакції й Адміністр.:

Warszawa ul. Stalowa 25 m. 10.

Нові передплатники одержують журнал від 1 числа.

До передплатників та читачів.

Понеже запас примірників „Післанця Правди“ ч. 1 за січень цього року цілком вичерпаний, адміністрація дуже просить тих передплатників та читачів, що мають зайві або непотрібні їм примірники ч. 1 за січень, звернути до адміністрації „П. П.“, яка потребує ці примірники для складання річників. **АДМІНІСТРАЦІЯ „П. П.“**

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютий.

Конто чекове Р. К. О. 62.70

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ виносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодинокі числа — 40 гр

Ч. 10

Жовтень

1933

Псалма.

*„Чим віддячити мені Господеві
за добродійства Його, сотворені мені?“*

Пс. 116: 12.

*Спасителю, за кров Твою
Чим відплатити Тобі можу?
Хіба взамін любов свою
Віддам за ласку Твою, Боже...*

*Що ж маю я на цій землі,
Чим би віддячився Христові?
Хіба життя роки мої
Я проживу у Його слові...*

*Учитися в Твоїх ногах
Лічив би я за насолоду,
Бож знаю я, що в небесах
За це дістану нагороду...*

*Іван Паливода.
Америка.*

Із циклу молитви „Отче наш“.

(Докінчення)

ІХ.

„Ізбави нас тут всіх від злого“...
 Наш добрий Боже, що всіх спас,
 Ти все зробив для грішних нас:
 Ти сина мав одним одного,
 І Ти Його в цей світ послав,
 І він за грішний люд терпів,
 І смерть Свою йому простив,
 Щоб кожен в Нім спасіння мав.
 Ти цілий світ спасти бажаєш!
 Така Твоя свята мета,
 Й любов могутня та свята,
 Й тому Ти людям помагаєш.
 Ти знаєш горе їх, терпіння,
 Ти знаєш ту життєву путь,
 Що нею йдучи, покоління
 В гріхах тяжких живуть і мруть.
 О, Ти ізбави їх від злого,
 Подай їм руку сам Своєю,
 Хай чинять волю всі Твою,
 До царства їх провадь святого...

Х

„Твоє є царство, сила й слава
 Від початку в усіх часах;
 Твоє гетьманство та держава
 І на землі і в небесах.
 Всесвіт нам каже про могутнє,
 Про те, що Ти є Бог живий;
 Що Ти — й минуле, і майбутнє;
 Що Ти є вічний та святий.
 Тобі одному тут подяку
 Складати має чоловік,
 Бо Ти Свій образ дав в ознаку,
 Щоб він не вмер, а жив повік;
 Щоб він богів покинув мертвих,
 Лишив неправду, зло та гріх,
 Й Тобі єдиному ніс жертви,
 Бо Ти спасти бажаєш всіх...

ХІ

Так! Амінь! Всесвіт в просторі
 Словом Ти Своїм створив;
 Сонце, землю, місяць, зорі
 В небесах Ти поселив.

Ти дав світло, щоб світило
 На широкий земний світ;

Люди й звірі жили мило
 Як друзі багато літ.

Ти створив святу людину,
 І їй рай в насліддя дав;
 Та Адам в одну хвилину
 Стратив рай і смертним став.

Так! Амінь! Закон суворий
 На Синаю Ти всім дав,
 Щоб закону нарід слухав,
 Вірний був і все сповняв.

Та безсилі були люди,
 Щоб закон увесь сповнить.
 Бог сказав: „Ще ласка буде,
 Що з неволі люд звільнить“...

ХІІ.

Амінь! Слово було в Бога,
 Тілом сталося на землі,
 І замешкало між нами.
 Й світлом стало нам в імлі.

Темний світ тоді завзявся,
 Щоби свігло це згасить;
 Бог - Христос на смерть подався,
 Щоб спасіння довершить.

Амінь... В третій день з могили
 Наш Господь Христос воскрес,
 Переміг Він темні сили,
 І вознісся до небес.

В п'ятдесятій день Бог силу
 На апостолів зіслав,
 Ті пішли по всьому світу,
 Куди Дух їх посилав.

З того менту Бог всесильний
 Об'явився людям всім,
 Щоб спасіння було вільним
 І лихим, і грішним, й злим...

Амінь. Прийде Він ще вдруге
 З силою небесних слуг,
 Щоб всім людям заплатити
 Після їхніх діл, заслуг.

Отче наш, що в нас існуєш;
 Ти Творець всіх сотворінь.
 Ти усюди й скрізь пануєш;
 Тобі слава вік. Амінь.

Г. Домашовець.
 Галичина.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 10

Жовтень 1933 року

Рік 7

Ходження й мова християнина.

(Продовження)

Я зауважив, що за щиро відданим життям християнина завсіди слідувало декілька цікавих духовних прояв.

Неминуче, дух лагідности і спокою проявиться у характері такої людини у щоденним її ходженні й мові перед Господом. Така людина з покорю буде приймати усю волю Божу, яку Господь буде посиляти для неї щодня й щогодини. Така людина з великою покорю буде віддаватися волі Божій, чи то буде в служенні, чи навіть у стражданні за Ім'я Його. Де були колись життєві турботи — настане спокій, а де був смуток, настане радість. Де колись була впертість, займе місце смирна покура, не тільки перед Господом, але й перед ближніми; з'явиться нечулість до всяких грубих висловів чи поступовань, що намагатимуться заволодіти цією людиною. Усі журби й муки раз назавжди віддаляться. Скінчатся всі турботи і страх, — усе це й багато більше подібних ласк Божих неминуче проявиться в такому житті, що є сховане з Христом у Бозі. А потім, щодо життєвих привычок, то ми бачимо, що такий християнин, що керується волею Божою, відкладе думку про себе, а почне щораз більше думати про

других. Такі християни живуть і одягаються приличніше. Вони з цілковитим задоволенням відмовляються від усіх своїх привычок, а стараються робити корисні та добрі діла, як для себе, так і для своїх ближніх. Така людина усуває від себе всі непотрібні зайняття і зриває з ними раз назавжди, а з приємністю почне жити для слави Божої й добра та щастя своїх ближніх. Вона готова зробити все для Господа: присвячує Йому свій голос, аби співати Творцеві хвалу із вуст своїх, присвячує рівно ж і свій гаманець, котрий для многих є в житті богом; присвячує перо, щоб писати на хвалу Божу; вуста, щоб говорити про Його дивні діла, а руки й ноги, щоб були завсіди готовими до розпоряджень Його. Такий християнин є щораз менше подібний до світу, а більше уподоблюється своїм життям до Господа; він старається мати навіть розум небесний.

Від внутрішнього вигляду християнина перемінюється й лице його й сяє, немов світло, так що хто погляне на нього, бачить нову людину й пізнає, що такий же й перебуває з Ісусом (Діян. 4:13).

Отже, перелічуючи ці прикмети, я є певний, що натрапив і на ваші деякі

прикмети із вашого життя. Чи не відчуваєте ви у своїй совісті якийсь похмурний голос Божий, котрий тепер промовляє до глибини вашої душі, коли ми торкаємось цих речей? Чи не почули ви болю у своїй душі, коли почали довідуватись, що у вас було так багато свого „я“? Чи не відчули ви у своєму серці болю над деякими вашими злими нахилами, що так довго вас підневолювали? І чи не турбувались ви над деякими вашими злими звичками у вашому житті, і чи не з'являлись у вас якісь почуття, що час уже почати жити якимось інакше? Чи не відкривались перед вами інші шляхи ліпшого присвячення й служення? Чи не надходили вам думки: Ох, щоб я міг жити якимось інакше? Усі ці питання, сумніви як і внутрішні ваші поривання були ніщо інше, як покликуючий голос Доброго Пастиря у вашому серці, котрий нераз викликав нас із усього того, що спротивлялось Його волі. Тепер я прохаю вас, не відвертайтеся уже більше від Його любого за-

прошення! Ви про ці нові солодкі шляхи дуже мало знаєте, шляхи, на котрі Він кличе вас, щоб ви по них ішли; ви не знаєте і про Його благословенні багатства, котрі знаходяться наприкінці цієї дороги. Цієї християнської досконалости ви можете досягнути тільки через вірне послідування за Проводирем, котрий тільки один і може вас до тієї цілі запровадити. Він відкриває перед вами ту дорогу, по котрій нам треба крок за кроком, навіть у найменших наших ділах щоденного життя йти. Пам'ятаймо, що від нас вимагається цілковитого віддання під Його провадження. Далі — під Його провадженням треба бути цілком слухняним, щоб іти, куди Він нас попровадить, і відвертатися від усього того, від чого Він нам скаже відвернутися. Покоряйся Йому, як тільки напевно визнаєш, що це є Його волею, а скоро потім ти визнаєш, що Він випроваджує дуже скоро й легко до нового життя, де панує тільки Його воля.

Опф. В. П.

Слово до братів і сестер.

Бажаю поділитися з вами словом Божим та радістю й любов'ю, що маю їх у Христі Ісусі, Спасителеві моїм. Не можу особисто бачитися з вами, бо не маємо ми з вами для цього засобів, тому промовлю до вас через „Післанця Правди“. Нехай він несе від серця до серця на своїх сторінках мої слова, а ви, любі, якнайбільше читайте своїм знайомим та сусідам, аби таким чином ширилось слово правди поміж нашим народом.

Отже, читаємо в Євангелії такі слова: „Ідіть по всьому світу і проповідуйте

Євангелію всякому твориву“ (Мар. 16:15). Вже 1930 літ минуло, як ці слова живуть. І як тоді, так і тепер вони є своєчасними, вартісними й потрібними. У наші дні можна сказати, що по-здоровому думуюча людина повинна вступити в ряди місіонерів та борців за Євангелію, за Христа, за Його правду. Бо Господь каже: „хто не зо Мною, той проти Мене“ (Мат. 12:30). Чи ж є більш корисна, більш продуктивніша, реальна та життєва праця, як та, коли людина проповідує людям покаання

та навернення до Господа, до нового та святого життя.

Правда, водночас ми чуємо слова зневіри та знеохочення від тих, що кажуть: чи варто тепер, коли культура, наука, техніка — роблять правдиві чудеса — чи варто досліджувати життя, чуда та науку пророків а то й самого Христа? Ці люди, що так кажуть, є — гинучі, і те, що для людини відродженої є святощами, для них воно є, як каже ап. Павло (1 Кор. 1:18) — дурощі. Проте застановімся над їхніми словами й подивімося, чи є в них правда. Тому розв'яжімо спочатку такі питання: хто сказав ті святі слова (Мар. 16:15), до кого вони сказані й навіщо їх було виголошено?

Із послання ап. Павла до жидів (1 голова довідуємося, що ті слова сказав сам Бог через Свого єдинородного Сина, що з'являється образом Його особи. Це Спаситель світу, через котрого ми вірою поєднані з нашим Господом. Це Він говорить до нас так, як говорив колись до наших дідів та батьків через вибраних своїх людей.

„Наверніться, сини людські“, кличе Він зараз. „Покайтесь і віруйте в Євангелію“. Насамперед треба покаятись, бо без покаяння не може бути й віри в Євангелію. А тому, що „всі згрішили й лишені слави Божої“, а любов Божа так велика, що Господь „не хоче смерті грішника“, а хоче, аби кожен навернувся й жив, тому й нині висилає Господь своїх учнів і каже: „ідіть по всьому світу“... Ідіть поміж усі народи. Він посилав, отже, і до українського народу й хоче, аби наші люди спасли свої душі та зазнали через Євангелію, цю радісну новину, — зазнали радощів серця й щастя душ. Він бажає, аби це слово проповідувалось усім народам і поколінням... На цьому світі

все дочасне, все минає, а слова, записані в біблій, не минуть ніколи.

Це — слова життя, бож чоловік живе не тільки одним хлібом. Дуже мізерним було би життя людини, якби вона жила тільки одним хлібом: чим би вона різнилась від своєї худобини? Правда, є багато людей, потреби яких обмежуються тільки тілом та хлібом. Правда також, що й потреби тілесні відобрають в нашій житті дуже важливу роль: вже старожитні люди знали, що „в здоровому тілі — здорова душа“; але ми знаємо, що більшість людей не задовольняється тільки одним тілом та їжею для нього, а вимагає й їжі для душі. Не грубі шії та широкі тільки плечі провадять до світла, правди та науки. Туди провадить дух ясний, чистий та сміливий, відважний дух і радісний. Раб, невільник із рабським духом ніколи не буде вільним. З історії знаємо, що коли неграм-невільникам дали волю, то багатьох із них падали з плачем навколішки перед своїми панами, просячи взяти їх назад до неволі. Ось до якого ступеня може бути пригнобленою дух невільника. Ми ж від Бога не духа світу цього дістали, а духа Божого!

(Докінчення буде)

Ів. Журило
Галичина.

Найвище добро.

(Стаття професора Г. Друмонта).

Продовження.

У минулому числі ми закінчили аналіз любови. Тепер нам залишається тільки запровадити до нашого життя і пристосувати до наших характерів ті правди, що перед нами відкрились. Найвищою метою нашого земного життя мусить бути дослідження любови. Хіба життя не дає нам на кожному кроці можливості навчитися любови? Кожному з нас щодня а'явля-

ється тисячі випадків. Світ — це не покій для відпочинку, але — кляса, де відбувається наука. Життя не — свято, а день праці. Йодино-ка вічна наша лекція є тільки така: як нам якнайкраще любити?

Що робить людину добрим гімнастом? — Вправа. Що робить із людини доброго маляра, різьбярa й музику? — Вправа. Що робить її добрим лінгвістом¹⁾, добрим стенографом²⁾? Вправа. Що робить людину доброю взагалі? Вправа. І тільки вправа.

Духовні скарби ми здобуваємо в той самий спосіб і при тих самих умовах, що й тіло й душу. Якщо людина не вправляється, то вона не розв'є, не здобуде м'язів (мускулів); якщо чоловік не вправлятиме душі, то він і для неї не здобуде сили, не випрацює характеру, ані моральної підвалини, ані душевної краси. Любов не є тільки проява радісного почуття. Це багате, міцне, мужнє й бадьоре виявлення цілковитого християнського характеру — вище розвинення правдивої подобини Божої. І складові частини цього великого характеру випрацюються тільки вправою.

Що робив Христос у майстерні теслі Йосифа? — Вправлявся. Ця звершена Людина, Спаситель світу, читаємо ми — „був слухняний... і виростав премудрістю й станом, у ласці в Бога і в людей“ (Лук. 2: 51, 52). Не бувайте незадоволені вашою долею в житті. Не скаржтеся на її безперестанні турботи, на лихі умови життя, на дрібні прикrostі дня, на порожнечу і дріб'язковість людей, з якими вам доводиться працювати й жити. Головне ж — не сердьтеся на спокуси; не вдавайтесь в тугу від того, що ці спокуси щодня частіш і міцніш напосідають на вас, не поступаючись ні перед зусиллями вашими, ні муками душевними, ані молитвами. Це й є та праця, що її Бог дає вам, та вправа душі, що зробить вас терплячими, смирними, величними, добрими, запобігливими. Не нарікайте на руку, що з вашої безформної душі виліплює чудовий образ. Вона щодня робиться гарнішою, хоч ви не спостерігаєте того, і кожен удар, кожна спокуса тільки збільшують її звершеність. Тому то живіть повним життям. Не усамотнюйтесь. Живіть посеред справ, турбот, труднощів і перешкод. Та пам'ятайте слова німецького поета:

Es bildet ein Talent sich in der Stille,

Doch ein Charakter in dem Strom der Welt.

Це значить:

Талант розвивається в тиші,

Характер — у струмі життя.

У тиші розвивається й талант молитви, віри, роздумування про невидиме — характер виростає в струмі світового життя. Там і навчаються люди любити. Яким чином? спитаєте ви. Для полегшіння задачі я згадав раніш тільки про деякі складові частини любови — але тільки деякі. Любов не можна нічим вияснити. Світло — це щось більше, як сума його елементів: сяяння, блискучість, тремтіння й т. д. І любов — теж не тільки сума її складових частин, але й чула, дихаюча жвава річ. Коли з'єднати до купи всі краски веселки, то матимемо білий колір, — але світла не буде. З'єднавши до купи всі чесноти, ми матимемо чесноту, але ще не матимемо любови.

Якже ми можемо пересадити до наших душ це живе, ціле умозорне? Ми повинні напружити всю силу нашої волі. Ми повинні наслідувати людей, що вже мають любов. Ми визначимо собі правило життя. Будемо молитись. Чекаймо. Але й усі ці шляхи, самі через себе, іще не допровадять нас до любови. Любов є явище. Тільки при певних умовах це явище може знайти собі місце. Чи вказати вам на причину, що викликає це явище? У св. Письмі читаємо: „Ми любимо, бо Він перший любив нас“ (1 Йоан. 4: 19). Ці слова й показують причину, про котру я говорив. „Він перший любив нас“, а тому, незапобіжний наслідок, з'явилася наша любов до Нього й до всіх людей. Наші серця поступово перероджуються. Дивіться на любов Христову, і ви полюбите. Вдивляйтеся в цей звершений характер, в це звершене життя. Вдивіться в велику жертву Христа, жертву всього Його життя, що скінчилось на хресті Голготи — і ви здолієте полюбити Його. Полюбивши Його, ви повинні наслідувати Його. Любов викликає любов. Залишайтеся завжди з Тим, Хто полюбив нас і віддав за нас своє життя — і ви теж станете силою, що стало притягає; як і Він, ви так само притягнете до себе всіх людей; як і Його, вас самих притягатимуть ці люди. Це незапобіжний вплив любови. Кожен, що є персякнутий цією причиною, мимоволі викличе й це явище. Відмовтесь від думки, що релігію нам дано тільки випадково, або через чудо, або через примху. Релігія підлягає натуральним законам, або зверхнатуральним — бо всі закони — божественного походження.

Любов Божа розм'якшує саме закам'яніле серце, дає початок новій людині, терплячій,

смирений, незлобий та люблячий. Іншого шляху нема. І таємниці тут нема жодної. Ми любимо інших, ми любимо всіх, ми любимо вогорів наших, „бо Він перший любив нас”.

Апологія.³⁾

Тепер скажу на закінчення декілька слів щодо причини, яка примусила ап. Павла вибрати любов за найвище добро, за заповітну мету. Ця причина дуже знаменна. Одне слово цю причину висловлює: **не впадає**. Ап. Павло каже: „Любов ніколи не впадає”. І знову починає він чудовий перелік великих речей сучасного життя, пояснюючи їх одна за одною. Перелічуючи ті речі, що люди ці уважали за довічні, апостол показує, що вони тимчасові, дочасні.

„Чи то ж пророцтва — вони впадуть”... За часів апостола найвищим, чого мати могла бажати для свого сина, це був дар пророцтва. Цілі віки вже Бог не говорив через пророків, і пророк у ті часи лічився вищим за царя. Люди в Старому Завіті з нудьгою чекали Післанця Божого й як самому Богові вірили кожному слову пророцькому. Ап. Павло каже — пророцтва впадуть. Святе Письмо переповнене пророцтвами. І одне за одним вони „впадуть” — збуваються. Пророцтво збувається й у майбутньому править тільки за доказ правди Божої й зміцнює віру побожних людей.

Далі, ап. Павло каже про мови. Дар мов, знання їх — дуже високо цінувалось за його часів. „Чи то мови — вони замовкнуть”... Як ми знаємо, багато сот років люди розмовляли різними мовами. Із цих мов багато вже замовкло. Якою мовою було написане послання ап. Павла, що ми його тут розглядаємо? Грецькою. Ця мова замовкла. Друга загальна мова тих часів — латинська — теж замовкла давно з народніх розмов. У наші часи є багато мертвих мов. Настане час, коли їх буде ще більше, а прийде день, коли вони всі замовкнуть.

Ап. Павло йде далі й сміливо виголошує: „Чи то знання — воно зникне”. Де мудрість старовинних людей? Зникла майже без сліду. Сучасний учень гімназії знає більше, як у свій час знав Ньютон⁴⁾. Його знання „зникло”. Ви за кільканадцять шелягів можете купити старе видання енциклопедії⁵⁾, бо його наука вже пристаркувата. Ви викидаєте до печі вчорашні журнали, бо їхня мудрість зникла. Паровози прийшли на зміну попереднім поштовим каретам. Електрика заміняє силу пари й змітає, як непотрібне сміття, сотки майже вчорашніх винаходів. Один із найбільших сучасних авторите-

тів Вільям Томсон сказав якось: дні парової машини злічено. „Чи то знання-воно зникне”. На задвір'ї кожної майстерні ви побачите купу старого заліза, рештки старих двигунів і зубчатих колес, покрити порохом й іржюю. Це руїни машин, що двадцять років тому була може бути гордістю міста. Селяни колись приїздили навмисне дивуватися цим великим винаходом — та її часи минули й її замінено іншою.

І вся славнозвісна філософія й наука наших днів незабаром постаріє. Колись величною особою єдинбургського університету був Джемс Сімпсон, винахідник хлороформу. Коли до його небожа й наслідника, професора Сімпсона, звернувся бібліотекар університету, просячи сказати, які медичні книжки вже непотрібні йому і студентам, Сімпсон відповів: „заберіть усі підручники, що їм більше десяти років, і складіть до льоху”. Джемс Сімпсон був великим ученим; з усіх кінців світу до нього зїздилися люди за порадою, а тепер майже все, чому вчили за його часів, сучасна наука пустила в забуття. І так у всіх галузях знання. „Бачимо бо тепер через дзеркало, у загадці”...

(Докінчення буде).

Перекл. Л. Ж.

Примітки до статті „Найвище добро”:
1) лінгвіст — знавець мов; 2) стенограф — людина, що за допомогою умовних значків швидко пише; 3) апологія — словесна оборона (зокрема оборона християнства); 4) Ньютон — славетний англійський учений.

НІЧ.

(Докінчення).

На столі у ідальні о. Парфентія шумить, співає невідому пісеньку бокатий самовар. Чаюють.

Епифаній Голочка з дружиною принесли о. Парфентію і Маргариті Іванівні цілий мішок хвилювань і страху.

— Нічого Парфентій, бояться нічого. Ми тут участі не брали... Наше діло у церкві, убивать і палити ми не ходили, а що Шийка і Кручок нас освідомили про свої плани, так хто знає, що це було?.. Хто їм повірить, а не повірить духовним лицям? Так же?

Далі. Слідчий пристав добре знайомий з урядником... Коли так, говорити прямо, так і Мартин Хомович, як урядник, тоже знав про це діло. Отже, не хвилюйтеся!.. Все добре обійдеться... Хлопці, правда, перегнули палку...

Ну, що ж зробиш? — Д'як Голочка так висвітлює справу й пускає кільцями дим із рота. Він зовсім спокійний, не буде рівно нічого поганого. Скрізь свої люди... А студент Михайло Бондарчук? „Пльовове дело"... Він же демократ... Хай тільки щось почне робить, то полетить до самого Сибіру. Он куди. Хе-хе... —

Сміється Голочка, наливаючи у блюдце.

О. Парфентій мружить ліве око, маленький рот складається у посмішку... Ну й Епифаній Епифанович! Голова! Воно й справді так... Заплутане діло... Так заплутане, що ніхто не посміє торкнутися до нього, бо обпечеться... Хе-хе. Мудро все зроблено... Тепер вони, оті вретики, притихнуть... Неодмінно притихнуть. Так і слід. А то покою нема через них...

Голосно сьорбає чай з блюдця.

— А жаль все ж бере... Ну й нащо було душити чоловіка?... Я спати не можу спокійно... Так і стоїть перед очима Свирид. Хоч би Бог за смерть не покарав і нас... Хоч і не ми зробили, але ж... Ох!.. життя людська... Пийте Лампіядо Петровно, може ще чашечку?... Жалкує Маргарита Іванівна.

Ні. Лампіяда не хоче... А їй теж здається, що боятись нічого, Свирид уже старенький був, і так би скоро помер... Що ж зробіть, не повернути назад...

В кімнату дивиться темна ніч.

Тук... тук... тук... — Раптом великі краплі дощу застукали у шибки.

О. Парфентій схоплюється із стільця... Що там?..

— Нічого особенного, о. Парфентій, просто, дощик стукає... — Всміхається д'як Голочка.

— Ага, дощик... А він думав... —

Чай якось не п'ється. Розмова не в'яжеться... Маргариті Іванівні болить голова. А надворі з похмурого неба летять дощ, — осінні сльози сірих хмар...

* * *

— Ти знаєш? — Батько й сьогодні були в мене. Так говорили ласкаво... Поносили ось усього... Кажуть, що тепер їхня нога не буде у попа. Михайло їм все розказав... На похороні були. Я така рада, що очі в них відкривають, зовсім другий чоловік. А мені легше... сьогодні. — Софія розказує Петрові про себе і слухає уважно про похорон. Їй дуже жаль дядька Свирида, вона ж знайшла у нього перший захист... Як хутко все перевернулось, стільки змін...

О, такий Кручок... Вона рада така, що ще жива, що Петро живий. Вона вірить, що скоро одужає... Так і лікар каже. В її очах з'являється стара енергія, бадьорість.

— Ти засни, Софійко, вже пізно... А я проведу трохи Андрія і брата Павла. Темно дуже надворі.

Спати. Ні. Їй не хочеться... Вона буде ждати його... Хай ще розкаже щонебудь. Цілий день вона була одна в хаті з матір'ю.

На вулиці хлющить дощ. Хмари, як густих дим. Тільки з півдня трохи ясніше.

— Так от браття! Нічого не можна вдіяти з Михайлом. Сказав, що їде завтра в город і там підійме голос про наше нещастя. Напише у газетах... Я просив його лишити все на суд Божий... Ні за що! То, каже, ваше діло. А я хоч в Бога й не вірую, але цього насилля оскаженілого духівництва й поліції не подарую...

Я й про Рябошапку сказав, що арештований... — Петро до братів.

Темрява принишкла. Мовчить. Спипились на розі Андрієвої вулиці.

— Ото добре. Хоч би де закинув слово про Рябошапку... А поженуть, мабуть, далеко. Чоловічок один із волости по секрету сказав мені, що приказ в у тюрму його в город доставить. Зашлють, мабуть, бідолаху в Сибір... Бояться його. Розумний чоловік. —

Майже шепоче брат Павло.

— Невже зашлють? — не віриться Петрові. Рябошапка такий дорогий йому. Потім :

— Браття! Що б не було — Бог за нас... Будем терпіти, але прийде ж кра-

ща пора? Прийде, обов'язково! Михайло шепнув мені: ждїть, скоро воля буде... Легше, браття, буде тоді... Дав би Господь! А зараз тяжко, темно... Чорна ніч неправди панує, така чорна, як оця осіння ніч. Але ранок мусить прийти. Сонце зійде... Неодмінно. Не будемо впадати у відчай... Ну, прощайте. Значить, в четвер побачимось... —

Дощ перестав. Чорно в вулиці й тихо. Лучани у владі сну. Петро підходить до свого двору. В хаті ще світїться.

Не сплять. Ждуть його...

Кїнець.

Харків, 1928 року.

Ів. Кмета-Єфимович.

ЯК Я НАВЕРНУВСЯ ДО ХРИСТА.

Свідчення барона М. Іксюля.

Любі брати й сестри! Я бажав би оповісти вам, як я став християнином, як я навернувся, як перейшов від смерти до життя, а від темряви до світла. Народився я в лютеранській родині й виховувався яко лютеранин, бо й мої батьки тримались тїєї релїгії. Але виховання моє було більш світське, аніж релїгійне. Тоді в Росії ще не було недільних шкіл, де діти мѳгли би знайомитися з наукою Христа. Від молодозців моїми наймилїшими забавами були танці, полювання й їзда верхи. Любив я читати і книжки, любив і бесїди з моїми приятелями, але книги, що я їх читав, були повні зневіри, а більшість молодих шляхтичів, моїх приятелів, були теж невіруючі. Під впливом і книжок і приятелів я сам, не зауважуючи того, ставав невіруючим. Помалу перестав я вірити, що є Бог, безсмертна душа, вічність і т. п. Я вірив,

що з цим дочасним життям усе для людини кінчається.

Мушу, одначе, зазначити, що через такий світогляд я не став щасливим. Про смерть я не міг спокійно думати, і думки про неї були для мене занадто тяжкі. Коли я під час думок приходив до переконання, що мушу вмерти, завжди огида й страх наповнювали мою душу. Проте завжди намагався я жити чесно, справедливо й добре. Але бачив, що гріх є сильніший, ніж моє поривання. Я підпадав гріхові, а це ще збільшувало мій неспокій. „Бідне те життя“, гадалось мені часто: „не варто чоловікові жити“...

В той час починалось духовне пробудження селянського народу в Україні, де були мої маєтки. Люди збирались по хатах, читали біблїю й молились. Так проводили вони цілі вечори. Коли я почув

про те, то сказав: „Це є безглузде зайняття! Цих людей треба було би до дому божевільних вмістити”. Ще не надійшов той час, коли мої думки мали змінитись. Однак, я бачив, що пробуджені селяни різко змінюють своє життя: жили добре й успішно змагались із гріхами, з якими моя вчена голова не могла дати ради. Знав я серед цих селян чоловіків, що були раніш п'яницями і злодіями, а коли на вернулись до Бога, то перестали й пити і красти. Траплялись такі випадки, що, на вернувшись, ці люди приходили до мене й повертали мені те, що колись покрали, і просили мені простити їх. Із цього всього я бачив, що їхня побожність не є якимсь звичаєм, або обрядом, а наслідком глибокого морального руху й пробудження. Тоді почав я думати, що християнство є добра річ, але тільки для темних селян, а не для вчених та освічених людей.

Якось прийшли ці віруючі люди до мене й почали просити мене, аби я дозволив їм побудувати на моїй вільній землі молитовний дім. Я відповів їм: „Не тільки вам дозволяю, але й сам вам його своїм коштом поставлю“. Ті люди пішли від мене вельми втішені. Вони не знали, що я поставлю їм дім не для них, а для того, аби мати користь для самого себе та для свого маєтку. Я міркував так: кращих і чесніших робітників та слуг, як ці люди, я не зможу знайти; такі люди ніколи не зроблять мені жодної шкоди, а тому, як тільки матиму можливість, буду допомагати їм“.

Коли молитовний дім був докінчений, віруючі заповіли його урочисте відкриття. Прийшли й до мене просити прибути на цю урочистість. Я сказав, що прийду. Мені здавалося недоречним — поставити дім і не піти на його відкриття.

Від того торжества в мене мало задишилось: пам'ятаю тільки, що ті люди

багато говорили й багато молились, а мене це все тільки мучило.

По скінченні зібрання ті люди обступили мене, тиснули мені руки й дякували за те, що я поставив їм такий, красний дім. Потім почали мене просити, аби я їм децю промовив. Оскільки тепер пам'ятаю, я сказав їм тоді, приблизно, таке: „Бажаю вам успіху й аби ще багато людей на вернулось та жило так чесно й порядно, як ви. Я є приятелем такого побожного пробудження, яке дуже корисне для бідного селянського люду“. В той мент підійшов до мене один селянин, ухопив мою руку, стиснув її й сказав: „Е, ні, пане бароне, таке пробудження не тільки для нас, а і для всіх. І для вас!“ — „Ні, мій друже“, відповів я: „такі високоосвічені люди, як я, не потребують побожності. Біблія не краща, як інші мудрі книжки“. — „Ніколи“, заперечив селянин: „у біблії є правда й для вчених, аби й вони не служили гріхові“. Так ми й розійшлись.

Ці віруючі мали в своїм домі зібрання двох родів: на одних закликали людей до Бога, а на других збирались тільки самі й молились і постановили так довго молитись, аж поки я на вернусь. Мушу признатись, що ці відомості тільки збільшили мій неспокій. Вони мене примушували думати про небесне. У мене з'явилося бажання порозмовляти про християнство з людиною знаючою. І я пішов до лютеранського пастора; цей пан не був дуже духовною людиною, але ж із ним я міг поговорити більш, як із невченим селянином. Вислухавши мене, пастор порадив: „Один є, хто вам, пане бароне, може допомогти — тільки Бог. Просіть Його“. — „Але ж, пане,“ сказав я: „якже я можу просити про щось Бога, коли я в Нього не вірю“?.. Пішов я від того пастора з тим неспокоем, що й раніш мав його. У своїй книгозбірні почав я шукати книжок, потрібних мені. Знайшов книгу Л. Толстого „На-

віщо жити?“ Читав її з великим захопленням. У тій книзі Толстой доводив, що ми живемо для того, аби любити близьких, і що тільки та людина щаслива, яка любить. Далі він казав, що всі великі вчені та філософи навчали так: Будда, Конфуцій, Сократ, Платон і сам Ісус Христос — усі згоджуються в одному: що чоловік живе для того, аби любити. Толстой у своїй книзі на найвище місце ставить Христа. Завдяки тій книзі я полюбив Ісуса й почав лічити Його за найбільшого чоловіка, який тільки коли жив на землі. Від того часу я бажав більше довідатися про Нього. Переглядав різні книжки, в яких оповідається щось про Нього, але жодна не дала мені ще повного світла. Тоді я вившував біблію й почав читати про Христа. Яке ж то життя! Яка ж то наука! Яка добрість! Яка мука! Яка любов! Яка жертва!!! Коли я читав сторінки біблії, почало мені приходити до голови, що, можливо, той Ісус був більше, ніж звичайна людина. Настала велика боротьба й мука мого духа. Не знав, чому вірити, а чому не вірити, щодо Ісуса. Чи був Він Сином Божим, чи звичайним чоловіком? Де правда? Міг би спитати в Бога (так подумав я), але ж я не вірив в жодного Бога...

Пам'ятаю, однієї ночі в жовтні 1890 року я впав навколішки й почав благати Бога про світло. Я просив так: „Боже, як Ти є, допоможи мені пізнати правду... дай мені світло в моїх муках“... По тій просьбі я почав читати євангелію від Йоана. І все почав бачити в новому світлі. Тоді я скорився перед Ісусом і увірував, що Він помер за мої гріхи. Невимовна радість наповнила моє серце. Я почав нове життя, що в ньому вже не підлягав гріхові, але перемогав його.

Одного вечора я пішов до зібрання і там від щирого серця оповів тим селянам і робітникам, що я пережив; потім сказав їм,

що правда на їхньому боці. Від того часу я вже завжди визнавав Христа своїм Спасителем“...

Барон Ікскуль подорожував по Америці і своїми оповіданнями про своє навернення збирав тисячі народу на зібрання; багато душ через нього прийшло до Христа.

*Переклав зєська
Іос. Шкула.
(Америка).*

Брат Кароль Стшелец.

Перед самим друком цього числа журналу редакція одержала коротеньку вістку про те, що бр. К. Стшелец, презбітер громади баптистів у Катовицях, відійшов до Господа. За тиждень до смерті брат захворів на нирки і приїхав на лікування до Лодзі. Там у баптистичному шпиталі він і скінчив земну мандрівку.

Похорон відбувся 19 вересня в Лодзі. У небіжчикові наше братство втратило ретельного та здібного робітника на ниві Божій.

Редакція „Післанця Правди“ просить родину дорогого брата прийняти найсердечніше співчуття й запевнення, що її жаль і журбу розділять усі діти Божі в Польщі й за кордоном.

Редакція.

Чи є ще такі збори віруючих,

що не мають книги, за якою так тужили й якої сподівалися? Тією книгою є „Християнський співаник для українського народу“ з нотами, що містить 218 пісень. Із них багато нових. Виписувати безпосередньо: T-wo wydawn. „Kompas“. Łódź, Gdańska 130, або з адмін. „Післанця Правди“.

МОЄ ЖИТТЯ Й НАВЕРНЕННЯ.

Я одержую „Післанця Правди”, який так радує мене своїми духовними оповіданнями. З особливою увагою я завжди читаю свідкування братів і сестер про їхнє навернення до Господа. І тоді я тішусь та славлю Спасителя за те, що все-таки є діти Божі, що дійсно народились від слова Божого, і тому не хочуть мовчати та закопувати свій талант до землі (Мат. 25: 16-17). Є багато місць у святому слові, що наказують нам не мовчати, якщо ми poznали Правду; ми повинні говорити іншим людям про неї як словом, так і життям своїм. Пригадуючи собі всі ці місця, що кличуть нас до праці для Господа, я мимоволі червонію, що я ще так мало попрацював для Христа. Тепер я прошу Господа допомогти мені більше трудитися для Нього. Певно тому в мене й з'явилося сьогодні бажання написати про своє навернення...

Народився я 7 травня 1900 року в селі Плоській на Волині. Мої батьки були ревнителами православної релігії і в її дусі намагалися виховувати й нас — дітей. Але чомусь нас не тягнуло туди, де була мертвечина. До сімнадцятого року життя перебував я в батьківському домі, а 1917 року вступив на поштову службу до м. Києва. Прибувши туди, я поперше звернув увагу не на самий Київ, а на оголошення, яке зауважив на двірці; на тому оголошенні стояло написане таке: „Зібрання слов'янських баптистів у м. Києві на Жиланській вулиці — ріг Караваєвської“... Далі зазначено було число дому й години

зібрань. Це оголошення мене зацікавило; закортіло мені туди піти й довідатися, почути, про що вони там говорять. А кортіло мене тому, що й у нашому селі я знав баптистів, що вже від 1911 року рухались там; було їх три сім'ї, а серед них і мій рідний дядько з родиною. Працюючи у Києві познайомився я з одним поштарем і з ним пішов уперше на зібрання до баптистів.

Що я міг би сказати про це перше зібрання, на якому був присутній? У мене було таке вражіння, як у тих послів українського князя Володимира, що їх князь післав до Греції познайомитися з християнською вірою. З історії відомо, що ті послі після того, як побували в царгородському соборі св. Софії, повернулися в Київ і оповідали князеві, що вони не знали, де знаходяться — чи на небі, чи на землі. Так якраз було й зо мною на тому зібранні баптистів. Я почув себе таким щасливим, як ніколи раніш. Хор співав так гарно, брати один за одним так зворушуюче проповідували слово Боже. Але для мого невідродженого серця все те було, як луна: нічого в ньому, здається, не залишилось.

Господь сказав: „І не наливають нового вина у старі міхи, ато міхи прорвуться, і вино витече, і міхи пропадуть; а наливають нове вино в міхи нові, то й буде все ціле“ (Мат. 9: 17). І в другому місці: „Поправді, поправді кажу тобі: коли хто не народиться звиш, не може видіти Царства Божого“ (Йоан. 3: 3).

Наприкінці 1919 року я покинув поштову службу й вернувся назад до своїх родичів. Там я застав уже чимало баптистів, що улаштували зібрання. Приходили до них та приїздили брати й сестри й з інших сіл. 1920–21 року почалося в нашому селі велике духовне пробудження. Неначе ті мертві кістки (Єзек. 37:1-8) заворушилися люди й почали прокидатися від духовного сну, в якому так довго були.

Почав і я на ті зібрання ходити й на одному з них віддався Господеві на службу. Віддалися Йому також і мої брати й мої батьки. Який це був радісний і чудовий день мого життя!

21 червня 1921 року я прийняв св. хрищення по вірі й приєднався до Церкви Христової. Підчас мого перебування в Плос-

кій я разом із братами й сестрами у Христі працював для Господа, наскільки старчало моїх сил. Разом жили і працювали ми аж до 1930 року. А 7 березня того року „пробив для нас розлуки час“. Я й мій брат, забравши свої родини, того дня рушили в далеку дорогу до північної Америки. О, як тяжко розлучатися з тими, з ким разом ростем і тілом і душею.

Прибувши до Америки, ми зупинилися у м. Неварку, в якому й живемо досі. І тут знайшли ми дітей Божих, з якими спільно славимо нашого Господа.

Мої любі, мої рідні й дорогі у Христі брати й сестри! Славимо Господа повсякчас — ви там на Волині, а ми тут в Америці. І нехай у Христі Ісусі будемо одне!

Арсен Назарук.

Америка, 22 серпня 1933 р.

БРАК ОСВІТИ.

Безбожники кажуть, що причиною віри людей у Бога є те, що люди ще занадто мало освічені. Я гадаю, що освічені ми дійсно мало, але наслідком темряви народньої є не віра в Бога, а безбожність. Святою правдою є те, що в Радянському Союзі так багато безбожників тільки тому, що там перед революцією більшість людей була неписьменна. І ці люди раніш сліпо вірили в мощі, а тепер так само сліпо вірять тим людям, що провадять їх до атеїзму. Від правдивого шляху безбожники відводять нарід до божевілля. І тому той нарід так гине. Там люди (принаймні, більшість їх — селяни) не бачуть змислу в житті. І тому там так багато самогубств і душоубств. Тих людей навчають, що Бога нема, а є тільки здоровий розум, і люди пускають кулі в той розум.

Хто буде заперечувати, що попи колись дурили нарід? Так, вони це робили (ще й зараз роблять!), а безбожники, що навчилися в них, їдуть тепер їхнім шляхом. Попи не дозволяли людям читати євангелію, а безбожники тепер розстрілюють тих, хто насмілився би це зробити.

Безбожники кажуть, що релігія запаморочує нарід і не дає йому свободи. Але, подивімося, яку свободу дають більшовики й яка воля в більшовицькім раї? Комуніст Н. Чаплін у своїй книжці, виданій в Америці, каже так: „в наших фабричних „ячейках“ і активній масі треба провадити **найсуворішу залізну дисципліну**, бо тільки на цій підвалині можна провадити союз уперед“.

Отже, зауважте, що не на науці, а „тільки на цій підвалині“, себто на заліз-

ній дисципліні будують вони рай. А де ж та вславлена свобода, яку вони колись обіцяли?

А де ж наука? Та така ж сама „свобода“, яку тепер дають більшовики, була й за царя...

Газети всього світу, а також утікачі з „совітського раю“ кричать на весь світ, що в Україні, на Дону та на Кубані вимерло від голоду до 8-10 мільйонів селян. А скільки було розстріляно, замучено, вислано на заслання, де люди гинули й гинуть ще й досі? І після цього кажуть, що більшовики за допомогою науки та культури перемогли весь світ і мають знищити всі релігії.

Так дійсно, наш нарід ще занадто мало освічений і не може скинути з себе шахраїв, що їздять на простих, темних людях, запроваджують „залізну дисципліну“ й мучать та нищать нарід. Кричать: почекайте, ось ми, мовляв, дамо народові свободу й освіту. І ось, послухайте, яка має бути та свобода й та освіта: Чаплін пише так: „Запроваджуйте військове навчання, вчіться військової справи, навчайтеся стріляти, будьте готові захищати“... Учатися стріляти? А до кого? Звичайно, до свого брата!

Іхня мета — нищення людей, і тому вони й намагаються засліпити людей своєю брехливою наукою. Тому то вони й кажуть, що наука не погоджується з Євангелією. Натурально, що тільки їхня брехлива наука не погоджується, бо справжня, дійсна, правдива наука не тільки погоджується з біблією, але й з неї ще завжди черпала, як із правдивого джерела мудрости і правди.

І ось, люди, засліплені комуністами, роблять так, як люди з Гадаринської країни, що воліли мати скажених свиней, аніж Христа і Його науку.

У наші дні люди так мало освічені, що за якусь абищицю забивають брата брата, за дурницю якусь забивають самих себе. Нарід шукає свободи, рівности, братерства, а йому кажуть: гостри меча та вчись забивати! І щораз дають народові більше такої „свободи“, що люди без револьверів бояться виходити за двері власного дому. От, так гарна свобода! Це та „свобода“, якої досягли безбожники своєю брехливою „наукою“.

Христос сказав: „Я прийшов, щоб ви життя мали“. І далі каже: „зрозумієте правду, і правда визволить вас“. Щоб пізнати правду, то треба пориватися до неї, треба вчитись. А комуністи примушують вчитися стріляти, а не пориватися до правди. Чаплін пише: „Не тільки комсомолец, але й кожна комсомолка повинна знати військову справу“. Хіба ж не бере журба при думці, до чого люди дійшли? Хто ж примусить цих кровожерчих людей зупинитися й замислитися?

Коли люди почнуть глибоко думати, тоді почнуть зникати безбожники. Коли люди почнуть вчитися від Христа, тоді не будуть переслідувати віруючих у Христа. Правдиво-вчену людину ніхто не намовить до того, аби вона біла своїх братів; правдиво-вчені люди люблять правду: вони люблять добро й люблять своїх ближніх. А де цього нема, там нема освіти; тільки темні та неосвічені люди підносять руки на своїх близьких. Це трапляється тільки тому, що вони не мають правдивої освіти.

Язиком кажуть, що досягли освіти та прогресу, але самі сидять у глибокій темряві й жодної освіти не мають.

І. Р. Савчук.
Канада.

Коли хочете писати поправною мовою, купіть собі книжку „РІДНЕ ПИСАННЯ“. Ціна з пересилкою 1 зл. 25 сот.

Хто такий був Й. Кунцевич.

(Продовження).

1622 року Йосафат Кунцевич, що був тоді архієпископом грекокатолицьким у Полоцькому звернувся до канцлера литовського Лева Сапіги з листом, у якому скаржився й на православних, і на польську владу, і просив допомоги, і шукав оборони, бо, мовляв, православні його хотять убити, і т. д.

Сапіга в листі своїм від 12 березня 1622 р. дав повну відповідь зарозумілому ченцеві який замість того, аби служити своїм ближнім, воював проти них „огнем і мечем“. Ми подамо тут тільки окремі місця цієї довжелезної відповіді. Сапіга писав так:

„Я не бажав би починати з Вашим Преосвященством листування й суперечок, але, бачучи, що Ви затялись у своїй упертій думці, і що жодні мої зауваження відтягнути Вас від неї не зможуть, я мимоволі примушений відповісти на Ваш лист, що не має жодних підстав. Не заперечую, що я сам прикладав старань щодо унії; і покинути ту унію було би річчю нерозумною, але мені ніколи й до голови не спадало, що В. П. будете притягати до неї такими насильствами. Всевишній закликає до Себе усіх лагідно: „Прийдіть до Мене всі“... але рабів, притягнутих до неї такими насильствами, Він не бажає мати й не приймає. А ви нерозважним насильством підбили і, так скажу, примусили народи український та білоруський до того, що вони спротивляються й відкидають присягу, що вчинили Його Королівській Величності“. Далі князь пише, що не тільки деякі люди спротивляються унії й Кунцевичеві, але „з цілої України

й від цілої Русі“ нарід нарікає й „воліє бути в підданстві турецькому, аніж переносити насильства над своєю вірою й Богослуженням“, що козаки в Києві й ціле військо Запорізьке вимагають, аби Кунцевича з його помічниками польська влада забрала з України та Білоруси. „Ви надживанням своєї влади та вчинками більш підо впливом вашої пустоти та особистої ненависти, аніж підо впливом любови до ближнього, наперекір Божій волі, і навіть наперекір заборонам Річи Посполитої, Ви були причиною й підпалачем тих іскор, котрі нам усім загрожують пожежою, що або все знищить, або все спалить“. Далі Сапіга пише, що з тієї унії жодної користі для держави нема, що своїми вчинками Кунцевич виступає проти держави, і що в іншій державі йому не дозволили би так каламутити нарід і лад. Далі робить такі зауваження: „Ви пишете про навернення до віри відпавших; дійсно, треба було би подумати про їх навернення, дбаючи, аби було одне стадо й один пастир, але з тим треба поводитися розважно... аби це з'єднання, згідно із словами ап. Павла, полягало на підвалинах любови. Але я бачу, що ви відійшли від науки того апостола, тому й не дивуюся, що ваші підвладні не коряться вам. Що торкається небезпеки для вашого життя, то можна сказати, що кожен сам є причиною своєї біди... Ви пишете, що Ви повинні наслідувати єпископів і т. д. Так, наслідувати таких єпископів, як Йоана Золотовустого й інших великих пастирів у терпеливості, у хвалінню Бога — є доброю річчю

але треба наслідувати їх і в побожності, у науці й подаванні добрих прикладів. Перечитайте життєписи всіх побожних єпископів... і не знайдете в них ані скарг, ані протестів, ані жодної пригадки про судові процеси за душогубство побожних духовних; там знайдете тільки те, що збільшує славу Богу, збудовує людські душі... А тепер обернімось до вчинків Вашого Преосвященства: у вас повно по земських судах, по магістратах, трибуналах, ратушах, по єпископських канцеляріях Ваших скарг, процесів, справ, протестів, чим Ви не тільки унії не збудуєте, але рештки любови розіб'єте... Ви пишете, що неправовірні на вас наступають і що ви примушені боронитись! Але ж Христос не так нас учив: Його провадили, як вівцю, на заріз, а Він, маючи до оборони легіони янголів, молився за своїх мучителів; так і Ви мусіли би робити. Мудрий повинен спочатку зужити всіх можливих засобів мирних, а не хапатися за зброю; не писати уїдлих листів, не загрожувати, як Ви робите: апостоли й інші святі так не робили. Далі Ви додаєте, що Вам **„вільно уніятів топити, рубати їм голови й т. д.“**... Але ж Євангелія Божа дає всім пімстникам наказ, що й Вас торкається: „Мені відомщення, Я віддам“.

Далі кн. Сапіга пише, що перші християни, мучені та палені, ні на Неронів, ні на Тиверіїв та Діоклетіянів не подавали скарг до суду. Навпаки, вони були слухняні царській владі й не робили заколоту в державі між різними народами („co to Rzymowi szkodzi, że obce jemu narodowości gryzą się między sobą“? — пише Сапіга). Потім Сапіга звертається до Кунцевича з такими словами: Ви пишете, що **на тих людей, що не приймають унії, треба видати наказ і вигнати їх із держави**. Борони Боже! нехай не діється

в нашій батьківщині така страшна безправність“. Далі канцлер називає унію сварливою приятелькою, через яку в Польщі пішов нелад. Потім докоряє Кунцевичеві, що він **замикає силоміць і запечатує православні церкви** й каже: „Христос не замикав і не запечатував церков... А Ви посвячуєте д'яків і ксьондзів, що від них церква не будується, а падає... **У вас нема відповідних ксьондзів, а інколи повно сліпих і Ваші неуки - попи тягнуть нарід до загины**. Ви пишете, що **будете віддавати церкви на зневагу** (па uraganie) і т. д., але я Вам кажу, що замикати, запечатувати та зневажати церкви то — пагуба... Покажіть мені, кого Ви приєднали до унії своєю суворістю, печатанням та замиканням церков?... З овець поробили козлів, **спроваджуєте небезпеку а може й загин на нас усіх католиків**... Замість радості Ваша унія нанесла стільки клопоту, неспокою, незгоди й такою гіркою нам стала, що ми воліли би бути без неї... ото овочі Вашої хвалебної унії“.

Потім Сапіга пише, що якби папа знав про вчинки Кунцевича, то напевно дав би йому наказ припинити страшні переслідування православних. І потім сам князь наказує Кунцевичеві іменем короля відімкнути деякі церкви й пише так:

„Якщо Ви після цього напіннення того не зробите (себто не відомкнете запечатані церкви), то я з наказу Його Королівської Величності сам наказу розпечатати і православним віддати, аби вони могли в тих церквах свої обряди виконувати. **Жидам і татарам у маєтках королівських не забороняється мати свої синагоги й мечети, а Ви запечатуєте християнські церкви!** Завдяки тому всюди носяться чутки, що вони воліють бути в підданстві поганських

турків, аніж терпіти такі утиски свого сумління... Носяться чутки, що православні (українці та білоруси) через те хотять назавжди всілякий зв'язок роздерти. Що торкається мешканців Полоцького й інших, як Ви кажете, бунтівників, то, можливо, що вони є такими, але Ви самі їх до бунту підбили... Новгород Сіверський, Стародуб, Козелець й інші фортеці унія від нас відірвала, і зараз ця унія є головною причиною, чому й москалі від нас відвертаються... І тому не бажаємо, аби та унія нас до кінця знищила. Оце всі пояснення, які даю на Вашого листа. Бажаю в майбутньому бути вільним від суперечок із Вами. Прошу Всевишнього, аби дав Вам успіху, а також духа лагідности й любови для ближнього й за-

лишаюсь із поважанням. Варшава, 12 березня 1622 р."

Із цього листа яскраво бачимо, який то був „святий“ Кунцевич. Чи людина, яка запечатувала церкви й замикала їх; яка казала, що **їй вільно рубати голови людям, та топити їх водою; виганяти їх із держави**, за те, що вони хоч вірили в Христа, але не так, як того хотілось Кунцевичеві, — чи таку людину можна називати не тільки святою, але і, взагалі, людиною? Можемо дякувати Господа, що найвища державна влада не дала волі таким особам у людському тілі, бо вони були би винищили нарід наш гірш від усяких невірних татар та турків.

(Докінчення буде)

Л. Гасаненко.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ.

ПЕРЕСТОРОГА.

*Було це в літі. Сонце гріло
Й своїм промінням золотим
Весь рідний край наш освітло
І тільки стежило за ним.*

*В лісах, левадах гомоніли
Пісні пташок і крик людей,
Бо всі вже добре зрозуміли,
Що Бог всіх любить мов дітей;*

*І що хоч тяжко в світі жити,
Хоч сумно в серця глибині,
Але ж є Бог, щоб нас навчити
Й потішити в часи сумні.*

*І серце в людях поривало
Немов на крилах у вирій,
Й було таких людей чимало,
Що обов'язок знали свій...*

*А вже лани поповіли
І так благали, щоб серни
Женці якскорише в рух пустили,
Й в'язали швидко у снопи.*

*І деякі, що добре знали
Благання бідних цих рослин,
Удосвіта вже збіжжя жали,
Не чуючи ні руку, ні спин.*

*Були ж людиці, що так казали:
„Пощо спішити, є ще час!
„Аджеж на збіжжя ми чекали,
„Нехай воно чекає нас!..*

*„Тепер ми маємо багато
„Ще праці іншої в час цей;
„Її чимало біля хати?
„Пощо нам слухати людей?*

„А збіжжя те, якщо від Бога,
 „То й так ростиме довший час
 „Довгенька ще життя дорога,
 „І наше не втече від нас!..

* * *

Нахмарило враз серед білого дня,
 Як тильні скінчили вже жнива.
 І вітер, і хмари (одна це рідня)
 Надбігли — і вибухла злива.

І блискати стало, і грім загримів,
 І шибби в домах забряжчали...
 „Рятуйте, рятуйте! Господній це
 Лінії людиці закричали. [гнів!..

Жахнулося поле, злякався і сад;
 Як ніч — оповила все хмара;
 Неначе каміння посипався град,
 Звалилась на світ Божжа кара.

І тишині лани, багатючі лани,
 Що сумно стелились по полю,
 Геть знищені градом, померли вони
 Від ран, від надлюдського болю.

І люди тепер зрозуміли якраз,
 Що треба раніш було зерно
 Як скорше збирати, ще поки був
 Та шкода-тепер не поверне!..[час;

* * *

Хай з цього дасть Бог зрозуміти і
 Що грішно товктись біля хати [нам,
 В той час, коли в полі є праця жєницям,
 І треба не гаючись жати...

С. Капліч.
 Волинь.

ДО ВСІХ.

Я хочу дещо вам сказати
 І, що забули, — нагадати —
 До всіх вас, сестри та брати!

До тих, що Післанця вже мають,
 Чи може в кого позичають —
 Чи не могли б ви допомогти?

А може дехто з вас не знає,
 Що в світі гарний проживає
 Журнал, що зветься Післанець?
 Статті та вірші добрі має
 І многих в горі потішає,
 І знає шлях до всіх сердець?

Тоді негайно поспішайте,
 Адресу й гроші посилайте,
 І зараз він до вас прийде;
 Будете ви його читати,
 Вам легше буде проживати;
 Він радість вміть для вас знайде!

А ви, що знаєте вже його,
 Цього робітника святого —
 Чи передплату вже внесли?
 Таж Післанець борги вже має,
 Але живе і не вмирає —
 Чи ви йому допомогли?

О, допоможіть! Він мусить жити,
 Аби братам своїм служити
 І їжу нести їм святу;
 Він мусить гріх із світу гнати,
 Всіх маловірних потішати
 І з вірними служити Христу.

Тож помагайте, хто чим може,
 Щоб ширилось тут Царство Боже,
 На поміч Післанцеві йдіть,
 Щоб він міг добре працювати
 Й до кожної вступати хати —
 Моління Богові несіть!

Нехай же Бог вам помагає
 І ревність більшу посилає,
 Аби наш Післанець ще жив;
 Щоб мав і сили і достатки
 На друк, папір і всі видатки,
 І щоб нам всім ще послужив!..

А. Цапюк.
 Волинь.

Ц Е Р К В А.

Збудував Христос, Син Божий,
Свою церкву на землі,
І всі заходи ворожі
Не подужають її.

Сам у ній Він головою
І володарем міцним;
Захищає тих Собого,
Що знаходяться в ній з Ним.

Церква та є душ єднання
Що віддалися Христу,
Що повірили всім серцем
В Євангелію святу,

Її полюбим Бога щиро
В тому світі над усе,
І глибоку мають віру,
Що один Він їх спасе.

Там серця — обмиті кров'ю,
Що проллялася за нас,
І захоплені любов'ю:
Її відродились в той же час.

З різних царств і всіх народів,
І з усіх земних країв,
За морями та горами
Бог збирав своїх синів.

Але є в ній і нам близькі,
І сусіди наші є;
Є високі, є і низькі —
Хто в Христі лише живе.

Є в тій церкві Боже право:
В'яже членів всіх любов;
Там усе — для Його слави,
Там всі вільні від оков.

А дорога, що до неї
Хоч тяжка, але свята:
Коли хочеш не зблудити,
То дивися на Христа!

Не для миру церква в світі
Побудована була:
Її Христос війну в завіті
Заповів для лиха й зла.

Щоб тюрму перемінити
У дім Божий та святий,
А мечі потороцити
І всім людям дати спокій.

Любий друже, коли чуєш
Поклик Бога ти в душі,
То до церкви якнайшвидше
Ти вступи ти поспішиши.

Тільки знай це урочисто —
Там не ті, що в світі всі:
Зверху серце трохи чисте,
А середина в грісі.

Твердо знай — не буде добре,
Як з гріхом туди ввійдеш:
Завжди мучитися будеш,
І назад у світ підеш.

А та церква, як невіста
Буде взята від землі
До небес у радість чисту,
А ти лишишся в імлі.

Отож, нині будь готовий
Вірши бути членом там,
І до церкви шлях вже новий
Спас тобі відкриє сам...

Андрій Глива.
Галичина.

Тільки тепер — восени
можеш ти заплатити свій
борг за

„ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“
Виконай же цей свій обов'язок.
Не відкладай ані на
хвилину вислати борг.

Життя зборів.

* 19 і 20 серпня відбулися радісні зібрання в Колонії Баптистів. Були гості брати й сестри з Волині, а також і з Рави, Кам'янки, Вільок і інш.

* 27 серпня в Вільках Мазовецьких (Галичина) прийнято через св. хрищення чотири сестри. Хрищення уділив бр. В. Перетятко з Рави. Там же відбулось „Свято жнив“ у новому молитовному домі, що закінчилось древне-християнською „вечерею любови“. Було багато гостей і велика радість.

* 9 вересня в с. Кмичині (Холмщина) відбувся похорон сестри Клік. Не вважаючи на дощ, було багато слухачів слова Божого. У погребі й слові брав участь редактор „Післаниця Правди“ бр. Л. Жабко-Потапович із Рави.

* У Забір'ю (Галичина) будується новий молитовний дім. На вкінчення нема засобів.

* У Колонії Баптистів збір баптистів уживає старань щодо будови дому. Вже заготовлено певну кількість дерева.

* Бр. М. Брунця з Кам'янки (Галичина) заарештував комендант постеруку поліції в с. Васильківцях, недалеко від Копичинець, біля У. Р. С. Р. Закутого в кайдани за проповідь слова Божого брата комендант водив по селі, бажаючи настрашити селян і відбити в них поривання до Євангелії. Господь звільнив брата М. Брунця з арешту і дозволив йому знову таки проповідувати в тому селі.

* 3 вересня у Львові відбувся шлюб бр. Федора Мізика з сестрою Марією Жегайлівною.

* Голова Об'єднання Слов'янських Баптистів у Польщі, редактор польського журналу „Słowo Prawdy“ проповідник

Л. Мікса переїхав із Остжешова до Лодзі, де зайняв працю в польському зборі баптистів. Бажаємо братові Господньої допомоги успіху.

* У Зимній Воді поліція затримала бр. пропов. М. Лютого, що проїжджав туди до Львова для Божої праці. Переглянувши документи і книжки брата та допитавши його, поліція відпустила брата.

* 24 вересня в Грибовичах одружилися бр. Дмитро Чорний і Марія Чорна. Перед вінчанням відбулась Вечеря Господня. Брала участь у торжестві бр. В. Перетятко й М. Лютій.

* 1 жовтня в Угнові одружилися бр. Андрій Куцько й с. Юлія Ярема. Були присутні віруючі з Рави, Сагриня, Кмичина, Салашів, Телятина, Гійча, Річиці й ін. зборів, а також багато католиків із Угнова. Шлюб давав бр. В. Перетятко.

** Редакція „Післаниця Правди“ просить усіх співробітників журналу, як у Польщі, так і за кордоном надсилати коротенькі стислі відомості про життя та рух у наших зборах. Пишіть про хрищення, свята жнив, вінчання, похорони, будову домів, особливі випадки, як із життя зборів, так і окремих членів. Пишіть на листівках (картках). Аноніміві (без підпису) дописи не друкуватимуться. Пишіть не тільки про минуле, але повідомляйте наперед про свята, зібрання та ін., що мають відбутися.*

За допомогою „Післаниця Правди“ входьте в духовний зв'язок із віруючими всього світу.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

С. К., Волинь. Ваша перша спроба випала надзвичайно вдало. Є глибока думка, що її переведено через увесь вірш. Але треба багато працювати над формою. Побільше читайте в рідній мові й багато працюйте й тоді Господь через Вас робитиме своє діло. Пам'ятайте, що навіть великі письменники багато й пильно працювали над обробленням своїх творів.

О. Л., Канада. Якщо сестра буде побільше працювати над своїми віршами, то ми віримо, що вони принеситимуть багато радості та втіхи нашим читачам. Ваші вірші використовуємо поволі, але над майбутніми — працюйте побільше.

Багатьох із вас зверталось до нас із проханням поради невеличку книжечку, з якої вони могли би навчитися поправної української мови. Нині така книжка вже є: це — „Рідне Писання. Український правопис і основи літературної мови“, професора д-ра Ів. Огієнка.

Книжка дешева, має 146 сторінок і складена за академічним правописом. Пришліть до адміністрації „Післанця Правди“ 1 зл. 25 сот. (можна поштовими значками) і ви негайно одержите цю корисну книжку.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Гамтрамк(Америка). Спішу поділитися з вами тією радістю, що її переживала Українська Бapтиська Церква в Детройті 23 квітня ц. р. За сто миль на північ від Детройта в маленькому містечку Стандіш вже якихсь два роки працює на ниві Божій наш любий брат Іван Фрайняк, що є місіонером для слов'янських народів на цілий штат Мічіган. При допомозі Божій та завдяки співдіяльності американських братів праця нашого брата дала свій овоч: того дня дев'ять душ признало Господа Ісуса своїм Спасителем, прийнявши св. хрищення. Це була одна мати й її семеро дітей, з яких наймолодший дитині 14 років. Разом із ними приймав хрищення ще один молодий парубок.

На це свято бр. І. Фрайняк зипросив детройтський хор, і ми на сімох автомобілях приїхали до Бай-Сіті, куди з'їхалось багато хліборобів із околичних міст і сіл. Зібрання відбувалось в одній з американських церков. Від другої години до пів на шосту брати служили словом Божим, а хор співав. Одна наша сестра так чудово грала на скрипці, що американці аж двічі викликали її. Хрищення уділив бр. проп. Іван Фрайняк. Після зібрання американські брати запросили нас усіх на гостину, що її з при-

годи свята приготувала молодь їхньої Церкви. Була смачна їжа, тепла кава та гаряча любов до нас наших американських братів та сестер. Бачучи ту радість, що її переживали декілька народностей, мимоволі згадалось радість, що її переживали учні Христові під час переображення на горі. Тоді вірилась, що, дійсно, „церква Христова є неба присінком“. Із слізьми радості прощались ми з братами та й відїхали по домах, дякуючи Богові за Його перебування з нами. Брати та сестри! Пригадайте в своїх молитвах молоду отару Господню...

В. С. Бойко.

Лемківщина (Галичина). По милості Своєї наш Господь поширив Своє діло й у наших сторонах і благословляє нас. Праця Божа до цього часу обіймає 14 сіл у більшій або меншій мірі. Осередком праці, як і раніш, є село Вапенне. Цього року дозволив Господь прийняти через св. хрищення до живої Церкви 30 душ із 11 сіл. Хрищення відбулося 19 серпня в селі Бодаках (4 кілом. від Вапенного). День був дуже красний, багато народу чуло й бачило силу слова Божого. На правому боці річки займали місце віруючі, наближені, симпатичні

й жида, а на лівому — ті, що прийшли з цікавості приглядатися. Все відбувалося торжественно і спокійно. Того самого дня пополудні відбулося прийняття до Церкви новоохрищених членів і Вечеря Господня. В усьому цьому служив бр. В. Перетятко. Просімо Господа, аби Його діло поширилось по всіх Карпатських горах і захонило багато душ для Царства Небесного. Просімо братів та сестер молитися за нас, аби й ми, віддалені від вас тілесно, могли разом із вами бути духом і разом радіти та славити нашого Спасителя. Водночас пересилаємо привіт у Господі всім братам та сестрам, як у Польщі, так і в Америці та Канаді, особливо тим, що з Лемківщини, аби й вони раділи з діла Божого в своїх рідних сторонах.

Т. Б.

Урочистість св. хрищення.

2 липня ц. р. відбулося св. хрищення в с. Коршилові (2 кілом. від Озерянки). Велику радість переживали ми в той день, бо Господь дозволив прийняти чотири сестри, що їх Господь пробудив до святого життя. Кільканадцятьеро осіб через різні перешкоди відклали своє хрищення до іншого разу. Над рікою було багато слухачів, що в тиші та з великою увагою слухали хорсвих пісень та слова Божого. І, здається, не було там жодного противника.

16 липня ми мали урочистість у с. Гніздичній на Волині. Цей збір ще молодий, але при допомозі Божій та завдяки ревній праці тамошних братів 14 членів збору приєднали до Церкви через хрищення ще 12 членів. Понеже в Гніздичній нема річки, пішли ми за 7 кіл. до с. Олексинець. Над ставом зібралось багато віруючих, а також і православних; були там також брати й сестри з Кобилі, Свинохів, Олексинець, Хотовиць та Гніздичної; було чимало там і п'ятидесятників. Зібрання розпочав молодий брат із Хотовиць, потім говорив бр. Білиця, а тоді за мною до води ввійшло четверо братів і восьмеро сестер, які прилюдно визнали Христа за свого Спасителя. По хрищенні вернулись до Гніздичної, де знову відбулось радісне зібрання й Вечеря Господня.

*Пропов. Ів. Семенина.
Тернопіль.*

Білі Ослави (Гуцульщина). 10 вересня ц. р. ми вдруге святкували радісне торжество святого хрищення. Мало воно відбутись ще 9 липня, але в той час у Карпатах падали такі

зливи, що вода поруйнувала мости на р. Пруті, і тоді бр. В. Перетятко мусів вернутись. 9 вересня ми вирядили двох братів назустріч тим, що мали приїхати до нас. Був уже вечір, коли ми стрінули бр. Г. Домашовця, котрого ми з великою радістю привітали, бо бачили його вперше. Того ж вечора зробили ми зібрання. Подякували Господа за зустріч, а потім приступили до іспиту кандидатів. Було прийнято двох сестер і двох братів. На другий день вранці ми мали радісне зібрання, а о 1 годині вирушили на річку, що тече через село. Разом із нами став над річкою великий натовп, що прийшов із цікавості і серед якого не бракувало й жидів. Промовляв бр. Г. Домашовець. Не бракувало в натовпі й дітей гріха, що намагались галасом перешкоджати. Потім бр. Г. Д. вступив до води й охристив кандидатів в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. По хрищенні пішли до дому бр. Гарасимова, де відбулось прийняття нових членів до Церкви та Вечеря Господня. Просімо всіх віруючих молитися за пробудження темного українського народу на Гуцульщині.

Параня Грещук.

Борислав (Галичина). 9 вересня відбувся в нашому зборі перший похорон: відпровадили на вічний спочинок тіло нашої наближеної сестри Нат. Борисівни, що померла на 19 році життя. Небіжчиця була донькою членів нашого збору й перед смертю висловила бажання бути похованою віруючими. Отож, виконуючи її останню волю, викликали ми проповідника-презбітера львівського збору бр. М. Лютого, що і прибув на похорон з бр. Палюхом. День був дощовий, проте прийшло багато людей, до яких і проповідувалось слово Боже кількома братами. Це слово зворушило багатьох до сліз. І в дорозі на цвинтар і на цвинтарі співалось пісень на славу Божу.

Іван Брода.

Це число „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“ вийшло знову в зменшеному розмірі, бо Адміністрація не має засобів. А між тим сила матеріялу чекає на друк.

Коли „ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ“ є дійсно любий для вас, підтримайте його матеріяльно й заплатіть негайно] ваш борг йому.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

Питання 133: Які овочі дає відродження?

Відп.: Відродження дає слідуєчі овочі: спокій серця, ненависть до гріха, любов до Бога і ближнього, задовлення в молитві і в праці для Ісуса Христа: Рим. 5:1; Гал. 4:6; 1 Йоан. 5:1-4.

Питання 134: Яка є різниця поміж відродженням і наверненням?

Відп.: Відродженням називаємо ту ґрунтовну перемену духовного життя, яку робить Бог, а наверненням називаємо ту діяльність, яку робить чоловік залежно від своєї волі.

Питання 135: Що таке оправдання?

Відп. Оправдання заключається в тім, що Бог ради заслуг Ісуса Христа прощає грішникові, що кається, усі його гріхи і почислює йому завершену слухняність Ісуса Христа немов його власну: Рим. 4:4-5; 3:21-28.

Питання 136: Коли в нашій житті наступає виправдання?

Відп.: Виправдання наше є ділом Божим: це діло Бог доконує в небі тієї хвили, котрої ми зачинаємо вірити всім серцем в Ісуса Христа, як в нашого Спасителя: Лук. 18:14; Діян. 13:39; Рим. 5:1.

Освячення.

Питання 137: Що таке освячення?

Відп.: Освяченням є очищення людини; є це не тілесне, а духовне очищення від гріхів. Цього акту Бог доконує сам над тією людиною, котра з любови до Христа покидає всі свої злі діла й охоче виповняє волю Божу: Кол. 3:5-10; 1 Сол. 5:23; Жид. 12:14; Рим. 8:10; Йоан. 14:23; 1 Йоан. 3:13, Єфес. 4:22-32.

Питання 138: В який спосіб Бог дарує нам своє освячення?

Відп. Освячення осягаємо тоді, коли пробуємо у Христовій вірі й піддаємося добровільно керовництвові Духа: 1 Йоан. 3:6; Рим. 8:14;

Питання 139: Яка є ціль нашого освячення?

Відп.: Ціллю освячення є звернення цілого чоловіка на зразок Ісуса Христа: Мат. 5:48; Єфес. 4:13; 2 Тим. 3:17.

Питання 140: Чи можемо вже на землі, змагаючись до осягнення освячення, дійти до абсолютної досконалости?

Відп.: Освячення людини є ділом цілого

її життя. Тому то хто ходить у світлі святого Духа, ніколи не скаже, що вже є звершеним (Филип. 3:12). І чим вище християнин виростає у Божому знанню і благодаті; тим більше недосконалости знаходить він у своїх думках, словах і вчинках.

Захорона віруючих.

Питання 141: Як віруючі можуть утриматися в стані освячення?

Відп.: Віруючі повинні хоронити себе від злого, тому бо, доки ми знаходимося на землі звідусюди окружають нас різні вороги: 1 Петр. 5:8; Йоан. 17:15.

Питання 142: На яких умовах Бог обіцяв своїм дітям, що захоронить їх від зла?

Відп.: Бог обіцяв своїм дітям, що захоронить їх від зла, якщо вони будуть: пробувати з Ним, читати Його слово, вправлюватись у молитві й жити в спільності з віруючими: Йоан. 10:27-30; 1 Петр. 1:5; Мат. 26:41.

Питання 143: Чи відроджені християни можуть пробувати у грісі.

Відп.: Якщо відроджені християни не пильнують і не моляться, то цілком певне, що можуть тоді впасти у гріх (напр.: Давид, Петро й ін.), але не можуть вони в грісі пробувати і йти на загибель: Рим. 6:1-2;

Гріх проти Святого Духа.

Питання 144: На чім полягає гріх проти Св. Духа?

Відп.: Гріх проти Св. Духа полягає на тім, що людина свідомо противиться праці над собою Св. Духа й робить це так довго, аж Св. Дух її покидає, а вона залишається тоді затверділою у гріхах своїх; або є це також хула проти Св. Духа, котра полягає на тім, що чоловік зовсім свідомо і добровільно заперечає відкриті через Св. Духа, узнані, а часто і в серці відчуті правди, зневажає їх і роботі ласкі Св. Духа поспішно й уперто противиться: Марк. 3:28-29; 1 Йоан. 5:16-17.

Питання 145: Хто може поповнити гріх проти св. Духа?

Відп.: Гріх проти Св. Духа не можуть поповнити правдиво віруючі християни, ані ті люди, що живуть без віри, а лише грішники: Жид. 6:4-6; 10:26, 27, 31.

(Далі буде).

До співробітників, передплатників та читачів „П. П.“

(В справі утворення „Пресового Фонду“)

За пару місяців „Післанець Правди“ має скінчити сім років свого існування і вступити до восьмого року життя. Позаду лишилися роки самовідданої праці для Господа і для добра та радості віруючих у всіх країнах світу.

Із вірою в поміч Божу, із надією на кращі майбутні часи та з любо'вю до святої праці приготовлюється Редакція й Адміністрація „Післанця Правди“ до восьмого року праці.

Але, як і в попередніх роках, ми в майбутньому сподіваємося активної та щирої співпраці тих, для кого „Післанець Правди“ є дорогий. Ми надіємося, що всі **співробітники** журналу, не покладаючи рук, працюватимуть для поширення Царства Божого на землі серед нашого народу й акуратно надсилатимуть матеріял, який будуть **сумлінно та старанно опрацьовувати** для слави нашого Спаси.

Від **передплатників** ми бажали би одно'о: аби своєчасно вплачували те, що з них належить за журнал. Увесь минулий рік ми жили під загрозою припинення нашого видання; і тільки завдяки любові Божій та сумлінності більшости передплатників ми могли довести „Післанець Правди“ до цього 10 числа. Що буде далі — не знаємо. Але мусимо ще й ще раз сказати приятелям нашого журналу: коли хочете, аби „Післанець Правди“ не замовк, **то підтримайте його матеріяльно!** Вже багато інших журналів замовкло; невже ж мав би замовкнути й „Післанець Правди“? Це ж **одинокий український часопис нашого братства на увесь світ!** І його смерть була би ганьбою для нас віруючих! Не допустімо до цього!

Усі співробітники, передплатники та читачі! Улаштуйте по ваших зборах **„День Післанця Правди“**. У той день проповідуйте про силу друкованого Слова Божого, моліться за „Післанець Правди“, знайдіть нових передплатників, які нехай в той же день загальним чеком вишлють передплату (зазначивши на другій сторінці свої прізвища та адреси); на зібраннях у „Дні П. П.“ читайте з нього вірші, розмови, статті й цю відозву й обов'язково зберіть колекту на допомогу **„Післанцеві Правди“**, яку й вишліть негайно до Адміністрації. Ця колекта піде на створення **Пресового Фонду П. П.** Закликаємо всіх до жертв на той фонд. Прізвища жертводавців (осіб і зборів) буде оголошено в П.П. На чеках або переказах виразно зазначуйте, на яку ціль висилаються гроші (яко передплата, чи на пресовий фонд).

При підтримці Божій енергійно та жваво допоможіть вашому часописові, і він і надалі житиме для слави Христової і зміцнить нас усіх.

Адміністрація й Редакція.

Негайно передплачуйте „Післан. Правди“ на восьмий — 1934 рік!

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо керувати на слідуочу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютий.

Конто Р.К.О. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14, 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить: Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол.
На квартал — 1 зол. За кордоном — 1 дол. на рік. Поодинокі число — 40 гр

Ч. II

Листопад

1933

Не питайся...

*Не питайся світу, друже,
Ти про добру путь,
Бо хоч світ — дідусь старенький,
Та в нім зло і лють,
Як послухаєш ти його,
Підеши без доріг —
Світ сировадить не до Бога,
А на лютий гріх.
Обманув він вже чимало
Тих, хто йшов за ним,
Обіцявся дати багато,
Відіслав ні з чим.
З ним змарнуєш дні веселі,
Злий кінець прийде:
Горе й сльози на цім світі,
На тім — мука жде.*

*Вас. Рудюк
(Бразілія.)*

Христос, Цар вічності.

(Різдвяні розмови).

I.

Учитель і школярі.

(Пісня „Дивная ніч“).

- Уч. Коли Бог янголів післав,
Кому про радість Він вказав?
- Шк. Сказав Він тихо пастухам:
„Не бійтесь, ось звіщаю вам
Велику радість від Творця,
Від Бога правди та Отця“.
- Уч. І що ж містить відомість ця,
Принесена нам від Творця?
- Шк. Ось нам родивсь сьогодні Спас,
Щоб всі спасти — і вас, і нас.
- Уч. Скажіть — чого ж та новина,
Благословінням є вона?
- Шк. Бо всі народи тут згрінили
І славу Божу залишили.
- Уч. Що Бог зробить для нас бажав,
Коли Спасителя післав?
- Шк. Бог знає наш гріховний шлях
Й не хоче нас лишити в гріхах.
- Уч. І як довів Христос це все —
Що він ту радість нам несе?
- Шк. По грішнім світі Він ходив
І людям правду голдсив!...
Й за цю Він правду вмер — воскрес,
Потім вознісся до небес.
- Уч. Які слова Христос сказав,
Коли ще тут перебував?
- Шк. По всьому світі скрізь ідїть
І правду Божу голосїть!
Хто буде вірїть і христїться,
З грїхів своїх усіх звільниться!
- Уч. Що скажуть свідки нам на те —
Що дало їм Рїздво святе?
- Шк. Що наш Христос це — дар для нас,
Що Він Заступник наш і Спас.
- Уч. Як мають вістку цю подати,
Щоб грїшник мїг її прийняти?
- Шк. Прийдїть до Спаса всі безсилї,
А Він вас прийме в кожній хвилї.
- Уч. Хто вірним право дав їти
Й до Спаса грїшних привести?
- Шк. Ісус всім учням так сказав:
„Я маю власть — Отець так дав,
І вам даю: у світ ідїть,
Нарїд навчайте і христїть!
У Трїцю їх христїть святу
І Божу їм вкажіть мету“.

- Уч. Яку Христос поруку дав,
Коли у світ їх посилав?
- Шк. На ниву йдїть, друзї мої,
Я з вами буду по всі днї.
- Уч. В відвагу, в певність — в праці їх
Як дав їм віру в цей усіх?
- Шк. Як Дух Святий на вас зїйде,
Він вас усюди проведе.
- Уч. Який ми знак побачим в Нїм,
Що Він царем є над усім?
- Шк. До себе кличе Він людей
Старих, середніх і дїтей:
Ідїть до Нього всі юрбою,
Бо народився Цар покою!

II.

Вїфлеєм

(Пісня „В ясла вбогїї поглянь“).

Хлопці:

- Вїфлеєм пригорнув у стаєнці Христа,
Бо не знав, що в Нїм Бог і свята повнота.
Хоч цей світ неприхильно Христу тут прийняв
А все ж Він Цар і Бог — нам спасіння придбав.
- Хоч не всі знають це, що на світ Він
[прийшов,
Все ж спасіння в Нїм є, бо свята Його кров
Примирила нас всіх з Богом сили Творця;
І тепер ми з Христом в вірі йдем до Отця.
- Хоч сном спав Вїфлеєм і про чудо не знав,
З неба ангольський хор пастухам сповїщав!
Хоч низькі пастухи привїтали Христа,
Всіх людей притягла Його правда свята.
- Хоч багатим Він був, зубожїв, принизивсь;
Зубожїнням Його аби світ збагативсь.
Хоч за містом родивсь і не мав, де спочить...
Хто до Нього прийде, буде вїчно з ним жить.
- Якби хто для Христа побажав нести дар,
Свое серце несїть — і зложїть на вїтвар;
Бо за наше життя Він прийшов на цей світ,
Щоб вас грїшних спасти й рятувати від бїд.

(Далї буде в 12 числї)

Г. Домашовсьць.
(Галичина).

„Я ДОРОГА, И ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 11

Листопад 1933 року

Рік 7

Котрі віруючі будуть на небі?

Що віруючі християни, по скінченні земного життя, будуть жити з Богом навіки на небесах, про це слово Боже говорить нам ясно: „Знаємо бо, як земний будинок тіла нашого розпадеться, ми будівлю від Бога маємо, будинок нерукотворний, вічний на небесах“ (2 Кор. 5:1; Читай: Филип. 3:20; Єфес. 2:4-6).

На цій підставі годі віруючому християнинові сумніватися щодо своєї щасливої будуччини.

Але чи всі віруючі християни досягнуть це щастя на небі? Хто добре знає слово Боже, тому не трудно знайти відповідь на це питання. Христос же каже: „Не кожен, хто говорить до Мене: Господи, Господи! увійде в царство небесне, а той, хто чинить волю Отця Мого, що на небі“ (Мат. 7:21).

Апостол Павло вчить, що Ісуса може назвати Господом тільки та людина, котра має Духа Святого (1 Кор. 12:3), а із слів Христових бачимо, що навіть такі не всі ввійдуть до Небесного Царства. Інші місця св. Письма твердять рішуче, що „неправедні Царства Божого не наслідять“ (1 Кор. 6:9-10).

В листі до Єфесян читаємо: „Це бо знайте, що ні один блудник, або нечис-

тий, або зажерливий, котрий є ідолослужитель, не має насліддя в царстві Христа й Бога“ (Єфес. 5:5). Святе Письмо і досвід учать нас, що як у минулому, так і тепер між віруючими християнами завжди трапляються блудники, нечисті та зажерливі, про яких апостол Павло говорить, що вони не ввійдуть до царства Христового й Божого. Тому таким треба завжди пригадувати про ці важні слова: „Не обманюйте себе: з Бога насміятися неможна; що бо чоловік сіє, те й жатиме. Бо хто сіє тілу своєму, від тіла жатиме зотління; а хто сіє духа, пожне життя вічне“ (Гал. 6:7-8).

Або ті віруючі християни, що втікли від нечистоти світу через пізнання Господа і Спаси Ісуса Христа, однак, знов замотавшись (у гріхи та світові речі), бувають подужані ними вдруге (2 Петр. 2:20-22) — чи зможуть вони бути з Христом на небі? Слово Боже говорить ясно, що хто видержить до останку, той спасеться (Мат. 24:13). Про таких віруючих, що відпадають від слова Божого, Дух Святий свідкує: „Хто ж повернув на свої криві дороги, того поверне Господь вкупі з ними, що беззаконня роблять“ (Псал. 125:5).

У численній Церкві Христовій на землі є багато й таких християн, що посприставали до неї нещиро, себто не по Божій волі, а по своїй, не для ідеї, а для особистих цілей (Дан. 11:34). Що ж про таких віруючих можна сказати? Чи будуть вони з Христом на небі? У Відкриттю написано, що до Царства Небесного не ввійде ніщо погане, ані хто робить гидоту та лож, тільки ті, що написані в книзі життя Агнцевій (Відкр. 21:17). Нещирим християнам Господь колись скаже: „Не знаю вас, звідкіля ви; уступіться від Мене всі, що робите неправду” (Лук. 13:25-27).

Є ще між віруючими й такі, яких слово Боже називає „байдужими”. До таких віруючих відносяться слова пророка Амоса: „Горе вам, байдужим на Сіоні” (Амос 6:1). Горе тим, що не ввійдуть до Царства Небесного; вони загинуть, якщо не покаються. Господь любить їх одначе й на-

гадує їм: „Я, кого люблю, докоряю; будь же ревний і покайся” (Відкр. 3:19).

На кінці треба згадати і про тих віруючих християн, що не носять на собі „весільної одіжі”, себто не мають чистого євангельського життя та Христової праведности. Над такими буде виконаний оцей царський наказ: „Зв'язавши йому ноги й руки, візьміть його й викиньте в темряву надвірню; там буде плач і скреготання зубів” (Мат. 22:13).

Отже, бачимо, що з Христом на небі будуть тільки усі ті віруючі, що прийняли Боже покликання по Його волі і стараються додержати його в чистоті і праведності аж до кінця, себто ті, що чинять волю Отця небесного аж до смерти.

Дорогий читачу — цих коротеньких рядків! як почуваш Ти себе: чи Ти будеш з Христом на небі? Подумай про це завчасу. —

*Л. Кубрин.
(Галичина).*

Слово до братів і сестер.

(Докінчення)

Нашим завданням є, щоб і ми й наші ближні стали вільними в Христі, щоби лагідний та вільний дух запанував у наших серцях. А цього якраз так бракує в наших людей — та й не тільки в наших.

Мусимо одначе застановитися над тим, що таке воля в Христі. Є різні роди волі; колись мені довелося бачити навіть і такий рід волі: я бачив, як справжні невільники несли транспарант із таким надписом: „Ми вільні”. Деякі люди навіть свавільність рахують волею. Я хочу говорити не про ту волю, при якій людей силоміць виганяється на вулиці, де вони і кричать із фальшивим ентузіазмом: „Ми вільні!” Мені бажається говорити про во-

лю, що в самому ґрунті перетворює невільника гріха у вільну людину, яка із слуги робить сина; про волю, що не потребує тюрми, каторги, шибениці, сторожі, колодок та кайданів. Правдивою волею є тільки відродження, себто народження звиш „від води та Духа Святого”, і дорогою до такої волі є тільки Христос, що сказав до переповненої злістю товпи жидів, які хотіли Його забити: „Коли ж Син визволить вас, тоді справді вільними будете” (Йоан. 8:36). Цими словами ми можемо відповісти всім, хто питає нас про нашу віру, про наші поривання. Ці слова з'ясуують людям, чому ми покинули накиненому нам „віру”, що в ній ми повинні були

рости, але яку ми „змінили“. І тоді люди зрозуміють, що ми звільнилися не від віри, а від традиційної релігії, і вільними вернулися до Христа.

Висилаючи апостолів, себто післанців (бо згрецька слово апостол значить — післанець) на працю, Христос сказав їм: „ідіть і проповідуйте“. Він не казав людям — ідіть, відправляйте служби, кадїть ладаном, бож сам Бог відправив ту службу на Голготі, аби ми через ту Його службу й наше покаяння та навернення мали відпущення наших гріхів.

Тисячі людей помилково гадають, що Євангелія то — книжка. Само слово Євангелія означає радісну, нову, гарну вістку. Євангелія-книжка, як — тільки папірова книжка — часто для многих є безвартісною. Ну, що варт та книжка, скажїм, для людини, що не вміє читати (і ще є невірнуча)? Що вона варт для сліпого (якщо вона не надрукована спеціальними — для сліпців — лігерами), або китаїця, що ще не чув про Христа, або для атеїста (безбожника), що не вірить словам, написаним у ній? Такий атеїст, хоч би він гарно читав на десяти мовах, а не має віри, то та Божа книга, що через неї вуста Господні промовляють до нас, — та книга не буде в очах такої людини мати жодної ціни.

Іти й поширювати тільки одну ту книгу — то ще не все. Ми повинні йти та розбуджувати серця грішників, повинні збирати „трупї“, які Господь воскресить так, як воскресив нас. Ми повинні всім людям явити наші добрі діла, учинки — це найкращий спосіб найліпше засвідчити про Христа та про нашу живу віру.

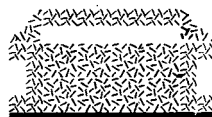
Другою нашою працею повинна бути молитва. Просїмо Господа про все, чого не зможемо зробити самі; а Він сказав, ще „без Мене не можег робити нічого“. Отже, мусимо благати Його завжди, а Він

дасть сили, покаже спосіб, сам допоможе. Просїмо в Нього з вірою, і Він дасть.

Нарешті, ще одна робота... Наше обличчя завжди повинно говорити про радість нашу. Спасена дитина Божа ніколи не сумує; вона завжди радісна та весела. Смутне лице віруючого свідчить про його упадок. Не все з плачем звертаймося до Господа, молячись; не завжди страх повинен охоплювати нашу душу й тіло під час молитви: коли звертаємося до Отця небесного, то будьмо радісні та спокійні, як діти, що знають про велику любов до них їхнього батька. І Господь наш завжди нас скоріше вислухає, коли ми з радістю промовлятимемо до Нього в молитві. Коли наше багатство, наші скарби в Ісусі, то чого ж нам сумувати та журитися?

Ідімо ж до людей такими, якими нас хоче бачити Господь, і навчаймо їх, аби й вони, як ми — повірили, і воскресли, й охристилися, і були спасеними. А Він буде з нами всіма, як обіцяв. Отож — „ідіть же навчайте всі народи, християче їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх додержувати всього, що Я заповідав вам; і ось Я з вами по всі дні, до кінця світу. Амінь“ (Мат. 28 : 20).

І. Журило
(Галичина).

ПОШТОВА СКРИНЬКА

С. Б., Софіївка. Господь дав Вам дар слова, а ви й досі нічого не писали. Пишіть не про приватні розмови, а про все те, що може зміцнити дітей Божих. Глибоко нам співчуваємо. Пишіть.

Т. Д., Зимна Вода. Ваш вірш мусить чекати своєї черги, бо маємо силу віршів, надісланих раніш. Тимчасом мусите його ще більш опрацювати. Працуйте і вчіться писати, бо без праці й навчання ніяк діло не піде.

І. М., Плоска. Одержали, дякуємо. Відповідаємо листівкою.

Ходження й мова християнина.

(Докінчення)

Я знаю одну особу, що за Господом послідувала усюди, куди тільки Він її попровадив; вона за короткий час зуміла відістатися з глибини темряви й розпачі до дійсного благословенного поєднання з Господом Ісусом Христом на досвіді. Із самої середини темряви ця особа віддалась Господеві, підлягаючи цілковито тільки Йому і просячи, щоб Він міг через неї проявити свою волю. Незабаром почав Господь говорити Духом Своїм до її серця, вимагаючи, аби зробила маленьку службу для Нього. Указуючи на її злі привички, що вона мала в житті, доводячи, у чім життя її було себелюбним і нехристиянським, Господь показував, як вона скоро може змінитись. Перш усього ця особа пізнала, що це був Його голос, а за пізнанням голосу Його вона покорилась у всьому Йому, як тільки взнала, що це була Його воля. Скоро потім ця її покура була винагороджена чудовим поступом уперед. З кожним днем вона почала уподоблюватись більше й більше Христові, так що скоро по цьому вона зробилась великим свідоцтвом для оточення, і навіть для многих тих, що були противними правді Божій і невірними, котрі мусіли признати, що це є дійсно від Бога, і покорились правді Божій. Незабаром потім ця особа ще більше пережила благословіннь Божих, дізнаючи глибини любови Божої. Уявіть собі, що вона ніколи не жалувала, що цілим серцем віддалась Господеві, хоч на початку їй здавалось це дуже лрудним. Ох, дорога душе, щоб тільки ти

могла пізнати подібне благословіння Боже, як ця особа! Віддайся Господеві, як вона це зробила, віддаючись під Його Божественне провадження, і не вхилийся від Його волі, чого б Він від тебе не забажав.

А Йому можете дійсно довіритися! Коли б навіть ви щось у Нього просили, щоб виглядало можливо дрібницею й не потребувало б, здається, вашої молитви, то знайте, що для Нього й ця дрібниця має значення, і що Він дивиться на справи не так, як чоловік, бо що для вас самих буде здаватися може малим і неважним, то може бути перед Господом великим. Що для нас буде здаватися незначним, то для Господа може бути якраз ключем і прикметою глибокого джерела Його благодаті у вашому житті. Життя не може статися звершеним, коли ми будемо обминати малі речі. Один погляд, одне слово, а навіть один людський тон — може бути дуже великим в очах Божих. Вашим найбільшим бажанням повинно бути те, щоб цілковито слідувати за Ним. У відповідь на всі Його повеління, чи будуть вони великими, чи малими, ви повинні завжди відповісти одним словом „так“!

Приятелю дорогий, чи ти про це знав чи ні, але так виглядає твоє повне посвячення перед Богом. Це значить — цілковитий послух. Уже не своя воля, а воля Божа у житті нашім. Це значить, що відтепер ви здалися з своєю волею на волю Божу. Відтепер ви вже не слідуєте за своєю волею, а за Ним і більше не оглядаєтесь назад.

Отож, це все й багато більше торкається вашого навернення до Господа. Все інше нехай не згадується, щоб дали вам жити практичним християнським життям щодня, життям Христовим, що у вас, бо ви є з'єднані з вашим Господом. Отже, жийте так, як Він жив, щоб ви могли довести невірному світові благословенну Правду для їхнього спасіння. Ви уже не маєте причини більше лякатися, бо Він є вашим Спасителем, а Його сила поміччу для життя. Він не примушує вас робити цього всього при вашій слабості, але Він тільки хоче, щоб ви цілком підпорядкувались Йому, — Він міг через вас робити діло Своє. Ваше діло віддатись Йому, а Христове діло, щоб через вас працювати. Він ніколи не заставить вас робити діло, щоб не післав для вас сили Своєї для виконання. Не думай про завтрашнє, а поручись під добру руку Любого Пастиря, котрий пообіцяв нам, що ніколи й ніде не пішле нас, щоб не ішов Сам наперед, щоб нам помагати й полекшувати наші земні мандрівки. Тільки ступай крок за кроком вперед по дорозі, що Господь тобі вже освітлив. Віддай усе життя й хай Він ним керує. Іди з радістю за солодкими Його вказівками, і з кожним днем ти щораз більше довідаєшся, що Він тебе провадить згідно з Його волею, так що ти стаєшся „посудиною на честь, освяченою й потрібною Владиці, на всяке діло добре наготовленою (2 Тим. 2 : 21). І тоді ви будете „посланням, написаним в серцях наших, котре знають і читають усі люди“ (2 Кор. 3 : 2). А світло ваше буде таким яскравим, що люди будуть бачити не вас, але Його чудові діла й будуть прославляти не вас, а Отця нашого, що на небі.

Опрацював В. Перетятко.

У першому числі „П. П.“ за 1934 р.
почнеться друк

цікавої повісти з життя перших християн III. віку

„МУЧЕНИКИ“

Поспішіть передплатити

„ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ“!

ЯК ВИМИТИ ?

Тато дав синові пляшку з атраментом, заткану корком і наказував вимити її так, аби пляшка була цілком чиста. Син пішов до річки, де було багато чистої біжучої води, і почав у ній мити пляшку. Не вважаючи на всі зусилля хлопчика, пляшка хоч і стала чистою зверху, зате всередині була чорна по-старому. Хлопчик продовжував мити пляшку, шарувати її піском, та все надаремне : зверху блищало, всередині було чорно. Хлопчик повернувся до тата і з розпучкою сповістив його про свою біду. Тато порадив синові вийняти спочатку корок, вилити атрамент, а тоді мити. Як тільки вода мала доступ до середини, пляшку вже легко було вимити...

Як часто віруючий чоловік надаремне піддає себе під вплив Святого Духа, котрий нічого не може зробити з душею людини, аж доки її заткано гріхом. Треба свою душу й серце відкрити, вилити з неї усе старе, брудне, гріховне, і тільки тоді Святий Дух може ввійти до середини й розпочати Його очищуючу працю...

ПСАЛЬМА I.

Гей, хто на цім світі
Краще щастя має,
Як не той, хто в слові
Божім розважає.

День і ніч він радо
Сидить над законом
З молитвою в серці,
З побожним поклоном.

До ради безбожних
Він не заглядає,
І в зборі злоріків
Він не засідає.

За гріхом лукавим
Не ходить по світі,
Закон Божий учить
І взимі і вліті.

Росте, як рослина
Над водним потоком,
Лист його не в'яне —
Зелений, широкий.

І жнива на овоч
Він має багаті,
Йому все вдається
І в полі, і в хаті.

Не так ті безбожні:
Вони, як полова —
Їх вітер розвіє,
И замовкне їх мова.

На суді не встоять
Всі безбожні люди,
Й у зборі побожних
Грішника не буде.

А про шлях всіх вірних
Сам Бог пам'ятає,
Дорога ж безбожних,
Як той дим, зникає.

*Гр. Ясіновський.
(Галичина).*

Незрозуміле.

Один славетний мандрівник, що подорожував по центральній Африці, оповідав якось дикунам про той великий світ і його дива, що він їх бачив під час своїх подорожів. Старий негр, вислухавши оповідання, сказав мандрівникові: „Я ніколи не повірю, що із хмар замість дощу можуть падати такі білі пластівні, як пір'я; що вода на річці чи озері може стати такою твердою і грубою, що по ній можна ходити й навіть їздити; що по великій воді може плавати така велика та ще й залізна посудина, як дім, а в ній знаходиться люди; що по довгих залізних дрючках, покладених на землю, бігають теж хати, повні людей, а пхає ті хати залізний котел, в якому є вода й огонь... Ніколи цьому не повірю, бо відколи я живу, я цього ще не бачив своїми очима. Крім того, мій розум ніколи на ці дива не згодиться“...

Коли невіруючий людині говорите про Бога, Його любов, чудеса, силу Духа Святого, радість і т. д. — людина часто каже: „я не можу в це вірити, бо я Бога не бачив, а мій розум не може погодитися з можливістю чудес“...

Чи цей чоловік не є подібний до того дикуна, що не хотів вірити в існування снігу, льоду, пароплавів і потягів?..

Десять дівчат.

„Тоді уподобиться Царство Небесне десяти дівчатам“. Мат. 25:1.

На горі Оливній Господь Ісус Христос говорив про великі події, які будуть діятися перед Його другим приходом. Запитаний учнями про кінець віку, та про ознаки Його приходу, Господь не зупинився на тім, щоби тільки Його учні знали про те, але повелів Духом Святим апостолові Матвієві написати про всі ті події, що мали статися як у світі, так і в Церкві Його для виповнення слів Божих. Читаючи 24 голову Євангелії від св. Матвія, ми бачимо всю історію Божих діянь на землі від першого приходу Христа аж до другого, а голова 25 містить в собі 2 частини: перша (1-13) приповідь про десять дівчат, друга (14-46) приповідь про вівці й козли, оповідання про страшний Суд Божий. Обидві голови (24 і 25) були сказані самим Господом до учнів на горі Оливній поза Єрусалимом. Ця гора має в слові Божому важне значення, тому що на ній Господь сказав такі великі слова, котрі досі сповняються і будуть ще сповнятися в майбутності; на тій горі Він провадив ночі перед Своєю смертю; на ту гору вивів учнів і прощався з ним; там вони Йому поклонилися; звідти вознісся на небо; там прийшли післанці небесні в білих одежах, потішаючи учнів Його другим приходом; і знову на тій горі стануть Його ноги в часі Його другого приходу. (Дивись Лук. 21:37; 24:50-52; Діян. 1:9-12; Зах. 14:4). Особливу увагу хочу звернути на приповідь про десять дівчат, бо, після слів Господніх, живемо якраз в тім часі, коли Царство Небесне на землі подібне до десяти дів. „Тоді“ — каже Господь; коли? — тоді, коли будемо бачити, що виповняють-

ся слова й події, описані в 24 голові, себто, коли повстане нарід на нарід, царство на царство, коли буде голоднеча, помір, трус великий по міснях, коли придуть поблазні й навіть ненависть поміж тими, що призивають ім'я Боже; коли прохолоне любов многих, та коли буде проповідатись Євангелія по всій вселенній, — „тоді“ якраз стан Церкви Христової на землі буде подібний до десяти дів, що із своїми каганцями вийшли назустріч Женихові Христу. Навіть, коли глибоко розважимо життя духовне віруючих у зборах, то ми зауважимо те, що сказав Господь: „п'ять же були з них розумні, а п'ять необачні“. Господь предсказав, що не всі будуть однакові, — вірні, ревні, гарячі, чисті, духовні, святі, поважні, праведні, а розділив на двоє. Не було великої різниці між ними, бо як вийшли одні, так і другі; одні назустріч, і другі назустріч; одні із свічниками, другі так само; одні задрімали й поснули, так само і другі... В чім же різниця, що при кінці Господь скаже: „Не знаю вас“? Причина в „олії“, котрої взяли у свої посудини розумні діви, щоб в часі потреби додати до своїх лямп. Що то за лямпи або каганці? „Слово Твоє світильник перед ногами моїми“ (Пс. 119: 105, 2 Петр. 1: 19). Усі віруючі мають слово Боже й усі послухали його, бо вийшли всі назустріч, із своїм покаятням, наверненням, новим життям і вірою в спасительну жертву Ісуса Христа. Усі повірили, що Господь незабаром прийде, щоб взяти Свою Церкву. Одначе, не всі однаково приносим овоч Господеві, не всі однаково ревнували в добрих ділах і служенні Господеві, як це можемо й тепер бачити в зборовім житті; але всетаки вийшли разом із свічниками, разом на жениха чекали, а тому що запізнилися — задрімали й поснули. І нині ми бачимо, подібно до цього діється в живій Христовій

Церкві. Бачимо, що багато людей навертається до Господа, вірують слову Божому, серце наповнюють страхом перед страшним днем Господнім, що наближується; одні віруючі не залишаються на тім, щоб тільки покаятися й вийти із світу, покинути ложну науку, та й задрімати, а йдуть далі по вузькій дорозі, стараються трудитися над собою, щоб принести більше овочу, і над другими, щоб їх привести до Господа. Вони, ці розумні діви, зрозуміли свій поклик, і хочуть усім серцем подобатися Господеві; тому вони є вірні і в малому, й у многому, стараються бути ревними у всякому доброму ділі. Їх нетреба будити в зібранні, нетреба запрошувати, напаминати, картати, закликати до милостині, молитви, посту, до жертви на діло Боже; їх небагато треба заохочувати до труду, до читання слова Божого, до братньої любови. Вони добрі, охочі, терпеливі, не нарікають на кризис, любов'ю палають, а свічники їхні горять Духом, так, що люди, бачучи їхні добрі діла, прославляють Отця Небесного тим, що многі каються і служать Господеві. А необачні? Їхні каганці слабо світять, бо мають мало олії, а запасу нема — мало любови, бо не хочуть прийняти напому від розумних, мало терпеливості; чути нарікання часом навіть на Божі діяння, як на дощ, або посуху; в домах у них життя по тілу; часто навіть чути сварку, з людьми світськими недобре обходяться, не прощають, не є їм світлом, так що, як написано: „через вас ім'я Боже хулиться між поганями“; у зібранні часто бачимо їх сплячих, молитва їхня слаба, життя без Духа, до милостині неохочі, на діло Боже жертвувати — скупі, за все спротивляються; тяжко з такими духовно жити, бо не розуміють на правду, до чого нас Бог покликав. Але ідуть всі разом, бо в одного Господа всі вірують, Його одного люблять, Йому моляться, Йо-

го славлять, слово Боже одне й теж читають і пісні співають разом на славу Божу для спасіння погибаючих грішників. Одначе, є різниця, і то велика, котрої приходячий проповідник не в силі зауважити; на місці в зібранні можна докладно її бачити й переживати.

(Докінчення буде).

Т. Б.

(Лемківщина, Галичина).

„Приклонивши коліна, поклонив він голосом великим: „Господи, не постав їм цього за гріх. І це промовивши, уснув.“ Діян. 7:60.

Степан був зміцнений у надзвичайний спосіб. Він засвідкував перед найвищою радою жидівською те, що бачив. „Виджу небеса відчинені, і Сина Чоловічого, стоячого по правиці в Бога” — сказав він своїм мучителям. Ці слова викликали ще більший гнів. Вони піднесли великий крик і позатуляли свої вуха перед правдою святою. Опісля кинулись на Степана й вивели його за місто...

Без переслухання, без признання провини, без жодного суду, тільки з галасом „укаменувати його“, мучено послухника Христового. Убивники не думали тоді про римську зверхність, що по закону мусіла б підтвердити цей засуд смерті. Спрага пімсти не дала доступу жодній критичній думці. Вони обступили Степана зо всіх сторін та й били його невинного камінням.

У цій страшній смерті стоїть одначе при ньому сам Господь. Божа сила уносить Степана й ставить його біля Христових ніг. „Господи Ісусе“, молитесь він, „прийми мого Духа”. І, повний віри в свого Спасителя, стоїть Степан, як та скеля серед запінених хвиль. „Господи Ісусе“, це боввий крик і одиноке прибіжище відважного борця за віру. А коли в такий спосіб віддав себе Степан у руки Свого вірного Спасителя, оглядається він і на своїх ворогів. Він став навколішки й помолвся: „Господи, не постав їм цього за гріх”.

Степана спасла його віра. І смерть для нього була перемогою. Він бо побачив

НЕ СУДИ.

„Не судить, щоб ває не суджено” ... Мат. 7:1-5.

Чому ти завжди судиш брата
Безперестанно та завзято?

О, ти з гріхом так не борись!

Піди й скажи йому ти в очі,

І серед дня, і серед ночі

За брата краще ти молись.

Спас каже: „о, ти лицеміре,
Ти судиш всіх без краю й міри,

А сам про себе ти забув?

Та ж перше вийми, неборако,

Із ока власного ломаку,

Що ворог в око тобі вихнув;

А вже, як виймеш ти із свого,

Тоді навчатимеш другого

І зможеш поміч йому дати.

Судити ж нас Господь сам буде,

Коли на суд зберуться люди,

Аби від Бога присуд взять.

Отож, нам краще не судити,

А за собою поглядіти,

А потім брата докорять.

Бо хто насамперед суд робить,

То той в темряві чорній ходить...

А Бог звелів нам всім прощати...

А. Цаток.

(Волинь.)

відчинене небо й Ісуса по правиці в Бога. А вірний Спаситель прийняв духа Свого послушника. А ці нещасні Степанові вбивники? Вони провинились проти Бога й за це чекала їх найтяжча кара. Степан це знав і тому він просить: „Господи, не постав їм цього за гріх“. Так Божою силою виповнив Степан Христову заповідь: „Моліться за тих, що й гонять вас“.

* * *

Ісус молився за своїх убивників. Його учень Степан також молиться за своїх переслідувачів. А тепер запитаймося самі себе? чи нетреба б і нам такої молитви в нинішних часах? — Дійсно, що треба. І тепер люди грішать проти Бога і Його святого слова. Розпинають наново Христа і Святого Духа виганяють із свого серця.

Різними способами зневажають розп'ятого Бога, а Його учнів переслідують і укаменовують. Одначе, Господь буде судити тих, що зневажають Його. І день Божого суду колись таки надійде. І увірветься Божий терпець, і Своєю справедливістю досягне Він усіх тих, що не слухають Христа й не хотіли йому поправді служити.

Молімося й ми до нашого небесного Отця, щоб Він продовжив Своє милосердя для тих, що грішать проти Нього і Його святого слова. Просім, щоб Він ще продовжив свою терпеливість до тих людей, що відкидають цю Божу ласку, дану нам в Ісусі Христі, нашому Спасителеві, і щоб усім нам зіслав Він Свого Святого Духа.

* * *

„І це промовивши, уснув“.

Так закінчив Степан своє змагання за правду. На цім скінчилися його муки — смерть перервала всяке знуцання. Його тяжке вмирання — це був вступ у віковичний супокій. Тому читаємо: „уснув“. Воно дивно нам представляється. Адже під ударами каміння вмирати, це — нелегка смерть. Одначе Степан дійсно заснув. Так

уснув, як засинає дитина на руках своєї матері. А тепер він при Ісусі, що Його величність вже тут на землі він бачив.

* * *

Бог змінює характер смерти своїх дітей. Степан уснув по тілі, а збудився на дусі, при Господі. Кожне правдиве вмирання, означає „уснути в Ісусі“, але чоловік мусить вперед знайти цю стрічку, що в'яже його з Ним. Тому ми мусимо перевірити, чи ми в вірі є Христові, чи ми вже віддалися Йому, чи молимося й почитаємо Його, як свого Господа. Та все те, що перешкоджає нам у цім житті бути в Ісусі, оминаймо та просімо і благаймо Бога, щоб дозволив нам це бажання — „бути в Ісусі“ зацепити глибоко в наших серцях. Тоді наша віра принесе гідний овоч. Ісус буде з нами на кожному кроці, а наше вмирання це буде лиш — „уснути в Ісусі“.

Б. Т.
(Голяндія).

Над шляхом сидів бідний і просив милостині. Добрий та багатий подорожній змилосердився над бідним і з сімох монет, що мав їх при собі, дав бідному аж шість. Але старцеві шкода було сьомої монети, що її подорожній залишив собі. Бідний наздогнав подорожнього й почав вимагати, аби той віддав йому й сьому монету.

Із сімох днів життя Господь дав людині аж шість і тільки один день залишив собі. І ті, що не шанують дня Господнього, чи не так вони роблять, як той невдячний бідний, що намагався видерти в подорожнього добродія сьому монету?..

СПІВРОБІТНИКИ ! Коли хочете писати правильно мовою, випішіть собі „РІДНЕ ПИСАННЯ“
Ціна 1 зл. 25 сотиків.

СОВІСТЬ.

*„Дякую Богові, котрому служу
від прабатьків чистою совістю“...
2 Тим. 1:3.*

Перше ніж приступити до докладного розбору наміченого предмету, треба знати значення самого слова: звідки ми одержали його, з яких частин воно складається й який смисл цього слова.

Слово „совість“ складається з двох слів. Перша частина „со“ є слов'янська частина, що означає „вкупі“, а друга частина слова „вість“ від „вістити“, давати знати, повідомляти. Отже, слово „совість“ означає — щось знати, бути повідомленим вкупі з кимсь.

Усякий тайний гріх, що криється в серці чоловіка (думаючого, що ніхто не знає про той гріх, окрім його самого), він є знаний Богові. Про цей гріх знаєш ти сам, знає твоя совість і знає Господь. Це пояснює слово „совість“: знати з кимсь вкупі, і це „вкупі“ — означає твою совість, Господа й тебе.

Слідуюче пояснення слова „совість“ буде більш богослівське. Воно, можливо, буде ясніше першого, бо воно торкається більше серця, а те, що торкається серця людини, легше зрозуміти. Отже, згідно цього пояснення — „совість“ це духовний апарат, через котрий Господь говорить до душі людини; і коли цей апарат не зіпсутий, то його Господь може вживати і промовляти до серця людини.

Для ясности візьмемо приклад з апарату фотографічного: коли скло апарату забруджене, то й фотографія буде недобра; для того, аби мати гарну й чисту фотографію, треба мати чисте скло в апараті. Другим словом, для того, аби мати спільність з Святим, Великим, Всемогутнім і справедливим Богом, треба мати чисту,

святую совість і тільки тоді Господь зможе говорити до людини.

Часто в домах господарі улаштовують електричну сигналізацію: досить натиснути при брамі гудзика, і дзвінок в середині дому починає дзвонити. Той, що натискає гудзика, тим дав господареві знати, що при брамі стоїть хтось, що чогось бажає.

Одного разу я зауважив чоловіка, що стояв при такій брамі й тискав гузик при дверях, але дзвінок не дзвонив. Що за причина? Потім виявилось, що якимсь дивом між гудзиком і дзвінком було роз'єднання. Можливо, що їржа була причиною роз'єднання. Коли це так могло статися із звичайним гудзиком і дзвінком, то тим більше може статися з людиною й Богом. Така людина може молитись, але відповіді нехай не сподівається. Ліпше заглянути в свою совість, чи чиста вона перед Богом, а коли знайдеш її нечистою, то проси Господа. Совість, це — духовний дзвінок, через котрий Бог хоче говорити до твоєї душі.

Є совість добра, про яку ми читаємо в Діян. 23:1. „Я жив у всій добрій совісті перед Богом“. Так муж Божий свідчить. Заглянь у твою совість, мій дорогий читачу, і розсуди сам, чи можеш ти так отверто сказати? Так, це правда, що муж Божий і апостол так міг говорити й жити, але не тільки він так повинен був жити: ці слова відносяться й до нас: Св. Дух хоче й нам, живучим нині на землі, сказати, щоб і ми так жили. Ти скажеш, що це неможливо. Так, для того, хто не бажає жити чистим, святим життям,

це неможливо, але для того, хто надіється на Господа, все можливо. Свята Божа книга-Біблія говорить тільки про те, що можливе, отже, також можливою є й чистота совісті.

В світі є такі речі, котрих не всякий має. Наприклад: краса обличчя, гарна постать чоловічого тіла, красні очі й т. п. Не всякий володіє силою, багатством, славою, популярністю, освітою, мудрістю, хоробрістю, терпінням, але зате всякий володіє совістю, і нема чоловіка без совісті. Хотів би ти цього, чи ні, але у тебе є совість; чиста, або нечиста, але вона є в тебе.

Першою причиною, що може бути іржою для совісті й роз'єднуючим предметом між Богом і тобою, є занедбання читання Біблії. Коли чоловік перестає їсти їжу, він починає слабнути потрошки, і коли він довгий час не їсть, пізніше йому зовсім не хочеться їсти. Якщо він не почне їсти, він умре тілом. Якраз так буває й у духовнім житті. Перестань читати Біблію й ти захворієш; чим рідше ти її читаєш, тим менше тобі хочеться її читати, а коли ти вже довгий час не читаєш Біблії, то тобі зовсім нема бажання читати її. Якщо ти не почнеш її читати знову, то раніш або пізніш помреш духовно. Це є перша ржавчина твоєї совісті — предмет, що роз'єднує тебе з Богом.

Друга причина — занедбання Богослуження. Апостол Павло в посланні до Жид. 10 : 25 говорить, щоб віруючі не покидали своїх зібрань. В зібранні ми чуємо слово із вуст проповідника, котрого Господь поставив на Своє діло, і Бог нас через нього вчить мати спільність один з одним. Ті, що покинули зібрання, не мають спільности не тільки з братами, але із з самим Господом і Спасителем Ісусом Христом.

Людина може зіпсувати совість свою через недобрі привички, наприклад, коли призвичається говорити неправду. Неправдунавіть таку маленьку, що людина не зауважує, що то неправда, і повторює її знову й знову. Ця слабкість в більшості буває між жінками, але й чоловіки часто недалеко відходять від них. Хто привик говорити неправду, нехай просить Господа, щоб Він допоміг йому визволитись від цього гріха. Слово Боже говорить нам, що в Царство Христа ті, що говорять неправду, — не ввійдуть. Господь хоче, щоб його діти говорили завжди правду. Наш Господь є Правда і неправду ненавидить. Неправду говорить диявол, бо він є отець брехні.

Непослух. Є й такі, котрим Господь дав чудовий голос, що ним вони могли б прославляти Господа, але вони не хочуть співати для Нього й тим смутять Господа. Диявол тоді радіє, бо він знає, що така людина вже послухала голосу отця неправди. Це одна із струн людської душі, на котрих часто диявол грає. Співайте для Господа і прославляйте Його голосом, що Він вам дав.

Гордість. Буває й так, що часто підходить до віруючого гордість, що перешкоджає Господеві благословити людину. Гордість це великий ворог у житті людини. Як тільки людина почне багато про себе думати й понижати другого, Господь перестає мати з такою особою спільність. Коли б диявол не гордував, він не був би дияволом, а одним із янголів. Йому гордість пошкодила. Гордосте! о, гордосте! Скільки ти принесла шкоди не тільки в світі, але навіть і там, де люди колись стояли в Господі. Так скоро, як ти запанувала в їхніх серцях, вони впали, й упадок їхній був великий. Брати, сестри, друзі, приятелі, товариші, отці, матері, молоді хлопці й дівчата, діточки, віруючі й не-

знаючі Господа! Тікайте від гордині! Будьте тихі, слухняні, коріться Господеві, Його Святому слову, воно направить всіх до правди Божої.

Непорядне життя чоловіка з дружиною. Це дуже поганить совість. Я знав чоловіка, що перед людьми показував себе добрим християнином, але в своїм домі він жив так, що життя його було дуже далеко від Христа. Також і жінку таку знав, що не давала свobodно дихати чоловікові. Мужі й жінки! Господь знає вас навіть тоді, коли ви можете схо-

ватись перед людьми. Він знає ваші таємниці, і від Нього ви не можете сховатись. Те, що ви знаєте, знає ваша совість і знає Господь. А! що за чудове слово „совість“! Знати вкупі з кимсь! Совість, ти, і Господь! Щасливі чоловіки й жінки, що живуть так, як Господь хоче, щоб вони жили. Щасливі діти, котрі мають таких батьків; щасливе село, щасливий край, що має таких обивателів.

(Докінчення буде).

*Н. Дук'янчук.
(Америка).*

Найвище добро.

Стаття проф. Г. Друмонда (1 Кор. 13 гол.).

(Продовження)

Чи можете ви назвати щось довговічне? Про багато речей ап. Павло не лічив потрібним і згадувати. Він не говорив про гроші, успіх, славу — він вибрав тільки великі речі, щодо котрих його сучасники гадали, що ті речі існуватимуть довго. Апостол Павло знищив ці речі одним махом руки. Ап. Павло нічого не мав проти істоти цих речей; він тільки сказав, що вони нетривалі. Це були великі речі, але вони не найвищі. Було щось більше від них. Ми самі, наша істота — важніше й вище від того, що ми робимо, і того, що ми маємо. Багато є такого, що люди рахують за гріх, але воно не є гріхом, а тільки тимчасовою, тлінною річчю. В Євангелії часто переводиться цей погляд. Ап. Йоан не каже про наш світ, що він кепський, але — що він дочасний.

У світі є багато прекрасного й радісного; багато в ньому приваблюючого й великого; — але це все **проміне**. Усе, що в цьому світі тішить зір, радує почуття, що з'являється гордістю життя — все це не надовго. Тому не прив'язуйтеся до світу. Ніщо в ньому не варт того, аби ми за нього жертвували все наше життя й безсмертну душу. Безсмертна наша душа повинна віддатися тільки безсмертній справі. А безсмертних речей є тільки три:

„тепер же пробувають — віра, надія, любов, ці трое; більша ж із цих любов“.

Багатьох гадають, що настане час, коли з цих трьох речей дві повинні зникнути: віра перейде в знання, надія — у виконання. Апостол Павло не каже цього. Ми ще дуже мало знаємо про умови майбутнього життя. Але, нема жодного сумніву, що любов повинна бути завжди. Бог вічний — є Любов.

Допевняйтеся ж цього безсмертного дару, одинокого, щодо котрого ми напевно знаємо, що він не зникне. Ви готові кинутися до багатьох добрих речей — киньтесь насамперед до любови. Цінуюте речі відповідно до їхньої гідности. Нехай головним пориванням, головним завданням нашого життя буде досягнення того характеру самого Христа, побудованого на любові.

Я сказав вам, що це добро — довічне. Чи зауважили ви, що ап. Йоан завжди зливає любов та віру до купи з вічним життям? Коли я ще був дитиною, мені не казали, що Бог так любить світ, що дав Слово, Єдинородного Сина, аби всякий, що вірує в Нього, мав життя вічне; мене навчали, що як я повірю Йому, то матиму або спокій, або радість, або безпеку. Я повинен був сам дійти до того, що хто вірує в Нього, себто -- хто любить Його (бож віра — тільки

путь до любови), той матиме життя. Євангелія пропонує людям життя. Не пропонуйте людям тільки крихітку Євангелії. Не обіцяйте їм тільки радість, або тільки мир, або тільки безпеку; кажіть до людей, що Христос приніс їм багате та повне життя; життя, що повне любови, що має в собі їхнє власне спасіння, себто, — задаток викуплення та припинення страждань усього світу. Тільки тоді Євангелія захопить усю людину, з її тілом, душею та духом, і дасть усій її природі працю та нагороду.

Багато сучасних наук звертаються тільки до одного з боків людської природи. Вони пропонують спокій, а не життя, віру — а не любов, виправдання — а не відродження. І люди відстають від такої науки, бо вона в дійсності ніколи й не володіла людьми цілком. Не вся їхня природа була захоплена. Те життя, що його їм пропонували, не було глибшим чи раднішим від життя земного. Чи ж можна мати сумнів, що з любов'ю до земного життя може мірятися тільки більш широка, більш повна любов?

Любити широко значить — жити широко; любити вічно значить — жити вічно. Ми бажаємо жити вічно тільки за потягненням того почуття, яке нас заохочує жити завтра. Навіщо нам жити завтра? А тому, що є люди, яких ви бажали би бачити завтра, з якими ви хочете бути вкупі, котрі вас люблять і котрих ви теж хочете любити. Другої причини в нас, аби жити завтра — не може бути, як тільки та, що нас люблять, і що ми любимо. Коли чоловіка ніхто не любить, тоді він наважується на саможубство. Поки в нього є друзі, люди, що його люблять і яких любить він, доти він живе, бо ж жити — значить любити! Навіть як чоловіка любить тільки тварина, і тоді чоловік не вмере; але зникне й ця любов, цей зв'язок із життям — і жити нема нащо. Тоді чоловік гине від власної руки. Вічне життя є познання Бога, а Бог — є любов. Це окреслення самого Христа. Подумайте над цими словами: „Це ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справдішнього Бога та Кого післав еси, Ісуса Христа (Йоан. 17: 3). Любов не минає, і життя не проминає, поки є любов. У цьому і вся філософія науки ап. Павла; причиною ж того, що любов, по самій істоті речей повинна бути найвищим добром — є те, що любов не минає, що любов є життям вічним. Це те, чим ми живемо тепер, а не щось, що ми одержимо тільки після смерті. І не май надії дістати життя вічного в майбутньому, якщо ти не маєш його

в теперішньому житті. Для людини не може бути долі більш гіркої, як жити й постарітися самотнім та таким, що не любить і що його не люблять. Погинути — значить жити невідродженим, нелюбленим та нелюбимим; спастися — значить любити; хто живе в любові, той живе в Бозі. Бож Бог є любов...

(Докінчення буде) *Перекл. Л. Ж.*

МОЛИТВА.

*Боже, знов перед Тобою
На колінах я стою...
Внав я духом і душею,
Тебе прошу та молю:
Бачиш, сил мені не стало,
Бачиш в серці пустоту,
Що любити перестало
Правду вічну та святу.
Я пригадую бувало,
Ти з небес Твоїх зливав
Свого Духа і чимало
Своїх овочів давав.
Був тоді я сильний, дужий,
І Твої діла творив,
І мій дух слабій, недужий
Ти щодня животворив.
Дай мені Твоїх сил знову,
Мене світлом просвіти,
З вуст моїх зірви окови
І до Себе знов пусти.
Здійми пучо Ти вороже,
Віднови в душі любов;
Оживи мене, о Боже,
Щоб з Тобою жив я знов...*

*І. Семстина.
(Галичина.)*

**Чи улаштували ви
вже в вашім зборі
„ДЕНЬ ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“?**
Якщо ні, то не забувайте, що треба його улаштувати. — Дивись відозву в 10 числі „Післанця Правди“.

ЛЕКЦІЯ I. Чого нас навчає Біблія про Бога? ЩО Є БОГ?

Коли б людина могла аналізувати Бога, описати Його й вичерпуючо пояснити, то тоді б обмежена людина вже не була би людиною, а безмежний Бог не був би вже Богом. Хіба ж ця муха, що тепер лазить по цін статті, може її перечитати й пояснити? Тоді б вона вже не була мухою. Так і чоловік; бо хоч є найближчим творивом Божим, але остається обмеженим чоловіком.

Однак, наскільки ласкавий Бог відкрився й відкривається чоловікові (Мат. 11:27; 28:18 Йоан. 3:35; 17:2 Фил. 3:9), настільки ми Його можемо знати й пояснити (2 Мой. 3:14, Жид. 11:6, Колос. 1:17, Єрем. 10:12, Псал. 94:9-10, Діян. 17:28-29).

Біблія ~~відкриває~~ відкриває нам Бога й пояснює:

1. Що Бог є Дух (Йоан. 4:24).
2. Що Бог є світло (1 Йоан 1:5).
3. Що Бог є любов (1 Йоан 4:8-16).
4. Що Бог є вогонь (5 Мойс. 4:24;

Жид. 12:29).

1. Бог є Дух.

Ним відкривається нам Господь Бог, яко Єство, котре не могло мати початку, не може бути обмеженим, ні кінця мати не може. Він єсюди присутній (Пс. 139:7-12, Діян. 17:27-28).

Тому, що Він є несотвореним життям, був, є й буде завжди все у всіх... Бо так, як Він був підвалиною, себто прапочатком усього, так буде Він і звершителем усього (Рим. 11:39).

На питання розуму Біблія відповідає:

Розум: „Звідкіля все взялось“?

Біблія: „Від Нього“, себто з Бога.

Розум: „ким усе створено“?

Біблія: „Ним“, себто Богом.

Розум: „Куди увійде знову все?“

Біблія: „В Нього“, себто в Бога.

II. Бог є світло.

Він є те сяйво святости й чистоти, в котрім бачимо Його творива, славу й могутність (Пс. 19:2; 104:2 і Рим. 6:16). Світло є найліпшим образом звершення, мудрости й могутности Його Божества. Бо як природне світло відкриває красу світу, розганяє темряву й радістю наповнює все, що живе, так світло духовне просвічує очі нашого розуму (Єфес. 1:17). й дає нам шостий змісл — дар душі, котрим пізнаємо й розуміємо правдивого Бога (Йоан. 5:20), що є не тільки світлом, але й Отцем світел (Якова 1:17), котрий просвічує кожного чоловіка, що приходить на світ (Йоан. 1:9).

(Далі буде.)

Г. Петраш.

Буенос-Айрес, Аргентіна.

Випишуйте з адміністрації
„ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

УКРАЇНСЬКІ БІБЛІЇ
й Нові Завіти.
ХРИСТІЯНСЬКИЙ СПІВАНИК
з нотами.

СТІННІ ТЕКСТИ
в мовах - українській і польській.
БІБЛІЙНИЙ ПОКАЖЧИК.

ТРАКТАТИ
для роздачі.

РІЧНИКИ ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ
за минулі роки.

Біблійні питання й відповіді.

1. Прошу пояснити Мат. 24:28;
2. Про яку воду Господь каже в Йоан. 3:5?
3. Про які діла каже Господь у Йоан. 9:4?
4. Де можна знайти, що Ісус Христос був на місії півверта року?
5. Де сказано, що Йов проповідував 120 років?
6. Коли буде те, про що говориться в Ісаї 11:6-8?
7. Прошу пояснити Лук. 5:36-39. Про яку одержу, латки, вино й бурдюки сказано там?
8. Прошу пояснити Лук. 13:1-4: коли то було?

Відповіді.

1. Пояснено в „Післанці Правди“ ч. 7 за 1932 р;
2. Під цією водою Господь розумів Своє слово, науку Свою: дивись Йоан. 7:38; Откр. 7:17. Йоан. 3:5 і 1 Пет. 1:23; Єфес. 5:26.
3. Про ті діла, які Господь творив, будучи в людському тілі на землі.
4. Точно про півверта року говорити неможна, але можна доміркуватися, що цей час продовжувався більш трьох років. На початку місійної праці Христа згадується перша Паска (Йоан. 2:13); потім згадується другу Паску (Йоан. 6:4) і, нарешті, в кінці Його земного життя відбулася третя Паска (Йоан. 11:55), напередодні котрої Він і помер. Отже, вся праця Христа продовжувалась більш трьох, але менш чотирьох років.
5. Ми цього вам не можемо сказати, але гадаємо, що й ніхто цього вам не скаже. Один

Господь знає, скільки років і де проповідував Йов. А може Ви знаєте? То напишіть і нам.

6. Гадають, що це буде тоді, коли сповниться обіцянка Господня із Откр. 20:2-4. Але в духовному сенсі це діється вже й тепер із щиро віруючими людьми. Дивись Лук. 10:19 Мрк. 16:18.
7. Стара одежа — старе невідроджене життя людини, яке людина (замість того, аби скинути, як Вартимей — Мрк. 10:50) часом намагається тільки підлатати святими вчинками. У такому випадкові людина тільки здається вбраною (2 Кор. 5:3). Старий бурдюк — гріховна природа невідродженої людини, молоде вино — наука Христова, якої невідроджена природа не може вмістити.
8. Загальна історія підтверджує випадок, коли під час заворушень у Єрусалимі римські війська вдерлися по наказу Пилата до самого храмового подвір'я й порізали жидів, що приносили там жертви. Кров жертвених тварин і кров побитих людей змішалась до купи. Щодо башти, то, очевидно, був такий випадок, коли в Силоамі така башта завалилась і задушила вісімнадцять душ.

Observer.

ЗАКЛИК ДО ВІРУЮЧИХ УКРАЇНЦІВ, ПЕРЕБУВАЮЧИХ У ФРАНЦІЇ !

Любі брати та сестри!

Адміністрація „Післанця Правди“ закликає всіх тих, що пізнали Божу любов, що в Христі Ісусі знайшли свій особистий рятунок через Його жертву на Голготі: аби ви всі, наші любі брати й сестри, що перебуваєте у Франції, прислухалися до голосу Того, ким ви були врятовані; аби

ви пригадали, який Він покладає обов'язок на всіх, відкуплених Його пречистою кров'ю на голготському хресті. Чи відомо вам, дорогі брати й сестри, що у Франції перебуває велика кількість українців? чи думали ви вже про те, аби цих ваших земляків повернути до Христа? Коли Господь знайшов вас у цьому світі, то чи

журитесь та чи працюєте ви над лихою долею тих, що ще й досі гинуть у гріхах?

Повідомляємо вас, що евангелізаційною працею серед українців у Франції займається місіонер Українського Місійного Товариства брат Павло Лубенець, у розпорядженні котрого є духовна література в українській мові, і який якраз переводить у життя певний плян евангелізаційної праці.

Отже, усі ті, чії серця палають любов'ю до гинучих грішників, усі ті, що відчувають і знають користь спільної праці, нехай нав'яжуть листування та ближчі зносини з Українським Місійним Товариством у Франції та його місіонером бр. П. Лубенцем (адреса його: P. Lubenes, 3, rue Georges-Sorel, 3. Boulogne-Billancourt, S/S. France). Усі спільно придумайте, як при допомозі Божій нести Добру Вістку всім українцям, що перебувають у Фран-

ції. Окрім різної духовної літератури можна у бр. П. Лубенця дістати окремі зразкові числа „Післанця Правди“ та передплатити цей єдиний на весь світ евангельський часопис нашого визнання в рідній вашій мові. Брат П. Лубенець із свого боку просить допомогти йому в справі якнайширшого розповсюдження „Післанця Правди“ у Франції, Бельгії, Голяндії та інших сусідніх державах. Просимо також усіх віруючих у Галичині, на Волині, Підляшші, Холмщині, Поліссі та в інших землях подати адреси своїх рідних та знайомих у Франції братові П. Лубенцю, аби він міг нав'язати в ними листування. Гуртуйтеся всі до загальної праці на ниві Божій. Нехай Господь благословить вас і вашу майбутню працю. „І мир Божий, що вище всякого розуму, нехай хоронить серця ваші й мислі ваші в Христі Ісусі“ (Филп. 4:7).

Адміністрація „Післанця Правди“.

Звіт із 25-тої конференції

русько-українського Союзу Еван. Християн Баптистів Зах. Канади,
що відбулася в Саскатуні від 6 по 9 липня ц. р.

У четвер увечері біля 8 год. більша частина гостей і делегатів була вже на місцях. Перше зібрання відбулося в домі англійських братів в церкві Емануїла. Відспівано пісню: „Браття, сестри, подивіться, Бог нам радість дав“. Потім піднесли гарячі молитви до трону Благодати. За цим місцевий хор відспівав під проводом бр. П. Петриченка пісню. Конференцію привітав від імени церкви Саскатунської бр. Ф. Сачинський. За цим привіт сказав Іл. Шакоtko. Місцева оркестра під проводом Ф. Сачинського відіграла привітальний гімн.

Короткі привіти від провінцій. Бр. Шельпук з Вінніпегу, Ман., Ев. Дядюк з Едмонтону, Альта., Я. Я. Винс з півн. Саскачевану; А. Ворд, настоятель місії

Саскачевану сказав слово привіту по-англійському, а також показував картини з місійної праці Західної Канади. Потім передав привіти бр. І. Шакоtko від імени Союзу Східних Злуч. Держав, Норт Дакоти та церкви в місті Детройт, Міч. Також останній брат говорив вступне слово для відкриття конференції й закінчив зібрання молитвою. Останні делегати й гості прибували до міста Саскатуну з різних місцевостей заходу майже до самого ранку другого дня, то поїздами, то автами.

П'ятниця, ранок.

Зібранням молитовним керував бр. П. Кіндрат, що говорив про необхідність молитви в житті християнина (Мат. 26:36-42.)

Бр. І. Кмета, яко голова союзу, зайняв своє місце. Переведено реєстрацію

делегатів. Предложено, потверджено і прийнято одностайно, щоб бр. І. Шако́тко був помічником головуючого на час конференційний. Потім наступив вибір секретарів та репортерів для духовних журналів: українських, російських, англійських; для місцевої преси Н. Шельпук, Я. Приходько. Опісля додано ще Г. Ендерсона для помочі репортерам.

Вибір резолюційного комітету:

Вибрані: П. Кіндрат, Єв. Дядюк, Іл. Шако́тко, Н. Петриченко, Ф. Сачинський.

Вибір номінаційного комітету:

Вибрані: С. Войтух, П. Шкраба, Ф. Сачинський, П. Василенко, Г. Борисенко.

Вибір контрольної комісії:

Вибрані: Г. Онищенко, Н. Шельпук, П. Коваль.

Вибір поширеного комітету. До нього ввійшло по одному членові з кожної церкви, зарепрезентованої на конференції. До комітету ввійшли слідувачі брати: Я. Приходько, П. Коваль, К. Ліненко, П. Шако́тко, Н. Петриченко, С. Мовченко, П. Шкраба. З цієї причини, що було багато діл перед конференцією, рішено, щоб конф. починати від пів на 8 год. вранці. Також всім сповіщено, що Дім Євангелії буде відкритий від 7 год. вранці для тихого роздумування у з'єднанні з Господом і для молитовного часу. Бр. Смолей, секретар Захід. Союзу баптистів передав коротке привітальне слово в англійській мові. Потім зроблено тихий спомин про уснувших

в Господі за минулий рік. Пробыли дві хвилини в тиші із зхиленими головами перед Господом.

Була виголошена промова головуючого в загіваючій душі, що була основана на словах з книги прор. Аввакума 3: 1: „Стою немов на варті на високій башті“. Господь поставив наш союз на варті Свого діла в Західній Канаді; цей союз мав би наглядати за народом і передавати вістки про положення та гасла до обновлення та єдності в славному ділі для Господа.

Привіти від церков та осіб.

Був перечитаний лист від бр. Н. Кравецького з Вінніпегу. Висловили коротко привітальні слова слідувачі бр. бр.: Гуменюк з Альберти, П. Шкраба з Вінніпегу, С. Войтух з Лизард Лейку, І. Коваль з Блейн Лейку, Я. Петриченко з Саскатуни, К. Ліненко, Клечковський. Прочитано листа від громади з Біггар. Передав привітальне слово передовий бр. Литовський з Орлиних Гір, М. Рабуха з Ігел-Крік або Арелі, С. Мовченко з Арділ. Прочитано листа від громади у Вайсерой.

Рішено написати листа із братнім співчуттям братові Кравецькому. Конференція у своїх молитвах дякувала за все, що було сказано й зроблено за Божою поміччю на намічених полях праці.

(Далі буде).

*П. Кіндрат,
секретар.*

Хто такий був Й. Кунцевич.

(Докінчення).

Лист кн. Сапіги не зробив жодного вражіння на Кунцевича, який оголосив, що він „служить тільки інтересам папи римського, а не інтересам держави польської“, і що „папа більш усього боїться церкви православної“. Тверджучи таке, Кунцевич продовжував свою руйнівну працю над душами та тілами українського

й білоруського населення. В кінці вересня 1623 року Кунцевич прибув до Вітебська, маючи намір остаточно повернути місцевих білорусів до унії. З цією метою він так (по словах одного католицького автора-Говорського) переслідував і мучив людей, що „те все пригадувало перші віки християнства“. Він не тільки позамикав і ві-

дібрав від православних усі церкви, але й розігнав усіх православних попів і ченців. Коли ж ці священники улаштували Богослуження в приватних домах або наметах, озброєні слуги Кунцевича напали на такі місця й збрєю розгоняли нарід.

Нарешті все це привело до того, що в місті зав'язалась змова проти Кунцевича. Змовщики вирішили боротися проти єзуїта таким же чином, яким він боровся проти них. 12 листопада 1623 року Кунцевич правив службу в успенській церкві. В цей час його архіліякон Доротей дістав донесення, що один православний священник поїхав за річку Десну відправляти Богослуження. Доротей на чолі озброєної банди погнався за попом, зловив його, побив до крові й покалічив і зв'язаного привіз до міста його й замкнув та в кухні „архієпископа“ Кунцевича.

Відомість про цю пригоду блискавкою рознеслась по Вітебску. Люди кинулись до дзвіниць і почали бити „на сполох“. Майже все населення міста вибігло на вулиці. Чоловіки й жінки, старі й діти — усі кинулись до Кунцевичевого палацу, де сидів зв'язаний, закривавлений та покалічений піп. Звільнивши його, натовп порубав сторожу і служків Кунцевича й забив арх. Доротея. Кунцевич тільки що повернувся з церкви. Змовщики схопили його з криком: „бий паписта, рубай ловця душ“, порубали його шаблями, а потім потягли його через усе місто до річки й укинули до води. Рибалки перевезли труп до глибшого місця, прив'язали каміння до голови й рук, і втопили його.

На третій день влада видавала розпорядження виловити труп. Небіжчика привезли до Полоцького й там поховали.

Папа Урбан VIII послав королеві Сигизмундові наказ покарати винних, причому загрожував прокляттям тому, „хто від-

мовиться обмити свого меча в крові вбивців“, і радив „не жалувати вогню й мечів для проклятих еретиків і схизматиків, що спротивляються намісникові Христовому“. Словом, папа вразно показав, що він є такий самий, як і Кунцевич.

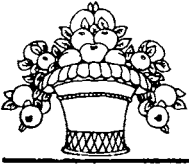
То були страшні часи, коли цілі держави мусли коритися неволі Риму й виконувати його криваві накази. Той самий Сапіга, що показав себе таким гуманним і культурним чоловіком у листі до Кунцевича, мусів виконати наказ „намісника Христового“: з війском прибув до Полоцького й Вітебська й замордував 100 видатніших білорусів.

Так кривавий шлях життя Кунцевича закінчився кривавою тризною та купою трупів. За всі його „святі“ вчинки папа Урбан VIII проголосив його „святим угодником Божим“.

Коли Полоцьке відійшло до Росії, влада наказала відкрити труну з тілом Кунцевича. Виявилось, що від „нетлінних мощей“ Йосафата та його одержі не залишилось нічого, як тільки малесемька купочка порошу, що розлітався при найменшому дотику до нього.

Тепер, через триста років, католицький клер усіма засобами вихваляє „святого“ Кунцевича серед народів, яких той „святий“ так мучив та гнітив. І темні люди, що не знають історії й її сумної правди, вірять словам різних „місіонерів“, і думають, що Йосафат Кунцевич був дійсно „заступником України“. Народе український! Не вір цьому! Твоїм єдиним заступником перед Богом є тільки Христос, про якого св. Павло сказав так: „Один Посередник між Богом і людьми. Чоловік Ісус Христос“ (1 Тим. 2:5). Тому якнайскорше відвернись від ложних святих і навернись від темряви та атеїзму до Христа, твого Спасителя.

Кінець. *Л. Гасаненко.*

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ

Будь вірний!...

Оповідання з сучасного життя.

Яків вийшов на подвір'я й примружив очі від ясного світла теплого осіннього дня. З полудня вів тихий вітерець, що приносив із лугов запах свіжого сіна — там косили отаву. На подвір'ї біля біленької хатки під зеленими деревами на низенькій травці було так гарно й так принадно, що не хотілось іти звідци. Яків поклав на землю свою тяжку ношу й сів. Ліворуч нісся гомін від міста; праворуч на залізничі весело перегукувались поїзди; а просто перед ним на горі здіймались високо догори великі комини фабричні, і дим із них поволі підносився до синього без єдиної хмарки неба. Фабрика працювала.

Яків тяжко зідхнув: коли б він працював там, то нетреба було би йому тепер ходити по селах із цими гудзиками, стрічками, хустками та іншим крамом, що його так тяжко тепер продавати при загальному безгрошов'ю. Вже рік минув, як він не працює; а до того ж ще й така ганьба... злодієм ославили. Яків замислився, і цей рік почав перебігати в його пам'яті... Почалось те нещастя після тієї ночі, як хтось покрав коштовні інструменти з фабричної лабораторії. Після вночішньої праці Яків повернувся додому й укладався спати, коли раптом прийшла поліція й фабричні урядовці. Перевернули все в хаті, в коморі, усюди... Нічого не знайшли, але того ж таки дня викликали Якова до фабричної канцелярії й там заявили йому, що він звільняється з праці. Чому? Бо на нього впало підозріння, що то він покрав інструменти. Старший майстер Му-

ха й слюсар Гринько бачили ніби, як він удосвіта виносив інструменти з лабораторії. Яків переконував директора, що то неправда, що він, як віруючий, рахує всяку крадіж тяжким гріхом, що він... нічого не помогло: справу передали до поліції й до суду, а Якова після десятилітньої бездоганної служби при фабричній складниці викинули без жодних допомог і емеритур. А на другий день після того на його місці при складниці вже працював, видаючи матеріали, Мухин зять. У Якова в душі тоді блиснуло якесь підозріння щодо правдивої причини цієї пригоди. А ще через тиждень Муха, стрівши Якова, сказав посміхуючись:

„Бачиш, Якове, казав я тобі — покинь отих штундів, а ти не слухав мене. Тепер Бог покарав тебе за те, що ти покинув святу католицьку церкву, зламав віру“... Від Мухи несло горілкою й тютюном. Яків почув, як йому в душі щось підносилося, неначе буря; він хотів крикнути Мусі просто в очі: „Та це ти покрав інструменти, аби здихатися мене й умістити зятя“, але Яків зараз же злякався цього гніву, що закипів у нього в грудях, і мовчки відійшов від майстра... Перед очима Якова минали далі спомини про його горе... Віруючі не хотіли вірити, що він міг бути злодієм, але невіруючі батьки його нареченої, сестри Олени, рішуче відмовились видати за нього доньку. Безробітний, та ще й злодій! Яка розпука готова була обгорнути Яковом! Але дякувати Богові, що він не піддався їй. Навпаки, він ще ретельніше служив Бого-

ві, ходив на зібрання, молився, свідчив людям...

Один раз спіткався з Гриньком. Той був, як і Муха, напідпитку, і почав сміятися з Якова. Але Яків стримався й, навпаки, почав говорити Гринькові про Господа й почав намовляти того, аби він покинув служити гріхові й віддався Господеві. Гринько мовчки та замислено слухав Якова й коли з ним прощався, то так увесь час дивився Якову в очі, ніби хотів до чогось признатися.

Поволі пересувалися перед духовними очима Якова картини з минулого... Ось іде він стомлений через ліс; цілий тиждень він ходив по селлах і спродав увесь крам. У лісі темно й вогко. І раптом перед ним дві постаті з револьверами в руках. Руки догори! чує він наказ і покірливо виконує його... Забрали рештки краму й гроші; чужі гроші, бож він брав крам у набір. Ах, яка то була тяжка зима! Старий батько захорів серед зими й помер. Старенька мама довго хорувала. Не було палива. Молодшому братові Івасеві й сестричці Маринці не було в чім до школи ходити. Яків із сил вибивався, аби сплатити борги. А сусіди — католики тишилися та казали:

„Бачте, як його Бог карає; це за те, що покинув правдиву віру...“ І проклинали його й бажали йому і його віруючій матері погібелі. Навіть сама мати не витримувала: іноді підходила до нього, заглядала якомсь боязко в очі й несміливо казала:

„Сину, а може справді ми зблудили з правдивої дороги? Пам'ятаєш, як добре було нам у католицтві?“

„Пам'ятаю, мамо, пам'ятаю... Як приходила бувало субота, і я п'яний вертав із фабрики й розгоняв вас із хати. Пам'ятаю, мамо... Чи не соромно згадувати це все після того, як Господь обмив Сво-

єю кров'ю? Чи ми повинні бути вірними Богові тільки тоді, як нам добре? Ось послухайте, що казав своїй жінці праведний Йов... і Яків починав читати старенькій ненці святі слова про Божого страдника та його віру й терпеливість. І стара, зворушена словом, зідхала й ніяково виправдувалась:

„Та хіба ж я що... певно, що Господь милосердний. Може Він і над нами зглянеться...“

Зате Івась і Марина — цих двоє дітей були для Якова правдивою втіхою й підпорою. Тільки побачать, що Яків журиться, підійдуть до нього й зараз розважають його своїми піснями, деклямаціями віршів, оповіданнями з недільної школи, до якої вони так ретельно учащали. Разом із ними Яків і молився, і читав біблію, разом із ними мав тверду надію на те, що Господь колись скаже всім усю правду...

Великою підпорою йому в ці тяжкі часи була і його бувша наречена Олена. Зустрічаючи його в зібранні, вона потішала його святими словами й радила чекати, аж поки Господь дозволить їм з'єднатися. Віруючі підтримували їх молитвами...

Мати вийшла з хати й здивувалась:

„Ти ще не пішов, все сидиш?“

Яків, нічого не відповідаючи, з безмежною журбою слідкував за трьома струмами чорного диму, що безперестанку пливли з високих коминів у синє небо. Простеживши за його зором, мати чулим серцем домислилась про все, що діється в серці її сина...

„Якове“, сказала вона стиха: „Якове, дитино моя... а може б ти теє... покорись... і в церкві можна молитися Богові... а тоді Муха поклопочеться за тебе і тебе знову приймуть... Вчора сам мені казав... Піди хоч для людського ока па-

ру разів до церкви, а потім знову ходитимеш у зібрання”...

І раптом усе горе, усі переслідування, усі злидні, голод і холод, що він їх переніс задля Христа, стали перед Яковом, і він почув, як він любить того Христа, більш ніж любив колись, коли не терпів за Нього. Із очима, повними сліз, Яків устав і сказав твердо й рішуче: „Мамо! Ніколи мені не говоріть цього. Лінше мені у в'язниці сидіти за Христа, краще мені вмерти ось зараз, аніж відректися від Нього. Чуєте? Краще вмерти від голоду”...

Стара злякалась і замовкла...

У цей мент Івась і Маринка з переляканими обличчями та з криком вбігли на подвір'я...

(Докінчення буде)

Л. Ж.

Подорожній.

Серед гір, у долині глибокій
Бідний грішник блукав уночі;
Через скелі, безодні й потоки
Він ішов у чужу далечинь.

„Бідний грішнику“, чує він мову:
„Подивися сюди ти скорій;
„Дай мені свій тягар, і на новий
„Шлях ти вийдеш зо Мною смілій”.

Він був змучений... Глянув угору,
Та не чув вже нічого в тиші...
Рушив далі, та в пізню цю пору
Голос знову почув у душі.

Озирнувся навколо й побачив
Відблиск світла, що сяяв йому,
Як та зоря у небі — неначе —
І освітлював землю-тюрму.

І він кроки на світло керує
І сміліше тягар свій підняв;
І ось голос незнаний знов чує:
Перед ним Чужинець якийсь став.

І повстала між ними розмова:
Подорожнього Той потішав,
І сказав йому радісне слово,
І великої правди навчав.

Так ішли при розмові приємній;
Грішник взнав, що то був Сам Ісус,
Той самісінський образ таємний,
Що з Клеопою йшов в Емаус.

Грішник був у безтямі від щастя
І не бачив нічого від сліз;
Та не були то сльози нещастя,
Бо Сам Спас вже тягар його ніс...

Подорожній ішов... пісні слави
І хваління він гімни співав,
А над ним після ночі й темряви
З блиском сонця вже день повставав.

Олександра Тисак.
(Канада)

Заклик.

Люди, ви сьогодні
Спішіть до Христа;
Хай з очей народніх
Спаде сліпота.

Хай над вами сонце
Вже тині зіjde
І через віконце
В душу день ввійде.

Хай він завітає
До ваших сердець;
Вас всіх закликає
Небесний Отець.

У грісі — недолаї
Не блукаймо ми,
А ходім на волю
З темної тюрми!

О. Костюк.
(Волинь)

Із моєї подорожі.

20 липня я виїхав із бр. Стецьом із Дахнова до Рави фуруою. Увечері ми були присутніми на зібранні, де я зустрівся з бр. І. Пьонгковським. На другий день ми пішли з ним у подорож. У Жовкві зайшли ми до лікарні й відідали хорого бр. М. Залізка, що там тоді був.

23 липня довелося нам бути на хрищенні в районі бр. Г. Домашовця, де ми зустріли багато братів та сестер, а також хори із Львова й Багатич. Звідти пішли до с. Грибович, де 25 липня були присутніми на цікавому біблійному викладі бр. М. Лютого. Цей брат щовітірка приїздить туди ровером для підтримання місцевої громади. У Грибовичах бр. І. П. залишився, а я пішов до Вальддорфу. Найперше вступив до Кунинців, а звідти до Майдану, звідки з бр. Ірзою пішли на зібрання до Вересиці. 27-го я прибув до Вальддорфу. Хоч і не було заповіжено зібрання, та бр. М. Задорожний зайнявся цією справою, і ввечері відбулося благословення зібрання. Хор під проводом бр. В. Сліпчишина гарно співав. На другий день відїхав до Магерова, а звідти додому до Дахнова. Під час подорожі доводиться бачити, як в одних зборах діти Божі працюють ретельно та гаряче, а в інших помічається байідушність, утма та журба цього світу. Дав би Господь, щоби знаки охолодження зникли по наших громадах і всі віруючі — і старі й юнацтво — щиро взялися до праці.

І. Угріш.

Духовне життя в Луцькому.

У неділю 1 жовтня цього року відбулося в Луцькому радісне „Свято живив“, у котрім брала участь повнісінька заля братів та сестер. Великими буквами вишили на оксаміті соломою слова — „свято живив“ та повісили цей плякат на стіні. Розпочав зібрання презб. Г. Бондарук. Після нього говорив проп. А. Тимошенко, і потім проп. С. Янковський. Всі три брати говорили на тему згаданого свята. Закінчив зібрання Г. Бондарук.

Після зібрання почали наші юнаки улаштувати столи в залі, а сестри на столах ставили їжу для підкріплення фізичних сил. Це — для „вечері любови“. Коли всі позасідали коло столів і, втихомирившись, тихо їли, тоді брат Хведір Сахан розказав присутнім зміст 6 біблійних аркушків напам'ять, а я робив перевірку. Усіх присутніх ця промова дуже заохотила до вивчення біблійних листівок напам'ять. Після промови цього брата хор заспівав пісню „При світлі слів Христа ходи!“ а також „Вже скоро, вже скоро Господь наш прийде“. А після співу занесли щирю подяку Творцеві за підкріплення фізичне.

Увечері луцький хор і всі брати та сестри відправлялися до лютеранської німецької кірхи, куди були запрошені. Коли всі зійшлися, то о півшостої год. загучав дзвін, і на початку сьомої год. розпочалося Богослуження. Перед початком зібрання пастор авгсбургської церкви закликав усіх до молитви. Після молитви заспівав наш хор — „Як лань утомлена жаждою“. Тоді той же пастор прочитав із слова Божого в українській мові уривок із Лук. 12:49-59; і знову хор заспівав „Тихо, ласкаво Ісус всіх вас кличе“. Після співу пастор поясняв ті слова святі, та закликав український нарід до духовного відродження, бажаючи, аби серед українців вже вогонь віри запалав. Закінчив зібрання молитвою, і на кінці хор заспівав „Вже чую я море“. І тоді всі розійшлися при світлі місяця по домах. За все слава Творцеві навіки!!

А. Цатюк.

Різдвяне число „П. П.“

матиме багато різдвяного матеріалу для гуртків молоді - - й недільних шкіл. - -

Передплачуйте негайно „Післ. П.“!

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Гримняче (Волинь). Читаючи дорогої наш журнал „Післанець Правди“, що довгий вже час потішає наш український нарід, здибаю я там часто відомості про те, як розпочалася праця Божа між нашим народом, що так глибоко був заведений в темряву й забобони. Це спонукало й мене хоч коротенько оповісти про те, як слово Боже зайшло й до нашого села. Я замолоду, як і всі наші селяни, не знав Господа, але Він пам'ятав про мене і, переводячи по життєвій дорозі через різні досвідчення, давав мені пізнавати моє марне та нещасне життя.

Року 1918 повернув я з війни і проживав, як і всі — без Бога. Аж тут до нашого села завітав до одного селянина якийсь німець, що почав щось незрозуміле людям говорити про Христа, Його страждання й т. д. Коли я слухав ці речі, щось стискало моє серце й моє сумління говорило мені, що я цих оповідань потребую. Із цим чоловіком вдався я до с. Плоскої, де відбувалися вже тоді зібрання християн-баптистів. Там Господь відкрив духовні очі мого серця, й я почув себе бідним грішником. Дух Святий освітив мені дорогу до спасіння; я почув, як поспадали з мене кайдани й мене випроваджено з в'язниці. Це було 1924 року, а на другий рік у св. хрищенні я склав обіцянку своєму Спасителеві. Того самого дня складала ту обіцянку й моя майбутня дружина, що з нею я побрався такого таки дня.

Від того часу ми вдвох почали свідкувати правду Божу нашим сусідам не тільки словом, але й життям. Не обійшлося без противників і напасників, бо диявол теж „працював“ і, змобілізувавши своїх п'яних слуг, намагався через них зруйнувати справу Господню й відстрашити людей від Євангелії. Зібрання відбувалися в моєму домі: брати із Плоскої ввесь час відвідували нас і підтримували в праці Божій. Одного разу слуги дияволові вдерлися до самої хати з киями та загрозами, але в цей мент звідкись з'явився поліціант і заспокоїв їх. Слово Боже, що його скувати неможна, як молот розбивало серця людські та своїм світлом

освітило багато сердець у нашому селі. Ті люди зрозуміли, над якою безоднею вони стояли, і прийшли до Христа, що дав їм радість і спокій. Сьогодні ми вже маємо маленьку громадку дітей Божих, що збираються постійно на зібрання. Брати та сестри з Плоскої, до збору якої належить місійна станиця, допомагають нам. Брат проповідник Ів. Підгорецький часто відвідує нас та потішає словом у нашій рідній мові. Багато слухачів буває на наших зібраннях. Просимо всіх читачів „Післанця Правди“ молитися за нас і нашу працю для Христа Ісуса.

Гнат Лисовський.

Остріїв (Волинь).

Праця свята, дякувати Богові, потрохи поширюється й у нас. Люди, хоч поволі, але навертаються до св. Євангелії. Найбільше захоплює слово Боже українців, але не обминає й наших сусідів — поляків, чехів та німців з якими ми — українці разом славимо нашого Христа. 23 липня ц. р. у нашому зборі відбулось св. хрищення. День був погідний та радісний. Людей зібралось багато, так що зібрання відбулось у садку. Брати служили словом Божим у мовах — українській, польській та російській. Потім усі пішли на ріку Ікву, да по обох берегах зібрався великий натовп. Люди надходили та надїздили човнами, намагаючись приглянутись до хрищення. Було охрищено 15 осіб. Усе відбулось тихо та лагідно. По закінченні хрищення частина присутніх пішла додому, а частина на Вечерю Господню. Усю працю того дня закінчили молитвами та подякою Господеві.

Баборецький,

Білі Ослави (Гуцульщина). 10 вересня ц. р. ми вдруге святкували радісне торжество святого хрищення. Мало воно відбутись ще 9 липня, але в той час у Карпатах падали такі зливи, що вода поруйнувала мости на р. Пруті, й тоді бр. В. Перетятко мусів вернутись. 9 вересня ми вирядили двох братів назустріч тим, що мали приїхати до нас. Був уже вечір, коли ми стрінули бр. Г. Домашовця, котрого ми з великою

радістю привітали, бо бачили його вперше. Того ж вечора зробили ми зібрання. Подякували Господа за зустріч, а потім приступили до іспиту кандидатів. Було прийнято двох сестер і двох братів. На другий день вранці мали ми радісне зібрання, а о 1 годині вирушили на річку, що тече через село. Разом із нами став над річкою великий натовп, що прийшов із цікавості і серед якого не бракувало й жидів. Промовляв бр. Г. Домашовець. Не бракувало з наповні й темних людей, що намагалися таласом перешкоджати. Потім брат Г. Д. вступив до води й охрестив кандидатів в ім'я Отця Сина, Святого і Духа. По хрещенні пішли до

лометрів — із Чернівців, Комарівців та Давидова. 8 вересня у великий дощ пішли ми з Черногузів в гори до Захарича (12 кілом.). Хоч прийшли змоклі, та проте мали благословенну молитву, після якої помандрували через ліси до потоку між горами. Сонечко нас освітло й пригріло, але вже на місці, як тільки кандидати вдяглися в білу одіж, посипав знову рясний дощ із вітром та „крупю“. Півгодини стояли кандидати босі та роздягнуті на зимні та дощі. Потім бр. В. Андрусак вступив до води й сім душ вступили в завіт із Господом. Як тільки скінчилося хрещення, надбігли чотири румунські жандарми, почали розпихати людей.

Віруючі з Платої та околиць (на Волині) під час рукоположення
Бр. І. Підгорецького 26 ІІІ. 1933 р.

юму бр. Гарасимова, де відбулось прийняття нових членів до Церкви та Вечеря Господня. Просимо всіх віруючих молитися за пробудження темного українського народу на Гуцульщині.

Черногузи (Буковина). 8 вересня відбулося у нас хрещення сімох душ із Черногузів, Жишенки та Захарича. Відбулося воно в 4 кілометрі від села, серед лісу, де тільки небо та вода було видно. Але ж румунська „свобода сумління“ й там нас знайшла. Вже 7 вересня погірджалися брати та сестри за 40, 50 і 70 кі-

кричали, проклинали, загрожували воєнним законом; потім забрали нас душ із 30 й з дітьми погнали до касарні у Вишенці. Решта віруючих лісами пішла до Захарича. У касарнях тримали нас до 7 год. вечора, доводячи нам, що ми не маємо права збиратися під отвертим небом, тримати поміж себе невіруючих та ходити по чужих селах. Потім, як із якихсь злочинців робили з віруючих дактилоскопні знімки, і на другий день о 1 год. звільнили решту. Отака то „свобода“ у нас в Румунії. Не вважаючи на заборони та загрози, на другий день ми знову мали торжество рукоположення та Вечерю Господню й дуже раділи. Моліться за віруючих на Буковині в Румунії. Д.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії. (Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

Про христові заповіді.

А. Хрищення.

1. Його установлення.

Питання 146: Хто установив хрищення?

Відповідь: Хрищення установив сам Господь Ісус Христос незадовго перед своїм вознесенням на небо: Мат. 28:19-20; Мар. 16:15-16.

Пит. 157: Що заключають у собі слова установлення св. хрищення?

Відп.: Вищеподані вірші заключають у собі три заповіді: 1) Христові учні повинні проповідувати Його Євангелію; 2) вони повинні також христити тих, що через їхнє проповідування сталися віруючими християнами; 3) новоохрищені повинні бути навчені всього, що тільки заповідав і чого навчав Ісус Христос. Так розуміли Христові слова апостоли і так їх виконували: проповідували Євангелію, христити й охрищених навчали жити по науці Христа. Діян. 2:14-21, 37-38 і 41; 8:5-13 і 26-29; 10:34-48; 16:13-15 і 30-40.

2. Кандидати до хрищення.

Пит. 148: Хто за наукою св. Письма може приймати св. хрищення?

Відп.: Хрищення можна уділяти тільки тим особам, які вже з гріхів своїх зістали вибавлені й до Бога навернені: Діян. 2:41; 8, 12 і 36.

Тому, що хрищення є також середником Божої ласки для віруючих, з його благословіння користають тільки віруючі: Мат. 3:16-17.

Пит. 149: Чи св. Письмо говорить щонебудь про хрищення маленьких дітей?

Відп.: Св. Письмо про хрищення маленьких дітей не згадує нічого. Деякі християнські віроісповідання для підтвердження своїх догматів щодо хрищення маленьких дітей подають слідуєчі місця: Діян. 16:15, 33 і ін. Але ці місця не говорять нічого про хрищення дітей. Вони говорять про хрищення „усіх“ тих, що слухали слово Боже, проповідуване від апостолів, зрозуміли його й повірили в нього: Діян. 16:15, 32-33. Маленькі діти не можуть ані слухати слова Божого, ані розуміти його, ані вірити в нього. Це може бути доказом для нас, що маленьких дітей там не було, а якщо були, то однак слово Боже не говорить про них нічого. Дальший вірш поданого місця св. Пись-

ма, себто 34, підтверджує наш погляд зовсім вистарчаючо.

Друге місце св. Письма прихильники хрищення маленьких дітей подають слідуєчі: Мат. 19:13-14. За їхньою думкою цей текст підтверджує хрищення мал. дітей. В дійсності і це місце не говорить взагалі нічого про хрищення. Там лишень сказано, що Ісус Христос благословив дітей, а не христив.

Новий Завіт не міг і не може взагалі говорити нічого про хрищення маленьких дітей, а це тому, що цілий Нов. Зав. був написаний у першій столітті по Христі, а хрищення мал. дітей почало впроваджуватися до християнства аж у третьому столітті. Коли б св. Письмо знало щось про хрищення немовлят, то напевно була б в ньому якась згадка про два роди хрищення, але цього нема, а навпаки ап. Павло говорить: Один Господь, одна віра, одне хрищення: Єфс. 4:5.

Є й такі люди, що боронять хрищення немовлят на тій підставі, що св. Письмо не за казує такого хрищення, але ця оборона є вже дійсно гідна пожалування. *

3. Форма св. хрищення.

Пит. 150: Як біблійне хрищення повинно виконуватися?

Відп.: Христитель, себто проповідник, повинен один раз занурити кандидата у воді в ім'я Отця, і Сина, і Духа Святого, а тоді повинен його з води піднести: Мат. 28:19.

Пит. 151: Чим можна довести, що хрищення перших християн було практиковане через занурення кандидата до води?

Відп.: Що хрищення у перших християн було практиковане через погруження, видно: а) З прикладів наведених у святій Письмі: Мат. 3:16; Діян. 8:38; Рим. 6:4-6.

б) З грецького слова: „baptizein“ (по латинському „immersio“), яке часто трапляється у Новім Завіті і завсіди означає „занурити“. Для понять: умивання, покроплення, змочення — є там ужиті інші слова.

в) Із свідочств так званих „отців церкви“: Варнава, Єрма, Юстин Мученик і інші завсіди говорять про хрищення, як про вступлення до води або занурення до неї.

(Далі буде).

Із праці.

Ясенів (Галичина). 5 січня 1930 року Господь зіслав до нас радісну зорю, що звістила й нам про народження нашого Спасителя. Ми тоді, як ще й нині багато так званих християн — спали в вічній темряві гріха. Та раптом завітало в ній світло св. Євангелії. Наші родичі, що перебувають в Америці, дбаючи про наше спасіння, почали жертвувати на місійну працю, просячи братів у Раві Руській розпочати над нами Божу працю. Тоді з Рави було вислано до нас бр. Г. Гладкого, і він 5 січня 1930 року прибув до нас якраз у той мент, як ми готовились до Водохреща і причепурювали свою хату. На той безлад наспів бр. Г. Гладкий, і той непорядок, що брат його застав у хаті, дав йому притоку розпочати розмову про той непорядок, що панує часом у людських душах і який може застати Христос, якщо наспіє до нас. На протязі трьох днів бр. Г. Гладкий працював у нас; щодня збиралися до нас люди й задавали братові багато питань, на які брат радісно відповідав. Священник, поліція та громадський уряд намагалися перешкодити братові, але ці перешкоди тільки зміцнили брата. По трьох днях брат поїхав додому, посіявши зерна Господньої правди й залишивши їх рости під опікою Божою. При допомозі Господній та завдяки праці братів із Рави почали з'являтися перші овочі цієї праці, й ось 12 червня 1932 року вісім душ прийняло св. хрищення. Багато довелося нам потім перенести переслідувань і трудів і ось у цьому році ми втретє переживали радісне хрищення. До цього хрищення ми готовились два тижні в молитвах, у зібраннях та біблійних викладах, у чому помагав мені бр. Ст. Слотвінський. 2 вересня прибув до нас бр. В. Перетятко. А увечері відбувся іспит. У неділю вранці іспит продовжувався, і таким чином було іспитано семеро душ. По зібранні пішли ми на Ставки; весь час падав дощ, але ми не журились, а в повній радості поспішали, аби довер-

шити діло Боже. Під час зібрання служили словом Божим я і бр. В. Перетятко. По молитві вийшли до води. Там уже було багато людей, що прибули з сіл — Волохи, Боратина й ін. Після читання слова Божого, молитов і проповіді бр. В. Перетятко охрестив семеро осіб. Потім пішли до помешкання бр. П. Сікаторського й там мали радісне зібрання, під час якого відбулося прийняття нових членів і Вечеря Господня. Потім у молитвах дякували Господа й радісні розійшлись по домах.

М. Король.

Із жіночої праці.

1-го жовтня ц. р. равський жіночий гурток відвідала сестра Ярошевська із Львова, котру ми всі радо вітали й лишили до слідуєчого дня. На другий день відбулося урочисте зібрання сестер та читання статуту, що сестра привезла. Промовляли — сестра Беднарчик, Ярошевська та Е. Кобринь; промови сестер, а особливо с. Ярошевської дуже підбадьорили нас всіх для дальнішої роботи на ниві Божій. Хай Господь благословить сестру за її труд для нас, нашим бажанням було би частіше відвідування сестер нашого молодого гуртка.

А Господеві за все слава повіки.

Нат. Жабко.

Спростовання.

У минулому числі до відділа „Життя Зборів” по недогляду вдерлась помилка: в Угнові одружився не Андрій, але Гринь Куцько. Перепрошуємо за помилку.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди,” як рівнож і передилату просимо надсилати на слідуєчу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто Р.К.О. 62.709

Видає комітет.

З Народньої друкарні Е. Штернбаха в Раві Руській.

„Я ДОРОГА Й ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14. 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Грудень

Ч. 12 - 1933

„Слава на вишинах Богові!“...

Христос, Цар вічності.

(Продовження)
(дивись початок в II числі)

III.

Радісна вість.

Хлопці її двічата (Пісня „Любов Божя, радість повна“).

- 1 хл. В Палестині тоді у тиші пастухи
Пильно в полі своїх вони стад стерегли.
1 дів. Пастухи славний рід, бо вони свою путь,
Початок і свій рід з Авраама беруть.
2 хл. Бог низеньких й простеньких людей ви-
[брав,
І їм славу Свою від віків об'являв.
2 дів. Янгол Божий тоді в полі став біля них,
А Господня зоря сяйвом вкрила усіх.
3 хл. Пастухи поспішили до Спаса прийти,
І в любові принести серця чистоти.
3 дів. Як вже янгол Господень ввійшов в небеса,
Пастухи всі пішли, щоб вітати Христа!
4 хл. Мудреців із далекого сходу зоря,
Привела в Віфлеєм до Ісуса — Царя.
4 дів. І прийшли до палат, там де Ірод-цар жив,
Щоб він простий їм шлях до Христа про-
[ложив.
5 хл. Ось з далеких країн за зорею ідуть
І з любов'ю дари Господеві несуть.
5 дів. Хто б з нас нині бажав до Ісуса прийти,
Його біблія може туди привести.
6 хл. В ті часи Симеон, вірний муж проживав,
Він побачить Христа за життя побажав.
6 дів. Святий Дух Симеону сказав: в певні дні-
Він не вмере. а побачить Христа у житті.
7 хл. Пастухи та царі за зорею прийшли,
І Месію-Христа у вертепі знайшли.
7 дів. До Ісуса старі і маленькі ідуть
І Йому в дар серця й свої душі несуть!

Учні.

(Пісня „Темна ніч вкриває землю“).

1. Зблизилося царство, час настав;
Про це свідкує книга ця: —
Те царство сам Христос обняв
И Царем Він буде до кінця.
Як ми цю книгу слідимо —
Слова Господні ці нові,
Вони висвітлюють одно:
Що царство Спас здобув в крові.
2. Там в Галилеї Він зібрав
Всіх учнів, що пішли за Ним...
Любить друг друга наказав
Новим Заїтом і святим;
До їх сердець Він закладав
Нові основи прав святих,
А потім інших закликав
До царства, до осель Своїх.
3. По тім вознісся до небес,
І там з Отцем Своїм Він сів...
Багато Він творив чудес —
Убогих хлібом тут кормив.
Хоч Він ще й нині в небесах,
Та Духом тут між нами є:
По всій землі, по всіх краях
Будує царство Він Свеє.

4. І владу Він свою дав тим,
Що тут за Ним услід пішли
І вість про Спаса тут усім
По всіх країнах рознесли.
Павло пішов в поганський край,
Відвідав силу міст і сіл,
Сотки і тисячі людей
З гріховних він покликав піль.
5. Віки минали і літа,
Як вірні сіячі пішли,
І ім'я Господа Христа
І слово правди понесли.
Святий Андрій ось над Дніпро,
У Київ — місто загостив;
Він Україні ніс добро, —
Христову правду голосив.
6. Проїшли віки, немов туман...
Знайшлись відважні післанці,
Вони пішли за океан,
Щоб просвітити й ті кінці...
В Америку, в широкий світ, —
Пішли в незнаний, дикий край;
Понесли й там святий завіт;
Аби й там насадити рай.
7. А потім в Африку пішов
Слуга Христовий Лівингстон,
Там негрів чорних оін знайшов,
І дав і їм Христові закон...
А Керій в Індію поплив,
Щоби гіндусам вість нести;
Щоб їх від ідолів — богів
До Бога Спаса привести.
8. Вернімся в наші вже часи:
Ось сила молодих братів
Лишають рідні доми, —
І до чужих ідуть краї;
З любов'ю ідуть вони туди,
Не спинить їх ні смерть, ні жах,
Ідуть туди, де гріх й біда,
Де люд ще томигється в гріхах.
9. І з кожним роком все росте
Христова церква і свята;
А рїст свій спинить аж тоді,
Коли все прийде до Христа.
Робітниками в ній всі ті,
Котрі любови вість несуть,
З трудів своїх спічнуть тоді,
Коли Господь скінчить їх путь.
10. І скрізь вже чути голос цей:
В країнах пальм, морей, льодів,
В усіх народах, язиках
Господній чути всюди спів.
Перед ім'ям Христа святим,
Схиляють голови свої
Мільйони тих людських сердець,
Що вмилися в святій крові.
11. Вже ось наближується час,
Коли в великім дню своїм
Прийде Спаситель із небес
І запанує над усім.
Тоді поклоняться Йому
Усі народи й племена,
І буде Пастир в них один.
Вони ж усі — сім'я одна.

Перек. Г. Домашовець.

„Я ДОРОГА, И ПРАВДА, Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном, — 1 дол. на рік.

Ч. 12

Грудень 1933 року

Рік 7

„Слава на вишинах Богіві!“...

Знову надходять ті радісні свята, коли слова святої Євангелії „Слава на вишинах Богіві“ бренітимуть у кожному щирому християнському серцеві. Кожна душа, обмита пречистою кров'ю Того, Хто колись прийшов на землю в постаті найбіднішої Людини, у ці часи замислиться над тим, що вона зробила задля того, аби ця слава була як найбільше розголошена в світі, як вона дбала про те, аби духовно бідні, темні та тверді люди пізнали про їхнє спасіння. „Післанець Правди“, як один із тих, що були покликані до несення людям відомости про народженого, навчаючого, розп'ятого, воскреслого та спасаючого Христа, озираючись назад, на сім років упертої та незломної святої праці, закликає всіх тих, з ким він робив цю хоч тяжку, але вдячну працю — до нового змагання, нових зусиль та напруження. Духовні облоги нашого велького

сорокап'ятимільйонного народу ледве торкнула св. Євангелія — цей плуг Великого Ратая-Сіяча — Христа Спасителя. Необмежений океан — нива, заросла бадиллям гріха, неправди, ненависти, атеїзму та кривавої боротьби, і вимагає великої роботи, що скінчиться аж тоді, „коли прийде Син Чоловічий“. До цієї роботи „Післанець Правди“ закликає всіх, у кому б'ється живе, любляче Христа-Спаса і свій нарід і всіх людей серце! Не опускаймо стомлених рук, не розгинаймо змучених плеч ... Вірмо, що „прийде час, і вже є, коли правдиві поклонники поклоняться Отцеві духом і правдою“; вірмо, що надходять часи, коли буде „на землі впокій, між людьми благовоління“...

Молімося в ці святі дні, аби Господь наблизив ті блаженні часи й допоміг Його дітям у Його святій праці!..

Народжений Ісус і люди.

З великим історичним фактом народження Христа-Богочоловіка тісно в'яжуться відношення до Нього чотирьох груп людей, що репрезентують аристократію (Ірод), духовенство (первосвященники), стан середній (мудреці й письменники) і стан найнижчий (пастухи).

Ці чотири групи неоднаково відносяться до Христа-Бога.

Ірод — це жорстокий правитель тодішньої Палестини. Головними рисами його аристократичного характеру є: безмежна гордість, велика амбіція, жорстокість, облуда, зависть, і нещирість. Він є одним з найвизначніших втілень диявольської натури (Ісаї 14:13-14).

На слова мудреців: „Де народжений Цар Жидівський? бачили бо ми зорю Його на сході і прийшли поклонитись Йому“ — заграли в душі Ірода всі вищезгадані його слабості. Він попав у тяжку душевну муку і тривогу, а водночас схаменувся, немов лев голодний і забажав наситити свою хижість убивством Того, що прийшов спасти весь грішний світ від загину.

Ірод хотів убити Боже Дитятко Ісуса. Цю думку викликало в нім побоювання щодо втрати царського престолу й корони жидівської держави. Однак, намір Ірода не здійснився. На його приказ вимордувано багато невинних дітей, але могутнього Христа його злоба не досягнула. Ірод був безсилий проти Христа. Своїм жорстоким учинком щодо маленьких та невинних дітей він сам стягнув із себе маску вибавителя. Бо жидівський нарід побачувавсь тоді в Іроді свого оборон-

ця й захисника. Таким чином Бог показував світові, що Ірод жорстокий душогуб, а Спасителем є тільки Ісус Христос.

Архієреї та письменники, себто духовенство й учені були в союзі з Іродом. Вони держали в своїх руках слово Боже й допомагали ним Іродові віднайти місце народження Ісуса, щоб він міг Його скорше вбити. Вони добре знали про таємний намір Ірода. Та однак вони добре зважали на справи Божі, а скорше хотіли прислужитися (навіть словом Божим) безбожній політиці Ірода, і пагубним плянам самого диявола. Це були „духовні й мудрі“ люди.

Коли кровожерчого Ірода не стало, то ці власне архієреї та письменники зайняли його місце і „Князя життя“ таки вбили (Діян. Ап. 2:14-15). Але в цім усім була рука й ціль Божа.

Не так поступили мудреці. Ці великі дослідники природи, Божих плянів і людського життя, ідучи за Божою вказівкою, прийшли до Віфлеєма з далеких сторін сходу, щоб поклонитися Цареві царів і Панові панів. Вони не послушали підступних доручень Ірода, а пішли по такій дорозі, на яку настановив їх сам Господь. Знайшовши Ісуса — скарб понад скарби — бо самого Бога, правду й життя, вони відкрили перед Ним свої скарби й пожертвували Йому дари: золото, ладан і миро. — Так кожний грішник повинен приходити до Христа. Хто приходить до Господа з таким наміром, щоби тільки брати, а нічого не давати, цей є самолюб. А самолюби перед Господом місця не мають. Слово Бо-

же каже: „Люби Бога над усе, а ближнього твого, як себе самого“ (Матв. 21:37-39). Треба пам'ятати перед усім, що Господь сказав: „Більше щастя давати, ніж приймати“.

Якже пастухи, ці найменші з-між малих, віднесли до народженого Ісуса? Не так, як аристократ — Ірод, і не так, як духовенство-архієреї, і не так, як учені — письменники, а зовсім інакше, краще, трохи подібно до мудреців, тільки більше енергійно й діяльно. Вони повірили слову Божому щиро в простоті, пішли до Ісуса хутко, а знайшовши Його, вони об'явили слово Боже про Нього другим, а потім, вертаючись до своєї отари, радувалися великою радістю і прославляли Бога за все, що чули й бачили. Якийсь поет сказав: „Господь маленьким відкриває, чою великим відмовляє“. Так Господь зробив із пастухами. Бо кому іншому мав Отець небесний відкрити Сина Свого? чи жорстокому та кровожерчому Іродові, чи архієреям, чи зарозумілим письменникам? Ні, ці всі не були того достойні! Покірливі та простодушні пастухи були перед Господом достойними славити Його єдиного Сина й розповідати про Нього своїм ближнім.

О, який чудовий Ісус! Він народився в хліві, об'явив себе пастухам, покликав на працю рибаків, убогим сказав: ви блаженні, а багатим: горе вам (Лук. 6:20 і 24)!

Чи не так само буває тепер, як було за часів народження Ісуса Христа? Дійсно так: російський цар своєю жорстокістю та гордістю і своїм пануванням над церквою викликав сучасних комуністів — безбожників, що нищать дітей Христової церкви. Більшовицька сучасна робота це робота гордого Ірода. Як Ірод колись, так тепер більшовики задумали Ісуса вбити, щоб зайняти Його місце. Більшовики — це очевидні антихристи. Вони намагаються вбити все-

могутнього Бога! Чи зможуть цього доклати вони, марні люди? Побачимо всі. Одначе, можемо бути певними, що наймогутніші й найчисленніші вороги Христа не зашкодять Йому так само, як не зашкодив Йому Ірод.

Дуже сумно, що й нинішнє духовенство, та вже християнське, — помагає сучасним „Іродам“ в боротьбі проти Христа. Бо гонення віруючих християн (баптистів і ін.) католицьким і православним духовенством не можна вважати за ніщо інше, як тільки за пагубну роботу жидівських архієреїв та письменників, яку вони тепер продовжують. Але живого Христа — Бога не переможете ніколи, хоч би вас було в мільйони разів більше, як тепер. Ви не здолієте Божого діла знівечити ніколи (Діян. 5:38-39).

Ви всі, віруючі християни, дійсні мудреці, люди не мрії, гіпотез та фантазії, а люди здорового розуму, що вірите в об'явлену Божу мудрість та правду й її держитесь, — не слухайте ніколи підступних Іродів, а йдіть далі вперед за голосом і повелінням Божим; приносьте ваші найбільші скарби — віру, надію й любов до ніг Ісус-Христових, а Він нагородить вас правдивим щастям, життям, і повним задоволенням.

Ви, убогі та покірливі пастухи, що не спите при Божім стаді, а вартуєте, — проповідуйте далі розп'ятого Христа, Божу силу й Божу мудрість погибаючим грішникам; радуйтеся у вашій роботі і прославляйте за все Бога. Бо прийде час, що й ми побачимо живого й непереможного Христа, нашого Спасителя, ідучого на хмарах небесних із силою і славою великою (Лук. 21:27; 1 Йоан. 3:2).

Будьмо, отже, готові!

Л. Кубрин,

Різдвяна пісня.

З небес понад землею
Хор янгольський летів
І пастухам у полі
Вночі звістив :
„Сьогодні в Віфлеємі
„Бог мир явив людям,
„В вертепі народився
„Спаситель вам !

„Спішіть туди ви швидко,
„Де ще зоря стоїть ;
„Знайдете там Хлоп'ятко,
„В яслах лежить.
Вони в тиші й темряві
З захопленням пішли
І в бідному вертепі
Христа знайшли.

Коліна прихилили
Перед Христом малим,
Хвалу Йому віддали,
Раділи ним.
Три мудреці на сході
Побачили зорю,
Прийшли та й поклонились
Вони Царю.

А Ірод злом сповнився . . .
Як вістку ту дістає,
Що Цар новий родився,
Злом запалав.
Післав Христа шукати
З мечами вояків,
Знайти Його та вбити
Їм заповів.

Ті всіх дітей побили,
Що менше двох років,
Але там не зустріли
Царя царів.
Бо Йосип мав вже вістку
Від янгола у сні
І втік з Христом в Єгипет
На чорні дні.

Приспів :

Ми всі радіймо,
Радіймо, радіймо :
Ісус Христос
Прийшов до нас
І всіх спас ! . .

Віфлеєм у наші часи.

(З записок славного шведського мандрівника Свена Гедіна).

Ось простягається перед нами Віфлеєм, місто, що зовсім не було найменше під князями Юдеї та криє в собі найдорожчий спомин християнства, спомин, за для якого дзвонять усі різдвяні дзвони, і який святкується й там, де ялини вгинаються під снігом і де теплі вітри обвівають пальми. „Ось бо благовіщу вам

радість велику, що буде всім людям: бо народивсь вам сьогодні Спас, що є Христос Господь, у городі Давидовому“ (Лук. 2:10,11).

Віфлеєм — „місце хліба“, Бет-Лям у арабів, мав перед війною 11 тисяч мешканців, майже самих християн, по найбільшій часті греко-католиків. Перше вра-

жішт неприємне. На його зовнішнім краю блестять тут і там білі й пестрі вілли сирійських і арабських купців, що забагатіли тяжко в південій Америці та вернулись назад, щоб оточити бідний Віфлеєм палатами без смаку. Їхня зверхня пишнота закриває лиш бруд усередині.

Скручуємо в вузьку вулицю. Мур оточує подвір'я з криницею Давида. Звідси три герої, про яких розказує книга Самуїла (2 Сам. 23 гол.), приносили воду для Давида, коли він боровся на рівнині Рефаїм із філістіями.

Церква Різдва Христового на східнім краю міста прастара й дивно добре заховалася перед впливом часу. Церква має стояти на місці, де родився Ісус; це передання сягає так далеко взад, що нема причини сумніватися в його певності. Вже у 330 р. Костянтин Вел. збудував тут базиліку, яку перебудував мабуть Юстиніян. Пізніше не змінювано нічого в головнім пляні й архітектурі; про це свідчать описи паломників із різних віків.

Простий одноцільний стиль всередині з маєстатичною силою робить пориваюче вражіння. Два вузчі бічні приділи відділені від величезної головної залі чотирма рядами стовпів із червоних вапнякових монолитів з коринтськими голівками. Церква не є склепінням, тільки накрита плоским дахом, а грубі сволюки в'язання є незакриті. Стіни могутніх хорів прикрашені малюнками зо святої історії, а промінне золото іконостасу зраджує, що тут господарями грецькі священники на спілку з латинськими й вірменськими. Достойним отцям і тут теж так само тяжко погодитися, як на Христовім гробі. Коли латинці положили були раз у призначенім для них місці килим, греки відрізали ріг із нього, тому що він сягав у їхню область! Право власности одного вікна було суперечне й через тридцять літ снували павуки свої

сіти, бо один другому боронив навіть мити вікно! Допіру побут Енвера-паші недавно довів до того, що духовенство погодилося, бо найменше щодо миття вікна! Вірмени дістали з Царгороду дозвіл завісити на повалі ще одну лямпаду; греки вважали це порушенням своїх прав і взяли її геть. Пустий лашцюг висить ще сьогодні.

Святочна тиша царювала в цій велетенській церкві. Ні один крок паломника не гомонів на витертих кам'яних плитах; крім ченців ми були тут самотніми гістьми.

Із хорів ведуть подвійні сходи півколесом в долину до холодної й темної каплиці з вертепом. Тут і там горить світло в лямпадах. Стаємо перед золотою зізодою на стелі крипти з написом: „Nis de Virgine Maria Jesus Christus natus est“ (Тут від Диви Марії родився Ісус Христос). Зоря, що перед 2000 літ проводила мудреців зо сходу, стояла якраз над тим місцем, де тепер висить китиця лямпад різних сект. Вертеп, який показують, мармуровий, над ним висить п'ять лямпад, за ними малий образ, що представляє Різдва Христове. Вівтар присвячений трьом царям із сходу. Тут на Різдво 1101 р. короновано Бальдуїна на короля; тут за мирних часів тиснулися незліченні паломники, особливо під час Різдва. Тоді не можна було знайти собі дороги крізь темряву, наповнену димом і чадом воскових свічок і гнотів. Вже за часів Костянтина пишалося це святе місце багатством і красою; і тепер воно є противенством бідности, про яку говорить в словах: „І вродила Сина свого перворідня, і сповила Його, і положила в ясла; бо не було їм місця в гостиниці (Лук. 2:7)“.

У непосредньому зв'язку з базилікою стоять монастир — францісканів і церква святої Катерини, з котрої ведуть схо-

ди до продовження описаної щойно крипти. Тут є каплиця невинних, де на приказ Ірода вбито хлопців та вкинено в криницю, яку теж показують. При світлі свічки дійшли ми до гробу Євсевія з Кремони, а далі до каплиці, витесаної в скелі, де похований св. Єроним. Його учениця Павла з дочкою Євстахією теж тут поховані. В одній більшій крипті далі, всередині мав Єроним перекладати Вульгату. В іншій крипті остеріг Йосипа янгол у сні: „Устань, возьми Хлоп'ятко й матір Його та тікай в Єгипет (Матв. 2:13)“.

Вийшовши знову на денне світло, ми пішли до осяяної полудневим сонцем близької молочної печери, що нібито має чудесну силу. Старе передання каже, що як Марія годувала тут раз свою Дитину, впало на землю декілька крапель молока; тому йдуть ще й сьогодні матері сюди, щоб випросити для своїх дітей багатий корм, і навіть збирають тут порох із стін і підлоги печери, печуть хліб із нього та продають вірним.

Кілька кроків далі на схід лежить те поле, де пастирі під час Христової ночі пасли свої череди. У сприяючій випадку бачи-

мо їх там ще й сьогодні, живих, одягнених, як і тоді, з палицями в руках, поміж білими вівцями, зовсім так, як у тій першій зворушливій історії, яку розказувала нам дітям наша мати; щороку повторюється вона під ялинкою та перевищує всі інші оповідання своєю святою правдою та обіймаючою світ любов'ю.

Місто Давида, що зветься Віфлеєм, це теж видовище однієї малої прегарної новелі, що в противенстві до марних плодів щоденної літератури лишається все рівно молода й невибаглива, рівно свіжа й чаруюча. Коли 3000 літ тому назад Ноєма вертала з моавських гір до Віфлеєму, супроводжала її невістка, молода, гарна моавитянка Рут, що вже була вдовою. У Віфлеємі почались були вже жнива, й убога Рут збирала слідом за жінцями колоски на ролі праведного Бооза. Вона стала його жінкою і праматір'ю Давида та прожила своє життя в цім місті, в яким мав народитися Христос, як час сповниться. А з тераси дому Бооза вона могла щоденно оглядати в голубій далечині свої рідні верхи — моавські гори...

Свен Гедін.

ДЕСЯТЬ ДІВЧАТ.

(Докінчення).

*„Тоді утворюється Царство
Небесне десяти дівчатам”.
Мат. 25 : 1.*

Отже, як ми бачили в минулому числі, зовнішньої різниці нема, але є внутрішня, яка не раз викликає у ревних віруючих духовний біль і смуток: аджеж їхні брати й сестри холонуть, робляться сплячими, неохочими й байдужими до діла Божого. Годі одначе цьому зарядити, бо так Господь наперед предсказав, тому все

мусить виповнитися. І не тільки ці одні, але й ті другі, що були сильні, ревні, і ті вже багато прохолонули... О, так, брати, ми всі багато підупали й задрімали; де та перша любов, та ревність, та щира молитва, все те, що було колись? Усе слабне, охляли наші руки й коліна; наближується той духовний сон на багатьох віруючих: „Задрімали всі, та й поснули“. І як надовго цей сон? До півночі, до часу, коли почуємо: „Ось жених іде, ви-

ходьте Йому назустріч“!!! Цей крик буде чутний і знаний усім віруючим на всій землі, як поклик Божий. Один слухає той поклик довгий час і нічого не чує, а другий тільки що відкрив своє серце, а вже чує голос Божий, взиваючий до покаяння. На той крик „Жених іде“ пробудяться всі дівчата, що послули задля довгого очікування Жениха, Господа Ісуса, котрий бариться, тому що довго терпить, бо не хоче, щоб хто погиб, а щоб усі прийшли до покаяння (2 Петра 3 : 9, 15). А може хто скаже, що нам віруючим вже покаяння не треба? Помиляєшся, любий друже, бо Господь говорить сам у Відкритті св. Йоана і то не до світу, а до церков, щоб калялись у ділах своїх — не з гріхів, а з браку діл Божих. Пам'ятаймо, що живемо в останніх часах, „під дверима“; скоро відчинить їх Господь, і тоді розумні із поправленими каганцями, повними олії, (себто дарів Духа Святого), повні радості й вічного щастя ввійдуть до весільної гостини до Господа, де всі їхні очікування віри будуть звершені. Без перешкод з'являться перед Тим, що за них терпів, що їх покликав, оправдив і прийняв за Своїх. Не буде кінця їхнім радощам і щастю, коли побачать свого Господа й самих себе перед Ним у славі, і з вуст їхніх голосне „Алилуя“ та нові пісні наповнять небесні двори.

Тимчасом нерозумні, пробудившись, оглянуть найперш свої лампи й побачать, що вони порожні, що в них нема олії, що каганці гаснуть; поглянуть у свої серця, а вони порожні, нема там сили, нема скарбів, зібраних в небесах, щоб там і серце могло бути. Побачать, як розумні сяють із своїми свічниками під дверима, чекаючи прийняття. „Дайте нам вашої олії, бо свічники наші гаснуть,“ скажуть до розумних, але ті не зможуть дати, щоб і самим не забракло, поки відчиняться

двері. Дадуть їм раду остаточну, — піти купити. Підуть купувати. А за той час двері відчиняться, і готові увійдуть, та й зачинаються двері. Закінчиться спосібність бути спасеним, минеться великий кількостолітній день спасіння, час догідний. Прийдуть нерозумні під двері, але запізно, з великою тугою й болем серця піднесуть голос благання: „Господи, Господи, відчини нам.“ Із небес, із весільної гостини з - посеред прийнятих розумних дів відкаже Агнець Божий: „направду кажу вам, не знаю вас“. Що тепер почнемо? Що будемо робити? Пізно! пізно! пізно! відіб'ється в серцях нерозумних дів. Великий смуток, страх, біль, нарікання, розпука запанують в серцях тим більш, що їхні брати, сестри, товариші віри будуть повні радості й щастя, повні тріумфу й небесної слави. О, браття й сестри! що ми про себе скажемо? Розважмо собі в серцях, щоб, як бракує оливи, завчасу піти купити до Господа. Він дає нам таку раду (Відк. 3:17-22). Не кажім, що ми багаті, потонічого не потребуємо, бо Господь знає, що нам бракує. О, так, бракує нам багато: соли, світла, олії, — бракує пильнування, бадьорости, сильної молитви; а сон приходить щораз ближче, обіймає вже наші серця, та поясниці нашого розуму. А Господь далі кличе та взиває: „Отим то пильнуйте, бо не знаєте ані дня, ані години, коли прийде Син Чоловічий“! Мат. 25:13; Єфес. 5:15-17; Луки 12:35-40.

Т. Б.
(Лемківщина).

УВАГА!

При цьому числі передплатникам у Польщі розсилається **чекові блянкети**. Просимо внести передлату за 1934р. і вирівняти залегдість.

НЕМА МІСЦЯ...

Тиха ніч над землею спочила,
Віфлеєм вже заснув мертвим сном;
Чорні тіні всю вулицю вкрили...
Йосип змучений став під вікном
І стучить безнадійно й благає:
„О, впустить бідну жінку на ніч...
„Вона хвора і вже знемагає...
„Приключилась така з нею річ...
„Ось сидить на дорозі сама...
... Чує відповідь: „Місця нема“...
Знов іде він до дальшої хати,
Знов терпляче у двері стучить...
„О, впустить нас переночувати“...
Але тихо... темрява мовчить...
„Ми ідемо з далекого краю
„І підбились в дорозі тяжкій;
„Від утоми я майже вмираю...
„Дайте місце дружині моїй...
„Вона змерзла... вже ніч і зима...
✓... Знову чує він: „Місця нема“...
Так до півночі Йосип просився,
І ніхто їх на ніч не впустив...
Подорожній до краю стомився

І нарешті знайшов... бідний хлів...
Так і в наші дні люди не хочуть
Свого Спаси впустити в серця,
І відводять від Господа очі,
Й відрекаються Бога Отця;
У них відповідь все та сама —
... Що для Господа... місця нема...
О, прийде час страшний для людей,
Час останнього Божого суду,
Час віради для Божих дітей,
Що для грішників карою буде.
Усі вірні ввійдуть в тихий рай,
А всі грішні залишаться долі;
Їх обхопить розпука-відчай,
І пекельні обіймуть їх болі;
І стучатимуть в двері вузькі,
✓Що провадять до раю, за хмари,
І впустити проситимуть їх,
І спасти від пекельного жару...
І здригнеться у відповідь їхня тюрма:
✓... Христос скаже їм: „Місця нема!“...

Л. Ж.

Празнування Різдва.

(Історичний начерк)

Хоч по духу християнського життя всякий день і час є присвяченими Богові, однак вже перші християни почували необхідність призначити бодай один день на тиждень, коли найкраще було би прославляти ім'я Господнє святочно й урочисто. Таким днем у першому віці й навіть у самих апостолів був перший день тижня, в який Господь воскрес із мертвих. У цей день віруючі збирались разом і празнували його молитвою, чи-

танням слова Божого, проповіддю, переломленням хліба і збором засобів матеріальних для підтримки Божого діла.

У той же час перші християни з жидів не залишали і святкування суботи, бож вони не відразу перестали себе почувати вільними від закону Мойсеєва. На цій підставі вони продовжували святкувати, взагалі, всі майже жидовські свята; до них треба віднести насамперед Паску, яку святкували тому, що Христос воскрес

на Паску: П'ятидесятницю, бож у той день Господь зіслав на апостолів Св. Духа й т. д.

Християни з поган, особливо в Римі й далі на захід, святкуючи неділю, Паску та П'ятидесятницю, відчували особливо яскраво недостачу ще одного свята в їхньому житті. Справа в тому, що в останніх днях грудня під час зимового сонцестояння (коли дні по зимі починають знову збільшуватися) римляни - погани особливо урочисто святкували „день народження непереможного сонця“ (dies natalis solis invicti). Це поганське свято припадало на 25 грудня. Римські християни, збираючись у той день на зібрання (як і ми нині збираємось на католицькі або православні свята), присвячували його пам'яті народження Господа Ісуса Христа.

Натомість на сході з'являється свято, призначене пам'яті Богоявлення, як спомин про велику подію — хрищення Господа Ісуса. Це свято празнувалось 6 січня, і то, очевидячки, на підставі Луки 3: 23, гадаючи, що хрищення Ісуса Христа відбулося в роковини Його народження. З другого боку, східне свято Богоявлення переноситься на захід, але там замість його почали святкувати пам'ять „трьох мудреців“ (трьох царів). Святкування Різдва на сході почалось після 375 року (Йоан Золотовустий, виголошуючи проповідь в Антіохії на Різдво 386 р., каже, що це свято запроваджено не більш, як десять років перед тим); на заході це свято впроваджено значно раніш, але достеменно коли — невідомо.

Коли 988 року князь Володимир Великий христинив українців, вони почали приймати від греків і всі їхні свята, а в тому числі і свято Різдва. Це свято прийнялось особливо швидко тому, що під кінець грудня українці погани (як і всі слов'яни) мали поганське свято сонця — „коляду“. Під час того поганського свята

слов'яни виконували силу різних звичаїв. Коли замість поганського почали святкувати християнське свято, то стару назву „коляда“ зберегли і для нього, як рівно зберегли майже всі обряди на честь сонця (палення солом'яного снопа — „дідуха“, кутя й т. д.).

Коли ми, віруючі християни, святкуємо це свято, то робимо це не тому, щоб виконати якусь особливу заповідь Божу щодо цього (бож'ю св. Писанні не знаходимо наказу Божого святкувати це свято), а тому, що в ці дні більшість так званих християн вільна від праці. Якби ми почали в ті дні виконувати звичайну, щоденну роботу, то тим самим блазнили би (гіршили би) невіруючих. Понеже більшість так званих християн у ті дні віддаються п'янству, ненажерству, забавам, ми, збираючись біля слова Божого, маємо особливу нагоду звернути їхню увагу на те, як треба святкувати свята: не задоволенням забаганок тіла, а прийняттям науки від Господа.

Різдво — свято переважно дитяче. У ті дні дітям улаштовують забави, дають подарунки. Ми віруючі маємо дуже гарну нагоду в це свято якнайбільше сказати нашим і чужим малим дітям про малу святу Дитину, що прийшла, аби спасти й малих і дорослих відвічної смерті.

Observer.

Приймається передплачування християнського щомісячника для родин і зборів російською мовою

„ГОСТЬ“

З додатком **„Воскресная школа“**

Передплата вносить: в Польщі — річно 5 злот., за кордоном річно — 8 злотих.

Замовлення надсилати на адр.

Р е д а к ц і ї А д м і н і с т р а ц і ї :

Gość, Warszawa, Puławska 37/25

а передплату вносити на рахунок у П. К. О. 8.883. Редактор-видавець В. І. Гусарук. Ред. Л. Єсаков.

С О В І С Т Ь

2 Тим. 1:3.

(Докінчення)

Слідуюча причина, що роз'єднує нас із Богом — нещирі жертви в ділі Божім. Це — скупість. Такі люди завжди несповідні з своєю совістю. Я знаю скупих людей, що не брали участі в жертвуванні, і коли банки збанкрутували, то вони страждали не тільки гроші, але й віру, і почали нарікати на Бога. Вони стали зовсім світськими людьми. Хто любить більше гроші, як Бога, той недостойний не тільки бути християнином, але й навіть недостойний зватись таким.

Далі — занедбування молитви. Чоловік, що не молиться, це людина, котра не має ніякої спільности з Богом. Молитва — це сила, що скріплює віруючу людину.

Чоловік може втратити спільність з Богом через читання нечистої, неморальної літератури. Я знаю чоловіка, що дозволив собі читати нечисту, забруджуючу розум і серце літературу, що впливався нею і в результаті відпав від Господа. Він отверто говорив потім, що він затрачений, вірити не міг — в душі вогонь віри погас. І причиною цього невірства було читання брудної, поганої літератури. Здоров'я людини залежить багато від того, що людина їсть і п'є. Яку він п'є воду і яку їсть їжу, таким буде його здоров'я. Чим він годує свою душу, таке й буде його духовне життя. Пусте базікання сквернить совість, а все ж є багато таких, що люблять молоти язиком. Чи ви бачили марнослова, щоб був дійсно духовний? Я ще не бачив.

Є такі люди, що мають багатство і знані в цілм світі, але не всі люди такі: більшість — бідні та не мають усього того. А совість, — її має всякий: гарний і несимпатичний, учений і неук, багатий і бідний, знатний і простий. Одним словом, совість має всякий живучий на землі.

Також є й люди, котрі не служать Господеві всією совістю через незнання, але простують до того чистого життя; це люди надії. Вони мають бажання, і прийде та хвилина, що вони навчатся жити й їхнє бажання звершиться. „Шукаючі знайдуть і стукаючим відчинять“. В іншій місці Господь говорить через пророка: „Шукайте Господа, докіль можете знайти Його“. Прийде час, що не можна буде Його знайти. Слово Боже буде взяте від землі, а люди будуть хотіти чути це слово Господнє, та буде пізно.

Совість може бути ліпшим приятелем, і слово Боже говорить, що треба коритись совісті (Рим. 13:5). Як це так „коритись“? А зовсім просто: коли Дух Св. починає докоряти людині через проповідь проповідника, свідчення брата, читання Біблії, або духовну пісню, і коли чоловік послухає совісті, то вона робиться його приятелем і — благо такій людині. Вона споживає благословіння біля такої душі. Її совість чиста, свята, світла, мирна, і така людина не може зістатись без благословіння. Така душа радіє, навіть тоді, коли приходить хвилина трудноного пережиття, матеріального, або фізичного, а навіть духовного. Чиста совість дозволяє душі сказати, що вона є дитина Божя і має спільність з небесним Отцем і Спасителем Ісусом Христом.

Дозвольте навести один маленький приклад із того, що я переживав в однім невеликім місті, коли проповідував в зборі російських баптистів. Я видів, що Дух Святий діяв у серцях слухачів, і зауважив

одного чоловіка, що був дуже неспокійний. Я відчував, що совість його тривожила. Я проповідував і в серці молився, щоб він віддався Господеві. Після закінчення моєї короткої проповіді він підходить до мене й говорить: „Проповіднику, коли я покаюся, то мені треба йти в тюрму назавжди“. Я зрозумів його й відповів: „Ліпше провести вам останок років земного життя в тюрмі й бути в Царстві Христа, як закрити гріх і мучитись вічно в пеклі“. Він спустив голову й пішов непокаяний в гріхах своїх. Я його потім відвідував, намагався допомогти йому, та він відкинув спасіння Христа і скоро від'їхав до Європи. Нещасна, загинувши людина. Відкинувши Христа, він був переслідуваний совістю. Так, відкинути доброго, милого і близького серцеві поради́ника це — жах!

✝ Совість, це грізний і чесний суддя. Судді громадські можуть помилятись і судити несправедливо, але совість — суддя правдивий, а через це судить справедливо. Ми можемо знайти факти, що люди були оправдані суддями земними, але засуджені совістю, і після того, як їх закон людей оправдив, признавались, що вони засуджені совістю. Одно, що могло їх звільнити, це Христова Голготська жертва крові.

Від совісти сховатись, утікти неможливо. Були злочинці, що зробили переступ в своїй країні й могли втікти в другий край і зістатись некараними. Але чи здоліли вони втекти від своєї совісти? А певно, що ні. Коли один душоуб учинив злочин у Європі і втік із місця переступу, совість вкупі пішла поруч. Коли він біг швидко, совість бігла з ним і говорила йому: „Ти убійця“. Коли він приїхав до Америки й почав робити, то совість була з ним на роботі й говорила: „Ти злочинець, ти душоуб. Покайся!“ Читачу! Коли совість твоя нечиста, коли ти злодій, ложник, ошуканець, грабіжник, не-

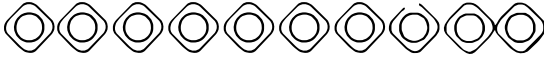
дружелюбний, хулитель, Богозневажник, і про те все ніхто з людей не знає, то знай, що хтось знає і це „хтось“ є твоя совість, ти самі Господь. Ти не знайдеш ніде спокою, коли твоя совість нечиста; і ніде ти не сховаєшся від осудження твоєї совісти. Божий суд не оставить тебе, докіль ти не розкаєшся в твоїх гріхах. Будеш ти вдома, на роботі, в потязі, на автомобілі, за плугом, чи то ти ходиш, жнеш, молотиш, чи кужіль прядеш, спиш чи сидиш, умиваєшся чи читаєш, ти від совісти, переслідуючої тебе, не втечеш. Коли б ти навіть піднісся на аеропляні високо, або спустився під землю глибоко, відплив на море далеко і там блукав сам, совість і там буде з тобою. Совість на кордоні не задержать і в потязі її не спляють про білета; вона завжди буде з тобою!..

Одного разу я читав у газеті, що совість одного одеського чекіста почала переслідувати його за те, що він загубив багато невинних душ, і він, бажаючи визволитись від переслідування совісти, покінчив самогубством! Хіба він звільнився? Ні! Ця сама совість буде мучити чекіста у пеклі. Де ти, дорогий читачу, від нечистої, переслідуючої тебе, совісти сховаєшся? Один лише вихід — це прийти до Христа Спасителя, обмитись у Його святій крові, перенести свій гріх, свою совість, тебе самого до Нього під хреста, і покликнути до Нього у каютті, як Давид: „Сотвори мені, Боже, чисте серце, і віднови в мені духа сильного“! Коли грішник так покличе Господа, Господь прощає й очищує серце й совість. „Блаженні чисті серцем, бо такі побачать Бога“. Милий друже, чи чуєш голос Христа, що кличе: „Прийдіть до Мене всі!..? Це значить, що Господь кличе й тебе з усіма твоїми гріхами. Він прийме, очистить, пригорне до Своїх грудей. Він прийняв розкаяного грішника на хресті, Він готовий прийняти

й тебе! Чи готовий ти прийти до Нього? Він кличе тебе. Він готовий прийняти і простити: „Хто приходить до Мене“, говорить Він, того „не вижену геть“ (Йоан. 6: 37).

Поможи, Господи, читаючим ці сторінки прийняти Тебе, Бога й Сотворителя, а також і Спасителя душ; а віруючих зміцни силою віри й чистого життя!

*Н. Лук'янчук.
Америка.*

ЗАКЛИК.

*Не в царських палатах пишних,
Не в шовкових подушках
Спас прийшов, щоб всіх нас зрянути
Рятувати у гріхах:*

*Сіно, ясла, вогкі стіни —
Ось притулок для Царя!..
Замість лямп Йому світила
З неба темного зоря.*

*Не ревла музика, тихо
Хор із янголів співав,
І палаци й бідні стіфи
Він про радість сповіщав.*

*І розлетіли ту новину
І по селах і містах,
Що післав Господь Дитину,
Що була на небесах.*

*Б'ють тривогу у столиці.
Розсилають з них людей...
Плачуть бідні жидовиці,
Що лишились без дітей...
Від того часу й понині*

*Нема місця для Христа,
І спочиває у тернині
Голова Його євята.*

*Люди, браття, схаменіться,
Вже пора нам всім прийняти
Того Спаса — Чуженицю,
Що прийшов за нас страждати.*

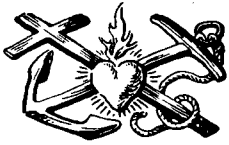
*Відчиняйте серця двері
І Христа мерщій впустіть;
Він ввійде й святу вечерю
Поміж нас буде ділити.*

*І хто ще життя не має,
Заживе життям новим,
І піде тоді до раю
У новий Єрусалим!..* Л. Николишин.

Приклад для віруючих.

У вересні ц. р. польський уряд зажадав від громадян своєї держави „народної позички“ на покриття різних видатків свого бюджету. Повна сума згаданої позички мала виносити 120 мільйонів злотих. І що ж сталося? Упродовж кільконадцятьох днів громадяни Польщі склали до державного скарбу не 120 мільйонів, а цілих 338, себто більш як чверть мільярда, отже майже втричі більше, ніж уряд зажадав. І це здоліло зробити громадянство Польщі в часі загальної господарської кризи. Ось що значить любити **своє** та бажати добра для самого себе! —

Чи цей факт, гідний здивування і признання, не з'являється прегарним прикладом для нас, віруючих християн? Із нього нам треба навчитися, як ми повинні **своє** любити та про **своє** дбати. Ред. й адміністр. Післанця Правди апелює в 10 ч. до всіх його читачів про негайну **фінансову** підтримку цього предорогого нам часопису, бо в противнім разі загрожує його видавництву **припинення**, або **смерть!** Чи мали б ми до цього допустити, дорогі читачі й читачки? Не дай того Боже! Якщо ми не **позичку** дамо на П. П., а тільки наш **борг** вирівняємо відносно нього, то вже буде добре. І хто цього не виповнить у найближчій часі, той доведе сам про себе, що хотів би для П. П. не життя-існування, а смерті-припинення. Маю одначе надію, що Післанець Правди не заслужив цього у своїх читачів та читачок, які з певністю підтримають його — більше **ніж цього треба** — виконанням свого обов'язку щодо нього. Якщо ми всі щиро подбаємо про дальше видавництво Післанця Правди, то тим самим ми подбаємо про наше особисте та загальне добро для слави Божого імени. Хай допоможе нам Господь виконати це **зараз** — **сьогодні!** *Г. Кубрин,
член видавничого комітету.*

НАЙВИЩЕ ДОБРО.

Стаття проф. Г. Друмонда.

(Докінчення)

І Кор. 13 гол.

Я майже скінчив. Хто з вас погодиться перечитувати зо мною цю 13 голову І послання до Коринтян шотижня в продовженні трьох місяців? Я знав людину, що так робила, — і все її життя змінилось. Чи зробите ви це? Це ж потрібно для найбільшого в світі діла. Ви могли би, для початку, читати її щодня, особливо ті вірші, в котрих змальовується звершення характеру: любов довготерпить, милосердує; любов не завидує; любов не величається, не надимається. Запровадьте до свого життя ці правила. Тоді все, що ви робите, усе буде вічним, а це варт, аби працювати для цього. Варто уділити на це час. Ніхто не зробиться святим під час сну, бо для самозвершення потрібна молитва, розважання та час; як усяке вдосконалення розуму чи тіла — і воно вимагає приготовчої праці та старання. Займіться тільки тим, чого б це не коштувало. Зирніться на наше минуле; ви побачите тоді, що час, коли ви дійсно жили, час, що ви його не можете забути, це власне тільки той час, що ви його присвятили для якогобудь діла любови. Коли в пам'яті проминають малюнки минулого, виразніше та вище всіх хвилих насолод життя — виступають ті чудові години, коли вам пощастило зробити оточуючим вас якенебудь непомітне для інших добре діло; це все речі, про котрі не варто говорити, але які (і ви це почуваете) увійшли у ваше вічне життя. Я бачив майже все, що Бог створив найгарнішого, я насолоджувався всім тим, що є доступним для людини, — і все ж таки, пригадуючи собі минуле, я дивлюсь як на найвищі пункти свого життя, на ті чотири або п'ять випадків, коли в якомусь мізерному наслідуванні або слабенькому виявленні моєї любови — відбивалась Божа любов. Із усієї моєї минулої діяльності не зникли без сліду тільки ті хвилини, тільки ці випадки. А решта в моєму житті — усе тимчасове. Усяке інше добро — тільки привід, мара. Та діла любови, про котрі ніхто не знає і знати не може — вони залишаються назавсіди.

На страшому суді, що в євангелії Матвія уявляється нам в образі Сина Чоловічого, що сидить на престолі й відділює овець від козлів — нам доведеться відповідати не на питання: як ми вірили? а — як ми любили? Підвалина релігії, істота релігії — не в побожності, а в любові. Я кажу, що мірилом моєї віри в той великий день буде не побожність, а любов; не те, що я зробив, не те, в що я вірив, не те, чого я досягнув, — а те, як я виконував дрібні, непомітні діла звичайного милосердя. Про зроблені гріхи не буде спомину на тому суді. Нас судитимуть за те, чого ми не зробили, за невичинене добро підпадемо ми під осуд. Інакше не може бути. Відмовитися від любови — все рівно, що відкинути Дух Христов; незнання любови — довід того, що людина не знала Бога, і що її життя проминуло марно. Це значило б, що Господь не дав тій людині нічого, не надхнув ні одного доброго діла, і що така людина ніколи не наближувалась до Бога настільки, щоб чар Його любови й милосердя обгорнув тогo чоловіка. Це значить —

Я жив для себе, про одне
Я думав, інших позабувши...
Так жив, як ніби про Христа
І муки на хресті не чувши.

Перед Сином Чоловічим зберуться всі народи землі. Перед людьми всього світу ми даватимемо відповідь Богові. Один вигляд цього величезного, безмежного зібрання — вже буде нашим судом. Там будуть і ті, що ми їм допомагали в житті; там буде велика сила тих, яких ми й відкинули або презирали. Інших свідків не треба буде. Ні за що нас не обвинувачуватимуть, як тільки за брак любови. Не помиляйтесь! Слова, що ми їх почуємо того дня, забренять про життя: про бідних і голодних, про захист та одіж, про горня зимної води; в ім'я Христа буде та розмова...

Дякувати Богові, що християнство нашого часу ближче підходить до потреб світу. Живіть же й ви так, аби допомагати цьому. Хвала Бо-

гові, що люди хоч на волоск раше розуміють, що таке релігія, що таке — Бог, хто є Христос і де є Христос. Хто Христос? — Той, що годував голодних, що одягав старців, що відвідував хворих. Де Христос? „Хто приймає од-

ного з цих малих в ім'я Мое, Мене приймає“. Хто належить до Христа? Кожен, хто любить, є дитиною Божою.

Перекл. Л. Жабко-Потанович.
Кінець.

КАНАДІЙСЬКИЙ ВІДДІЛ.

За співредакцією Ів. Кмети-Єфимовича.

На ниві Божій у Канаді.

В широких степах заходу й по лісах та горах Канади осілися на земне життя наші браття. Південно-західня частина краю переживає труднощі матеріальні, — посуха й сарана зруйнували врожай, — однак браття й сестри не падають духом і живуть надією на Отця небесного, який не полишить Своїх. Іскорки новин з життя церков і активність для спасіння душ підіймають дух і потішають серце.

З Альберти.

Браття проп. Є. Дядюк і Я. Приходько доносять про благословіння Божі. Слово Христове досягає все нові серця і глухі закутки провінції. По школах і по церквах згромаджується переважно український нарід. Новий дім мають будувати на території бр. Дядюка. Хрищення віруючих звершались цього літа в декількох місцях. Обидва брати віддано й щиро працювали для Господа.

Із Саскачевану,

колись багатой матеріально провінції. Тут згромадилась головна частина канадійського русько - українського братства. Тут колись фермері намолочували тисячі бушлів пшениці та іншого збіжжя, жили

розкішно й їздили автомобілями; а нині засмучені кризою, та непоборені духом — в надії на Господа, саскачеванські церкви щиро трудяться для спасіння душ і зростають числом і силою.

На Вайсерої.

Весело посміхалося сонечко 17-го вересня. Молитовний дім переповнений народом. Спів і слово Боже тривожило серця. Бр. Давидюк, старший бр.ат, після недільної школи, якою завідує бр. Марчак, покликав проп. І. К.-Є., який говорив на тему „Жнива минули...“ і вияснив, що літо — час праці, що в літі треба дбати про майбутнє, що за літом прийде зима. Перенісши думки на духовне життя людей, брат закликав до вдячності Богові, до активної праці на Христовій ниві, до покаяння душ. Зворушений збір щиро жертвував на діло Євангелії між нашим народом. Потім спільний обід коло церкви і знову вечірне торжественне зібрання, на котрому бр. І. К.-Є. говорив головну промову на тему „Поспішайте, двері ще відкриті“ та показав інтересні євангельські світляні образки.

На Лизард-Лейку та Орлиних Горах.

Браття святкували торжественні дні хрищення новоувірувавших братів і сестер. Господь знайшов і старших і молодих, і спас

їх. Браття Орлиних Гір — переважно з Галичини. Озера весело посміхалися. Спів далеко лунав. Много народу згромадилось почути слово Боже й побачити акт хрищення. Бр. І. К.-Є. та Іл. Ш. звершали головне служення в ті дні. Хай Бог благословить спасених! А потім „свята жнив“ прийшло. Скільки радості, скільки духовної веселости було в ті дні! Л. - Лейкський мол. дім переповнений по береги. Бр. бр. Рябуха, Литовський і інші виголосили короткі свідчення, а потім проводячий збором бр. І. Ш. покликав проп. І. К.-Єф., який говорив на тему: „Одні інтересні жнива“ і закликав до віри, любови й милосердя, яке мали Бооз і Рут. Оркестра Армії Спасіння з Біргеру чудово грала по обіді.

Подував вітер і сів осінний дощ, коли на Біггері відбувався „День подяки“, але школа, де відбувалося зібрання, була наповнена народом. Навіть бракло місць. Бр. бр. Іл. Шакотко й І. К.-Єф. говорили головні проповіді. В радісній настрою мив обід для всіх гостей і знову зібрання.

На Блейн-Лейку.

Було багато радості жовтня 8-го. Також „День подяки“. Погода була тепла й соняшна. В мол. домі згромадилося біля 200 людей. Старим „фордом“ поспішали ми з Саскатуну на те зібрання; і Господь чудово благословив увесь день. Увечері відбувся радісний концерт під управу молоді. Ще одне зібрання у понеділок, і ми вертали до Саскатуну, готуватися до спеціальних зібрань жовтня 15-го у місті.

Манітоба.

Ця весела провінція межує з Саскачеваном на західній своїй стороні й перш заздрісним оком дивилася на багатих саскачеванських фермерів; але цього року люди її маються багато ліпше, хоч і на кам'янистій ріллі.

Вінніпег

чує євангельську вість вже близько тридцять років. Браття І. Шакотко, Н. Кривецький, П. Кіндрат, а останні роки І. К.-Єф. щиро проповідували Євангелію в цім місті. Була доба замирання духовного життя, але останніми роками почалася зміна на ліпше; бр. Н. Шельпук щиро працює там за допомогою місцевих братів по від'їзді бр. І. К.-Є. до Саскатуну, в центральнім Саскачевані. Торжественні зібрання відбулися у Вінніпегській церкві 14 — 15 жовтня. Також відбулося рукоположення бр. Н. Шельпука в проповідники.

Радісні зібрання були на Оверстоні в день „Подяки Господеві“. Брат І. Качман твердо стоїть там на духовній варті, як проводячий брат.

Бр. П. Кіндрат віддано працював у Манітобі поверх десяти років. Він звіщає, що торжественні зібрання відбулися у Мінітонос, Гаес та інших місцевостях. Також відбулось хрищення на Гаес шістьох душ. Можливо, що бр. П. К. обійме скоро поле духовної діяльності у північнім Саскачевані, в зв'язку з резигнацією бр. Я. Винса, який трудився для Господа у Саскачевані по від'їзді бр. І. Ш. Молімося, аби Господь продовжував благословляти Своє діло в Канаді і в Європі. Просимо краєвих братів і сестер не забувати в молитвах цей край, де Христос хоче спасти тисячі й тисячі душ.

Саскатун.

Ще не забулася радість генеральної конференції Зах. Канади, яка відбулася в днях 6 — 9 липня у Саскатуні, а Господь наближив нові радості на обрію духовного життя братів і сестер.

День 27 серпня був днем особливого духовного торжества, коли відбулося хрищення п'ятох душ — братів і сестер,

яких Господь прибавив до церкви. Бр. І. Шаботко поклав багато праці у цьому місті й цілому Саскачевану. Три роки тому він перенісся до Злуч. Держав і братству тут в той час ворог наніс удар, але не вийшов переможником. Церкви твердо стоять нині за Євангелію і зростають. Слава Йому. Саскатунці пережили радість збирання овочів щирої праці й молитов.

Завчасу т-во жінок при церкві зарядило вечір на поміч голодуючим в краю, і дивно Бог благословив їхні старання, — зібрали біля 20 дол. в той вечір під час перекуски та інтересної програми. Хор і оркестра потішали присутніх. А потім і 15-го жовтня надійшло, — „День подяки Господеві“. Уже в суботу з'явилися деякі гості з фермів, а вранці народу було повно в „Домі Євангелії“. Бр. І. К.-Е. покликав до служення бр. бр. М. Фіса, Шеленка й Л. Кравченка. Хор чудово співав під проводом бр. Н. Петриченка з „Христ. Співаника“. Потім знову зібрання о 3 год. по обіді у більшій церкві Емануїла. Головні промови говорили бр. бр. Л. Кравченко й І. К.-Е. на теми — „Подяка наша Богові“ і „Світ перед катастрофою“. Щиру жертву склали браття й сестри на діло Боже. Після спільної вечері в залі „Дому Євангелії“ почався великий концерт, — хор, оркестра, дуети, сольо — були на програмі. Церква Емануїла була наповнена українським народом. Слава Господеві за благословіння!

Ів. Км.-Єф.

темряві, засяяло світло Христове, світло Євангелії, спорудивши з них нове сотворіння в Христі Ісусі й давши їм нове життя. І ті, що колись приносили лише терни та будяки, як овочі свого життя, стали тепер приносити овочі любови, праведности і святости на славу нашому небесному Отцеві.

Для того, щоб самим скріпитись у благодаті Божій і другим сказати про Його любов, вони не жалують ні часу, ні засобів, а пориваються до праці з усієї сили, як і належить християнинові.

Так, на 19 й 20 серпня була призначена у нас духовна конференція. Настав бажаний день. Ані густі корчі, ані піски не відстрашили братів з'їхались за 100 й більше миль. Бог післав гарну погоду на ті дні; при інших умовах при всьому великому нашому бажанні ми виконати цього не змогли би. Ті, що прибули ще з вечора, зібравшись, пішли на вулиці міста Глендон і проповідували там під відкритим небом Христа розп'ятого.

Першого дня вранці (це було на Спаса) ми чули слово Боже в зв'язку з цією подією, і душами нашими ми дійсно побували на горі слави з нашим Спасом. Як радісно, як ясно після життя в долині гріха, в долині страждань вийти на гору благодати. Молімся ж і за тих, котрі, не знаючи Христа в долині гріха, завжди живуть у темряві.

На початку зібрання до нас прийшла вістка від брата, що недалеко загруз у піску, їдучи автотом з далекої віддалі на зібрання. Просив рятувати його. Пару братів поспішили допомогти йому і врятували. Як то добре, коли на нашій дорозі життя, вузькій і тяжкій — знаходяться такі, що подають нам руку рятунку. А скільки таких тепер, що загрузли, — поміжимо їм! Вечірнє зібрання пройшло з благословінням; темою проповідей було: „На-

Вісті з Альберти.

Рівночасно з цивілізацією в цій частині Канади розповсюджується також світло Євангелії. Замість колишніх лісів тепер розкриваються перед нами широкі хліборобні ниви. На серця, що були в великій

ше відношення, як церкви, до погибаючих цього світу“.

Другого дня, в неділю вранці, мали Вечерю Господню. Пополудні зібрання відбулося в великому молитовному домі з нашими англійськими друзями. Дім був заповнений слухачами в більшості, — українцями. Словом Божим служили пишучий ці рядки (в українській мові) і проповідник Ларсон (по-англійському). Темою першого було: „Чиє християнство ліпше, чи Лотова, чи Авраамове“. Знайшли, що Авраамове, і тому другий говорив на тему: „Життя Авраамове й чому воно вчить нас“.

Присутніми були люди різних націй, але відчувалась єдність духа й те, що ми всі є члени однієї великої соборної церкви, співав також хор по-українському й поанглійському.

Вечірне зібрання мали в шкільному будинку; тут знову нісся клич Божий до грішників; душі були пробуджені словом Божим.

З'їздитися треба було вгору, тому й загрузли, коли їхали туди; роз'їздилися згори: було легко на душі й весело на серці. А Тому, хто післав нам цю радість і втішення, хай буде вічна слава!

Я. Приходько.

За все...

*За все, за все, —
І ночі й ранки
Днів моїх..
За вітри й тишу,
Сльози й сміх,
Тебе я дякую
За все..*

*Уснули бурі —
Тихше буде..
За ніччю —
Сонце і тепло.
Хоч сліз і ран
Досить було,
Та вірилось —
Ти не забудеш...*

*Предвічний Отче, —
Укріпи,
Надію, віру
І любов!
Хай встою я
В нерівнім
Богі,
Для Тебе труд
Буду любить!*

І. К.-Єф.

ПОСЛУХАЙТЕ!..

Любі діти, послухайте!

(Так казала мати) —

Учітєся, мої любі,

Спаса прославляти:

Ідїть в школу ви неділеньу,

Вас буде учити

Ваши учинель, як то треба

Свято в світі жити.

А хто ще не ходить в школу,

Ви кличте і того,

Щоб пізнав і він із вами

Господа Святого.

*Кличте всіх, та не кажіть так:
Тебе там не треба, —
Бож Спас хоче всіх маленьких
Прийняти до неба.*

*А як вивчитєся, будуть
Родичі радєнькі,
Що ви любите вже Бога,
Хоч ще й є маленькі.*

*А Господь буде багато
Вас благословляти,
І добро, і щастя й силу
Всім вам посилати...*

*Ант. Цапюк
(Волинь)*

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ.

Будь вірний!..

Оповідання з сучасного життя.

(Докінчення)

„Мамо, мамо! Якове! Нещастя трапилось!“ кричали схвильовано Йвась і Маринка.

Яків зірвався на ноги й запитав, що сталося. Діти, задихуючись та перебиваючи одне одного, доповіли, що слюсаря Гринька допіру принесли додому з фабрики всього закривавленого та побитого. Не дослухавши до кінця, Яків схопив капелюха й побіг до Гринькової хати.

Там на подвір'ї та на вулиці товпився нарід, що гарячково обговорював подію. Чути було чийсь плач та голосіння. Через вікно було видно поліціанта, що, схилившись над столом, щось писав. Муха, блідий та схвильований, двічі чомусь вибігав із хати. Робітники й міщани, палячи цигарки, стиха гомоніли; жінки говорили голосніше; діти бігали, кричали, сміялись. Видко було по всьому, що людей не займало питання життя і смерті, і що нещасний випадок із Гриньком захоплює їх тільки, як цікава подія, що дає їм можливість забавитись на якийсь час.

Раптом нарід на вулиці кинувся набік. Пара гладких коней котили бричку, на якій хтось безперестанку дзвонив.

„Ксьондз іде з Богом... Ксьондз Бога везе“, загомоніли люди й заметушились, кидаючись до подвір'я. Чоловіки скидали кашкети й капелюхи й ховали в жменю недопалені цигарки.

Коні стали. Грубий ксьондз через силу виїз із брички й пішов до подвір'я.

Жінки зпрожогоу кидались на коліна і хрестились руками. Ксьондз, не дивлячись ні на кого, з гордим і задоволеним виглядом попростував до хати, не дивлячись на людей.

„Бач, який грубий, розпасся“, не витримав якийсь робітник; а міщанин із червоним носом підхопив уїдлигим тоном: „ну, добре, а де ж Бог? ксьондз приїхав, але ж Бога я не бачу“. А робітник, якого Яків знав, як завзятого безбожника і грішника - перелюбника, зневажливо сказав: „а, взагалі, хто бачив те, чого нема й не може бути?“ Люди навколо сміялись.

Тоді Яків не витримав: „якже так? таж ви допіру ставали навколішки, хрестились руками, а тепер кажете, що Бога нема?“

Міщанин із червоним носом, відомий п'яниця, закричав:

„А тебе, безбожнику, хто питає? Ах, ти штундо!.. Віру продав, хреста поломив!..“

„Ах, ти, недовірку!“ кричала груба жінка: „таж ти капелюха не здіймав, як йгомось ішли з Богом!...“ Усі почали крчати на Якова, і він, схиливши голову, сумно пішов додому.

Раптом хтось покликав його, наздоганяючи ззаду. Сусіда Гриньків кликав його назад: „Гринько просить тебе; вернись но на хвилинку“.

Коли Яків знову вступив на подвір'я, ксьондз із червоним та сердитим обличчям виходив із хати. Люди, а в тому числі й усі ті безбожники, що тільки що кричали на Якова, попадали на коліна, позривали кашкети й хрестились руками.

Якийсь маленький чоловічок біг збоку священника й щось йому пояснював.

„Мені нема діла, чи він вірить, чи не вірить“, закричав священник: „але я не буду дурно коні ганяти. Хто мені тепер заплатить за турботи та прогаяний час?..“

У першій кімнаті лікар здіймав білого халата й щось говорив Гриньковій жінці. А та, стискуючи голову руками, хиталась із боку в бік і беззвучно плакала; заплакані діти стояли в куточку. У другій кімнаті два поліціанти стояли коло Мухи, і комендант говорив йому: „Ви, пане Мухо, підете з нами ...“ Під стіною в ліжку хтось стогнав. Яків схилився над головою, обв'язаною в біле. Гринько розплющив очі, довго дивився на Якова і, нарешті, пізнав його.

„Якове, голубе, нахилися ближче“, почав він тихим голосом: „прости мене... скривдив я тебе... покарав мене Господь... це Муха покрав інструменти... мене споював, аби я на тебе показав... Я вже все сказав поліції... Як я помру, нехай мене поховають віруючі... І не забудьте моєї жінки й діточок... не хотів сповідатись перед людиною... Богові все розповім... прости мене“!... Хворий заплакав... Яків, як міг, потішав його й заспокоював... Коли Гринько заснув, Яків вийшов на подвір'я й потішав дітей і жінку пораненого.

На третій день Гринько помер. Увесь час віруючі доглядали його й підтримували духовно. Почуваючи смерть, він каявся перед Господом і примирився з Христом, що обмив і його Своєю пречистою кров'ю...

Поховали Гринька, як він бажав, віруючі. І як він бажав, його вдова з діточками почали вчашати на зібрання. Для них розпочалось інше життя...

Розпочалось інше життя і для Якова. За тиждень покликали його до слідчого

судді й заявили йому, що судова справа проти нього припиняється, бо скрадені інструменти знайшли в Мухи, якого й посадили вже до в'язниці. А ще за пару днів покликали Якова до директора фабрики, де заявили йому, що він може знову стати на свою посаду, і що за весь час безробіття йому вернуть, що належить... Яків слухав це все, як у сні. І коли того дня почав молитися в зібранні, то не міг говорити через сльози і плач. Не тому він плакав, що чув кривду стару, або радів посаді та грошам, — він тішився, що Господь не лишає Своїх і допомагає вірним Своїм...

Тепер Яків уже одружений із Оленою, що дочекалася його. Вони часто згадують минуле горе і дякують Господа, що не покинув їх у біді та нещасті. Вони твердо знають, що це горе — не перше й не останнє; що життя, як довге плавання по морі, де чекають їх бурі й нещастя.

Але вони так само твердо згадують, що як вони будуть вірні своєму Христові, Він ніколи їх не покине й доведе колись туди, де вже не буде ні горя, ні сліз...

Кінець.

Л. Гасаненко.

Приймається передплатування на „ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ“ на 1934 р.

єдиний у цілому світі український щомісячник нашого визнання, що вступає в **восьмий (8) рік** своєї праці. Сталі передплатники, а також усі ті, що до 1 січня 1934 р. надішлють **повну передплату** (4 злотих або 1 дол.) на 1934 рік,

дістають, яко безплатний додаток, СТІННИЙ КАЛЕНДАР НА 1934 РІК

Негайно вирівняйте ваш борг за минулий час і надсилайте передплату на 1934 рік.

ЯК СВЯТКУВАТИ?

(Розмова чотирьох осіб).

- 1.** *Надходять дні святі, веселі,
Коли вся молодь тут і там
Буде радіти й веселитись...
Чи не пора би вже і нам*
*Щось би придумати для того,
Щоб якнайкраще дні Різдва
Нам всім провести? Ну,мо разом
Всі поміркуймо! Ну, раз — два!*
- 2.** *А що ж гадати тут багато,
Ось я на думку наведу:
Зберемо гурт дівчат та хлопців
Та й улаштуймо коляду!*
- 3.** *А певно, певно. Із зіркою
Ми все село обійдемо,
Зберем ковбас, і хліба, й сала,
А потім разом все й з'їмо!*
- 4.** *А потім, з'ївши все до решти,
Підемо ховзатись по льоду...
От буде весело! Напевно
Вже не забудем коляду!...*
- 1.** *А, пам'ятаєте, як було
Горік на вашій коляді?
І скільки було тих нещасних,
Що опинилися в біді?*
*Одні порізались, побились,
А ті з морозу, з гаряча —
Одні пропали від горілки,
А ті від кулі чи меча...*
- 3.** *А так, це — правда, що багато
На свята гине молодих...
Не варт робити тих колядок,
Нема там Бога — тільки гріх.*
- 4.** *Так що робити? На те й свято,
Щоб забавлялись молоді!
Коли не хочеш колядок,
То що робити нам тоді?*
- 2.** *А що, якби якусь забаву
Улаштувати — танці, спів...
Щоб до ранку музика грала
Й щоб кожен ходором ходив?..*
- 1.** *Щоб після свята молодь бідна
У горі та в сльозах була?
Ні, я не раджу вам від серця
Робити ті брудні діла...*
- Нікого ще на цьому світі
Не спас п'яниця та вертун;
Нікому ще не дали долі
Горілка, таниці та тютюн!*
- 3.** *Отож, і так зле, й так недобре...
А що ж тоді робити нам?
Яку придумати забаву
Приємну й дунам і тілам?*
- 1.** *Скажіть мені поправді, щиро,
Чи ваші свята вам несуть
Утіху, радість, насолоду,
Чи до журби вони ведуть?*
- 2.** *Яка там радість? Сум та горе!
Чим більше свято, тим більш гріх!
А після свята більший смуток
Й журба охоплюють усіх...*
- 3.** *Коли людина залле очі
І затуманить мозок свій,
Тоді наробить тільки лиха
Й самій собі й сім'ї своїй.*
- 4.** *В газетах ми якось читали,
Що на великі свята в нас,
В сто раз більш різнуть та мордують,
Як у звичайний, будній час.*
- 2.** *Ці свята в нас, то справжнє лихо
Для безталанних тих жінок:
Свої останні грошенята
Несуть мужі їхні в шинок.*
- 3.** *А наші бідні, бідні діти,
О, скільки слізок ллють тоді,
Коли батьки проп'ють й прокурять
Останній хліб на коляді.*
- 4.** *І молодь наша — то щороку,
Так дичавіє — просто жах!
Хоч вже не носить одіж простоу,
А ходить тільки у шовках.*
- 1.** *Отож, тепер і я скажу вам —
Всьому причиною є те,
Що люди гріх тільки кохають,
І позабули все святе.
Ось, наближаються ті свята,
Коли цей сніг і цей мороз
Говорять нам, що в Віфлеємі
Колись родився наш Христос*

*В ці всофи святі та тихі
Ловинна молодь вся зійтись
Її подумати над тим, що сталося
У Віфлеємі тім комсь:*
*Як там Христос на світ з'явився,
Для чого це все Він робив ?
Чи не тому, що люд цей бідний
Він над життя Своє любив ?*
*Для чого Він тинявся по світі,
Навіщо на хресті вмирав ?
Чи не для того, щоб ти — бідний
Життя й спасіння вічне мав ?*

*Щоб ти в ці дні, в це свято чисте
У чистоті святий ходив,
І свого Господа та Спаси
Вустами й серцем ти хвалив ?*

2. *О, мої любі, я вже знаю,
Як святкувати свято це:
Нам треба мати чисту душу —
Не тільки одіж і лице.*

3. *Я так гадаю: замість танців,
Замість колядок та забав —
Давайте зробимо, щоб кожен
З нас Євангелію читав.*

4. *Давайте спробуєм це свято
Ми святкувати без гріха!
Я почувую усім серцем,
Що це є думка не миха!*

1. *О, так, кохані! Сам Спаситель
Цю думку в душу вам післав,
Щоб кожен з вас в ці дні великі
Велику радість в серці мав.*

*Я вірю, любі, — після свята,
Якщо будете ви в Христі,
Ви скажете: о, це вже свято
Було найкращим у житті!*

*Христос вам скаже: Сину! доно!
Ти свята грішні всі покинь!
І ти в душі своїй так скажеш:
Покину, Господи!*

2.3.4. *Амінь! . . .
Д. С.*

руководячий брат Свирид, а потім брати М. Федик і І. Дикий, обидва з Гійча. Потім відбулось зібрання для молоді, а після нього ще організаційне зібрання, під час якого було засновано гурток молоді, до якого вступило 11 членів. Руководячим гуртка обібрано бр. К. Івануху, заступником бр. І. Свирида, секретаркою с. Л. Вотрикуш і касиркою с. Г. Івануху. На закінчення подано новому гурткові вказівки щодо праці й закликувано всю молодь до роботи для Господа. *М. Федик.*

22 жовтня ц. р. відбулося в Раві Руській вдруге зібрання молоді, на яке крім равських віруючих зібрались брати та сестри з Гійча, Забір'я, Потоків, Яничів, Журавець і ін. Зібрання розпочав місцевий пресвітер бр. В. Перетятко. Потім промовляли брати — Г. Питула з Гійча, Гр. Пиріг із Забір'я, Ф. Чепіль із Рави, М. Федик із Гійча і М. Цьох із Рави. Закінчив зібрання бр. Л. Жабко-Потапович. Поміж проповідями брати та сестри декламували вірші, розмови, а хори — із Рави під проводом бр. В. Перетятка і з Гійча під проводом бр. І. Дикого помагали молоді славити Господа. Під час організаційного зібрання вступило до равського гуртка молоді 25 молодих членів. Руководячим гуртка обібрано бр. Ф. Чепіля, заступником 11. Рудого, секрет. В. Єрмолу і скарбн. І. Гарячого. До ревізійної комісії ввійшли брати М. Галас і Г. Йонич. Зібрання закінчилось гарячими молитвами. Просимо молитись за нашу молодь. *Гр. П-г.*

Із життя зборів.

Брат Іл. Кубрин перебував три дні в Раві Руській, де служив словом Божим; потім від'їхав на евангелізацію до Тадані й Батятич в повіті Камінка Струмилова.

Брат Г. Гладкий відвідав ровером район Броди, де працює духовно поміж тамтешніми зборами.

Брат Ів. Журило перебував в Раві Руській, а потім відвідав збори: Вільки Маз., Гійче й Забір'я.

19 листопада ц. р. відбувся шлюб в Гійчу брата Гриня Жемела з Ганною Васильків. 21 листопада відбувся шлюб

Із праці серед молоді.

19 серпня ц. р. хор із Гійча прибув до збору в Куляві (Галичина). Брати й сестри радісно нас привітали. Віруючі почали сходитись на пополудневе зібрання. Під час цього радісного зібрання служили служили словом — місцевий

у зборі Камінка — Милява брата Федя Стадницького з сестрою Настунею Кобрин. Шлюбу уділяв обом парам бр. Перетятко. Усюди діти Божі відчували присутність і благословіння Боже, за що слава Йому повіки.

Подаємо до відома братам і сестрам, що редакція Післанця Правди отримала невелике число малих біблій у кращій оправі. Хто бажає таку біблію набути, то просимо поспішити з замовленням. Ціна такої біблії 5 зл. Із замовленням

проситься долучати 60 сот. на пересилку. Без грошей не висилається.

Нагадуємо братам і сестрам, що наближуються Різдвяні свята, на котрі можете улаштувати подарунок своїм рідним і післати їм біблію, а біблія буде для них найбільшим подарунком у світі. Потім можете запенумерувати їм Післанця Правди, котрий оповість вашим рідним про правду Божу й буде їх відвідувати через цілий рік. Зробіть це зараз і надішліть до „Післанця Правди“ повище замовлення.

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Свічки й діти.

Різдвяне оповідання.

Франц стояв перед зачиненими двома дома, до котрого збирались на ялинку. Вже вибила 6 год. вечора; чекали вчительку недільної школи, аби розпочати торжество. Нарешті, вона поспішним кроком підійшла до дверей; її оточувало декілька дітей; оченята їхні блищали від радісного схвильовання.

Франц поважно, як брамник якогось замку, відчинив двері, аби впустити запрошених. Раптом хтось кличе вчительку й показує на маленького хлопчика в брудній, кепській одежі. Хлопчик намагався подертися разом з іншими.

— Аджеж він не повинен увійти, чи так?

— Чому? запитала вчителька.

— Бож він католик!

— То що ж? нехай іде та й потішиться з нами. — Обличчя хлопчика спалахнуло щасливою всмішкою, і він поквапився скористати з дозволу. Старші діти недільної школи почали засвічувати свічки на деревцеві, що причепурене стояло

посередині кімнати; діти, стоячи в приємку, стихли й мовчки слідкували, як раптом засяяв там золотий орішок, а там срібна зоря...

Коли всі свічки було запалено, стало цілком ясно, і діти, захоплено вигукуючи, почали милуватися з оздобів і різних ласощів. Незабаром позпечався спів і деклямації; було тепло й радісно... Усе, що було приготовлено за програмою, усе пощастило виконати добре, так що всі залишилися задоволені.

Перед тим, як роздавати подарунки, учителька звернулася до дітей:

— Тепер прошу вас змовкнути на декілька хвилин і слухати мене уважно. Після того, як вона розповіла про чудесне народження Христа й пояснила, яку велику любов Господь виявив до нас, зійшовши із святого неба на грішну землю, учителька палко закликала дітей полюбити Христа всім серцем і від дитинства служити Йому. Потім вона запитала:

--- Чи добре, діти, зараз отут?

— Дуже, дуже добре! була радісна відповідь.

— Поясніть мені, чому вам добре!

— А тому що весело...

— Тому що гарно співають...

— Тому що красна ялинка...

— Тому що дадуть нам подарунки...

Не було можливості перелічити цих усіх „тому що“: кожен мав щось сказати. Учителька звернулась до мовчазного хлопчика, що ввійшов за її дозволом.

— А ти, любий, що скажеш?

— ... Тому що ясно, — відповів він із блискучими від радості очима.

— Ось це гарно, усміхаючись сказала вчителька: а коли ми ввійшли сюди, як тут було? — Було темно, — сказав хлопчик.

— А чому ж тепер так ясно?

— Бож свічки паляться!

— А чи багато їх?

— Багато, багато! радісно закричали діти.

— А чи великі вони?

— Ні, — маленькі!

І все стало так ясно! Ось вам гарна наочна приповідь! Коли одна дитина своїм життям і любов'ю до Христа заледве світить в імлі життя, то це добре! Але як до неї приєднаються ще інші діти, що теж почнуть світити, то буде так ясно, як зараз у цьому покою від сили маленьких свічок. І ось я бажала би просити вас, аби ви на протязі наступаючого нового року запрошували побільше дітей (а навіть і дорослих) приходити до нас у недільну школу, аби в багатьох запалились у серцях каганці від слова Божого й аби всі разом світили в похмурному світі...

*Олена Єрмолинська.
Закарпаття.*

Різдвяна розмова.

1. Я, діти, про щось вас питаю :

Скажіть усю правду мені —

Чому ви такі всі веселі

В ці зимні, нерадісні дні?

Що тишить вам серце та душу

и чому на обличчях у вас

І щастя, і радість, і усміх

Поблискує тихо весь час?

2. Таж нині різдвяні є свята,

Господь людям радість післав :

Колись в Віфлеємі юдейським

Господь нам Спаситель дав.

3. Сьгодні у серці людському

Повинен бреніти лиш спів,

Бо Бог через Сина-Ісуса

На ласку свій гнів замінив.

4. А ти чого нині сумуєш,

Чому зажурився оце?

Чому на очах твоїх сльози

І сумом сповите лице?

1. Не тишать мене оці свята,

Бо що є принадного в них?

У дітях не бачу я правди,

А в людях дорослих — лиш гріх;

Малим роздадуть подарунки,

Ялинку якусь зроблять там;

Самі ж п'ють та курять, а потім —

І їм стає сумно, і нам.

Хотів би я радість ту мати,

Що маєте ви у цей час;

Хотів би позичити трохи

Щасливої радості в вас.

2. Так це дуже просто, мій друже:

Як хочеш, то зараз ходім

Разом на зібрання дитяче

У наш молитовний цей дім.

1. Ага, щоб мене прозивали,

Як вас прозивають усіх!

Щоб тато і мама побили?

Щоб ксьондз всім казав, що то гріх?

3. То що ж нам з тобою робити?

Ти хочеш всім людям годить,

А Бог в своїм слові нам каже,

Що треба Його більш любити.

4. Загроз ми людських не лякались,
Ні двійки, ні кари, ні сміх, —
Ми все за Христа перенесли,
Для нас є страшним тільки гріх !
2. Зате і Господь нас всіх любить
Й дає нам оту благодать,
Якої ніхто на цім світі
Крім Бога не може нам дати !
1. Я чую ці ваші промови

- І вас починаю любити,
І дуже хотів би я з вами
До вашого дому ходити.
3. Ходім до недільної шкільки,
Там будемо учитись разом,
А потім будемо радіти
І тішитись з нашим Христом.
- (Спів пісні ч. 86 із „Христ. Співаника“)

T. C.

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Везіні (Франція). Сповіщаю вас, що духовна праця провадиться в нас досить добре. Є й українці, що наближуються до правди Божої. Недавно ми мали велику радість, коли одна дівчина з Галичини на вернула до Господа. 2 вересня має відбутися в Парижу хрищення декількох душ. Праці біля духовного пробудження покладається дуже багато, але що робити, коли люди більше полюбили темряву, аніж світло Христове. Сюди понаїздило з Польщі багато наших людей, але все таких, що вганяють за грошима та гріхом. Це здебільшого українці та поляки. Росіяни — все бувши старшини царської та добровольчої армії — все мрюють по поворот додому і про царя, а про Бога не бажають слухати. Зібрання провадимо в мене в тісній кімнаті, де повно набивається народу. Я маю трьох діточок і не маю вільного часу, бо працюю на фабриці 10 годин щоденно. Дух бадьорий, але тіло німецьке: потребує багато молитов і досліджування слова Божого. Зібрання в нас радісні і благословенні. Недавно приїздила до нас с. Марія Яцків, що зайнята на фермі. Потішила нас деклямацією віршів. Дуже очоче провадиться розбір св. Письма. Моліться за нас і за діло Боже у Франції. (Пишу цього листа, а очі злипаються від втоми). Посилаю передплату за „Післанець Правди“. Ваш у Хрсті найменший брат *П. Рудий*.

Софія (Болгарія). Вибачайте, що своєчасно не відповів вам — був зайнятий переїздом на нове помешкання й цілий місяць збіг у турботах. Із матеріального боку життя тяжке, але щодо духовного, то Спаситель зміцнює й допомагає перемагати нападки лукавих людей.

Праця серед утікачів дуже тяжка; є наші приятелі, що відвідують зібрання по 5 і по 6 років, але не можуть віддатися в руки Христа. Більшість їх — люди інтелігентні, і працювати серед них дуже тяжко, бо люди ці дуже прив'язані до обрядового боку релігії і для них є незрозумілим, як то можна задовольнитися тільки чистим словом Божим.

Друга трудність у праці — відсутність належного помешкання. На молитовні зібрання збираємось потайки, бо боїмося, що господар дому почує співи й викине з помешкання. Мене вже раз викинув господар серед зими, і я, перейшовши до вогкої квартири, дістав ревматизм. Просимо Господа, аби Він дав нам ліпше помешкання для зібрань. Є добре місце, але нема засобів на ремонт і на лавки. Моліться за нас, а ми молитимемось за вас, і Господь усім допоможе.

М. Прокопов.

Чорногузи (Румунія). У додаток до допису, уміщеного вами в останньому числі „Післанець Правди“, повідомляю, що переслідування нас жандармами — річ тут звичайна. Коли нас, заарештувавши, провадили, то при цьому хапали й усіх тих віруючих, що мимо проходили. На наші лагідні протести відповідали, що вони мають право „шукати в усіх тих місцях, де баптисти справляють свої дурощі“. Минулого року, як ми повертали з хрищення, заарештували разом із нами 30 дітей; проходячих мимо нас віруючих теж заарештовували й затягали до касарні, кричачи на них і нас: „Ти баптист? ходиш до церкви? Перехрестись!“ Ці переслідування тільки сприяють успіхові та зростові діла Божого.

В. К.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

Що хрищення у перших християн відбувалось через занурення, бачимо далі з ось яких фактів:

1) із будови старовинних христілиць: у Фльоренції, Римі, Пизі, і т. д., ще й досі є каплиці з вибудованими в них басейнами для води для виконання обряду хрищення дорослих людей.

д) Із історії церкви. Усі історики підтверджують, що в апостольські часи охрищувані були тільки ті, що увірували, і що хрищення дітей було запроваджено значно пізніш.

е) Із практики грецької (православної) церкви, яка ще й досі хрищення через занурення визнає єдино правдивим. Нема жодного сумніву, що грецька церква найкраще мусить знати свою мову.

е) Із свідочств визначних теологів (богословів), що однодумно й виразно твердять, що хрищення дітей (та й ще через покроплення) в жодний спосіб не можна виправдити св. Писанням, і що либонь таке хрищення запроваджено на людських постановах і переданнях церковних.

Увага: Історія хрищення дітей.

1. Введення до християнства хрищення дітей через занурення (погруження). Незабаром по вознесенні Христа повстала фальшива наука, що хрищення має якусь у собі таємничу спасаючу силу і що тому потрібне для спасіння. Бажаючи тоді забезпечити немовлят цієї „ласкою“ як найскорше, почато приносити їх до хрищення (через погруження) зараз по народженню. Про таке хрищення подав найперш (біля 220 р. по Хр.) Тертуліян, не вважаючи на те, що сам був противником такого хрищення. Забобонним масам людей таке хрищення подобалося скоро тому, що наука та голосила, що хрищення дітей рятує їх. Таке хрищення признав за важне місцевий собор в Мілеві (Milevium) 416 року.

Введення хрищення через покроплення дітей. Вже в третім столітті почали деякі християни христити хворих на постелях через поливання їх водою. Коли ці особи, що так були похрищені, видужували, то приймали одначе хрищення й через занурення, а то тому, що хрищення через поливання уважали за неправдиве. У восьмим столітті почали деякі у Франції христити хворих дітей через покроплення. Щойно 1311 року собор у Равенні (І-талія)

признав окрім хрищення через занурення також через покроплення за однаково важне. Виконання хрищення через занурення одначе залишилось: у Німеччині до чотирнадцятого, в Англії аж до сімнадцятого століття, а в грецькій церкві виконується таке хрищення аж досі.

4. Значення хрищення.

Питання 152: Яке значення має св. хрищення?

Відп. Хрищення має значення подвійне: передусім віруючий визнає в хрищенні, що вмер для гріха і воскрес до нового життя і що з душею й тілом віддає себе Христові: Рим. 6: 4 — 6: 1 Петр. 3: 21.

Далі, хрищення є також знаком (запорукою), через який Бог дає віруючому в урочистий спосіб запевнення, що гріхи його зістали прощені через Ісуса Христа, а потім що приймає його за свою дитину, в якій має своє вподобання: Діян. 2: 38; Гал. 3: 26 — 27; Мат. 3: 17.

Про те, що хрищення творить відродження, та що вирятовує від гріха, диявола й пекла, або що дає вічне життя, Біблія не говорить нічого.

Святе Письмо учить:

1. Що хрищення є наказом Господа Ісуса Христа і тому кожна людина, коли повірує, має обов'язок христися... (Обов'язок та привілей, благословіння).

2. Що хрищення є символом похорону й воскресіння з мертвих Ісуса Христа і самого віруючого: Рим. 6: 3 — 5.

3. Що хрищення є образом відродження з Духа Святого і обмиття гріхів кров'ю Христа.

4. Що хрищення є прилюдним признанням, яке віруючий складає як борг, що належиться Богові.

5. Що хрищення є уповноваженням для тієї особи, що його приймає, вступити до спільности з віруючими і брати участь в Господній Вечері.

Отже хрищення має таке значення: ціль, щоби правдиво відроджена людина визнати перед цілим світом, шлюб прийняття його вмирає до нового життя з Богом цього акт хрищення оскільки переходить таким світу до видимої Христової Вечері. Ефес. 4: 23; Рим. 6: 5;

(Далі)

Найкращим подарунком на Різдво є духовна література,

а тому виписуйте її з книгарні

„Післанця Правди“

Біблія укр. велика	5 зл.
Біблія укр. мала	3 „ 50 гр.
Біблія укр. в м'якій оправі	5 „ —
Новий завіт укр.	1 „ —
Псалми Давида укр.	— 20 „
Біблія польська середн. форм.	3 „ —
Новий зав. польський	— 80 „
Вірші на стіну в укр. мові (Мат. 11:28, Йоан. 1:29, Діян. 16:31, Відк. 2:10, сус Нав. 24:15, Дан. 6:16) по	30 гр.
Вірш в польськ. мові Dziesięć Ar. 16:31,	30 „
Відступники (оповідання)	2 зл. 50 „
Серце людини (з малюнками)	50 „
Короткий Біблійний покажчик	50 „
Христ. співаник з нотами	5 зл.
„Рідне Писання“	1 зл.

До замовлень проситься додавати кошта пересилки. Замовлень набір не погоджується.

Всі замовлення просимо спрямовувати на адресу: **М. Hływa, Rawa Ruska ul. Słowackiego 95.**

із праці.

Вільки Мазовецькі. (Галичина). 27 вереня відбулось хрищення й у нас. Напередодні й у неділю прибули до нас гості з Рави Руської й з околичних зборів. У той час, як відбувалось зібрання в новому, тоді ще недокінченому, молитовному домі, на старому місці в хаті бр. М. Коростіля відбувався іспит. По зібранні та підчлкові пішли до річки Рати, де зібралось багато віруючих і католиків, не вважаючи на те,

що падав дощ. Над річкою промовляли брати М. Коростіль, Л. Жабко-Потапович та В. Перетятко. Останній брат вступив потім до води й охристив чотирьох сестер, що перед Господом і всіма людьми визнали Христа своїм особистим Спасем. Хор із Гійча під проводом бр. Дикого допомагав у святому ділі. Після хрищення відбулась Вечеря Господня. Благословіння Боже так з'єднало нас у цей день, що тяжко було розлучатись. *В. Хрущ.*

На різдвяні свята улаштуйте в своїм зборі „День Післанця Правди“,

і зберіть на фонд „Післанця Правди“ пожертву й надішліть до Адміністрації „Післ. Правди“

„Рідна мова“ для самоуків!

З першого числа 1934 р. місячник „Рідна мова“ запроваджує новий відділ

„РІДНА МОВА ДЛЯ САМОУКІВ“

де буде друкувати цілий курс початкової граматики української літературної мови. Видає Проф. Др. **Іван Огієнко**. Передплата: 6 зл. річно, 3 зл. піврічно, 1'60 чвертьрічно, за границею 2 доларя.

Хто виписує 10 примірників на одну адресу, то му дається 20% знижки.

Адреса: Warszawa, ul. Stalowa 25 m. 10.
Конто чекове П. К. О. Nr. 27110.

В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

М. Лютий.

Конто Р.К.О. 62.709

З Народньої друкарні в Раві Руській.

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ І СНАНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 1.

Січень

1934

ПОКЛИК.

*В глухих місцях, в густих лісах,
Куди нема дороги,
Багато є самотних душ,
Що вірують у Бога.
В той час, як ви в неділю всі
Радієте по зборах,
Вони, відтяті від усіх,
Сумують у ту пору.
Коли ви хочете і їм
Подати поміч, фуку,
Пошліть до них ви „Післанця”
І його святую науку.
І він прийде й потішить їх,
Навчить, подасть їм сили;
І пам'ятимуть вони,
Що ви для них зробили.*

Т. С.

„День Післанця Правди“.

На заклик „Післанця Правди“, що його вміщувалося в попередніх числах (головним чином, у ч. 10 за мин. рік) — прийти на допомогу нашому журналові, почали відгукуватися вже деякі збори. Вони належним чином зважили цю пекучу справу, зрозуміли значення „Післанця Правди“, що єдиний на весь світ в українській мові обслуговує наше братство. Вони зрозуміли, що коли деякі журнали в чужих мовах мають можливість розсилати десятки тисяч примірників своїх видань безкоштовно, то вони це роблять тільки тому, що існують правдиві християни, що жертвують на це свої засоби. „Післанець Правди“ минулого року видавався майже виключно на ті засоби, що збирав із передплатників. У зв'язку з зниженням курсу доляра ці засоби значно зменшились, бо передплата для закордоння залишилась та сама (1 доляр). Аби не дати загинути нашому єдиному журналові, ми примушені були звернутися до віруючих у всіх країнах із проханням допомогти „Післанцеві Правди“. Першими відгукнулись деякі збори Галичини. Нижче ми подаємо виказ жертводавців. Цих жертв покищо дуже мало, але ми віримо, що незабаром вікликнуться ще й інші. Маємо відомості, що на різдвяні свята по ст. ст. як у Раві, так і в інших зборах Польщі, а також і закордоння мають бути улаштовані спеціальні богослуження, присвячені „Дню Післанця Правди“. Скористайте з першої нагоди у вашому зборі й улаштуйте „День П. П.“. У числі 10 за мин. рік знайдете докладні відомості щодо цього. Нехай кожен збір у Польщі, а також у Європі, а особливо за океаном бодай раз на рік улаштує такий „День П. П.“ і зібрану в той день складку, бодай саму найменшу, надішле до Адміністрації журналу або (в Польщі) внесе на П. К. О. № 62.709.

Нехай Господь допоможе нам усім виконати наказ Його — „Один одного тягарі носить, і так сповняйте закон Христів“ (Галат. 6:2).

Редакція й Адміністрація „П. П.“

На фонд „Післанця Правди“ склали збори:

Львів — 25 зл., Камінка-Мілява — 16 зл., Середниця — 9 зл. 40 сот., Станькова — 7 зл. 50 сот., Квасенина — 5 зл. 82 сот., Мих. Гелета — 1 зл. Разом — 64 зл. 72 сот. Нехай сам Господь винагородить жертводавців!

Хто слідуючий ?

Водночас із цим числом сталим передплатникам, а також усім тим, що до 1 січня ц. р. надіслали передплату за 1934 рік, надсилається

стінні календарі „Післанця Правди“.

Збори й особи, що бажали би мати такі самі календарі, можуть набути їх в Адміністрації „П. П.“ по ціні 15 грош. за **один**. Належність можна надсилати поштовими значками. Скільки значків по 15 грош. надішлете, стільки стінних календарів одержите.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 1

Січень 1934 року

Рік 8

ВЕЛИКІ РЕЧІ.

(Луки 1 : 49 — 58).

Завмирає старий рік. Дні стають чимраз коротші. Сіра мряка спадає на землю. Краплі дощу замерзають. Здається, що серце стискується. Журба кріпшає. Слабкість і старість починають більше дошкулювати. Смуток відновлюється у зраненому серці. Зо старих ран тече свіжа кров. Упалий на душі стає ще більш пригніченим. Тільки сильний не дає себе вгнути. Багачі, дуки рядять собі, як можуть : забавляються у витвореній багатством веселості. Бідак стрясає з кожушини сніг і, святкуючи перемогу, йде бадьоро далі наміченою дорогою.

Зажуреному, самотньому, пригнобленому серцю присвічує серед цього сумерку небесне світло. Серед сірих днів завмираючого року продирається світло Різдва Христового. Іде сяйво з вертепу віфлеємського. Лунає з цього куточка, де Діва-мати Сина повила. З ясел, від дитяти Ісуса . . .

Воно краще, величавіше від тієї штучної веселости, де людство від життєвого смерку ховається.

Воно просвічує найбільшу темряву і спрямовує людські душі перед обличчя самого Бога.

Хто вияснить значення того факту, що Ісус Христос зійшов до нас у тілі людським ?

У цій речі лежить невичерпане джерело потіхи з Сіону для всіх сумних.

У цім лежить також певність спасіння для тих, що сталися великими, хоч у цьому світі були найменшими.

Коли Дух Святий злинув був над Марією й Божа сила її покрила, щоб Божий Син міг народитися від неї, співає вона, Духом Святим проваджена, про могутнє діло Боже, що сталось у Віфлеємі і що на нім вже протягом двох тисяч літ церква Господня спочиває.

Незначне, бідне, безсиле лежало в яслах Хлоп'ятко сповите.

Могутні серед дітей чоловічих сиділи тоді, сяючи на своїх престолах. Ці зарозумілі люди вперто держалися забаганок своїх сердець ; вони чинили те, що самі хотіли. Дуки володіли світом і так ним правили, щоб їм було ліпше.

Август, римський кесар, прикріпив був до свого престолу цілий світ, а з ним і нарід ізраїльський. Богом вибраний нарід лежав у стіп володаря римського.

Ірод з роду Езава надав страху Єрусалимові. Після обітниці, мав Палестиною володіти віковічно дім Давида, одначе він вже скінчився.

У Віфлеємі було місце для тих, що великі маєтки мали; для тих, що вміли своїм виглядом і впливом підбити людські серця. Але для смирного, тихого теслі, для безсильної, вагітної жінки там у заїздах місця не було. Тільки стайня й ясла стояли до розпорядження Йосипа й Марії. Одначе, коли народився Ісус, то вже й те прибіжище опустити мусіли й утікати треба було їм аж до Єгипту.

Все ж таки прихід Христа тілом на землю підніс упавших, зміцнив нещасних, а понизив зарозумілих, ослабив міцних.

Христос зайняв найнижче місце серед усього людства й серед понижаючих обставин почав Своє діло. Діло Посередника і Спасителя. Опісля ще більш понижувався. Аж до свого розп'яття. Він був середній серед трьох на хресті. Серед трьох найбільш зневажений. Вийнятий з усього права. Клич Його душі був: „полишений Богом“. Він був у найбільшій знуцанні. Він був, як той розбійник, предметом людського глузування, знуцання сатани і гніву Божого.

Одначе цією дорогою повстало могутне діло Боже. Своім мученичим хрестом роздягнув Христос володарів земних і всіх могутніх. Голих і бідних підніс Він, одержавши над усім перемогу.

Він воскрес із мертвих, вознісся на небо; Він сидить тепер по правиці Бога, всемогутнього Отця. І звідти прийде судити живих і мертвих. А де тепер усі людські всевладні? Де володарі Віфлеєму? Де є священики, фарисеї, жидівська рада? Де є могутня слава Єрусалиму? Де Ірод? Де держава Августа?

Христос зібрав Своїх з цілої землі в одну Свою громаду й велів їм христити

в Своє ім'я. — Де ж та могутність, що світ приписує її своїм володарям?

Він святкує перемогу на престолі свого Отця, а де ж є вінець побіди зарозумілих, володарів, держав? Земля змішала їхній порох, їхні шати міль пожерла, їхнє срібло, золото перейшло в ніщо. Тільки руїни нагадують їхнє ім'я, якщо тільки воно враз із ними ще не загинуло.

Зарозумілі греки, римляни, жиди занепали — варвари видвинулися. Деспоти полягли, і згинули їхні заслуги. Одначе ради Ісуса Христа, з поневоленних, хліборобів і невільників повстав знову нарід. Церква страждучих завжди святкує перемогу. Чим більше гніту, тим більше благословіння.

Великі речі Господь скоїв при народженні Христовім.

Він приизив тих, хто шукає царства свого поза Христом; хто не кладе враз з мудрецами свого ладану, мира й золота до стіп Ісусових; хто вагається Його славити, Йому поклонятись.

Він принизив тих, що тільки в постановах своїх бачать вихід; що, засівши на престолах земних, противляться Отцеві небесному.

Їх усіх хоче Бог ласці Своїй упокорити, щоб вони могли Його Синові гідно поклонитися; щоб обійняли Ягня жертвове.

На непокаяних же надійде колись подвійне пониження. Їхнє ім'я враз з ними загине. Їхня могутність у посміховище обернеться. І розбиватиме Він їх, як ті невдалі горшки Своєю залізною булавою.

Великі речі Господь скоїв при народженні Христовім для спасіння пониженого народу, що на Нього вповає.

Усі бідні, понижені, придушені, коли не шукають власних думок у своїх знеслих серцях, не чигають на власність багачів, не шукають собі престолів, але ві-

рять в Ісуса Христа, вони будуть вислухані. Вислухані й потішені.

Господь наділить їх багатством. Їхні ймення передаватимуть із роду в рід. Вони осягнуть землю. Вони ввійдуть у Царство Боже.

Великі речі стануться.

Зрозумійте це, всі віруючі; ті, що не можуть знайти місця для себе й своїх душ — як Марія й Йосип у Віфлеємі; ті, що прибиті могутніми, вигнані заздрісними, як Той, кого до Єрусалиму не закликано, а вигнано до Єгипту; ті, що їх сатана му-

чить, світ пригноблює — усі вони будуть визволені.

Емануїл — наша надія і спасіння.

Ісус Христос був учора, є нині, буде на віки вічні.

Він прийшов великі речі сповнити.

Молімося, як Марія. Вона хоч не знає, як це все станеться, але каже: „нехай станеться мені по слову Твоєму“.

Співаймо при завмиранні старого року хвальну пісню: „Величає душа моя Господа і зрадувався дух мій у Бозі Спасі моїм“.

Б. Т.
(Голяндія)

ЛИСТ БР. ПРОФ. І. В. НЕПРАША до членів X. з'їзду БАПТИСТІВ у ПОЛЬЩІ.

Друкується згідно одностайної ухвали з'їзду.

Мир вам, дорогі брати та сестри!

Хоч далеко від вас тілом, та духом ніби перебуваю з вами в ці радісні дні брагнього єднання, коли ви зібрались разом, аби зміцнитись у Господі й обміркувати, як краще робити діло Боже. Думками беру участь у ваших нарадах і благаю Господа, аби Він дав вам усім зрозуміння Його Духа Св., нехай би всякий був готовий служити іншим. У цьому краще всього висловлюється християнське життя.

Мимоволі пригадую місяці, перебуті серед вас. Усяке діло Боже є дороге, але те, для котрого Господь дозволив віддати частину свого життя, ще дорожче. Це я відчуваю щодо діла Божого в Польщі. Так бажалось би, аби воно посувалось наперед із більшим благословінням та вихваляло Спаса, що за нас віддав усе, навіть життя Своє. Знаю, що й ви бажаете того самого.

Є умови, що їх необхідно заховати, аби справа Божа посувалась уперед. Дозвольте мені нагадати про деякі з них. Коли прикладете ці правила до тілесного життя, то вони стануть значно зрозуміліші.

1. Борони Боже церкви в Польщі, аби вони не вганялись за кількістю та й

не почали приймати невідроджених. Це все рівно, як колючку до живого тіла загнати — все тіло страждає. Один невідроджений член зруйнує вплив десяти або й більше духовних членів.

2. Усім членам церкви треба якнайбільше годувати душу своєю словом Божим. Більшість віруючих давно занастила би своє тілесне життя, якби їхнє тіло годували так, як вони годують душу свою. Аджеж в обох випадках закон той самий. Тіло не годують тільки щонеділі, так і душу треба годувати й у звичайні дні. Слово Боже — найкраща пожива. Слід би було запровадити порядок, аби всякий віруючий щодня читав слово Боже. У віруючих родинах уся сім'я повинна це чинити спільно. Тоді буде менше хворих по зборах, а буде більше духовно міцних та працюючих для Господа, бож „від переповні серця вуста промовляють“. Це правило є особливо важливим для проповідників, але воно торкається й усіх віруючих. Дай Боже, аби це правило ви прийняли не від мене, бож воно Духом Св. указано в слові Божому. На курсах давалося вказівки, як досліджувати Писання; це має особливо велике значення для проповідуючих братів, Маю надію, що ви не забули цього.

3. Особливо треба годувати тих, що тільки що увірували. Для цього потрібна допомога інших. А що було би, якби немовлятко годували тільки щонеділі? Або згнуло би зовсім, або виросло би хворим, слабеньким калікою, а не міцним чоловіком. Аби цього не було в церкві, добре було би запровадити читання Писання з новонародженими й провадити його місяців зо три, а то й більше. Збиратися не в зібранні, а в приватних домах — тільки старший брат укупі з новонародженими; так треба перебувати за читанням (але не проповіддю) вечорів два або три щотижня — це значило би дуже багато для всього духовного життя навернених.

4. У зв'язку з цим хотілось би мені ще раз звернути увагу на вивчення слова Божого напам'ять. Я писав про це в журналах, але не всі їх читають, а тому прошу всіх, що зібрались на з'їзд, самім звернутись до діла і спонукати до цього інших, щоб вернетесь у свої громади. 650 людей записалось виучувати це тоді, як я відвідував вас, і ще є час виконати свою обіцянку. Звичайно, будуть деякі, що взяли за плуга й озирнулись назад, але на їхній приклад не треба звертати уваги. Візьміться одностайно до справи, легше буде. Благословіння буде велике.

У Чехословаччині вивчило більш 300 чоловіка, хоч віруючих там менш, як у Польщі; вони тепер дякують Господа. Я так похвалявся тут віруючими ваших церков, що вони люблять слово Боже, що одна сестра вирішила пожертвувати засоби на біблію, аби дати біблію кожному, що навчиться напам'ять 6 біблійних аркушків. Збагатити душу словом Божим — це велике надбання. Спонукайте інших до цього, потім і вони подякують вам, хоч навчання може здатися тяжким. Добре було би, аби заходились біля цього гуртки молоді та притягнули до цього всіх інших членів. Перевірку доручено бр. Перетяткові. Для мене буде велика радість, якщо довідаюсь, що не 650, а двічі по 650 вивчили аркушків. Щастя Боже!..

5. Бажалось би сказати декілька слів щодо церкви. Дай Боже, аби кожен віруючий зрозумів, що це — милість Божя, що ми можемо бути членами церкви

Христової. Церква — тіло Христове. Він любить її й віддав Себе за неї. Отже, є гріхом легковажне поводження з нею. У церкві потрібний порядок, пошана й любов одного до одного, підтримка один одного в духовнім житті; тоді діло Боже рухається вперед, бо сторонні бачать добрий лад у домі Божому. Нехай допоможе Господь усім братам і сестрам у Польщі й усюди напам'ятати це й пориватись до цього. Господь близько, може Його з'явлення ближче, як ми гадаємо. Дай Боже, аби ми всі були готові.

Наприкінці хотів згадати про свої обіцянки. Деяким братам і зборам я перед від'їздом обіцяв надіслати різну літературу. Одинокі перешкода — це відомості з Польщі, що на літературу почали накладати мито. В останні часи бачу з листів, що знову перепускають без мита, отже здолю надіслати те, що обіцяв, якщо буде матеріальна змога.

Нехай збереже вас усіх Господь — це не тільки мое бажання, але й моя молитва, майже щоденна! Життя тільки тоді має вартість, коли воно пережить для хвали Спаси. Хвала Господеві, що Він чує молитви й дає повню Духа Свого тим, хто цілковито кориться Йому та Його слову. Нехай благословить Він вас усіх і на цьому з'їзді. Надсилаю вам моє сердешне привітання і прошу передати це привітання й по зборах, куди роз'їдетесь по з'їзді.

З найкращими побажаннями у Христі

І. Непраш.

„З новим роком вітаємо всіх співробітників, передплатників та читачів „Післанця Правди“ та всіх дітей Божих у краю та за кордоном. Бажаємо всім благословіння у праці Господній і просимо молитвами підтримати ваш журнал.

Редакція й Адміністрація
„Післанця Правди“.

Правдива постанова церк. дисципліни

Реферат, виголошений В. І. Гутше на X з'їзді Союзу Зборів Слов'ян. Баптистів у Зельві 31 травня 1933 р.

(Друкується, як дискусійна стаття).

Кожна євангельська течія, що поривається до здійснення першоапостольських ідеалів, не може байдуже переходити біля питання про християнську дисципліну. Церква, що, згідно слів ап. Павла, є тілом **Христовим** (Ефес. 1:22, 23), а за ап. Йоаном Богословом — дружиною **Агнца** (Відкр. 19:7-9), безумовно відповідає за свій стан, через який висловлюється її відношення до Голови — Христа. А тому й ми, як об'єднання зборів віруючих або як церква, що будується виключно на духовних підвалинах, обов'язані звернути якнайповажнішу увагу на розповсюдження серед наших верств належних поглядів щодо цього питання. Від розв'язання його залежить уся наша майбутність, наші дальші здобутки. За нами нема фізичної чи матеріальної сили, що запечечує успіх людських організацій. Окрім правди Христової, незнівченого слова Божого та чулого серця, ми нічого до людей не принесемо, а тому від збереження цих умов і залежатиме наше даліше посунання. Я маю сміливість твердити: які будуть наші церкви, такими будуть і наслідки нашої проповіді. Люди залюбки віруватимуть нашому благовістествуванню тільки тоді, коли воно виявить свою силу в самих віруючих. Та й Господь, що „полюбив церкву, і Себе видав за неї, щоб поставити її перед Собою славною церквою, що не має каменю, або пороку, або чого такого, а щоб була свята й непорочна (Ефес. 5:25,27), тільки тоді благословлятиме її діяльність на землі, коли вона буде слухняною зброєю Його волі. Звідци виникає, що правдива постанова церковної дисципліни

це — боротьба за чистість церкви, за святе життя віруючих, що складають цю церкву.

У деяких катакомбах, що правили колись за сховище для християн, збереглись символічні малюнки, що представляють церкву, як корабель, що через море поривається до своєї мети — берега. Ця картина якнайкраще малює, з одного боку, призначення церкви, а, з другого — ту небезпеку, що чигає на неї в путі: противний вітер може здерти вітрило, зломити щогли й навіть перекинути корабля; корабель може наскочити на мілізну, на підводну скелю; скрипа поміж окремими частинами корпусу може зрушитися й у наслідку — теча... У всіх цих випадках нещастя, що впало на одне місце, загрожує всьому кораблеві. Так само й церква, що простує до вічних берегів, пливе посеред моря і хвилювань, що намагаються її шохвилини притягти до загибуні, до занурення в світську первотину; потрібна постійна увага й попередження: „Тверезіться, пильнуйте“. „Пильнуйте й моліться“. Глибокої ваги набувають слова, що корабель повинен бути в морі, але горе морякам, якщо море буває в кораблі. Не підлягає сумніву, що ми потребуємо самого пильного вивчення штуки духовного мореплавства, а цього ми можемо навчитися тільки з підручника Божеської мудрости — із слова Божого, що проливає світло на всі небезпеки й обов'язки наші. Розглянемо заторкнуте питання з двох боків: якою церковна дисципліна не повинна бути й якою вона бути повинна,

1. Неминуча смерть загрожує церкві, якщо вона поволі, але напевне занурюється в світ. А це занурювання в світ небезпечно через те, що воно надходить поступово, втягаючи до своїх сонних обіймів і пастирів і членів, і нема нікого такого, хто заткнув би дірку, що через неї впливає ця сплячка. У таких випадках лихо просякає в церкву цілком непомітно: старші брати спокійні, і тільки досвідчене духовне око при пильному спостереженні зауважає небезпеку, що наближується. В інших випадках рантова буря розбиває корабля, і гріховна зараза, як буревій, зненацька захоплює многих. І як наслідок, і в тім, і в іншому випадкові виявляється значний спад духовного рівня церкви, що висловлюється в байдужій недіяльності пастирів і недбалстві з боку членів. Вільно дозволяється спокуса й навіть гріх, що захоплює у водокрут немічні душі. Ми всі знаємо, що є церкви, що знайшли навіть „євангельське“ виправдання своєї байдужості щодо зла, навчаючи, що — за словами Христовими — належить залишити рости разом і кукіль і пшеницю. При цьому припускають жорстоку помилку, забуваючи, що ці слова сказав Христос не про церкву, а, взагалі, про світ, про суд над яким згадує дане місце (Матв. 13:36-42). У дійсності — таке перекинуте толкування приповідки про кукіль та пшеницю — одинокий вихід для церкви, що перевернулась у світ. Якщо нема вже сили видалити з-посеред себе лихих, то ми вже маємо справу не з кораблем, а з недобитками його, не з церквою, а з світом. Крутийське толкування при таких умовах — з людської точки погляду логічне. Але для нас обов'язкові слова: „Тепер же я писав вам, щоб не мішались, коли хто, звавшись братом, буде або мерелюбник, або зажерливий, або ідолослужитель, або

злоріка, або п'яниця, або хижак; з таким і не їсти. Чого бо мені й тих судити, що осторонь (вас)? Хіба не тих, що всередині, ви судите? Тих же, що осторонь, Бог судить. То й вилучте лукавого з-між себе” (1 Кор. 5:11-13). „Благаю ж вас, браття, остерігайтесь тих, що роблять незгоду та поблазні проти науки, котрої ви навчились, і вхиляйтесь від них. Бо такі Господеві нашому Ісусу Христові не служать, а своєму череву, і ласкавими словами та благословінням обманюють серця нелукавих“ (Рим. 16:17,18). Вражаючий приклад Божого втручання на користь чистоти церкви бачимо в трагічній долі Ананії й Сафіри (Діян. 5:1-11), що збережали Духові Святому. І це все, разом узятє, нехай допоможе встановити факт, що церква і світ — поняття несумісні (несполучні), це підвалини, ворожі одна одній, як світло й темрява. Поміж тим і другим повннен існувати певний кордон. Хто цей кордон стратить, той уже в світі. Звідци виникає необхідність слідкувати за станом кожного окремого члена. Тут звичайно й починається небезпека. Лихо виникає спочатку в нешкідливій формі. Хто не знає про те, що на кораблі від часу до часу відбувається похорон. Померлого під час плавання — зашивають у мішок, до ніг його прив'язують тягар і по дощці спускають труп до моря. Задля попередження зарази (пошести) доводиться таким чином ховати мертвих, і те саме повинна робити й церква, якщо їй не байдужою є доля доручених їй душ. Переховування „небіжчика“ всією церквою або окремими членами обов'язково приведе до згубних наслідків, а між тим — як часто воно практикується! За якимись часто „своїми“ міркуваннями, іноді родинного, іноді матеріального характеру члени „бальзамують“ такого трупа й вовтузяться з ним аж доти, що він стає „пахощами

смерти на смерть” для багатьох. Гріх тих, що переховують трупа, великий перед Господом, бо вони стають подібними до Ахана, що взяв із закладеного. Не дивно після цього, що церкви з „небіжчиками” терплять поразку, як ізраїльтяни під Гаєм (Іс. Нав. 7). Пам’ятаймо, що „Коли хто зруйнує Божій храм, зруйнує його Бог: бо храм Божий свят; котрий є ви“ (1 Кор. 3:17).

(Далі буде).

В. Гутис.

БЛАГАННЯ.

*„Почуй голос благання мого,
як на поміч Тебе кличу,
коли здіймаю руки мої
до храму святості Твоєї”
Пс. 28: 2.*

*О, Боже мій, Боже! до Тебе приходжу
Сховитись під Твій віковичний покрив,
Бо тут на цім світі добра не знаходжу
І знаю, що тільки у Тебе любов.*

*О, Боже мій, Боже! зміцни мої сили,
Бо серце в тривозі, спокою нема...
І сили ворожжі тягар наложили
На душу, де нині холодна зима.*

*О, Боже мій, Боже! Ти сам подивися:
Спокуси вже змучили душу мою;
Я прошу, Спасителю, змилосердися
І подай мені ласку і поміч Свою.*

*Подай мені швидче Твою святу руку
І дух мій знеможений Духом Святим
Зміцни та скріпи... і гірку мою муку
Здійми з мене словом чудовим Своім.*

*В Твоім заповіті ходити я буду,
В руках Твоїх буде життя все моє;
Твої любові повік не забуду,
І славити буду ім'я я Твоє.*

*В. Колодій.
(Америка)*

Єдиний мотуз рятунку.

Дочасне життя непокаяного грішника є подібне до потонаючого човна на розбурханім морі. Хвили гріха й спокуси б'ють на нього з усіх сторін. „Нема миру безбожним говорить Бог мій“ (Ісаї 57: 21). Він не знає, до якого приб'ється берега, і тому жие у безустаннім побоюванні за свою майбутність. Душевний стан такої людини відзначається тривогою й неспокою. І це є великим нещастям усіх невірних, але думаючих людей.

Приводом цього нещастя є гріх. Та людина, що грішить, відчуває інтуїтивно, що прийде колись на суд Божий і одержить тоді справедливу заплату. На такій дорозі стоїть кожна людина, бо всі згрішили й лишені слави Божої. — каже св. Письмо (Римл. 3: 23).

Який вихід із цього жахливого положення? Апостол Павло каже: „Держись вічного життя“ (1 Тим. 1: 12). Інші переклади подають: „ухопись вічного життя“ (перекл. польський). Бо вічне життя — це єдиний мотуз рятунку, який закидає Бог до всіх погибаючих грішників. Вічне життя є в Христі Ісусі, Господі нашім. Він умер за нас на хресті, щоб ми могли жити через Нього вічно. Цей єдиний мотуз рятунку закидає до всіх погибаючих грішників сам Бог у Христі Ісусі. Його можна вхопитись і держатися до кінця тільки вірою в слово Боже. Ісус говорить: „Покайтесь і віруйте в Євангелію. — Хто віруватиме та охреститься, спасеться; а хто не віруватиме, осудиться“ (Мар. 1: 15; 16: 16). „Поправді, поправді говорю вам: Що хто слухає слово Мое й вірує Пославшому Мене, має життя вічне, і на суд не прийде, а перейде від смерти в життя“ (Йоан. 5: 24).

Дорогий читачу! може і Твоє життя є немов той потопаючий човен на розбурханім і ревучім морі. Якщо так, то **вхопись і Ти** за цей єдиний рятунковий

мотуз і **держись його** до кінця твого земного буття: тоді не загинеш ніколи, а будеш жити вічно...

*Л. Кубрин
(Галичина)*

„ПРОПОВІДЬ НА ГОРІ“.

(Матвія 5 гол.)

Висока скеля. Біля неї
Народу сила: із Юдеї,
З Єрусалиму, з Галилеї
Прийшли старії та малі
Послухать нового Равві.

Ген на горі стоїть Месія.
Він наче вічна та краса,
Вродливий, гарний Син Марії,
Привітливий, як небеса;
По білому, як сніг, хитоні
Розкішні кучері висять;
Промінням правди та любови
Пророчі очі аж горять.
А на чолі Його високім
Печать великого ума,
Неначе сійном тим широким
Лягла там Істина сама.

Скрізь на горі у ніг Месії
Лунає гомін навкруги —
На морі так лунають хвилі
Б'ючись в високі береги;
Дніпро старий отак шумує,
Через пороги плувучи,
Реве та стогне він, хвилює.
У море сльози несучи.
Лунає гомін: „Воля — доля
„Колись світила, як зоря,
„Тепер у нас ярмо неволи
„Й жорстокість Ірода-царя!“

Угору руки звів Месія,
Дав знак, що хоче говорити;
Замовкло все, мов онімало,
Дух притаїло та мовчить.
Всі ждуть: ось — ось спасенне слово
Промовить до людей Равві —
Сподіване, бажане, нове
Те слово правди та любови...
І Він отверз вуста святі,
І з них, мов з джерела вода,
Сріблом лилася та брєніла
Наука праведна й свята:

„Блажен, хто гордощів не має,
„В кому дух пиhi не сидить,
„Хто в скринях золота не дбає,
„Хто на громаду звик робить;
„Хто брата темного навчає,
„Хто просвіщає світлом світ,
„Хто духом бідний тут буває,
„Тому на небі царство вік!“

„Блажен, хто щирими сльозами
„Чужу оплакує біду,
„Втішає брата в дні печалі,
„Розважить тугу з ним, нудьгу.
„Блажен! До нього в дні турботи
„В той час, коли душа болить,
„В годину суму, сліз, скорботи
„Із неба радість загостить.

„Блажен, хто серцем незлобивий,
„Хто приязно живе з людьми,
„Блаженні тихі, несварливі, —
„Ті будуть дідичі землі.

„Блажен, хто Істини святої
„Жадає, прагне, мов їди,
„Мов подорожній в літню спеку
„Бажає зимної води.
„Ситна для нього буде страва,
„Погоже й чистее буття:
„Громадське, вільнее життя.

„Блажен, хто милостив буває,
„І хто немаючим дає,
„Голодних кормить, напуває,
„І вбогим одіж роздає;
„Хто йде провідати в неволі
„Яремних в'язників в тюрмі,
„Хто вдовам, сиротам в недолі
„Й безпомічним на чужині
„У поміч стане, братом буде!
„Такого двір біда мине,
„Господь такого не забуде,
„Гріхів його не пом'яне.

„Блажен, хто заздрости не знає,
„Та серцем чистим без біди
„Усіх кохає, і плекає
„Завіт святий: не осуди!
„Хто не завидує нікому
„І помсти в серці не таїть,
„Хто ворогу не зичить злого,
„На небі Бога той узрити!..

„Блажен, хто сіє у народі
„Найкраще зерно на землі:
„Любови, і братерства, й згоди
„В громаді, в хаті, і в сім'ї.
„Усі, що щедрою рукою
„Плекають згоду між людьми,
„Ті в царстві Господа назвуться
„Його коханими дітьми.

Блажен, хто правду взовіщав,
 „Кого за правду кат гнобить,
 „І геть далеко виганяє, —
 „Той в царстві Бога буде жить.

„Блажен, хто за Мою науку,
 „За чисті, праведні слова
 „Терпітиме й наругу й муки
 „І кров за Бога пролива.
 „Блаженні ви, коли вас гонять,
 „І брешуть, і клянуть кати:
 „Нехай мордують, нехай дзвонять
 „Слова людської марноти!
 „А ви на брехні не вважайте,
 „І вірте — все це перейде:
 „Радійте, тіштесть та вповійте,
 „Бо нагорода вас вже жде!..”

О. Кониський.

НОВИЙ РІК.

*Ось і рік новий прийшов,
 Як колись — з'явився знов;
 І все те, що тут було,
 Немов з вітром загуло.*

*Той, хто щиро працював
 І до Спасу всіх скликав,
 Той щасливо буде жить,
 Його Бог благословить.*

*А хто сном смертельним спав,
 Для Христа не працював,
 Той, як дерево пусте,
 Що без овочів росте.*

*Тож прокинься хоч на цей рік
 І не спи, як спав торік;
 Стань, оглянься навкруги —
 Всюди Божі вороги.*

*Тож спіши до праці ти,
 Всіх рятує від марноти,
 Всім неси чудовий лік
 На новий майбутній рік.*

*А. Цатюк.
 (Волинь).*

Чого нас навчає Біблія про Бога?

(Продовження. Дивись ч. 11-33 р.)

ЛЕКЦІЯ 1.

Що є Бог?

III. Бог є любов.

Коли Дух є животворчим і оживлюючим (1 Кор. 15:45), то любов є силою огріваючою й ущасливною (Лук. 24:32. Рим. 5:5) для кожного віруючого (1 Йоан. 4:16-17). Любов з'являється у приемнім і радісним зрушенні серця. Любов завсіди хилиться в сторону любого її предмету, віддається йому, щоб його ущасливити, як мати ущасливило дитину. Правда любов то не теорія, то не солодкі слова, — але то жертва. Дивись: Бог полюбив так світ, що дав за нього Любого Єдинородного Сина Свого (Йоан. 3:16). Син Божий полюбив грішників, за котрих на жертвнику хреста Душу Свою поклав (Йоан. 10:12). Такої жертви Бог і від нас вимагає (Йоан. 15:13), від мене й від тебе. Одним словом, любов є пориванням Всемогутнього до того, що йому є подібним. Це й пояснює, чому Святий Бог через Сина Свого принижується до бідного упавшого грішника: бо драхма, хоч порохом присипана, все зостається драммою (Лук. 15:8-10). Засипаний скарб у ріллі залишається скарбом; князь, узятий у неволю, остається князем, а блудний син залишається сином (Лук. 15:11-24). Так для всіх упавших грішників Бог залишається Отцем, тому що вони від Нього. Тому й ти, дорогий читачу, не знайдеш спокою душі своїй ніде й ні в кому, тільки через Христа у Бозі (Матв. 11:28-30; Рим. 5:1).

VI. Бог є вогнем.

Як огонь природний заключає в собі світло й жар, духоту та грозу, — так і Бог — Він є не тільки Духом оживлюючим, світлом просвічуючим і любов'ю ущасливною, але Він є й огнем пожираючим (Жид. 12:29). Тому, мій любий, не жартуй з огнем і стережися, щоб не було у тобі, ані в ділах твоїх перед Господом „дерева, сіна, очерету” (1 Кор. 3:12-15), бо згоріш разом з ділами своїми. Пам'ятай, що Бог, наскільки Він лю-

бов, настільки Він справедливий; як добра, яке ти робиш, Він не забуде, так і всякого злого Він не перепустить тобі, бо „Він, що Свого Сина не пощадив“ (Рим. 8:32) не матиме потурання й для тебе.

А що означає „Бог?“ Слово Бог є взяте від слова багатий, або як апостол каже — „пребагатий“ (читай 1 Пара-

лп. 29:12; Рим. 2:4; 9:23; 11:33; Еф. 2:4; Фил. 4:19). Так само як німецьке слово „Gott“ є взяте від слова „gut“ — добрий, чи „благий“, що Ісус Христос Сам потверджує, коли каже: „Ніхто не благий, тільки один, Бог“ (Лук. 18:19).

(Далі буде).

І. Петраш.
(Аргентина)

НАРАДА.

(Розмова трьох братів).

(Пісня „Життя одне — чому нема в вас діла“).

I.

1. Брати! колекта ось квартальна
В цім році перша надійшла. —
Це датка членська добровільна;
І просьба, бачите, прийшла...
Тепер нам треба щось там дати
На діло Боже та святе...
Ну й як це все нам подолати?
І час лихий, і це, і те...
2. Брати мої, я думки теї;
Тепер на це недобрий час!
Зима пройшла, весна надходить;
Зима забрала весь запас.
І збіжжя треба нам купити,
Не може ж нам лишитись так...
Як прийде літо, тоді легше
Дамо, що слід, тепер—ніяк.
1. Це правда, брате, добра думка:
Відложим, діло не спішить.
Весна — це ж гірше переднівка,
А в літі значно легше жить.
Тоді не треба ні одежі,
Ні дров, ні світла, як в зимі;
На гріш є ліпші сподівання, —
Отож, тоді дамо самі.
3. Брати, боюся, чи цевдасться,
Чи зробиться воно, як слід:
Ось перша складка затяглася,
А потім прийде більше бід.
1. Коли б аж так прийшлося круто,
То, брате, знай — жнива прийдуть!
І все, що будемо ми винні,
Жнива покриють, віддадуть.
2. Це певна річ, само собою,
Цю справу треба так рішити:

Я, брате, годжуся з тобою, —
Тепер колекту відложить.

3. Як хочете, брати, рішайте,
Але скажу отверто вам!
Ви діло Боже відкладайте,
Свою ж я частку зараз дам.
Кінчим розмову й розійдімся.
Зберемся вдруге — я тоді
Вам пригадаю, як ви церкві
Не помогли в її біді.

II.

3. Брати, колекту треба дати:
Ось літо вже пройшло давно...
Жнива скінчились, ось і осінь.
Хвалити Бога, скрізь зерно:
В коморі, в хаті і в столі,
Усюди Божа благодать!...
Господь усього дав доволі,
Так треба й Богові щось дати!
1. Який же, брате, ти марудний —
Все тільки дай, та дай, та дай!
Чекай! тут діло є інакше:
Зима іде — не забувай!...
Тепер вже осінь і податок,
І справ чимало інших є...
До цього ж криза, безробіття —
І, взагалі, недостає.
2. Це правда, брате, справ багато
Зима на шию нам кладе...
Нам треба тільки жити свято,
А складка вже якось буде.
Подруге — Бог не хоче грошей:
Бог каже: „Сину, серце дай“
Ми серце дали і спокійно —
Чекатимо на Божий рай.

3. Брати мої, я так боюся
 За вас в духовному житті;
 Коли з нас трьох хтось помилився,
 Колись побачимо в бутті.
 Як тільки серце Богу дали,
 То що ж із віршом цим робить?
 Що Бога треба всім любити?
 І серцем, думкою й душею,
 Життям і силами всіма, —
 Як так не є — то щось є злеє,
 В душі хіба давно зима,
 (Усі замислюються)
2. Це правда, брате, непомітно
 Якийсь тягар окутав нас...
 І в зібрання вже нам не пильно, —
 Перемінилося щось в нас;

1. Ми кілька раз уже рішали:
 Що треба дати і дамо!
 І дні за днями проминали,
 І рік пройшов уже давно.
 Кінця вже другий добігає
 І грошей все бракує нам...
 І Бог нічого з нас не має —
 Чи ти даєш? Я вдвоє дам!
2. І я не лишусь, а з любові
 Все дамо... Не хочу, щоб святе
 Мов злодій крав і жив в гріхові;
 Хай Бог простить мені все те...
 І 2. Тобі ми вдячні, любий брате,
 Що ти сильний і нам поміг
 Гріх в наших душах подолати!
 Бо гріх би нас був переміг!
 13/Х. 1933. Г. Домашовець.

Господь найбільший наш лікар.

„І сказав до нього Ісус: „Я піду та зцілю його“ (Матв. 8:7).

В селі Войткові, пов. Добромилів, де живе громадка віруючих наших братів та сестер, недавно занедужав тяжко один брат, член того збору. Його хвороба була вельми тяжка, так що всі місцеві люди думали, що він помре. До цього брата привезли одну монахиню (черницю), що ніби розуміється на медицині. Вона поставила йому баньки, а коли довідалась, що цей брат не є католиком, а віруючим християнином, то з виразним обуренням повідривала баньки від його тіла й відправилась із незадоволенням додому на друге село. Тоді брати поїхали з цим хворим братом в місто до лікаря. На дорозі здибали другу черницю, начальницю тієї, що була поперед. Ця, як кажуть люди, має дійсно трохи медичного знання й розуміється на хворобах. Коли брати попросили її, щоб дала їм деяку добру раду в справі хворого, то вона, подивившись на нього, сказала не їхати до лікаря, бо, мовляв,

хворий вже конає. А як і вона довідалась, що то баптист, то отверто й рішуче сказала: „баптиста нех умера; его нетша ратоваць, бо он не вежи в Бога“. (Баптист нехай умирає, його не треба рятувати, бо він не вірить у Бога). Брати таки поїхали до лікаря. Та лікар, хоч не можна закинути йому нічого, сказав по-людському, що хворий вже вмирає й тому треба скоро тікати з ним додому, щоб не помер ще в дорозі. Навіть вже й ліків не записав лікар для хворого брата, бо вважав, що він вже не видужає. Брати привезли хворого ще живого додому. Всі віруючі, а навіть декотрі місцеві жиди почали щиро благодіяти Богу про вибавлення з тяжкої недуги нашого брата, якого жона з чотирма маленькими діточками лишались сиротами. На превелику нашу радість, а на смуток наших ворогів, Бог вислухав наші гарячі молитви й зараз же третього дня підкріпив нашого брата в здоров'ї. Тепер брат, вже цілком здоровий, прославляє Господа (Діян. 4:10).

„Він зціляв всі недуги твої“
 (Пс. 103:3).
 Іл. К.

Звіт із 25 конференції

русько-українського Союзу Еван. Християн Баптистів Західньої Канади, що відбулась у Саскатуні від 6 до 9 липня 1933 року.

(Продовження. Див. Ч. 11-33 р.)

Пообіднє засідання бр. Я. Приходько відкрив читанням слова Божого й молитвою. Після того наступив звіт секретаря з річної діяльності: було написано 105 листів у справі Союзу Зах. Канади; був прочитаний протокол із піврічного засідання комітету. Прочитано листа від бр. Білоконя з санаторії, де він знаходиться через свою недугу. Конференція висловила своє співчуття братові й доручила комітетові відвідати брата під час конференції.

Звіт касира. Осталось у касі з минулого року 21 дол. 55. Усього приходу за рік було: 954.12. Розходу було 907.27. Осталось в касі 46.35. На поміч для Європи було приходу 68 дол. 52. Вислано до Європи 64.72. Осталось у касі для Європи 3.80.

Звіт контрольної комісії. Перевірено касу і знайдено все в порядку. Конф. подякувала касирові за присвячення труда для провадження каси. Після короткої дискусії доручено було номінаційному комітетові випрацювати фінансовий плян на слідуєчий рік.

Звіти місійних працівників Зах. Канади. Бр. Єв. Дядюк докладав про поступ Царства Божого у Альберті серед українського населення. Я. Приходько говорив про свою чисто піонерську працю у північній Альберті. Бр. Н. Шельпук говорив про Вінніпег і Оберстон, де Господь чудово благословив його працю. Бр. П. Кіндрат говорив про півн. Манітобу

і пів.-східній Саскачеван. Бр. Я. Я. говорив про пів. Саскачеван. Бр. І Кмета говорив про центральний Саскачеван. Усіх членів приєдналось за цілий рік поперх 60. Усіх активних членів около 628. А. Ворд, настоятель місії, говорив по-англійському про річний бюджет; повинністю поодиноких членів як і церков є виповняти намічену суму для кожної церкви, бо в протинім разі неможливим буде вести діла Божого як слід.

Прийнято бюджет на слідуєчий рік, себто включаючи і 1933 рік: 1150 дол. для місійної каси, а для домашньої місії 350 дол.

Під час празників жнив перший збір для місії. Кожна церква повинна старатись досягти своєї суми, назначеної після своєї сили. Другий збір на день празника жнив для Європи, а для домашньої місії особливий збір в часі Різдва; котрі церкви знайдуть можливим це зробити до Різдва, то це лишається до їхнього вибору. Секретар повинен повідомити всі церкви і групи про той збір за місяць наперед.

Після довшої дискусії про створення особливого фонду для бідних і нужд святих, рішено включити цей фонд у другий збір на празник жнив, і з зібраної суми 25% відділити для загальних нужд Європи, а останок суми, як поміч бідним, де б вони не були.

Рішено доручити майбутньому правлінню випрацювання плянів і системи ро-

боти на слідуючі зимові місяці, куди включається: біблійні курси, музикально-регентські курси і особо-обновляючого характеру зібрання на місцях та євангелізація на нових полях.

Пропущено. Замітка конф. Необхідно, щоб у звіті касира на слідуючій генеральній конф. недобір як і виповнена сума кожної церкви були перечитані.

Вечірнє зібрання відкрив бр. Є. Дядюк читанням слова Божого й молитвою. Репрезентант Британського Заграничного Біблійного Товариства бр. Тейлор говорив про початок товариства і про працю й успіхи на тому полі в поширенні св. Письма між усіма народами в рідній мові кожного. Біблія є надрукована на 932 мовах. Міл'йони копій річно виходять з друку

і через кольпортерів у світ.

Лизард-Лейський хор і місцевий служили того вечора гарним своїм співом. Бр. П. Кіндрат і бр. І. Шакотко служили того вечора словом Божим для великого числа слухачів.

Субота вранці. Відкрив зібрання читанням слова Божого й керував молитовним часом бр. Н. Шельпук. Привітано делегатів та гостей, що прибули шойно з Вайсерой і Норт-Дакоти. Бр. Заболотний і Зеленко передали сердешні привітання від церкви. Перечитано протокол минулого дня. Прийнято з деякими поправками. Др. богослів'я В. Лич з Вінніпегу сказав коротке підбадьоруюче привітальне слово.

(Далі буде).

П. Кіндрат.

СВЯТИЙ ВЕЧІР. РІЗДВЯНЕ ОПОВІДАННЯ ДЛЯ МАЛИХ І ДОРОСЛИХ

Сьомилітній Петрусь сидів перед замерзлим вікном і дивився замислено в білу далечінь. Сніг падав безперестанно від самого ранку. Берлини й пароплави на Дніпрі, лід, будинки на Трухановому острові — усе було покрито глибоким шаром снігу. Швидко надбігали сутінки. У комерчині щораз було холодніше. Петрусь трусонув головою, неначе хотів відогнати настирливі сумні думки і, присунувши до себе аркуш, грубого обгортного паперу, взяв до рук маленький уламок олівця. Але перш, ніж писати, він, ніби щось пригадавши, встав із табуретки й тут же при столі спустився на коліна. Подумав одну хвилиночку, а тоді почав молитись...

„Боженка мій любий, дорогий... дякую Тебе за все... і за любов. Ти знаєш усе... що мама хвора, а тата безбожні комуністи заслали на Соловки... і в нас хліба нема, дров нема. А я ще нездужаю заробити... прошу Тебе, допоможи нам“... Петрусь гаряче хвилину із п'ять молився і, коли піднісся на ноги, почував у душі знайомий радісний спокій, що додавав йому сили й відваги в тяжкій боротьбі за існування. Але що писати?

Петрусь знову був замислився, але потім, послухавши олівця, рішуче та відважно почав через силу писати незграбні друковані літери. Тяжка це була праця, бо Петрусь ходив до школи тільки одну зиму; він аж упів, хоч у хаті було зимно. Та, гаршті, лист було закінчено, і Петрусь із задоволенням перечитав його стиха...

„Боже наш“, так згучало писання хлопчика: „я віруючий Петрусь живу в Києві мені сім років мама хвора тата більшовики заслали в Соловки у нас в Україні великий голод люди мруть як мухи нема хліба нема дров Боже поможи нам ми живемо на Хоревій вулиці в 157 номері Київ Петро Коваленко... Хоч у листі не було ні однієї коми й жодної крапки, Петрусь був задоволений із свого листа.

Узявши другий кавалок паперу, він зробив коверту, вклав туди листа, пожував у вустах кавальчик чорного хліба і зробленим таким чином китом заклеїв коверту. Потім дістав старого батьківського листа, відклеїв від нього старий поштовий значок і приклеїв до свого листа. Потім, подумавши трохи, написав таку

адресу: „Богові на небо“, і з полегшінням зідхнув. Саме тяжке було зроблено.

Підійшов до матері: міцно спала, але дихала не так страшно, як учора. Петрусь сів коло печі й почав колоти тріски: треба було зварити матері окропу. Запаливши в печі, подивився з журбою на жменьку крупи та на дві черстві шкуринки чорного хліба. Це було все, що він мав для прожитку свого й матері... Знову підійшов до матері. Зо схудлого обличчя глянули її сумні очі...

„Петрусь, ти певно голодний?“ спитала вона стиха.

„Я, ні, мамо. Ви про мене не журіться. Ось, якби вам було легше“!...

„Та мені вже краще. Господь дасть, видужаю. А як умру, то Христос не покине тебе... тільки не забувай Його, сину“... Петрусь хотів заплакати, але стримався.

„Видужаєте, мамцю; я вірю, що Господь нас не покине“. Про листа їй ні слова. „Я трохи запалив... ось тут вода, тут сухарі... А я побіжу на часок, може Господь щось пішле“...

„Та не барись, Петрусь; я так турбуюсь, як тебе довго нема“. Петро нічого не відповів, насунув на голову стару „будьоновку“, підперізався і, сховавши листа за пазуху, вийшов на вулицю. Уже темніло; засвічувались ліхтарі. Було зимно, але Петро вже так привичається до холоду. Тільки хотілось їсти. Ідучи вздовж надбережної вулиці, бачив ліворуч порожні, позабавані на зиму пароплавні пристані. На всякий випадок забіг у декілька їдалень та харчівень, де годувалась біднота з гавані. В одній далий йому твердого вареника з кашою, у другій — кавалок хліба кукурудзяного.

„Боже, дякую Тобі за це“, сказав Петрусь і сховав і вареника і хліб за пазуху.

На спускові біля електричної трамваєвої стації було ясно й рухливо. Трамваї бігли швидко із Старого міста й повільно підносились до вулиці Воровського. Петрусь пожвавшав і швидко зиркав очима навколо. Двоє грубих людей у кожухах і з шкурними торбинами в руках зійшли з дарницького мото-трамваю. „Ко-

місарі“, подумав Петрусь і кинувся до них: „Товариші, дайте пару копійок в ім'я Леніна“. Один із них сердито закричав: „Я тобі!... Міліціанта покличу“.

Петрусь кинувся вбік і добігши до церкви Різдва, зупинився біля огорожі. Туг раптом обхопив його сором. „Навіщо я не просив в ім'я Христа. Таж то недобре так — в ім'я Леніна. Так тільки безбожники кажуть“. І ніби для того, аби покарати себе, він занехав спроби щось випросити і швидко пішов по спуску вгору понад Володимирською горою. На вулиці Воровського було ясно, як у день. Пронесли мимо трамваї, авто, візники. Петрусь ішов швидко, пильнуючи за міліціантами. Люди спішили в усі сторони. За площею міської ради Петрусь зупинився біля жовтого мура пошти і вкинув свого листа до скриньки. Потім побіг назад. Біля деяких пекарень і склепів стояли „хвості“ черги людей. На поворотній дорозі Петрусь раптом пощастило: він випросив декілька копійок і купив кавалок хліба. Одна молода жінка, що виходила з їдальні, дала йому (о, радість!) кавальчик вареного сала. Петрусь радісно хввав свої здобутки за пазуху.

Тепер він вирішив, що не буде гриха, якщо він з'їсть вареника, бож для мамми він мав вже досить.

По спускові їхали вози із дровами, пов'язаними у в'язанки солом'яними скрутлями. Петрусь підійшов до воза.

„Товаришу, дайте мені одне полінячко“, просив він у візника. Той тільки відвернувся. „Дайте товаришу, прошу вас, в ім'я... Христа“. Селянин раптом озирнувся на хлопчика. Він усміхався.

„Ну, якщо в ім'я Христа, то на, маєш“. Він ухопив одну в'язанку, подав Петрусьві й побіг за возом. Петрусь підніс в'язанку й через силу поніс її. В очах миготіли червоні кола від напруження, але Петрусь, відпочиваючи часами, радісно ніс свою ношу додому. І коли заспававшись увійшов до кімнати, то крикнув у темряві до матері:

„Ну, мамо, Господь нам поміг: маємо на завтра й їжу й навіть паливо“.

„Я ввесь час молилась за тебе, сину“, відповіла із слізьми мати...

* * *

На головній пошті праця кипіла. Старий Сидорчук, насадивши великі окуляри на ніс, швидко розкидав листи по скриньках. Тридцять п'ять років робив він цю працю, таку знайому, і робив її скорше та краще від молодих своїх співробітників. Працюючи, він увесь час мичав собі під ніс псалму „В рідний край“... але так тихо, щоб хтось не підслухав. У ці тяжкі часи переслідувань і гонень за віру треба було бути обережним. Для віруючих в Україні настали часи перших християн: гонення, муки, висилки...

Раптом грубий лист із старим значком опинився в руках Сидорука. „Богові на небо“, прочитав старий християнин і здригнувся. Він протер очі і знову подивився, не довіряючи старому зорові. „Богові на небо“, прочитав удруге. Тоді озирнувся на обидва боки. Усі працювали, не звертаючи жодної уваги. Сидорчук непомітним рухом всунув листа в кишеню. „Якщо до Бога, то я маю право взяти цього листа“, вирішив він.

Вернувшись пізно вночі додому, Сидорчук розбудив свою віруючу дружину, вийняв листа й почав читати його жінці... Потім обоє стали навколішки й почали із слізьми молитися за Петруся, його хвору маму, засланого тата й за всю гонену, страждаючу в Україні Христову Церкву...

* * *

Уранці, коли Петрусь весело роздмухував огонь у печі, а мати вже бадьорішим як учора голосом учила його, що треба робити, як раптом відчинились двері, і на порозі став високий чоловік із білою бородою.

„Ось тобі перша відповідь на твого листа“, сказав він, запитавши Петруся про його прізвище, і поставив на стіл великий пакунок. Сидорчук не мав часу, бо спішив на службу; помолившись разом із

хворою і з Петрусем, він пішов геть, сказавши, що ще буде відповідь.

„Що то за відповідь, і який лист?“ запитала мати. Петрусь мусів усе розповісти...

Над вечір прийшла жінка Сидорчукова й ще дві сестри. Усі мали при собі „відповіді“ на лист Петруся: чого там тільки не було! І їжа, й одежа, і гроші... Господь відповідав Петрусеві. Після радісної розмови й молитви сестри відійшли, заповідаючи в майбутньому поміч і опіку для вірних віруючих — Петруся і його мамі...

Увечері в кімнатці було тепло й ясно. Був Святий Вечір. Петрусь, ситий і в теплі, сидів на ліжку біля мамі і слухав її оповідання про народження Христа Спасителя у Віфлеємі. Його очі дивились у темне вікно, за яким ревла завірюха, а думки неслись на далеку північ, де на суворому відлюдному острові Білого моря страждав за Христа його тато. І Петрусь снував думки про те, що треба писати до Господа ще одного листа...

Л. Гасаненко.

Радісні свята Різдва в Англії.

Англійські віруючі цього року мали дійсно велику радість: перед виходом у світ цього числа „Післанця Правди“ прийшли з Лондону відомості, що на самий Святий Вечір привезли до Англії з Петрограду найкоштовніший і найстарший у світі манускрипт — рукопис, оригінал св. Письма в грецькій мові, так званий „Codex Sinaiticus“, що його англійський уряд купив від більшовиків за сто тисяч фунтів стерлінгів. Його знайшов славетний німецький професор Тишендорф 1854 року в монастирі св. Катерини на горі Синай, де манускрипт лежав від 350 року.

У слідуючому числі „Післанця Правди“ подамо докладні відомості про манускрипт.

Куток для дітей.

Колись і нині.

*Давно колись ясна зоря
Світила серед ночі
І вабила до себе всі
Людські серця і очі*

*Пішли за нею настухи,
І мудреці зо сходу
І понесли в усі кінці
Святу вість для народу.*

*І нині ось, як та зоря,
Спаситель сам нам сяє
І всіх великих і малих
До Себе притягає.*

*Ідіть же всі до Нього, ви,
Гріхом розбиті душі,
Несіть Йому серця свої,
І руки, й ноги, й уші,*

*Вуста свої, і ваш язик
Йому на службу дайте,
І даром тим свого Царя
І Бога ви вітайте.*

*І Він народиться у вас
В одній малій хвилині,
І ви пізнаєте, яке
Різдво святе є нині.*

Паталія Жабко.

Свічки й діти.

Різдвяне оповідання.

(Докінчення)

Коли скінчилось торжество й щасливі діти почали виходити, наш хлопчик, зніяковілий, підійшов до вчительки, аби подякувати їй за одержану радість і по-

просити дозволу відвідувати недільну школу. Слова вчительки дуже подобались йому, і він прийняв їх до серця. У слідуючу неділю він прийшов не один, але привів із собою декількох товаришів (теж католиків). Між ними був один італійчик років 11, що обожнював музику і спів. Він із захопленням слухав пісні й коли повернувся додому, весь час співав то одну, то іншу пісню. Його батько, яко правдивий італієць, мав музичні здібності. Він почав прислуховуватися до співу Карла і, зацікавившись, побажав бачити збірник тих пісень. Наступної неділі Карло випросив дозвіл узяти співаник із нотами додому.

Його батько мав звичай щодня ввечері йти до шинку грати в карти. Він пізно повертався додому, майже завжди напідпитку — жінці й дітям поводилось тяжко! Але раптом сталося чудо! Коли він проглянув співаника, що його приніс Карло, він так зацікавився, що не міг відорватися від нього. Покликавши дружину, Карла та інших дітей, він почав у великій радості співати пісень. Декілька разів його приятелі, що грали з ним колись у карти, приходили під вікно кликати його до коршми, але він відповідав, що зайнятий і не пішов грати. Від того часу щовечора вся родина співала псалми. Нарешті, співи про любов Христа і Його страждання так просякли в серце Карлового батька, що він незабаром покаявся й почав жити іншим життям. Вже більш не бачили його по шинках та коршмах; він щонеділі збирав своїх дітей і йшов разом із ними до недільної школи, аби там послухати слово

Боже й навчитися співати гарних псалмів.

Отож, того року засвітилось аж п'ять нових каганців Божих в одній тільки родині. І це сталося тому, що хлопчик, в яким запалилося маленьке світло в день Різдва, не тільки міг слухати, але спромігся ще й **виконувати** слова, що їх чув.

А ви, мої любі дітоньки, як ви перебували цей рік? Чи світиться ваше світло, і чи запалились від нього інші каганці? Чи може ваше світло було таке слабеньке й так копгіло, що ніхто й не побажав приєднатись до вас?

Спогадайте, любі дітоньки, слова про рока Данила, а якщо ви їх ще ніколи не

чули, то візьміть біблію й перечитайте Дан. 12:3: „І розумні сяятимуть, неначе світила на небі, а навернувши многих до праведности-неначе зорі, повік, назавсиди“...

Якщо наше світло ясно світить, то воно закликає людей **навернутися до правди**. Отож, подбайте й ви, аби в майбутньому році ви світилися ясніш разом з усіма тими, в яких завдяки вам запалилося світло в серцях.

Нехай світло ваше світить
І керує кораблі
Через бурі й небезпеки
До спокійної землі....

*Олена Єрмолинська,
Закарпаття.*

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ.

Рава Руська. На різдвяні свята наш збір переживав велику радість, що їй принесли благословенні богослуження. В неділю 24 грудня ранішнім зібранням розпочалося спільне торжество. На другий день пополудні відбулось урочисте зібрання недільної школи. Біля 50 учнів і вчениць нашої недільної шкілки під проводом своїх учительок на протязі двох годин виконувало свою багату й радісну програму. Окремі виступи, особливо деяких маленьких виконавців, викликали мимоволі то сльози, то радісний сміх численних слухачів, яким усім не вистарчило місця в залі, і тому вони виповнили коридор. А на другий день свят загальна радість і благословіння ще збільшились завдяки особливо благословенному впливові Духа Святого, що приєднав наново до збору дорогого брата Матвія Новака. Увечері того ж дня

відбулось членське зібрання, на якому діти Божі гарячими молитвами, співами та сльозми радості скріпили свою єдність із братом. Молилось, аби ця благословенна подія спричинилась до більшої єдності дітей Божих у Раві та до поширення й росту Господньої праці в нашому місті.

Присутній.

Львів.

Від 6 по 10 грудня м. р. відбулись в нашому зборі євангелізаційні зібрання, на які було запрошено з Рави редактора „Післанця Правди“ бр. Л. Жабко-Потаповича. Щовечора збиралися члени збору, наближені й симпатичні слова Божого послухати будуючих промов. Особливо великі зібрання відбулись 8 й 10 грудня. 8-го відбулась льотерія, на якій було розиграно багато жіночих робіт, що майже всі було зроблено руками працюючих львівських сестер. Дохід від льотерії пішов на фонд будови молитовного дому у Львові. 10-го після двох великих благословенних зібрань відбувся вечір „Післанця Правди“, під час якого бр. Л. Ж.-П.

виголосив реферат про значення друкованого духовного слова, а пресвітер львівського збору бр. М. Лютий закликав до підтримання працьовитого „Післанця“. Присутні одностайно відгукнулись на заклик і, не вважаючи на свої тяжкі матеріальні обставини, склали „На фонд П. П.“ — 25 злотих. Зголосилось при цьому декілька нових передплатників, що зараз же внесли передплату. Львівські брати й сестри за весь час евангелізації були виразним доказом того, що духовна праця у львівському зборі успішно розвивається й посувається вперед. Присутній.

Дашава (Галичина).

24 вересня м. р. відбулось у нас, як і кожного року, торжество св. хрищення. Цей день приніс нам усім велику радість, бо був дуже погідний, хоч перед тим було похмурно та холодно. 22 вересня прибув до нас бр. Гр. Домашовець. На другий день він від'їхав до Тисова, де перевів іспит тамошніх кандидатів і в неділю вранці повернувся з ними і з тамошніми віруючими до Дашави. Прибули до нас гості й із Тернавки й Манастирця. О 9 год. розпочалося зібрання. Словом Божим служили—бр. Гр. Домашовець і бр. Д. Стаськів. Після зібрання відбувся іспит 5 осіб, із котрих прийнято було чотирьох. Потім пішли до річки. Католики, побачивши похід віруючих, позбігалися до річки, а тоді бр. Гр. Д. почав проповідувати покаєння (Марк. 1: 15). Потім бр. Гр. Д. вступив до води й охристив чотирьох братів і шістьох сестер. Там же над рікою служили словом Божим брати Д. Стаськів і П. Галій. Торжество відбувалось спокійно й урочисто. Потім у домі бр. Й. Галія була вечеря Господня і прийняття нових членів до церкви Господньої. Переживши цей радісний день, усі, тішучися, розійшлися та роз'їхалися до домів. Присутній.

Кобиля (Галичина).

Від 15 до 18 вересня м. р. усі діти Божі нашого збору переживали велику радість. На ті дні прибули до нас брати — М. Гітлін із Варшави, Білиця з Рівного, І. Барчук і наш пресв. бр. І. Семенина. Прибуло також багато запрошених віруючих із Галичини й Волині. Особливо радісно було нам бачити братів і сестер із с. Пальчинець, з-над кордону з радянською Україною. Вони не звертали уваги на далеку та тяжку дорогу та й поспішили на урочистість до нас, аби спільно радіти в Го-

споді. За ту духовну свободу, що ми її маємо, за відвідування нас братами й за радість перезиту, дякуємо нашого Господа. У ті дні відбулися в нас вінчання, про які друкується в відділі „із життя зборів“.

Гр. Ясіновський.

На Каміначчині (Галичина).

1 жовтня у Жовтянцях (прис. Вихопні) відбулось вінчання бр. Данила Рака з сестрою Марією Могиляк. Перед вінчанням відбулась вечеря Господня. Словом Божим служили бр. Гр. Домашовець й І. Журило. Співав хор із Батятич.

29 жовтня в Батятичах (Галичина) урочисто святкувався „день Післанця Правди“: Було влаштовано зібрання молоді, під час якого місцева молодь деклямувала чудові вірші з „Післанця Правди“. Хор чудово служив своїм співом. Словом Божим служили бр. М. Федик із Гійча й інші. Закінчив місцевий проп. Гр. Домашовець, що закликав віруючих до дальшої активної праці й до поширювання друкованого слова. На „фонд П. П.“ зібрали 6 зл. 50 сот.

Присутній.

Торжество хрищення у Флінт.

Зл. Держ. Півн. А м е р и к и.

Серед многих перешкод діло Боже все-таки подвигається вперед, за що Господеві слава.

Дня 12 листопада м. р. в неділю дві сестрі прийняли св. хрищення по вірі. Хоч як погода, так і дорога були кепські, одначе бр. В. Войко приїхав із сестрою й донькою з Детройту за 65 миль і служив словом Божим. Дяка українській баптиській церкві в Детройті, звідки часто брати й сестри приїжджають і допомагають мені у праці на ниві Божій тут у Флінт і в околиці.

Проп. І. Фрайянк.

Квасенина (Галичина).

Багато часу проминуло, коли жили ми у темряві, але тепер, слава Господеві, змінилось. Тому два роки, як Господь завітав у наше село—не тільки у село, але й у серця наші. Тепер ми славимо нашого Господа у зібраннях; хата буває переповнена братами й сестрами та ближчими до слова Божого. Недавно ми забили мати торжество задля нашого великого гостя „Післанця Правди“. На це торжество прибули гості з Войткової й Ліскового. Разом ми мали радісне зібрання, у кот-

рім молоді брати й сестри брали участь у деклямаціях, читанні статтів з ПП., а потім брат Іл. Кубрин виголосив проповідь про значення „ПП“ у нашій житті і праці. По закінченні зібрали поміч „На фонд „ПП“ 5 зол. 82 гр. Просимо всіх братів і сестер молитися за діло Боже у Квасенині.

І. Федчишак.

З моєї подорожі до Ставчан (Буковина в Румунії).

У п'ятницю 13/X м. р. я вибрався в дорогу. Гарний і погідний день збільшував у мене охоту до відвідання тих, котрих я вперше мав побачити. По дорозі зайшов до староства, де нетерпляче чекав 6 годин на заграничну перепуску. Пополудні о 3 год. я вибрався в дальшу подорож, бо передо мною лежав чималий шмат дороги; але ноги не чули втоми, бо серце рвалось до тих, котрих Господь Ісус спас.

Пізно ввечері я за Божою поміччю дійшов до вищезгаданого села. Допитавшись до дому брата Савчука, стрінув з радістю його домашніх і бр. В. Ахтемійчука та порозмовлявши з ними, пішли на спочинок. На другий день 14/X я мав нагоду стрінутиє із бр. пр. В. Кравчуком, котрий працює в Черногузах і околиці. По короткій розмові бр. Кравчук відправився до Бурівців, бо відкриття дому й конференції було відложено тому, що бр. Крихіт, що мав прибути на відкриття дому й конференції, не прибув. Але мій побут не був безкорисний, бо зараз же того вечора відбулось зібрання в одного брата, де моє серце радувалось, бо я міг бачити многих зібраних, що цілим серцем ковали слова Христові. На другий день у неділю знов зібрання, на котрім міг бачити деякі особи вперш, що також слухали з жадобою слова Божого. Так спільно з тамошніми братами й сестрами, а також з віруючими з Бурівців і Черногузів пролинув недільний день. Перед моїм від'їздом запрошували мене всі, щоб прийти до них вдруге на 8/IX у більшім числі, бо на цей день відложено торжество.

Слава Господеві за радість і любов дітей Божих, що я міг запримітити у тамошніх братів, бо вже о 9 год. їхня любов до мене не дозволила мені йти пішки, й один старенький брат відвіз мене аж до кордону, а попрощавшись із цим братом, ми розійшлись з надією бачитись вдруге ще на землі, а як ні, то у вічності з Ісусом.

Не забуваймо в молитвах про діло Боже на Буковині в Румунії.

В. Малюфій.

Торжество хрищення в Річиці (Галичина).

Дня 17 вересня м. р. відбулося вперше у нашій селі торжество св. хрищення. На це торжество прибули гості з Угнова, Забір'я, Гійча й Рави. Хоч через цілий час падав дощ, одначе Господь дав радість у серця наші. О 9 год. відбувся іспит, під час якого було прийнято чотирьох осіб. Потім відбулося ранішнє зібрання, на котрім служили словом Божим приїжджі гості. По зібранні відійшли до річки, де відбулося св. хрищення. Над річкою служили словом Божим брати Цьох і Перегятко. Хоч падав дощ, та слухачів зібралось дуже багато й всі вони слухали слово Боже з увагою. По хрищенні відбулось вечірнє зібрання, прийняття нових членів і вечера Господня. Хор із Забір'я співав чудові пісні на славу Божу. Усіх братів і сестер просимо молитися за нас і нашу працю і щоб Господь помножив і побільшив церкву свою.

М. К'членко.

Радість дітей Божих на Лемківщині.

Господь знає уломність своїх дітей і нужду в більшому пізнанні слова Божого й кормленні їх хлібом духовним (Лук. 12:42) і післяв нам брата Петра Поспішила з Волині, котрий прибув до нас 6 листопада м.р. У продовженні 11 днів мали ми зібрання щовечора, на яких служив нам вищезгаданий брат словом Божим. Діти Божі, не вважаючи на болото й темні ночі, спішили за 4 і 5 км., щоб почути, що скаже Господь через Свого слугу до них (Пс. 85:8). Тих кілька днів Господь так нас благословив, що коли настав день розлуки, то діти Божі, поручаючи ласці Божій брата, зо слізьми прощались із ним, отримуючи від бр. слово, що коли на це буде воля Божа, то знову колись нас відвідає. Нехай Господь благословить ще більше брата, щоб міг служити у такій простоті й силі Духа Божого, як це було у нас, аби многі збудились до більшої певности, а грішники каялися з великою скрухою. Будемо молитися за таких працівників, щоб Господь більше обдарував дітей Своїх дарами праці на ниві Божій. Моліться й за нас, діти Божі, бо де Господь буде Своєю працю, там диявол своє щось буде через непокору таки самих віруючих; так колись Корей противився Мойсееві; але Господь знає Своїх (2 Тим. 2:19-26).

Найменший в Христі Ісусі М. Качмарчик.

Із життя зборів.

В селі Середниці (Галичина) дня 21/11 м. р. відбулось вінчання. Одружився бр. Степан Когут з сестрою Марією Баран. Шлюбу зборового уділяв бр. Іл. Кубрин. На цім зібранні були присутні гості з чотирнадцятьох сіл.

20/8 мр. відбулось вінчання в селі Озерянци (Галичина). Одружився бр. Танас Семенина з сестрою Анастасією Судюю.

17/8 мр. в селі Кобилі відбувся шлюб Гриня Коваля з сестрою Марією Владикою.

15/19 мр. в с. Кобилі відбувся шлюб брата Гриня Ясіновського з сестрою Марією Кусою. Усім трьом парам уділяв шлюбу брат прес. Іван Семенина.

Дня 16 грудня мр. відійшла до вічності сестра П. Кобрин із Забір'я (Галичина). Сестра, переживши 64 роки, спокійно відійшла до кращого місця на небесах. На похорон був запрошений бр. Л. Жабко-Потапович із Рави.

Маркостапи (Волинь).

29 жовтня у с. Маркостапи відбулось урочисте закінчення диригентсько-музичних курсів. 30 жовтня всі члени тутешнього збору разом із братами курсантами брали участь у „вечері любови“, після якої брат В. Гусарук роздав курсантам посвідчення. Курси відбувались цілий жовтень; присутніх було 30 осіб — серед них декілька сестер. *С. Каплич.*

Олександрія (Волинь).

19 серпня відбувся в нас похорон брата. Прибув хор із Кустина й Олександрії. Похорон, перший у нашому селі, розпочався співом і словом Божим. Спів привабив багато людей, що поспішали подивитись, як віруючі ховають. Перед кладовищем очікувала нас безліч народу, що уважно слухав слова Божого. Моліться за наше село. *Ю. Дичук.*

Оголошення. Проводячий гуртка молоді в Раві бр. Ф. Чепіль повідомляє віруючих Равщини, що на перший день українських різдвяних свят (7 січня нов. ст.) відбудеться зранку в Раві зібрання молоді, на яке запрошує молодь сусідніх зборів. При тій нагоді святкуватиметься „День Післанця Правди“.

Повість „МУЧЕНИКИ“ Повість
через технічні перешкоди почне дру-
куватися у 2 числі.

ВИПISУЙТЕ З КНИГАРНІ „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“**ДУХОВНУ ЛІТЕРАТУРУ**

Біблія укр. велика	5 зл.
Біблія укр. мала	3 „ 50 гр.
Біблія укр. в м'якій оправі	5 „ — „
Новий завіт укр.	1 „ — „
Псалми Давида укр.	— 20 „
Біблія польська середн. форм.	3 „ — „
Новий зав. польський	— 80 „
Вірші на стіну в укр. мові (Мат. 11 : 28, Йоан. 1 : 29, Діян. 16 : 31, Відк. 2 : 10, Ісус Нав. 24 : 15, Дан. 6 : 16) по	30 гр.
Вірш в польськ. мові Dzieje Ap. 16:31, 30 „	
Відступники (оповідання)	2 зл. 50 „
Серце людини (з малюнками —	50 „
Короткий біблійний покажчик —	50 „
Христ. співаник з нотами	5 зл. — „
„Рідне Писання“	1 зл. — „

Трактати:

„Початок неба й землі“ безкошт.

„Що діяти з гріхами“ безкошт.

До замовлень проситься додавати кошта пересилки. Замовлень набір не полагоджується.

Всі замовлення просимо спрямовувати на адресу : **М. Hływa, Rawa Ruska ul. Słowackiego 95.**

УВАГА!

Просимо на П. К. О. 62.709 вплачувати тільки гроші, належні за „Післанець Правди“, а інші гроші вплачувати за допомогою звичайних переказів.

При цьому числі розсилається щомісячний безплатний додаток

„НЕДІЛЬНА ШКІЛКА“ ч. 1.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

5. Обов'язки віруючих щодо хрищення.

Питання 153: Які обов'язки накладає на нас святе хрищення?

Відп.: Кожна віруюча людина має обов'язок христитися, тому що сам Ісус Христос приказав це вповняти: Мат. 28:16-20; Діян. 2:38; 22:16. Хто не виконує цього, той не слухає Христа й не любить Його всім серцем: Йоан. 14:15, 21:23. Вимовка, що нібито водне хрищення є для хрищеного Духом непотрібне, не витримує критики, тому що за наукою св. Письма духовне хрищення уповажнює власне й обов'язує до хрищення водного: Діян. 10: 47-48.

Питання 154: Для чого ми повинні дати себе охристити?

Відп.: На це питання дає розлогу відповідь пастор церкви Христа в Лондоні, відомий теолог і письменник Ф. Б. Меєр у невеликій книжечці під заголовком: „Чому я мусів охриститися?“ — ось такими словами:

1. Віруючі повинні дати себе охристити тому, що й Христос дав себе охристити.

2. Віруючі повинні дати себе охристити тому, що Господь Ісус так приказав у своїй науці.

3. Віруючі повинні дати себе охристити тому, що хрищення було практиковане св. апостолами.

4. Віруючі повинні дати себе охристити тому, що хрищення є прегарним символом відпущення гріхів.

5. Віруючі повинні дати себе охристити тому, що хрищення означає зрвання зо старим, а почаття нового, кращого життя.

6. Віруючі повинні дати себе охристити тому, що хрищення є знаком того, що ми — учні Христові.

7. Віруючі повинні дати себе охристити тому, що хрищення має значення визнання їхньої в Христа віри.

Питання 155: Яке відношення має хрищення до обрізання?

Відп.: Кожен новонароджений з тіла жидовин причисляв себе до того народу, з яким Бог заключив завіт, і тому мусів також зараз по народженні восьмого дня отримати знак завіту Бога з людьми, себто обрізання. У Новім Завіті є не так. Тому, що до народу Нового

Завіту належать не ті, що з тіла, а ті, що з Духа народились, то лишень такі мають право й обов'язок приймати св. хрищення, бо вони вже з Бога народились. З цього приводу хрищення Нового Завіту не має ніякого зв'язку з обрізанням старозавітним, а навіть заступити його не може. Бо обрізання не є прообразом хрищення, а відродження: Діян. 7:51; Кол. 2:11; Рим. 2:28-29.

6. Господня вечеря.

(Про Господню вечерю подає докладно згаданий вище автор у книжечці під загол.: „Taufe und Abendmahl“ — „Хрищення й Господня вечеря“).

І. Установлення Господньої вечері.

Питання 156: Коли встановлено Господню вечерю?

Відп.: Господня вечеря встановлена при кінці вечері великодної, себто того самого вечора, коли Христа видано на муки: 1 кор. 11:23; Лук. 22:20.

Питання 157: Як відбулося встановлення Господньої вечері?

Відп.: Про це подають нам наступні місця св. Письма: Мат. 26:26-28; Мар. 14:22-24 Лук. 22:19-20.

Це торжество ламання і споживання хліба, а потім пиття вина повинно відбуватися в кожній зборі віруючих християн згідно з наукою Христа й апостолів: 1 Кор. 11:23-29.

2. Учасники Господньої вечері.

Питання 158: Хто має право брати участь у Господній вечері?

Відп.: До Господньої вечері мають право приступати лишень люди віруючі й охрищені, які живуть згідно з Божим словом, тому, що Господь сказав лишень до Своїх учнів; „Прийміть це та поділіть собі“ (Лук. 22:17). Діян. 2:41-42: 1 кор. 5:11.

Питання 159: Нащо учасники Господньої вечері мають перед розпочаттям торжества звертати особливу увагу?

Відп.: Перед Господ. вечерею члени Христової церкви повинні самі себе поважно розглянути, чи є вони перед Богом і перед братами бездоганними: 1 Кор. 11:28; 2 кор. 13:5. (Далі буде)

Поквітовання.

(Продовження)

Редакція отримала дальшу передплату від поодиноких осіб і зборів, що квітують в „П. П.“: Г. Загорські 2 зол., А. Федорук 4 зол., Й. Кундрик 8 зол., за 1932 і 1933. Ів. Наумець с. Михайла 10 зол., А. Александрук 4 зол., З. Кушнір 4 зол., П. Семенюк 1.50 зол., В. Локоть 4 зол., Л. Гнатик 4 зол., А. Цапук 6.35 зол., О. Гарасимів 4.35 зол., В. Малофій 40.60 зол., М. Плис 4 зол., С. Бондарук 5 зол., Г. Козак 1 зол., А. Мак-Грегор 8 зол., за 1932 і 1933. В. Квашеняк 2 зол., М. Баран 18 зол., М. Шишка 4 зол., Іл. Сав'як 4 зол., Т. Кірцун 4 зол., Т. Козлова 1 зол., А. Черниш 4.50 зол., І. Панцевич 4 зол., А. Захарчук 50 гр., К. Лещук 4 зол., К. Ширко 2 зол., Т. Скок 4 зол., М. Попко 4 зол., М. Сиско 2 зол., О. Дьохтяр 4.50 зол., М. Муга 2 зол., А. Штурма 2 зол., Т. Кульбачинський 4 зол., І. Лобів 4 зол., В. Дубовський 4 зол., В. Пенцарський 7 зол., Н. Ясіновський 4 зол., П. Фурманюк 2 зол., Іл. Юзьків 4 зол., Ів. Штокало 4 зол., А. Костюк 2 зол., Т. Михальчук 1.20 зол., Ер. Мотилецький 2 зол., Ів. Нагорний 4 зол., М. Суда 21 зол., Б. Съвентий 2 зол., Ів. Ірза 14 зол., М. Сокольський 2 зол., Іл. Миськів 2 зол., Й. Шумковський 2 зол., П. Шкарлатюк 6.50 / за 1931 і 32/ М. Бохонко 2 зол., Ів. Баранчук Зофії 1 зол., Ів. Гусарук 5 зол., Іл. Майкут 4 зол., Ів. Чапко 2 зол., Ів. Рибачук 6 зол., Пор. Казимирчук 7 зол., за 1932 і 33. М. Лютий 20 зол., М. Бурдань 2 зол., А. Пилипчук 2 зол., М. Королько 2 зол., О. Рачук 3 зол., К. Смік 1 зол., П. Штохмаль 4 зол., Єф. Дячук 4 зол., Плитоніцький Миколай Гучко 3 зол., Іл. Кубрин 12 зол., Я. Баборецький 2 зол., Ів. Ювко 8 зол., за 1932 і 33. А. Дуля 4 зол., Ів. Сосніцький 4 зол., В. Кашій 5 зол., Ф. Гнатоюк 4 зол., В. Фе-

дів 2 зол., А. Федорів 4 зол., Йов Степанюк 4 зол., Ів. Базюк 4. 10 зол., В. Бац 5 зол., О. Почняк 2 зол., В. Бура 6 зол. П. Драновський 4 зол., Ів. Ковальчук 2.60 зол., В. Скоцень 2 зол., А. Жук 2 зол., Д. Усічук 2 зол., М. Делінкевич 2 зол., Ів. Брода 8 зол., С. Ярощук 2 зол., Г. Лук'янчук 2 зол., С. Собчук 2 зол., Ф. Лисюк 4 зол., Є. Свобода 1 зол., Т. Березій 2 зол., Ів. Деркач 8 зол., М. Кеньо 14 зол., Ів. Гордіюк 4 зол., В. Ярошевич 5 зол., Ів. Кертинець 3 зол., Т. Сивий 4 зол., Лесь Фаек 2 зол., П. Кіндратів 4 зол., М. Венгрин 2 зол. П. Шкарлатюк 5 зол., за 1929 і 1930 р. С. Барна 7 зол., Д. Болсуновський 4 зол., І. Зіновев 2 зол., Я. Яценко 2 зол.

Усім нашим шановним передплатникам щиро дякуємо за надіслану плату й запоміч у виданні „Післанця Правди“. З повишого видко, що многі дуже щиро віднесли до свого журналу й помагали своїй рідній пресі нести світло Христової Євангелії. Прохаємо й на цей рік щиро підтримати свій „П. П.“ усюди. Дальші поквітовання з м. р. примістимо пізніше.

Адміністрація П. П.

В Адміністрації „Післанця Правди“ є 2500 маленьких календариків „Біблійної Спільки“ — видання пастора Б. Геце, що як і в минулому році, висилатимуться безплатно. Пришліть до Адмін. „П. П.“ поштовий значок за 20 сот. і спис осіб, що бажали би належати до спільки й дістати календарик із розкладом біблійних читань, і ви дістанете їх.

Спростовання.

У 9 числі „П. П.“ з 1933 р. у дописі „Просьба“, замість „Хашцевський“ треба читати „Хачевий“, а замість „Килим“ треба читати „Клим“.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на слідуючу адресу: W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.

За редакцію відповідає М. Лютий.

Конто Р.К.О. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні в Раві Руській.

...Я ДОРОГА І ПРАВДА

І ЖИТТЯ (ГОДИНА 14-6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 2.

Лютий

1934

Христос для світу!

*Христос для світу! Ним одним
Спасеться вся земна сім'я,
З гріхів і зла; її борцям усім
Побіду дасть Його ім'я.*

*Світ для Христа! І я готов
Трудитись в нім, ще доки дня;
І знаю я, воскресне знов
Христове праведне ім'я!..*

*Христос для світу! Тільки Він
На кращій шлях зведе життя;
Спасе цей світ Христос один,
Прославте ж всі Його ім'я!..*

*О, Христе, поможи Твоє
Спасіння сповіцать людям,
Тобі віддай життя своє
І жити вік Твоїм ім'ям.*

*Я. З.
(Канада).*

ПОКВІТОВАННЯ.

(Докінчення).

Дальший виказ передплати за 1933 р., що її адміністрація „П. П.“ одержала від поодиноких осіб і зборів. Іл. Майкут 4 зол., А. Березовський 2 зол., П. Савків 2 зол. О. Ермолинська 6.26 зол., Г. Жемсла 5 зол., К. Стасюк 1 дол., А. Хашевський 2 дол., М. Холєвка 15 дол., П. Драчук 13.30 зол., К. Лещишин 3 зол., В. Рудюк 1 дол., Г. Петльоха 2 зол., І. Курій 3 зол., П. Тягло 2 зол., Я. Бурмай 1.80 зол., І. Бенсь 4 зол., А. Чорнобай 2 зол., А. Козак 1 дол., М. Лорріс 1 дол., М. Луківський 1 дол., М. Перожок 1 дол., Г. Котт (за 1932) 1 дол., Іл. Антонюк 2 дол., Я. Приходько 1 дол., Карпа 2 зол., О. Кунинець 4 зол., Іл. Сліпчишин 2 зол., О. Лисак 1 дол., Мих. Федик 1 зол., М. Римар 2 зол., А. Рудник 2 зол., М. Рищак 2 зол., М. Бубняк 4 зол., Ф. Холод 1.50 зол., І. Стадницький 3 зол., І. Воднар 2 дол., А. Матязь 1 дол., Т. Дзьоба 2 зол., Г. Федчишин 3.20 зол., Анна Горяча 1.50 зол., П. Рудий — Франція 1 дол., Ф. Чепіль 1 зол., Н. Несторко 15 зол., М. Кулешко 4 зол., М. Івандюк 2 зол., І. Скарачинський 4 зол., В. Василина 4 зол., Г. Щур 2 зол., І. Махніцький 2 зол., П. Ленько 4 зол., Й. Ленько 4 зол., К. Чорна 4 зол., Я. Сокол 74.88 зол., П. Воднар 1 дол., Г. Шельпук 10 зол., М. Продик 1 зол., М. Лушак 1 зол., М. Мельник 1 дол., М. Яцків 9 зол., Г. Горяча 50 сот., Н. Когут 1 зол., С. Боднарчук 1 зол., Ф. Гриценюк 6 зол., І. Танчин 3 зол., Т. Мазур 10 дол., І. Шелемех 2 зол., А. Пуховська 7 дол., В. Хрущ 10.83 зол., Ів. Костишин 2 зол., Аг. Труш 50 сот., М. Задоріжний 4 зол., М. Рак 4 зол., В. Федюк 2 зол., І. Артимішин за 1932. 1.50 зол., Ф. Щигель 14 зол., М. Лушак 50 сот., В. Колодій 17.07 зол., С. Дикій 35.52 зол., Збір у Честері 26.75 дол., І. Кожушко 1 зол., І. Паливода за 1932/38.58 зол., І. Оришин 2.50 зол., П. Гордон 1 дол., Ю. Махніцький 2 зол., М. Климко 2 зол., Г. Несенюк 1 дол., Ів. Шаботко 15 дол., М. Мельник 1 дол., А. Медвідь 1 дол., П. Гаврилів 1 дол., М. Кос'яничук 2.50 зол., Н. Бік 10 дол., Л. Кришук 2 зол., М. Швець 40 сот., А. Гвоздяк 4 зол., М. Шаботко 1 дол., Я. Зінків 28.22 зол., П. Бурак 10 зол., А. Томашук 1 зол., М. Найдюк 2 зол., Н.

Тимошук 2 зол., А. Гапанюк 2 зол., А. Кузьмінівна 1 зол., М. Кеньо 15 зол., М. Венгрін 2 зол., М. Лютий 31.30 зол., Б. Матвіюк 6 зол., В. Квашеняк 2 зол., Й. Соколовський 4 зол., Іг. Лісовський 4 зол., Е. Свобода 1 зол., Й. Шумковський 2 зол., А. Штурма 4 зол., Г. Бабій 3 зол., І. Байбула 2 зол., П. Савків 2 зол., А. Дейнега 4 зол., М. Вардинець 4 зол., Ю. Дячук 4 зол., Т. Бубняк 4 зол., Т. Яцишин 4 зол., І. Бондарець 4 зол., А. Косенчук 1.50 зол., А. Бранець 5 зол., К. Іванух 250 зол., Й. Ярошевич 10 зол., Д. Пайташ 2 зол., Г. Ясіновський 4 зол., Т. Калишук 4 зол., Ів. Лопа 4 зол., Р. Денисюк 4.45 зол., Г. Гвоздовський 2 зол., Е. Шевчук 4 зол., Е. Осадчий 2 зол., Н. Савчук 4 зол., А. Кук 2 зол., Мик. Федик 2 зол.

На цім місці усім читачам, а у першій мірі передплатникам широко дякуємо за те, що так широко підтримували свого єдиного журналу, що йому нераз загрозувала смерть; вірні діти Божі відчували сумне його положення й допомогали, щоб підтримати його існування. При цім нагадуємо усім, що світова криза не скінчилася, і що ми всі мусимо стати громадою проти неї й довести, що наш „Післанець Правди“ при Божій допомозі виходитиме своєчасно кожного місяця. Усі до праці, а Господь допоможе нам. Хай не буде ні однієї родини поміж нашим братством куди би ваш П. П. не загощував. Отже, усі, немов одна Христова родина, до праці!

Адміністрація „Післаниця Правди“

ГАЛИЦЬКІ ЗБОРИ

можуть набути в нашій книгарні **друки прохань до староства про вступлення** (відбиті на шапірографі) 5 сот. за штуку. Висилається поштою водночас не менш, як 10 примірн. — 50 сот. із пересилкою. Писати: М. Глива, вул. Словацького 95 Rawa Ruska

П о в і с т ь

Мученики

через технічні перешкоди почне друкуватися у 3 числі.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 2

Лютий 1934 року

Рік 8

Правдива постанова церковної дисципліни.

Реферат, виголошений В. І. Гутше на X з'їзді Союзу
Зборів Слов'ян. Баптистів у Зельві 31 травня 1933 р.

(Продовження).

Якщо вже велика небезпека гніздиться в байдужому відношенні до зла, то, з другого боку, не менш шкідливою є й нерозважна суворість при стосуванні церковної дисципліни. Бувають пастирі і члени, а іноді й церкви, що гордяться тим, що вони „перетинають зло“. „Стоячи на варті євангельської чистоти“, вони не помічають того, що часто в своїм захопленні безглуздо ховають ще живих людей, а через це на цьому ґрунті звичайно виникають непорозуміння. Тяжко хвору людину слід жалувати й лікувати, але в жодному разі не ховати. Не можна виливати вимите дитинча разом із брудною водою, або, як каже Сперджен, підпалювати комору, аби знищити щурів. Якщо няньці накажуть заспокоїти дитину, а нянька викине її через вікно, то з того мало користи. Аджеж ми маємо справу з живими душами, за котрих Христос помер, і ми добре зробимо, якщо про це не забуватимемо. Я знав одного проводячого збором, що особливо змагався „за чистість“. Якось він сказав мені: „Я був бунчужним у російській армії і тримав у зразковому ладу

свою сотню; чи то ж не здолію тепер церкву почистити?“ — „Ви забуваєте“, сказав я йому: „що церква не сотня козаків.“ Так воно і сталось: через свою суворість він не погодився з церквою, згіршився тим, перестав відвідувати богослуження, розлютився, почав брехати на братів, його вилучили, і він пішов у світ. Ба, не завжди така пильність з'являється справжньою. Іноді в таких випадках діє не побожність, а тільки замасковане „я“ людини, що всіх і все підневолює своїй волі. Ці „письменники“ Нового Завіту звичайно дивляться на слово Боже, як на карний статут. Задля кожного брата й сестри вони мають готовий параграф, але рідко — для себе. При цьому вони забувають, що „Дух животворить“ (2 Кор. 3 : 35). Будьмо щирі і признаймося, що ми всі часами підпадаємо спокусі грати таку невідповідну роль, особливо, коли задля якоїсь підстави наше власне „я“ міцно зачепили, образили нас, або що... Наш терпець тоді готовий увірватись, і ми, захоплені власним гнівом, лічимо його за гнів Божий. Нехай хоронить нас Господь

від такої церковної дисципліни, тілесної, але не євангельської! Нехай краще в усіх випадках нас провадить слово Боже, що завжди підкреслює значення й важність любови й тихости. Чому би, наприклад, не вилучати або докоряти з молитвою на вустах? Подивімось, з якою любов'ю рідня пильнує хворого аж до останнього його подиху, як ласкаво говорив Христос із Юдою, що зраджував Його. Апостол Павло хоч і міг би прийти до коринтян із лозиною, проте воліє лагідно навчати їх, як своїх улюблених дітей (1 Кор. 4:21). Мета його дисципліни — збудовання, а не руйнування (2 Кор. 13:10). Він просить і благає, якщо ми цього навчимося, то й будемо учнями Того, що тростини надломаної не доломив і льону димуючого не вгасив (Матв. 12:20). Рятувати душу, а не занепасти — ось мета правдивої церковної дисципліни. І тому не дармо каже ап. Яків: „Браття, коли хто з вас заблудить від правди, і наверне хто його, нехай знає, що навернувший грішника від блудної дороги його спасе душу від смерти й покриє множество гріхів“ (5:19-20). Лаяти хворого за те, що перестудився через необережність та необачність — те йому не допоможе. Потрібне є інше наближення, про яке читаємо в Євангелії і про яке буде мова нижче.

II. Зупинімось тепер на важливих для нас словах Спаси (Матв. 18:16-18), що встановлюють певний порядок церковного впливу. Помічаємо таку послідовність.

Поперше, якщо хтось проти тебе погрішив, починай від особистого поставлення та вмовлення. Нема сумніву, що в багатьох випадках через це поблазнь буває усуненою і зло, як говорить, підтинається під корінь. Тільки впертий непослух грішника дозволяє нам удатися до дальшого з ряду засоба. Це необхідно

виразно підкреслити, бо Христос усі три заходи ставить у залежність від умови: „коли ж не послухає“. Іншими словами це значить таке: якщо винний признається до гріха й навернеться, то припини справу, вибач і забудь йому. „Здобув єси брата твого“. Мета дисципліни досягнута.

Подруге, поклич двох — трьох свідків, обличчя настирливо; але без запалу, маючи на увазі й тут тільки виправлення, якщо мети досягнути не вдалось. Дуже можливо, що в деяких випадках такий захід доведе до бажаної цілі. Тільки невдача уповажнює нас приступити до третього заходу.

Потретье, скажи церкві, якщо всі твої й інших свідків слова виявляться безсилим виправити винного. Одначе, ще й тут дається можливість каяття і прощення, бо Христос тільки в разі непослуху наказує віднестись до винного, як до поганина й митника. Зате після вичерпання всіх заходів надходить четвертий засіб — вилучення чи виключення члена з церкви, яко останній і найстрашніший захід, що його встановив Христос. Слова Господа: „Поправді кажу вам: Що зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі; а що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі“ — свідкують про те, яке велике значення має факт вилучення, або прощення церквою. Таке вилучення, звичайно, не має нічого спільного з церковною анатемою, що єякимсь прокляттям, але уявляється нам, яко „ultima ratio regis“, себто останнім заходом „царя“ — церкви задля направи члена, що вперто залишається у грісі. Церква тим самим здійснює з себе всяку відповідальність за майбутню його долю, і разом із тим викидає з свого невода мертву рибу, що трапила до волока вкупі з живою (Матв. 13:47-48).

(Докінчення буде).

В. Гутше.

Прийди до Господа такий, який ти є!

Життя буденне з дня на день є те саме; і не тільки з дня на день, але часто із віку в вік; історія, щодо справедливості в людях, показує дуже малі зміни. Все те саме: люди вміють закривати й таїти свої гріхи, самоусправедлювати себе й ширити всяку неправду. Одне з оповідань висловлює таку думку: „Першим ремеслом сатани було — придумати і вмотивувати нашим прародичам в раї, щоб прикрили своєю нагоду перед лицем Всемогутнього Бога“. Друга праця його є та, що він здоліє людські очі, а переважно очі дітей Божих — відвернути від Бога, а скерувати на можних того світу та на те, що в них є: на силу, святість, заступництво, багатство, мудрість. Таким чином він перетинає дорогу до правдивого покаяння і примирення грішника з Богом.

І нічого дивного нема в тім, що тепер так багато різних посередництв і ліків, що в них люди шукають спасіння. І це все видається для грішних людей добре, бо не треба йти просто перед лице живого Бога: бо для того, аби прийти перед лице Боже, треба зірвати з усяким гріхом. І бояться бідні люди своє нечисте серце принести Господеві і прикривають себе різними релігійними покривалами та прикрасами. Прийди до Господа такий, який ти є! Не прикрашуй і не виправдувай себе, бо Бог і так бачить все і знає; як каже слово Боже: „Нема нічого схованого, щоб не об'явилося; і не втаєне, щоб на яв не вийшло“ (Марк. 4:22).

Проїжджаючи недавно полягом, я мав нагоду спостерігати, як одна жінка не соромилась кількох осіб, що їхали в вагоні біля неї, а добула з валізи перфумерію,

аби своє натуральне обличчя покрити фарбами, щоб було гарніше, хоч їй цього не треба було. Але що ж, коли вона сама собі не вірила, що її краса є вистарчаюча. Навіщо їй ці зусилля? Тільки на те, щоб вийшовши з вагона, йти на вулиці міста і там своєю штучною красою гордуватись перед другими. Я тоді подумав — чи ж не школа це для нас в християнському житті? Скільки ж то є подібних до цієї жінки, що хотіла припасти до внодоби людям і для цього прикрасила своє обличчя фарбами. У чім її помилка? У тім, що вона не знала того, що правдиві знавці краси не дивляться на мальовані обличчя, але на характер і чесноту. Так само Бог не дивиться на зовнішність християнства, але на серце християн.

Все штучне — безвартісне. „Коли хто не народиться звиш, не може видіти царства Божого“ (Йоан. 3:3). Бог дивиться на серце. Коли б сьогодні Господень день прийшов несподівано на велике сімсот мільйонове християнство — чи хоч би один десяток мільйонів християн міг вийти назустріч і стати з ясным обличчям і з чистим серцем і сказати: „Господи, ось ми, Твої спасені діти!“ Ах, як велика небезпека для нинішнього християнства... Ясним є, чому католицька церква так часто молиться: „Сохрани нас, Господи, від наглої й несподіваної смерті“. Бо не готова для зустрічі Господа!

Є багато християн, що намагаються змінювати свої зовнішні життєві форми та гордяться тим, що належать до багатих церков: мають величаві святині та пишні богослуження й тощо. Але як мало ваги надають вони тому, аби мати зміне-

не і прикрашене серце, аби мати глибоку віру, аби мати прощення гріхів; щоб бути певним спасіння, щоб провадити своє життя в Дусі Святій, в любові та в братерській рівності.

Бідні й нещасні всі ті, що не йдуть до Господа такі, які є в своєму житті, але стараються прикрасити, себто усиправедливити себе своїми силами, ніби їм не треба Божої помочі. Щодо людської справедливості, можна поділити християнство на дві кляси: фарисеїв і митників. Коли читаємо в Євангелії про фарисея і митника й порівнюємо з нинішнім людським життям, то з певністю можемо сказати, що майже все християнство вибрало місце фарисея, і дуже мала частина хотіла би стати на місці митника. І в нинішніх святинях можемо бачити фарисеїв, що з пишністю займають перші місця і з гордістю дивляться на свого брата. Так само бачимо й митників, що стоять в кутках тих святинь і б'ються в груди й говорять: „Чи прийде час правдивого братерства, коли будемо, як одна родина молитися спільно в душі і в правді до Бога живого?“ І так моляться, і дочікуються догідного часу, коли сам Бог відкриває двері їхнього серця й показує їм на правдиву живу Христову церкву, що складається із спасених людей. Тоді тільки залишають куток мертвої святині й ідуть до Бога живого.

Кілька днів тому назад я зустрів одного знайомого, що кривим оком дивиться на митників. Питаю його: „коли ж ви, приятелю, будете правдивим новонародженим християнином?“ Він відказав: „я ще шукаю правди“. — Скільки ж літ ви цієї правди шукаєте?“ — „О, вже майже десять літ“. — „А скільки вам років?“ — „Шістдесят“. — „То ви глибоко помиляєтеся: вас правда шукає ціле ваше життя, але ви все від неї втікаєте й віддаляєтеся... Іди до Господа такий, який ти є!“

Скільки б то було Божого благословіння, якби всі ті, що самі себе удосконалюють і оправдують — перечитали щиренько з Євангелії від Матвія 23 гол., і на місце тих, що Христос прилюдно виказав їхні блуди, ставили саміх себе. Помиляються всі ті, що думають тільки про нерозсудність фарисеїв біблійних, а поминають фарисеїв теперішніх. Слова Ісуса Христа говорять повсячасно до всіх тих, що легковажать спасінням душі своєї й гордують тими, що про це дбають. „І ви доповнюєте міру батьків ваших. Змії, кудло гадюче, як утічете від суду пекельного?“ (Матв. 23: 32-34).

Скільки ж є тих, що навчають других, а себе ніколи. Часто виголошують чудові промови на теми виховаччо-суспільні та етично-моральні, а самі поринають по шию в гріхах. Так само батьки часто наказують дітям: не пий, не кури, на нусті забави не йди — а самі це все роблять. До кого прирівняти всіх тих, що навчають і нахиляють інших до добрих звичаїв і моралі, а самі навпаки роблять? Вони подібні до сгопів, що стоять на роздоріжжях і показують переходячим дорогою, а самі й з місця не рушаються. Гріх і злі привички затроюють молоді й чисті серця, що, коли приглянуться й переконуються в тім, що ті люди, що їх навчали, самі противне робили — тоді стають вдсятеро гірші, як були раніш.

Ідіть до Господа всі такі, які ви є! А Він із гордих зробить смирних, з кульгавих серцем — простих, із сліпих — духовно видючих, із мертвих, що лежать в гріхах — живих. А до вірних каже Господь так: „Хто святий, нехай ще освячується“. Кожна лампа сама собою згасне, як до неї не доллється свіжої олії. .

Г. Домашовець.
(Галичина)

Неділя Всесвітнього Об'єднання Баптистів

4 лютого 1934 року.

На протязі останніх років першу неділю лютого присвячувалось Всесвітньому Об'єднанню Баптистів. Звичайно Виконавчий Комітет оголошував відозву, в якій підкреслювалось значення цієї неділі. Таку відозву звичайно підписував президент і секретар Об'єднання та один уповноважений член Виконавчого Комітету. В минулі роки ці відозви складались американськими, канадійськими, англійськими, німецькими та шведськими членами; відозву ж 1934 року склав видавничий італійський брат др. Арістарко Фасульо. Той факт, що такі заклинки складаються представниками різних країн, надає різноманітності та глибокого змісту нашому всесвітньому свідощтву. Читачі, без сумніву, особливо зацікавляться поважним тоном відозви, написаної італійським братом.

Маємо надію, що кожна церква нашого визнання по всьому світу відсвяткує 4 лютого, як неділю Всесвітнього Об'єднання Баптистів.

Послання до всіх баптиських церков по всьому світу.

I. Однією з найповажніших установ Всесвітнього Баптиського Об'єднання є „Неділя єднання”, коли всі члени наших громад по цілому світу єднуються у прославленні й молитві до нашого Отця небесного, коли ми йдемо з молитвою до нашого Господа, щоб „усі одно були”.

Перша неділя у лютім від давнього часу була „Баптиською Неділею“ — символом і пророцтвом, поставляючи перед очі наші чудовий образ єднання всіх віруючих у вірі й послузі нашому Спасителеві, у з'єднанню у вірі особистого познання і

втілення в життя гасла: „одне тіло й один дух (одна надія) один Господь, одна віра, одно хрищення, один Бог і Отець усіх... (Еф. 4:4-6).

Отож будемо, дорогі в Господі брати усіх країв, заносити благання з подякою до нашого Бога й Отця, щоб Він з'єднав наші серця й наші церкви у міцніший і тісніший зв'язок любови.

II. У цей час, коли наша християнська місія натрапляє на стільки труднощів і перешкод, чи не слід усім нам признатися до вини й покаятись? Пригадаймо собі глибоке каяття ізраїльського народу у Старім Завіті, коли він переживав різні досвідчення. Перечитаймо собі, наприклад, каяття проп. Даниїла 9:3 - 19 і Неемії 9 гол., і в подібнім дусі визнаймо гріхи наші, бо дух світу через міру глибоко добрався до рядів наших. Чолобиття мамоні запламило сумління наше й підірвало нашу акгивність. Можливо це сталося тому, що забагато значення ми приписували числам і матеріяльним засобам, а цілком мало звертали уваги на вартість духовну, яку наш Господь завсіди ставив на першій місці. Рівночасно ми поклали свою надію на методи, котрі є відповіднішими для здобуття світу, аніж для будови Царства Божого. Дійсно, браття, ми мусимо признатись у наших гріхах і скоритись перед Богом: „В Тебе, Господи, справедливість, а в нас на лицах сором... Знаємо, що по щирім наверненні нарід Божий привернув собі життя й надію, і навіть отримав святе право прийняття для світу Спасителя. З його надра вийшло „маленьке стадо”, до котрого

Христос Господь звернувся із Своїм припорученням голосити Євангелію усякому твориву. Це є одна з тих справ, що має знайти багато молитов у „Неділю Всесвітнього Об'єднання“ коли ми всі будемо одноставно вкупі, (Діян. 2:1 — 6). Нехай Господь збільшить сили наші, щоб ми з новим присвяченням віддалились світовій праці місії у душі „маленького стада“ Нового Завіту і з героїчним запалом 16 й 17 віку, із запалом анабаптистів і баптистів, що „витерпіли хрест, не дбаючи про сором“ (Жид. 12:2), і перемогли, не зважаючи на переслідування й муки. Нехай перша неділя у лютім буде днем щасливого присвячення себе у кожному краю Тому, Хто сказав „будете Мені свідками“ (Діян. 1:8) і: „Ідіть же навчайте всі народи християчи їх... навчаючи... (Мат. 28:18 — 20). Пам'ятаймо, що коли ми не переможемо світу, то світ переможе нас.

III. Потім подякуймо Господеві за те, що було зроблено для Його справи. Просім потім змилювання за те, що ми довірене нам божественне посланництво не завсіди й не всюди проголошували. Просім, щоб оживив Він нашу совість і пам'ять. та пробудив у нас запал для праці нашого Господа.

IV. У додаток до цих, так важних речей, також просім у Отця нашого Небесного:

Щоб Його Дух обгорнув усі народи в цих таких критичних часах й аби скерував їх до взаємного наближення й порозуміння.

Щоб наші переслідувані брати й усі, що терплять ярмо гніту в різних краях, могли отримати силу й витривалість для встояння, та щоб серця їхніх гонителів навернулись до кращих замислів і співчуття.

Щоб добродійні й церковні інституції й місії у всіх краях у посвяті та жер-

твенності віруючих християн знайшли потрібні можливості для встояння, і щоб Дух Святий використав проповідників Євангелії, яко корисне знаряддя для спасіння душ для Христа й для будови живих церков Христових.

Щоб Всесвітнє Об'єднання Баптистів силою звиш змогло нас провадити до справдешнього поглиблення нашої істотної місії на землі, і щоб наступаючий VII-й Всесвітній Конгрес міг zazнати великого благословіння Божого.

І щоб слова, що були висловлені апостольській церкві „Господь же прибавляв спасеників у церкву щодня“ (Діян. 2:47) здійснились у цім року й у наших, і в усіх інших правдивих християнських зборах.

Джон МакНейл, президент.

Д. Г. Руцбрук, генеральний секр.

Кліфтон Д. Грей, почесний секр.

Арістарко Фасульо, член вик. ком.

Дитяча радість.

Радійте та тіштесь, діти,

У цих молодечих літах:

Нас учать по - Божому жити,

Щоб мали ми віру в серцях.

Нас учать, щоб ми були тихі,

Слухняні, покірні усім.

А жартів немудрих та сміхів

Ніколи не знали зовсім.

Багато дітей є на світі,

Що тут без науки ростуть;

Марне їх життя: без освіти

Христової гинуть та мруть.

Є діти, що Бога не знають,

Живуть так, що страшно ї казати;

Вони й зібрання обминають,

По-Божому жити не хтять.

*Є діти, що лаються, курять,
Пустують й горілку вже п'ють,
І правди не кажуть, а дурять,
І маленьких і кривдять, і б'ють
Тому то, ви діти, хто чує
Цей заклик, до Бога спійть;
Нехай з вас ніхто не пустує —
До шкідликої нездорової ідіть.*

*Там слово почуєте правди
Про Божого Сина Христа;
І щастя і радість назавжди
Подасть Його ласка свята.*

*Колись цього віти не знали,
Не знали того ще й старі,
Без Бога свій вік бідували,
Все ждали якоїсь пори.*

*Нарешті, пора ця настала,
Бог Сина на землю післав,*

*Щоб бідна земля радість мала,
Щоб Він усіх правди навчав.*

*Та люди на Господа руку
Піднесли, Ісуса взяли,
І за Божу чудову науку
Христа на хресті розі'яли.*

*В терновім вінку на Голготі
Син Божий за нас умирів,
Оточений скрізь ворогами,
За них Він життя Своє дав.*

*Хто ж любить Ісуса — покаїтись,
До Бога в покорі ви ідіть,
І жити по правді старайтись,
І робити гріхи залишити! . .*

*Ф. Мална.
(Вольн).*

Біблійні питання й відповіді.

Питання:

1. Як пояснити, що в 2 Мойс. 2:18 тєсть Мойсея названий **Регуїл**, а в 2 Мойс. 3:1 — **Етр**?

2. Чому в Матв 10:2-4, Марк 3:16-19, Луки 6:13-16, Діян. 1:13 імення апостолів не стосуються одно одному?

3. На якій єгипетській скотині по-наривало чиряки під час сьомої єгипетської кари (2. Мойс 9:10), коли вже від шостої кари „поліг увесь єгипетський скот“ (2. Мойс. 9:6).

Відповіді:

1 і 2. Не тільки жиди, але і взагалі всі мешканці сходу мали й мають по декілька імен і прізвищ, тому імена апостолів і не стосуються.

3. Власне, поліг тільки єгипетський скот, а ізраїльський залишався цілий. Нема жодного сумніву, що єгипті після ці-

єї кари негайно вжили заходів щодо купівлі чи взагалі придбання скотини від жидів та інших народів. А що єгипті такі мали скот пізніш, видно з 2. Мойс. 9:19-25. Скільки часу проминуло від шостої до сьомої кари — невідомо, але, очевидно, цього часу цілком вистарчило для того, аби набути новий скот.

Чого нас Біблія навчає про Бога?

(Продовження. Дивись [ч. 11-33 р. і ч. 1-34 р.]

Кого розуміти під словом Св. Трійця?

Візьмемо за підставу наших дальших розважань такі місця із слова Божого: Іоан. 14:23-26; 16:13-15. Бачимо з 14:24, що Ісус і Отець з'являються двома окремими особами, а в 14:26 — Дух

Святий, яко третя особа Божества. Йоан. 16:13 у зв'язку з попередніми місцями показує Духа Святого виразно, яко особу, бо висловлюється щодо неї, що Дух Св. може „прийти“, „провести“, „говорити“, „звістити“ майбутнє. Тільки особа може це все чинити.

Не всі, одначе, прихильники Христа приймають науку про Св. Трійцю.

1. **Унітаристи** (від латинського „unus“ — „один“ такзвані християни, що визнають Бога тільки в одній особі) не признають Ісуса Богом всупереч таким місцям Писання: Римл. 9:5, 2 Кор. 5:19, 1 Йоан. 5:20. Вони признають Ісуса тільки, як звершену людину. Самого Бога вони признають, але Св. Духа відкидають.

2. **Сведенборгіяни** (від Сведенборга, шведа 1688—1772), признають, що в особі людини Ісуса ходив по землі Бог і що тільки Ісус — один Бог. Христять в ім'я Ісуса, а особи Св. Духа не признають.

3. **Модерністи — лібералісти** (від латин. modus — міра і liber — вільний). Під цією загальною назвою криється сила релігійних наук, що нічого спільного з правдивим християнством не мають. Головні їхні твердження, скеровані проти Христа, слідуєчі:

- а) не визнають непорочного народження Ісуса від діви;
- б) не признають Ісуса Богом;
- в) не признають чудес Христових;
- г) не признають воскресення Ісуса тілом.

Біблія нас навчає, що Бог Отець створив усе, що є на землі й у небі (Ефес. 3:15). Бог Син, образ невидимого Бога (Колос. 1:15), є Відкупителем світу (Йоан. 3:16, 1 Йоан. 3:16). А Дух Св. є звершителем і виконувачем усього (Єзек. 36:25-27, Йоан. 14:17, 26; 16:13-15; Ефес. 1:17; Діян. 1:8). Тому то Ісус Хрис-

тос наказував христити

а) в ім'я Отця, що створив людину, яко образ Свій;

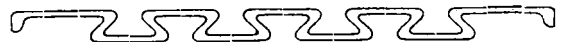
б) в ім'я Сина, що відкупив людину;

в) в ім'я Духа Св., що людину відродив і до нового життя воскресив (Йоан. 3:3,5,7; Римл. 6:3-5; Ефес. 2:5-6).

Це, одначе, не значить, що ми млемо, як кажуть вороги чистого християнства, трьох Богів. Із слідуєчих місць Писання бачимо, що Бог — один: 4 Мойс. 6:5; Марк. 12:29, 1 Кор. 8:4-6. Світло, що випускає три проміні, що горить у трьох лямпах — є одне. Лід, вода та пара, хоч є три різні речовини, одна тверда, друга рідка, а третя газ — то все одне, бо то тільки три різні стани однієї й тієї речовини. Так само й Отець, Син і Дух Св. є одна істота. Тепер є три особи, але коли все вернеться до Отця, тоді „Бог буде все в усьому“ (1 Кор. 15:25-28; Римл. 11:36).

(Далі буде).

І. Пенфаш.
(Аргентина)

День „Післанця Правди“ !

Дня 29/X м. р. Господь допоміг мені бути на духовній праці у моїм родинім селі Станкові. У тому селі існує громадка вірних дітей Божих. Усі вони хоч небагаті матеріально, та зате багаті духовно в Господі. Для них конечно здався би хоч невеликий дім молитви. Того дня ми мали спеціальне зібрання духовне, на якому було говорено про різних Божих „Післанців“, що розповсюджують по цілому світу Христову спасаючу Правду-Євангелію. Особливу увагу ми звернули на нашого „Пі-

сланця Правди“, який рівно ж належить до Божих, бо розносить поміж нашим народом Христове Слово життя. По зібранні ми децю й прочитали з нього, що ще більше заохотило нас його любити й піддержувати. Коли я згадав братам та сестрам, що без матеріальної піддержки „Післанця Правди“ усіма його передплатниками й читачами може наступити його припинення, то це немов би їх налякало та зворушило. Це наглядний доказ, що вони люблять його. Ми звернули увагу на це й на те, що російський нарід в Польщі, якого є біля ста тисяч, тішиться багатомо російськими духовними журналами, видаваними тільки в нашім краю, не беручи під увагу тих, що виходять за кордоном, — а ми українці, сьоми мільйоновий нарід тільки під Польщею, маємо в українській мові заледве один наш духовний

журнал, себто „Післанець Правди“ на цілий світ! Отже, подумаймо, чи не сором та жах для нас, щоб і цей єдиний журнал наш мав не існувати? О, так, дійсно так! Тому, коли ми приклонили коліна до молитви, то потоком поллялись гарячі й ревні молитви наші перед престіл Божий за „П. П.“ та за його робітників. А по молитві майже кожен брат і кожна сестра посипали з радістю свої дрібні лепти на фонд „П. П.“ до зборової скарбонки. Слава Господеві за це щире діло Його дітей! Коли всі наші збори й усі передплатники та читачі „П. П.“ так поступлять, то можемо бути певні, що „П. П.“ піде при Божій допомі далеко наперед для Його слави. Дай Господи, щоб це скоро сталося по Твоїй святій волі. Амінь.

Л. Кубрин.

Синайський кодекс.

У минулому числі „Післанця Правди“ було обіцяно дати відомості про цей старовинний і славетний документ. Тепер виконуємо цю обіцянку.

Зміст священних книг Старого й Нового Завіту „від Духа Святого розбуджувани промовляли святі люди Божі“ (2 Петр. 1:21). Вони ж і написали ці книги або своїми власними руками, або руками своїх писарів. Як відомо, ні один такий оригінальний рукопис не зберігся до наших днів. Треба гадати, що старовинні рукописи Библиї гинули під час війн, повстань, переслідувань. За те зберіглися відписи (копії). Для нас християн особливо цікавим є питання щодо рукописів книг Нового Завіту. Оригіналів, написаних руками апостолів, євангелістів або їхніх помічників, нема. Найстаршим відписом до останнього

часу був так званий „Кодекс Ватиканський“ — грецька Библия, переписана десь наприкінці IV віку по Р. Х. Знаходиться вона в папському палаці Ватикані, звідки й дістала свою назву. Другим найстаршим рукописом лічиться „Кодекс Олександрійський“, грецька Библия, писана в V віці, що її 1627 р. патріарх олександрійський подарував англійському королеві Карлові I. Знані є також інші рукописи: „Кодекс Бези“ — чотири Євангелії й Діяння Апост., написані в VI віці грецькою мовою й подаровані 1581 р. проф. Теод. Безою університетові в Кембріджі, де він і знаходиться тепер; „Кодекс Реріус“ — IX в. у Парижі й інші.

У папській бібліотеці в Ватикані з давніх давен знаходилося декілька аркушів старовинного рукопису Библиї IV віку. Учені

давно вже намагались знайти десь увесь „кодекс“, рукопис, до якого належали ті аркуші. Але були й такі, що сумнівались щодо існування всього рукопису й висловлювали думку, що, мовляв, ті окремі аркуші незнамого кодексу просто сфальшовані.

Славний пімецький професор Константин Тишендорф (1815-74 р.), знавець Біблії, що багато подорожував по Єгипту, Сирії, Малій Азії, Африці й Європі, відшукуючи старовинні рукописи, був той, кому Господь допоміг знайти той таємничий кодекс. Спонукуваний дивним почуттям, Тишендорф 1844 р. удався на гору Синаї, де було багато монастирів, що мали великі зборища старовинних книг і рукописів. Там професор працював більш як півроку, риючи по архівах та шукаючи той кодекс, який, на його думку, мусів десь існувати. Жив Тишендорф у гостиниці монастиря св. Катерини. Була вже пізня осінь, коли професор, змучений даремними розшуками, вибрався на пароплав, аби від'їхати ним до Європи. На дворі падав сніг із дощем і в гостиниці було зимно. Тишендорф, одягнений по-дорожньому, поволі йшов востаннє по коридорові, в якому ченці розпалювали печі старими паперами. Порухуваний тим самим дивним почуттям, що привело його до монастиря, професор мимохить підійшов до одного з кошів, в якому були папери й пергаменти, призначені до спалення. Запустивши руку до коша, професор витягнув якийсь звій, поглянув на нього при слабому відблиску світла й почув, що йому перехопило дух у горлі від несподіванки: він пізнав письмо тих аркушів, що знаходились у Ватикані, і належали до кодексу, якого Тишендорф так довго шукав. Негайно весь кіш із паперами було випорожнено й увесь кодекс опинився в руках ученого. Кодекс був увесь, але в ньому

бракувало якраз тих аркушів, що знаходились у Ватикані.

Знайдений кодекс, що дістав назву „Кодексу Синайського“ — Тишендорф подарував (1859 р.) російському цареві Олександрові II, що, віддячуючись професорові, подарував йому за це сто тисяч карбованців (п'ядесят тисяч доларів). Усі чотириста аркушів кодексу було перевезено 1859 р. до Петербургу й уміщено до Імператорської Публічної Бібліотеки. Будучи 1911 року в тій бібліотеці, пишучий ці рядочки своїми очима бачив поживклі аркуші пергаменту того кодексу. Там вони й переховувались аж до 1933 року.

Наприкінці грудня м. р. газети допесли, що напередодні Різдва спеціальний більшовицький кур'єр привіз синайський рукопис до Лондону. Виявилось, що вже віддавна більшовицький уряд пропонував англійському набути рукопис за 200 тисяч фунтів стерлінгів. Згодились, нарешті, на 100 тисячах, що їх англійський уряд обов'язався заплатити машинами рілничими, електричними й ін. Кур'єра, що привіз кодекс у звичайній картоновій течці, на залізничному дворці Вікторії чекали представники лондонського відділу московського банку, куди кодекс і спровадили. По різдвяних святах кодекс переглянули й пересвідчили спеціальними апаратами знавці, бо англійський уряд боявся, що більшовики можуть всунути йому сфальшований кодекс. Цінний документ під обороною цілої армії детективів і поліціантів у панцирному авті був перевезений після повторних дослідів до Британського Музею, де знову манускрипт був підданий дослідям знавців, а потім спочив біля своїх „братів“ — кодексу олександрійського й Бези в панцирній касі. Тільки чотири аркуші кодексу виставлено під склом для оглядин публіки.

Вістка про прибуття до Англії дорогоцінного манускрипту облетіла весь край, а звідки перенеслась в інші країни. Ввесь світ, а насамперед віруючі — зрадили, що Господня рука, що багато разів охороняла кодекс від знищення, і на цей раз допомогла видерти рукопис із рук московських безбожників. До Лондону почали прибувати тисячі віруючих і навіть невіруючих людей, що своїми очима хотіли побачити цінний документ. У глибокій мовчанці переходять вони перед манускриптом, складаючи водночас свої пожертви на біблійний фонд. Англійська влада нічого не втрапила при купні кодексу, бо в перший же день його прибуття до Лондону віруючі, багатирі й бідні, надіслали до уряду 15 тисяч фунтів стерлінгів. Сьогодні збра-

на таким чином сума вже перевищує ту, що її уряд заплатив за рукопис.

Ми — віруючі в цьому чудесному випадкові спасіння цінної старовинної книги повинні бачити руку Господню, що для своїх дітей зберігає те, що є найдорожчим для них — слово святе. Усі ті мощі, хрести, хитони, пантофлі, ризи й інші ніби „святі“ та „цінні“ речі, що їх колись збирали та зберігали забобонні люди, давно позгнивали та понижились, а слово Боже, навіть на папері чи на пергаменті написане, є вічно живе й незнищима. Будемо надіятись, що Господь колись допоможе знайти хоч один оригінал святої Євангелії. Для Нього все можливе.

Observer.

Куток для молоді.

„О, якби я знав!...“

Цей поклик чуємо всюди, по всіх країнах, на всіх мовах, у всякій порі віку... Дитина вимовляє його, чухаючи свою голівку; юнак — нетерпляче переходячи по кімнаті; доросла людина — мацаючи свій гаманець; старий — цідить його через зуби, тримаючи руку на серці...

Другу частину життя людина проживає, побиваючись над першою частиною. Часто навіть ми другу частину дня перебуваємо в журбі та в жалоощах над тим, що ми зробили на протязі першої частини дня.

Ми всі знаємо це речення, усі ми з уболіванням вимовляємо його і всетаки продовжуємо робити ті самі помилки, що й викликали це речення.

Віруючі повинні були би вимовляти цю фразу рідше... адже вони мають джерело, що з нього можуть набиратись мудрости, обережности, стриманости, розважання...

Ви всі, мої любі молоді приятелі, знайомі з гарною історією молодого Соломона: коли він, займаючи престіл царський, злякався відповідальности, що на нього покладалась; і коли Господь з'явився йому в сні і спитав, чого б він побажав одержати від Бога, молодий цар забажав тільки одного: „дай слугі Твоєму розумне серце, щоб йому правити народом Твоїм і вміти розбирати між добрим і лихим“ (1 Цар. 3:9). Ссь, це саме й нам потрібне, чи так? Якщо Господь дасть вам це мудре серце й якщо щодня ви наближуватиметесь до джерела мудрости, аби

в Нього знайти вам потрібну для майбутнього дня мірку, то ви вже не повторюватимете так часто цей сумний поклик: „О, якби я знав!“..

Бажаю вам, мої молоді друзі, від усього серця, аби від 1934 року ви вже більше не вимовляли цього речення. Бажаю, аби пильнували й молились безперестанно. Тоді ви, проваджені Тим, Хто піклується про вас і Хто тільки єдиний здоліє дати вашому життю Своє значення, Свій напрямок, Свій овоч!..

Молімся одні за одних, молоді за старших, старші за молодших, аби нас усіх умудрив Господь і зберіг під Своїм впливом.

Зфранцузька опрацювала
Олена Єрмолінська
(Закарпатська Україна).

Темрява і світло.

„Не приставайте до неплідних діл темряви, а літше ж вичиуйте їх (Ефес. 5: 11).“

Субота над вечір. Віруюча родина прибирає гірницю на зібрання. Входить невіруюча молода „княгиня“, кланяється низенько й говорить:

Молода: — Прошу вашесе благословенства.

Віруючі: — Не ми, а Господь хай тебе благословить — щастя-долю дає.

М. — Просили татунь — мамуня й я прошу прийдіть, будь ласка, на весілля.

В. — Дякуємо вас усіх, але на весілля ми не ходимо; ото ж і до вас не обіцяємо.

М. — Та як би це виглядало, якби ви не прийшли? Мені би здавалось, що в мене не весілля; ми би цілим домом на вас нагнівались! Хіба це ваша віра забороняє?

В. — Ні, не так, щоб нам хтось заборонив, але ми самі таки не можемо бути в таких місцях, де нема Христа.

М. — Як то, на моїм весіллі нема Христа? Це образа! хіба ви нас не маєте за християн? Ось подивитесь завтра, коли будемо вибиратись до шлюбу, то родичі благословля-

тимуть нас образами, кропитимуть свяченою водою й зіллям.

В. — А разом і горілкою...

М. — Горілкою? — ну так що ж? і це не гріх, бо сам Христос був колись на весіллі та наробив багато горілки; всі пили та й хвалили, що добра.

В. — Так, перше чудо Господь зробив із вином, коли наповнив ним шість кам'яних водників, що стояли прѣ очищення; але нам не заповів, щоб і ми купували на наші весілля по шість таких же водників горілки. В наші дні той самий Христос робить такі самі чуда: черстві, закам'янілі серця грішників, якщо тільки вони стоять до очищення, Він заповнює новим вином, Своїм словом, і всі з великим здивуванням признають, що це добре вино, хоч не всі знатимуть, звідкіля воно походить.

М. — Я щось не зовсім вас розумію. Але трошки випити можна?

В. — Ніякий найбільший п'яниця не пив зразу великою склянкою, а напевно маленьким келишком; і так потрохи, помалу зробився п'яницею, про котрого Христос сказав, що він ніколи не наслідую вічного життя.

Крім того Господь говорить до нас через пророка Ісаю в 55 голові так: „Чого вам відважувати срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не засичує?“

Отже бачимо, що горілка стається нам перешкодою до досягнення життя вічного, а рівно і в земнім — нам шкодить, бо мусимо на непотребство працювати.

М. — Це щира правда. Скажу вам, що на мое весілля тато продали останню корову, а що цих грошей занадто мало на одну горілку, то мусимо позичати; але що робити... треба... чей же я не гірша від усіх... заробила... Ну, добре, то ми вас вже до горілки не будемо силувати, але прийдіть, то так трохи посидите.

В. — І цього не зробимо: Христос заповів нам ходити оглядно, викуплюючи час, бо дні лихі (Ефес. 5: 15-16). Наше земне життя дуже коротке, тому ми повинні кожну хвилину присвятити Господеві.

М. — Дуже добре, ви в нас не будете марно часу проводити, а ось будете співати... Мої мама казали, що ви колись дуже гарно співали по весіллях.

В. — Так, це було, але тепер я дякую моему Господеві, що Він у уста мої вклав но-

ву пісню, псалму Господеві нашому (Пс. 40: 3).

М. — Ви якісь дивні... Такої бесіди я ще ніколи від людей не чула. Але на весіллі таки приходьте; що ж так завжди сидіти вдома? подивіться, як тепер молоді гарно танцюють, не так, як колись...

В. — Хіба ти ніколи не чула євангельської новісти про те, що зробив цар Ірод, коли надивився на чудові танці безбожної дочки Іродядиної? Як він стяв голову Йоанові Христітелю, про котрого сам Христос сказав, що більшого пророка між народженими від жінок над Йоана Христітеля нема (Лук. 7: 28). Ірод сам не танцював, а тільки дивився... Отже ж я скажу враз із псалмоспівцем до Господа: „Відверни очі мої, щоб марноти не бачили“ (Пс. 119: 37).

М. — Люба мені оця ваша бесіда, але скажіть, як же бути? Коли це все відкинемо, то яке то буде весілля?

В. — Коли Господь дасть нам дочекати до слідувочої неділі, то я тебе покличу на весілля до нашої віруючої сестри, — от ти подивишся, як бавляться та веселяться діти Божі. Ні про які алькогольні напої ніхто й думки не має. Там не почувеш не тільки брудної пісні, але навіть жодного непотрібного слова. Чудові гімни і псалми линуть до небес, серце відчуває присутність Господа Ісуса. Його живі слова ллються через вуста проповідників: „Перед нами велика таємниця. Як цей жених бере цю невісту з її домівки до себе, так і Я прийду за Свою Невістою, вибраними Своїми, бо Я полюбив її від заложення світу“. Брат пресвітер багато читає із слова Божого про те, яке велике значення має подружжя перед Богом, які великі обов'язки бере на себе молода пара, вступаючи в союз. А також багато прикладів із Старого Завіту про те, як праведні люди вступали в подружжя та як виправляли весілля. О, ці оповідання захоплюють душу, здається ніколи не накучилось би слухати!

М. — Ну, добре; це все на шлюб, розумію; а якже вдома, коли придуть від шлюбу?

В. — Натурально, дають обід, як хто може, а за обідом знову ллються рікою духовні пісні...

М. — Ой, що ви! За обідом на весіллі духовні пісні? Це дуже велика новина; на те є церква, а на весіллі повинні бути скочні пісні.

В. — Але чи ті „скочні“ пісні ви в церкві можете співати?

М. — Чудові ви люди! та що церква, то не дім! Якже можна співати в церкві те, що вдома? це ж — гріх!

В. — Ось бачиш, люди призвичаїлись ділити своє життя на дві частини: одну, що проводять у церкві й коли, як вони думають, служать Богові, і другу — у звичайнім буднім житті вдома, коли служать гріхові. Але слово Боже нам говорить, що ні одна криниця не дає солоної й солодкої води (Яков. 3:12).

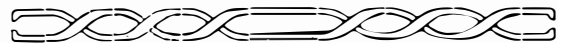
М. — А ви ж як, не так само?

В. — О ні, у нас одне життя перед Богом. А пісні, які ми співаємо в щоденнім нашім житті, чи то в праці, чи на весіллі, ми ті самі співаємо й на зібранні. Котрих же не можна на зібранні, то й ніде не можна.

М. — Ваші слова якісь нові, але люблю їх слухати. Я хотіла би докладніше довідатись про цю віру та життя по ваших словах.

В. — Коли хочеш — Господь тішитись тим, а я дам тобі раду: купи собі святу книгу Біблію — це слово Боже; звідти довідаєшся про все, що тільки тобі треба. Віддай своє життя Ісусові цілком, а Він простуватиме шляхи твої й дасть тобі щастя й долю, бо Він говорить: „Я даю вам; не, яко не світ дає, Я даю вам“ (Йоан. 14: 27).

*Олександра Гвоздяк
(Холмищина)*

„НА ФОНД ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

вплинули дальші датки:

Гурток молоді в Батятичах	6:50 зл.
Гурток молоді в Раві Руській	6:56 „
Білі Ослави	5:00 „
Вільки Мазовецькі	5:50 „
Забір'я	12:09 „

Усього 35:65 зл.

Разом із попередніми... 100 зл. 37 сот.

Хто ж ще відгукнеться на наш заклик і улаштує в своєму зборі „День Післанця Правди“?

При цьому числі розсилається щомісячний безплатний додаток

„НЕДІЛЬНА ШКІЙКА“ ч. 2.

8 сторінок.

Із праці на ниві Божій.

Середниця (Галичина).

Дня 21. XI. 1933 ми мали в Середниці дуже гарне й радісне богослуження, на якому відбулося вінчання молодого брата й сестри. Ми переживали того дня велику радість в Господі, бо добродійна рука Божа була над нами. Гостей, присутніх на тім богослуженні, було вельми багато з околичних сіл Підкарпаття. Дві сестрі прибули аж з Перемишля, щоб узяти участь в нашому торжестві. Зранку відбулося торжественне богослуження з промовами кількох братів, опісля відбувся акт шлюбу, при якому служив молодій парі словом автор цих рядків. а потім відбулася спільна гостина для всіх присутніх братів і сестер. Гостина ця відбулася в домі молодого, бр. С. Когута. Увечері знову відбулося духовне зібрання, на якому ми частували один одного духовним кормом. Діло Боже в Середниці поширюється помалу, але зате поважно й доцільно. Вже й там з'явився хоч невеликий домік молитви. Брати тісняться як можуть по хатах із своїми богослуженнями, але це не відповідає потребі. Стан діла Божого в тому селі вимагає вже окремої залі на зібрання людей. Тепер одначе тяжко зпромогтися місцевим віруючим заспокоїти цю пекучу потребу. Але маємо надію, що Господь допоможе нам і в цьому ділі виповнити Його святу волю. Хай буде Йому Слава повіки. Амінь.

Л. Квбрия.

„День Післанця Правди“ в Середниці Із великим нетерпінням ми очікуємо завжди того дня, коли має з'явитися свіже число „Післанця Правди“ в нашій хаті й оповісти нам про життя зборів і окремих віруючих, як у нашім краю, так і поза межами його. Дочекались ми десятиго числа за 1933 рік. На його сторінках ми знайшли сумну вістку про смерть брата К. Стшельця. Сумно нам стало, що число робітників Божих ще на одного зменшилось. Але на це була воля Господа, що забрав робітника на спочинок. Та ще більший смуток обгорнув мое серце, коли на останній сторінці „Післанця Правди“ цей друкований робітник почав скаржитись на свої боді та на те, що і йому

загрожує смерть і що він просить рятувати його. О, як би це дійсно було сумно, якби й цей робітник помер! Ми всі вирішили поспішити йому на поміч і на 9 листопада призначили „День Післанця Правди“. Того дня всі ті, що люблять цей наш журнал, простягали свої руки й жертвували що могли з того, що мали, на пресовий фонд „П. П.“. Деякі постарались заплатити свій борг. Також приєднали того дня чотирьох передплатників.

Тепер звертаюся до вас, брати й сестри, що живете поза межами нашого краю, але котрі народились у нашому зборі, — чи ви вже зібрали й вислали на пресовий фонд „П. П.“ бодай щонебудь? Якщо ні, то зробіть це негайно. Як би було сумно, якби цей гість, що щомісяця приходив до вашої хати, та перестав приходити!

Жертвуйте з того, що маєте, а не з того, що нема; бо не добре, коли хто каже, що нема й нема. Не давайте з того, що нема, тільки з того, що є!

М. Кеньо.

Везесиця (Галичина). Уперше в нас відбулось торжество вечері Господньої. Дня цього прибув до нас із Рави бр. пресвітер В. Перетякю. Прибув також і хор із Вальддорфу під проводом бр. В. Сліпчишина; зійшлося багато католиків, що хотіли побачити, як у баптистів відбувається причастя. Заля була переповнена. Урочистість проминула в радості й Божім благословінні. Цікаво, що католики потім пішли до свого ксьондза й почали йому казати, що віруючі, власне, виконують переломлення згідно з волею й заповітом Господа, приймаючи окремо чашу, а окремо хліб. Вони запитали свого пастиря, чому він так не робить, і пастир дав таку „духовну“ відповідь: „дурню, якби я так робив, то не видер би тобі чаші, доки ти її всю не випив би“. Христос говорить, „хто скаже на брата свого... дурню, на того буде в гонь пекельний“ (Матв. 5:22), а християнській „пастир“ так легко називає своїх овець. Господь наказує покинути цих пастирів, яких Він називає сліпими, що ведуть за собою

теж сліпих. Молімося, аби Господь ще багатьох вивів із темряви до світла. *Учасник.*

Журавці (Галичина). Слава Господеві за Його велику милість, завдяки якій і в нас, у Журавцях, пробудилось декілька душ, що віддали свої серця Йому на служення. Щонеділі маємо радісні зібрання, на які прибувають брати з Рави. Часто також навідуються до нас брати з Гійча й Колонії. Був навіть і хор із Гійча з бр. І. Диким, та з бр. Г. Гладким. Слава Господеві за це пробудження в нас. Просимо братів-працівників не забувати нас і відвідувати. *Ів. Шелемех.*

Забороль (Волинь). 14 січня ц. р. на Новий Рік по ст. ст. в с. Заборолі відбулося закликаюче зібрання в хаті Романа Смлюка. Мешканці нашого села, а особливо молоді — національно свідомі. Великим успіхом серед них користується трактат „Борці євангельської віри”, якого перечитало багато українців, що з його поясненими згодні. Отже, цей трактат допоміг і нам у ділі Божому, бо на зібрання зійшлося досить слухачів, що слухали слово Боже з захопленням. Зібрання розпочалося в 11 год. співом „Отче небесний”. Після співу виголосив промову бр. К. Максимчук, що закликав усіх до молитви. Потім хор відспівав: „Діти, квіти молоденькі”, а потім промовляли брати Х. Сахан і О. Зайко. Закінчив брат Й. Новосад і хор співом „Хай буде Отцеві Святому хвала”. За все нехай буде Йому слава навіки. *А. Цапюк.*

Із життя зборів.

7 січня с. р. відбулось юнацьке зібрання й „день Післ. Правди” в Раві. Було багато гостей з околиць. Провадив зібрання бр. Фр. Чепіль. По зібранні прочитано було реферат про друковане духовне слово й зібрано колекту на пресовий фонд „Післанця Правди”.

7 січня в Яничах відбулось дитяче зібрання, на якому діти служили співом, читанням та деклямацією віршів тощо. По зібранні дітям роздано подарунки.

8 січня в Журавцях відбулось велике зібрання, на якому крім багатьох слухачів були гості з Рави, Колонії тощо. Люди не змістились у хаті й зайняли подвір'я. У селі велике пробудження.

У Раві від 23 по 26 січня гостював головний комітет нашого Об'єднання на чолі з бр.

Л. Міксою й В. Гугше. Були брати Л. Дзекуц-Малей із Берестя, А. Кірцун із Зельви, В. Волянський із Здолбунова й І. Слама з Лодзі. У нарадах окрім повищих братів брали участь також бр. В. Перетяко й Л. Жабко-Потапович. Був також бр. Ів. Підгорецький із Пłosки на Волині. При тій нагоді відбувались у Раві зібрання, на які вчашало багато місцевих і доколишніх людей.

Із листів до „П. П.”

Я читаю вашого „П. П.” з великим задоволенням. Він так тішить мене в цій чужій стороні. До цього часу я не передплачував його, а виловичав від брата мого А. Н.; і як тільки читаю його, то неначе побуваю в своїй рідній стороні й порозмовляю з усіма братами та сестрами. О, як ми тішимось тут цим дорогим нам „Післанцем Правди”! Вибачайте, що я читав його досі, виловичаючи, коли видання його так дорого коштує. Отже, я вирішив передплатити його й посилаю вам 1 дол. передплати, а 1 дол. на „фонд П. П.” Нехай Господь благословить вас і журнал. Бажав би я, аби багатьо ще братів і сестер передплачували й читали „Післанця”. *А. Назарук.— (Америка).*

Сердешно дякую вас за журналу, що я його одержую в порядку. *В. Рудюк.— (Бразилія).*

Прошу вислати мені „П. П.”, котрого дуже люблю читати й іншим про нього повідати. Ваш журнал після слова Божого — найбільша розрада та радість. Це він мене привів до віри Христової. Я пережив 43 роки і не знав про Христа та гадав, що досить бути тільки католиком. Та аж „Післанець Правди” відкрив мені, що є віра Христова. І тепер решту життя мого я хочу прожити по-християнському, так, як наказує наш Господь і свята Євангелія. *Марко Трач. (Бразилія)*

1931 року я познайомився з „Післанцем Правди”. І ось вже три роки він радує моє серце й часто примушує замислюватись над тим, як чудово Господь нас — далеких з'єднав Своєю кров'ю. Нехай Господь благословить „П. П.”. Буду молитись, аби Господь поширив „П. П.” від сходу до заходу. Молімося всі за „П. П.” та за його співробітників. Я так щиро дякую вам за цей любий журнал. Я не забуду своїх обов'язків щодо нього.

Олекса Федорук (Волинь).

Я є син православних батьків, і мені тяжко випросити в них грошей на діло Боже та на „П. П.“ Якщо ви співчуваєте моїй біді, то присилайте мені журнал. Я вже приєднав одного передплатника. Сердешно дякую за „П. П.“ що я його, недостойний, вітаю щомісяця. Бажаю йому щастя на 1934 рік. Бажаю також усім співробітникам сил і успіху; особливо дякую тим, що пишуть українські вірші для молоді.

Адам Штурма (Холмщина).

Слава нашому Господеві, що „П. П.“ ще живе! Нехай Він благословить вас і ваших помічників. Я дуже журилась, коли довідалась, що „П. П.“ може замовкнути. О, Господи, допоможи „Післанцеві Правди“! Нехай Він по цілому світу сіє правду нашого Спаси. Посилаю три дол. від себе та два від сестер Марії Мелник та Полі Гаврилів на „П. П.“

Ганна Медвід (Америка).

Дуже я радію „Післанцеві Правди“, що принесе мені вісті з старого краю з моїх знайомих сіл — Добрачина, Боратина, Гільча, Комарова й ін. І я молюсь за ті села і прошу Отця небесного, аби й там засяяло Сонце Правди. Коли я в 8 числі „Післанця“ перечитав листа сестри М. Пирожок про те, що вона — вдова й мати десятиох дітей, зробила в Божому виноградникові велику працю і приєднала аж трьох передплатників, то вирішив і я взяти до рук моїх лопату й обкопати бодай одну безплідну смеківницю. І Господь допоміг мені зачати від себе: отож посилаю 3 дол. від себе, а 3 дол. від трьох передплатників. За мої 3 дол. висилайте „П. П.“ мені, Василеві Горалеві і Гр. Цимборському, а Василь Дзура посилає Мих. Михаліні, а один для себе. Один для українського збору в Детройті посилає Анд. Ільницький. Вітаю братів і сестер у Галичині і прошу молитися та відвідувати наш місяць.

Семен Дикий (Америка).

Щиро дякую вам за регулярне надсилання мені „Післанця Правди“. Він мене в тяжкі часи зміцнює й осолоджує мій дух. Ах, як довго доводиться чекати його, доки він, нарешті, прийде з-за океану й розвеселить нашу душу. Моя родина любить його слухати, коли я читаю його. Який здоровий корм для душі.

С. Лавренюк (Канада).

Париж (Франція).

Дорогі в Господі Христі брати!

Знаю вже данненько, що виходить євангельський часопис „Післанець Правди“, але че-

рез мої тяжкі обставини я не можу його доставити й довідуватись із нього, що робиться на ниві Божій між українським народом. **Лежу в шпиталі вже п'ятий рік, хворий на сухоти.** Дають мені відпуски один раз на місяць, і я виходжу до міста, як на те дозволяє здоров'я. Буваю на українських євангельських зібраннях, якщо такі відбуваються. Навернувся я до Господа 7 жовтня 1928 року. Надсилаю вам один із написаних мною євангельських віршів. Вітаю всіх, хто любить Господа нашого Ісуса Христа та вірних Йому. Ваш менший у Господі брат

Олександр Сомко.

Від Редакції. Вітаємо дорогого брата О. Сомка на далекій чужині і просимо всіх братів і сестер молитися за цього брата, що вже п'ятий рік не покидає шпитального ліжка. „Післанця Правди“ будемо надсилати хворому братові безкоштовно. Таких просьб маємо багато з усіх кінців від бідних матеріально віруючих, закинутих до найглухіших закутків світу. Хто з вірних лічєй Божих пам'ятає про цих братів і хоче допомогти їм духовно, нехай складе бодай найменшу жертву на пресовий фонд „П. П.“ І тоді й ті забуті людьми віруючі будуть одержувати „Післанця Правди“, що їх підтримає, потішить та підбадьорить.

Хопнево (Волинь).

Дорогий та коханий брате!

Щиро дякую за те, що пам'ятаєте й мене найменшого. Ваш часопис дає багато матеріалу для нашої молоді та, взагалі, для братів і сестер. Нехай же ваш труд благословить наш небесний Отець, нехай „П. П.“ поширюється і благословляється.

Ф. Королай.

Від „Післанця Правди“. Друкуючи повищі листі, не бажали ми вихвалити „Післанця Правди“. Ми тільки хотіли бодай почасти показати ту спрагу до здорового духовного друкованного слова, що її видно з тих листів. Далі — хотіли ми, аби діти Божі бачили, що є ретельні та діяльні душі, що намагаються всіма силами допомогти нам у тяжкій праці в „Післанці Правди“. Любі читачі! Допоможіть і ви!

Моліться за „П. П.“

Поширюйте „П. П.“

Передплачуйте „П. П.“

Редакція й Адміністрація „П. П.“

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

3. Значення Господньої вечері.

Питання 160: Яке значення має Господня вечеря?

Відп.: Торжество Господньої вечері пригадує нам, що Христос дав за нас Своє тіло на смерть і пролляв Свою кров для прощення наших гріхів, а потім — що ми є з'єднані з Ним і з народом Його одною вірою й одним життям: Лук. 22: 19 — 20; 1 Кор. 5:7.

Окрім цього вечеря Господня має для віруючих ще таке значення:

Вона є для них трапезою пам'ятки, що пригадує нам терпіння і смерть нашого Спасителя, що прийняв ці страшні муки задля прощення наших гріхів. Тому ця трапеза кладе на нас обов'язок проповідувати смерть Христову аж до Його другого приходу: Лук. 22: 19; 1 Кор. 11: 26.

2. Вона також є трапезою визнання, через яке ми підтверджуємо, що Господь Ісус є єдиною причиною нашого спасіння: 1 Кор. 11:26; Жид. 5:8 — 10.

3. Вона є трапезою братньої любови, отже звершено доказує, що її учасники є дітьми одного Отця і членами одного тіла: 1 Кор. 10:17.

4. Накінець є вона трапезою підкріплення тому, що зміст і акт її дають нашому духовному життю зміцнення, надії — пошавлення, а станова благодати — уґрунтування: Діян. 2:42.

4. Вечеря Господня є прообразом.

Питання 161: На що показує нам Господня вечеря, яко прообраз?

Відп.: Господня вечеря є прообразом великої весільної гостини, яку Ісус Христос буде обходити колись з усіма своїми спасеними в небесному царстві: Матв. 26: 29; Відкр. 19: 9.

5. Тривалість Господньої вечері.

Питання 162: Як довго має тривати Господня вечеря за Божим установленням?

Відп.: Торжество Господньої вечері віруючі повинні обходити так довго, аж доки Господь Ісус прийде: 1 Кор. 11:26.

8. Про спасених.

А. Їхні відносини з Богом.

Питання 163: Якими засобами віруючі підтримують свої відносини з Богом?

Відп.: Віруючі підтримують свої відносини з Богом словом Божим і молитвою: Лук.

16:29; 1 Сол. 5: 17.

1. Слово Боже.

Через слово Своє Бог говорить до нас і об'являє нам свою волю: Лук. 16:29; Мих. 6:8.

Питання 164: Що має довершити в нас слово Боже, себто св. Біблія?

Відп.: Розбирання нами слова Божого повинно захоронити нас від гріха й заохотити до побожного, чесного та справедливого життя: Йоан. 17:17.

Щоб це сповнилось, ми повинні слово Боже читати, слухати, пристосувати Його до себе й за Ним жити: Кол. 3:16; Мат. 4:4; Як. 1:22.

Питання 165: В якій спосіб можна розважувати слово Боже?

Відп.: Слово Боже можемо розважувати через особисте читання Його з молитвою, а потім через слухання духовних проповідей, що спираються на Біблію й є необхідні для підтримування в нас духовного життя: Рим. 10:17; 1 Сол. 2:13.

2. Молитва.

Питання 166: Що таке молитва?

Відп.: У молитві людина розмовляє з Богом. Тому молитва є сердешною сполукою дитини — людини з небесним Отцем — Богом, до якого людина може говорити все, що тільки відчуває на своєму серці. Молитва може виявлятися також у скритих думках, у зідханні серця, висказуваними словами, або побожними рухами тіла: Рим. 8:15; Псал. 8:26.

Питання 167: Для чого служить молитва?

Відп.: Молитва служить нам для того, щоб через неї ми могли вповісти перед Богом все, що нам лежить на серці, а потім — щоб отримати від Бога підкріплення у вірі, потіху в терпіннях і поміч у потребі: Филип. 4:6; Псал. 118:5; Псал. 50:15; Псал. 145:19.

Питання 168: Чим різниться молитва особиста від прилюдної?

Відп.: Молитва скрита (говорена окремо) різниться від молитви прилюдної тим, що в особистій можемо вповідати перед Богом усі наші особисті справи, коли в молитві прилюдній говоримо до Бога про справи загальні: Мат. 6:6; Діян. 1:14.

(Далі буде).

ВИПУСУЙТЕ З КНИГАРНІ „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

ДУХОВНУ ЛІТЕРАТУРУ

Біблія укр. велика	5 зл.	
Біблія укр. мала	3 „	50 гр.
Біблія укр. в м'якій оправі	5 „	— гр.
Новий завіт укр.	1 „	— „
Псалми Давида укр.	—	20 „
Біблія польська середн. форм.	3 „	— „
Новий зав. польський	— „	80 „
Вірші на стіну в укр. мові (Мат. 11 : 28, Йоан. 1 : 29. Діян. 16 : 31. Відк. 2 : 10, Ісус Нав. 24 : 15, Дан. 6 : 16) по	30	гр.
Вірш в польськ. мові Dzieje Ap. 16:31.	30	„
Відступники (оповідання)	2 зл.	50 „
Серце людини (з малюнками) —	50	„
Короткий біблійний покажчик —	50	„
Христ. співаник з нотами	5 зл.	— „
„Рідне Писання“	1 зл.	— „
Трактати:		

„Початок неба й землі“ безкошт.

„Що діяти з гріхами“ безкошт.

До замовлень проситься додавати кошта пересилки. Замовлень набір не погоджується.

Всі замовлення просимо спрямовувати на адресу: **М. Нгува, Rawa Ruska ul. Słowackiego 95.**

Бр. Е. СВОБОДА просить подати до відома його адресу: м. Остріг н/Г., вул. Замкова 2.

Січнева колекта.

Нагадуємо всім нашим зборам у Польщі, що січнева колекта призначена 1) для підтримання життя наших сиріток у Берестю, 2) для будови й улаштування притулку для старих, 3) для будови домів молитви і 4) для допомог у різних нещасливих випадках.

Ні один збір, ні один брат і ні одна сестра не повинні нехтувати нашого обов'язку — служити Господеві майном нашим.

Зібрані гроші пересилати по чеках П. К. О., пишучи на них таку адресу: **Ludwik Miksa, Łódź Nr. 144.243.** На звороті чеку обов'язково зазначуйте: „січнева колекта“.

ЦЕРКОВНИЙ ПОДАТОК У ПОЛЬЩІ.

Від 1 лютого ц. р. у Польщі входить у силу новий закон про церковний податок, що йому підлягають **усі католики**. Податок стягатиме влада скарбова; прибутки від податку підуть на будову нових костелів, церков і т. д.

Чи в вашому зборі хор вже співає ? З ХРИСТІАНСЬКОГО СПІВАНІКА

218 гарних пісень з нотами. Дивись оголошення книгарні „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на слідуючу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто Р.К.О. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні в Раві Руській

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ (ІСОАНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 3.

Березень

1934

Любов!

*Люблю я місяця блиск тихий,
І спів зажурених гаїв,
Люблю лісів таємний шепіт
І далечинь, і чар степів.*

*Люблю зірок я мерехтіння
І сонця ясного привіт,
Люблю я бури блиск, тремтіння
І безмежну в небесах блакить.*

*Люблю я срібні води моря,
І дивні дзвони щовесни,
Люблю зими я дні суворі,
І сум і скарги осени.*

*Люблю людей душею й серцем,
Я їм віддав моє життя,
Але найбільш, над все люблю я
Колись розні'ятого Христа...*

*Ів. Кмета-Єфимович.
(Канада).*

Із праці на ниві Божій.

Плоска (Волинь)

Неділя дня 14. I. (Новий Рік по ст. стилю) була для нас віруючих днем великої радості, що її ми переживали спільно. Урочистість того дня збільшилась ще через те, що в той день відбулась вечеря Господня та літературно-вокальне зібрання молоді. Це зібрання молоді розпочав місцевий пресвітер І. Підгорецький псалъ. 138 та словом. По молитві почала виступать молодь. Велика зала зібрань була виповнена по береги; усіх слухачів було понад п'ятсот. Місцевий хор під проводом бр. Малога чудово співав, зворушуючи серця присутніх. Були присутніми і брати-чехи з Миротина, що прибули з своїм проповідн. бр. Томешом і духовою оркеструю. Великою радістю була для нас і присутність серед нас сестри Ол. Бури, що брала жваву участь у святі, зворушуючи нас усіх співом ще незнаних нам псалмів. Вона по святі залишилась у нашому зборі для праці серед сестер, молоді та дітей. Під час цього зібрання промовляли брати — Томеш і Свобода, заохочуючи молодь для Христової праці. Під кінець промовляв бр. І. Підгорецький. Закінчилися зібрання молитвою, і присутні почали розходитись під звуки оркестри.

И. Шумковський.

Білі Ослави (Гуцульщина, Карпати).

18 листопада відійшла в вічність приближена сестра Явдоха Боднарук, 46 років. Понеже місцевий піп вже віддавна страшив, що не допустить, аби віруючих ховали на цвинтарі, чоловік померлої пішов до війта, що в свою чергу запитав розпорядження у старости. На другий день, коли брати почали копати могилу, прийшли жінки-католички й почали могилу засипати. Тим часом ми провадили богослуження в домі померлої. Промовляли брати О. Гарасимів і Д. Бойко, після чого пішли в останній похід. На дорозі вже чекали нас війт і поліціант, а також люди. Під час походу й на цвинтарі багато співали, а повище згадані брати служили словом Божим. Поховавши тіло, помолились і розійшлись. На другий день зібралась громадська рада, що ухвалила дати баптистам кавалок землі при катол. цвинтарі, аби й віруючі мали свій цвинтар.

Пар. Грешук.

Вальддорф (Галичина).

На другий день різдвяних свят прибув до нас із Львова бр. пресвітер М. Лютий для того, аби відправити богослуження в Вересиці.

Туди ми й пішли. Прибули віруючі з Вишеньки й Майдану. Розпочав бр. Жінчин, а потім промовляв і уділював Господньої вечері бр. М. Лютий. Співав наш хор. На третій день свят відбулось у нас зібрання гуртка молоді. Розпочав бр. В. Сліпчишин (проводячий гуртка), а потім молодь тишила наші серця співами, деклямацією тощо. Увечері роз'їхались по домах.

Віруючий.

Подорож до Румунії,

Повідомляю брата про те, що Господь допоміг нам, п'ятером членам збору побувать за румунським кордоном — на Буковині в Ставчанах. 8 листопада мин. року мала там відбутись конференція, а також відкриття молитовного дому. По волі Господній та за згодою збору пішли ми 7 листопада пішки. Перейшли щось із 19 кілометрів, перейшли польсько-румунський кордон і вже за границею струнули бр. В. Бевцика, що, знаючи з моєї листівки про наш прихід, виїхав нам назустріч, щоб нам полегшити подорож. По кількогодинній їзді ми опинились перед домом проводячого в Ставчанах брата В. Ахтемійчука. Із запрошених ми були перші. По кількох хвилинах почали сходитись з різних сторін брати та сестри, з якими ми радісно зустрічались. Між іншими прибули також бр. проп. В. Андрусик із Чернівців і бр. проп. Крихіт із Басарабії. А потім зійшлися віруючі з таких місць: Погорилівки, Вікна, Чорного Потока, Добронівців, Кисілева, Бурівців, Чернівців, Кишинева (Басарабія), Давидова, Черногузів, Іспас-Діброви, Боянчука, Кадовбищ, Самушина, Стецеви та Підвисокої. Велика радість була посеред нас, і не думали ми, що ворог того дня поставить свої перешкоди в ділі Божому. Тим часом влада не дозволила збиратись у новому домі через те, що брати не спровадили своєчасно комісії для оглядин дому. Отже, довелось нам 8 XI. збиратись на старому місці. Богослуження розпочалось братом Д. Паюком. Та під час проповіді ввійшов комендант поліції і, не звертаючи уваги на Богослуження і спів, почав переписувати присутніх, виганяючи їх потім на двір. Не зачипив тільки нас, що прибули з Польщі. Таке брутальне поводження румунських поліціантів спричинило перерву Богослуження. Не відбулась отже й наша конференція. Мусіли ми, підкріпившись на дорогу, відійти додому з великим жалем, що наші брати в Румунії терплять переслідування за Христа. Молиться за діло Боже в Басарабії та Буковині (в Румунії).

В. Малюбий.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 3

Березень 1934 року

Рік 8

Правдива постанова церковної дисципліни.

(Докінчення)

на

Реферат, виголошений В. І. Гутше на X з'їзді Союзу зборів Слов'ян. Баптистів у Зельві 31 травня 1933 р.

Тут виникає нове питання, як віднесеться до цих „митників і поган“, що опинились поза єднанням із віруючими; адже ап. Павло каже: „з таким і не їсти“ (1 Кор. 5:11). Деякі наші церкви у відношенні до них тримаються суворих постанов, що забороняють членам розмовляти, вітатися з ними, і взагалі входити навіть у поверховні зносини. Такі заходи, однак, практично зустрічаються з великими перешкодами в тих випадках, коли виключений є членом віруючої родини. Але справа не в тім, а в тім, **що думав Христос**, порівнюючи виключених до поган і митників. Нема сумніву, що Він виключав таких поза коло братнього єднання — вони для Нього — духовно чужі! Але хіба Христос занехаював нагоду, аби спасти їх? Наша суворість потрібна, але вона часом є менш потрібною для виключених, як для самих наших членів, що, замість того, аби вмовляти грішника, підтримують його й таким чином ще більше розпалюють його й так запекле серце.

Разом із тим ті члени переймаються його духом і в наслідку — нові відпадання. За для таких нестійких, що їх чимало в кожній церкві, необхідно ізолювати виключених. Алеж недобре було би, якби проводячих збору позбавити можливості бачитись із виключеними й розмовляти з ними тоді, коли ці виключені потребують того, аби їм було подано руку допомоги. Церкви добре зроблять, як щодо цього дадуть більше волі своїм старшим братам. Нехай їм дано буде право зносити із виключеним; але звичайні члени нехай від цього стримаються, якщо практично це буде можливим.

Церковна дисципліна взагалі вимагає великої свідомості членів. Несвідомі члени часто багато шкодять ділові справи виключених. Деякі виявляють якийсь небезпечний жаль до виключених, інші знов таки тільки тим і займаються, що „слідкують та докоряють братів і сестер за гріхи“, забуваючи при цьому, що Господь надав нам право братися до порошину в оці брата свого тільки аж після того, як ми вийняли з нашого ока колоду (Матв. 7:1-5); третім всім і всюди гіршаться (блязняються), більше дивлячись на людей, як

на Господа. Усе це разом показує, що правдива церковна дисципліна залежатиме від духовного рівня церкви. Чим вище стоятиме церква, тим краще й без болю потрапить вона розв'язати це питання, полишуючи засоби „тілесної боротьби“ або байдужість до зла, і переходячи до духовних заходів. Ось чому так важним є духовне виховання членів!

Найбільш обов'язків накладає церковна дисципліна на пастирів, бож сильні повинні носити тягарі безсилим, а не гонити собі (Римл. 15:1). Переводячи стали боротьбу зо злом: у власному тілі, у ближніх, у церкві, вони часто доходять до фізичного виснаження й тоді часом є здібні підо впливом почуття брати до гострих заходів, особливо, коли проти них самих повстане брат або сестра. У такі хвилині — скоритись, змовчати та прислухатись, чи нема в жорстокому, докорюючому голосі маленької частинки правди — це велика перемога, що іноді рятує церкву від глибоких хитань. Тільки духовні пастирі можуть бути доглядачами правдивої духовної дисципліни, бо тільки вони в стані відрізнити речі другорядні від важніших, і тільки такі першу увагу звернуть на себе самих. Тільки той матиме силу докорити, хто сам не заплутаний в сітці життєвої марноти. Такі пастирі прийдуть із серцем, переповненим любов'ю та співчуттям, розпитають докладно, всякнуть у стан душі й подбають не про параграф щодо виключення або докору, а про те, що треба зробити, аби душу врятувати. Вони покличуть її до глибокого каяття, а разом із тим уживуть влади, коли нема направи, або коли необхідно перетяти лихо. Тут повне виправдання знаходять слова: „Кому відпустите гріхи, відпустяться їм; кому задержите, задержаться“ (Йоан. 20:23). І ці слова надають повного права, як я вірю, поховати

в своїх грудях голосіння людини, що згрішила та й навернулася, і не сповіщати про це церкву, якщо кров Христа провину очистила й видко рішуче навернення до нового життя. Недоречна щирість (одвертість) із боку пастирів або інших старших братів може спричинити велику шкоду як наверненим, так і церкві, а також і стороннім. Пам'ятаймо ж, аби до „святого святих“ такого пережиття не вдерлись непокликані люди. Хто має вуха слухати, нехай слухає! Але ж, усе сказане не матиме сили, якщо мовчанка значила б участь у чужому грісі. Тут треба мудрість звиш, аби знайти кордон.

Багато можна було би сказати щодо заторкнутого питання, але брак часу. Переймімося думкою, що правдива церковна дисципліна буде можливою тоді, коли всі члени пристосують її й до себе, й до інших. Не журімося, що в деяких випадках низький духовний рівень місцевої церкви з'являється міцною перешкодою перед її насадженням. Бог нас не лишить, коли, щонайменше, залишиться жменькатих членів, що сміливо стоять на боці правди, любови й чистоти. У духовному житті кожної церкви, як і в житті окремої особи, спостерігаються доби піднесення й упадку, а також і навпаки: поразки й перемоги. Господь не відступає від Своєї Церкви, доки там є вірні Йому слуги. Він дає перемогу свого часу. Але, з другого боку, ніколи не станеться так, щоб тут на землі до приходу Христа ця боротьба скінчилась, хібащо церква обернеться в світ, а тоді надійде спокій, але спокій цвинтарний, смерті! Нехай ніхто не складає надій на духовний стан своєї церкви: ворог не спить, і в той мент, коли ми кажемо: „Спокій і безпечність“ (1 Солун. 5:3), якраз може надійти загин. Краще дивитись небезпеці просто в очі і признатись, що ми потребуємо вогню

звини, що очистив би нас від світської гидоти й повернув би нам те гаряче почуття, що перебувало в нас у хвилину першої любови. А тому кінчу словами, що Христос сказав янголові церкві в Сардах: „Будь чуйний і утверджуй інше, що має вмерти, бо не знайшов Я, щоб діла твої були скінчені перед Богом. Тим то згадай, як прийняв і чув єси, і хорони, і покайся: коли ж не чуватимеш, прийду на тебе, як злодій, і не знатимеш, якого часу прийду на тебе. Маєш також небагато імен у Сардах, що не споганили одеж своїх; і ходитимуть зо Мною в білих; бо достойні. Хто переможе, той зодягнеться в білу одіж, і не витру ім'я його з книги життя, і визнаю ім'я його перед Стцем Моїм і перед янголами Його. Хто має вухо, нехай слухає, що Дух каже” (Відкр. 3:2-6).

В. Гутше.

Кінець.

Друкуючи повищій реферат досвідного й усім нам відомого діяча на євангельській ниві, редакція „П. П.“ не хотіла би, аби голос його не пройшов непоміченим у наших зборах, що часами так потребують правдивої, а не фарисейської, самоощукуючої церковної дисципліни. Для цього редакція радить зборам:

1. Цей цінний реферат відчитати частинами на членських зібраннях;

2. пояснити його докладно віруючим;

3. надіслати нам для видруккування в „П. П.“ думки тих братів, що хотіли би щонебудь додати із свого досвіду або пережиття до цього реферату. Ці заходи, на нашу думку, сприятимуть поглибленню серед членів належних євангельських поглядів щодо правдивої церковної дисципліни й викличуть у багатьох свідоме відношення як до неї, так і до інших співчленів.

Редакція „П. П.“

Віра сотника.

Евангелисти Матвій і Лука подають нам дуже цікаву відомість про віру сотника (Мат. 8:5-13; Лук. 7:1-10).

Сотник це римський військовий старшина, людина порівнює освічена й заможна. Він жив у часі Христа в Капернаумі, де виконував свою службу в царя Ірода Антипи (місто Капернаум лежить на північно-західнім березі Тиверіядського моря у Галилеї). Сотник був щиро віруючим і побожним чоловіком; а яка була його віра та що вона дала йому, про це повинен знати кожен християнин.

I. Як сотник увірував у Христа-Бога?

Він був поганського походження й мусів визнавати напочатку поганську релігію. Таким певно прибув він і до Пале-

стини. В Палестині сотник прийняв (правдоподібно) релігію жидівську. Прийняття Старого Завіту й віри в Бога приготувало його до прийняття обіцяного Месії — Ісуса Христа. Яку радість дала йому Біблія й віра в одного правдивого Бога, видно це з його діл: „любить бо нарід наш і школу він збудував нам“ — казали про нього „старші жидівські“ до Ісуса (Лук. 7:5). Але ці гарні діла сотника не відкрили перед ним дверей до царства Божого, бо ніхто з людей не міг і не може оправдати себе перед Богом своїми „добрими“ ділами. Йому треба було ще необхідно прийняти Христа-Спасителя. Та його мусіло щось затримувати на дорозі Христа. Він прийняв Христа аж тоді, коли вже треба було рятувати дорогого слугу від смерти.

Різні нещастя на світі завсіди підгоняють людей до Бога. Тому й нещастя допомагають людям до доброго. Одначе, кого Бог любить, того не лишає без помочі; Він дає звечора сльози, а вдосвіта радість. Бо на хвилину гнів Його, ласка ж Його — поки життя (Галат. 30 : 5).

Бог любив сотника, тому дав йому повернутися до Ісуса Христа, Спасителя світу (Йоан. 6 : 44).

Деякі люди нарікають на Бога, питаючи, чому Він допускає на них різні нещастя й терпіння. Нещастя самі в собі не є злі. Вони приходять на людей не тому, що Бог недобрий, а тому, що Він добрий і любить нас (Жид. 12 : 4-13). Терпіння дочасного життя є для нас великою школою віри, надії, любови й побожності (Жид. 5 : 8). В терпінні ми досвідчуємо й пізнаємо самих себе, а потім обертаємось до Того, що може дати нам вічне спасіння, свободу й радість. Надмірна розкіш тілесного життя скорше пошкодить людині, ніж недостатки та терпіння. Манасія, цар жидівський, через велику розкіш тіла попав у великий гріх і неволю, а через терпіння навернувся до Бога, що благословив його (2 Пар. 33 : 1-16).

Сотник через моральне терпіння навернувся до Христа і спас свою безсмертну душу.

Люди терплять переважно з приводу гріха. Навіть Христос, Син Божий, мусів терпіти за гріхи світу. Тепер один тільки Він може покласти кінець усякому людському терпінню, якби всі люди покаялись. Христос визволив від терпіння весь дім сотника, тому що сотник покався і прийняв Його, як правдивого Бога. Ми одначе не повинні відкладати нашого навернення до Бога аж доти, коли Бог може вжити для того остаточного засобу, яким може бути допущена на нас кара Божа або якийнебудь тяжкий досвід. Ми повинні від-

давати себе на вірну й постійну службу Христові тоді, коли чуємо в наших серцях заклик Божого Духа (Жид. 3 : 7-8).

II. Яка була віра сотника ?

Правдива та жива віра може бути така: мала або велика, слаба або сильна і надзвичайна. Одначе віра кожного правдивого християнина, яка би вона не була, не є актом людського розуму, а надприродним даром Божим (1 Кор. 12 : 9) і єдиним засобом для осягнення спасіння (Марк. 16 : 16; Жид. 11 : 6). Сотник не мав віри „жидівської“, чи „католицької“, чи там „православної“ та „батьківської“, як це люди звикли називати. Він мав свою надзвичайну віру, якої предметом був могутній Христос, Син Божий. Напочатку віра сотника не була ще надзвичайною; вона такою сталася пізніше. Сотник, коли почув про Христа, а бачив, що йому якраз Його треба, мав тоді віру велику в могутність Христа, як **чоловіка**. Він вислав до Нього „старших жидівських“ з проханням, щоб Ісус **прийшов** до його дому спасти дорогого слугу його від недуги і смерти. Одначе, коли Ісус був уже близько від його дому, тоді віра сотника піднеслася до надзвичайної, а це завдяки Божому милосердю і Його благодаті. Під впливом діяння Божої ласки в душі сотника, він увірував тепер в могутність Христа не як чоловіка, а як самого **Бога**. Тому сотник негайно вислав до Нього своїх приятелів, що від імени його спинили Ісуса на дорозі, щоб не йшов до його дому, бо вистачить, щоб Він, як Бог — **сказав** одне тільки слово, а вже слуга буде здоровий. Для Божого діяння віддалення не робить різниці. Він же є всемогутнім Богом на всякому місці. Він словом Своїм створив безмірні країни всесвіту й усе, що тільки існує. Хіба ж на це саме слово всемогутнього Бога не ма-

ла б звільнити недуга своєї жертви? Тому нащо ж трудити Вчителя, коли Він сам Бог, який може словом вуст Своїх зробити все, що тільки Йому подобається? Сотник, чоловік під владою, а одначе дає розкази своїм слугам і вони слухають його. Оскільки ж більше Бог, котрий не є залежний від нікого й від нічого, може лише розказати недузї звільнити чоловіка, і вона послухає Його. Сотник вірив у це непохитно. Він тільки один тоді мав таку віру в Ісуса Христа. Ізраїль вірив у Христа, як у сина теслі, а не як у Бога. Віра в божество Христове була навіть великим згіршенням для тогочасного Ізраїля. Також і Христові апостоли не мали тоді ще цієї надзвичайної віри в свого Вчителя, як Бога. Вони щойно до такої віри поривались.

III. Що сотник здобув через свою віру?

Ця надзвичайна сотникова віра в могутність Христа-Бога зробила його перш усього покїрним. Віра Божа перемїнює й удосконалює людський характер. Вона допомогла сотникові бачити в приниженім Ісусі самого Бога. Сотник пізнав тоді лїпше й самого себе, як бідного, грїшного та смертного чоловіка. Без цієї віри такий римлянин, заможний старшина, ніяк не міг пригнути своєї природної гордині перед Учителем із Назарету. Але віра зробила це без перешкод. Сотник, маючи віру, не бачив великим себе, а Христа. Він навіть прийти особисто до Христа уважав себе за недостойного; тим більше не мав відваги прийняти Христа - Бога до свого дому. Бож хїба він, бідний грїшник, мав почувати себе достойним приймати в своїм домі Царя царів і Пана панів? Тому вислав він до Ісуса найповажнїших мужів (не одного, а многих), щоб тим бїльш виявити перед другими Христову

славу. З такою великою покорою шукав вірний сотник ласки в Христа Ісуса, Господа нашого.

Тому Христос виконав його гаряче бажання. Молитва його була вислухана. Слуга піднявся з постелї здоровий тієї самої години, котрої віра сотникова й покора сталися явними перед самим Христом. У його домі настала велика радїсть. Усі тішилися тим, що Бог навідав людей Своїх. Спасіння Боже принесло мир, радїсть і благодать для всього дому вірного сотника. Але це все було тільки маленькою частиною того великого благословення, яке Бог дає своїм дітям у Христі Ісусі на небї. Там буде вічне життя й вічна радїсть з Христом у Його славі. Там і сотникова душа радїє перед престолом Божим. Христос дав чудесне оздоровлення не тільки для його дорогого слуги, але й для його найдорожчої безсмертної душі. Він сказав до невірних жидів, що всі, котрі будуть вірити в Нього так, як сотник, придуть із цілого свїту до вічної радості у царствї небесному (Мат. 8 : 10-12).

Сотник не був ще тоді таким християнином, як ми тепер, коли він мав уже таку щирю покору й надзвичайну віру в Христа Ісуса. Він тоді ще не знав нічого про Христові муки та про Його хресну смерть, про Його воскресіння, вознесіння, і про Його другий прихїд на землю. Тодї ще й Дух Святий не зїйшов на людей. Ми знаємо про це все дуже багато. Ми ходимо на зібрання і слухаємо духовних проповїдей, чого сотник не робив. Ми навіть другим проповїдуємо про Христа. Ми знаємо про Сина Божого далеко бїльше від сотника. Але: чи ми маємо в Нього таку віру, як сотник?... (2 Кор. 13 : 4; Лук. 17 : 5).

Л. Кубрин.

ЧИМ ЄВАНГЕЛІЯ Є ДІЙСНО ?

*„Віруй в Господа Ісуса Христа, то спасешся”...
Діян. 16: 31.*

Віра в Господа Ісуса Христа — єдина дорога до спасіння. Спасіння благодаттю через віру не є нова доктрина¹⁾. Знаходимо її в слові Божім; цієї доктрини навчав сам Господь і Його апостоли; ця всяди широко знана доктрина християнської релігії в цілій історії завжди є зрозумілою, коли християнство є чесне й непорочне. Вона є серцем і основою протестантизму. Коли Лютер, муж Реформації, був на „Святій Горі“ в Римі, плазуючи по ній то вгору, то вниз, калічачи свої коліна та відчитуючи молитви, надіючись досягнути заслуги й відпущення своїх гріхів — аж прийшов йому на розум текст: „праведний вірою житиме“. Тоді він устав і залишив і „Святую Гору“ й забобони раз назавжди.²⁾ Знайшов спокій своєму серцеві через віру в Христа Ісуса і, не відкладаючи, почав проповідувати Євангелію, що дала і світло, і волю, і радість його душі.

1. Тепер дозвольте вказати вам на спосіб, що ним діє, впливає ця доктрина.

¹⁾ доктрина — наука, ²⁾ Мартин Лютер, великий реформатор, будучи католицьким ченцем і професором університету, 1511 р. відбув подорож до Риму, де, між іншим, відвідав „славетну“ святиню Sancta Sanctorum (Свята Святих). Перед нею були 28 мармурових сходів, що колись, нібито, знаходились перед домом П. Пилата. Піднесення на колінах на кожному ступіні давало, нібито, прощення гріхів на 9 років, отже 252 роки разом. На цих сходах, плазуючи по них, і почув Лютер чудові слова Божі, що скерували його на правдиві Христові сходи.

Ми згрішили проти Бога і, річ зрозуміла, за гріхом слідує кара. Великий Суддя всесвіту судить справи по справедливості. А суддя, що не карає винних, справедливо не судить. Бог є любов, але рівно ж Він є і справедливий. Бо, не виконавши справедливості щодо винних, не віддав би Своєї, належної їм любові. Тому то Бог мусить карати гріх, і кожен переступ має бути відпачений. Але Його єдиородний Син у великім милосерді до наших душ — прийшов на цей світ, взяв на Себе тіло натури людської, будучи образом Бога — Отця в тім же тілі, жив подібно кожній людині, терпів і мучений був за нас, хоч по закону Божому ця кара з її муками мала упасти нам.

Він забрав борги своїх людей на Себе й на хресті через Свою смерть усім ці борги дарував, так що вони вичеркнені раз назавжди, і Він більш не споминатиме за них Своїм людям, ніколи. Але хто є Його люди? Що то за люди, що за них Він помер? Хто це вони, яких місце зайняв Він на хресті? Його нарід знаний через те, що він вірить у Нього. Він каже власними словами: „Мої вівці слухають Мого голосу: Я знаю їх і вони знають Мене, і вони слідуєть за Мною“. Слово Господнє каже далі: „Син Чоловічий був піднесений, щоб хто віруватиме в Нього, не погиб, а мав вічне життя“. Через Свою смерть наш Господь дав повний викуп за гріхи всіх, хто вірує в Нього. І вони через це є оправдані перед Богом. Таке вірування в Христа було пояснюване многими способами, і я тільки можу повторити те, що ви вже багато разів чули. Вірити,

значить щось приймати без доказів. Вірити в Христа, що помер на хресті, це значить — вірити, що Він звільняє винних від кари гріха; вірити, що Христос воскрес із мертвих і вознісся на небо, це значить, що через силу Його вічного Духа Він може очистити нас від усякого гріха. Це власне віра, яка спасає — уповання в живого Христа, що щожє спасти всіх приходячих до Бога через Нього; знання, що Він, вічно живий, робить благодання за них. Ви чули ілюстрацію за хлопця в палаючому домі? Дарма він пробував утікти з огню. Полум'я вдерлось до його кімнати, і він утік догорішнього вікна, де й завис, вчепившись його добре. Міг він спастися? Так! сильний чоловік стояв в долині під вікном і кричав: „падай на мої руки, я злапаю тебе!“. Хлопець глянув униз, побачив, що чоловік здоро-

вий і сильний. Він вірив у факт, що може спастись від вогню, одначе віра та не спасе його, хоч вона і провадить до спасіння. Єдиний чин — акт, що може спасти його, це покинути вікно і просто, з довір'ям впасти на руки чоловіка, котрий чекає, аби спасти його. Так і ви й я по натурі висимо в великій небезпеці, а Христос стоїть пониже нас і підносить Свій голос: „пустіться, і ви будете спасені в руках Ісуса“. Чин віри спасає. Не вірування, що Христос є спасаючою особою, ані те, що Він годен спасти, а лишень той практичний акт, що повстає з тих двох вірувань, і що нахилить нас оставити все й вірити тільки в Нього.

(Далі буде)

Із „Ch. Her.“
переклав Я. Зінків.
(Канада)

„...вийшов сіяч сіяти“ (Матв. 13:3),

Вийшов сіяти сіяч;
Нивку оглядає;
Та як виорав її,
Зерно засіває.

Зерно впало золоте
На биту дорогу...
Тут не сходить, не росте:
Стопали небогу!

Інше зерно хоч зійшло
Та плоду не дало,
Рости вище не могло:
Вогкості не мало...

Трете в терні вже й цвіте,
Та згинути має:
Бо тернина там гнітить,
Паросток всихає.

Аж четверте зерно десь,
Що впало на ниву,
Видасть плід із себе весь —
Для людей поживу!..

Нехай приповість оцю
Кожен розуміє;
Сіячем тим є Христос,
Що науку сіє.

Слово Боже — зерно те,
Що Він засіває,
Що в серцях людей усіх
Виростати має.

В зимнім серці не росте,
Як на скелі дикій;
Спочатку хоч і зійде, —
Не росте велике.

Інші люди хоч приймуть
Святе слово Боже,
Але ж ворог легко їх
Подолати може.

Тільки ті користь собі
Матимуть із нього,
Що приймають слово те
І люблять Бога.

Хто полюбить не в словах,
А життям, на ділі,
На того одягне Бог
Шати чисті, білі...

Браття й сестри дорогі,
Сійте ж Боже слово,
Що здимає гріх старий,
Дає серце нове

Воно є тут на землі
Насінням правдивим;
Хто не прийме тут його,
Не буде щасливим.

Тож беріть до серця своїх
Те святе насіння;
Тоді приймете життя
Й відкинете тління.

А. Б.
(Лемківщина)

Від Леніна до Христа.

(Історія одного навернення).

Народився я р. 1905 в Потоках пов. Рава Руска. Мої батьки були католики: тато греко-кат., мама римо-католичка. Обое були досить релігійні. Але нераз зауважував я, що їхня релігія не дає їм жодної пільги, а тільки до упадку їх провадить, бо найкращими їхніми приятелями були горілка та сокіра. Тому то зовсім не тягнуло мене до їхньої релігії; кращої ж я ще тоді не знав, і тому поволі занাপщував своє молоде життя в розпусті та грісі. Душа тим часом поривалась від землі, шукаючи свого; та, не знаючи дороги, зблудила бідна та й зайшла на манівці: р. 1928 із радянської України перекинулася і до нас московська облуда-комунізм, й атеїзм почав ширитись по наших селах. Почав і я похапцем споживати цієї науки злого вчителя (Йоан. 8:44), гадаючи, що гірким овочем заспокою душу.

1929 року зібралась молодь нашого села відсвяткувати десяту річницю радянської революції та вшанувати пам'ять темних учителів К. Маркса та В. Леніна. Улаштували засідання, а після нього, співаючи „інтернаціонал“, рушили в похід. На дорозі зустріла нас поліція, пропонуючи нам розійтись по домах. Та ми не слухались поліції і продовжували похід.

Наказували нам іще раз вертатись, а потім посипались кулі з карабінів. Один упав мертвий, декілька було поранили, а решта кинулась вrostіч, як вівці без пастиря (1 Петр. 2:25). Я, як скам'янілий, стояв над забитим, не знаючи, що робити. І в цей мент почув я голос, що залунав у мой душі: „Утікай, бо згинеш!“ Я втік...

У ті часи Господь послав Своє світло, що розганяло темряву по наших селах. Багато народу збиралось по хатах, аби почути проповідей баптистів. Не ходив я на ті зібрання, бо не цікавило мене те все. Та зацікавив мене віруючим католицький священник із сусіднього села Тенятиск. Почув я, що той священник що другого тижня приходить на ті зібрання, але не для того, аби слухати слова Божого, а щоб розганяти слухачів. Тоді й я пішов побачити, що там діється. По зібранні священник, що розігнав баптистів, їхав додому. Запропонував і нам декільком хлопцям сісти та їхати разом із ним. Ми присіли. Під час дороги „пастир“ почав нас „навчати“: „Дивуюсь вам, хлопці, чому ви не берете дрюків та не б'єте тих еретиків. Я би сам, скажу вам щиро, прибіг із дрючком, але мені те не пристало... Знаєте, я дам вам 10 злотих,

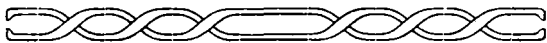
а ви набийте їх"... Від тих слів стало мені ніяково. Я мимоволі подумав: „чи так мають робити пастирі?“

Тоді побачив я виразно, що правди нема не тільки в людях, але й у їхніх пастирів. Знайшов я одну наближену, попросив у неї євангелію й почав досліджувати слово Боже (Йоан. 5:39). І побачив я з євангелії, що я — бідна, нещасна людина. Пішов я до тих баптистів послухати слова Божого. На тім зібранні посеред дітей Божих Господь торкнув моє серце: я почав благати Господа простити мене — грішника. Слава Спасові, що врятував мене з кайданів гріха й темряви, а ввів мене в Своє світло!

Року 1931 прийняв я разом з п'ятьма іншими душами св. хрищення в Раві. Тепер у нас уже декілька віруючих — членів і наближених. Щонеділі й серед тижня сходимось ми, аби разом читати та досліджувати слово Боже (Діян. 17:11).

1932 року Господь послав мені дружину, віруючу сестру Пар. Костур. Понеже свого дому для зібрань ми не маємо, урочистість шлюбна відбулась в домі одного католика. На зібрання прийшло багато католиків та жидів. Проповідували брати з Рави — В. Ясінський, Л. Жабко-Потапович і В. Перетятко, а потім бр. В. П. уділив нам шлюб. Велику радість ми переживали тоді й переживаємо її тепер. Прошу братів і сестер допомогти нам молитвами (2 Солун. 3:1-2).

Л. Турчинський.

Не повірю...

*Не повірю я вам, не повірю,
Що немає всесвітн. Творця,
Що ми сироти - люди страждаєм,
І ніхто нас не бачить, не знає,
Що забуті ми всі, без Отця .
Не повірю я вам, не повірю! . .*

*Не повірю я вам . . . і нікому,
Що весь світ — тільки пустика німа.
Її суду правди над світом нема,*

*Що покривджених сльози забуті,
А благання нещасних нечуті . . .*

Не повірю я вам . . . і нікому! . .

Не повірю я вам, не повірю!

Скільки зірок чудових вгорі . . .

Вранці сонце ясне випливає,

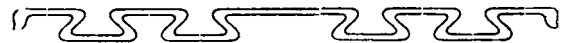
Все промінням своїм заливає,

А там місяць всміхнеться зорі,

І знов чари чарівні без краю . . .

Як повірю я вам? О, ніколи! . .

*Ів. Кмета-Єфимович.
(Канада).*

Невідома дорога й відомий Провідник.

*„І поведу по дорозі, якої зроду
не знали... оттакє Я їм учиню, та
її їх не покину“... Ісаї 42:16.*

Цими словами: „поведу й не покину“ Бог бажає втішити тих, що йдуть вузькою й тісною дорогою, тих, котрі, подібно Авраамові, почувши голос Божий: „зійди з землі твоєї“, пішли і слідувать за Агнцем, де б Він не йшов, хоч часом, як сліпі, не знають вони дороги. Вам, що зазнали болю камінням порізаних ніг і ран від колючого тертя, це обіттування Боже може стати підпорою в дні сумніву й розпуки. Свою найбільшу милість Бог зберігає для вбогих, сумних, ослаблених та сліпих. Перші слова Ісуса Христа в нагірній проповіді були такі: „блаженні вбогі духом, блаженні сумні“, і чи не для того й Петрові Христос каже дбати найперше про ягнят?

Бог обіцяє бути нашим Провідником, але не на нашій дорозі, лише на Своїй. Його ж дороги не такі, як наші — „бо як небо вище землі, так дороги Божі вище доріг наших“ (Ісаї 44:8-9). Тому вони бувають темні, криві й невідомі для нас. Бог же тобі каже: „ти не знаєш тепер, зрозумієш же опісля“ (Йоан. 13:7).

Бог відвіку вів Своїх дорогою невідомою для них. І як найліпша матерія йде

через найдовший процес чистки, так найславніших святих Своїх Він вів найдовшою дорогою. Так, Авраамові Бог обіцяв зробити його „народом великим“ і наділити землею Ханааном; коли родився син його Ісак — одинока надія — Авраам доживав вже свого віку, а Сара й умерла, не діждавшись свого куска землі в Ханаані (1 Мойс. 23:4). Яків — одинокий скитальник, переслідуваний своїм вороже настроєним братом, із серцем, пораненим лиходійством своїх дітей. Спроби його, як хвили, надходили одна за другою. Йосип — син його старости, проданий в Єгипет... й ось він каже: „це все на мене“ (1 Мойс. 42:36)! Такою дорогою Бог вів і многих других Своїх дітей, але всі вони вкінці могли сказати: „ми⁷перейшли вогонь і воду, та Ти вивів нас на чисте поле“! (Псал. 66:10-12).

Невідомою дорогою й тебе привів Він до Себе. „Дух, де хоче, дише... та не знаєш, звідкіля виходить і куди йде“ (Иоан. 3:8). Боже повождення з твоєю душею є незрозуміле часто для тебе; то веде тебе в Бетель — дім Божий, то до гірких вод Мери, то в „долину тіни смертної“. Він, як провідник, знає, котрою дорогою треба провадити нас, і тільки Він знає.

Господь є мудрий Провідник. Якби було спитати ізраїльський нарід по переході Червоного моря: „коли думаєте бути в Ханаані?“ Певно, що вони сказали б: „через одинадцять днів“ (5 Мойс. 1:2). Але по 30 роках вони відповіли б: „тільки Він, що йде перед нами стовпом хмарним та вогняним, Він знає, чи ввійдемо ми коли туди, чи ні!“ Нащо така далека дорога? Всі дороги Господні — милість і правда (Псал. 25:9-10).

Крива, далека й темна дорога перед тобою, але твій Провідник знає її. Він провів нею многих, що довірилися Йому. Він може зробити криве — простим, темряву — світлом, твою згубу — придбанням, смерть — життям.

Наш Господь є також багатим Провідником (Псал. 23). У Нього є харч для твоєї душі в пустелі цього світу. В голодному Єгипті Йосип має багато хліба. Подумайте про „недосліджене багатство

Христове“. Змучений, отруений їжою цього світу, блудний сине, вернися в довівку Отця твого, і там відживе твоя душа!

Чи знаєш ти, що Він є люблячий і вірний Провідник? Він ніколи не покине й не забуде тебе (Ісаї 49:15). Можливо, твоє почуття таке — моя темрява ще не стала світлом і криві дороги мого життя не випростались, — навколо все темно й сумно, кінця я не бачу... Тоді я хочу нагадати Тобі слова твого люблячого й вірного Провідника: „коли віруватимеш, побачиш славу Божу“.

Хто є твоїм Провідником? Чи він знає дорогу? Коли досі ти йшов по дорозі серця твого, то ти потребуєш більш надійного Провідника. Дорога невідома. Ти заблудиш сам. Але чому сам, чому? Візьми Ісуса своїм Провідником. Він умер за тебе й хоче вести тебе; Він поведе тебе Своєю дорогою й ніколи не залишить.

Я. Приходько.
(Канада)

За краєм я своїм сумую,
Де народився та пізнав
Мого Спасителя й святую
Я Євангелію прийняв.

Я народився в селі Плоскій
На Україні, де жили
Батьки мої, що так любили,
Щоб діти добрими були.
В неділі й свята я враз з ними
Любив до церкви учашать,
І все, що там і чув і бачив,
Хотів до серця я прийняти.

Але надармо час свій гаяв:
Усі промови й увесь спів
Були в такій химерній мові,
Що їх ніхто не розумів.

Отак прийшли і дні юнацтва,
А я чув в серці брак чогось...
Аж раз почув я: в хаті дядька
Прегарний спів провадить хтось.

Тихенько я собі підкрався,
Аби послухати той спів,
Та довго там не міг стояти:
Не було чути їхніх слів.

Подумав я: — піду до хати...
Й пішов поволі до дверей;
Взяв відчинив, став заглядати,
Аж там повнісінько людей!

І стало раптом мені страшно,
Не знав, що маю починать:
Чи залишитися там з ними,
Чи скорше з хати утікати!..

А люди ті хутчій до мене
І просять всі, щоб я сідав...
А я і світу вже не бачу —
Нікого з них там не пізнав...

Вони ж усі такі ласкаві:
Той місце відступив своє,
Той євангелію, той книжку,
А той трактат до рук дав.

Як сів я з ними й роздивився,
То й став людей тих пізнавать:
Тут біля мене сидить тато,
А там товариші сидять...

Почав я слухати уважно
Слова і любі, і святі:
Оповідалось там про Спаса,
Як умирав Він на хресті.

А потім нам дали питання,
Де ми будемо, як помрем?
Чи це ми знаємо напевно,
Що з Спасом в небі ми будем?

І ми усі тоді мовчали,
Бо ще не знали ми того;
Але ще в той блаженний вечір
Пізнав я Господа свого.

Й коли скінчили говорити,
То все так ясно стало нам...
І почали ми всі молитись —
О, що за радість була там!

І тільки той це може знати,
Хто Господа свого пізнав,
І хто Спасителеві серце,
І душу, і життя віддав...

Ах, як хотів би побувати
Я ще хоч раз в своїм селі,
І з вами ще єднання мати,
Брати та сестри, на землі...

*Юхим Назарук.
(Америка)*

Мученики.

Історична повість із життя християн III в.

Терцій Катон сидів у холодку, недалеко від дверей свого розкішного підмиського дому. Просто перед ним лежав великий сад, що широкими терасами спускався в долину, де починалися густі виноградники. Ліворуч, теж в долині, через зелень садових дерев, було видно частину Картагену¹⁾, а далі на безмежний простір розлилася спокійна поверхня Середземного моря, обтята на півночі рівним обрієм.

Був теплий весняний ранок. Маленькі білісінькі хмарки поволі плили в синьому небі на північ, туди, де за безкраїм морем лежала десь далеко Європа. І туди ж із мелодійними криками летіли трикутники журавлів та диких гусей, що

після зими кидали Атлаські гори й гостинні береги Африки.

Дзюрчання безконечного водяного струмочка, що бив із мармурового водограю, та тиха журлива пісня невірників, що працювали у винограднику, мимоволі навювали дрімоту на Терція Катона. Старий патрицій²⁾, ліниво слідкуючи зором за далекими білими вітрилами кораблів, блукаючих у морі, готовий був уже трохи покуняти, коли раптом думка про дивний сон, що він його бачив минулої ночі, розвіяла дрімоту. Терцій Катон мимохить тяжко зідхнув. Дійсно, сон був дивний... Снилось йому, що він старий шістдесятлітній недужий патрицій стоїть, убраний

в одіж римського центуріона³⁾), яку він носив колись, років сорок тому назад; просто перед ним темна, жахлива безодня, а за нею якийсь дивний, чудовий край... І через безодню провадить вузенький, як нитка, міст; і його донька Перпетуя бере батька за руку й намагається перевести через безодню. Старому лячно, старому страшно; серце несамовито колотиться, а з боків підтримують його — друга донька Марія й син Сатур. І бачить він, що на тому боці вже стоїть його старенька дружина Фіва, що встигла нібито вже перейти на той бік... І тоді старий кидається вперед із криком і... прокидається перестрашений і облитий потом. Оце й увесь сон. Здається, нічого страшного чи пророчого не було в ньому, але Терцій Катон, уставши вранці, зараз же послав до храму Церери⁴⁾ за гаруспіціями⁵⁾, що мали витлумачити цей сон. А джеж ці жерці - ворожбити навчали, що нема сну, що не мав би якогось значення. Отже, нехай з'ясують... Чомусь від цього сну лишився такий тяжкий настрій. Терцій знову зідхнув.

Його зір зупинився на чорній старій няньці-муринці, що носила на руках його внука Гая, восьмимісячного синка Перпетуї. Гай уночі зле спав і тепер нянька заколисувала його. Терцій підійшов до неї й спитав:

„Ну, як йому тепер?“

„Тепер добре, пане, але вночі він зривався ніби з переляку і так жалібно плакав“..

„Не треба виносити дитину до чужих людей і навіть до своїх невірників, бо хтось, маючи недобрі очі, може завжди наврочити“, повчав няньку господар. Нянька якось химерно всміхнулась і пішла далі, стиха співаючи якоїсь журливої пісні.

Терцій ішов по стежках саду попід високими пальмами й думав про химерну

долю доньки Перпетуї: їй двадцять два роки; півтора року тому вийшла вона заміж так щасливо... майбутнє заповідалось так добре: гаруспіції пророчили довгі роки життя, славу; але ось вже півроку, як Марко, чоловік Перпетуї, молодий гарний офіцер, перестудившись на полюванні, помер, залишивши вдову й сина. Перші місяці Перпетуя здавалася невтішною, ніщо її не розважало. Потім якось раптом вона заспокоїлась, притихла, перестала плакати; навіть якась дивна радість з'явилася в неї на обличчі. Вона годинами сиділа з деякими невірниками, про щось стиха з ними розмовляючи, співала з ними якихсь пісень, або сиділа насамоті з книжками; декілька разів Терцій застав доньку на колінах: із заплющеними або піднесеними догори очима, вона стояла нерухомо, ніби шукаючи чогось у небі. І старий батько зрозумів, що її розбита горем душа шукає порятунку в богів і дав їй спокій. Коли з'являлися молоді люди з найкращих і найбагатіших родин Африки і просили руки Перпетуї, вона рішуче й ніби з відразою відмовляла їм. Терцій Катон і в цьому не неволив її, гадаючи, що зчасом рани загояться й усе буде гаразд. Крім того, у глибині серця старий батько тішився, що його улюблена донька може ще деякий час побути при ньому...

Увійшов відпущеник⁶⁾ Рустік, управитель маєтків Терцієвих. Це був старий чоловік, моложаве лице й ласкавий погляд якого чомусь нагадували тиху журливу осінь. Він уклонився патріцієві і сказав лагідним тоном:

„Domine⁷⁾), прийшли гаруспіції... а також чекають тебе в атріумі⁸⁾ благородний Димас із своїм достойним сином Арістархом. Що звелиш робити?“

„Клич їх сюди всіх разом!“ була похмура відповідь патриція. Рустік ще раз уклонився й пішов до дому.

(Далі буде)

Л. Жабко-Потанович.

Примітка: ¹⁾ Місто в Африці — колонія римлян. ²⁾ Патрицій — римський шляхтич. ³⁾ Центуріон — сотник. ⁴⁾ Церера — римська богиня хліборобства. ⁵⁾ Гаруспцій — гадальник, що ворожив по внутрощах забитої худобини. ⁶⁾ Відпущеник — бувший невільник, що добровільно залишився на службі в свого пана. ⁷⁾ Доппе — латинське — панс. ⁸⁾ Найбільша зала в римському домі.

Прийде час...

Прийде час — усі ми станем
Пред Господом Христом,
Щоб справоздання віддати
Перед праведним судом.

Стануть ті, що днесь кепкують
З правд спасительних усіх,
А життя своє проводять
У розпусті та грісі.

Стануть мудрі цього світу,
Що так гордо ходять тут;
Правду Божу понижають,
Й догори себе несуть.

Стануть ті, що в суд невірять,
В той великий і страшний,
Коли всіх судити буде
Наш Спаситель дорогий.

Стануть ті, що Бога люблять
Й Євангелію святу,
Й служать вірно, щиро й завжди
Викупителю Христу.

Стануть ті, що тут прийняли
Віру у серця свої,
Але зле її приймали
Й загубили вже її.

Полюбили цього світу
Розкіш, славу й марноту,
А покинули і Бога,
Й Євангелію святу.

Тоді Бог Христос по правді
Розчислиться з кожним сам,
Й за діла та за учинки
Нагороду видасть нам.

І тоді багато скажуть:
Ах, нащо я грішним був,
І не жив в науці Божій,
Що від праведних я чув?

*Л. Глива
(Галичина)*

Звіт із 25 конференції

Західньої Канади.
(Продовження)

Част. III. Наступили вибори нового правління на наступаючий рік. Бр. І. Шако́тко дав коротке пояснення щодо виборів. До Комітету Союзу Зах. Канади ввійшли сліду́ючі брати: Предсідник — І. Кмета, помічник — Н. Петришенко, секр. І. Кіндрат, помічник секр. — Н. Шельпук, касир — Іл. Шако́тко, помічник — В. Богдашевський; члени комітету — С. Мовченко, Єв. Дядюк, І. Коваль. Після дискусії вибрано фінансовий комітет, до якого ввійшли — М. Литовський, Семенюк, Д. Якименко, І. Зеленко, Т. Борисенко, Є. Сац, П. Шкраба і П. Василенко.

Заслухано доклад поширеного комітету. Виришено: вислати комісію, що дослідила би справу та положення на Блейн-Лейк, улаштувала би духовно-будуючі зібрання, що принесли би духовну допомогу зраненим душам. До комісії ввійшли брати — І. Шако́тко, І. Кмета, Я. Я. Винс, Сац, Приходько, С. Мовченко і Н. Петриченко. Також ухвалено, аби бр. І. Кмета і І. Шако́тко відвідали Вайсерой в днях 22-23 липня. Доручено комітетові допомогти братам у подорожі.

Далі заслухано доклад бр. П. Кіндрата про недільні школи. Бр. Шако́тко

подав свої поради щодо шкіл; промовлялось про правильну організацію нед. шкіл, про те, що необхідно призвичаювати дітей жертвувати для підтримки нед. шкіл. Далі розглядалось питання спасіння душ та праці серед дітей, що вже здібні зрозуміти дорогу спасіння. Бр. Лич і Зеленко закінчили засідання молитвами.

Субота, пополудні.

Поділено конференцію на секції. Жіноча відбула своє засідання окремо, як і секція молоді. Проводячою жіночої конференції була сестра Ф. Сачинська. Сестра Лич зробила доклад в англійській мові, Сестра Кмета — в українській. Були зроблені доклади про працю в жіночих гуртках, що своєю діяльністю викликають заслужене призначення. Був перечитаний звіт із праці на ниві Божій у Буковині, де Господь щедро благословив працю серед жінок. Вирішено надалі допомагати бр. Кравчуків на Буковині. Вибрано членів комітету: Предсідниця — с. Сачинська, секретарка — с. М. Онищенко, касир-

ка — Хр. Бабій, члени комітету — сестри Кардан і Петриченко. Укладено пляни та вказівки для майбутньої праці комітету.

Водночас із тим відбувалось засідання конференції молоді, де головував бр. Онищенко. Молоді люди з ентузіазмом вирішили допомагати місійній праці як удома, так і поза домом.

Після конференції відбувся продаж жіночих ручних виробів, прибуток від якого має піти на місійну акцію, а також на доямого голодуючим в Україні та в Росії.

Вечір був присвячений для молоді. Майор міста Саскатуна Миллс сказав привітальне слова конференції. Др. Лич говорив духовну промову, а потім відбулось зібрання, що виповнилось співами хорів, дуетів, квартетів, діалогами та деклямаціями віршів. Участь брали гуртки з Ілел-Лейк, Блейн-Лейк та Саскатуна. Вечір був благословенний для великого числа слухачів, що виповнили залю. *II. Кіндрат.*

(Докінчення буде)

Куток для молоді.

ЖИТТЯ.

„І обітре Бог усяку сльозу з очей їхніх“... Відкр. 2 г: 4.

*Життя моє, життя моє,
Як довга, довга нива...
Минуло ж так, як гураган,
Як буря, або злива...*

*Я у батьків своїх жила,
Як квітка у садочку,
Без горя, сліз і без турбот,
Безжурно, як струмочок.*

*Минали дні, літа пили,
Росла я потихенько,
Але не слухала вже я
Ні тата, ані неньки.*

І забгнулося мені

В світ вільний та веселий,

І почала проситись я

В нові міста та села:

„Пустіть мене, пустіть мене,

„Ви, мамо, і ви, тато,

„Бо хочу я покинуть вас

„І вашу бідну хату;

„А хочу я в широкий світ,

„Де простір є, де воля, —

„Там деє блуляє і моя,

„Щаслива, буйна доля...

Казала мама: „Доню, ти

„Загинеш у тім світі!

„Там гріх гуляє, як той звір,

„Спокуси там є скриті“...

„Пощо тобі той світ з гріхом?
„Віддай життя для Бога;
„Тоді щасливу дасть тобі
„Господь і тут дорогу!..

Я не послухала й пішла
В життя, як в синє море,
І зараз же спіткала в нім
І сльози, й гріх, і горе.

Ах, обдурив мене той світ,
І обдурили люди;
Замість любови — зраду й гнів
В мої кидали груди,

І насміялися з мене,
Розбили мої мрії,
Зневажили мою любов,
Лишили без надії.

І пригадала я тоді
Батьків моїх стареньких
І ті слова, що їх колись
Мені казала ненька.

І я вернулася назад,
Прийшла під рідну хату...
Назустріч вибігли мої
Старенькі батько й мати.

Я кинулась до їхніх ніг,
Пробачення прохала,
А мати тихими мене
Сльозами обливала...

І пригорнули, й повели
Мене назад до хати,
І почала я у сльозах
Їм все оповідати...

І потішала все мене:

„О, доню наша люба!

„Ми знали добре, що тебе

„Чекає в світі згуба;

„Тому й не важилися ми

„Тебе у світ пускати...

„Алеж як добре, що вже ти

„Вернулася до хати...

„Тепер облуду світу ти

„Й брехню його пізнала;

„І віримо, що через це

„Ти розумніша стала...

„А ми Спасителя весь час
„За тебе все блатали,
„І знов побачити тебе
„Надію тверду мали...

„І знов благаємо тебе:

„Віддайся, доню, Богу,

„А Він направить ще й тепер

„Твою криву дорогу...

Я не барилася й тоді ж

До Господа притала,

І до кінця свого життя

Служити обіцяла.

Христос мене не відитовхнув:

Простив, прийняв, потішив...

І почалося нове життя

В спокою та у тиші...

І, оглядаючись назад,

На те життєве море,

Я бачу — хвилі там плвуть,

Як ті високі гори...

І як багато бідних душ

Блукає в тій безодні...

О, ви — до Господа Христа

Спішіть усі сьогодні!...

Він вас простить, Він вас спасе

І прийме в Свої села;

І усміхнеться доля вам

І радісна, й весела...

* * *

Життя моє, життя моє!...

І горе, й сум, і лихо —

Минуло... в пристані Христа,

Як в небі — тихо, тихо...

Маруся Українка.

О, не забудь!...

О, не забудь, о, не забудь

Того, що злинув з неба,

Кого, як хліба та води

І як життя — всім треба.

О, не забудь, о, не забудь,

Як умирав Він тихо

В тяжких стражданнях на хресті
Посеред глуму, сміху...

О, не забудь, о, не забудь
Його святого слова;
Нехай в душі твоїй брениць
Усюди Божа мова.

О, не забудь, о, не забудь
Як ти пообіцявся
Йому тоді, як в перший раз
На службу віддавався.

О, не забудь, о, не забудь
Ти, сестро, і ти, брате,
Що пролетить життя твоє,
І ти будеш вмирати...

О, не забудь, о, не забудь
Що день страшний настане,

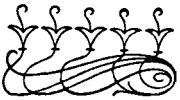
Коли Христос у очі сам
Твої й мої загляне...

Тому я й прошу — не забудь,
Стій твердо в цьому світі,
Служи Спасителю Христу
Серед зими і в літі.

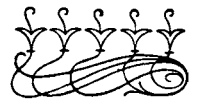
А все минуле ти забудь —
І світ, і гріх, і муку,
Тримай одну в душі твоїй
Христа святу науку.

І пам'ятай, і не забудь,
Що як скінчиш дорогу,
Тебе чекатиме кінець
І нагорода в Бога.

*І. Пилитчук.
(Америка)*

Із праці на ниві Божій.

Телятин (Холмщина).

Минулі різдвяні свята пройшли в нашій зборі урочисто. На самий Святий Вечір вмер старенький тато бр. Іл. Гвоздяка. Небіжчик мав 86 літ, пам'ятав багато минулого, повстання, унію... Чудово прийняв Христа, як свого Викупителя і сміливо визнав свою віру перед усіма наприкінці свого земного життя. Невіруюча рідня, а також місцевий священик спонукували небіжчика до сповіді, на що він твердо та лагідно відказував: „Ні, не треба мені чоловіка: я вірю, що мені простив сам Господь”. „Невже ж вас поховують без світла (себто — без свічок) хоругв та священика?” питали далі невіруючі, а старенький їм: „Може Господь дасть мені такий день, що сонце буде ясно світити, — от буде і світло, а людей також Господь збере”. Старенький вже почував, що скоро перейде до Господа, тому за пару днів перед смертю попрощався зо своїми дітьми, просив пробачення, якщо кого чим скривдив, та й дуже бажав собі вмерти в самі свята. Господь чудово виповнив усі бажання небіжчика. Похорон відбувся на другий день свят.

Прибули брати з Рави Руської: бр. Л. Жабко-Потапович, Андрес, Влох і Залізко, та брат Микола Шльома з дружиною. Також прибуло багато віруючих з околичних сіл. День був надзвичайно чудовий, ясний. Сонце гріло немов в літі. Велика сила народу прийшла на подвір'я бр. Гвоздяка та уважно слухала слова Божого, що його промовляли брати в українській та польській мові. З подвір'я ввесь похід, неначе жива ріка, співаючи псалмів, рушив до цвинтаря. Після промов братів, що зворушили серця слухачів, та співу псалмів, тіло небіжчика було віддане до землі з молитвою. Так закінчився похорон. По наших обличчях котилися сльози. Жаль було розлучатись з улюбленим татунем. Наші серця неначе зжились. В останній раз дивились на бездихане тіло... Татуся вже нема... вже не буде з нами... „Так, зустрінемось з тобою”... чується спів віруючих... Серце заспокоюється. Сонце над заходом усміхається нам, посилаючи до нас свої добрі проміння: „Бажання серця його дав еси йому, і не відкинув просьби вуст його” Пс. 21:2.

Ол. Гвоздяк.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин

Питання 169: Який може бути зміст молитви?

Відп.: Змістом молитви може бути:

а) Слава Богові: Псал. 103: 1-3. Псал. 95:2.

б) Подяка: Кол. 4:2; Ефес. 5:20,

в) Просьба: 1 Тим. 2:1, Филип. 4:6.

г) Обітниця: 1 Сам. 1:10-11; Псал. 76:11.

Питання 170: При якій умові Бог обіцяв вислухати наші молитви?

Відп.: Молитви наші бувають вислухані, коли ми молимося:

а) З вірою: Як. 1:5-7; Марк. 11:24.

б) Безперестанку: Лук. 18:1-8; 1 Сол. 5:17.

в) З піддаванням Божій волі: Мат. 26:39, 1 Йоан. 3:22.

г) В імені Господа Ісуса: Йоан. 16:23-24.

Питання 171: Про які речі ми маємо право молитися?

Відп.: Ми можемо висловити перед Господом Богом усе, що тільки лежить нам на серці, або про що наш розум думає й до чого побуджує нас Дух Святий: Пс. 62:8; Йоан. 15:7; Рим. 8:26.

Питання 172: Що означає домове Богослуження?

Відп.: Домовим Богослуженням називаємо те, під час якого відповідного часу всі члени родини й домівники звертаються до Бога з молитвами та подяками в ім'я Господа Ісуса Христа: 1 Мой. 18:19; Псал. 55:16-17; Дан. 6:10; Діян. 10:9 і 30,

Питання 173: Хто має право молитися Господньою молитвою?

Відп. Тільки діти Божі мають право молитися так, як Господь Ісус навчав Своїх учнів: Матв. 6:9-13; Гал. 4:6.

Питання 174: Як ділиться молитва „Отче наш“?

Відп. Молитва „Отче наш“ ділиться на три частини, а саме: вступ, шість прохань і прославлення.

Питання 175: Що сказано у вступі?

Відповідь: У вступі сказано, що Бог є нашим небесним Отцем, до якого можемо приходити з повним довір'ям, але і з дитячим страхом та покірною: Рим. 8:15; Лук. 11:13; Ефес. 6:18.

Питання 176: Що сказано в першій просьбі?

Відп.: Там сказано, що ім'я Боже має

святитися. Люди часто надуживають Божого імени, хулять проти нього, зневажають його, тому ми повинні шанувати ім'я Бога нашого, над усе його славити і згадувати тільки тоді, коли на це є воля Божа: Псал. 67:4; Рим. 11:36; 3 Мой. 22:32-33.

Питання 177: Що сказано в другій просьбі?

Відп.: Словами: „Нехай прийде царство Твоє“ ми просимо Бога про знищення царства диявольського та про поширення між людьми царства Божого: Відкр. 22:20.

Питання 178: Що сказано в третій просьбі?

Відп.: Словами: „Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі“, просимо Бога, щоб Він переміг у нас усяку нашу своєвольність, незгідну з Його волею, а на те місце дав покірну Його святій і всепануючій волі, подібно як це роблять янголи на небі: Лук. 22:42; Діян. 21:14; Псал. 119:34-36; 103:20; Жид. 13:20-21.

Питання 179: Що сказано в просьбі четвертій?

Відп.: Словами „Хліб наш щоденний дай нам сьогодні“, просимо Бога про все те, що є для підтримання нашого щоденного життя конечно потрібне: Прип. 30:8; Матв. 6:21-34.

Питання 180: Що сказано в п'ятій просьбі?

Відп.: Слова „І прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим“ повчають нас, що Господь Бог поступить з нами якраз так, як ми поступаємо з нашими близькими. Псал. 51:3; Матв. 6:14; Ефес. 4:32.

Питання 181: Що сказано в шостій просьбі?

Відп.: Слова: „І не веди нас у спокус, а ізбави нас від лукавого“, заключають у собі просьбу про те, щоб Бог не наводив на нас тяжких проб (як на Авраама та Йова), але щоб заховав нас від усякого зла, а в часі спокус, щоб був до нас близький і ласкавий: Матв. 26:41; Йоан. 17:15; 1 Кор. 10:12-13; 2 Тим. 4:18; 2 Петр. 2:19; Псал. 51:12-14.

Питання 182: Як звучить закінчення Господньої молитви?

Відп.: Ось як: „Бо Твоє є царство й сила, і слава повіки. Амінь“. Слова ці означають, що ми можемо з цілою певністю покладатися на вислухання цієї молитви, тому що:

1) Бог так хоче, бо Його є царство;

2) Бог може зробити це, бо Його є сила; і

3) Бог так учинить, бо Його є слава:

1 Парал. 29:11; Псал. 22:27; 1 Тим. 1:17.

(Далі буде).

Із життя зборів.

Біблійні курси відбулись у зборі Войткова (на Підкарпатті) від дня 22. I. до 4. II. Викладали брати проп Іл. Кубрин і М. Коростіль (спів). На курси вчало біля 25 слухачів.

У Гійчу 15. II. відбулось вінчання бр. Івана Мельника з сестрою Катериною Дикою. Вінчав брат пресвіт. В. Перетятко. Було багато гостей.

На фонд „Післанця Правди“

за минулий місяць склали:

Збір у Бориславі	5	злот.
Бр. Кулешко	2	„
Збір у Менвіль	212	„
Бр. Юх. Назарук	5.30	„

Усього 224 зл. 30 сот.

Разом із попередніми 324. зл 67 сот. Хто ж ще відгукнеться на наш заклик, улаштує в своєму зборі „День Післанця Правди“ і збере „на фонд П. П.“ бодай невелику підтримку?

Піддержіть свій часопис, коли бажаєте поширити Євангелію серед свого народу!

Баптистські збори в Польщі

повинні пам'ятати, що друга колекта в році збирається у квітні місяці й висилається до Головного Комітету за допомогою чеків П. К. О. На чеках (купується на пошті за 5 сотиків) напишіть таку адресу: Ludwig Miksa, Łódź Nr. 144.243. **На звороті чеку обов'язково напишіть:** „квітнева колекта“ і назву збору.

ДУХОВНА ЛІТЕРАТУРА

Біблія українська велика	5	зл.
Біблія українська мала .	3	„ 50 гр.
Новий завіт український .	1	„ — „
Псалми Давида українські	—	20 „
Біблія польська середн. форм.	3	„ — „
Новий зав. польський . . .	—	80 „
Вірші на стіну в укр. мові (Мат. 11 : 28, Йоан. 1 : 29. Діян. 16 : 31. Відк. 2 : 10, Ісус Нав. 24 : 15, Дан. 6 : 16) по	30	гр.
Вірш в польськ. мові Dzieje Ap. 16:31.	30	„
Відступники (оповідання) .	2	зл. 50 „
Серце людини (з малюнками) —	50	„
Короткий біблійний покажчик —	50	„
Христ. співаник з нотами .	5	зл. — „
„Рідне Писання“	1	зл. — „
Біблія українська кишенькова в м'якій шкрянній опр. (власна праця книг.)	6	зл. 50 „
Трактати:		

„Початок неба й землі“ безкошт.

„Що діяти з гріхами“ безкошт.

До замовлень проситься додавати кошта пересилки. Замовлень набір не погоджується.

Всі замовлення просимо спрямовувати на адресу: **M. Hływa, Rawa Ruska ul. Słowackiego 95.**

При цьому числі розсилається безплатний додаток „Недільна Шкілка“ ч 3, що має 8 сторінок.

Спростовання. У числі 2 „П. П.“ на стор. 41 під листом із Америки повинен бути підпис **Ю. Назарук**, а не А. Назарук.

Випишіть з книгарні „П. П.“ друки випулень. 10 шт. 50 сот.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівно ж і передплату просимо надсилати на слідуючу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто Р.К.О. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні в Раві Руській.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА

І ЖИТТЯ (ІСОНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 4.

Квітень

1934

Удосвіта...

*Удосвіта сталось це чудо,
Зарання Господь з гробу встав,
І першу в той день Магдалину
Засмучену Він привітав.*

*Минула ніч; ранок веселий
Повстав над землею в красі,
І радісну вістку усюди
Понесли апостоли всі.*

*Ще всюди над нашим народом
Ніч темна, глибока лежить,
Але вже десь сонечко сходить
І морок геть швидко біжить.*

*Вставайте ж і ви, сплячі люди,
Підносьте свій зір до небес,
І з нами в цей ранок гукайте:
„Господь наш із мертвих воскрес!“*

Шлях до Емаусу.

Це було в той день, як уранці
Воскрес наш Спаситель Ісус...
Під вечір двох учнів самотніх
Поволі йшли в Емаус.

З журбою вони говорили,
Як Спаса схопили в четвер,
А в п'ятницю Він на Голгофі
В стражданнях та муках помер!

Як Він обіцяв їм, що встане,
Що їх не покине самих,
А ось і день третій минає,
А Він не з'явився до них...

Сумна та порожня дорога
Проводила їх поміж гір;
У небі вечірньому тихо
Вже блимали вогники зір...

І раптом якийсь подорожній
До них непомітно пристав,
І голосом, повним любови,
Апостолів Він запитав:

„Чого ви сумні й невеселі,
„Що діється в серці у вас?
„Чого ви зіздаєте тяжко,
„Про що розмовляли весь час?

Озався до нього Клеопа:
„А що ти такий за один,
„Що й досі не знаєш, що сталося:
„Що вмер на хресті Божий Син?

„Він нам говорив, що повстане,
„Але не дотримав тих слів:
„День третій сьогодні минає...
„Невже ж то Він нас обманює?

Тоді подорожній з Писання
Почав про Христа відкривати,
І за їхнє сліпе недовірство
І сумнів почав докорять:

„О, ви, і безумні й ліниві,
„Щоб вірити в те, що колись
„Пророки святі відкривали!
„Чому ж то ви вже відреклись

„Того, хто навчав вас три роки,
„Що чуда три роки творив...

„На три дні лишив вас самотніх,
„А вас уже й сумнів схопив?...

Тим часом село показалося —
До дому підходять вони...
В той мент сонце стомлене сіло
За довгі селянські лани.

Почав подорожній прощатись
Й хотів ніби далі піти...
І стало враз учням так сумно:
„Невже ж нас покинеш і ти?

„Невже ти підеш проти ночі?
„Благаємо, з нами лишись;
„З тобою так добре було нам,
„Як з нашим Ісусом колись!

Послухався їх подорожній
За ними до хати вступив,
І з учнями в любій розмові
За стіл приготовлений сів.

На гостя вони споглядали,
І так їм подобався Він,
Такий Він був тихий, ласкавий
І добрий, як Йосипів Син...

А гість, розмовляючи з ними,
Тим часом хліб переломив,
І рухом цим, учням знайомих,
Неначе їм очі відкрив.

Схопились обоє на ноги,
Не вірячи зорам своїм...
А він, їх поблагословивши,
Розвіявся тихо, як дим...

Минула враз їхня утома
Й пішли вони в Єрусалим,
Всім учням про те оповісти,
Як Спас об'явився вже їм.

О, любий мій брате та сестро!
Пізнай, що з тобою Ісус,
Як вічний отой подорожній
Життя все іде в Емаус.

Відкрив свої очі широко
І нині Ісуса пізнай,
Й від дня сього всім твоїм ближнім
Спасителя ти сповіщай!...

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 4

Квітень 1934 року

Рік 8

Христос - воскреситель.

Стаття професора В. Ф. Марцінковського

(Надіслана з Палестини спеціально для великоднього числа „П. П.“)

Один чоловік мав намір виголосити промову над труною свого померлого приятеля. Він звернувся до Євангелії, з якою, до речі, був слабо ознайомлений, і намагався там знайти зразок для своєї надмогильної промови. Але тут він переконався, що Христос не сказав жоднісінької похоронної промови: здибаючи похорони, Він звичайнісінько припиняв їх — бо Він воскресав померлих.

Владним словом життя Він підніс померлого сина вдови з міста Наїн: „Молодче, тобі кажу, встань!“ Він виповів над бездиханним тілом доньки Яїра: „Дівчинко, тобі кажу, встань!“ І померла віджила. Він викликав із домовини Лазаря, наказавши йому: „Лазаре, вийди!“

Смерть тікала від обличчя Його. Сльози та журба обертались в урочисту радість.

Поверховно думаючи люди зближують Христа з Буддою¹⁾, не бачачи ґрунтовної різниці поміж ними. Будда **втікає від життя**, що захоче в собі недугу, старість і смерть, і він сам умирає, як усі смертельники. Христос перемагає смерть воскресінням. Він уґрунтовує, творить

життя, і смерть **утікає від Нього**, як імла вночішня від проміння сходячого сонця, „як віск топиться від огню“. Він воскресає й духовно й тілесно.

І зрозуміло, чому Христос здоліє воскресити: Він є саме життя, невмируче й віковічне.

Фізичне, тілесне життя є спілкуванням даного тіла чи організму з оточуючим його осередком, із первнями природи через дихання й годівлю. Якщо ця спільність порушується, трапляється хвороба. Коли ж спільність припиняється цілковито, надходить смерть.

Духовне життя — це спілкування з природою Духа, з Богом. Життю духовному перешкоджає гріх — він роз'єднує людину з Богом. Гріх руйнує й життя тілесне, викликаючи хворобу, а за нею — смерть.

Христос переміг підвалину смерті — гріх. Тому Він воскрес, воістину воскрес тілесно!

Христос є, як Він сам сказав про Себе — воскресіння. Слов'янське слово „воскресіння“ має той самий пень, що й українське слово „кресало“ — той кав-

лок кричі, що вдар його по твердому кремею викрешує з нього іскру полум'я. „Кресати“, значить запалювати, викликати вогонь життя. Христос — воскреситель. Він — „кресатель“, що доторкненням до твердого, скам'янілого серця духовномертвої людини викликає в ній іскру життя. Із цього і складається народження звиш. А дальше життя народженого звиш — у тім, аби іскра розпалилася й обхопила полум'ям Божеського життя всю істоту людини, перетопила б усе „нікчемне в коштовне“, попала б усе нечисте, тілесне, гріховне, усовуючи все те, що провадить до недуги та смерти.

Так Христос увійшов у темну душу Закхея й воскресив його до нового життя.

І кожен із нас, що спіткався з Христом і відкрив своє серце, повне смертельного, домовинного мороку перед Його животворчим промінням, може сказати про себе те, що Христос сказав про блудного сина, що відійшов від Бога, а нині вернувся в дім Отця: „**мертвий був та й ожив**, і згинув був, та й знайшовся“.

У Парижі запропонували мені якось узяти участь у прилюдній бесіді, що її влаштував письменник Мережковський²⁾. Темою бесіди було: „Чи вмирає християнство?“ Я мав можливість свідкувати, що християнство є сам Христос, що воістину воскрес, і Він не тільки не може вмерти, але й нас „мертвих у гріхах“ воскрешає. Не християнство вмирає, але ми вмираємо без Христа. Розповів про мій досвід в юнацтві, коли Христос мене, нищючого, знемагаючого в моральній боротьбі, що іноді ненавидів саме життя, — відживив Своім добродійним словом, звільнив, воскресив... Є, праєда, християнство, що вмирає, — це християнство формальне, зовнішнє, християнство без Христа. Але це не християнство, а — людьми вигадана наука. Навіть і про нього не можна ска-

зати, що воно вмирає, бож воно ніколи й не жило: людей воно не відживлювало, навпаки — люди його пожвавлювали та штучними заходами підтримували при допомозі держави, грошей і т. і.

Років зо дванадцять тому назад до нашого християнського студентського гуртка в Москві вчашала одна студентка, що впала в розпуку щодо життя. Вона стралила віру й упала на думку про самогубство. Штучно підтримувала себе кокаїном³⁾, а свідомість заколисувала туманною теософією⁴⁾. Коли набралась гіркої довінця та розчарувалась, тоді вирішила скінчити життя. Тієї хвилини, як вона сама мені потім оповідала, вона побачила Христа — Він стояв перед нею на тлі білої стіни кімнати в сяючому рожевому вбранні. Вона вирішила, що то — галюцинація⁵⁾. Вийшла до іншого покою. Але й там Христос стояв перед нею, ясний, повний доброти, милосердя... Вона впала навколішки, молячись... Душа її воскресла. Вона написала радісного листа своєму батькові, старому сільському священикові. Можна уявити собі, яку втішливу вістку приніс цей лист до дому батьків, яких вона, виїжджаючи з Москви, попереджувала про свій намір скінчити життя. Були великодні дні, і наравду ясною, „несподіваною радістю“ воскресіння освітлились серце батька-матері. Батько зараз же відповів їй листом (вона показала мені його); воно починалось словами: „Христос воскрес! Бувай здорова, моя донечко, що тричі воскресла!“.

Так воскрешає Христос і за наших часів душі, пригнічені журбою та нищенням, і там у Радянському Союзі, де безбожність створює країну „тіні смертної“, і там чинить Він чудо воскресіння. Російський письменник Гоголь, що бачив навколо себе тільки „мертві душі“, затоплені в намулі життєвих дрібниць,

безпросвітнього животіння та марудного самозадоволеного міщанства, у майбутньому передбачав нову Росію, ясне воскресіння її. У своєму „Листованні з приятелями“ він закликає: „Будьте не мертві душі, а живі. Нема дверей, як тільки показані Ісус-Христом“.

А український поет Шевченко, ревноючи про воскресіння рідного народу, покликуює в своєму віршу:

„О, Боже сильний та правдивий,
„Тобі можливі чудеса —
„Покрий хвалою небеса
„І сотвори святе те диво —
„**Воскреснуть мертвим накази!**
„Благослови всесильним словом
„На труд новий, на труд суворий —
„Й на шлях відкуплення вкажи...“

І Бог наказав „воскреснути мертвим“. Він звелів устами апостола: „Устань, сонний, і **воскресни** з мертвих, то й освітить тебе Христос“.

Він і тепер кличе молодь і всіх, у кому є спрага справжнього життя, до ясної радості воскресіння:

„Молодче, дівчинко... тобі кажу, встань!“.

Встанемо ж, вийдемо з наших темних закутків, футлярів та домовин самотнього, замкненого, егоїстичного життя — назустріч Його животворчому промінню... І Він воскресить нас і вкляде в наші вуста нову пісню, добру вістку воскресіння, аби ми йшли та збуджували „мертві душі“ від смертельного сну до життя радісного, творчого, безмежного, вічного...“

В. Марцінковський.

Гора Кармель у Палестині.

21 лютого 1934 р.

Примітки до статті „Христос воскреситель“ :

¹⁾ **Будда** чи Сак'я-Муні, жив у Індії 560-480 р. перед Р. Х. Навчав, що страждання — наслідок існування. Рятує від них „нірвана“, себто повне заспокоєння, до якого можна дійти шляхом звернення й від'явлення від усього тілесного.

²⁾ **Мережковський** — сучасний російський

письменник, автор твору „Христос і антихрист“. ³⁾ **Кокаїн** — хемікаль, що впровадженій у людський організм, викликає тимчасове піднесення, силу й бадьорість; міцна отрута, що нищить людину ще значно скорше, як горілка чи тютюн. ⁴⁾ **Теософія** — себто боголюбство — релігійний струм, що намагається якнайглибше (нібито) пізнати Бога; припускає переселення душі людської в тварину й навпаки; близький до азійського браманізму. Засновано 1875 р. американцем Олькотом і росіянку Оленою Блаватською. ⁵⁾ **Галюцинація** — мара, привид.

Він воскрес!

*Після суботи в неділю
Пахоці несли раненько
Трое жінок. Розмовляли
Поміж собою тихенько.*

*Темно ще було навколо,
Ще і пташки не співали,
Як ті жінки у тривозі
Десь потайки поспішали.*

*Стиха в журбі говорили:
„Що ж ми там будем робити?
„Хто ж нам pomoже від гробу
„Камінь тяжкий відвалити?“*

*Стало світати потроху,
Близько вже десь домовина!
Журяться: „Хто ж нам відкриє
„Браму до Божого Сина?“*

*Як підійшли до могили,
Дивляться — двері відкриті,
І щось — наче привид небесний
Світиться сяйвом на плиті.*

*Ближче підходять і бачать:
Спаса у гробі немає...
Алеж, на диво, чийсь голос
Із домовини лунає:*

*„Що вам тут треба в цю пору?
Янгол став тихо питати:*

„Ви Назорея Ісуса
 „Хочете певно шукати?
 „Тож не знайдете — воскрес Він!
 „Ви ж пригадайте те слово,
 „Що Він казав вам і учням —
 „Про воскресіння Христове.
 „Тож, поспішіть в Галілею
 „І всіх людей сповістите:
 „Спас вас відвідає, тільки
 „З радістю в серці ви ждіте.
 Зараз жінки ту новину
 Спішно пішли сповіщати:

„Спас наш воскрес вже із мертвих
 „Ії буде всіх разом вітати!..
 О, християни, радійте,
 Радість велика вам нині:
 Нашого Спаса Ісуса
 Більше нема в домовині!
 Встав Він із гробу і дав нам
 Радість велику спасіння!
 Дав нам життя вічне в Бозі
 Ії знищив навек смерть-зотління!
 А. Цатюк.
 (Волинь)

Там, де воскрес Христос...

(Уривок із книги славного мандрівника Свена Гедіна).

Поміж двома могутніми чотирикутними стовпами входимо з притвору в округлу церкву „Святого Гробу”. Її копула спочиває на вісімнадцяти стовпах: кожен із них прикрашений малюнком із життя Спасителя; перед ним ляпада. Поміж стовпами ліворуч є входи до багатьох малих каплиць; в одній з них мають бути поховані Никодим і Йосип з Ариматеї.

Посеред ротонди знаходиться „Святий Гріб” — каплиця із рожевого вапняка, обложеного мармуром. Східній причілок прикрашений образами у золочених рамах і золотими ляпадами. Поміж чотирма велетенськими свічниками входимо наперед у малу каплицю янгола; тут переховується відламок каменя, яким ніби було привалено двері „Святого Гробу” і на якому жінки-жалібниці ранком у день воскресіння побачили янгола.

Сам гріб довгий трохи більше, чим на два метри, і майже на два метри широкий, отже вузький, як корабельна кабіна; мармурова софа на північній боці займає майже половину всього простору. Поверхня мармуру гладка, наче лід, від поці-

лунків мільйонів побожних паломників. Мені казали, що під ним ховається властиве кам'яне ложе, на якому лежало тіло Христа. На стінах висять капаючі золотом образи та горорізьба у білому мармурі, що представляє воскресіння Христове; на краю однієї стіни стоять ліхтарі й посуд з квітами, а зо стелі звисають сорок три палаючі оливні ляпади; по тринадцять із них належать до греків, римських католиків і вірмен, останніх чотири до коптів. На вітварі здовж вужчої стіни гробу читається щоденно служба. Під час моїх відвідин правив якраз вірменський священик Богослуження. Крім нього й мене не було нікого більше в тім місці, перед входом до котрого ждуть звичайно цілими днями юрби паломників, заки зможуть стати на коліна з гарячою молитвою перед мармуровою плитою.

Через два круглі вікна гробової каплиці вибухає в великоднє навечір'я полумінь „святого” вогню, що має ніби приходити безпосередньо з неба, а в дійсності, по ланцюгу, покритому легкопальною живицею, приходиться по комину з даху,

де живицю підпалюється. „Чудо” стається по молебнах титулярного єпископа з Петри, що проводить цілим обрядом. Тоді то церква набита побожними, що не жахаються невігод і ждуть тут цілу ніч, щоб бути поміж першими з тих, що запалили свої воскові свічки „святим” вогнем та забирають палаюче світло з собою до домів, як символ радості, яку викликало в сумуючій церкві Христове воскресіння.

На схід від каплиці „Святого Гробу“ переходиться попід кесаревий лук до грецької катедрі, середня нава якої ясніє і блищить від золотих прикрас, від біблійних малюнків у позолочуваних рамах, від золотих лямпад та переладованої золотом пишноти іконостасу на вівтарі. На мозаїковій підлозі стоїть наче христильниця, що має означувати середину світа: перед 2000 літ був Єрусалим дійсно серцем відомого тоді світу, поміж Римом на заході, Вавилоном на сході, Асирією на півночі, Грецією, Тиром і Сидоном на північних заході, Єгиптом на південнім заході.

Скромна простота північної бічної нави робить далеко сильніше вражіння, як неспокійна пишнота головної нави. Глибокий смерк панує поміж старинними стовпами, луками склепіння й мурами. Зо сходу вливається денне світло безпосередньо, наче з гирла тунелю; на заході воно продістається, придушене поміж стовпами гробової ротонди. Із однієї каплиці доходять звуки латинських співів та викликають поміж стовпами м'атовий і містичний відгомін.

Також і три інші каплиці лежать майже в темряві; нема паломників, що складають жертви, тому світло ошаджується; лиш декілька воскових свічок горить у свічниках. Одна із трьох каплиць присвячена римському жовнірові Льонгінові, що проколів був списом Христа,

але потім ніби став християнином, як говорить переказ 5 віку.

На північ від катедрі стоять усюди каплиці на місцях, де воскреслий Христос показався Марії Магдалині і своїй матері. Маленька будівля на сході — це захристія римокатоликів; тут переховуються хрест, меч і остроги Готфріда з Буйльону. Показують теж в'язничні келії, в яких сиділи Христос і обидва розбійники перед розп'яттям,

На схід від катедрі ведуть сходи в долину до великої криниці, каплиці цариці Олени; вона належить до вірмен та має стояти на місці, на якому стояла базиліка Костянтина. Оця каплиця — це найбільш вражаюча святість в цілім тім хаосі будинків. Тут так тихо і святочно, що ледве можна відважитися шепотіти. Скупе денне світло, що видирається згорі, бореться даремно з темрявою. Склепіння спочиває на чотирьох могутніх старих стовпах, які після переказу час до часу проливають нібито сльози. Деякі частини стін це — тверда скеля, що вказує на колишню цистерну. Сходи ведуть в долину до ще меншої криниці, в якій Олена мала знайти Христовий хрест. Бронзова статуя зображує її, як вона держить у своїх раменах хреста...

На південь від грецької катедрі ведуть сходи вгору на Голгофу. Палаючі лямпади в першій каплиці означають дванадцять станцію на страсній дорозі — *Via dolorosa*. Мармурова плита, у ній діра з берегом, обитим сріблом; тут ніби був закладений хрест Спасителя, в заглибинах по обох боках стояли хрести розбійників. Крізь замітну ще тепер щілину, яка ніби повстала, коли затремтіла земля і скеля розпалася, впала, після побожної легенди, крапля крові Спасителя в гробницю під Голгофою, де лежав похований Адам.

Свята кров впала на його голову і збудила його зо смерті.

Також і це святе місце розп'яття переповнено святими образами, малюнками, свічниками й лампадами. Все блищить золотом. Направо стоїть зроблений з воску чи мабуть вирізаний з дерева рельєф Марії на три чверті природної величини. Вираз лиця вказує на найглибший біль; блиск очей викликає вражіння життя. Але нічого більш окрім обличчя і рук — не видно: бо все інше зникає серед золотих ланцюгів та прикрас із дорогоцінних каменів, жертвованих побожними паломниками. На чолі ясне діядема. Воскові свічки горіли перед рельєфом червоножовтим полум'ям, а декількох сирійських християн цілувало серед численних поклонів та хрещення рами святого предмету.

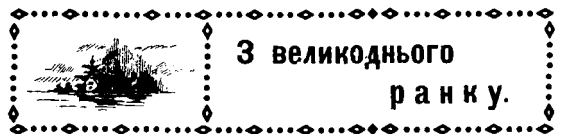
Церква „Святого Гробу“ описувана вже незлічені рази, й я не хочу збільшати числа описів. Я мушу теж признатися, що мені скоро досить було цих відвідин найвизначнішого місця у християнстві, тієї цілі гарячої туги, стількох стомлених кроків та палких прохань, сліз і зідхань. Місце, що повинно бути найсвятіше, найбільш величаве та бережене з найбільшою пошаною, по якому ступається з побожністю мовчки, що найбільш шепочучи, — це місце перемінили священики ворожих між собою релігійних громад в розбишацьку печеру, де з найбільш дрібничковою, непримиримою заздрістю ведуться суперечки за мнімі привілеї та претенсії. Турецькі жовніри¹⁾ мусять стерегти оцей дивний християнський мир, щоби не допустити до бійок! Хто тямить тут ще слова проповіді на горі: „Блаженні, миротворці, бо такі синами Божими зватимуться“? Ціла пишнота довкруги це одинярмарок марноти! Всюди застелений тут стіл багача, а бід-

ний лежить перед дверима та збирає крихти хліба, що падуть зо стола. „Умер бідний і янголи занесли його на лоно Авраамове, і багач теж умер, і був похований“, але він був мучений вогнем пекельним. Коли вже яке місце на землі повинно бути заховане від дочасного блиску, то це гріб Христовий. Але й тут шаліє танець довкруги золотого тельця!

„Був же на місці, де розп'ято Його, сад, а в саду новий гріб, в котрому ніколи нікого не положено. Там оце положили Ісуса задля п'ятниці жидівської; бо поблизу був гріб“.

Ніщо не доказує, що це не є місце властиве, та що сад Йосипа з Ари-матеї не стояв на тім самім місці, де тепер церква „Святого Гробу“ склеплюється своїми банями. Але очистіть це місце, нехай гола скеля покажеться поверх і нехай прочани відбувають свою прощу без коштів. Невибаглива вбогість — це найдостойніша пам'ятка про Сина теслі!

Свен Гедін.

Ще темна ніч;

Ще твердо спить Єрусалим...

Зоріє схід... Вже близько день!

Там ген в просторі неба чути шум, а в шумі

Там янгол ясносяючий — злітає в гролі!..

Вже смерть зникає. Гине й тінь.

Тремтить і пекло з ним...

Кінчиться ніч.

Ще люд ввесь спав —

В гріхах куняв Єрусалим...

Противним — сниться дивний сон...

Крізь сон кричать: Розгни! Розгни

[і пробудились...]

¹⁾ Гедін подорожував у 1915 р., коли Палестина ще була під владою турків.

Рози'яли ми Христа — За що?
 І в груди бились!..
 Пролляли кров... Жахливий сон!..
 Казав — воскресне! Лячно нам!..
 Коли б не встав...
 Аж ось з небес
 Злітає янгол... Сторожі
 В страсі: люцифер, пекло й смерть...
 Синедрион, Пилат... Вже й маяв зрадник
 [Юда.
 Натовп не каже вже: Розпни!.. Ждуть
 [чуда!..
 Ось янгол — став! І камінь вмить —

Скотивсь... Здрігнувся круг землі...
 Христос Воскрес!
 В саду спокій...
 Марія йде тихцем; ще крок один...
 Христа нема... Із гробу йде...
 „Кого шукаєш тут між мертвими,
 [Маріє?!“
 Воскрес! — Ось Я. Піди, скажи:
 [прийшла надія!
 Прийшов великий світлий день!
 Для всіх, хто воскресіння жде,
 Відкривсь вирій...
 Г. Домашовець.

Ніч перед воскресінням Ісуса Христа.

„Першого ж дня тижня приходить Марія Магдалина вранці, як ще було темно, до гробу, і бачить, що каменя відвалено від гробу“.
 (Йоан. 20:1).

Минав день субітній; наближався вечір над священним городом Єрусалимом. Його мешканці були перетомлені думками про події, що недавно відбулись. Сьогодні була субота, день покою, але ніхто з єрусалимців його не відчував: навпаки, серця їхні були наповнені якоюсь смутною тривогою, в котрій чути було гнів Божий за смерть невинного Агнца. „Як це сталося“? міркували одні: „Він же ніякого лиха не вдіяв нікому, а чуда, які Він творив, явно свідчили, що це був пророк, ні, більш, як пророк... Ми самі назвали Його Царем ізраїльським, та величали Месією, коли Він минулої неділі їхав до Єрусалиму. Та й вигляд Він мав, як Цар. Якими мізерними перед Ним показалися наші архиєреї, коли Він виганяв їх із храму. Ні один з них не міг упертися, всі тікали, а Він владно до них: „То дім Отця Мого“... Як це ми за пару днів могли кричати: „Розпни“?! Та що ми можемо знати? нам так казали священники, а вони ж учені, читають закон, то й знають, який має бути Христос. Христос, по їх словам, буде жиги вічно, а Той ось вже другий день, як умер. Правда, Він нам щось все тлумачив, що третього дня воскресне — то значить завтра третій день. Побачимо, чи здій-

сняться Його слова“. Так собі розмовляли бідні, темні горожани і з тим полягали спати.

Не було спокою тієї суботи й у серцях єрусалимських архиєреїв. Хоч вони вчора довершили те, про що мріяли три і пів року; зненавиджений Назарянин був замучений ними й тепер у домовині; Він вже не буде прилюдно докоряти їм, понижати перед людьми. Але внутрішній голос говорив їм, що то ще не кінець, і що буде щось страшнішого. Надзвичайні явища в природі в час Його смерті, роздerta завеса в храмі — все це свідчило про те, що це був не простий чоловік... Вони бачили, як нарід, увидівши, що сталося, вертався, б'ючи себе в груди й як декотрі говорили: „Це воістину Син Божий“. Але страшна злоба й ненависть брали верх над докорами сумління. „Як чудово нам все вдалося зробити; ми все боялися народу, а нарід надиво був слухняний. Наскільки він нас шанує, вже видно з того, як один із них ударив Його по обличчі за відповідь архиєреєві. Сьогодні я зауважив, як люди в храмі пильно слухали нашої науки, і я вірю, що незабаром нам пощастить повернути до себе серце всього народу. Також і Пилат за нами, бо навіть сторожу дав до Його гробу без жодної суперечки. А ну тож побачимо, як то Він завтра воскресне — завтра третій день“.

Зовсім інакше почували себе в той час служительки Ісусові — жінки. Вони були в великій горі і смутку. Їхній улюблений Наставник і Вчитель стався жертвою бездушної товпи,

О, ці люди з кам'яними серцями! Вони ніколи не розуміли Його, хоч і ходили за Ним тисячами. Великі чудеса, які Він творив над ними, Його безмірна любов ніколи не зрушували їхніх сердець, бо вони шукали тільки матеріальних вигод, а за все Його добро тепер відплатили Йому смертю. Але вони, Його служительки, любили Його. Вони насичалися Ним самим, яко хлібом духовним, що зійшов з неба. У всіх Його чудах вони бачили Його славу, а тепер вони були свідками всіх Його мук. Ще вчора вони наготовляли пахощі, і вони не можуть дочекатися ранку, щоб помазати тіло Ісуса. „О, дорогий Учителю”, говорить Марія Магдалина: „серед таких страшних мук Він не забув про нас! Змучений під тягарем хреста, Він все дивився на нас та потішав: „Не плачте по Мені, а по собі плачте „... Але вже скоро буде день... Побіжуйте до гробу ще хоч подивитись на Нього”. Забувши страх і небезпеку, Марія спішить до гробу, де лежав Ісус. Хоч ще було темно, але вона побачила, що каменя відвалено від гробу. Горю Марії нема кінця. Невже ж Його вкрадено, і вона вже ніколи не побачить Його? Нахилившись до гробу, вона невітішно риде. В чаду великого горя вона не пізнала Ісуса, коли Він почав з нею розмову; тільки ж коли Він покликав її — вона зараз пізнала Його голос. О, радість, Він воскрес! Зразу зникли всі сумніви... Марія, переповнена радістю, спішить сповістити про те учнів. За сходом сонця весь Єрусалим наповнився небувалою новиною: „Ісус Назорей воскрес, Він воскрес!” розносилося по всьому світу. Усі спішили до гробу, щоб побачити Його, але бачили тільки ті, що цілим серцем вірили й любили Його.

Цього поранку єрусалимський первосвященик не діспав до звичайного часу. Його сон був перерваний великою новиною: „Ісус Назорей воскрес”, донесли йому. Переляканий, тремтячим голосом первосвященик наказав: „Скликати раду“. Зійшлася рада, прикликали сторожу і, давши їй багато грошей, наказали ширити чутку, що тіло Ісуса вкрали учні. І рознеслася чутка та між жидами по цей день.

Так світ робив колись, так він робить і тепер. Але як тоді, так і нині ніхто й ніщо не може видерти з душ наших цієї чудової вісти. Ми твердо знаємо (а не тільки віримо), що Христос воскрес. І знаємо, що Він воскрес для того, аби й ми воскресли й жили вічно з Ним і для Нього!

*Олександра Гвоздяк
(Холмищина)*

Воскресіння.

*Замучили, замучили Спасителя Христа...
Хто розмовлятиме, коли мовчать уста?
Зняли Його з хреста, повіли в плаццаницю
І в скелі кам'яній Йому знайшли гробницю.
Раділи, тишились, що не почують слів,
Що голос праведний навіки занімів:
Замкнули гріб страшний, приставили
[сторожу]*

*І думали, що вже — забили силу Божу.
І сонце не могло дивитися на світ:
Не бачило воно цього від давніх літ...
Заснуло місто все, і варта вже заснула
І як Господь воскрес — не бачила її не
[чула].*

*І серед ночі враз почався землетрус:
Із гробу камінь впав, і вийшов геть Ісус!
Яка ж то радість нам, що наш Спаситель милий
Міг вийти на цей світ із темної могили!
О, радість, радість нам сьогодні та й
[новіки]!*

*Радійте всі: жінки, і діти, й чоловіки!
Повірмо всі Христу, не будьмо, як Хома:
Без Господа Христа нам всім життя
[нема]!...*

*Л. Николшин
(Луцьке, Волинь)*

Усіх читачів, передплатників та співробітників

„ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“

вітаємо радісними словами

ХРИСТОС ВОСКРЕС

і бажаємо їм сил у Божій
праці над „воскресінням
мільйонів ще мертвих душ.

Від приниження до небесної слави.

Від віфлеємського вертепу аж до кам'яного Свого гробу Ісус був приниженим слугою грішників. Він принизив Себе тоді нижче всякої впавшої людини, щоб кожного грішника від духовного занепаду піднести до великої слави Божої. Слово Боже вчить, що Ісус „зійшов у найнижчі сторони землі“ (Ефес. 4:9). Так Він принизив себе задля нашого вічного спасіння. Навіть сліпому жебракові Ісус стався слугою й покірливо питав його: „Що хочеш щоб Я зробив тобі?“ (Луки 18:40-41). „Я ж між вами, як слуга“ — казав Він до Своїх учнів (Луки 22:27). Під час Його земного життя виповнилось оце пророцтво, що відносилось до Нього: „...а нема в Йому ні виду, ні величності: і ми бачили Його, та не було в Ньому подоби, щоб надила нас до Нього. Він мало-важений і в погорді в людей, чоловік, зазнавши горя й болів, так що ми від Нього відвертали лице своє; гордили Ним, та й ми Його нізащо мали“ (Ісаї 53:2-3).

І чи можна уявити собі більше приниження від приниження Божого Сина? „Ми відвернули від Нього лице своє, гордили Ним та й нізащо Його мали“. Це робили ми — люди: я, ти, дорогий читачу, і всі інші. Його понизив так людський гріх, та зіпсута наша натура, яку ми отримали від наших перших прабатьків Адама й Єви. Ми славили тоді марноту та неправду цього світу, а правдиву, вічну красу, радість і найвище добро — Бога в Христі Ісусі, ми понижували нашими вчинками та нашою нехристиянською поведінкою. Христос, однак, любив грішників і дав себе так принизити, щоб усіх

віруючих в Нього спасти від гріха й загину. Своїм великим приниженням Христос зробив те, що „праведні сяятимуть, як сонце в царстві Отця свого“ (Матв. 13:43). Він „умалив Себе, прийнявши вид слуги, будучи в подобині чоловічій, і здававшись видом, яко чоловік, принизив Себе, будучи слухняним аж до смерті, смерті ж хрестної“ — щоб усьому людству об'язати Божу любов, дорогу спасіння та щоб усіх грішних віднайти, простити і спасти для вічного й щасливого життя з Богом. Через Своє приниження Ісус дав наглядну науку людям, що тільки смиренне та покірливе життя по волі Божій є щасливе й дороге цінне перед нашим небесним Отцем (1 Петр. 3:4).

Такою дорогою приниження й покірливості йшов Ісус до тієї великої слави Отця, яку одержав від Нього по воскресінні з мертвих. Бог воскресив Ісуса і зробив Його Паном і Христом для цілого світу. Ісус має тепер власть на небі й на землі. Усе піддано під Його панування. Бог увінчав Його славою й честю такою великою, якої не має жодна інша істота на небі, ані на землі; це Отець зробив, „воскресивши Його з мертвих і посадивши по правиді в Себе на небесах, вище всякого начальства, і власти, і сили, і панування, і всякого імени, названого не тільки в цьому віку, та й у будучому, і все покоровив під ноги Його, й дав Його, яко голову над усім у церкві“ (Ефес. 1:20-22). Такої слави удостоївся Ісус тому, що Він переміг світ, гріх, смерть і диявола. Він завершив на землі діло небесного Отця. Все, що було написано про Нього, Він сповнив.

Приниження Ісуса на землі скінчилось у Його гробі. З хвилию Його воскресіння почалась для Нього нова доба вічної слави і тріумфу. На Христа перед Його смертю могли грішники плювати, знущатися над Ним, бити Його, а по Його воскресінні не був світ достойний навіть бачити Його. Коли Савло, будучи ще ненаверненим грішником, побачив Христа в Його славі, то стуманів і осліп від Його божественного сяйва. Перше, ніж люди почали славити Христа, то прославив Його сам Бог, воскресивши Його з мертвих і давши Йому сісти по правиці Своєї на небесах. Таким чином гріб був для Христа тільки тими дверима, через які Він перейшов з цього світу до Отця й від приниження до вічної слави на небі.

З хвилию Христового воскресіння спасіння для грішників було завершено самим Богом. Стіна гріха, що від часів Адама лежала поміж людством і Богом, була зруйнована навіки Христовою жертвою примирення. Гріхи цілого світу покрились безмірною любов'ю Христа і Його пролітою за людей кров'ю. Хресна смерть Ісуса відчинила двері до Отця перед цілим світом. Людський борг перед Богом заплатив Христос Своїм життям. Прокляття гріха Він прийняв на Себе самого. Тепер лишилось тільки проголосити всім народам: „Ідіть, бо вже все готове“ (Луки 14:17), а це мали робити Христові учні. Тому по воскресінні з мертвих Христос, як добрий Пастир, що віддав Своє життя за Свої вівці, звернув Свою увагу передовсім на Своє розпорошене стадо. Його бажанням було об'явити Себе Своїм учням, утвердити в них віру, і так приготувати їх до великої праці, що лежала перед ними. Він по воскресінні пробував ще між учнями сорок днів. Світ уже Його не побачив більше, як тільки на хресті, вмираючого в найбільшій пониженні й

ганьбі. Христос для світу вмер, а воскрес із мертвих славою Отця, щоб жити Йому, а не світові (Рим 6:4). Але апостоли до світу не належали. Вони були із світу цього вибраними і призначеними іти й о-воч принести на славу Божу. Тому Христос об'являвся їм у різних місцях, давав їм оглядати Свої рани, якими оздоровлював їхні рани духовні, так що вони зраділи, побачивши Господа (Йоан. 20:20). Він підкріплював їхні змучені серця Своїм Святим Духом, утихомирював у них ту бурю, яка затривожила їхні уми й серця, кажучи до них два рази: „Упокій вам“. Він об'являв Себе перед ними багато разів, доводив їм Своє дійсне тілесне воскресіння з мертвих різними ознаками, так що вони Його бачили, на Нього дивились, Його своїми руками дотикались, слухали науки, яку Він промовляв до них про царство Боже. По сорокаденній душпастирській праці Ісуса над апостолами, вони знову прийшли на своє місце. Їхні серця стискалися від невіри, сумніву, лянности, смугку та духовного лінивства. Господь запалив у їхніх серцях Свій небесний огонь віри, любови, надії та духовної сили й відваги для голошення Його слова світові. Хома так був упав, що стався зовсім невірною людиною перед своїми братами апостолами. Але Ісус вилікував і його. Коли він побачив Христа і переконався, що це Він, себто самий Ісус, якого грішники забрали від апостолів з Гетсиманського саду, то з великою радістю крикнув: „Господь мій і Бог мій!“ Це чудовий оклик великодній усіх тих дітей Божих, які через відкриття Боже пізнали дійсно Христа, як свого особистого Спасителя й Господа.

Так Христос завершив діло спасіння для людей; на кінець зібрав усіх одинадцять учнів Своїх на Оливну гору, де заповів їм іти по всьому світі і пропові-

дувати Його науку всім народам, а сам, поблагословивши їх, вознісся на небо й сів по правиці в Бога.

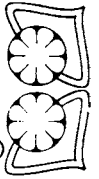
Отже, Христос дійсно перейшов від пониження до небесної слави. Амінь.

Іл. Кубрин.

Мученики

історична повість із життя христ. III в.

(Продовження.)

II.

Незабаром на стежці, що провадила від дому, з'явилася двох патриціїв у блакитних туніках¹⁾ із накинутими поверх них тоґами²⁾. Але в той час, як тоґа старшого, вже сивого та лисого добродія була звичайною білою, обшитою по спідньому краю кармазиновим візерунком, тоґа молодшого, стрункого, гарного чоловіка з буйною чуприною на голові, була блискучого білого кольору. Катон знав, що в таких тоґах молоді патриції з'являлись тільки до вищих римських урядів, особливо тоді, коли старались про посади. З'ява цих гостей, із котрих батько був правою рукою проконсула³⁾ Африки, а син при війську мав під собдою декілька центурій (сотен), була навіть для дому Катона великою пошаною. А тому, відкинувши свої думки та свою нелюбов до цих двох знайомих, Терцій Катон встав і привітав прибувших із вишуканою чемністю вихованої людини:

„Привіт вам, благородні мужі! Нехай Марс і Веста⁴⁾ винагородять вас за ту шанобу, що ви виявили мені, старому та забутому всіма!“

Старший гість, Димас, на це привітання відповів побажанням, аби пенати⁵⁾ благословили і стерегли дім Катона і його родину. Молодший, Аристарх тільки мовчки вклонився й залишився стояти в той час, як батько його сів до широ-

кого крісла, запропонованого господарем дому. Тільки тепер цей господар зауважив двох інших людей, що стояли позад патриціїв і низенько кланялись.

„А — а“, промовив він незадоволено: „це ви? Ну, що скажете?“ Це були гаруспіції — ворожбити. Молодший — блідий, із швидкими злодійкуватими очима, почав низенько кланятись, а старший, грубий, з червоним носом, що виявляв міцну прихильність його господаря до Бакха⁶⁾, почав солодко всміхатися й заговорив язиком, що весь час химерно заплітався.

„Благородний Катоне, ми з'явилися на твій заклик і від самого ранку працювали над забитою теличкою, аби розгадати твій сон... так“.

„Видко з мови твоєї, що ви добре напрацювались біля чогось іншого“, засміявся Димас.

„Гріх тобі, благородний пане, так кривдити смиренних слуг святого віттаря, образився старший авгур⁷⁾ що зрозумів натяк патриція: „ми від учора ще не мали краплі води в устах“.

„Що води ви не мали, цьому я вірю охоче, але готовий іти на заклад, що по два кухлі червоного вина ви вже вижлуктили“, сміявся далі Димас.

„Вже і по два?! А-я-яй!“ з докором покруктив головою авгур.

„Ти не крути головою“, зауважив Рустік: „бож знаєш, що я зламав тебе в пивниці біля бочки з вином“.

„Заткни писок, хлопе“, grimнув на правителя ворожбит: „замість того, щоб пошанувати свого отця духовного та піднести йому чарчину, ти ще доносами займаєшся!“

„Ти для мене й не отець, і не духовний. Я маю одного Отця, що на небі“, відпер Рустік.

„Ах ти, безбожнику!“ закричав авгур: „чи не злигався ти часом із тими віровідступниками — християнами?“

Тут Терцій Катон, що з незадоволенням прислухався до сварки, припинив її: Рустіка відслав геть, а сам звернувся до ворожбитів:

„Чи розгадали ви мій сон?“

„Аякже, пане, розгадали. Як тільки розпатрали теличку, та все відразу стало перед нами обома, як на долоні“.

Яксь раптова думка найшла на Катона: він нахмурився, а тоді сказав по волі:

„Ну, це добре. Ось, як ми зробимо: ти, молодший ворожбите, піди трохи перейди по саду, а ми тебе потім покличемо. Ну“, звернувся він до старшого, що занепокоєно дивився, як віддалявся молодший: „скажи, що значить мій сон?“

„Що значить твій сон? Ну, сон добрий, дуже добрий! Тебе чекає багатство, здоров'я, ну, і, взагалі, сон дуже добрий“.

„Оце й усе? Що ж так мало? Ну, добре, а тепер, гей ти, молодче, ступай сюди!“

Коли молодой авгур підійшов з поклоном, Катон попередив старого:

„Дивися ж, тепер мовчи, як вина, чи то пак, води до вуст набравши. А ти“, звернувся він до молодшого: „кажи, що значить мій сон?“

„Сон дуже недобрий, пане; він приповідає тобі якусь журбу, труднощі“... Старий жрець аж танцював на місці, аби зупинити молодого, з яким вони, очевидно, не встигли або забули змовитися. Нарешті, молодий зауважив знаки старого, що той подавав руками й лицем, і ще намагався врятувати положення:

„А, зрештою, сон не є такий страшний... потім, потім усе переміниться, все страшне мине, а добре...“

„Годі!“ перебив його Катон, що зауважив їхні хитрощі: „досить з мене! Ошуканці ви! Геть звідси з моїх очей, бо накажу вас канчуками почастувати!“

Авгурів як водою змило. Гості засміялись їм услід. Віддалившись від патрицій, старший гаруспцій, що зблід і трясся від обурення, зупинився за кущами, підніс кулаки догори і сказав грізним зворушеним голосом:

„Клянусь гадесом⁸) і всіма силами його, що я відплачу тобі за зневагу богів і їхніх слуг! Пам'ятай, старий безбожнику, ти в мене наплачешся!“... Ворожбити пішли геть.

Катон, що не чув цієї загрози, сміявся разом з гістьми.

„Ну, що ти скажеш на це?“ звернувся до Димаса. Аристарх тим часом встав і пішов по стежці, розглядаючи дерева та квіти.

„Що я скажу? Ці ошуканці забули змовитися як слід, от і все“.

„Я не розумію, для чого влада ще терпить цих шахраїв“, обурювався Терцій Катон: „сидять тисячами по монастирях, жеруть, упиваються й туманять людей. Обурююча річ! Розігнати би цих дармоїдів. Вони тільки нарід у темряві тримають“.

„Не можна розганяти“, заперечив Димас: „ти знаєш, як страшно росте безбожність серед простого народу, жаж!“

Темний нарід тільки і стримаєш цими монастирями, ченцями, жертвами та ідолами“.

„А по-моєму“, не погоджувався Катон: „якраз оці монахи та священники й поширюють безбожництво: самі в своїх ідолів не вірять, тільки п'ють та розпутничають, а нарід, дивлячись на них, і собі стратив віру. Ну, скажи, чи ти вірши у тих Зевсів, Ізід, Серапісів і легіон інших богів? Чи ти віриш, що то вони створили всесвіт, і якщо помолитися перед таким мертвим бовваном, попросити його, то він допоможе? Чи ти віриш?“

„Ну, який же розумний, освічений чоловік може вірити в ці дурниці?“ образився Димас: „алеж, зрозумій, друже, що ми, патриції, повинні вдавати, що ми віримо в це. Піді сьогодні й скажи селянинові, що то все неправда, то він матиме право спитати: а для чого ви мене дурили так довго? І сам же кинеться на нас. І Сократ, і Платон, і Арістотель⁹⁾ учили про інше, єдине божество, але хіба цю науку можна дати нашому селянинові? Йому витеша з дерева або з каменя якогось ідола, пофарбує його рожевою, синьою та червоною фарбою, обвішай золотими ланцюжками та срібними дзвіночками, покади перед ним трохи ладаном і скажи селянинові — ось це бог твій, — то він тобі й цілувати його буде, і носитиме, і плакатиме перед ним, і останній динарій віддасть йому“.

„А що буде, як цей нарід сам колись побачить неправду, сам дійде до того, що ці ідоли — мертві боги?“ запитав замислено Катон.

„Дай спокій“, засміявся Димас: „цих дурнів старчить на сотки років. Зрештою, як колись нарід почне шукати правду (до цього може колись дійти), то й у Римі не дурні сидять. Там такі голови, як у pontifex maximus¹⁰⁾, щось придумують,

аби знову задурити цей нарід. Вимислять йому нових богів, дадуть йому ту саму віру, але в новій одежі, і нарід знову буде в їхній власті. Повір мені, Рим ніколи добровільно не допустить, аби люди перестали вірити в мертвих богів... Гай-гай! Нарід темний, нарід сліпий, а Рим ніколи йому правди не відкриє” ...

Наступила мовчанка. У саду стихли пісні цевільників, і навіть пташки замовкнули. Спека щораз збільшувалась. Катонів хотілося й їсти і спати, а гість все сидів.

„Ну, що там нового чувати в місті?“ запитав господар.

„А е дуже важлива новинка“, байдуже тягнув Димас: „проконсул оголосив новий наказ, одержаний із Риму. Забороняється підданам нашої держави приймати християнство або юдейство. Кажуть, що кесар дуже обурився, коли під час тріумфального його в'їзду до Риму християни відмовились брати участь в урочистостях. Тепер за це християни матимуть клопіт“.

„Ну, це вже не новина“, позіхнув Катон: „проти цих християн від часу до часу влада виступав. Та я не проти цього — це дуже темні, забобонні люди. Чи правда“ спитав він жваво: „що вони п'ють кров маленьких дітей, кланяються ослячій голові та їдять м'ясо трупів?“

„А хто його зна. Взагалі, це неприємний нарід. Вони живуть так, що якби всі так жили, то не треба було би ні прекураторів, ні судів, ні суддів, ні, взагалі, нас усіх“.

Димас говорив мляво, неохоче, очевидно, зайнятий якоюсь іншою думкою. Нарешті, він не витримав і почав:

„Друже, я маю до тебе дуже поважну справу“.

„Ну, говори, я слухаю“. Катон усівся зручніше, і Димас рівним, ласкавим тоном почав викладати йому своє діло...

(Далі буде)

Л. Жабко-Потанович.

Примітки до повісти „Мученики“

¹⁾ Туніка — одежа з вовни, подібна до сорочки, до колін. ²⁾ Тога — одежа верхня —

кавалок білої матерії 5 метр. довгий. ³⁾ Проконсул — намісник римського імператора. ⁴⁾ Марс — римський бог війни, опікун римської держави; Веста — богиня, опікунка родинного життя. ⁵⁾ Пенати — домові боги. ⁶⁾ Бакс — бог урожаю, природи й вина, опікун п'яниць. ⁷⁾ Авгур — римський священик — ворожбит. ⁸⁾ Гадес-пекло. ⁹⁾ Сократ, Платон і Арістотель — грецькі філософи. ¹⁰⁾ Pontifex maximus — римський верховний жрець. Тепер цю назву носить папа римський.

КУТОК

ДЛЯ МОЛОДІ.

Із темряви до світла.

(Продовження свідoctва „Умираючий барабанщик“; дивись число 3. „Нед. Шк.“)

Написав Др. М. Л. Росвали.

..... Повних десять років промайнуло від часу смерти Карла Карлсона... Я все ще відвертався від Христа зо всією ненавистю правовірного жида. Бог же через Свою велику милість знову звів мене з правдивим християнином, що стався в Його руках другим знярядям до мого навернення. На цей раз то був голяр (стрижій). По скінченні громадянської війни було віддано під мій догляд кілька військових шпиталів. Якось я вертався з інспекційної подорожі. У Нью-Йорку мусів я чекати декілька годин на поїзд. Вийшов із двірця до міста. По обіді вступив до голярні. Там насамперед був здивований гарними біблійними текстами, що висіли на стінах. Перед кріслом, на якому я сидів, читав я такий напис: „Прошу в тім місці не проклинати“!

Як тільки голяр намилив моє обличчя зараз же почав говорити мені про Господа Ісуса. Чинив це таким ласкавим та приємним чином, що я не міг на нього гніватись. Поважно слухав я його радісного свідoctва. І здавалось мені часами, що нібито стоїть біля мене Карло Карлсон, хоч він вже десять літ порохнявів у землі. І так подобалась мені стрижієва мова, що я дозволив себе й постригти, хоч спочатку не думав того робити. Стрижій продовжував говорити про те, як колись жив він без Бога й без надії, й як потім пізнав свого Христа. Чим далі, тим більший вплив робили його слова на мене. Аби мати можливість слухати його далі, я казав вимити мені ще голову. Коли його праця була скінчена, я приготувався відійти. Здавалось, голяр не був спокійний. Був холодний лютневий день, а на тротуарах було так ховзько, що не можна було йти. Голяр це добре знав і запропонував мені піти зо мною на станцію, що була на віддаленні десятиох хвилин.

Перше, ніж ми розлучились, він сказав: „Шановний пане, ви є мені цілком незнайомий. Можливо, вам дивно, що я з вами говорив тільки про Господа Ісуса... Із першого погляду, як тільки ви ввійшли до мене, я пізнав, що ви — жид...“ І знов почав він говорити про те найдорочче, що ховав у своїм серці. Говорив, що Господь Ісус є його найліпший Приятель, і що він тішиться, що колись буде з Ним навіки в кращій країні. Він відчував, що повинен іншим казати про те добро, що знайшов його сам. Я дивився на його обличчя й бачив, як сльози котились із його очей. Не міг я тоді ніяк зрозуміти, як може надо мною плакати людина, що вперше в житті побачила мене за годину перед тим. На прощання подав йому руку: Він гаряче схопив її обома руками і стиснув. В очах йому ще блищали сльози. „Пане, чи не бажали би ви дати мені свою адресу, або сказати ваше шановне ім'я?“ говорив він прохаючим голосом: „Я буду за вас молитись, аби Дух Святий пробудив вас до нового життя, аби в Господеві Ісусі ви знайшли Спаса своєї душі й очікуваного Месію“. Зрештою мусів дати йому візитову картку з адресою. Подякувавши йому за його прихильність до мене, я сказав із глумом: „Гадаю, що мені не загрожує жодна небезпека, якщо стану християнином?“ Голяр, не звертаючи уваги на насмішку, подав мені свою картку й почав просити: „Прошу вас, напишіть мені бодай картку, якщо Господь вислухає мою молитву“. — „О, залюбки“, відповів я, посміхуючись, не вірячи сам, що це може колись статись. Стиснули одно одному руки, й я ввійшов до вагону...

Ані чекав, ані сподівався я, що Господь по Своїй великій милості за два дні відкриє мої очі, аби я міг побачити Його безмежне милосердя... Вагони в Америці

є багато довші, як європейські, і кожен з них уявляє з себе одну залу на 60 або 80 пасажирів. У вагоні, до котрого я вступив, було мало подорожуючих; більшість місць була порожня. Але там не було місця, на котре я міг би себе спокійно посадити: я був схвилюваний і неспокійний і шукав місця, на якому міг би заспокоїтись. Мої сусіди по подорожі певно зауважили мій неспокій. Нарешті, я сів до одного кута й заплющив очі, бажаючи заснути. Але все було надаремне.

Я почував себе, як поміж двома вогнями: здавалось мені, що з одного боку сидить нью-йоркський стрижий, а з другого — геспібургський барабанщик. Вони обидва говорили мені про Господа Ісуса. Не мав я спокою й у сні.

Коли вийшов із станції у Вашингтоні, заглянув до продавця газет. Купив одну і перше, до чого мій зір був прикутий, було оголошення про проповідь у одному з найбільших храмів міста. Якийсь унутрішній голос промовив до мене: „Иди туди сьогодні!“ Не знав, що й діяти, бож не знав ще, чий то голос був: Божий чи дияволів. До того часу ще ніколи не був я в християнськiм зiбраннi. Колись замолоду, коли мав статись рабином, я заприсяг, що ніколи не піду туди, де приносять Божеську шанобу „Ісусові-ошуканцеві“. Так само заприсягнувся, що не буду читати жодної книги, про Нього написаної. І аж до того часу я дотримував своєї присяги. І тільки того дня мала статися зо мною несподівана зміна. Щось міцно вабило мене до храму. Я дуже любив спів, музику, і цією любов'ю перед самим собою хотів виправдати моє бажання піти до зібрання. Отож, пішов до храму, що незабаром був переповнений. Мене провели наперед. За пару хвилин хор почав гарно співати. Наперед вийшов чоловік, знаний не тільки в Америці, але

й в Європі. Уважно слідкував я за кожним його словом. Ще недовго той чоловік проповідував, а я вже мусів до себе самого сказати так: „Той чоловік мусить дуже добре знати мене. Але це неможливо, щоб хтось йому про мене щось говорив!“ Проповідник увесь час дивився на мене, а іноді й пальцем мені загрожував. Він говорив так самісінько, як говорили зо мною мої два „проповідники“ — умираючий барабанщик і голяр у Нью-Йорку. Чим далі, тим більш захоплювала мене мова проповідника, що пробуджувала мене й докоряла за мою попередню недбалість щодо своєї душі.

Сльози почали бігти по моїм обличчі. І в той мент пронеслась мені в голову думка: „де я й чого я тут хочу?“ Я перестрашився цієї думки. Як? Я — правівірний жид, сиджу в ногах християнського проповідника та й плачу сам над собою?! Оглянувся й побачив за собою якихсь дві тисячі людей у зібранні. І здавалось мені, що всі вони на мене дивляться. Зрозумів, як далеко своїми думками я був перед хвилиною від того місця й від тих людей. Аджеж я до тих людей не належу? У цілім місті знають мене люди, і що вони скажуть, коли довідаються, що я пішов слухати проповідника Євангелії? І я від сорому спустив очі в долину, щоб нікого не бачити. Але сліз з обличчя не відважився стерти. Господь промовляв до мого серця далі, і слёзи пилили з очей повним струмом, виявляючи те, що діялось у моїй душі та в серці.

Гаряча проповідь скінчилась, і проповідник закликав усіх, що тужать по спасінню, наперед. Коли наступила перерва, я почав виходити за останніми слухачами. Коли підійшов до дверей, що провадили на вулицю, то почув, що якась рука мене м'яко затримує. Озираючись, побачив незнайому стару пані. „Дозвольте, пане“, звернулась до мене: „бачу, що ви — військовий старшина. Уважала на вас під час проповіді. Читаю на вашім обличчі, що Дух Святий працює в вашім серці. Напевно ви прийшли сюди шукати Господа Ісуса, але ви Його ще не знайшли. Прошу вас, не відходьте звідси: я залюбки з вами б помолилась та порозмовляла

про спасіння вашої душі“. — „Шановна пані“, відповів я їй: „мені непотрібно цього, бо я — жид“. Але мої слова її не відстрашили: „То нічого не шкідить“, відповіла пані ласкаво: „Господь Ісус любить усіх людей і вмер однаково як за християн, так і за жидів“.

Тими словами вона затримала мене в храмі. Почала говорити про спасіння в Христі Ісусі. Потім забажала, аби я з нею став навколішки до молитви.

„Того я ніколи не зроблю“, сказав я рішуче. Пані Юнг (так називалась та приємна душа) з любов'ю глянула на мене і промовила: „Шановний пане, мій Ісус є повний любови, і Він — сильний Спаситель грішників: Він може змінити ваше серце, коли ви і стоятимете. Я стану на коліна сама й помолитимусь за вас“... Впала на коліна й у дитячій молитві вилляла своє серце перед Богом. Молилась за мою вбогу душу. А я стояв, як мерзлий, палаючи від сорому, що стою в той час, як стара пані стоїть біля мене навколішках. Здавалось мені, що ціле моє життя минає перед моїми очима, аби показати мені мої гріхи, виправдання в яких я так потребував...

Пані встала з молитви й подала мені руку, кажучи: „Чи бажали би ви нині, перше, ніж ляжете в ліжко, помолитися до Господа Ісуса?“ Я відповів суворо: „Помолюсь, але згідно своєму звичаю, помолось до свого Бога, Бога Авраама, Ісака й Якова, а не до вашого Ісуса“... „Нехай Бог вас благословить“, продовжувала добра старенька: „ваш Бог — Бог Авраамів, Ісаків і Яковів — є моїм Спасом, а вашим Месією“.

Я відповів їй тільки одне: „Добраніч“, і замислений пішов додому.

(Далі буде).

Перекл. Й. Шкула
(Америка)

При цьому числі розсилається
безплатний додаток ч. 4 „Недільної Шкілки“, що має 8 сторінок.

ІЗ ПРАЦІ.

Різдво в зборі с. Тадані.

Подвійної радості зазнав наш збір на Різдво й Новий Рік. До збільшення радості спричинилась дітвора недільної шкілки, що своїми дитячими піснями, діалогами й деклямаціями витискала сльози на очах цілого збору. Гарно прибрана дітьми нед. шкілки ялинка збільшувала тепло духовної родини. Збір із своєї сторони за гарно виконану програму роздав усім дітям подарунки. Слід згадати, що чимало заступів в н. шк. положив молодий бр. В. Флячек, котрий заохочує дітей до праці для Господа. Зібрання закінчив бр. І. Журило молитвою, після котрої всі діти Божі, малі вкупі з великими, відспівали Господню молитву „Отче наш“.

К. Журилова.

Пісниково (Волинь).

На Новий Рік по н. ст. відбулось у нашій громаді радісне зібрання, на яке зійшлося до 500 слухачів. На цьому зібранні служили нам, головним чином, діти, що вчащають до нашої недільної шкілки. Усього брало участь у цій урочистості біля 40 дітей. Ці діти віршами, розмовами та співом передавали дорослим присутнім радісну вістку про народженого в Віфлеємі Спаса нашого. Усі присутні невимовно тишлись, що їхні дітоньки так гарно прославляють Господа; не в одних очах блищали сльози радості. У цьому радісному Богослуженні брали участь — наш хор, німецький хор і німецький пропов. бр. Кавц. Під кінець зібрання по загальній молитві один хлопчик 12 років поздоровив усіх присутніх із Новим Роком і побажав їм щасливого та кращого життя в Господі. На закінчення було відчитано статтю про Радянський Союз, де в Україні голодують наші брати та сестри, і було показано фотографію з голодних дітей, для яких зараз же було складено пожертву. Потім вітали один одного й у радості та благословенному настроєві розійшлися по домах.

Учителі недільної школи: М. З., Д. М., Е. Ч.

Від Редакції. Вітаємо збір, недільну шкілку й учителів її в Пісникові і просимо частіш інформувати наш журнал про життя дітей Божих у ваших околицях.

Чорногузи (Буковина в Румунії). Сердешну подяку складаю за „Післанець Правди“, що я його читаю вже третій рік. Він приносить мені багато радості, просвічує, умудряє і приносить багато вісток про те, як Господь рятує грішників із гріха. Дай Боже, аби цей одинокий український наш часопис не замовкнув аж до приходу Ісуса Христа.

25 грудня м. р. Господь спонукав і нас улаштувати „День Післанця Правди“. На різдвяні свята прибули до нас гості з с. Виженки. Пополудні ми розпочали урочистість. Я не можу висловити всієї радості, що ми її пережили того дня. „Післанець Правди“ виявляє нам найбільшу поміч під час свят, бо звідти ми беремо вірші, оповідання, розмови, статті. Так ми користались із нього й того радісного дня, а брати додавали до того співи пісень. Бр. пр. Кравчук прочитав Діян. 1:8 і під час промови дав такий приклад: якось мудрі світу цього розважали над тим, що в цьому світі найшвидше поширюється, розповсюджується. Різні люди говорили різне, а один чоловік сказав так: найшвидше розповсюджується брехня. Усі погодилися з тим. Далі брат пояснив, що Христос-Правда, і що ця правда з великою зарбарністю (повільністю) поширюється по землі. І нема нічого дивного: бо в той час, як брехню посеред нашого українського народу сяють сотки світських газет та журналів — „Післанець Правди“, що дійсно сіє Правду, є один для всього українського народу. Звідци брат зробив такий висновок: брехня тому швидко поширюється, бо має всюди своїх прихильників, що підтримують матеріяльно брехливу пресу. О, якби ми так піддержували „Післанця Правди“! Уся мова брата виявляла те благословення, яке зійшло би на наш нарід, якби ми підтримували свого „Післанця Правди“. Потім брат закликав, аби ми підпомогли журнал матеріяльно, і всі склали пожертви „на фонд Післанця Правди“. Нехай це все написане підбадьорує читачів „Післанця Правди“ в їхньому бажанні піддержати свій журнал. *М. Клиш.*

Білі Ослави (Галичина). 21 січня ми улаштували „День Післанця Правди“. Цей день Господь чудово благословив, так що ми пере-

живали багато радості. На цей день Господь післав нам двох братів — Д. Паюка з Підвисокої та Дм. Морищука зо Стечеви. Після розпочаття Богослуження, по читанні слова Божого й молитви було відчитано одну статтю з „Післанця Правди“ з грудневого числа — „Приклад для віруючих“ бр. Іл. Кубрина. Потім бр. Д. Паюк, прочитавши з слова Божого 1 Тим. 3:14-17, говорив про те, як св. Письмо може нас умудрити на спасіння вірою. Далі зупинився брат на праці „Післанця Правди“, закликаючи та запрошуюючи присутніх підтримати пожертвами свій єдиний журнал. Потім бр. Д. Морищук деклямував „Розмову вірного з відпавшим“, взяту з „Післ. Пр.“ Далі інші брати деклямували вірші з „Післанця“. Закінчилось Богослуження молитвою, після якої брати та сестри склали пожертви на фонд „Післ. Правди“. Серед слухачів був один жидовин, що з цікавістю прислухався до всього. А коли складалися віруючі на „Післанця“, цей жидовин і собі підійшов із радісним обличчям до столу й поклав 50 сотиків, кажучи: „на це діло й я даю“. Це всіх віруючих дуже зворушило. Усіх грошей було зібрано 5 зл. 15 сот., але не дивуйтесь, що так мало, бо в нас велика нужда матеріальна. Надругій день розлучились ми з братами. Але й цю сумну хвилю зробив Господь радісною, бо коли стали навколішки, то одній сестрі відкрились очі, і вона віддала своє серце Господеві. Просимо всіх дітей Божих молитись за Його діло на Гуцульщині.

Онуфрій Гарасимів.

Гійче (Галичина).

У неділю 4 лютого ц. р. відбулось у нашому зборі урочисте зібрання молоді, присвячене як самій молоді, так і Всесвітньому Об'єднанню Баптистів. Було багато гостей в околиць, а особливо молоді: були представники гуртків молоді з Рави, Забір'я, Вільок Маз., Салашів, Колонії Баптистів, Куляви, Яничів і ін. місць. Це зібрання було влаштовано в порозумінні з комітетом Об'єднання

Молоді, і нам особливо приємне було бачити голову цього Комітету бр. Ів. Підгорецького, що особисто прибув, аби спільно, з нами тишитися в Господі.

О год. 10-тій заля зібрань була виповнена до береги гостями й місцевими віруючими. Богослуження розпочав місцевий хор під орукою бр. М. Федика співом, після цього бр. Ів. Підгорецький приступив до читання слова, закликаючи потім усіх до молитви. Господь вислухав гарячі молитви Своїх дітей, бо під час усього зібрання ми всі відчували особливо ласку й силу Духа Святого, якими Він обхопив присутніх. Саме зібрання продовжувалось півп'ята години, але воно всім здавалось потім таким коротеньким. Увесь цей час ми залюбки слухали проповіді, деклямацій, віршів, розмов та співу, що всіх слухачів зрушили до глибини серця. Наприкінці зібрання промовляв редактор „Післанця Правди“ бр. Л. Жабко-Потапович, що закликав молодь до витривалої боротьби проти темних сил і до гарячих молитов за всесвітнє баптистське братство. Після останньої промови брата Ів. Підгорецького всі присутні занесли до Господа свої сердешні молитви за наших братів та сестер і за всі збори в Галичині, Польщі й у всьому світі.

Любі брати й сестри! Велике діло пробудження ми можемо зауважити в нашому великому народі, так що разом із ап. Петром можемо сказати, що дійсно „не на лице дивиться Бог, а в кожному народі, хто боїться Його й робить правду, приємний Йому“ (Діян. 10:34-35). Прошу любу молодь, аби вона своїми молитвами підтримала тих, що працюють серед нашого народу й, особливо, — серед молоді. Тоді Господь напевно поблагословить Своє діло й молодь, і ще багато молодих людей знайде шлях спасіння.

Гр. Притула.

З огляду на велику кількість великоднього матеріалу друкування „Науки релігії“ та інших статей відложено.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівно ж і передплату просимо надсилати на слідуючу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто Р.К.О. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні в Раві Руській.

...Я ДОРОГА І ПРАВДА

...І ЖИТТЯ (ІСОАНА 14-6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 5.

Травень

1934

Буря.

*Вечір був... Пинилось море,
Хвилі страйні лютували,
То виростали, як гори,
Її падали, й знову вставали.
Стогін, і гуркіт, і крики...
Наче той звір поранений,
Кидались водні сторіки,
Рев видаючи страшенний.
Падали блискавки й громи...
Човен якийсь без вітрила...
Хтось там заснув від втоми...
„Боже, рятуй! Вже не сила!“...
Встав Він, спинив буйні вири,
Бурю зв'язав й мовив тихо:
„Чом боїтесь, маловіри?
„Вам не загрожує лихо“...*

*Л. Николшин.
(Волинь).*

Із праці на ниві Божій.

Озерянка (Галичина). 21 січня ц. р. прибув до нашого збору з Волині брат С. Бричук. Разом із ним ми відвідали такі місця: Зборів, Коршилів, Озерянку, Ярчівці, Заруд'я й Раликівці. Зібрання відбувались і вранці й увечері щодня. Господь усюди посилав велику радість і зливав на нас Своє благословення. Зібрання були переповнені слухачами, що зо слізьми на очах слухали слово Боже. Багато душ у молитвах просили Господа про прощення гріхів; отож, п'ять душ віддали Йому свої серця, а п'ятеро віруючих, що були духовно заснули, прокинулись та оплакували дні, що їх вони проспали, нічого не роблячи для Господа. 4 лютого перед від'їздом бр. Бричука старанням гуртка молоді було влаштовано „вечерю любови“. Під час вечері було виконано велику програму, що складалась із віршів, пісень хорових, сольо, дуєтів та ін. Жаль стискував наші серця, коли бр. Бричук говорив прощальне слово, і не одні очі проливали щирі сльози. 5 лютого брат Бричук від'їхав через Тернопіль на Волинь, перебувавши в нас 15 днів. Усюди його відвідини лишили благословенну пам'ятку, бо багато віруючих відновились душею. Переконались ми, що нам конче треба мати молитовний дім і вже дбаємо про це: маємо вже декілька тисяч цегли. Просимо всіх віруючих молитися за працю Божу в наших околицях.

М. Суда (Коршилів).

Стецева -- Підвисока (Галичина). 30 грудня м. р. відвідав нас бр. І. Палюх із Рави, що потішив нас промовама із слова Божого. Хоч коротко був із нами, але приніс нам радість, і лишився для нас незабутній. 7 січня ц. р. відвідали нас із Черногузів (із Румунії) бр. Хащевий і сестра Клим, з Рави бр. І. Слотвінський. Разом пережили благословенні свята. Відтоді люди в Стецеві горнутья до слова Божого, і помічається пробудження. 16 січня наші брати Паюк і Марійчук ходили до Білих Ослав, а повернувшись звідти, сповістили нас про велике пробудження на Гуцульщині. Бог благословляє Своє діло, і праці всюди багато. Слава Йому за все!

І. Романюк.

Майдан (Галичина). У неділю 18 березня один католик справив христини; „похристили“ маленьку дитину ніби в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, а тоді почали заливати себе отрутою: горілкою, денатуратом і т. і. Вночі ідучи з христин, весело співали „свята неділенька“... А потім зчинився крик та плач: од-

на з побожних католичок перепилась отрути й до доби померла; решту якось урятували. Небіжчиця лишила чоловіка і двох діточок. Над'їхала поліція, лікарська комісія; потягли зчорніле тіло на кавалки, а тоді поховали його на свяченій землі на цвинтарі, бож то католицьке тіло. Брати та сестри! Дякуймо Бога, що Він зняв із нас кайдани духовної темряви і гріха!

І. Бенсь.

Плоска (Волинь). Напередодні Різдва Христового на „свят-вечір“ відбулось у нас урочисте дитяче зібрання. У молитовному домі було поставлено ялинку, гарно оздоблену в різні окраси. Велика зала, що містить до 500 слухачів, була переповнена щерть. Ію відспівані пісень із дитячих вуст поллялись свідоцтва про народженого Спаса. Усі слухачі раділи радістю великою. По скінченні програми діти одержали подарунки від учителя педільної шкільки Ф. Свободи та вчительки Н. Назарук. На перший день свят о 10 год. зала знову була переповнена слухачами. Розпочав зібрання бр. І. Підгорецький, після якого промовляли Й. Зайчик та Е. Свобода. По полудні прибув бр. В. Поспішил із Степанівки. Бр. І. Підгорецький, лишаячи гостей на своє місце, від'їхав до с. Гримнячого, де мало відбутись дитяче зібрання. На другий день свят ми відправились фурманкою до с. Хорова, де мало відбутись дитяче зібрання. Там застали бр. І. Підгорецького. Цього вечора діти своїми молитвами, співами, віршами та ін. зворушували серця дорослих, що тільки пізно увечері розійшлись по домах. На третій день увесь наш хор із бр. І. Підгорецьким відправився на запрошення бр. С. Гроголя до Верховя. О 11 год. зібрання розпочав бр. Й. Шумковський, що закликав усіх до молитви. Потім промовляли брати В. Поспішил і С. Назарук, а бр. І. Підгорецький закінчив; потім наступила молитва, під час якої старенький бр. С. Гроголь щиро дякував Господеві за те що допоміг йому влаштувати зібрання в новому домі. О год. 2 виїхали двома саньми до Глупаніна. Там застали бр. Е. Свободу. Повертаючи звідти, збились із дороги, але Господь зберіг нас: за радою старшого бр. С. Назарука знайшовши дорогу, з радістю прибули до рідного села. Свята скінчилась.

І. Матейко.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Багато дописів за браком місця в цьому числі, буде надруковано в ч. 6.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 5

Травень 1934 року

Рік 8

Чим Євангелія є дійсно?

(Продовження).

Я пам'ятаю одну ілюстрацію про віру, що мене колись вразила. Вона сказана була учнем. Учителі недільної шкілки вчили його, скільки могли, але їхня робота все здавалася даремною. Він мав дуже малий обсяг розуму. Та по якомусь часі, коли вчили його доктрини про віру, один з учителів звернувся до нього й почав питати: „Іване, чи маєш ти душу?“ Цей на зовнішній вид бідний учень сказав „ні, я не маю душі“. Учитель посумнів, бо здавалося, що надармо стратив свій час, учивши його. Але чоловік почав говорити далі: „Я мав душу колись, але загубив її, а Ісус Христос знайшов. І відтоді я поручив Йому її держати, і тому вона вже Його, а не моя“. Цей вислів являє якраз саму основу віри. Загублені для себе, а знайдені в Христі, ми полишаємо душу свою в руках Ісуса. Коли ми йдемо до Христа, віра робить подібне тому, коли чоловік бере свої гроші і кладе їх з довір'ям до банку. Я бачу, ви приступили до ляди й виложили велику суму грошей. І, віддавши їх, ви не приходите знов за півгодини й не питаєте: „покажи мені мої гроші“. І не стоїте там коло ляди, щоб навмисне переконатися, чи гроші безпечні.

Ні, ви довіряєте банкові й ідете своїм шляхом додому. Отож, так і ми депозитуємо — кладемо наші душі в руки Христа, доручуючи їх Йому, як вірному Творцеві; і в переконанні серця нашого ми зможемо сказати разом з апост. Павлом: „Знаю бо, в кого увірував і певен, що силен Він переказ мій зхоронити до того дня“ (2 Тим. 1:12).

2. Що є спасіння? Це слово конечно треба пояснити, щоб воно було зрозуміле. Спасіння не полягає в тім, що грішна людина виривається просто з пекла, а впускається до неба. Найбільший клопіт в дійсно пробудженій душі є не пекло, а гріх. „Як я годен спастись від гріха?“ питає занепокоєний чоловік. Христове спасіння й рятує людей від самих себе, і робить вільними їх від влади зла. Я й говорити не хотів би за нього, якби це було тільки випровадженням чоловіка з пекла, а не відірванням його від гріха. Гріх — ось, що робить пекло; не було б пекла, якби чоловік не мав зла в собі; бо вогонь пекла — це совість, грішна перед Богом. А ясне небо — це святість і поєднання його з небесним Творцем.

Огже, таке спасіння приходять до

чоловіка через віру, через повне вповання на нього. Ісус Христос, що живе на Небесах, каже мені: „ти хорий душею, Я годен спасти тебе. Чи можеш ти вірити Мені? Ти мусиш вірити не в те, що ти зробити годен, або чим годен бути, а мусиш вірувати в Мене“. „Дуже добре“, моя відповідь Йому. І коли я дійсно є проваджений Духом Божим, то скажу: „Великий Лікарю душ, я вірую в Тебе“. Щож слідуватиме тоді за тією вірою в Лікаря? Необхідна підлеглисть Його святим повелінням. Уявіть собі, лікар відвідав хору людину й обіцяв вилікувати її на тій підставі, що вона матиме повну віру в нього і повне віддання в руки лікаря. Лікар заявив: „твоя хвороба дуже небезпечна; що ти звичайно їси“? Пацієнт сказав. Лікар, хитаючи головою, каже: „Коли надалі продовжуватимеш цю їжу їсти, я нічого тобі не поможу. Ти повинен виріктись цієї нездорової поживи, що є причиною слабости“. І далі додає: „Ось тут ліки, які я приписую тобі. Вони ще ніколи не були безкорисними. Чи ти ревниво віруєш мені“? „Так, пане, вірую“. „Тоді все добре“. Лікар відійшов, а в відповідний час знов повернув. І... на жаль довідується, що стан хорого не покращав. „Тобі не краще? Як це“? із здивованням дивиться на хорого лікаря. „Яку поживу приймаєш“? Хорий сказав, і тоді виявилось, що він приймав поживу, яка для

нього гостро була заборонена. „Не добре“, каже лікар: „ти не віриш мені“. „О, ні, пане, я вірю вам, і велику віру покладаю на вас“. „Коли так, то чому ти не дотримувався моїх приписів? Ти насміхаєшся з мене! Я думав, і хотів допомогти тобі, але ти не бажаєш собі цього. Отже, не пораджу тобі нічого, хібащо виявиш мені свою повну віру. Чи ти заживав приписані ліки“? „Ні, я не люблю їх, я скоштував їх, і дуже недосмаку вони, і я відставив набік“. „А ти казав, що ти цілком віруєш мені“? „Так, бо ви казали, як віруватиму вам, ви оздоровите мене“. Але лікар відказав: „ти знав добре, чого властиво я вимагав від тебе. Отже, бачу, що ти тільки глузуєш із мене. Ти не віруєш мені, бо інакше ти зробив би був одне і друге: був би радо вирікся заказаної поживи і з радістю був би прийняв мою раду“. Чи ж це не є справедливе? Виповни приречення, і справа віри в Ісуса Христа явить своє діло. Чиста віра в Господа Ісуса Христа спасає душі. Питаю вас, чи є яка недоречність в такій науці, якась шкідливість для моралі, або вада для добрих діл? Ні, скорше навпаки. Все почесне й доброї слави було і є годоване такою наукою.

(Докінчення буде)

Перекл. Я. Зінків.
(Канада).

Синайський кодекс.

Стаття професора В. Ф. Марцінковського.

У ч. 2 „Післ. Пр.“ на стор. 35-37 під по-вищим заголовком було вміщено розвідку нашого співробітника *Observer'a*. Тепер ми одержали від В. Шановного професора Володимира Марцінковського з Палестини історично-критичний начерк

про славний кодекс. Ця цінна стаття для всіх читачів буде особливо цікавою тому, що шановний Автор „Записок віруючого“, „Чи правдива є Євангелія“ та сили інших творів вносить до неї повні зворушення особисті спомини щодо славет-

ного кодексу. Залюбки та з почуттям вдячності до Автора даємо його статті місце в нашому скромному журналі.

Редакція.

Недавно радянська влада продзала Англії, а власне, Британському Музеєві в Лондоні стародавнійший рукопис св. Писання, так званий Синайський кодекс (Codex Sinaiticus) за сто тисяч фунтів стерлінгів (біля 800.000 передвоєнних російських карбованців). Рукопис припадає до середини IV віку по Н. Х., що визнається навіть скрайніми критиками. Знайшов його німецький учений Костянтин Тишендорф у травні 1844 року в старожитньому монастирі св. Катерини на горі Синай. Звідци він і зветься Синайським.

Тишендорф заходився подорожувати на схід з метою відшукування старовинних відписів Євангелії. Для цього він відвідав також і згаданий монастир. На питання, звернене до ченців, чи нема в їхніх сховищах древніх рукописів св. Писання, він одержав заперечуючу відповідь. У цей час його зір упав на кіш, в якому були старезні рукописи, призначені до спалення. „Проваджений щасливим інстинктом дослідника“, він простягає руку і знаходить манускрипт, що з'являвся дорогоцінним рукописом Старого й Нового Завіту.

Йому пощастило одержати від ченців тільки біля сорока аркушів цього манускрипта. Це була частина Старого Завіту (1 Парал., Неємія, Єремія, Естер) — вона переховується тепер у музеї міста Ляйпцига. Дотямившись, що нахідка є дуже коштовна, влада монастиря відмовилась передати Тишендорфові решту аркушів. Аж за п'ятнадцять років спромігся він одержати дозвіл узяти весь рукопис для перегляду до себе в кімнату на один вечір. Можна собі уявити, з яким запалом він кинувся досліджувати ці дорогоцінні

аркуші. Вони мали в собі більшу частину Старого Завіту, усі книги Нового Завіту й деякі апокрифічні книги. Він назвав цей рукопис „перлиною всіх його нахідок“, що йому пощастило здобути за двадцять років. „Спати цієї ночі — здавалось мені святокрадством“, казав він. Потім при допомозі російського уряду, під охороною якого знаходився цей монастир, Тишендорф купив рукопис і подарував його російському цареві, а той передав її до Імператорської Публічної Бібліотеки.

Під час моїх диспутів про релігію в Радянській Росії безбожники не один раз відкидали справжність текста Євангелії. І ось, розв'язуючи це питання по первописах¹⁾, я працював в рукописному відділові згаданої бібліотеки. Пристаркуватий директор бібліотеки Бичков попровадив мене до „святого святих“ цього найбагатшого книгосховища, де пильнувалось як „яблука в оці“ Синайський рукопис. По дорозі туди було відчинено не одні масивні двері. І, нарешті, я побачив ці надиво збережені найтонші пергаменові аркуші²⁾, що їм ціни не можна скласти, і на яких чітко по-грецькому написано заголовними лігерами (унціялами) усі книги Нового Завіту. Вони лежали в дуже виборній скринці червоного дерева, що була прип'ята до пюпітра. Обгорнуті вони були

¹⁾ Дивись мої книги: „Чи правдива є Євангелія?“ 2 вид. 57 стор., 15 зол. амер. цент. Також „Записки віруючого“ (з історії реліг. руху в Рад. Росії), 322 стор., 48 ам. центів. Виписувати ці книги можна по адресі: W. Husaruk, ul. Puławska 37 m. 25, Warszawa, Poland. Книги в мові російській.

²⁾ Старожитні пергаменові рукописи, що мали вигляд книг в аркушах і біля IV в. по Нар. Христ. замінили собою звої папіруса, називаються кодексами. Тому й Синайський рукопис називається Codex Sinaiticus.

тією самою звичайною арабською хусткою, в якій одержав їх у синайському монастирі Тишендорф (для дальшої праці мені було дано фотографічні знімки того рукопису). Не забуду того священного тремтіння, що обхопило мене, коли я сво-

їмні очима бачив цю пам'ятку, мацав руками аркуші пергамену. Ще й досі пам'ятаю я їхній запах, який нагадував пахощі воску, що відчуваєш його в стародавніх храмах.

В. Марцінковський.
(Докінчення буде)

Вавилон і новий Єрусалим.

Стаття Йогана де-Геєр'а.

Каїн побудував місто.

Забивши свого брата, Каїн відійшов від обличчя Господнього та й пішов у Нод-землю й побудував там місто. Він подбав винагородити себе за втрату раю. Створивши, по можливості, вигідне й легке для себе життя в 'далечині від Бога, він замінив жертвоприноси Богові схиленням перед могутністю людської сили і знання, що скеровані були до самозміцнення й самопрославлення. Згубивши добро вічності, Каїн гадав надолужити цю втрату тим, що побудоване місто назвав ім'ям сина свого Геноха (1 Мойс. 4:17).

Син наслідував приклад батька і, породивши в свою чергу сина, дав йому ім'я Ірад (вірш 18), що значить — міщанин. Таким чином, нащадки Каїна звернули зори й надію свою не на майбутнє „насіння жінки“ — Спаса роду людського, а склали надію на могутність та помноження своїх міст.

Згідно передпризначення Божого люди в раю повинні були приготувитись, аби стати громадянами міста святого, що має підставу, якої будівничим є Бог і якої очікував Абраам (Жид. 11:10) — міста, що подібно до невісти, зійде з неба (Відкр. 21 : 2). Це місто в очах Каїна не мало приваблюючої сили. Тут потрібна було віра в невидиме. Каїн вже очікував

хвали від речей видимих, і тому шлях, що він його вибрав, привів його не тільки до незрозуміння пляну Божого, але й до неправдивого наслідування цього пляну. Будова міста Геноха виявила поривання людини стати подібною Богові. У цьому сховано було презирство й забуття жертви, що її приніс Син Божий, і відмовлення від очікування міста Сина Божого. Люди воліли самі будувати міста й наготовляти овочі своєї праці і, таким чином, вступили на шлях самовславлення. Але Бог зробив підрахунок життя Каїнового. Для тих, що відкидають єдиного Володаря Бога й Господа Ісуса (Юди 4), служать і сьогодні пересторогою слова: „Горе їм, бо пішли вони дорогою Каїна (Юди 11). У містах, побудованих Каїном і синами його, поступово створювалась культура і під проводом супротивника Божого угрунтовувався розум людський і гордість людей. Люди намагались замінити страчену славу і прихильність Божу тим, що піддавались творчій діяльності, і наукою й мистецтвом намагались заповнити порожнечу в своїх душах. Дбаючи про те, аби не помічати прокляття, що тяжило над землею, вони поклали надію на геній людського розуму. Але щільне співжиття в містах не сприяло зміцненню моральних підвалин, що саме повторюється й у наші часи. У

Нод-землі Каїнів знак, що його наклав на Каїна Бог, був метою глуму, а шлюб лічився за перестарілу інституцію.

Таким чином, шлях Каїнів щораз відходив від Бога, аж поки в сьомому поколінні, рахуючи від Каїна, цей шлях досягнув свого кінцевого завершення, про що свідкує пісня Ламеха. У цій пісні ясно промовляє дух самозапевнення, самовславлення й богозневаги. Подібні пісні з'являються відбиттям морального рівня даної доби. Побачимо ж, що в цій пісні каже співак глибокої старожитности: „Ой, Зилло й Адо, кохані жінки Ламешихи! Слухайте, що я скажу вам, чуйте слово певне. Коли б за болочу рану вбив я чоловіка, коли б за синяк віддячив парубкові смертю, — кара б сталась за Каїна всемеро, хто вбив би, за Ламеха ж у сімдесят і сім раз би сталось” (1 Мойс. 4:23,24). Це — урочиста пісня чоловіка незліченної сили допотопової доби. Вона показує рівень моральности і світопогляду в містах Каїнового

роду, що йшло по слідах свого прабатька роду — Каїна.

Яваль володів отарами худоби й жив у наметах, мандруючи по землі (вірш 20). Юваль же здивував світ вишаходом музичних інструментів, що повинні були допомогти людям забути рай і правити для співів у містах Ламеха. Тубаль-Каїн присвятив свої сили здобуттю мінеральних руд і обробці металів, створивши зброю у простягнутий руці Ламеха; ця зброя допомогала Ламеховим убивствам, що ними він похвалявся. У Нод-землі зародились і квітли — освіта, науки, мистецтво, торгівля і промисловість; земля ж ця знаходилась на схід від Едену. Але серед цієї зовнішньої культури рівень моральности був настільки низький, що перелюбство й убивство не тільки не лічилися за злочини, але було в звичай навіть і похвалитися ними.

(Далі буде).

Ії. де-Герр.
(Голляндія).

Останні часи.

Живемо в добі великих несподіванок, великих відкрить. Кожний рік, кожний день приносить щось нового. Ніколи в минувшині люди не бачили таких на землі перемін, як це діялося за останніх кількадесять років! Сучасна депресія та безробіття приводить многих людей до скрайньої нужди й розпуки. Ніколи держави не приготувлялись до війни так, як це чинять, в останніх часах: приготувляють воєнні кораблі, різну зброю та страшні отруйні гази, якими нищитимуть не тільки людей, але й нижче сотворіння. Майбутня війна принесе велику руїну для людства. Предсказано, що знання побільшиться (Данійл 12:4). Фактично в останніх часах у

науці та техніці вчені дійшли до чудів знання. У хемії знайшли майже усі елементи:!) люди літають у повітрі як птиці, а навіть і краще від них. Сьогодні чоловік сидить собі спокійно в хаті і слухає концерта, що на тисячі миль віддаленний від нього. Хоче довідагись, що діється десь на кінці світу, сідає до радіо й за кілька хвилин знає все. Одним словом — чудо та диво!

Та не менше важним є й це, що ми живемо в останніх часах, в котрих наочно бачимо ознаки та події на землі, про які предсказали пророки, Христос і апостоли. У відношенні до останніх часів у св. Письмі написано ось як: „Це ж відай,

що в останні дні настануть часи люті. Будуть бо люди самолюбці, срібллюбці, пишні, горді, хулители, батькам непокірні, невдячні, безбожні, нелюбовні, непримирливі, осудливі, невдержливі, люті, вороги добра, зрадники, напасники, гордувники, що більш люблять розкоші, ніж Бога". (2 Тим. 3:1-4). Встане нарід на нарід, царство на царство, буде голод, помір, трясення на землі місцями; будуть поголки воєнні; прийде багато лже-пророків і зведуть многих. Тоді буде велике відступлення від віри. Атеїзм заволодіє людьми на землі. Задля намноженого бе-

законня прохолоне любов многих. Багаті накопичать на останні дні великі скарби на свою власну шкоду та погибель. Погрома жидів та їхнє переселення до Палестини, — те все було предсказане тому тисячі років. Що ж далі буде?

(Далі буде).

П. Боднар.
(Америка).

²⁾ Елементи — первні, себто речовини, що їх не можна хемічно чи механічно розкласти на інші й з яких складається ввесь матеріяльний світ; золото, срібро, залізо, азот, кисень, водень і інші — це все первні.

Божі міста.

„Будь мужній, і стіймо твердо за наш нарід і за міста Бога нашого, а Господь учинить, що Йому до вподоби“ (1 Пар. 19:13).

Недавно у Львові на залізничному двірці читав я таку польську рекламу: „Miasta za pamі“ Нам натомість треба поставити собі таке гасло: **Місто перед нами!**

Несучи нашому народові світло Христової Євангелії, до цього часу ми йшли переважно на села, а міста чогось ми лишали. — Правда, що початкове діло Боже легше розвивати на селі, ніж у місті. Селяни не вимагають від проповідуючого стільки науковости та знання, як горожани, а задовольняються тим, що є. Рівно ж на селі легше знайти хату на Богослуження, ба навіть і безплатно, а в місті треба її нераз довго шукати та ще й добре заплатити. І певно тому ми поширювали діло Боже переважно між селянським нашим народом, а міста обминали. Та ще й досі так робимо. —

Але час нам схаменутися і звернути нашу увагу більше на міста, бо й во-

ни належать до нашого Бога. Ми повинні пам'ятати, що місто має верх над селом, і скорше селяни горнутья до міста, ніж міщани до села; скорше селянин повірить міщанинові, ніж міщанин селянинові. А знаємо, що багато нашого українського народу замешкує у містах. Хіба ж їм не потрібно проповідувати розп'ятого Христа? Вони ж усі є грішниками, потрібуючими Спасителя!

До цього часу ми в Галичині при Божій допомозі могли здобути заледве три міста для діла Божого, а саме: Раву Руську, Борислав і Тернопіль. А Львів, столиця нашої Галичини, майже зовсім занедбаний! А де Перемишль, Станиславів, Коломия, Стрий, Броди, Самбір, Дрогобич і багато ще інших міст? Ці всі міста ми повинні мати на увазі і дбати про те, щоб у кожному з них засяяло сидячим у тіні смертній світло велике, яким є Христос, себто Його наука. Бо якщо ми цього не зробимо, то зробить хтось інший, але це буде на шкоду, а не на добро. —

Ісус сам „покинувши Назарет, пішов і пробував (стало замешкував) у Капер-

наумі“; отже, в місті, а не на селі (Матв. 4:15). Він ходив по всіх городах і селах, навчаючи по школах їх, і проповідуючи Євангелію царства та зціляючи всяку болість і всяку пеміч між людьми“ (Матв. 9:35). Ісус видів скрізь погибаючих грішників, котрим служив для їхнього спасіння чим тільки міг. Завданням святих апостолів було нести Євангелію Христову по всіх городах і селах Ізраїлевих, а потім по цілому світі (Матв. 10:11 і 23; Марк. 16:15). А скільки Господь і Його апостоли зробили для існування діла Божого в Єрусалимі, про це ж хіба не треба писати, бо кожний уважний і тямущий читач св. Євангелії знає про це дуже багато. Це все показує нам, що Ісус і Його апостоли не обминали міст у своїй місійній праці, і зачинали таку власне від них.

Великий апостол народів, святий Павло наказував молодому проповідникові Титові, який поширював Христову віру й науку на острові Криті, щоб той настановив пресвітерів по всіх городах (Тита 1:5).

Чому якраз по городах, а не по селах? —

А в часі своїх знаних місійних подорожей той самий апостол затримувався майже виключно по містах, де закладав підвалини під будову християнсько-духовної праці, лишаючи потім для дальшого її продовжування здібних та вірних робітників. Апостол Павло поривався до самих найбільших міст, у яких закладав християнські збори. Християнство в Європі почало ширитися від першого разу з міста Филип (Діян. 16 гол.). І ця метода Господа нашого Ісуса та Його святих апостолів у місійній праці була наймудрішою, найліпшою і найкориснішою. Так повинні робити й ми, пам'ятаючи на слово Боже, що нам заповідає: **„Будь мужній і**

стіймо твердо за наш нарід і за міста Бога нашого, а Господь учинить що Йому до вподоби“.

На це діло потрібно відповідних духовних робітників і матеріяльних засобів. Ці дві речі є необхідними для поширення діла Божого в наших містах. Бо ані без робітників, ані без матеріяльних засобів у містах не можна робити нічого. Кожне місто має свої невідперті вимоги. Щодо робітників, то, слава Богові, можна їх мати хоч почасти. Тяжка справа з матеріяльними засобами, бо без них і робітник не зробить нічого. В місті треба заплатити за залю на Богослуження, за помешкання для проповідника, дорого коштує життя й т. ін. А ми всі в недостатках. І щож нам робити? Треба нам перше всього щиро молитися до Бога (Тимоф. 2:1; Филип. 4:6). Бог знає, чого нам треба. Він може отворити серце своїх дітей, які мають і можуть дати щонебудь на Його діло. Якщо світ має засоби на свої безбожні справи, то я вірю, що й Бог має ще більше засобів на Свої святі справи — **„Він бо Господь усіх, багатий для всіх, хто призиває Його“** (Римл. 10:12). Він сказав: **„Просіть, то й дасться вам“** (Матв. 7:7). Тому просім, а одержимо.

Отже, дорогий читачу! Якщо Ти любиш свій нарід, то стань і подумай: праця перед нами велика. Бог говорить і до Тебе: „не знайшов Я, щоб діла твої були скінчені передо Мною“ (Відкр. 2:2). Якщо можеш бути добрим робітником на ниві Божій, то ставай зараз до роботи. Не закопуй твого дару в землю, який Ти маєш від Бога, бо Господь упімнеться колись про нього. Пам'ятай, що Ісус сказав: „Мені треба робити діла Пославшого Мене, поки дня: прийде ніч; тоді ніхто не зможе робити“. Можеш дати щонебудь на діло Боже, давай з радістю, бо Господь

завзятого ворога правди Божої — гордість, себто царя цього світу — диявола. Ми не любимо гордих людей у світі, що надимаються та пишаються. Скільки то треба боліти серцем над християнином, котрий непомітно впадає в гордість і траить ласку спасіння. Христос дав нам приклад щодо святого життя в церкві. Він був покірливим Отцеві небесному аж до смерти хресної (Филип. 2:5-8).

Яка причина, що нинішній світ в заколоті і непомітно хилиться до упадку? Тільки та, що людям брак Христової покори перед Богом. Гордість віддаляє людей від Бога, а покора наближує (Якова 4:6б). Коли б люди схилили свої чола перед Отцем Богом в імені Ісуса Христа! На світі було би повне благословення. Але люди відкинули Творця Бога, а поклоняється золотому бичкові; через це знаходяться в хаосі гріха, з якого тяжко їм виринути.

Хай Господь в нинішніх часах хоронить кожного християнина від цього страшного ворога — від гордості. А, навпаки, хай допоможе кожному вірному зодянутися в чудову гарну одіж християнської покори. Горе членові церкви, коли скаже: „Хоч мене браття й сестри вилучать, але Христос не вилучить!“

Будь радісний! Бо походиш від

Духа Святого! „Радуйтеся завжди в Господі, і знов кажу: радуйтеся!“ (Филип. 4:4). Прикметою християнина має бути радість, а не сум і нарікання. Дяка чого в світі тільки нарікання? Річ певна, коли людина поза земним життям нічого не має й не бачить у вічності, мусить нарікати на цей світ і сумувати в нім. Ап. Павло говорить: „Коли тільки в цьому житті вповаємо на Христа, то окаяніші (найнещасливіші) ми від усіх людей“ (1 Кор. 15:19).

Можна би багато порушити справ про наше походження від Бога, але про це вистарчаючу відповідь подає нам самий текст на вступі. Нам є важнішим пристосовання нашого життя до нашого походження. Ми поставимо собі короткі й конкретні питання: **Я є Божого походження — чи роблю добро? Я походжу від Христа й називаюсь християнином, — чи я корюсь у той же час Христові, як Христос корився Богові Отцеві? Я походжу від Духа Святого — чи я радуюсь спасінням душі моєї й певний щодо мого спасіння?**

Хай Господь нас хоронить від охолодження і пригноблення. Підіймим наші духовні очі туди, де Господь наш по правці Отця! І пам'ятаймо про наше походження.

Г. Домашовець.

Певність спасіння.

„котрий (Ісус Христос) був переданий за прогрішення наші й воскрес на оправдання наше“. Рим. 4:25.

Нема жодної книжки, яка б яскравіше виказувала ледарство людське так, як це робить Біблія, святе слово Боже.

Ісус сказав людям: „зо серця беруться ледачі думки, душогубства, перелюбки, блуд, крадіж, криве свідкування, хула“ (Матв. 15:19).

І апостол Павло обвинувачує страшно всіх людей Божими словами зо Старого Завіту: „Нема праведного нікого, нема, хто розумів би, нема, хто шукав би Бога; всі відхилилися, вкупі нікчемні стали; нема, хто робив би добро, нема аж до одного. Гріб відчинений горло їх, язиками“

Тому, що більша частина віруючих живе в Буенос-Айресі, довелось 1931 року організувати громадку дітей Божих у самій столиці. Тепер там 27 членів. Якби не криза, збір був би значно більший. Року 1929 організувався збір український, що з 11 членів виріс до 25 душ; було вже там і 38 душ, та з різних причин те число зменшилось. Одначе, той збір стоїть добре, і, хоч є маленький, але — чистий, здоровий та сильний. Тепер маю зібрання в чотирьох місцях, щотижня 6 зібрань: зранку в Балестері — німецьке, пополудні в Б.-Айресі українське, а ввечері знову німецьке; щотижня маю біблійні розбори: два німецьких й один український. Минулого року з шістьома братами відбув тримісячні курси біблійні; зробив місійну подорож — 3500 кільометрів: два рази до Парагваю й до Місіонеса, два рази до Чака (Шака), по разу до провінції Сантаре й до Ентреїя.

А яка користь?

Вона не велика, але, з огляду на тутешні стосунки — все таки є користь. За ті останні чотири роки служив я словом на 1020 зібраннях, перевів 500 бібл. розборів, охрестив 36 душ, допоміг побудувати молитовні дома (в Чака — Вілля Янгола й у Парагваю — колонія Фрам), zorganizував два німецькі збори, один рус-

кій (російській) і один український, і хвалити Господа, розвиваються вони якнайкраще. Не буду згадувати іншої моєї роботи — нехай згадає її Господь у вічності.

Які мої мрії?

Маю я вже 64 роки; здоров'я моє вичерпане й ослаблене: слабую на нерви і на ревматизм; тому то хотів би я дуже вернутись у Польщу й там померти, або ще працювати, якщо Бог дозволив би. Але різні перешкоди не пускають: я потребую дуже теплого підсоння, або печі, аби вигріватись. Кличуть мене до гарячої Бразилії; може на зиму й поїду. Зрештою, як воля Божа, бо цього року вибрали мене німецькі брати презесом об'єднання, і через те поклялось на мене ще більш обов'язків. Але Господь є Паном усього, а також і моїм — що Він мені звелить робити, те й робитиму, куди Він мене пішле, туди й піду.

Тим часом оставайтесь усі в Господеві, з Господом і для Господа; служіть живому та правдивому Богові, чекайте на прихід Сина Його з небес, а тоді напевно побачимось усі вдома.

Із сердешним поздоровленням залишаюсь Ваш у Господі співробітник

І. Штраш.

У Румунії катують віруючих!

(Допис із Буковини).

Дня 4 лютого ц. р. я з братом Ів. Хащевим (провод. у Черногузах) і Онуфр. Пилипюком (провод. з Виженки) пішли в гори за 12 миль до Підзахарича, де мало відбутись Богослуження з молитвою за Всесвітнє Баптистське Об'єднання. Кінчаючи зібрання, почали ми молитися за наших братів та сестер у всьому світі. На-

раз учинився великий гуркіт та стукотіння в двері та в вікна. Ми відчули духом, що сатана йде спокушувати; стоячи на колінах, ще сильніше з молитвою пригорнулись вірою до нашого Господа, як діти до матері. Раптом двері з брязкітом розчинились, і юрба жандармів із диким ревом вдерлась до хати й почала гукати:

„мой, скола!“ (гей, вставай!). Ми не рушились, бо якраз одна сестра молилась. Жандарми зчинили дикий рев, голосно б'ючи водночас кольбами рушниць в лавки й підлогу, наладовуючи карабіни та гримаючи амуніцією. Щоби закінчити це все, я почав голосно молитись, та сержант ударив мене кольбою в груди. Духа мені сперло, і я скінчив молитву словом: „амінь“. Тоді всі встали з колін. Із прокльонами та поганою лайкою забрали жандарми нас усіх та й повели до громадського уряду. Перед церквою обступили нас люди й довго оглядали глумливо. А потім поставили нас у пари й повели в гори 8 кілоом. до постерунку жандармського. Там знову нас обступив натовп народу, що, як виявилось, уже 2-3 дні тому назад знав про це їхнє „свято“. Замкнули нас до холодної комори, а через годину нас трьох (Хашцевого, Пилипюка й мене) три сторожі повели пішки додому. Підзахарецьких віруючих, серед яких була 12-річна дівчинка, мучили допитами

майже всю ніч, так що та дівчинка захоріла. Потім повели й їх. Одну криву, хору на ревматизм сестру наказував сержант бити по голові, аби сестра йшла швидче. Мені за те, що я обставався за дітьми, вимагаючи, аби їх не заарештовували разом з нами, **жандарм вибив передні (верхні й нижні) зуби і проломав ніс.**

Просимо дітей Божих усього світу озброїтись терпінням і швидко стояти на службі Господній.

В. К.

Від Редакції. Ми просимо всіх віруючих усіх країн молитись за дітей Божих, що так мучаться в Румунії. Не маємо жодного сумніву, що на Всесвітньому Баптистському Конгресі, що має відбутись у Берліні 4-10 серпня ц. р. брати нададуть належного розголошу перед усім культурним світом дикунствові православної румунської влади.

Мученики.

Іст. повість із життя христ. III в.
(Продовження).

3.

Поки старі патриції розмовляли, Аристарх переходив по алеях, обсаджених пахучими квітками; різнокольоровими, як і квітки, плямами літали над ними метелики і дзижчали бджоли. Кипариси та пальми згорда підносили в сине небо свої пишні верхи: Усюди було чути дзюрчання водограїв та схованих у траві та серед квіток — невидимих струмочків. Тиша, спокій, чистість і порядок панували в цьому величезному саду.

Невільники, що їх здибав Аристарх,

виглядали здоровими й не такими пригніченими, як то було в інших домах. В одному місці молодий патрицій побачив цілу купу працюючих робітників; біля них стояв Рустік. Робітники працювали вільно, без спонуки, а Рустік не мав ані канчука, ані кия, і не кричав на невільників, а дружньо й майже по-приятельському розмовляв з ними.

„Химерний дім“, думалось Аристархові: „тут усе не так, як у людей“. Але мимохить з'являлась думка, що все таки тут краще, як деінде. Недарма його так

непереможно щось приваблює до цього дому та його мешканців.

Зайшовши в саму гущавину, Аристарх раптом побачив море, що мов зачароване гарячим сонцем, як гладке дзеркало лежало десь удолині, поблискуючи серед зелені... І тут же почув Аристарх спів жіночих голосів. Продершися через кущі троянд, пахучих і колючих, патрицій побачив з-за дерев мальовничий образ: біля водограю, обнесеного білим мармуром, стояла Перпетуя, а поруч неї її менша сестра Марія й молода служниця Феліціта. На краю басейну сидів, спустивши ноги до води, десятилітній брат Перпетуї — Кварт. Він замислено слухав співу. Перпетуя, гарна якоюсь неземною красою, бліда та схвильована, дивлячись великими очима кудись угору, співала погрецькому з якогось пергаменового звою, а Марія, що виглядала, як цей весняний день, і тиха Феліціта приспівували їй. Аристарх зрозумів тільки один приспів, сумний, журливий та пориваючий за душу:

Устань же, ти сонний,
Воскреси із мертвих,
Й освітить тебе сам Христос!...

Аристарх вийшов із кущів, і спів припинився. Привітавши співачок, патрицій присів до них. Та незабаром Марія й Феліціта з Квартом відійшли, і молодий чоловік залишився з Перпетуєю.

„Чому ти й сама така сумна, і таких журливих пісень співаєш?“

„А чим же тішитись та веселитись на цій смутній землі?“ відповіла засмучено молода жінка.

„Як? Ти смієш казати, що ця земля — смутна? Боги дали їй весняну красу, причепуривши її квітками та зеленими шатами та обдаривши своєю любов'ю... на цій землі тільки тішитись, сміятись та... любити...“

„А потім що?“ спитала тихо Перпетуя.

„Потім? Коли — потім?“ не зрозумів він.

„А потім, коли пролине молддість і життя, прийде старість і за нею смерть...“

„Ах, ось ти про що! Ну, що ж, коли надійде той час, сивий Харон ¹⁾ перевезе нас через вічну Лету; заплатимо йому по оболу, нап'ємось води з Лети й забудемо про всі земні страждання.“

„А далі що?“

„А чого тобі ще треба? Що буде далі, я не знаю, та, признатися, і знати не хочу. Я жива людина, і хочу жити. Наш улюблений письменник Публій сказав: „homo sum, et nihil humanum a me alienum puto“ ²⁾ — (я — людина й ніщо людське не є мені чуже).

„Так сказав твій улюблений письменник; а мій письменник каже так: „Всім бо нам треба явитись перед судищем Христовим, щоб прийняв кожен по тому, що заробив тілом, чи то добре, чи лихе“ (2 Кор. 5:10).

„А який це письменник сказав?“ спитав заклопотано Аристарх.

„Це сказав Павлу з Тарсу Кілікійського...“

„Гм... щось я не знаю такого. Ну, але не в тому річ. Божественна Перпетує! Сьогодні рішучий день у моєму житті... я давно збирався поговорити з тобою... я кохаю тебе і прошу, аби ти ввійшла в мій дім, як дружина моя...“

¹⁾ По віруваннях старожитніх римлян померлого перевозить на човні через річку забуття Лету старий Харон, якому платиться одного оболу за перевіз. Цього оболу родичі вкладали померлому в рота.

²⁾ Теренцій Публій (185-159 до Нар. Хр.) письменник родом із Картагену. Йому належить цей вираз: „Я людина і ніщо людське не є мені чуже“.

Перпетуя, і без того бліда, стала враз подібною до мармуру. Вона спустила голову й мовчала. Протилежні та складні почуття боролись в її серці, дух і тіло змагалися в ній.

„Ну, скажи мені, скажи ж ті заповідні слова, що я їх так прагну почути від тебе; скажи: Де ти, Кай, там і я, Кая³⁾), гаряче шепотів Аристарх, майже перекошений у своїй перемозі.

Перпетуя піднесла свою гарну голову, подивилась йому просто в очі й рішуче відповіла:

„Слухай, Аристарше: не тільки за тебе, але, взагалі, ні за кого й ніколи я

не вийду заміж. Я назавжди лишусь удовою й матір'ю своєму Гаєві.“

Як прибитий громом, вислухав Аристарх її відповідь. Йому здавалось, що земля валиться під його ногами. Мовчки вклонившись, він хитаючись пішов від неї. А Перпетуя впала колінами на холодний мармур, заломила догори руки і швидко й гаряче зашепотіла слова молитви...

У саду знову співали невірники...

(Далі буде).

Л. Жабко-Потапович.

³⁾ Шлюбне приречення у стародавніх римлян.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ. ВІДРОДЖЕННЯ.

(Продовження оповідань — „Умираючий барабанщик“ і „Із темряви до світла“.

Дивись ч. 3 Нед. шк. і ч. 4 П. П. ц. р.).

У моїй голові метушились тисячі думок про те, що я бачив і чув в останніх годинах.

„Чому ті християни так дбають про мое спасіння, колиж я для них цілком чужий? Якщо дбають про кожного, і навіть про жида, то чи не тому, що є вони християнами? Чому молився за мене той умираючий барабанщик і то в своїх тяжких стражданнях? Чому дбав так про мене той голяр із Нью-Йорку? І чому той проповідник говорив так особливо, ніби я тільки один-однісінький сидів у тому храмі? А чому та стара пані так гаряче молилася за мене? Певно примушує їх усіх до того якась таємнича, невидима сила, про котру я досі нічого не знаю? Можливо, це є любов до Христа, якого я ще й досі не люблю“.

Чим більше я думав, тим нещасливішим я ставав. У моїм серці зродилось

справжнє поривання пізнати того Ісуса, що Його християни називають Христом. Чи є вони праві в тім, чи ні?..

Я приспішив свої кроки, аби скорше прийти додому. У мені виросло рішення не йти спати раніш, аж знайду бодай іскру світла, що освітлила би всі ті речі. Я вирішив досягнути розв'язання питання, чи Ісус є Сином Божим, чи тільки звичайним зводником.

Коли я прийшов додому, моя дружина, що була правовірною жидівкою, яка твердо трималась традицій своїх батьків, спитала, що мені сталось? Бачила в мені якась внутрішнє напруження, що, певно, відбивалось на моїм обличчі. Я відповів їй, аби тільки дала мені спокій: „Вибач, люба жінко, скажу тобі пізніш. Тепер я маю щось дуже важливого перед собою, а тому мушу залишитись насамоті“.

Перпетуя, і без того бліда, стала враз подібною до мармуру. Вона спустила голову й мовчала. Протилежні та складні почуття боролись в її серці, дух і тіло змагалися в ній.

„Ну, скажи мені, скажи ж ті заповідні слова, що я їх так прагну почути від тебе; скажи: Де ти, Кай, там і я, Кая³⁾), гаряче шепотів Аристарх, майже переконаний у своїй перемозі.

Перпетуя піднесла свою гарну голову, подивилась йому просто в очі й рішуче відповіла:

„Слухай, Аристарше: не тільки за тебе, але, взагалі, ні за кого й ніколи я

не вийду заміж. Я назавжди лишусь удовою й матір'ю своєму Гавві.“

Як прибитий громом, вислухав Аристарх її відповідь. Йому здавалось, що земля валиться під його ногами. Мовчки вклонившись, він хитаючись пішов від неї. А Перпетуя впала колінами на холодний мармур, заломила догори руки і швидко й гаряче зашепотіла слова молитви...

У саду знову співали невільники...

(Далі буде).

Л. Жабко-Потанович.

³⁾ Шлюбне приречення у стародавніх римлян.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ. ВІДРОДЖЕННЯ.

(Продовження оповідань — „Умираючий барабанщик“ і „Із темряви до світла“.

Дивись ч. 3 Нед. шк. і ч. 4 П. П. ц. р.).

У моїй голові метушились тисячі думок про те, що я бачив і чув в останніх годинах.

„Чому ті християни так дбають про мое спасіння, коли ж я для них цілком чужий? Якщо дбають про кожного, і навіть про жида, то чи не тому, що є вони християнами? Чому молився за мене той умираючий барабанщик і то в своїх тяжких стражданнях? Чому дбав так про мене той голяр із Нью-Йорку? І чому той проповідник говорив так особливо, ніби я тільки один-однісінький сидів у тому храмі? А чому та стара пані так гаряче молилася за мене? Певно примушує їх усіх до того якась таємнича, невидима сила, про котру я досі нічого не знаю? Можливо, це є любов до Христа, якого я ще й досі не люблю“.

Чим більше я думав, тим нещасливішим я ставав. У моїм серці зродилось

справжнє поривання пізнати того Ісуса, що Його християни називають Христом. Чи є вони праві в тім, чи ні?..

Я приспішив свої кроки, аби скорше прийти додому. У мені виросло рішення не йти спати раніш, аж знайду бодай іскру світла, що освітлила би всі ті речі. Я вирішив досягнути розв'язання питання, чи Ісус є Сином Божим, чи тільки звичайним зводником.

Коли я прийшов додому, моя дружина, що була правовірною жидівкою, яка твердо трималась традицій своїх батьків, спитала, що мені сталось? Бачила в мені якась внутрішнє напруження, що, певно, відбивалось на моїм обличчі. Я відповів їй, аби тільки дала мені спокій: „Вибач, люба жінко, скажу тобі пізніш. Тепер я маю щось дуже важливого перед собою, а тому мушу залишитись насамоті“.

По тих словах пішов я до свого кабінету й замкнув за собою двері. За хвилину почав молитись, обернувшись, згідно зо звичаєм, лицем до сходу. Чим довше молився, тим нещасливішим почував себе... Не міг я з'ясувати причини цього. Декілька пророцьких текстів, що цікавили мене й не сходили мені з розуму, руйнували щось у моїй душі. Я не знаходив у молитві жодного заспокоєння.

У кімнаті було зимно, а я в наслідок внутрішньої душевної боротьби спітнів... Не бачив жодного виходу з невиласного свого становища. Залюбки впав би навколішки й молився би до Христа, але боявся, що буду здурений, коли виявиться, що Він є тільки зводником... Подивився на ремінці*), що висіли на стіні... тринадцять років уживав я їх щодня. Здійняв їх і розглядав... були мені такі знайомі, любі, дорогі... Та раптом згадав вірш із св. Письма: „В Юди не похитнеться берло між коліними й законодавець від ніг його, доки не прийде Примиритель і докіль мир повстане в людях” (1 Мойс. 49:10 **). За цим текстом два інші пригадалися мені: „І ти, Віфлеєме — ти, Ефрато, хоч ти малий між тисячами в Юдеї, але з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем ув Ізраїлі, а Його народини від початків, від днів вічності“ (Михея 5:2); і : „Оце ж дасть вам сам Господь знак: Ось невинна дівиця почне в утробі та й породить Сина, і дадуть Йому ім'я Еммануїл (Бог із нами)” (Ісаї 7:14).

Я бачив, що сам Бог говорить до мене вустами пророків. Мені було ясно, що це тексти месіянські, але в той же час мене гнітила непевність, чи вони відносяться до Ісуса, і чи є Він той Месія, якого ми очікуємо, чи ні...

*) Філактерії (Матв. 23:5), що їх жиди навивають на руки під час молитви.

**) Цей текст в українській біблійі звучить трохи не так, як у гебрійській.

Тому я з глибини своєї душі почав кликати: „Боже Абраамів, Ісаків і Яковів! Вияви мені повну правду, виведи мене з хитання та непевности... Якщо Ісус — Син Твій, а наш обіцяний нам Месія, то вкажи мені, щоб я міг ще цієї хвилини в Нього повірити!“

Без роздумування відкинув я ремінці геть до кута і, підхоплений якоюсь унутрішньою силою, кинувся на коліна... Тієї молитви ніколи я не забуду... Я молився так: „О, Господи Ісусе Христе! Ти є Син Божий, Спаситель світу! Ти є обіцяний нам Месія! Благаю Тебе, схились до мене! Якщо можеш грішника до Себе повернути й нові речі з ним учинити, прошу, наверни до Себе й дай мені нове серце. Визнаю мій переступ і мій гріх... обмиє мене від гріхів моїх... Якщо зробиш це зо мною, то буду Твоїм, навіки Твоїм“...

Півгодини молився я навколішках, і краплини поту виступали на моїм чолі. Приклав розпалене чоло до стіни, аби хоч трохи охолодити. Почував себе вельми нещасливим... здавалося мені, що молитви мої не підносяться до трону милости... Встав і ходив по покої. Спокусник нашіптував мені: „Пізно вже тобі навертатись... твої гріхи такі великі, що ніколи не можуть бути відпущені“. Аби відігнати того спокусника, знову впав на коліна до молитви. Біля другої години опівночі почало вияснюватись у моїй душі... Милість Божа сподобила мене повірити, що Ісус є Син Божий і обіцяний Месія; Його кров змила всі мої гріхи.

Спокій Божий наповнив моє серце, й я почув ту велику радість, котрої перш ніколи не знав. Був прийнятий ласкою Божою. Серце моє втішалось радістю, що я її тепер скуштував...

Встав від молитви й поспішив до спальні моєї дружини. Аби заглядати мою

перед нею провину, я хотів сказати їй те-пер про те, що відкрив мені Господь. Лямпа в її покої ще горіла. Розбудив її від сну цілуванням. „Моя люба дружино, я знайшов Месію”, сказав їй, коли вона прокинулась. Не зрозуміла мене відразу й питала: „Кого ж ти знайшов?” — „Господа Ісуса”, відповів я: „знайшов довго очікуваного Месію”.

У відповідь на мої слова моя дружина зірвалась з постелі, мовчки, але швидко одяглась і пішла з дому. Пішла до своїх батьків, що мешкали через вулицю від нас. Була друга година ночі, а надворі стояв тріскуючий мороз.

Не затримував її, а по відході впав на коліна і знов почав молитись. Просив мого Спасителя, аби й їй відкрив очі, так як відкрив мої. Потім пішов спати, бо тіло потребувало відпочинку...

На другий день моїх обох дітей, сина та доньку, було забрано від мене... їх узяли до себе батьки моєї дружини, і гостро наказали їм, що не сміють більше називати мене своїм батьком. А якби не послухали, загрожено було їм, що будуть відлучені з синагоги і прокляті...

*Перекл. Її Шкула
(Америка)*

(Докінчення під заголовком „Шлях страждань і вічної радості“ буде вміщено в ч. 6 „Післ. Правди”).

До бою!

... „і займаючи в полон усякий розумна послух Христові“ (2 Кор. 10: 5).

*З Ісусом Христом всі ходімо,
В крові хто обмився святій;
Шоломи спасіння возьмімо
І кинемось сміло у бій!
Борімость завзято, мій брате,*

*Христос поперед нас іде,
Від нього очей не звертати,
Тоді перемога буде!*

*Нагострим мечі ми доволі,
Щоб пута гріха він рубав,
І звільнимо душі на волю,
Що їх сатана пов'язав.
Хай вийдуть з страшної в'язниці,
Хай радісні будуть вони,
Хай вільними стануть, як птиці,
Небесного Батька сини.*

*Сміліше вперед виступаймо,
В полон для Ісуса ми всіх
Берімо нещасних, не даймо,
Щоб їх поневолив знов гріх.
Хоч ворог на нас наступає
І стрілами гострими б'є,
І каміння на нас він жидає,
Христос нас на смерть не дає!*

*Гей, браття, сміліше до бою,
Нас Гетьман небесний веде!
Хай буде любов в нас за зброю,
І ласка мечем хай буде!
Ще трохи, і бій перестане;
Ще трохи, і буде кінець...
Відважним хто був, той дістане
Від Гетьмана вічний вінце!...*

*І. Пилипчук.
(Америка).*

До віруючих в Америці!

Бажаючи набути цікавий підручник в українській мові, що може до деякої міри замінити симфонію

**Короткий
Біблійний Показчик**

Ів. Підгорецького,
нехай звертаються по адресі:
P. Pithorecki, 6359-11 th Ave. Rosemount
Montreal, Queb., Canada.

Ціна Показчика з пересилкою 20 центів.

*Твориця пам'ятай твого, друже,
І серцем прийми ти Христа.
Хоч ти молоденький сьогодні,
Та молодість швидко біжить,
Життя, як та буря, проліне,
І старість прийде в одну мить.*

*Тому не чекай ні години,
До старости ти не чекай,
Сьогодні, цієї хвилини
Ти Спаса до серця приймаю!...*

*І Тарасюк.
(Волин).*

УРОЧИСТИЙ ЮВІЛЕЙ

десятих роковин гуртка молоді в Луцькому (на Волині).

Це радісне свято влаштував луцький гурток молоді зо своїми філіями 18 грудня м. р. Вже задовго перед початком Богослуження почали збиратись члени й гості. Прибув між іншими лютеран.-абгсбургський пастор — українець із своїми знайомими. На фронті залі виднівся яскравий напис, що вітав гостей. О 16 год. голова гуртка молоді Л. Николишин відчитав одержані з пошти й телеграфу привітання, а в тому числі й листа від бр. Л. Жабко-Потаповича. Після цього молодь приступила до виконання великої програми, яке виконання забрало до трьох годин часу. Промовлялось, співалось та декламувалось переважно українською мовою. Стогрудий хор чудово виконав декілька гарних псалмів. Струнна оркестра не

відставала від хору, доповнюючи гарну та благословенну гармонію.

По скінченні програми розставили в залі столи, і більш, як 180 гостей засіло до вечери. Панувала духовна радість. Доречним буде згадати, що 1923 року наш гурток молоді мав тільки 11 членів. Сьогодні він збільшився вдвісьтеро. Дав би Господь, аби праця принесла плід всотеро.

Присутній.

Молимося за
П'ятий Всесвітній Баптистський Конгрес,
що має відбутись у Берліні 4-10 серпня ц.р.

Із праці на ниві Божій.

Від Редакції: З огляду на велику кількість дописів, Редакція примушена була деякі з них, щоб вмістити, трохи зменшити.

Радісні свята в Ошаві (Канада).

Коли перечеитуеш християнські часописи і знаходиш там новинки з праці на ниві Божій, то великою радістю наповняється серце, бо бачиш, що світло Євангелії Христової все ширше та ширше розгорається й захоплює села й міста і що багато грішників знаходять спасіння в ногах нашого Спасителя Христа. Тому й я вирішив на сторінках „П. П.“ поділитися зо всіма віруючими своєю радістю, котру я враз з дітьми Божими переживав в Ошаві в день народження на світ Христа Спа-

сителя. Не дуже велике містечко Ошава має 25 тисяч населення з різних націй, а переважно тут є багато нашого українського народу. Коли я ще ходив і їздив по степах Саскачевану, по соняшній Алберті та гористому Онтарію, мені дуже хотілося денебудь синнитися коло своїх людей і показати їм світло Христове та дорогу до вічного життя. І Господь мене привів в Ошаву, де я й остався, і по силі, даний мені від Господа, працюю для слави Його. Господь благословляє працю, і тут в Ошаві тепер є громада дітей Божих українців.

Минулого року побудували ми свій молитовний д'м, де тепер збираємося прославляти нашого Господа і підкріпляти один одного. Коли наближались дні великої урочистости Різдва Христового, то наш город Ошава був подібний

до пасіки з бджолами: як бджоли в пасіці, так і тут на вулицях Ошави люди снували то в один, то в другий бік. Діти Божі також готовились до цього великого свята й молилися до Господа, щоб ті свята провести у Божій радості і прославити ім'я нашого Спасителя, що колись народився у Віфлеємських яслах. Той радісний день настав. Коли я йшов в дім молитви, зачав падати великий сніг, і я думав, що наші брати й сестри, що мешкають далеко від міста, не придуть; але наші брати снігу не боялися і збиралися на зібрання; я, прийшовши в дім молитви, став молитися, щоб Бог благословив наше зібрання. І що за радість! сніг падати перестав, снігові хмари розійшлися і засвітило ясне сонечко.

В 11-тій годині вранці дім наповнився віруючими; спільно заспівали ми „Ах, яка нам путь з'явилась“, після чого я прочитав Луки 2: 1-20, і з серцець, переповнених подякою Господеві, ползлились молитви; потім ми співали „Вістям ангольським впемли“, після чого декотрі з дітей і молоді говорили вірші, а брати та сестри говорили коротенькі свідчення. Потім молодь співала різдвяну пісню по-англійському. Я продовжував свою промову про те, в яким положенні родився Христос, аби нас спасти. Далі брат Арич співав сольо, після чого всі спільно співали „Тихая ніч, дивная ніч“ й о пів до першої години закінчили наше ранішнє зібрання. Після зібрання тут же всі мали спільний багатий братній обід, котрим підкріпляли свої фізичні сили.

Після обіду, о 2 год. 45 м. ми знову почали наше зібрання, проспівавши „Хто в убогих яслах спить“ і „Який чудовий, як величний, день народження Христа“. Я прочитав з еванг. Івана 1: 1-18, і після прочитаного слова ми призвали Боже благословення. По молитві проспівали „Спасіння вічне нам Христос“, і бр. Паскарик читав із Матв. 2, і говорив про ту зорю, що мудреців повела до новородженого Христа, і як жорстокий Ірод хотів убити Боже Дитятко — Ісуса.

Після промови бр. Паскарика наша молодь проспівала пісню по-англійському, і потім ми всі спільно співали „Там далеко ми бачимо край“. Далі я мав промову на тему: „Слово стало тілом“. Відко було, як Дух Божий повівав: усі слухали уважно, щоб ні одного слова не пропустити, і хотілося б ще більше й більше говорити, але треба було кінчати. На кінці я нагадав про велику Божу радість,

яку ми будемо мати, коли прийде наш Господь: там ми зберемося й ніколи не розійдемося, але вічно будемо всі разом один з одним і з нашим Спасом, Христом; а тут на землі (казав я) мій нещасний годинник так хутко йде, й ось уже 5 година; а в небесах годинника не треба, бо там буде вічний день. І щоб нам дати ту вічну радість, Син Божий мусів родитись у віфлеємських яслах і вмерти на хресті, і воскреснути для нашого оправдання. Ми заспівали „Хай буде Отцеві Благому хвала“, і молитвою закінчили наше зібрання; ще „Бог з тобою, до побачиння“, подали один одному руки й почали роз'їздитись. Ми всі, як молодь, так і старші віком брати та сестри підбадьорилися і з великим піднесенням розійшлися по домівках, щоб продовжувати боротьбу зо злом і щоб свідчити про нашого Спаса Христа тим, що ще не знають про Його любов.

Ваш у любові Христовій брат

Авраам Власюк.

М. Остріг (Волинь). Історичне місто Остріг, колишня резиденція славного князя українсько-Костянтина Острійського, було відоме своєю Академією та тим, що в його друкарні було 1581 року надруковано слов'янську біблію, що переховується й досі. Від колишніх славних будівель залишились донині війовничі башти та мури. У цьому місті 11 березня ц. р. відбулося велике урочисте Богослуження з приводу відкриття залі зібрань. Промовляли брати І. Підгорецький, Є. Свобода, Кавс та І. Пентковський, співав хор із Плоски під проводом бр. Малого. Дім був переповнений слухачами. Промови братів зворухували присутніх до глибини серця. По полудні того самого дня відбулося друге зібрання, не менш благословенне, як перше. Просимо всіх братів та сестер молитись за діло Боже в Острозі й за нове місце зібрань.

Й. Шумковський.

Оголошення.

Довипродується 1-й наклад загально-відомого беззотного духовного співака

„СКАРБНИЧКА ДУХ. ПІСЕНЬ“

Ціна 1 прим. в простій оправі 1 зл. 30 гр.

Ціна 1 прим. в паперовій обгортці 1 зл.

Хто випише 10 примірників, за персилку не платить і дістає 1 прим. додатково даром, а хто випише 20 прим., дістає знижки 10% і 2 прим. додатково даром теж з даровою персилкою.

За кордон на 30% дорожче.

Замовлення виконуються тільки за готівку, або за післяплатаю поштовою, що коштує на 60 сотик. дорожче.

З замовленням звертатися по адресі:
D. Harasiewicz, Krzemieniec, Skrz. p. N 51.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Продовження).

Пер. Іл. Кубрин.

Б. Церковне життя віруючих.

1. Істота церкви.

Питання 181: Що таке церква?

Відп.: Церквою є добровільне згуртування людей віруючих та похрищених, які відлучилися від світу, живуть згідно з наукою св. Письма і коряться керівництву Святого Духа: Діян. 2: 41-47; 5: 11-14.

Питання 182: Якого роду церкви відрізняє Біблія?

Відп.: Біблія говорить про одну загальну церкву, до якої належать: а) усі Божі діти, що живуть на цій земній кулі: Матв. 16: 18; Ефес. 1: 22; б) місцеві церкви в поодиноких місцевостях і краях: Відкр. 1: 4.

2. Ціль церкви.

Питання 183: Яку ціль має церква?

Відп.: Ціллю церкви є: а) утверджувати своїх членів у вірі, захоронювати їх від гріхів і заохочувати до добрих діл: Жид. 10: 24; 1 Тим. 4: 13; б) заховувати християнську карність і порядок: Рим. 16: 17; Матв. 18: 15-18; в) пильнувати, щоб Христові заповіді були сповнівані згідно з святим Письмом: Діян. 2: 41-42; г) старатися про поширення царства Божого між усіма людьми й народами: 2 Кор. 9: 6-7; Матв. 28: 19-20.

3. Обов'язок членів церкви.

Питання 184: Які обов'язки має християнська церква?

Відп.: Члени Христової церкви мають такі обов'язки: а) учащати стало на духовні зібрання: Жид. 10: 25; б) брати участь в радості і смутку всіх віруючих: Рим. 12: 15; в) помагати своїм братам по вірі носити їхні тягарі: Галат. 6: 2; г) заохочувати взаємно до християнського життя: Ефес. 5: 19; г) прославляти Христа свідченням християнським і життям: 1 Петр. 2: 9-12; д) нагадувати один одного в любові: 1 Сол. 5: 11-14; Рим. 12: 7-21; е) по мірі можливості помагати ділом і матеріальними засобами в поширенні Христового слова між людьми; 2 Кор. 8: 2-4; е) мати в пошані проповідників і других братів передових у зборі: 1 Сол. 5: 12-13; коритись церковній дисципліні й її порядкам: Ефес. 5: 21; Кор. 8: 21.

4. Церковна дисципліна.

Питання 185: Супроти кого має бути практикована церковна дисципліна?

Відп.: Церковна дисципліна має впливати на тих членів церкви, які не виповняють належних своїх обов'язків і не живуть по-християнському, або, як говорить святе Письмо, до „лукавих“: Кор. 5: 13; 2 Сол. 3: 6.

Питання 186: Що становить церковну дисципліну?

Відп.: Церковну дисципліну становить напominання й вилучування. Напominати й поправляти треба тих членів, які в чімнебудь заблукали: Яков. 5: 19-20; Галат. 6: 1-2; 1 Сол. 5: 14.

Вилучування повинно наступити тільки тоді, коли члени помину напominу пробують уперто в гріхах: Ісус лишив нам такий спосіб виконання церковної дисципліни: Матв. 18: 15-18.

5. Церковні уряди.

Питання 187: Які є уряди в Христовій церкві?

Відп.: Святе Письмо говорить нам тільки про два уряди в Христовій церкві: уряд старших і дияконів: Филип. 1: 1;

а) Старший або пресвітер називається також єпископом, пастирем, учителем і проповідником: Діян. 2: 17; 23: кза 3: 1; 1 Тим. 2: 7.

Обов'язком старшого є виховувати церкву, навчати, доглядати, керувати нею й заповіді Ісуса Христа вичовняти: 1 Тим. 4: 2; Жид. 13: 17; Галат. 6: 6; 2 Тим. 2: 2.

За це належить йому від церкви пошана, подвійна честь і утримання тілесне: 1 Сол. 5: 12-13; 1 Тим. 5: 17-18; 1 Кор. 9: 7-11.

б) Диякон (слуга) повинен займатись зовнішніми справами церкви, рядити церковним маєтком, служити при столі Господньому й особливо опікуватися бідними: Діян. 6: 1-4.

Про прикмети чистоти єпископів та дияконів сказано в: 1 Тим. 3: 1-7, Тита 1: 6-9.

Пит. 188: які обов'язки має єпископ?

Відп. Єпископ (інакше названий — старший, або пресвітер, пастир, учитель або проповідник) не тільки відповідний до цього пожити увагу, але також звертати увагу на церкву будувати духовно, а також доглядати її. Повинен також прилюдно, де тільки матиме нагоду, свідкувати про Господа Ісуса й уділяти з доручення церкви, хрещення й переломлення. Діян. 20: 28, 1 Пет. 5: 2, 3

(Далі буде)

Із праці на ниві Божій.

Відомості з Підкарпаття.

Дня 22 березня ц. р. відбувся у Квасинні, пов. Добромиль, перший похорон християн-баптистів. Того дня був похоронений на греко-католицьким цвинтарі в згаданому селі п'ятилітній хлопчик, Петро Бац, синок члена місцевого збору. Цей хлопчик ходив уже із своїми батьками на наші Богослуження. Похорон його відбувся дуже гарно і спокійно. До кладовища ми йшли сідом біля чотирьох кілометрів і співали духовні пісні цілу дорогу. Майже коло кожної хати стояли гуртками люди і з цікавістю придивлялися нашому поважному похоронному походу. Багато чоловіків у часі нашого переходу поперз них, здимали шапки з голови, а інші, що твердшого серця і низшої духовної культури, слухали наших побожних пісень, а навіть Божого слова з накршними головами. Але це не дивне, бо й сам місцевий учитель сільської школи, якого ми здибали на дорозі йдучого з дітьми, перейшов біля нас з капелюхом на голові, а хлопці-шкільники пішли за його прикладом. Я думав, що це жиди, але опісля переконався, що ні. Вони католики — „Полюбили люди темряву більше, ніж світло“ — що робити. Може дасть Бог, що колись буде ліпше.

Над гробом відбулося благословення Богослуження при участі віруючих, католиків і кількох жидів. Тому що недалеко коло кладовища є хата місцевого кат. священика, то навіть його наймити і наймички придивлялися з подвір'я до нашого похорону і слухали наших пісень та Божого слова.

Вертаючи з похорону, ми бачили страшні діла тих „правдивих“ (гр. кат.) християн, які вважають себе за найліпших, а нас віруючих за „зведених сектантів“. — Один одному пере-

орав межу; покинули тоді плуги й коні й почали страшенно битися. Страшна це була сцена. Вони купую тягалися по полі, викрикуючи та б'ючи один одного поза вуха. Часом усі падали на землю, і тоді ті, що були зверху „вистрипували порох“ з того, що був під ними. Навіть сокира (чи щось інше) блищала над їхніми головами. Свідіючи, це були діти злого та безбожного Каїна, а не милосердного та люблячого Христа. І священик твердить та кричить, що вони правдиві християни! Чи це не темрява та брехня? О, велика! Діла свідкують сильніше від слів. Ми, бачачи ці страшні діла темряви, дякували в наших серцях Богові, що спас нас у Христі Ісусі до нового життя в любові.

Іл. К

Передплатуйте щомісячний
духовно-моральний журнал

„ХРИСТИАНСКИЙ СОЮЗ“

на 1934 рік (у російській мові)
у котрому знайдете

багатий духовний матеріал,

що містить славні проповіді, статті глибокого духовного змісту, розмови християнина про важкі питання Біблії, ілюстровані біблійні лекції для гуртків молоді й недільних шкіл, гарні конспекти проповідей, оповідання, вірші, відомості з ниви Божої, події „на білому світі“ й ін.

Передплата на рік у Польщі 3 зл. 50 сот., за кордоном 7 зл. у Румунії 135 лей.

Адреса: Редакція „Chrystijański Sojuz“,
ul. Kolejowa 33, — m. Kobryn — Polska.

Передплату посилати на наше konto
№ П. К. О. № 82.179.

Адміністратор В. Петятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потанович.

Всяке листування, що
ти на сліду

авди,“ як рівно ж і передплату просимо надсила-
тко ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.

За редакцію відповідає М. Лю...

Кonto P.K.O. 62.709.

Видає комітет.

З Народної друкарні в Раві Руській.

...Я ДОРОГА І ПРАВДА

...І ЖИТТЯ (ІСОНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 6.

Червень

1934

Надхни...

Надхни, Боже, Духом правдивим Твоїм!

Хай сила Твоя запанує в усім;

Знання дай та мудрости слово сказати,

Тим людям, що мають в гріхах умирати.

Гостріше, ніж меч-обертас Твоє слово,

Що творить в людині життя чисте,

[те, нове,

Рубає неправду і зло виганяє;

Нехай же Твій промінь в народах

[засяє.

Хай Дух Твій народи нещасні розбудить,

Покаже шлях правди і з ними хай буде,

Хай змучений нарід Тобі пригадає

І пісню хваління Тобі заспіває.

Олександр Сомко.

Франція.

Поквітовання.

Виказ передплати, надісланої від зборів і поодиноких осіб, на 1934 рік.

М. Кулешко 2 злот. А. Винарчук 2 зл., Р. Потич 2 зл., М. Демко 1 зл., І. Штокало 4 зл., Е. Назарук 2 дол., М. Назарук 1 дол., М. Шако-тко 1 дол., Ів. Фрайняк 14 зл., В. Бура 4 зл., Петро Смик 2 зл., В. Боровський 2 зл., Г. Маяк 2 Зл. Й. Федик 50 гр., Д. Трушик 50 гр. М. Кобрин 50 гр., І. Тиский 1 зл., М. Дикій за 1933 4 зл., за 1934 2 зл., М. Коростіль 4 зл., П. Іва-нина 5 зл., М. Івануса 2 зл., К. Зіньків 1 зл., С. Боднарчук 1 зл., Іл Шакотко за Кан. від. 2645 зл., Г. Горяча 1 зл., І. Хачевий 8 зл., М. Антоняк 2 дол., С. Лавренюк 1 дол., А. Са-гат 1 дол., Іг. Петрушак 1 дол., С. Підгорець-кий 2 дол., А. Лисак 1 дол., М. Холевка 15 дол., М. Івадюк 2 зл., Г. Кожушко 1 зл., М. Швець 1-20 зл., А. Кубрин 8-62 зл., М. Прокоп'як 6-89 зл., О. Данилюк 1 зл., Матрона 1 зл., А. Мороз 50 гр., Іл. Хруш 50 гр., Ів. Кубей 2 дол., П. Кіндрат 1-50 дол., І. Білоус 1 дол., В. Качман 1 дол., Т. Дядюк 1 дол., П. Кот 1 дол. Йда Зубко 50 ц, Мак. Білоус 2 дол., П. Твардов-ський 1 дол. Молодь у Гаяс 2 дол., Г. Несенюк 2 дол., В. Кузьмак 2 дол., А. Скрипель 2 дол., А. Скрута 1 дол., Ф. Просятковський 1 дол., М. Сорань 1 дол., М. Струк 1933. 2 зл., Д. Олій-ник 40 гр., Е. Косгишин 2 дол., Т. Боднарчук 1 дол., Ф. Юрків 1 дол., Л. Бабій 2 дол., Ів. Чубок 1 дол., Т. Чаприна 1 дол., Ф. Дорозов-ський 4 дол., Ів. Злупко 1 дол., М. Кіндратів 1 дол., М. Бечек 1 дол., Е. Приходько 2 дол., Г. Котт за 1933 і 34 2 дол., Пав. Горбань 2 дол., Г. Антоник 1 дол., В. Крохмаль 1 дол., М. Шер-стянка 1 дол.

Усім повище поданим братам і сестрам щиро дякуємо, що не забули про свій обов'язок щодо свого журналу „Післанця Правди“. Віримо, що ніхто з братів не забуде й на май-бутнє помагати своєму єдиному журналові. Знаємо, що загальна криза загостила до всіх читачів, але помимо всього віримо, що всі діти Божі докладуть усіх сил, щоб підтримати свій журнал. Декотрі вже свій обов'язок вивповнили, але ще не всі. Тому уклінно просимо зробити це у свій час. Будемо молити Господа, щоб нам допоміг у цьому. Усім щире поздоров-лення в Господі.

Адміністрація П. П.

Оголошення.

Довипродується 1-й наклад загально-ві-домого безнотного духовного співаника

„СКАРБНИЧКА ДУХ. ПІСЕНЬ“

Ціна 1 прим. в простій оправі 1 зл. 30 гр.

Ціна 1 прим. в паперовій обгортці 1 зл.

Хто випише 10 примірників, за пере-силку не платить і дістає 1 прим. додат-ково даром, а хто випише 20 прим., ді-стає знижки 10% і 2 прим. додатково даром теж з даровою пересилкою.

За кордон на 30% дорожче.

Замовлення виконуються тільки за го-тівку, або за післяплатою поштовою, що коштує на 60 сотник. дорожче.

З замовленням звертатися по адресі:
D. Harasiewicz, Krzemieniec, Skrz. p. N 51.

Нас повідомляють, що бр. Костянтин Олійник, автор відомого трактату „Борці євангельської віри“ знахо-диться в сучасний мент в Далласі (Техас), де студіює медицину в та-мошньому університеті.

ЩАСТИ ЙОМУ БОЖЕ!

Адреса його така:

Const. P. Oleinik, Baylor University,
College of medicine. Dallas, Texas.

ДЕЯКІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ

забули про свій обов'язок!

Нагадуючи їм про нього,

просимо вирівняти передплату!

Збори в Польщі

повинні пам'ятати ще про один обов'яз-зок: зібрати й переслати своєчасно

ЧЕРВНЕВУ КОЛЕКТУ

по адресі:

L. Miksa, Łódź, Abramowskiego 25,
або внести на П. К. О. L. Miksa,
Łódź, Nr. 144.243.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14 : 6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 6

Червень 1934 року

Рік 8

Чим Євангелія є дійсно?

Проповідь С. Г. Спердженна.

(Докінчення).

4. До тих, котрі не вірують Йому, скажемо це: Христос прийшов у світ, щоб спасти людей від їхніх гріхів. Він не прийшов, як непокликаний, взяти урядовання на Себе без авторитету. Коли Він схилився на грудях Марії, Своїї матері, і положений був в убогих яслах, Бог уповажнив Його, даючи Йому авторитет бути Господом і Спасителем. І ми без вагання віримо в Месію, якого предвічний Бог послав з ненарушеною повноваженнями.

Пам'ятайте теж, що роботу, яку Він посланий був зробити, Він цілком довершив. Подолати гріх — така була Христова робота, і Він подолав. Вже не лишилося жодних покут, ні болю за гріхи тим, котрі вірують у Христа. І ті, що вірують у Христа, хай знають, що Христос забрав увесь тягар гріхів на Себе — всі частини його, минулі й теперішні і будучі. „Я мушу йти й не тратити вашого дорогого часу. Я осягнув спасіння, і про це можете сказати другим. Можливо, що й вони будуть радуватись так, як Я“. Чи нема тут цього ранку когось, кому б ця Євангелія сталась Доброю Новиною. Молодий чоловіче, може бути, що ти цього ранку почнеш нове життя, і віднині від-

криється для тебе дорога в службі Божій. Початок цього нового життя є віра в Господа Ісуса Христа.

Кілька літ тому стався випадок, який добре ілюструє дорогу до спасіння. Чоловік був еспанським судом засуджений на розстріл. Але він був американським горожаном, а англійського походження, і послі двох країв вмішались у справу, твердячи, що еспанська влада не має ані права, ані сили завдати йому смерть. Що зробили вони, щоб спасти його, коли їхні протести були невистарчаючі? Вони обгорнули його у прапори своїх країв і кричали до виконавців: „тепер стріляйте, як смієте, а коли наважигесь, знайте, ви зневажите держави, репрезентовані тими прапорами, і стягнете біду на себе“. І стояв засуджений чоловік, а перед ним жовніри, і лишень один вистріл був би покінчив життя його, але ні, — він без найменшої шкоди вийшов живий. Так само Ісус Христос взяв мою нещасну грішну душу, коли я увірував у Нього, кинув гріхи до глибин морських і затопив їх навіки. Воно було б трудніше вірити в Христа, коли б ще Він мав сповнити це, аніж у Христа, що вже сповнив. І тому Ісус Христос жадає

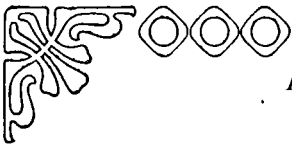
віри від нас, бо велика робота спасіння вже довершена. Отам, друже, на голгофськiм хресті, Божий голос проголосив: „Звершилось!“ Чи ти не віриш Йому? Вій достойний нашої віри — вірте Йому! Спочиньте серцем вашим у Йому, а свердел життя проникне крізь вас, як ще ніколи перед тим.

Я стрінув не так дуже давно жінку, котра спитала мене: „Чи це дійсно правда, що коли віруватиму в Ісуса, то зараз спасусь. Я відповів: „а навіть так“. „Як же це“ сказала вона: „що мій батько, коли став релігійним, то майже шість років намагавсь дістати спасіння, а наостанку ще віддали його до охоронного дому на якийсь час. Я думала, що спасіння не можна мати без застрашуючих процесів“. Я говорив до неї за Господа і звершену

роботу Його і повторив їй святої книги повеління: „Віруй в Господа Ісуса Христа і будеш спасена“. По хвилі я зауважив зміну її лиця, що свідчило про піддання Правді, і що вона прийняла Христа для спочинку своєї душі. Ті, котрі ознайомлені з такими сценами, знають, яка духовна краса з'являється в обличчях тих, котрі зобачать дорогу миру і вступають на неї. „Я спасена“ сказала вона: Господь обгорнув її у кривавий прапор Його спасаючої жертви, і милуючий Бог уже не знищить її, бо вдіявши це, Він зневажив би дорогоцінну жертву Свого любого Сина. Тому я спасений, слава нехай буде імені Його!

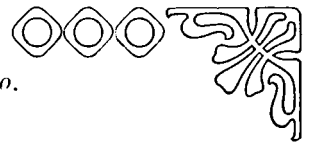
Кінець.

Переклав Я. Зіньків.
(Канада)

Синайський кодекс.

Начерк професора В. Ф. Марцінковського.
(Докінчення).

До старожитніших манускриптів (унціалів), окрім Синайського, належать також ще Ватиканський (Codex Vaticanus — IV віку), що переховується в Ватикані в Римі, й Олександрійський (Codex Alexandrinus — V в.), що знаходиться в Британському Музеєві. Із них тільки Синайський манускрипт має всі книги Нового Завіту.

Досліди над стародавніми манускриптами й іншими джерелами підтвердили факт правдивості нашого тексту Нового Завіту. В рукописах, при всіх незначних різночитаннях (варіантах), яко підвалина лежить одинокий загальний текст, разом із варіантами надрукований ученим дослідником Ебергардом Нестле*).

Ось, що каже Тишендорф наприкінці своєї довголітньої праці над різними манускриптами: „В усій літературі старожитности замало прикладів такої величної правдивості, як у наших чотирьох евангеліях, якщо тільки щиро їх дослідити“. „Наука не має зброї проти недовірства, що має свій корінь у сучасній легкодумності, у тій втіленій вільності розумів, що не може зносити навчання від Духа Божого. Щось цілком іншого з ученими доказами проти життя Ісуса Христа, з історично-критичними нападами на справжність евангельських джерел. Тут треба протестувати з повною рішучістю на підставі стислих наукових дослідів. Правді належить перемога від Бога й від права. Тільки недовірство, як виявилось у сучасності, може боятись, що нечесна зброя здоліє нанести якусь шкоду святому ділові правди“.

* Novum Testamentum Graece cum apparatus critico ex editionibus et libris manu scriptis curavit Eberhard Nestle, Stuttgart 1914.

Як завжди, так і в даному випадкові щирі досліди приводять до згоди поміж наукою а релігією. При цьому згадаємо, скільки раз фашизм і темрява намагалися знищити святу книгу! Але вона завжди якимсь чудом „випадково“ врятувалась. Так справдився вислів Божий: „Я бо пильную слова Мого“ (Єрем. 1:12).

Одним із доказів старожитности евангельського текста з'являється той факт, що Новий Завіт був знайдений „розсіяним“ в уривках і цитатах у творах письменників I — III віків, а в тому числі й у творах письменників-поган.

Наука напевно ствердила, що всі чотири евангелії написано в першому віці, а сінюпгики (перші три евангелії) не пізніше 60 року того сторіччя. Вони з'являються справжніми непокаліченими першоджерелами, іноді тільки переглядені та дослідженні (як про це каже, наприклад,

євангеліст Лука в I голові свого оповідання).

При цьому всьому найкращий доказ справжності його тексту і змісту ми носимо в самих собі. Читаючи Євангелію, ми переконаємось у тім, що вона розповідає сумну правду про людину, що гине під владою гріха. А коли ми приймаємо Євангелію на досвіді, свідомою вірою, тоді переконаємось у радісній правді про її спасенну силу. Так справджується слово Христа: „Коли хто хоче волю Його чинити, знагиме про науку, чи від Бога вона, чи Я від Себе говорю“ (Йоан. 7:17).

Гоґа Карміл у Палестині 12 березня 1934 р.

В. Марцінковський.

У слідуючому числі „Післанця Правди“ почне друкуватись стаття професора М. Ф. Марцінкоєвського „Біля Мура Плачу“, що зворушуючими фарбами малює життя сучасного Єрусалима та жидів.

Вавилон і Новий Єрусалим.

(Продовження).

Вавилон, місто Нимрода.

Ной з родиною врятувався в ковчезі, але ідеологія минулого світу збереглась у світопогляді Хама. Будування міста ніби з'єдналось із повстанням проти Бога. Коли в Хамового сина Куша вродився син, йому було дано ім'я Нимрод, що значить: „нумо, відокремимось“; це було знаком того, що ворожнеча до нащадків Семових, носіїв імені Божого, досягла найвищого ступеня. У Нимрода витворився плян досягнути до неба наперекір волі Божій. Він стався надхнителем ворогів Бога, що побажали самим собі надати ім'я (Вавилон значить „двері до неба“). Смісл цього був ясний: ворожнеча проти Сема, себто проти того, що був носієм імені Божого, а разом ворожнеча проти самого Госпо-

да; і брама міста повинна була бути прообразом цієї ворожнечі.

Нимрод був антихристом того часу. Усе підлягало йому. Почуваючи свою могутність, він одверто закликав людей відпасти від Бога, і його ім'я ввійшло в прислів'я (1 Мойс. 10:8-9),

У той час, як нащадки Сема жили в дусі Сета й покликували до імені Божого, Нимрод із своїми нащадками ходив шляхами Каїна; вони збудували місто, де мав мешкати не Бог, а духи нечисті. І сказали нащадки Нимродові: „Нумо споруджувати місто із баштою, щоб її верх був до небес; і зробімо собі пам'ять, щоб не розпорозитись нам по всій землі“ (1 Мойс. 11:4). Тут ми маємо три окремі думки: 1) будування міста, 2) будування

башти високої до неба і 3) створення собі голосного імени. Під пануванням геніального гетьмана Нимрода було створено місто Вавилон, що стався осередком розкішного, приємного життя.

Це місто мало бути неначе доказом того, що людина сама може знайти шлях до раю і не потребує ані Сема, ані жертівні. Люди намагались збудувати башту височині, якої ще не бувало, але не спромоглися довести будову вище, як на 600 футів. Про це аджеж свідкують розкопування так званої фортеці Нимрода, руїни якої знайдено на березі Ефрата. Ця башта повинна була з'єднати землю з небом, і, як вираз сили й могутності людського генія, повинна була статись вічною пам'яткою імени „людина“; крім того вона повинна була сприяти об'єднанню людей. Ім'я Господа, так само, як і ім'я Сема були для тодішнього людства каменем спотикання. „Геть Бога, геть Сема“, так казали тоді люди: „ми самі собі створимо ім'я і славу“. Нимрод звертав очі людей не на веселку, але на башту вавилонську. Страх перед новим потопом повинна була розвіяти башта вавилонська. На найверньому майдані недобудованої башти, згідно переказу, мали стояти стіл і постіль, як знаки добробуту тілесної людини: їжа, питво й сон.

Будування швидко посувалось уперед. Об'єднання великої кількості людей під гетьмануванням Нимрода зробило можливим досягнення цієї мети, аж ось стало щось незвичайного, чого ніхто не сподівався: Господь зійшов з неба і змішав мови (1 Мойс. 11:7). Це викликало великий розгордіш, і навіть Нимрод усією своєю могутністю не здолів стримати людей, що в страхі й жаху розбігались. Луснула мильна банька всезагального братерства під головуванням Нимрода, і Вавилон, замість дверей до неба, стався міс-

цем переполоху. Тому то місто й названо Вавилоном (гармидер, переполох); звідти люди, згідно з волею Божою, розійшлись по всій землі (1 Мойс. 11:9).

У безбожності й самописі люди кинули Богові виклик, розпочали війну з Ним. У псалмі другій, де є величне предсказання майбутности, малюється дух Нимрода і його творива.

Замість міста, що його сподівався Сем і нащадники, а особливо Абраам, будівничим якого мав бути Господь, бунтарі проти імени Божого побудували місто, де пишались людським знанням, мистецтвом і власною релігією, але в якому не було Господа. Але тілесна людина ще й чекати вміє. Абраам терпеливо очікував міста, маючого міцну підвалну, але в Нимрода й подібних йому не було терпеливості задля цього. Не було в них віри й надії на життя вічне, а тому вони й воліли будувати місто. Вивилон буде завжди протилежністю Єрусалимові — матері всіх віруючих, як бачимо з відкриття Йоана. Вавилон — місто кологнечі й повстання, Новий Єрусалим — символ воскресіння. У ньому здійснюються думки Божі, у Вавилоні ж — пляни ворога Божого, сатани. На підвалах царства Нимрода пізніш повстало „золоте місто“ Навуходносора, як якась протилежність містові з „золотими вулицями“. Засада „зробимо собі пам'ять“ увійшла й у програму царства Навуходносора. На каміннях Вавилону було вирито ім'я його, і він міг самозадоволено сказати: „Чи ж не великий цей Вавилон, що я встроїв його на дім царства силою моєї потуги й на славу величності моєї“ (Дан. 4:27). Отож, Вавилон у повному значенні — початок і кінець людської культури, початок і джерело повстання проти Бога, мешкання сатани й вихідна точка всілякої неправди й безчестя.

(Далі буде).

*Н. де-Геср.
(Голляндія)*

Всесвітнє Об'єднання Баптистів.

Сполучення баптистів усього світу є знаменним явищем. Всесвітню організацію римсько-католицької церкви зрозуміти дуже легко, бож та організація будується на проводиреві, що його всі бачать — на папі. Інші віри символізують свою одність в особах єпископів, або синодів, що мають авторитет даної церкви. Натомість баптисти почуваються зовсім незалежними й самостійними. Їхнє сполучення чи то в державі, чи то по національностях, чи всесвітнє — цілком добровільне і братнє.

Отже, ні одне об'єднання в світі не може рівнятися із добровільним братерством Всесвітнього Об'єднання Баптистів. Діяльність того об'єднання висловлюється в тім, що Всесвітнє Об'єднання Баптистів, що обіймає усі частини світу, з'єднує всіх баптистів у Спасі Ісусі Христі, намагаючись усіх братів усього світу належним чином надхнути, поглиблюючи братнього духа і взаємну співпрацю всіх членів Об'єднання. Це Об'єднання не бажає в жодному разі отримати вільної незалежності поодиноких громад, як рівно ж не хоче присвоїти собі такої влади, яка накидала би свої постанови існуючим громадам.

Попередній президент нашого Об'єднання Др. Мулінс і теперішній генеральний секретар Др. Д. Г. Рушбрук висловили основи Об'єднання в таких точках:

1. Всесвітнє Об'єднання Баптистів є добровільною братньою організацією для поглиблення спільності і співпраці.

2. Об'єднання не є керуючим органом ані щодо праці місіонерської, ані щодо самих місіонерів.

3. Об'єднання не є корпорацією уставодавчою, що видавала би постанови чи розпорядження для баптистів.

4. Об'єднання не є правничою інституцією, що видавала би правні ухвали, або розглядала би справи баптистичних організацій.

5. Всесвітнє Об'єднання Баптистів

не є жодним зверхником, що контролював би громади чи організації баптистів.

6. Всесвітнє Об'єднання Баптистів є на підставі нашої віри вільне, самоврядне і во всіх відносинах — братнє.

7. Всесвітнє Об'єднання Баптистів не відповідає за фінансові зобов'язання якоїбудь баптистичної організації, як рівно ж не відповідає за можливі непорозуміння, що виникли би з сучасної організації, науки чи життя поодиноких осіб і громад. Воно чуває себе покликаним до несення помочі радою чи якоюсь позицією, згідно з нашою вірою, але й то завжди вважаючи на права баптистських груп та їхніх проводячих чи урядів.

8. Цілі Всесвітнього Об'єднання Баптистів мають моральний, духовий і духовний характер. Об'єднання поривається до поглиблення найщільнішого сполучення всіх братів світу, забезпечуючи й обороняючи водночас вільність релігійну, яко найвищу й найпершу підвалину віри, що всіх нас об'єднує.

Цей ясний начерк устрою й головних підвалин Об'єднання розпорошує всілякий можливий страх з приводу того, що Всесвітнє Об'єднання Баптистів могло би згодом обкраяти нашу баптистську вільність. Існування Об'єднання удоводнює нам, що така велика організація, що з'єднує всіх на підставі спільних духовних досвідчень, може в тім світі зробити щось не менш корисне, як те, що роблять сконцентровані та уповажені церковні організації. Можемо при тім ствердити, що там, де є хіть підтримувати справу царства Божого, завжди можна очікувати сили духа, що творить чудеса.

Жиза та щирою любов'ю зкріплена одність є відповіддю на молитву нашого Господа: „щоб і вони в Нас одно були, щоб світ увірував“... (Йоан. 17:21) Не змушене, добровільне братерство може бути правдивим та дійсним виявом християнського духа, і може мати тривалий та глибокий вплив.

То є те підставове переконання, на якому ґрунтується наше всевігнє баптистське братство. Цей факт пожваблює наші конгреси. Було би бажаним, аби численні громади наших співвизнавців взяли участь у наступаючому конгресі, хоч би це й вимагало певних жертв.

Конгрес, що має відбутись у серпні ц. р. в Берліні, за ласкою Божою буде переглядом і відкриттям Божим, зміцнюючи те братнє сполучення, що світитиме нам у наступних роках.

Др. Д. Рунібрук.

Генер. Секретар Всесв. Об'єдн. Баптистів.

ЧОГО ХОЧЕ БОГ?

Про те, чого хоче Бог від людей, многі ще не знають. Однак, знати про це треба кожній людині, яка не хоче загинути, а бажає бути спасеною. Бо від знання чоловіка залежать усі діла його. Хто ж може сказати нам, чого хоче від нас Бог? Тільки св. Біблія, себто слово Божє. Воно говорить:

1. Що Бог не хоче, щоб хто загинув, а щоб усі спаслися. „Не гаїться Господь з обітницею (другого приходу на землю), як це декотрі за гайку вважають; а довго терпить вам, **не хочаючи**, щоб хто загинув, а щоб усі до покаяння прийшли” (2 Петр. 3:9).

О, який же м'ялосердний і добрий Бог наш! Йому не люба смерть того, хто мусить умерти (Єзек. 18:32). Він полюбив цілий світ, а в нім мене й тебе, дорогий читачу. Він не пожалував Сина Свого єдинокордонного, а видав Його за гріхи наші, щоб ми могли спастися через Нього.

Христос, Син Божий наготовив Своім терпінням і Своєю смертю на Голгофі вічне спасіння для всіх грішників. Він приніс Богові самого Себе як „любоприємну жертву“ за гріхи цілого світу. Він сказав: „В домі Отця Мого осель багато“ — бажаючи скерувати туди все людство (Йоан. 14:2).

Але як же прийти туди? через які

двері? — Через покаяння перед Богом і через віру в Ісуса Христа — каже апостол Павло (Діян. 20:20-21).

Це тільки одні ті двері до неба для всіх грішників. Інших дверей до неба нема (Йоан. 10:9).

„Тому, не вважаючи на часи незнання, Бог тепер повеліває всім людям усюди каятись (Діян. 17:30). **Він хоче, щоб усі люди спаслися й до розуміння правди прийшли** (1 Тим. 2:4). Бо є назначений день великого і справедливого та страшного суду Божого над цілою вселенною” (Діян. 17:31).

Дорогий читачу, спасай, отже, твою душу, доки ще не є запізно. **„Бо многі, глаголю вам, шукатимуть увійти, та й не здоліють“** (Луки 13:24-25). Тоді бо двері до царства Божого будуть уже зачинені. **Бог хоче** спасти тебе ще сьогодні — зараз. Тому покайся й віруй в Євангелію (Марк. 1:15).

2. Бог хоче від нас чистоти нашого життя. Він сказав до прокаженого: **„Хочу, очистись!“** (Матв. 8:3). І зараз — у мить ока — прокажений очистився. Щойно тепер він був спосібний служити Богові на Його славу. До апостолів Христос сказав: „Вже ви чисті через слово, що Я глаголав вам“ (Йоан. 15:3). А Іван апостол, любий учень Ісуса свідкує: „Кров Ісуса Христа, Сина Божо-

го, очищає нас від усякого гріха“ (1 Йоан. 1:7) Також апостол Павло навчає коринтян, що вони очистились від поганського життя „Ім'ям Господа Ісуса й Духом Бога нашого“ (1 Кор. 6:11).

Стже, середниками для очищення усякої грішної людини є Боже слово, кров Ісуса Христа, Його святе Ім'я й Дух Бога нашого.

Бог любить чистоту, бо чистість — це святість. І ні одна нечиста людина не може служити Богові. В Старім Завіті є багато науки, як мусіли очищатись усі ті, що мали Йому служити. Є там також багато прикладів, як Бог карав нечистих людей, навіть віруючих (1 Парал. 13:7-10)

Бог хоче, щоб ми, діти Його були чисті тілом і духом, бо тільки тоді Він може перебувати з нами і в нас. „Блаженні чисті серцем, бо такі побачать Бога“ — каже Христос (Матв. 5:8). Апостол Павло дбав пильно про те, щоб мати повсякчас чисту совість перед Богом і людьми (Діян. 24:16). А в другім посланні до коринтян він каже від імені всіх апостолів Христових, що вони показали себе слугами Божими (між ін.) у чистоті (Кор. 6:3-7). Тільки чисті люди мають силу для поборення спокуси, гріха й навіть самого диявола. Бо з ними є Бог, сама чистота.

Люди нечисті, хоч би це були навіть християни, не наслідять царства Божого — каже Дух Святий (Ефес., 5:5). Тому, що нечистота являється ділом тілесним невідроджених людей (Галат. 5:19). І там, де є нечистота, там нема Бога. Бо всяка нечистота є гріхом перед Богом.

Тому ми, християни, діти Божі, маємо бути чистими не тільки від гріха, але й від усякої погані та бруду.

Історія наших по вірі братів „штундистів“ що жили в XIX столітті на Ве-

ликій Україні, свідкує про них, що вони відзначувалися від усіх невірних людей (між іншим) великою і зразковою чистотою свого життя. На них була завжди чистенька одежа, їхні хаги й діти були чисті, а навіть подвір'я коло їхніх хат були завжди чистенько позамітані. Візьмім собі від них цей гарний приклад чистоти. Вони ж були вірними Божими дітьми й жили Божим Словом.

Хтось сказав: чистота — то щастя! І дійсно так. Там, де нема чистоти, там і щастя у житті нема. Як приємно й любо нам увійти до тієї хати, де панує зразкова чистота, а ще приємніше в ній жити. А з якою нехіттю та обридливістю ми заходимо (якщо мусимо) до тієї хати, де панує нечистота й безладдя. Будьмо щирими й признаймося, що між нашим народом на селах панує ще багато нечистоти, некультурности та нехлюйства. Наші люди таки просто люблять, бо до того вже й привикли.

Деякі „віруючі“ боронять свого нехлюйства та некультурности тим, що й Христос народився не в палатах, а в „хліві“. Однак, так казати не можна, бо ми можемо здогадуватися, що цей „хлів“, у якому народився Христос, міг бути чистішим від не одної хати нашого селянина. Через те, що Христос народився у „хліві“, не можна думати, що Він відносився до нечистоти байдужо, або що до неї схилився. Христос був положений у яслах, бо до палат Його не прийняли люди, але чи Він далі жив у „хліві?“ Правда, що ні. Христос покинув хлів, і хоч убогим був, то однак жив у такій чистоті, як ніхто з людей. Він був кращий понад усіх синів людських (Псал. 45:3). Він мав одну тільки одежу, і та мусіла бути незвичайно чиста й гарна, бо

сподобалася навіть Його ворогам (Матв. 27:35). Тому підозрівати Христа в якійсь нечистоті є великим гріхом. Він і під оглядом чистоти життя дав нам звершений

приклад. Ми повинні Його наслідувати (1 Йоан. 3:3).

(Докінчення буде).

Л. Кубрин.
(Галичина).

МУЧЕНИКИ.

Історична повість із життя християн III в.
(Продовження).

4.

Коли схвильований відмсою Аристарх повернувся до старих патрицій, застав їх обох у мовчанці. Димас тільки-що скінчив просьбу видати Перпетую за його сина, і тепер нетерпляче чекав відповіді. Цей шлюб був потрібний не тільки Аристархові, але і його батькові, бо старий сподівався за Перпетую великого посагу, за допомогою якого мав надію поправити свої матеріальні справи, що за останній час дуже підупали. І тепер він благаючи дивився на Катона, очікуючи відповіді, як спасіння. Батько ж Перпетуї, насупившись, не квапився відповідати. Недобрі думки перебігали йому в голові: чого це, справді, люди так напосілись відібрати в нього його улюблену доньку? Старий знав, що раніш чи пізніш він примушений буде видати Перпетую з дому, але кожен раз, коли йому пропонували її одруження, йому боляче стискувалось серце, і він не міг дати відповіді. У такі хвилини він завжди відчував відсутність свого найстаршого сина Сатура, мудрого та розважливого, що міг порадити батькові; але Сатур був на службі в далекій Галії... старий Терцій Катон тяжко зідхнув.

Із цього невилазного становища вивів його сам Аристарх. Він, збліднілий та зденерований, підійшов до Димаса і потихеньку щось прошепотів йому на вухо. Димас у свою чергу зблід. Поволі піднісся він з крісла й нервово заговорив до Катона:

„Ну, поки ми тут обговорювали справу, твоя донька вже вирішила її... так... вирішила... Ходім, Аристарше,

в цьому домі нас не потребують. Тут, певно, очікують пропозиції від кесаревого сина“... він уїдливо засм'явся і, вклонившись Катонові, попростував разом з Аристархом до виходу. Катон стояв зніяковілий, не знаючи, що йому говорити чи діяти. І в той же час стареча егїстична радість обхопила його всю істоту: Перпетуя не виходить заміж, Перпетуя знову залишається з ним!

Інакше подивилась на цю справу мати Перпетуї, старенька Фіва. Вислухавши від Катона оповідання про всю цю подію, вона замислилась і відповіла чоловікові:

„Недобре... Димас має занадто високе положення й занадто великий гонор, аби забути цю образу... Зрештою, мусить же Перпетуя колись вийти заміж: Недобре“.

Катон накричав на стару, але її слова залишили й у його душі неприємний відбиток, „Давайте мені скорше обідати!“ гукнув він, аби придушити внутрішню тривогу: „голодом мене хоче вморити, чи що?“

* * *

Після обіду та короткого сну, коли спека почала спадати, Катон звелів подати лектику¹⁾ й наказав нести себе до міста. Четверо здорових невільників легенько піднесли його і рівномірно покитуючи ношами, швиденько понесли його по тихій вулиці. По сторонах ще спали розморені сади й мовчали розкішні вілли патрицій. Дорога йшла в долину, де на широких надбережних просторах роззялись будови та парки чарівної Картагени. Далі блищало тихе море, над яким, розпалене як пательня, спускалось гаряче сонце.

Щораз то більше перехожих з'являлось на вулицях. Звідуюди переносились багаті лектики, в яких лежма сиділи причепурені патриції й патриціанки. Катон знав, що вони простують або до лазень²⁾, або на форум³⁾, абж до склепів чи в гості. Він щораз вітався зо знайомими, що відповідали йому з явною пошаною. Його ім'я, що нагадувало всім того⁴⁾, що колись спричинив славетну перемогу римлян над Картагеню, мимоволі прихилило до нього серця всіх горожан.

Під впливом цих зустріч та думок Катон забув про свою тривогу. Закінчивши свої справи в місті, купивши для себе звій нової книги, а для маленького Гая забавки, Терцій Катон звелів нести себе додому. Коли його переносили через натовп народу мимо форуму, раптом з-за рогу вулиці з'явилась розкішна лектика Димаса. Відкривши широко завіси, в ній напівлежав той самий старий авгур, якого Катон уранці з таким соромом вигнав. Побачивши Катона, жрець висунув з лектики голову й навмисне голосно закричав до невільників:

„Скорше несіть, дармоїди! Чи ви не знаєте, що благородний Димас, мій приятель, нетерпляче мене очікує?“

Катон остоя бурів від здивовання. Димас, що ніколи не був побожний, що сам сьогодні глузував надцим жерцем, той Димас запрошує до себе його? Тут було щось і підозрілого й недоброго. Катон знову стратив свій гарний настрій і прибув додому повний чорних думок та передчуття... З тими темними думками він і спати пішов...

Прокинувся Катон після півночі від того, що хтось стояв над його ліжком і будив його. Патрицій розплющив очі й побачив над собою Рустіка з ліхтарем у руці. Управитель дому був чимсь перестрашений.

„Що тобі?“ запитав незадоволено Терцій.

„Domine⁵⁾, під брамою стоїть центуріон з ватагою легіонерів і іменем кесаря вимагає впустити його.“

„Чого йому треба?“

„Не знаю, domine, тільки він загрожує, що як не відкриють брами, то він накаже виломити її. Що накажеш робити?“

Голосне гримання в браму раптом донеслось до дому.

„Піди, відчини йому, а то вояки справді виламають двері.“

Катон накинув на плечі тогу й пішов до атріюму. Усі домашні й уся служба була на ногах і тривожно бігали.

Катон вступив до атріюму, сів у крісло й спокійно чекав з'явлення жовніврів.

(Далі буде).

Л. Жабко-Потанович.

Редакційні примітки: 1) Лектика — легкі ноші, в яких невільники носили своїх панів. 2) Римляни мали в містах великі лазні, що правили їм за свого роду клуби. 3) Форум — власне ринок, міський майдан. 4) Римський рід Катонів дуже стародавній. Один із них Марк П. Катон своєю настирливістю добився того, що римляни знищили Картагену 146 р. до Нар. Христа. 5) Domine — пане.

Канадійський куток.

За співредакцію І. Кмети-Єфимовича.

Доносять про духовне пробудження на Оверстоні, Ман., де тримав спеціальні зібрання др. В. Лич, англійський проповідник-старець у супроводі бр. Н. Шельпука. Торжественні зібрання мали місце у Вінніпегу під час звідання того міста бр. І. Кметою-Єф. у лютому.

Відгуки зимових активностей.

З Альберти повідомляють про духовну жадобу між нашим народом. Публичні школи часто повні народу, коли їздять проповідники на нові колонії.

* * *

Бр. П. Кіндрат від початку березня активно працював в північній Саскаче-

вані. Він доносить, що Господь чудово благословляв Своє слово, особливо на нових колоніях. „Учора отримав Вашого цінного листа. Дякую. Повернув щасливо з півночі. Господь поміг нам у слідуючих місцях: Падоквуд, Генрібург, Фоксфорд, Міт-Парк і т. ін. Зібрання були по школах і по хатах. Є душі, котрі зголошуються до хрищення на слідуюче літо. Північ зробила на мене велике вражіння. Я ніколи не бачив, щоб наш нарід так шукав і жаждував правди Євангельської. Приймає з великою спрагою. Конче треба, щоби бр. Зіньків мав нагоду хоч періодично віддавати трохи часу на ті околиці. Також конче зробити хоч тридневий духовний з'їзд вліті і привести хор та оркестру та братів з других околиць. Там є около 13 українських родин. У деяких домах знаходяться біблії. Люди читають і (на велике здивовання) думають про церкву єв. хр. баптистів, до котрої вони хочуть належати. Побачимось у Саскатуні у другій половині квітня“. Так пише бр. К. про свої вражіння на новому полі духовної діяльності, куди він переїде вліті. Молімось, аби Бог дивно по-благословив ці місцевості.

* * *

На території центрального Саскачевану відбулося много активностей на зимовий період.

На Лизард-Лейку відбулися короткі біблійні й почасті музичні курси. На останніх бр. А. Назаров приклав своєї праці і праця не була даремна, — молодець має п'ятнадцять членів оркестри. Зібрання відбувалися благословенні. Особливо при спеціальних okazіях. 2-го квітня відбувся великодній духовний концерт. Молитовний дім був заповнений народом, було поверх трьох сот душ. Дітий молодець гарно виконували співи, діалоги, деклямації та музичні твори. Слідуючого вечора

бр. І. Кмета виголосив лекцію на тему „Світова війна-Армагедон“. Нарід численно зібрався до молитовного дому. Бр. Іл. Шакотко по лекції запитав присутніх про їхнє вражіння, і люди дякували та говорили, що це єдина правдива наука, що християне мають вияснювати зло війни.

* * *

На Бігері було кілька спеціальних okazій. Бр. М. Фіс пише про торжественне зібрання 4 лютого. Публична школа була переповнена народом. Сестри прилагодили перекуску, яку роздали після зібрання по 10 цент. Гроші пішли на поміч голодуючим у старім краю. Також знову велике число згромадилося, коли була лекція бр. І. К.-Єф. на тему „Антихрист і Мусоліні“. Много людей не мали де сісти і крім наших людей було поважне число англійських людей, так що брат проповідник говорив перше в українській мові, а потім в англійській, за що англійці сердешно дякували. Великодній концерт відбувся задовольняюче.

* * *

В Орлиних Горах проповідь Євангелії відбуваються в школі „Лавейн“. Брати Литовський й інші з ним щиро працюють для поширення правди Христової. Кілька разів нарід громадно прибував. 8-го квітня цю групу відвідали брати Іл. Шакотко, Сац, Войтух та інші з Лизард-Лейку, які рано з своїм хором і молоддю відвідали зібрання у Петровському дистрикті, а також бр. І. К.-Єф. з Саскатуни. Після зібрання у піднятій настрою, брат Кмета показав світляні образки про нещасного п'яницю Луця та закликав нарід до боротьби з п'янством. Все робило на людей глибоке вражіння. Є душі, які вибирають Господа своїм Пастирем.

* * *

У Саскатуні зимовий період перебіг

у напруженій духовній праці. Активності всілякі при „Домі Євангелії“ відбуваються майже щовечора. Оркестра, хор, молодь і жіноче т-во мали кілька спеціальних зібрань при численних гостях, коли разом і спасіння Христове проповідувалось. Особливу радість Господь послав з початком спеціальних викладів євангелізаційного характеру на цікаві теми теперішнього часу і під час проповідей. Перший тиждень виклади були кожного вечора. Браття й сестри стояли у молитвах за брата проповідника й за душі. То було очевидно, бо дім був щораз повний народу. Виклади продовжуються й далі. Молю, аби Господь укріпив пробуджені душі. Кожного вечора хор і оркестра допомагали проповіді слова Божого. Одного вечора бр. Леськів публічно дякував по Богослуженні бр. проповідникові за науку та хор, а оркестру за прикрасу викладів. Молодь мала радісний час на другий день Великодня, коли увесь вечір був у їхньому розпорядженні: програма була добра й повчаюча. Також у неділю 15-го квітня бр. проповідник оголосив зібраним про честь, яка випала саскатунським молодим людям при „Домі Єван.“ Бесідниками від нашого гуртка були талановиті браття І. та М. Ігнатови. Хай Бог збільшує їхню мудрість та любов до Нього.

Кінчаючи допис, треба згадати і благословенний вечір жінок, що відбувся 11 квітня. Сестри гарно співали, читали та деклямували. Сестра Е. Петриченко була презесом того вечора. Після концерту й короткого слова, сестри продали свої виробы, а гроші визначили на поміч ділу Божому в Європі.

Просьба до всіх краєвих братів не забувати у молитвах канадійське братство, яке щиро пам'ятає перед Богом про всіх вас.

Загальні новини.

Канада чекає виборів.

Сподіваються, що, можливо, навіть цього літа відбудуться доміняльні вибори уряду в Канаді. Нинішній консервативний уряд п. Бенита старається ще ліпше дбати про фермерів та безробітних, подає всіляку допомогу, аби, певно, зискати більшу симпатію. Також опозиційна партія лібералів старанно критикує уряд та обіцяє, що ліпше людям буде житися під їхньою контролею. Ліберали мають очевидний успіх у провінціальних виборах. Третя молода партія „Сі-сі-ер“, так звана, соціалістична, (але не більшовики,) що є під проводом бувшого проповідника методистів, теж активно агітує за себе, але певно канадійці не довірять їй владу у цей тяжкий час. Комуністи кричать, але з того нічого не виходить, ніхто їм не вірить і мало хто на них звертає увагу. Після всіх старань політичних партій, очевидно, що світ прямує до великої катастрофи.

Ціна на фермерські продукти.

Помітно ціна збільшується, але у фермерів нема пшениці, особливо у Саскачевані, де була посуха. Уряд позичає фермерам насіння й поживу худобі.

Лекція проти війни.

У многих церквах і товариствах голосно звучить нота, що Канада має утриматися від всякої участі в війні, що очевидно наближається. Розумні перестороги.

Чи продатиметься пиво по ресторанах?

Провінція Саскачевану схвильована питанням щодо пива. До цього часу пиво не було в продажі по готелях та ресторанах. Тепер буде голосовання вліті про цю справу. Майже всі проповідники говорять проти продажу пива поза державними крамницями. В інших провінціях, де пиво свобідно продається, багато більше розпусти, нещасних випадків і т. д. Отже, Саскачеван перед екзаменом. Чи витримає він іспит і чи скаже розумне „ні“?

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ.

Шлях страждань і вічної радості

(Докінчення оповідань „Умираючий барабанщик“, „Із темряви до світла“ і „Відродження“).

За п'ять днів я одержав наказ від головного лікаря штабу виїхати в інспекційну подорож. Мав у західних частинах Сполучених Штатів переглянути військові шпиталі. Перше, ніж вибратися в дорогу, хотів я відвідати свою дружину й дітей, але не був до них допущений. Пекучий жаль стискував моє серце, коли я від'їздив у далеку дорогу 1300 кілометрів завдовжки. П'ятдесят чотири дні подорожував я. І кожного дня я писав своїй жінці, і в кожному листі промовляв про Господа Ісуса Христа: А відсилаючи листа, я просив Бога, аби Він супроводжував їх. Я мав надію, що вона бодай одного листа колись відкриє, а перечитавши його, зрозуміє свою хибу в відношенні до мене. Господь дивним способом показав, що мої молитви вислухав; Він має тисячі засобів і доріг, котрі провадять до виконання Його плянів. Непослух моєї доньки, що я її таклюбив, був причиною повного перевороту в усій цій справі. Отож, снилося моїй доньці, що я вмираю. Цей сон дуже її занепокоїв. В її душі ще не згасла остання іскра любови до мене. Тоді вона вирішила, що перечитає бодай одного мого листа, аби довідатись, що зо мною. Уранці вона вже чекала листоноша; одержала від нього листа, сховала його до кишені і швидко пішла до своєї кімнати. Там вона й замкнулась, аби ніхто не перешкодив їй читати.

Зміст мого листа занепокоїв доньку. Що мала вона зробити? Пішла плачучи до мами... „Мамусю, прости мене, я була сьогодні неслухняна... Ти, мамцю, не бу-

деш на мене гніватись, як я скажу тобі всю правду?“ Так говорила донька, витягаючи мого листа з кишені. „Я перечитала його всього, і тепер не можу вірити, що тато такий злий, як про нього в нас кажуть. Мамусю, маєш листа, перечитай, і ти переконаєшся сама. Прошу тебе“...

Мовчки взяла мати листа від доньки й виїшла з ним до другого покою. Там почала читати його по полудні. П'ять раз перечитала його про себе. Чим довше читала, тим більш нещасною почувала себе. І гірко-гірко плакала...

Донька застала матір у сльозах. „Мамцю, що з вами?“ питала жалісно. „Дитино моя, мені здається, що моє серце й голова трісне“, відповідала мати, плачучи: „я мушу покластись до ліжка“. Прийшла мати моєї дружини й наварила їй чаю. Послали по знайомого лікаря, який записав ліки. Але жінці не полегшало. Їй боліла душа, а цієї слабости жодний лікар земний невилікує. Там міг допомогти тільки Той, про кого Ісая каже, що „ми ранами Його оздоровлені“. Хора залишилась насамоті, ніким не турбована. В одинадцятій годині вночі відійшла від неї мати. Тоді моя дружина встала з постелі, упала навколішки й почала кликати до Бога про змилювання...

Господь вислухав її молитву: вона знайшла Ісуса Христа й віру в Нього, як в обіцяного Месію. На другий день я одержав телеграму такого змісту: „Любий мужу! Приїдь зараз додому. Я гадала, що ти помилявся, а я права, — тепер пізнала, що є навідворот. Твій Бог є моїм Богом,

а твій Ісус є моїм Спасителем. Сьогодні вночі я знайшла Господа Ісуса, коли вперше стояла на колінах перед Ним“.

Велика, невимовна радість наповнила мою душу, коли я читав депешу, бо бачив, що Господь почув мій поклик. Не закінчивши своєї роботи, я поїхав швидким потягом додому. У ті хвилини для мене був байдужим цілий світ; моя туга й мої думки висловлювалися в єдинім слові: додому! І тому здавалося, що потяг мій їхав западто помалу. Дружина очікувала мене на порозі нашого дому; її обличчя сяяло від унутрішньої радості й щастя. Як тільки зійшов я з повозу, вона впала на мої груди, цілуючи мене... А на другому боці вулиці стояли в розчиненій брамі батьки моєї дружини і... проклинали нас.

За десять день моя доня також знайшла спокій у Христі... А мій син? О, мій єдиний, улюблений син одержав від своїх діда та баби обіцянку, що дістане по їхній смерті весь їхній маєток, якщо відречеться від мене й дружини й не називатиме нас татом і мамою... О, як довго був він нашим ворогом!...

Незабаром після мого навернення післав я листа своїй старенькій мамі, що жила в Німеччині. Писав їй докладно про те, як Господь зцілив моє серце. Мав надію, що мій лист спонукає її читати слово Боже й шукати Месію. Але обдурили мене мої думки... Давно не було жодної відповіді. Нарешті листоноша приніс очікуваного листа. Пізнав звідки він — по німецьких марках. Пішов з листом до дружини і сказав їй радісно: „Маю листа від моєї мами“...

Швидко відкрив я його й зиркнув на перші слова маминої... клятьбям...

Аджеж того я не сподівався ніколи. Те, що мене свого часу дружина й діти покинули, те мені було дуже-дуже боляче;

але коли перечитав маминого листа, то був цілком розбитий, зруйнований...

Час минав, життя минало... За півтора року моя дружина тяжко захорувала. Лежала вона на смертельній постелі і говорила тільки про те, що хоче бачити свого любого сина... Кілька разів посилали по нього, але він не прийшов... Тоді одного вечора хора попросила мене, аби я закликав кількох віруючих. Вона відчувала, що наближається вже хвиля, коли Господь покличе її... Прийшли брати та сестри й наповнили покій, де вмрала моя дружина. Вона просила, аби їй на далеку дорогу заспівали її улюблену пісню. Віруючі стояли навколо ліжка і плачучи спігали:

Прийди, мій Спаситель, прийди, до-
[рогий,

Я хочу вже бути з Тобою;
Мене у крові убілив Ти Своїй,
Купив дорогою ціною...

Із цими словами вона відійшла туди, де „обіг্রে Бог усяку сльозу“... Яка радість — відійти до Господа й бути з Ним навіки...

Мій син не прийшов на похорон своєї мами. Потім він виїхав до Німеччини. Три рази пізніш їздив я туди до нього і благав його, аби він помирився зо мною і своєю сестрою. Але він щоразу виганяв мене й не хотів бачити мене.

Тому то я все більше молився за нього. Тільки коли я аж учетверте приїхав до Німеччини, тоді мав можливість говорити з сином. Коли я оповідав йому про маму, про її смерть, він плакав і жалувал, чому тоді не прийшов, як вона вмрала. Тоді ж пообіцяв мені, що поїде до Америки й помириться з своєю сестрою...

* * *

Господь сподобив мене згодом побачити в житті ще одну людину. То бу-

ла мама Карла Карлсона, того вірного барабанщика з-під Геттисбургґу. То сталося в однім молитовнім зібранні в Брукліні. Там побачив я якусь стареньку жінку. Вона стояла посеред кількох присутніх і говорила їм, що, певно, вона вже останній раз у зібранні, бо її сили слабнуть. Вона тишилась, що відійде скоро до неба, де зустрінеться зо своїм сином, що згинув на війні (я стояв збоку і слухав). Вона далі оповідала так: „мій син воював не тільки за свою батьківщину, але й був вірним вояком Ісуса Христа у бою під Геттисбургґом. Був тяжко поранений і за кілька днів по операції помер. А коли вмирав, то сказав лікарєві, що його оперував: „пане докторе! я молився за вас, аби ви знайшли Господа Ісуса“. А той лікар був жид... Про це розповів мені військовий польовий проповідник, що потім прислав мені біблію мого сина“...

Коли я почув ті слова старенької жінки, то не дав їй докінчити, підійшов до неї й, подаючи руку, сказав: „Люба сестро! Бог вислухав молитву вашого сина: я той, що оперував вашого Карла, і він за мене молився. Я знайшов Спасителя, котрого люблю всім серцем“... Це була перша й остання зустріч з мамою Карла Карлсона...

* * *
Сьогодні в жовтні 1887 року я дописую ці рядочки... Моя донька одружилась з одним проповідником Євангелії й є йому вірною помічницею на ниві Божій.

А з моїм сином таки сталась велика зміна. Вже й раніш, як я оповідав, він був засмучений своїм захованням щодо мене і своєї матері; а коли за чотирнадцять років здибав мене в Європі, то вперше привітав мене словом „отче“. І знову жалувал, що не відвідав своєї вмираючої мами; і тоді ж сказав, що побачиться з нею в небі. Пізніш приїхав він до Амери-

ки й там побачив сестру, якої не видів чотирнадцять літ. Разом із сестрою пішов на цвинтар до могили матері, яку колись зненавидів зі її віру в Господа Ісуса. Того самого вечора писала мені донька, що серце її брата, а мого сина розривалось від жалю, коли він побачив домовину, де навіки спочила його мати. Він відчував муки сумління за той біль, що колись учинив своїй мамі. І в тому листі донька закінчила своє оповідання так: „Любий отче! Хвалю Бога, що мій брат повертається до себе. Вірю, що зійде і для нього певне світло. Молімося за нього“. І коли якимось іншим разом син мій пішов знову до могили матері, Господь міцним голосом заговорив до його душі: він знайшов Христа, а в Нім відшукав відпущення гріхів і спокій Божий.

Зараз же поспішив він додому, аби ту радісну новину переслати своїй сестрі й мені. Потім написав мені, що приготовлюється стати проповідником, аби своїм приятелям звіщати про Того, „про кого писав Мойсей у законі і пророки“.

Тепер він любить свого Спаса над усе та жалує за ті часи, коли прототивився Йому. Усі дари свої й життя готовий Йому присвятити, бо сповнилось сказане в святому Писанні: „Камінь, котрого відкинули будівничі, наріжним каменем стався. Від Господа це сталося; дивно це в очах наших“ (Псал. 118:22,23).

Кінець.

*Перекл. Ю. Шкула.
(Америка)*

Андрійкова смерть.

Поєма з циклу „Голод“.

Ніч і осінь... Небо плаче...
Сльози — кап, кап... День і ніч...
— Мамо, чули? Стука наче
Хтось у вікна на північ?!

— Чули? знову... Може тато,
Може хліб вони несуть... —
З печі зліз... Йому десятий...
Слуха пильно — ні, не чуть...
— Певно вітер. — Страшно стало...
В хаті темно... Мати спить...
— Мамо, знову... Хоч би встали...
Мамо! — Жде. Вона мовчить...
На полу лежала мати...
Підійшов. Плече торкнув:
— Мамо, стука... Певно тато...
Я допіру двічі чув...
— Мені страшно... — І заплакав...
Матір тим не розбудив...
В вікна пхались переляки,
Вітер стукав... Дощ кропив...
Спухла мати; більш не встала...
Ранком погреб відбули, —
Молитов, казань не мали,
Хмари сльози лиш лили.
* * *
У Барвінковім вітри гуляють,
І голодна там смерть — комисар...
— Що взимі тут робитиму сам? —
Як замерзну, ніхто й не питає...
Ткав думки невеселі Андрійко,
Кістячок, наче з гробу устав.
Хліба досить, йому хтось сказав,
У Заводах, селі за рікою.
Я піду туди... Може щось випрошу...
Може батько там... І за два дні
Він у Заводах... Забув, коли їв...
Там одну барабольку лиш випросив.
Посидів він на станції трохи,
І з ним їхній сусідів Пабло,
Те хлоп'я, що вже ледве жило...
Може там десь і тітка Явдоха! —
Андрійко у гурті побачив
З дитиною жінку зчорнілу,
В Заводах вона від неділі —
— Тікайте в Барвінкове краще! —
До хлопців промовила тихо...
Робилося темно. І хлопці пішли
Під куц ночувати... На листя лягли,
А ковдрою було їм лихо...

Ой, люди! Ні, ні! ви не люди...
Тирани ви з серцем хижацьким!
Невже вам не сором, не жалко?
Невже вас судити не будуть?!

Мільйони, мільйони вмирають
На рідній нам всім Україні...
О, Боже, пошли переміну!
Пролій Твої ліки на рани...
В Заводах на ранок збирали
Голодних, що нічю померли...
Вже пси не одного роздерли...
Павло та Андрійко — не встали...
Старий санітар нахилився
Над ними, щоб класти на воза,
І раптом жажнувся: — О, Боже!
Синоч мій! Як тут опинився?
— Андрійку, Андрійку, де ж мати?
Прости окаянного, сину,
Що вам допомогти був не в силі,
Що втік я себе рятувати...
Це й зустріч! Бодай би не сталась!
Бодай би на світ не родити! —
Почав над дитям голосити,
А вітри плигали, сміялись...

Саскатун, 1934. Ів. Кмета-Єфимович.

Ми ждали...!

*Ми ждали всі! Скоренько йшли літа.
Ми ждали кращих днів!
Співець співав... І арфа золота,
До нас принесла спів:
Чудовий спів, що душу пробудив!
Яка томилає в сні...
А спів лунав, до серця долетів:
Тенер життя в весні.
Духовний світ новий до нас прийшов!
В котрім нема зими,
І добрий Бог в Христі нас віднайшов;
І зробив нас тут дітьми.*

* * *
*Брати мої!
В новій сім'ї
Святе життя ведім,*

І сестри враз
 Повіть наказ:
 Будуймо Божий дім.
 Ніхто не смій,
 Гріховних мрій
 У серці своему снує...
 Бо вже мета
 Прийшла свята —
 Мостити Божу путь.
 Для тих, що тут
 Гріхи гнеть, —
 Що стогнуть без Христа —
 Їм руку дай,
 Хай рідний край
 Заля любов свята.

Гр. Домашовець.

Наука.

1 Йоан. 4:20.

Гей, хто каже, що „люблю я
 „Створителя світу,
 „Я люблю Його науку
 „І Його освіту;
 „Я люблю святе Писання,
 „Де слова великі,
 „Що їх мусять усі знати —
 Жінки й чоловіки. —
 А як брата він не любить,
 З котрим проживає,
 Коли з близькими по вірі
 Він згоди не має —
 То той бреше! Нема правди
 В його власній мові,
 Нема правди ні в учинках,
 Ні в думках, ні в слові.
 Коли каже: „Люблю Бога“.
 Треба всіх любити:

Сестер, братів, — от тоді то
 Будеш право жити.
 Люби Бога, люби брата,
 І ворога свого,
 Тоді будеш ти слугою
 І оспода святого.
 І Господь тебе полюбить,
 Рідню твою й діти,
 Все це буде, як навчишся
 Ти брата любити.

А. Цапюк.
 Волинь.

Бунт душі.

Досить терпіти, брати мої любі,
 Чорна неволя гнобить нас давно;
 Доки ж ще очі сліпити нам будуть,
 Доки душити, як жорна зерно?
 Дурить нас злий, обдирає без жалю,
 Дні золоті він бере молодим —
 Здібність, здоров'я, всі сили духовні
 Він розвіває, як порох, як дим.
 Скарби бере в нас, за них обіцяє
 Грубі відсотки — розкоші земні:
 Славу, багатство, красу, насолоду,
 Тихі, щасливі та радісні дні.
 Годі! обридли вже ті обіцянки,
 Час вже протест масовий об'явить;
 Разом повстаньмо усі однодушно,
 Час надійшов владу ворога збить.
 Кличе вас Бог до кривавого бою,
 Проти лукавого всі за Христа!
 Все віддамо йому — душу і тіло,
 Руки і ноги, і серце, й уста!..
 А. Николішин.
 (Волинь)

Із праці на ниві Божій.

Великодні свята на Лемківщині.

Я дуже радий, що при Божій помо-
 чі я міг відвідати вперше діло Боже на
 Лемківщині. Вже давцо я бажав поїхати
 в ті сторони до братів та сестер в Гос-

поді, але не мав на це догідного часу.
 Однакож Господь, що „сповняє бажання
 тих, що бояться Його“, допоміг і мені
 перебути через цьогорічні великодні свя-
 та між братами й сестрами, що живуть
 на Лемківщині, в горлицькому повіті. Там

я був п'ять днів. На протязі того часу ми мали вісім благословених і дуже радісних зібрань, які відбулися в трьох селах: Вапеннім, Мацній й Бодаках. Мали ми також торжество Господньої вечері й одно зібрання членське. За той час великої радості нашої в Господі був з нами бр. П. Драповський з Криниці, який приїхав ровером біля 60 кілометрів дороги. Воскресіння Христа Бога в душах наших надало правдивого значення і святам, які ми обходили на Його пам'ятку. Ми відчували повну радість Христову в наших серцях при Його божественному слові. Один Господень Дух віри, надії і братньої любови єднав усіх нас віруючих в одну живу церкву й Божу родину на землі. У святій екстазі ми співали духовні пісні на славу нашого Господа, проповідували близьким нашим про Його любов, смерть, воскресіння й велику перемогу над гріхом. Молитви наші підносились до престола благодати, як аромат душі, спасеної в Христі Ісусі. Такі були наші Богослуження. Одна душа віддалася Господеві в Його руки служити на Його славу. Христос, що вмер за наші гріхи й воскрес для нашого оправдання, є й сьогодні Спасителем для грішників.

Накінець треба зазначити, що на Лемківщині діло Боже добре поширюється й має гарні вигляди на будучність. Життя і праця місцевих віруючих є зразковими й гідними похвали. Написане слово Боже замінюється в них на святе життя християнське й на добре діло. Це показує, що в них є жива віра, правдиве покайння й навернення і щира любов до Господа. Зате Господь благословляє їх і помагає їм будувати Його царство на землі. В селі Вапеннім брати зробили вже перші кроки до будови молитовного дому. По їхній вірі, на друге літо буде вже дім мол. вибудований. **Хай Господь допоможе Вам, дорогі в Господі Ісусі!**

Лемки — це наші люди, часть нашого українського народу. В порівнянні до наших бойків, вони стоять вище під оглядом культурним і господарчим. Але під оглядом національним і релігійним лемки є розбиті на партії. Під оглядом релігійним вони діляться на уніятів і православних, а під оглядом національним — на українців і „русинів”. Тому між ними кипить внутрішня боротьба. „В церкві уніятський священик проповідував по-українському, а під церквою православний піп критикував його по-російському” — оповідав місцевий брат. Біда в тім, що многі наші земляки є несвідомі правди. Вони не знають — або знати не хочуть — самих себе. Тому ворожі нам і руйнуючі течії політичні вдераються між наш нарід і розбивають його на непотрібні партії, а тим підкопують його силу й повагу перед цілим світом. Тільки один Пастир-Христос може об'єднати весь наш український нарід в одне стадо...

Іл. Кубрин.

Тернопіль (Галичина).

Бажаю описати Вам дещо про свята Христового Воскресіння в нашому зборі в Тернополі. Брат В. Гусарук об'їздив Полісся та Волинь, організуючи свої райони, а при тій нагоді постановив бути і в нас. По полудні прибув хор із села Кобилі, що лежить за 35 км. від Тернополя. Хором цим проводив бр. Б. Волосевич із пружанського збору на Поліссі. Прибули також піхотою молоді брати й сестри із сіл: Озерянки, Заруддя, Коршилова, Ярчовець, Гніздишної і з міста Зборова. Усі ці місця лежать до 50 км. від Тернополя. Брати й сестри хоч пройшли таку далеку дорогу, однак показали себе дружними і бойовими працівниками. Прибули також наближені душі із сіл: Стегніковець, Чугайщина й м.сцеві. Вечірнє зібрання (організаційне) почалося кількома загальними піснями, читанням Божого слова й молитвою. Передові брати гості проповідували слово Боже в мові українській і польській, а поміж проповідями всі три хори — кобилянський, озерянський і тернопільський співали жваво духовні пісні. Молоді місцеві сестри говорили деклямації. Усі присутні слухали слова Божого дуже уважно. 10 квітня члени з цілого району мали свої духовні наради, а ввечері відбулося таке саме зібрання, як і попереднього дня. Місцеві жиди,

що хотіли прийти в зібрання, але чогось не прийшли, тепер жалують. Вірю, що це велике благословіння і радість залишатися в нашій пам'яті надовго.

Петро Семешин.

Місіонерська подорож по Снятинщині.

З початком лютого ц. р. я одержав від бр. І. Романюка запрошення прийти до їхнього Збору на великодні свята і служити їм словом Божим. Я повідомив тамошній збір про день свого приїзду. Брати вислали мені наперед гроші на кошта подорожі; отож я для 44 ц. р. виїхав зо Львова до Снятина. На станції о год. 4 рано мене очікував бр. О. Курилюк з фурую. Цього ж вечора ми мали благословенне зібрання, на якому многи зо слізьми слухали слово Боже: По зібранні всі вірні мене щиросердечно зо слізьми вітали, як свого бувшого проповідника; виражали свій жаль, що я їх онустив; жалують, що нема сталого працівника.

На другий день у Велику П'ятницю о 9 годині зібралися вірні зо Стецеві, Підвисокої і з Дубрівцею. Ми всі знаходилися під впливом любови Божої в цьому зібранні, згадуючи тяжкі терпіння нашого Господа Ісуса Христа; наприкінці обходили вечерю Господню.

У Великодню суботу ми удалися до Дубрівцею за 7 кіл. від Підвисокої, де недавно брати відкрили працю. Там вже декілька душ віддалися Господеві, а багато зацікавлено сл. Божим. Там зранку і по полудні ми мали радісне зібрання, і многи слухали св. Евангелію в рідній мові. Того ж дня ми повернули до Підвисокої, щоб у свята великодні служити сл. Божим.

На Великодень о 4 год. вранці в Підвисокій ми зібралися на спільне зібрання, котре було прикрашене хоромими піснями й деклямаціями з „П. Правди“. Того ж дня по зібраннях ми разом удалися до Стецеві, де на другий день свят великодніх спільно славили Господа. Зібралися браття й сестри із згаданих сіл. Так, як зо слізьми радості мене вітали, так знов із слізьми смутку випроваджували.

Найбільшою радістю для мене було те, що тамошні віруючі стоять у Господі, а ознакою їхнього життя є те, що не тільки твердо в вірі самі стоять, але і придбали досить поважну кількість нових душ для Господа. Там є пекуча потреба в сталому місіїному працівнику.

У Стецеві задумують будувати молитов-

ний дім і вже на цю ціль один брат пожертвував площу (пляц) під будову, а другий брат пожертвував на початок будови 400 золотих.

Щастя вам Боже, улюблені Господом у вашій праці та добрих думках для справи нашого Господа Ісуса Христа!

Приїміть від мене щирий братній привіт.

М. Лютий.

Біблійні курси на Підкарпатті.

Давно брати молилися про курси на Підкарпатті. Господь почув наші молитви й відповів з любов'ю. Брати, що були на курсах в Раві, знають їхню вартість для життя і праці духовної, отож вирішили з бр. Кубриною, міс. проповідником улаштувати двотижневі курси, які відбулись у Войткові в домі бр. И. Махніка від 20. I до 4. II. 1934, в присутності 25 слухачів. Брали участь браття й сестри з усіх зборів і пляцівок. Курси мали характер біблійно-гомилетичний; крім того вчилися нотів. Гомілетіку викладав бр. Іл. Кубрин, а ноти бр. М. Коростіль.

В той час загопив до нас бр. Л. Мікса, котрий порадував нас своєю присутністю, як презес Об'єднання Слов'янських Баптистів у Польщі.

При кінці наших курсів мали ми радісне зібрання, сполучене з вечерею Господньою; усі браття й сестри раділи радістю невимовною. Господь нас чудово благословляє й тут між тими горами на Підкарпатті. В кінці порушила нас до сліз прощальна пісня „Прощайте браття“. Хай Господь благословить і допоможе, як Його воля, колись удруге ще мати подібні курси.

Учасник.

З моєї подорожі по Волині та Поліссі.

Нема іншої радості тут в земнім житті, як бути серед дітей Божих і ділитись радістю спасених душ наших.

Від 11 січня до 8 лютого ц. р. ми з бр. Каплуном відвідали 23 місцевості: Ківерці, Чолницю та інші. Відвідали рівно ж Грив'ятки, де поселені галицькі брати з Равщини. Дяка Господеві, я в цій праці переживав велике благословення Боже. Усі наші зібрання були переповнені слухачами так, що часто томилися від задухи. Дуже цікавило мене те, що в яке б село ми не ввійшли, то православні люди прислали нас, щоб зайти і в них улаштувати зібрання. В кожнім зібранні, по просьбі тамошніх людей, я обов'язаний був говорити і співати тільки українською мовою. Сам брат Каплун і всі брати й сестри в усіх зібраннях співали пісні переважно теж по-українському. В часі нашої подорожі бр. Каплун спровадив 25 українських співаників, які зараз же вірні розібрали.

Брат Ф. Каплун обслуговує в своїм районі 511 членів, що розсіяні в 53 селах; має він кількох помічників, регентів. Є там гарні молитовні дома й залі зібрань. За цей час ми

мали 39 зібрань, в яких було не менше, як 5000 слухачів; були дні, що чув я себе фізично хорим; але ці духовні зібрання все мене виліковували. Декілька днів був з нами бр. С. Нищик з дружиною. Сестра Віра Нищик своїми піснями в українській мові так зацікавлювала слухачів, що багатьох порушувала до сліз.

Коли б хотів я списати все, що бачив і пережив, то треба би було багацько часу й паперу. Тієї радості, тих зібрань, місцевостей і осіб ніколи вже не забуду. Прошу, підтримайте бр. Каплуна і його збір своїми молитвами.

I. Семенца.

Із великодніх свят.

Дня 5/4 ц. р. прибув до Дахнова довго очікуваний нами наш пресвітер В. Перетятко. Зараз же ввечері відбулося перше зібрання. На другий день прибули брати й сестри з Коровиці й Шаварів. Зранку обходили ми радісне Богослуження, під час якого ввечерю Господню уділював В. Перетятко. По полудні також відбулося зібрання й іменування дитятка одного нашого брата. По скінченні цих зібрань наші гості порозходилися по домах.

В неділю рано, себто на перший день Христового Воскресіння зібрався хор дахнівського збору і пішов до Шаварів. Треба було йти 24 кіл. дороги. Там стрінули бр. Майбука з Вільох-Маз, що прибув на працю. В повище згаданім присілку праця Божа недавно розпочалась і, дяка Богові, посувається вперед. На поплуденішнім зібранні в згаданім присілку хата в бр. Березовського була переповнена слухачами слова Божого. Брати проповідували щиро, а хор співав радо воскресних пісень. Цим зібранням закінчено радісний день.

Дня 9/4 в понеділок брати шаварські запрягли коні до фури й поїхали до Коровиці Лісової на зібрання. Коли переїжджали крізь села, то хор співав духовні пісні й будив ними мертвих християн. Люди відкривали вікна і з цікавістю слухали. Коли вїхали в Коровицю Ліс., то декотрі із щирих католиків дізнались, що це „християни-баптисти“ і почали непокоїтись, як жиди єрусалимські під час вїзду Ісуса Христа. Один із тих щирих служителів ішов на молитву до кат. церкви, стрінув нас співаючих; цей спів не міг зміститися в його серці. Отож, вернувся, побіг за нами й кричав: „Люди, беріть каміння“! Правду Христос сказав: „Бо з переповні серця промовляють уста“ (Матв. 12: 34). Не дивуймося йому, бо в його серці мешкала злість і каміння, яке хотів кидати на віруючих.

В Коровиці цілий понеділок пережили ми в молитвах, піснях, в радості і в братній любові в домі бр. Дмитруха. Коли вертались до домів, диявол був заздрісний, що вірні радувались у Божім слові і в піснях. Він організував своїх невільників, вибрав коменданта. А цей комендант — чернець, син громадського начальника. Зараз же довідались ми, чого навчився цей чернець в монастирі. Не мав іншого

способу, то наказав через своїх слуг, щоб налили кільканадцять відер води, і люди так зробили. Коли ми переходили біля них, тоді вони, виконуючи волю свого пана, обливали нас водою. Декотрі брати й сестри не сподівалися, що так помскнуть не тільки від води, але й болота. Про цей напад сама поліція донесла до староства.

Дяка Господеві, що Він провадить нас і дає нам радість у прославленні Його святого імені.

I. Урлин.

Козин (Волинь). В нас по волинських селах луцької громади праця духовна дуже спокійно текла до цих пір. Так що можна було гадати, що рикаючий лев утік десь у далеку пущу, або заснув на цей короткий час. Але недовго цей спокій тривав, бо тепер знову став ділові Божему на перешкоді.

В неділю 22 квітня ц. р. зранку з Луцького й багатьох сіл наші брати й сестри зійшлися на колонію Козин гм. Княгининок, де малося відбулись зібрання в мешканні одного католика А. В. Але, коли лишень прийшли, то зараз побачили, що господар А. В. інший настрої має щодо зібрання. Виявилось, що всі колоністи-католики йому дали наказ, що „мовляв, все одно не дамо зробити зібрання, а прийдемо й розженем дручками усіх, а Валаскові дамо доброї чухранки“. І солтис сказав: „що коли зібрання таки відбудеться, то А. В. заплатити 50 зол. кари, бо вїт казав, щоб я не дозволяв ніяких робити зібрань в колонії.“

От такі хитрі і страшні накази подає диявол, аби пошкодити ділові Божему. Але не удалося йому й тут виграти, бо ми перейшли після чималого гаміру до брата В. Носека і там спокійно відбулося зібрання. Промова текла в мові українській та польській і закінчилась молитвою спокійно.

Із цього бачимо, що любов Божа більша за хитрість диявольську.

Amen Цапюк.

Каліш (Зах. Польща).

„І прибувало все більше віруючих у Господа“ (Діян 5: 14). 1 квітня б. р. на перший день св. Паски в Калішській зборі баптистів відбулась урочистість св. хрищення по вірі 5 душ (3 чоловіків і 2 жінок), що віддалися на служення Господеві із місцевих мешканців — поляків у віці від 33 до 52 років. Обряд євангельського хрищення виконав пресвітер бр. К. Єлінек. Після хрищення для новоохрищених відправлена була „вечеря Господня“.

На урочистість хрищення прибули гості не тільки з Калішу, але й з околиць (один бр. прибув аж за 70 кілометрів від Калішу). При відправленні Богослуження і при хрищенні співав хор німецьких братів і сестер.

Не можу не поділитися із читачами часопису „Післанець Правди“ з історією початку польського збору баптистів у Каліші. В серпні

місяці 1931 р. прибув до Калішу пресвітер бр. Кароль Єлінек з віруючою жінкою й почав регулярно щоденно проповідувати слово Боже в польській мові. До приїзду бр. Єлінека слово Боже проповідувалось у польській мові братами В. Станіславським, В. Гутше й випадково прибувши до Калішу братами. Між іншим бр. В. Гутше в цьому році від 4 до 8 березня виголосив у Каліші декілька евангелізаційних відчитів, на яких було дуже багато слухачів із католиків.

В сучасний мент нараховується охрищених 30 душ, котрі вже відправляють Богослуження у власному будинкові, пожертвованому сестрою Стасяк (вже померлою), яка, окрім будинку, пожертвувала також 1.000 зл. на діло проповіді слова Божого серед її земляків-поляків.

Слава воскреслому Спасителеві нашому Ісусові за Його поміч в ділі розповсюдження Євангелії.

Брат А. Колесник.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Дякуємо за цінні інформації з Зах. Польщі і просимо бр. А. Колесника частіше подавати вістки і, взагалі, брати більшу участь у праці в „Післанцеві Правди”.

Підвисока (Галичина).

Дня 10 лютого ц.р. прибув до нас до Підвисокої дорогий нашому серцю, хоч особисто нам раніш незнаний бр. проп. Іл. Кубрин, котрого приїзд нас дуже потішив.

На другий день 11 лютого був він у селі Стецеві, а 12-го уділив нам вечерю Господню; по полудні відбулося вінчання бр. В. Кулика з сестрою Марією Болднарук з Білих Ослав, пов. Надвірна. Урочистість шлюбу мали спосібність бачити перший раз. Слухачів було так багато, що дім не міг помістити. Були гості з околичних сіл, котрі з нагоди вінчання слухали слова Божого. Дав би Господь, щоб посіяне слово Боже вкорінилося у серцях слухачів. Молім Господа про це.

В. Малюбій.

Батятичі (Галичина). В перший день Воскресіння Христового в Батятичах відбулося чудове зібрання з програмою „Недільної школи”. Радість була велика в дитячих серцях, а тим більше у слухачів, що прислуховувались уважно, як з маленьких вуст може прославитись Господь. Я, що пишу ці рядки, рівно ж була вдячна Господеві, що Його любов нахилила мое серце працювати між діточками в шкільці недільній.

В нашу програму входили вірші із „Післанця Правди” та пісні, які були виконували спільно із старшими, і т. д. Найбільше порушилися наші серця аж до сліз, коли ми вчули чотирилітню дівчинку, яка відспівала своїм малесеньким мов у ластівочки голосочком: „Вже скоро, вже скоро Господь прийде!” Сповнилось Слово Боже: „Із вуст діток і немовляток вчинив еси хвалу” (Псал. 8:2).

Зібрання закінчив бр. М. Теслюк короткими словами із молитвою і спільною піснею „Христос Воскрес”. По пісні діточки одержали святочні дарунки, й розбіглися, радіючи, додому оповідати стареньким, як їх Господь любить.

Марія Шушко.

Падоквуд, Саск. У нашій околиці живуть імігранти з Волині на фермах. Сюди післав Бог Своїх слуг, щоб проповідувати слово Боже, та щоб прозріли люди, котрі живуть у великому незнанні Бога. Перше закликує зібрання відбулося 28 березня ц. р. у домі одного фермера у нашій околиці. Тут замешкувало дві особи наближених. Зібрання улаштували прибувші брати проп. Б. Кіндрат і Зіньків. Брат Кіндрат служив словом Божим і показував світляні картини для кращого з'ясування. Зібрання відбулося спокійно й радісно. Хоч і були деякі люди, противні слову Божому, але Дух Божий був присутній і любов Божа освітлювала всіх. Дух злоби від початку старався не допустити до зібрання, бо пустив брехню, що проп. приїхали тільки доляри зібрати, але, слава Господеві, зібрання відбулося якнайкраще. Є багато прихильних, котрі були раді й запрошували бр. К. їхню околицю частіше відвідувати. Надругий день я мав розмову у своїй хаті з людьми, котрі старалися осміяти віруючих.

Я тут опишу маленьку розмову. Говорили, що „ми ці науки уже давно знаєм. Ось, як піп приїде, то хоч даси йому доляра, то він хоч висповідає за доляра й усі гріхи простиє.” Ось яка ще тут темрява, бо не знають св. Писання (Діян. 4:12). Вони вийшли з помешкання посоромлені словом Божим, а я прославив Творця, що допоміг мені перемогти словом Божим.

Моліться, браття й сестри, за нашу околицю, щоб посіяне слово принесло плід. Найменший у Христі Ісусі

Семек Давренюк.

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

Пер. Іл. Кубрин

(Продовження).

б) **Диякон** (слуга) має займатися зовнішніми справами церкви, доглядати й розпоряджувати майном церкви, служити при Господнім столі, а найбільше дбати про вбогих: Діян. 6:1-4.

Якими прикметами мають відзначуватися старші (пресвітери) й диякони, сказано в слідуєчих місцях св. Письма: 1 Тим. 3:1-7; Тита 1:6-9.

Питання 188: Які обов'язки має старший збору, себто пресвітер або проповідник?

Від: Пресвітер, який називається у св. Письмі також єпископ, старший, проповідник, пастир, або вчитель, повинен не лишень мати відповідні для свого покликання прикмети духа та характеру; він мусить уважати на свою особу, мусить збудовувати духовно Божу церкву, мусить бути вчителем правди, проводирем і опікуном Божого стада віруючих душ. Проповідник повинен також прилюдно, де тільки має нагоду, свідкувати про Господа Ісуса Христа, і подавати з доручення церкви хрищення й Господню вечерю: Діян. 20:28; 1 Петр. 5:2-3.

Питання 189: Які обов'язки має диякон?

Від: Диякон, себто слуга, яким може бути лишень досвідчений і вірний християнин, повинен завсіди доброхотно сповняти всі ті послуги, матеріяльні й духовні, які торкаються його покликання, яко слуги церкви, а переважно повинен диякон опікуватися вдовами, сиротами і вбогими, а також залагоджувати по волі Божій усі зовнішні та внутрішні справи церкви: 1 Тим. 3:9-10.

Питання 190: Які обов'язки мають виповняти члени церкви щодо свого єпископа, себто старшого (пресвітера)?

Від: Члени церкви мають обов'язок шанувати свого пресвітера, поважати його, дбати про його матеріяльні потреби, бути слухняними йому й допомагати йому в Божому ділі; 1 Сол. 5:12-13; 1 Тим. 5:17-18; Жид. 13:7 і 17.

Питання 191: Які є взаємні обов'язки усіх членів церкви (збору)?

Від: Усі члени церкви повинні взаємно любити один одного, допомагати собі в потребах, нагадувати один одного до вірності, любови і добрих діл: Йоан. 13:34; 15:12; Римл. 12:10; Жид. 3:13; 10:24.

Питання 192: Де містяться всі принципи і правила, яких повинні триматися всі члени церкви?

Відп.: Єдино важні та обов'язкові принципи й правила, яких повинні держатися усі члени церкви, містяться у святому Письмі; переважно в Новім Завіті знаходимо все, в що хто має вірити й після чого жити: Діян. 17:11. 2 Петр. 1:19; 1 Кор. 14:37.

в. Відношення віруючих до світської влади.

Питання 193: Які обов'язки має християнин щодо світської влади?

Відп.: Кожен віруючий повинен перед світською владою коритися, оскільки та влада не вимагає від нього чогось такого, що противиться Божому слову; повинен віддавати їй належну честь, молитися за неї, бути їй підданим, слухати її, але тільки тоді, коли це є по волі Божій; повинен виповняти державні права й сумлінно платити податки: 1 Тим. 2:1-3; Луки 20:25; Римл. 13:1-2 і 7; 1 Пет. 2:13-14 і 17; Діян. 4:19; 5:29.

г. Відношення віруючих до світу.

Питання 194: Про що повинні завсіди пам'ятати Божі діти, себто віруючі християни?

Відп.: Діти Божі повинні пам'ятати, що є зо світу вибрані й віддані Господеві на Його власність: Йоан. 17:6: помимо цього вони є на світі, хоч не є світськими: Йоан. 17:11 і 14; і що Господь Ісус послав їх на світ, щоб світ увірував і пізнав, що Ісус Христос був посланий Богом для спасіння світу: Йоан. 17:21-23.

Питання 195: Як діти Божі повинні заховуватися на світі щодо його блуду й зіснуття?

Відп.: Діти Божі повинні: не йти за світом: Римл. 12:2; не любити світу ані того, що є в світі: 1 Йоан. 2:15; тікати від дочасного світського хотіння: 2 Петр. 1:4; перемагати світ: 1 Йоан. 5:4-5; пам'ятати, що хто любить цей світ, такий є ворогом Бога і Його св. слова: Якова 4:4.

(Докінчення буде).

До гуртків молоді.

Запрошується молодь на
УРОЧИСТІ ДОРОЧНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

що мають відбуватися у Вільках Мазовецьких (пов. Рава Руська) у суботу 7-го і неділю 8-го липня цього року.

Запрошуємо всіх молодих і старих!

КОМІТЕТ

Із життя зборів.

Наша редакція отримала сумну відомість зо збору у Скрентоні (Америка), що 15 березня ц. б. зістали побиті у копальні вугілля брати Андрій Пуховський і Павло Черняк. Перший у лічниці помер, а другий лежить у лічниці, маючи поломану ногу. Оба стало передплачували „Післанця Правди“. Покійний полишив дружину з діточками у великому смуткові.

Також перейшов у вічність брат Іван Ірва зо збору Майдан, пов. Городок. Покійний працював і застудився. З цього наступило запалення, а потім і смерть. Покійний увірував у слово Боже, будучи у російській неволі. Життя духовне провадив взірцево. Збір утратив одного із своїх передових братів, котрий завжди старався про добро збору. Осиротив дружину й діточок.

29 квітня ц. р. відбувся у зборі Луцьким шлюб брата Сави Миронюка із сестрою Ганною Вацюк. Уділював шлюб пресв. Г. Бондарук. А 6-го травня відбувся в Холопичах шлюб бр. Арсена Гловацького із сестрою Ганною Ляшук. Уділював шлюб пресв. А. Клименко. Хай же Бог благословляє обидві пари в новому життю й нехай ствердить їх у вірі та духовних силах!

До віруючих в Америці!

Бажаючі набути цікавий підручник в українській мові що може до деякої міри замінити симфонію

Короткий Біблійний Показчик

Ів. Підгорельного,

який звертається по адресі:

P. Pidhorecki, 6359-11th Ave. Rosemount
Montreal, Queb., Canada.

Ціна Показчика з пересилкою 20 центів.

ДУХОВНА ЛІТЕРАТУРА

Біблія українська велика	5 зл.
Біблія українська мала	3 „ 50 гр.
Новий завіт український	1 „ — „
Псалми Давида українські	— 20 „
Біблія польська середн. форм.	„ — „
Новий зав. польський	— „ 80 „
Вірші на стіну в укр. мові (Мат. 11 : 28, (Йоан. 1 : 29. Діян. 16 : 31. Відк. 2 : 10, Ісус Нав. 24 . 15, Дан. 6 : 16) по	30 гр.
Вірші в польськ. мові Dzieje Ap. 16:31. 30 „	
Відступники (оповідання)	2 зл. 50 „
Серце людини (з малюнками) —	50 „
Короткий біблійний показчик —	50 „
Христ. співаник з нотами	5 зл. — „
„Рідне Писання“	1 зл. — „
Біблія українська кишенькова в м'якій шкурчій опр. (всіх 6 праць книг.) 6 зл. 50 „	
Трактати :	

„Початок неба й землі“ безкошт.

„Що дияти з гріхами“ безкошт.

До замовлень проситься додавати кошта пересилки. Замовлень набір не погоджується.

Всі замовлення просимо спрямовувати на адресу: М. Нгува, Rawa Ruska ul. Słowackiego 95.

Ще й ще раз просимо наших співробітників, аби вони свої вірші обробляли якнайкраще. Тільки ті вірші, розмови і ін., що будуть опрацьовані бездоганно, будуть друкуватись у майбутньому.

адміністратор В. Перетятко.

факт. редактор Л. Жабко-Поталович.

Усе листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на слідуючу адресу: W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.

за редакцію відповідає М. Лютий.

Конт. Р.К.О. 62.709.

дає комітет.

З Народньої друкарні в Раві Руській.

Я ДОРОГА І ПРАВДА

І ЖИТТЯ (ІСОАНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 7.

Липень

1934

Слово Боже...

Слово Боже — сила Божя,
Ти — моя надіє;
Ти — вогонь, що в моїх грудях
День і ніч жевріє.
В час журби, коли хитаюсь,
Коли упадаю, —
В тобі вічний порятунк
І спасіння маю.
В ті часи ти на Голгофу
Мій зір повертаєш,
І як мати свою доню
Мене потішаєш.
І з тобою знов в далеку
Іду я дорогу . . .
В край небес, де вже забуду
І сум, і тривогу.

Маруся У.
(Волинь)

Із праці на ниві Божій.

● **Рава Руська.** Від 24 до 26 травня ц. р. з нагоди урочистих зібрань, що відбувались у нашому молитовному домі, з'їхалось та зішлося біля 50 представників від усіх майже зборів Галичини. Прибули вперше — бр. Т. Бубняк з Лемківщини, бр. Гарасимів з Гуцульщини, бр. Воевода з Ганусівець і інші. Деяким із них, за браком грошей, довелось іти пішки; і бр. Воевода пройшов 200 кілометрів, а бр. Гарасимів більш як 300 кілм. Радісні зібрання по вечорах були велелюдними та благословенними. Вдень відбувались духовні наради, що освітили перед присутніми й тяжке й у той же час радісне положення церкви в Галичині. Поручено було, між іншими, питання про матеріальну службу зборів, про допомогу голодуючим братам в Україні, про ліквідацію неписьменности в зборах і багато інших. До комітету обібрано братів: В. Перетятка (презес), Л. Жабко-Потаповича (заст. презеса), І. Підгорецького (член), Іл. Кубрина (скарбник) і Г. Домашовця (секретар). Були в ті дні присутніми в Раві члени Головного Комітету Польщі бр. В. Гутше й В. Волянський. З нагоди цієї події подаємо в іншому місці вірш бр. Г. Домашовця „З'їзд“.

Присутній.

Миротин (Волинь). Від 28 травня до 10 червня ц. р. у чеській колонії Миротин відбувся з'їзд місійних робітників Об'єднання слов'янських зборів баптистів у Польщі. Під час цього з'їзду було улаштовано двотижневі теологічні курси для робітників. Викладали на тих курсах д-р Люїс із Парижу (Новий Завіт) і бр. В. Креггерт із Чернівців (Буковина під Румунією), що викладав духовну адміністрацію новозавітної церкви. Члени Гол. Ком. брат Л. Мікса й В. Гутше чимало попрацювали на тих курсах, перекладаючи мови бр. Люїса та в цікавих рефератах підносячи актуальні питання з життя зборів. По рефератах завжди наступала спокійна дискусія, яка ще більш поширювала заторкнуту тему.

Запрошуючи на ті курси, Головний Комітет обіцяв усім робітникам заслужений ними відпочинок у Миротині. Певно задля цього від-

починку проповідники повинні були вставати о 6 год. вранці, а лягати о 10-11 після цілоденної праці. Але, гадаємо, ніхто за це на Комітет і не думає ремствувати, бо ж головного — їжі духовної нікому не забракло.

Миротинські брати, а особливо сестри чимало прислужилися цій святій справі, даючи притулок та їжу на протязі двох тижнів більш як п'ятидесяти місіонерам. Не мало попрацював і проповідник тамошнього збору бр. Я. Томеш. Зате нічне рукоположення в Польщі певно не відбувалось у таких урочистих обставинах, як рукоположення власне бр. Я. Томеша в неділю 3 червня. Було присутніх декілька сот; хори й оркестра оздоблювали співом та грою зібрання; сила квітів увітчувала катедру і п'ятформу. Рукополагали бр. Я. Томеша брати: д-р Люїс, Л. Мікса, В. Гутше, В. Креггерт і В. Волянський. У неділю 10 червня більшість гостей залишила гостинний Миротин і його щедрих та добрих мешканців. Напередодні біля 25 робітників відвідали старовинне українське місто в Польщі — Остріг і, користаючи з дозволу військових влад, побували на самому більшовицькому кордоні. Але про це — в іншому місці.

Учасник.

Біблійні виклади в Ганусівцях, пов. Станиславів.

● Із-за браку місця у „Післанці Правди“ не могли скоріш подати дещо про наші біблійні й нотні виклади при зборі в Ганусівцях, пов. Станиславів. Збір цей ще молодий, але спільними силами згодився прийняти братів курсантів до себе.

Виклади розпочалися дня 19 лютого ц. р. і тривали до 28 лютого. На виклади прибули брати і сестри біля п'ятнадцяти осіб. Були учасники із слідувачих зборів: Підвисокої-Стецеви (пов. Снятин), Білих Ослав (пов. Надвірна), Тисови (пов. Долина), Дашави (пов. Стрий) і місцеві. Викладали на цих курсах брати Іл. Кубрин і В. Перетятко. Господь благословив цю працю, котра послужила на добро для наших братів на місцях. Вечорами відбувались духовні зібрання, на котрих брати служили

Продовження на стор. 151.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА И ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 7

Липень 1934 року

Рік 8

Біля мура плачу.

Стаття проф. В. Ф. Марцінковського.

Я йду по пекучих вулицях Єрусалиму. Перехожу через ринок. Стиха дзеленькаючи дзвіночками, поважно мандрують верблюди.

„Ми знаємо 99 імен Бога“, кажуть араби: „а верблюд знає сто; і тому він так згорда підносить голову“.

В тісних вулицях Старого міста лунають вигуки продавців і погоничів: „Ауак!“ „Ауак!“ (увага, увага!). Повітря пересичене тисячами пахоців, що йдуть від розложених на прилавках овочів, коріння, сирового м'яса та риби.

Раптом темрява та тіснота мого шляху заміняється світлом і простором: крізь високі колони видко величезну площу „мечеті Омара“. Колись тут стояв храм Соломонів, а потім Іродів, на місці Морія, де Абраам приносив у жертву Ісака. Тепер цю священну скелю отілює велична баня мечеті, що поблискує блакиттю голубої емалі, барвними візерунками примхливої мозаїки, Туристи — американці, англійці, німці та інші щораз переходять через площу до мечеті. Серед них нема жидів. Згідно їхніх слів вони не приходять сюди тому, що бояться наступити ногами на те місце, де колись знаходилося Святе Святих, бояться переступити забо-

рону Божу (місце, де було Святе Святих, невідоме).

І знову вузькі вулиці, вже порожні, покручені, серед кам'яних халуп бідних арабів. Сьогодні субота жидівської Паски. Здибаються купками, або самотні — жиди, з молитовниками в руках. На розі, що є найближчий до „Мура Плачу“, поруч із телефонним апаратом, вартує англійський поліціант.

Ось і Мур Плачу — „Кбтел Маарови“, рештка західного муру, що колись оточував подвір'я храму. Цей мур підноситься, як велетенська купа. Там нагорі площа, де колись жиди на гусях та тимпанах вихваляли Бога Ізраїлевого, Господа неба й землі. Сяйво Його невимовної хвали виповнювало храм. Тепер величезна баня з півмісяцем нагорі сховала під собою скелю Морія. А ще вище над усією землею розкинулася понад мечеттю Омара й Муром Плачу нерукотворна глибинь синього неба, що дочасу мовчазно ховає глибоку таємницю.

Підстаркуватий жид із рудою бородою, в оксамитній шапці, прикрашеній лискучим хутром, докладно пояснює мені нишком: „Перші п'ять рядів каміння здолу, з кантами по краях — побудовані за

Соломона. Під ними є ще 19 таких рядів, що запали в землю; ви можете бачити їх у сусідніх арабських будинках і з боку мечеті Омара... Далі догори йдуть 4 ряди каміння „другого храму“ (Іродового); ще вище — 4 ряди Бар-Кохби (2 віку), а потім 11 рядів арабської роботи (15 віку). Каміння Соломона величезні — від 2½ до 6 метрів завдовжки (я бачив їх через дерев'яну перетинку, що закриває частину мура).

„А чи жида ще гадають побудувати храм?“ питаю я жида. — „А певно“. — Де ж про це написано в пророків? — „Певної мови про це нема. Взагалі сказано, що повинен бути храм“...

Мовчить суворе каміння, посписуване єврейськими літерами. Із їхніх щілин, немов сиві патли, звисають довгі трави, пожовклі пасми тисячорічної старовини.

Вузька просторінь перед муром заповнюється людьми.

Ось стоять вони, сини Ізраїля, з усіх кінців землі: „ашкеназити“¹⁾ у хутряних шапках, „єменити“ з Арабії в білих чалмах і червоних фесках, жида з Польщі, України й Росії, із Персії й Месопотамії, з Китаю, у жовтих, шапранових, темно-синіх сатових та оксамитних халатах.

Є чимало в європейським убранні. Молитися та плакати тут, біля цих руїн — це все, що залишилось Ізраїлеві від минулого релігійного величчя.

Жида нишком читають молитви, похитуючи головою або й усім тілом. „Кожна частинка тіла повинна брати участь у молитві“, пояснює мені один жид.

Вони читають із псалмів субітнього відділу (Псал. 120-150), а сьогодні — ще й паскову молитву. Попереду, біля самого муру підноситься над головами людей звій Тори²⁾, накручений на дві палиці; він обвішаний дзвіночками й поблискує зчорнілим сріблом обгортки. Старий жид у мо-

литовній одежі („талесе“), що оздоблена по верхньому краю золотою парчею, провадить читання богомольців. Є чимало інших, убраних у таку саму одіж.

Нижче каміння муру блищить, як слонова кість: воно справді „виглянсувано мільярдами поцілунків“. Серед молитви старі й молоді жида припадають до муру, колотяться головою об каміння, цілують його, прикладаються до нього то однією, то другою щогою; інші приторкаються долонею до верхнього каміння, а потім цілують ту долоню. Деякі відчитують молитву, притискуючись до темних щілин скелі, що визирають поміж камінням, так, ніби ці люди хотять, аби їх почуто було там, у таємничому морокові тогочасного світу.

Шумголосівросте; він перетворюється в голосіння, у крики, що роздирають душу і сколихують її до глибини. І раптом увесь натовп наповнює простір голосінням: „Адонай! Адонай!“

Тут, біля Мура Плачу, у роковини спомину про зруйнування храму — 9 аба (10 серпня 70 року) кантор співає високим голосом посеред натовпу:

— Задля осель покинутих...

А за ним натовп підхоплює і продовжує:

— Сидимо ми самотні, та й плачемо...

— Задля мурів понижених...

— Сидимо ми, самотні, та й плачемо...

— Задля нашої величі, що проминула...

— Сидимо ми, самотні, та й плачемо...

— Задля священників, що всі спіткнулись...

— Сидимо ми, самотні, та й плачемо...

— Задля наших царів, що зневажали Його...

— Сидимо ми, самотні, та й плачемо...

Далі співець проголошує:

— Благаємо Тебе, змилосердись над Сіоном!

— А інші підхоплюють:

— О, збери діти Єрусалиму!

— Поквапся, Викупителю Сіону!

— Промов Ти до серця Єрусалиму!

— Потіш тих, що плачуть в Сіоні!

— Хай зацарює мир, радість в Сіоні!

— Хай виросте парость Єсея в Єрусалимі!

Тут, біля цього мура б'ється живчик жидівського серця, пораненого під час довгих мандрівок. Тут, тільки тут можна почути весь глибокий трагізм жидівського питання.

Ястою здалека й стихарозпитую сусідів про історію мура, про зміст молитов. Жиди з цікавістю прислухаються. Вони поприятельському, уважно дають мені пояснення, немов особливо цінуючи цікавість християнина щодо їхньої долі.

„За що жиди тут моляться?“ питаю.

„За все. За те, щоб було добре. Не до мура моляться, а до Бода, немов у колишньому храмі“. — „А про Месію моляться?“ — „Що значить Месія?“ зворушено та з рухами вигукує жид: „Месія це — спокій. Коли буде спокій, тоді буде гаразд!“

„Скажіть“, питаю я: „чому ви жиди не віруєте в Ісуса Христа?“

„Бо Він переступив закон“, відповідає молодий жид „Чим же переступив? Чи читали ви Новий Завіт?“ — Ні, я не читав. Це нам заборонено“.

Відомо, що місце засідань синедріону, де Христа було засуджено (ще до суду) архиєреями, знаходилось над тепершнім Муром Плачу. Із вікон цього дому архиєреї могли бачити цей мур, але не бачили вони, позбавлені пророчого зору, що цей мур стане Муром Плачу, не зрозуміли вони, що, віддавши Христа на розп'яття,

вони розп'яли власний нарід і призначили Ізраїля на тисячорічне ридання...

Із глибокою думою я сів осторонь на кам'яних сходах і читав св. Писання — якраз відкрились місце з цих же псалмів субітнього ряду: „Коли Господь не буде дому, даремно трудяться будівничі“ (127 : 1).

Історія свідкує, що подвійна спроба відбудувати храм за Юліяна Відступника (в IV в. по Нар. Хр.) скінчилася невдало завдяки землетрусові й бурі. Спромоглись тільки здійняти останнє каміння з фундаменту й тим докінчити виконання пророцтва Христа: „Не зостанеться тут камінь на камені, щоб не зруйновано“. Щодо цього, то є історичні свідчення Григорія Богослова, Івана Золотовустого та римського історика Амміяна Марцелліна.

Але тут же в попередній псалмі я прочитав: „Як вертав Господь невеличків Сіону, були ми, наче в сні нам здавалось... Хто сіє з слізьми, той збере з піснями“.

О, коли ж, нарешті, жиди благально „поглянуть на Того, що Його прокололи“, згідно з пророцтвом (Захар. 12 : 10). Коли ж відсунеться мур, що стоїть між Ізраїєм і його Месією? Коли тисячорічний смуток перетвориться в радість? І чи не на нас християнах лежить борг любові: усувати каміння, що перетинає шлях Ізраїля до Христа?

В. Ф. Марцінковський
(Гора Карміл у Галилей).

¹⁾ Ашкеназити — жиди з країн германської групи.

²⁾ Тора — п'ять книг Мойсея.

Повідомляємо, що від 1 липня ц. р. редактор „Післанця Правди“ Л. Жабко-Потапович переноситься до Львова. Адреса його буде така: **Lwów, ulica Dzieci Lwowskich 26.**

тільки на дорозі до блаженности; для нього було приготоване вічне життя в небі, а тоді не мав би він можливости ні грішити, ні вмирати. Як довго були Адам і Єва в раю, про це взагалі не говорить св. Письмо. Припускаємо, що недовго, бо в часі їхньої праведности не було в них ще дітей. Каїн і Авель уродилися щойно по їхньому упадку.

Через свій гріх стратив Адам рай. Херувим із огняним мечем прогнав його з саду Едему, щоб він не підніс руки по овоч з дерева життя і не жив вічно (І Мойс. 3:23). Адам не вмер зараз по своїм упадку; йому припав завіт ласки, що дав його Господь насінню жінки. Тому жив Адам далі, і в поті чола обробляв землю, Богом прокляту задля нього, що родила тільки тернину й осет. Він утратив також образ Божий; замість справедливости і святости має він нерозвагу й нахил до гріха. Нащадки Адама не були вже створені на подобу Божу, але на його власний грішний образ (І Мойс. 5:3).

Адам помер у 930 р. свого життя. Він мав синів, онуків і правнуків, і бачив своїх нащадків аж до дев'ятого покоління. Він помер по народженні Ламеха, 126 літ перед приходом на світ Ноя. Християнська церква вірить, що Адам вмер благо, бо йому був даний завіт ласки, а Христос розкаяних не залишає.

Св. Письмо зве Адама прообразом

Христа: „що — Адам — є образом будучого“ (Римл. 5:14). Він був представником усього людства при Божім заповіті; так Христос представляє у Новому Завіті всіх тих, що до нього належать. Теж у Адамовім подружжі бачимо велику схожість із Христом. У глибокому сні вийняв Бог Адамові ребро, створив з нього Єву, і дав її Адамові за жінку. Апостол Павло знов каже: „тайна це велика, я кажу, щодо Христа й Церкви“ (Ефес. 5:32).

Сдначе більш того — Адам є протилежністю Христу (Римл. 5:15-21). Як через Адама впали на його нащадків смерть, провинна, гріх і прокляття, так через Ісуса Христа сплили на всіх віруючих ласка Божя, оправдання провин, праведність і благословення. Для того ми говоримо про першого й останнього Адама. „Стався перший чоловік, Адам, душею живою, а останній Адам — духом животворячим“ (І Кор. 15:45). А сила Христова більша за Адамову неміч. „Перший чоловік з землі — земний, другий чоловік, Господь з неба“ (І Кор. 15:47).

Нам треба добре знати про першого Адама, прабатька всього людського роду, щоб ми вмiли оцінити як слід наш гріх, і вступили на дорогу праведности, що промостив її нам останній Адам, наш Спаситель.

*Б. Т.
(Голляндія)*

Готуймося до V-го Всесвітнього Конгресу Баптистів.

Як уже сповіщалося у попередніх числах „Післанця Правди“, у цьому році має відбутись П'ятий Всесв. Конгрес Баптистів, що улаштовується стараннями та заходами Всесвітнього Об'єднання Баптистів у Берліні від 4 до 10 серпня ц. р. Мусимо пригадати, що такі конгреси згідно статуту Всесвітнього Об'єднання мають

відбуватись кожних п'ять років, якщо не заходять якісь перешкоди. Перший конгрес відбувся в Лондоні 1905 року, другий — у Філядельфії 1911 року; на перешкоді до скликання третього конгресу стала все-світня війна, і конгрес міг відбутись тільки 1923 року у Стокгольмі; нарешті, четвертий конгрес відбувся своєчасно 1928 р.

у Торонто (Канада). П'ятий конгрес було визначено на 1933 рік у Берліні, але відомі всім події, що вибухли в Німеччині того року, примусили баптистів відкласти речинець до біжучого року.

Попередні конгреси принесли велике благословення нашому всесвітньому братству. Тисячі делегатів з усіх країн, держав, народів, рас та мов світу показували виразно, яку велику силу представляє християнське братство, згуртоване самим Христом на євангельських підвалинах. Ті, що бували на тих конгресах і бачили своїми очима тисячі представників мільйонів віруючих, вже ніколи не могли забути того величезного враження, яке зробили на них загальні зібрання конгресу, коли білі, жовті, чорні, червоношкурі й мішаних кольорів баптисти з усіх кінців землі на десятках мовах у відчитих, справозданнях, співах та молитвах однією душею славили Отця Небесного, що зробив із мільйонів, розкиданих по всіх країнах світу, одну родину, одне тіло Христове, Його Церкву святу.

Один місяць залишився до конгресу. Часу дуже мало. Члени нашого братства в Польщі повинні вже тепер подбати про те, аби й їхній голос прозвучав на тому конгресі. Не знати, чи дочекаємося ми такого часу, аби колись конгрес відбувся так близько, як у цьому році.

Отже, усі брати та сестри повинні:

- 1) молитися за успіх V Всесвітнього Конгресу Баптистів у Берліні;

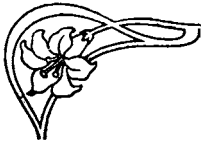
- 2) подбати про те, аби в зборах передові брати з'ясували всім членам величезне значення, яке мають ці конгреси для розвинення праці Божої на землі;

- 3) пам'ятати про те, що Господь дає нам можливість уперше зголосити перед віруючими всього світу, що Господь не обминув і українського народу Своєю ласкою й серед нього знайшов Собі багато — багато поклонників;

- 4) просити Господа, аби Він дозволив і представникам українських баптистів узяти участь у конгресі;

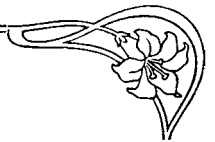
- 5) допомогти матеріально тим представникам на подорож. Для цього всі збори нашого об'єднання повинні негайно зібрати (якщо ще не збрали) квітневу й червневую колекту й переслати їх до Головного Комітету на руки бр. Л. Мікси (конто чекове N. 144.243); потім, коли до тих зборів прийдуть заклики влаштувати спеціальні складки для цієї цілі, нехай Господь допоможе їм без гаяння зробити все, що буде в їхніх силах, і зібрані складки надіслати до скарбника Іл. Кубрина (poczta Wojtkowa, pow. Dobromil).

Моліться за V Всесвітній Конгрес Баптистів у Берліні й готуйтеся до нього!

Чого хоче Бог?

(Докінчення)

Ми повинні навчитися чистоти життя, не тільки вже від культурних народів, як німців, англійців, французів, чехів і інших, але навіть від природи! Пригляньмося весною чи літом до пребагатих і різномірних квітів, що так рясно покривають нашу рідну землю: які вони всі чисті, красні і приємні, приваблюючи нас до себе. Навіть деякі птахи (домові й дикі) уживають літом часто купелі, дбаючи про чистоту свого тіла та своєї природної

одежі. А вони всі керуються не розумом і не словом та Духом Божим, так як ми, віруючі люди — християни, а тільки своїм зв'язним інстинктом. Ми ж повинні стояти вище горобців, бо ми дорожчі від них — каже Христос (Матв. 10:31). Ми є Божими дітьми.

Тому „любі мої! очищуймо себе від усякої нечистоти тіла й духа, звершуючи святість у страхі Божому“ — закликає віруючих апостол Павло (2 Кор. 6:17-18;

7:1) А Давид каже; „Бо Господь Бог — сонце й щиг; Господь дасть ласку і славу, та й не уйме добра тим, що живуть у чистоті“ (Псал. 84:11). Пам'ятаймо, що тілесна чистота може бути в нас тільки тоді, коли є чистота духа. Де нечистий дух живе, там і тіло заєдбане.

Бог хоче від нас чистоти нашого життя на добро нам самим: „Тому пильнуймо, щоб бути нам чистими й безвинними дітьми Божими непорочними серед лукавого й розворотного роду, щоб сяяти нам між ними, як світила в світі“ (Филип. 2:14-16). Будьмо, отже, такими, щоб бути нам самим щасливими і щоб показати іншим нашим землякам дорогу до щастя.

Боже, дай, щоб Кров Сина Твого, а нашого Спасителя й Господа Ісуса Христа, Його свята наука, ім'я і Дух очистили від усякої скверни духа й тіла ввесь наш український нарід!..

3. Бог хоче дати усім своїм дітям однакову нагороду. Він сам про це каже: „Візьми своє та й іди: я ж хочу й цьому останньому дати, що й тобі“ (Матв. 20:14).

Усі робітники, що працювали у винограднику, почавши від перших аж до останніх, отримали по динарію. Бог хоче дати кожному віруючому, навіть найпоєднішому, ту саму нагороду, той самий скарб вічного життя, який отримали від Нього з ласки Його св. патріярхи, пророки, апостоли й усі вірні та любі Його діти. Христос сам свідкує, що віруючі прийдуть з цілого світу й сядуть у царстві Божому з Абраамом, Ісаком, Яковом і з усіма пророками Божими (Луки 13:28-30). „Тоді праведні сятимуть, як сонце в царстві Отця свого“ (Матв. 13:43).

Чи ми можемо заслужити собі це чимнебудь? Ніколи! Це не буде заплата від Бога за наші „добрі“ діла, а нагорода

від небесного Отця задля Христових заслуг, це „дякування Боже в Христі Ісусі“ для всіх прийнявших Христа, Його науку, жертву і благодать.

Бог наш, Пан Свого виноградника, коли буде нагороджувати Своїх дітей, то не буде дивитись на те, хто скільки літ служив Йому, скільки душ привів до Його правди, яке становище займав у Його церкві, — але на те: хто послухав Його голосу тоді, коли Він його кликав і пішов у Його виноградник на працю.

Апостол Павло, один з найбільших Божих мужів, коли кінчив своє земне життя, визнав з повною вірою й певністю: „На останок готується мені вінець правди, який дасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тільки мені, та й усім, хто полюбив явлення Його“ (2 Тим. 4:8). —

На іншому місці каже той самий апостол: „Чого око не виділо, ні вухо не чуло, і що на серце чоловікові не зійшло, те наготовив Бог тим, що люблять Його“. Нам же Бог відкрив Духом Своїм; бо Дух усього досліджує, навіть глибокостей Божих”.

У царстві Божому не буде вищих і нижчих, панів і рабів. Там буде повна і правдива рівність усіх спасених. Там будуть усі відроджені однаково щасливими в Бозі. Цього вічного щастя і Ти можеш бути учасником, дорогий читачу. Бог хоче дати те саме добро й Тобі, що Він наготовив для всіх Своїх дітей.

Тому, чи ти старець чи юнак, селянин чи міщанин, освічений чи неук, бідний чи багатий, мущина чи жінчина — рішай зараз — сьогодні ще віддати себе Христові на Його працю і славу. Роби із задоволенням те, до чого маєш покликання від Господа: бути великим проповідником чи маленьким слугою у Його св. Церкві. Не завидуй тому, хто

більший чимнебудь від тебе, і не гордися. якщо ти більший чимнебудь від других. Бо нагорода буде однакою для усіх: **„Прийшовши ж перші, думали, що вони більше візьмуть; та взяли й вони по динарію“** (Матв. 20:10).

Так отже, ми довідалися із слова Божого, що Бог хоче від нас **покаяння**,

віри й чистоти нашого життя, а для нас: спасіння й однакової для всіх нагороди в Його небеснім царстві.

Сповнім перше ми волю Божу, а Він сповнить волю нашу — бути щасливими навіки. Амінь.

Л. Кубрин.

Голод в Україні

Вже від минулого року преса всього світу кричить про цей голод. Усюди можемо прочитати про „голод в Росії“. Може тому багато українців так легко відносилось до цієї справи, що писалось про голод у Росії. Сьогодні докладно відомо, що голоду в самій Росії нема, а є голод в Україні та на Кубані. Більшовики навмисне виморюють голодом українське населення, яке ввесь час відноситься вороже до більшовицької держави й не хоче піддатися його безбожницькій політиці.

Та які би не були причини самого голоду, ми повинні пам'ятати одне: в Україні мруть від голоду не тільки наші брати й сестри по тілу, але і брати й сестри по вірі в Господа Ісуса Христа. Останнім найтяжче: знаходячись під гнітом політичним, переносючи голод, вони до того ж терплять переслідування за Христа.

Щодо самого голоду, то нема можливості оповісти про нього докладно. Тут подамо тільки уривки з листів, що їх одержав в останніх часах „Український Еміграційний Комітет Допомоги голодній Україні“.

Ось ці листи: „Життя наше селянське в сучасний мент таке марне, що вже гірше бути не може. У деяких місцевостях залишилися порожні села, нарід повимирав. Для вас то є дивним, що люди від голоду мруть, але в нас ніхто тому не дивується, так усі до того призвичаїлись. Є селяни, що абсолютно нічого не мають їсти й цілі родини попухли від голоду. **Лежать і чекають смерті.** Якщо лишиться третя частина людей на селі, то

й те буде добре“ (Лист із Сквирщини).

„Є багато сіл, де ані живої душі не лишилось. Березові бруньки, липове листя, різне зілля — такий був наш харч, **а м'ясо з кінського падла було вже розкішшю“** (з Уманьщини).

„Є багато хат порожніх, де люди повимирали. Люди гинуть у нас, як мухи, їдять листя й зілля“ (із Черкащини).

„Голодуємо цілковито, варимо лущиння з картоплі. **Тепер люди вчені та й невчені однаково вмирають від голоду.** Попухлі та голодні масами лежать на вулицях“ (з Київщини).

„Ми з'їли все, хліба не бачили вже декілька місяців та, певно, і не побачимо, бо не витримаємо того страшного голоду. **Ось як умирають: іде собі, падає й умирає; нема нікого, хто б ховав. Лежить, аж згниє, і кістки полишаться“** (із Житомира).

Такі листи напливають звідусюди. А ось лист від віруючого, що його одержав брат Воевода (з Ганусівець) і представив нашій конференції (даємо тільки уривки):

„Я роблю в колективі, дістаю кіло жита на день, але його не висгарчає. Заробити нема де. Хлопчик ходить до школи. а дівчинка пасе корову. Я мав тридцять гектарів землі, а тепер нічого нема. Тільки одна корова, і та йде до колективу робити на полі, так що й молока нема. І молоко мушу віддавати государству (державі) — сто п'ятьдесят кіло; і м'яса мушу дати три пуди. А м'ясо в нас тепер дороге — річне теля п'ятьсот рублів,

а корова п'ятнадцять сот і двісті рублів, кін чотириста рублів, а добрий кінь сімсот рублів. Може, брати, складете пару долярів та пошлете мені пакунок, бож мені вже дуже трудно. У Житомирі можна за доляра дістати продуктів, і за золоту теж. Я тебе, браге, прошу, поможи в ім'я Ісуса Христа, бо мені прийшов кінець...”

Отакі розпучливі голоси лунають з-за Збруча. Невже ж ми будемо глухі й забудемо пересторогу нашого Спаси: „Бо Я голодував, і не дали ви Мені їсти“?

Під час нашої конференції ухвалено:

1. Негайно звернутися з закликом до всіх віруючих — жертвувати на харчові посилки для голодуючих в Україні

2. Організувати пересилку харчових пачок нашим голодуючим братам і сестрам в Україні.

Один відомий представник місії в Варшаві запропонував — до кожної суми, що її наш комітет перешле йому, додати ще таку ж суму, і гроші, або продукти ви-

слати по вказаній адресі. Отже, коли ви надішлете для голодуючих тільки один злот, їм буде послано два.

При надсилці грошей указуйте докладно, кому й по якій адресі ваша жертва повинна бути надіслана. Якщо не маєте адрес звідти, то пишть так на переказі: „Для голодних“.

Гроші надсилайте по адресі: El. Kubryn, poczta Wojtkowa, pow. Dobromil, Poland.

Негайно організуйте збір грошей і продуктів для голодних в Україні. Продукти продайте і гроші вишліть до скарбника.

Пам'ятайте, що в той час, коли ви й ваші діти мають щодня їжу, ваші брати й сестри й їхні діти в Україні вмирають від голоду!

Пам'ятайте слова Христа: „Скільки раз ви чинили це одному з цих братів Моїх найменших, Мені чинили“.

КОМІТЕТ.

Другий прихід Христа.

Найбільшою подією для людства буде другий славний прихід Ісуса Христа з святыми на землю судити світ. „Ось, іде Господь із тисячами святих Своїх“. Нім Господь прийде із святыми, то вперед прийде до них: „прийду і прийму вас до Себе“. „Сам бо Господь з повелінням, з голосом архангельським і з трубою Божою зійде з неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі зостанемось живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на повітря, і так завсіди з Господом будемо“ (I Сол. 4:16,17). В другім приході Господа мертві воскреснуть найперш, а живучі Його послідувателі за Його силою будуть в один мент перемінені, і тоді wraz з воскреслими будуть підхоплені на повітря, назустріч Господеві. Підхоплення

правдивих послідувателів із землі та їхня зустріч з Господом на повітрі — цей акт в тім часі не був явний для світу.

Тоді сповниться приповідь про десять дівчат (Матв. 25 гол.), П'ять мудрих дівчат представляють людей, котрі чинять волю Божу — вони ввійдуть на весілля до Господа й уникнуть великого горя, яке прийде на цілий світ (Луки 21:34-36; I Сол. 1:10). А необачні дівчата, це ті люди, котрі слухали слово Боже та його не сповнили, тільки вустами визнавали: „Господи, Господи“ — для них двері будуть зачинені — більше нікому не буде спосібности належати до Церкви Христової. Многі шукатимуть увійти, та й не здоліють. Отже, ці необачні дівчата остануться на землі з рештою людства на час великого горя.

Правдиві послідувачі Христа напам'ятовують терпіти аж до Його приходу (Яков. 5:7,8); орудувати минами срібла, аж доки прийде (Луки 19:13). Обходити спомин смерті „Господньої лиш до Його

приходу“, а не далі (1 Кор. 11:26). „Отож пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь наш прийде (Матв. 24:42). „Що ж Я вам, усім кажу: „Пильнуйте“ (Марка 13:37).

*П. Б.
(Америка)*

Вавилон і Новий Єрусалим

(Продовження).

Вавилон, місто Нимрода.

Могутність Вавилону будується й росте разом із побільшенням неправди й нечестя, що проте спостерігається й у сучасних великих містах. Нова світова культура, що зродилась після Ноя, розпочалась Вавилоном і ним же і скінчиться. Святе Писання в остатніх головах уділює місце описові двох міст — Єрусалиму й Вавилону. У центрі першого міста — Бог і Ісус Христос. У центрі ж другого міста — сатана, а голова 18 Відкриття провадить дуже виразно порівняння між цим містом і тим Вавилоном, що колись існував.

Чи повстане колись минулий Вавилон? Хто вміє познати ознаки часу, той знає, що люди високої освіти, маючі засоби, працюють над утворенням нового типу світового міста. Славні будівничі та малярі-митці укладають пляни майбутнього золотого міста. Деякі з сучасних архітектів, як нам достоменно відомо, працюють над такими плянами, які свідкують про те, що в сучасній людності жевріє поривання до утворення Нового Вавилону, якогось всесвітнього осередку, а разом із тим центра релігійного, що об'єднав би віронауки всіх земних народів. Один із плянів передбачає навіть величезну башту, багато разів більшу від колишньої вавилонської башти. Проект

цього майбутнього міста дуже подібний до опису в Відкр. 18, і можна вже тепер передбачити, що не тільки місто, але й система й дух його будуть вавилонські. У тім місті буде зосереджена єдність політичної влади під опікуством брехливої релігійної єдності (Відкр. 17); зовнішній же вигляд світової столиці буде відповідає тому, що його бачив колись ап. Йоан на острові Патмосі (Відкр. 18). Ворожі заходи сильних світських людей проти Господа і Христа Його, а також заклики до бунту проти Бога викличуть тільки всмішку на небесах, і грізне слово Господа буде почуте, і жах обхопить усю землю. Але поруч із гнівом буде виявлено й милосердя Господа, який загукає до сильних світу цього: „Прославляйте Сина, щоб не прогнівився“ (Псал. 2 : 12).

Місто, що має міцну підвалину.

Шляхи людини виявляються під час жертвоприносу. Жертва Каїна була принесена ним за його вибором, жертва ж Абеля приносилась із надією на милість Божу. Тому Бог споглянув на жертву Абеля. То була жертва віри й очікування. Абель і помер очікуючи, та й не дочекався сподіваного, але передбачав його, бо Господь приготував йому місто (Жид. 11 : 13-16). Вартим уваги є мало досліджувана протилежність між обома братами. Один сам збудував місто, другий споді-

вався міста від Бога. В Абраамі це сподівання висловилося ще ясніш, так само й у пророках воно щораз ясніш виявляється в міру того, як зближується час виконання обіцяного. „Абраам доживав міста, що має основи, котрого будівничий і творець Бог“ (Жид. 11 : 10). Життя Абраама суперечить Вавилонові і його керункові. Хоч батьківщина Абраама й сусідувала з Вавилоном, однак він був чужим для тієї культури, нащадком Ебера, ім'я котрого означає „тогобічний“, себто, означає чужинця, що стоїть осторонь від натовпу. Тут є явний натяк на будову башти (1 Мойс. 10 : 25), що відбувалась у той час. Абраам був чужинцем навіть

у тій землі, що її обіцяв йому Господь (1 Мойс. 14 : 13). Вавилон Нимрода стався згодом Вавилоном Навуходоносора, осередком поганства й ідолослуження. Вавилон від того часу втілює самозвеличання. „Чи ж не великий цей Вавилон, що я встроїв його?“ (Дан. 4:27) — так питав колись згорда Навуходоносор. Але, так само, як старожитній Вавилон обернувся в руїни, так і антихристів Вавилон спіткає така сама доля, як настане час суду Божого, бож це місто не має міцної підвалини.

(Далі буде).

*Й. де-Герр.
(Голяндія)*

Даремний сніданок

Одного недільного ранку я проповідував до 2000 голодних чоловіків і жінок на даремнім сніданку. Щоб з'ясувати текст „Плага бо за гріх — смерть, дарування Боже життя вічне в Христі Ісусі Господі нашим“ (Римл. 6 : 23), я взяв срібну монету 25 центів, (по-англійському званий „кводер“), поклав на мою біблію, звернувся до задньої галерії до двох або трьох сотень чоловік і сказав:

„Як є між вами там чоловік, що потребує отцей кводер, хай прийде сюди й візьме його“.

Я стояв серед мертвої тиші хвилю — дві і знов повторив мою пропозицію, але на жаль, ні один чоловік не порушився, хоч напевно кожний міг потребувати кводра.

Тоді я звернув свій поклик до кількохсот чоловік на правобічну галерію. Може хвиля пройшла, як встав один чоловік і пустився вільною ходою з галерії вниз. Як тільки він почав іти, двох других встали теж із виразним наміром іти по монету.

Я закричав до них, щоб сідали, бо вони надумались запізно. Без суперечки вони послухали. Перший чоловік зійшов на діл, зблизивсь до плитформи, де я стояв, глянув мені просто в лице, тоді простягнув свою брудну, але порожню руку і взяв кводра. Обернувся на своїх обцасах і помандрував назад на своє місце вже багатіший одним кводром, ніж перше.

Він не чекав, не просив, не плакав, не працював, ані не приготозляв себе будь в який спосіб, щоб дістати цей кводер. Він виконав тільки це:

Перше. Він повірив словам.

Друге. Він прийшов, де його потреба могла бути задоволена. Інші не пішли.

Третє. Він узяв. Монета лежала на моїй біблійі. Хоч він повірив і прийшов у пекучий потребі, але монета не могла бути його, аж поки він не простяг руки й не взяв її.

Бог пропонує вам вічне життя зовсім даремно, і не вимагає нічого окрім віри, приходу і взяття.

й лептами по спромозі. Ми остаємося в молитві про це до Господа.

„Благодать Господа нашого Ісуса Христа з усіма вами. Амінь“ (Филип. 4:23).

Жертви просимо висилати на адресу нашого проповідника: **Іл. Кубрин, wieś i pocz. Wojtkowa, pow. Dobromil,**

Poland. Обов'язково надписуючи на перекладах: „на молит. дім у Войткові“.

Войткова, 13. VI. 1934.

КОМІТЕТ БУДОВИ:

*Іл. Кубрин,
Франсо Махник,
Петро Оліярчик,
Іван Махник,
Антін Сарніцький.*

День над більшовицьким кордоном.

(Особисті вражіння)

Жити два тижні в Миротині, бути за 20 кілометрів від „радянського раю“ й хоч одним оком не заглянути до того раю — це була би неможлива річ. Я персонально гадаю, що випуватцем цієї подорожі був безперечно бр. В. Гутне: він так рішуче висловлювався про необхідність поїздки, що своїм запалом захопив навіть самих лінивих і апатичних із нас. У п'ятницю 8 червня рішаємо, що завтра їдемо. Вночі дощ. Вранці болото, але нам байдуже. Збираємось відважно, Відразу помічаємо, що бр. М. Лютий має бінокль і смачні „пундики“ і тому чемпо запершуємо його до свого возу. Їдемо. Майже три години дороги минаємо непомітно. Розкішні волинські лани, на якому збіжжя й ярна поприсихали. В'їздимо на гору й перед нами Остріг. Ген далеко вдоліні радянська Україна.

Субота, і тому в місті свято, бож як і належить, більшість мешканців українського міста в Польській державі — парід вибраний. Злазимо з возів і навалю вдираємось до дому бр. Е. Свободи. Звідти поспішаємо до замку. Підносимось по сходцях до старовинної башти часів князя Костянтина Остріжського. Там оглядаємо портрет князя, старовинні речі, книжки, кімнату, з якої колись князь Сангушко викрав князівну Гальшку, вікно, через яке обоє втікачі спускались по

муру з головокрутної височини; оглянули козацькі пістолі, шаблі й вийшли на балкон, широкий, просторий. Глянеш в долину, у голові мутиться — так високо. Вдолині місто, перетяте річкою. За містом ліс, — там кордон. Тут усі до бр. Лютого, бож він має бінокля. Але щоб випросити в нього бінокля, треба мати протекцію. І брат, що взяв бінокля для себе, потім ходив і весь час питав: а „де мій бінокль?“ Дивились, дивились і нічого не бачили. Тим часом Господь допоміг і в цій справі. Брат Томеш кинувся десь до військових і за десять хвилин мав уже дозвіл на відвідання кордону. Схвильовані виходимо з башти і їдемо через місто. За річкою починається прикордонний пас, і на мості читаємо оголошення в польській і українській мовах, що „без перепусток перехід забороняється“.

Вулиця, що провадить до самого кордону, майже порожня. Мешканців мало, будинки розвалюються.

Царство червоної смерти накладає свій сумний відбиток навіть по цей бік кордону. Приходимо до вартівничої касарні. Туди вже повідомлено по телефону. Виходить підстаршина і дає в наше розпорядження стрільця — кордонника з рушницею, що й веде нас до кордону. Минаємо останні хати. В кінці вулицю перетято загороною, помальованою в червоно-білі

(польські) барви. Підходимо до самих слупів. Право й ліворуч від них тягнуться колючі дроти, вздовж яких, на віддалі 20 метр. одна від одної стоять березові тички з солом'яними віхами нагорі. Далі за 7 метрів знову дроти й такі самі віхи більшовицькі. Поміж дротами 7-метровий неутральний пас.

Просто перед нами високий стовп, помальований в червоні й зелені паси. На ньому число 1727. А вище більшовицький герб — глобус земний, обвинувитий листям і на ньому серп і молот. Над гербом чотири літери С. С. С. Р. (Саюз саціалістическіх саветскіх республік) а в долині У. С. Р. Р. (Українська соціалістична радянська республіка).

Загававши віддих, стоїмо нерухомо. Кордонник-стрілець дає пояснення. Просто перед нами сосновий ліс. Не далі, як за сто кроків хата, де мешкає начальник більшовицької вартівні. Яксь жінка з хлопчиком збирає ягоди. Усі до Лютого, бо він з біноклем. Жінка помічає цікавих і поволі йде до хати. Виходить старший селяник з бородою й дивиться на нас. Люди як люди.

Йдемо вздовж кордону понад самими дротами. Прособуємо руки „на той бік” і зриваємо гілля березки „на пам'ять”. Автор цього уривку не задовольняється цим й аби придбати певнішу „пам'ятку”, роздирає мимоволі костюм об колючий дріт.

Раптом зупинка і хвилювання: побачили спражнього живого більшовицького „салдата”. Він сидів на високій дерев'яній вишці, на так званім „обсерваторі” і літерально „згори” поглядав на нас.

А ми дивились на нього так, як у зоологічних садах глядачі дивляться на рідкого зв'ря. Усі знов до Лютого й за допомогою „протекції” діставали на секунду бінокля. На салдаті був зелений

кашкет („картуз”) і потерта шинеля. Зауваживши нас, поклав ногу на ногу й почав крутити цигарку.

Тут надійшов акт, на який уже певно той салдат дивився в „усі очі”. Ми всі стали в гурток і почали молитися за наших бідних, умираючих від голоду братів і сестер у „рядянськім раю”. Молились і плакали. Це було біля більшовицького стовпа ч. 1728.

А потім знов пішли далі. А салдат зараз же пішов слідом за ними, ховаючись за сосни.

Раптом перед нами поле. Зо двадцяттеро жінок мовчки виполюють овес. Коло них ходить з палицею в руках доглядач. Жінки обдерті, виснажені, не співають і не розмовляють. Два салдати стережуть їх, аби не втікли до Польщі. Це селянки, що як кріпачки, відробляють панщину на колективі. Один салдат сів під кущем і ввесь час усміхався до нас. А другий, нервуючи, побіг до стовпа з телефоном і почав щось до нього говорити. У лісі з'явилося декілька салдатів, що ховались поза соснами. Треба було відходити. Во-станне дивились ми на Україну, замучену, замордовану московськими антихристами. Перед нами стояв стовп ч. 1729.

Перед самим нашим відходом кінь, що пасся на польськім боці, непомітно перейшов на неутральний пас і спокійно їв високу траву. З цього боку ходила й лементувала жінка, безсила щось зробити. Польський і більшовицькі жовніри дивились на коня, але не рушали його: не мали права на нього, аж поки він не перейде на якийсь бік. Чи не так блукає в цьому світі більшість людей на неутральному пасі байдужности — між Богом і мамоною.

Повернулись до Острога, оглянули старовинний собор, спалений під час українсько-польської війни 1648 р. і віднов-

тений у ХІХ в., із захопленням оглядали церковно-слов'янську біблію, друковану в Острозі московським друкарем Іваном Фьодоровим 1581 року, старовинний п'ятигранний свічник, 1575 р. подарований князем Костянтином соборові й поїхали

до Миротина. Поволі зникали широкі лани й ліси радянської України. Дощ рясно поливав нас; небо неначе плакало над безталанним краєм, хлібом якого колись годувалось пів Європи, але в якому тепер люди пухнуть і вмирають від голоду. Л. Ж.

Куток для молоді

Під хрестом.

Люди, ви сьогодні
Гляньте туди всі,
Де Христос, Син Божий
На хресті висів;
Де Він був рознітий
В терновім вінці,
Де з чола кров лялалась
По Його лиці;
Де він був прибитий
Цвяхами гріха,
Що їх прибивала
Та рука миха;
Де Він всі останні
Вимовив слова,
Де в муках схилилась
Його голова;
Де чоло, і руки,
І ноги, й ребро, —
Люди прокололи
За Його добро;
О, за нас Він, люди,
Так тяжко страждав,
Йй за гріхи Він наші
Свою кров пролляв.
Отож, всі сьогодні
До Нього приййдім,
За ті Його муки
Всі Його хвалім.

І хто з вас байдужий,
Йому серце дай,
За те, що Він кров'ю
Кутив тобі рай.

О. Костюк.
(Волинь)

З'їзд.

Ось в цім році в Божій славі
З'їзд відбувся в Руській Раві.
На який, як на багаття,
Позлітались любі браття —
Звідусюди прибували,
Хоч дороги досить мали;
Хоч і криза їх лякала,
Все ж прибуло їх чимало.
Дійсно браття приклад дали:
На з'їзд пішки мандрували.
Хоч тяжка була дорога —
Божжа з ними допомога.
Кеньо ген з-за Добромиля,
Не одна пройшлася миля;
З Підкарпаття йшов у Раву
Щоб почути про Божу славу.
Гарасимів, брат наш жвавий,
Із Гуцульщини до Рави
Йшов аж тридцять і три милі,
Йшов туди, де браття милі.
По дорозі Воеводу
Захотів і далі в ходу!
І ось Боже військо в Раву
Все зійшлося на Божу славу!

Лемки теж свого послали:
 Брата Бублика ми мали;
 Радо з усіма вітався —
 Цей вже потягом дістався.
 З Комітету Головного
 Мали гостя дорогого:
 То був брат відомий — Гутише;
 А де Гутише, там все лучче.

Не забудемо ми й Рави;
 Заслужила й вона слави,
 Бо так часто, мов та мати
 Любить всіх гостей приймати.
 Г. Домашовець.

Відродження.

Йоан. 3:3-5.

Тиха ніч. Далекі зорі
 Вкрили темний небосхил
 Із небесного простору
 Тихо падають на діл.
 Люди вже давно послули;
 Тільки ось один не спить;
 Він по вулиці безлюдній
 Оглядаючись спішить.

Князь жидівський поспішає,
 До Ісуса, і йдучи,
 Він навколо позирає,
 Щоб не бачив хто вночі.
 Що з Христом сам Бог — він бачив,
 І про святість Його знав,
 І розмову з Ним призначив
 Про багато різних справ.

Ніч таємна, ніч чудова,
 Без кінця пливла вона;
 Цілу ніч ішла розмова
 Біля темного вікна.
 У Христа із Никодимом
 Про відродження йшла річ,
 Наче батько з любим сином
 Говорив Ісус всю ніч.

Тая вночішня розмова,
 Що провадилася там,
 Відживає ось, і знову
 Западає в серце нам.
 Вона має ще значіння
 Дуже важне і для нас,
 Ми повинні зрозуміння
 Показати і в наш час.

На Христа слова сказати
 Ми повинні всі — амінь!
 І в словах Його шукати
 Ту відродження глибинь.
 Без відродження не можна
 Досягнути до мети:
 Увійти у царство Боже
 І спасіння нам знайти.

А я знаю — тут багато
 Є „побожних“ і „святих“,
 Що ніколи в вічні хати
 Не допуститься вже їх.

Як поглянути в такого,
 То побачиш в ньому сам
 І нечистого, і злого,
 Сам злий дух панує там.

То нічого, що частенько
 В зібрання вони ідуть,
 І „духовно“ виглядають,
 Й евангелію несуть.

Ми з сьвятого слова знаєм,
 Що диявол — в час лихий,
 Як той ангол виглядає —
 І побожний, і святий.

Зачепи його — крий Боже —
 Враз покаже пазури:
 Виявить лице вороже —
 Не підходь, не говори!..

Відродитись мусять люди,
 Любі сестри та брати;
 В кого гріх панує в грудях,
 Не дійде той до мети.

Без відродження не може
 З нас ніхто ввійти в той рай,
 Де панує ласка Божа —
 Це усякий пам'ятай!

Кожен хай себе питає —
 Чи відроджений він є?
 Чи спасіння вічне має?
 Чи безгрішно вже жие?

О, відродження нам треба —
 Мати мусить кожен з нас,
 Коли хоче хто до неба
 Увійти на вічний час.

Г. Грицина.
 (Волинь)

словом Божим. Брати й сестри у Ганусівцях заслужили собі похвалу, що так щиро прийняли гостей; найбільше ми докучили родині Більських, котра прийняла нас до свого дому. Також поклав багато праці передовий брат Г. Воевода. Хай Господь благословить цю працю для Його слави.

Учасник.

Про діло Боже в Батятичах.

Наше село Батятичі лежить на захід і віддалене на 5 кіль від пов. міста Кам'янки Стр. Щодо величини нашого села, простору і мешканців — то правдоподібно займає перше місце в Кам'янецькому пов. Щодо розвою культури, можна сказати, що стоїть више від дру-

ходить з цього села і є активним місійним працівником, не були даремні: Бог їх вислухав.

Дня 6 7 1930 р. бр. Г. Д. враз із бр. Г. Гладким відбули перше зібрання в мешканні родини Качишних. Зібрання мало високий духовний характер, і коно вплинуло як на мою душу, так рівно ж і на многих, що були присутні на цім зібранні. Від цієї пори розпочато плянові й регулярні Богослуження, в яких почали люди пізнавати живого Бога.

Труди бр. Г. Д. не були даремні: Господь благословляв діло Своє. Вже в слідуючому році знайшлися вірні в Господі, що віддали свої серця Йому на службу і дня 19/7 1931 р. виповнили Божу волю, визнаючи Христа, як свого

Хор і гурток молоді в Батятичах.

гих. Причиною цього є те, що лежить біля міста; але теж треба признати, що не бракує духовної темряви, як і в інших. Правда, що вже в 1924 р. брати Г. Д. і І. П. мали дное зібрань, але люди ще не зрозуміли їхнього значення. 1930 р. прибув до Кам'янки Стр. бр. проп. Г. Домашовець із Семинара Духовного в Лодзі, щоб обслуговувати кільканадцять членів, котрі були розсіяні в цім повіті; саме цей брат не проминув і нашого села. Правда, що в присілках нашого села вже було кількох членів, як то в Товмачі і на Грущі. В нашому селі ще не було нікого. Однак молитви і їх віруючих, як рівно ж молитви бр. М. Люте, котрий по-

Спасителя у св. хрищенні; між ними знайшлося й моє ім'я. З бігом часу діло Боже почало виростати, і церква Христова побільшувалася переважно з молоді, так що незабаром треба було організувати гурток молоді, що здійснилося дня 17 4 1933 р.: під проводом бр. Г. Д. організовано гурток молоді, в який увійшло 27 осіб. По організації гуртка ми приступили до активної праці. Завданням нашим було в першу чергу ліквідувати неписьменність між вірними, і організація мішаного хору, у чім Господь скоро допоміг.

Дня 29/5 ц р. відбулося в нас з черги четверте духовно-літературне зібрання, на яке

прибув із Волині бр. І. Підгорецький, котрий є головою гуртків молоді на Галичину. При цій спосібності ми спільно славили Господа. Зібрання наше протяглося повних 3 години. Виголошувалася промова і деклямувались вірші з „П. П.“ Хор мішаний, мужеський і жіночий, як рівно ж струнна оркестра прикашували наше зібрання.

Проминуло чотири роки, як діло Боже розпочалося в нашому селі. Збір досі виріс до 46 членів. В теперішньому часі стоїмо перед пекучою справою, а саме перед будовою дому молитви, який є необхідний в нашому селі для прославлення Божого імені. Про це гаряче молимо Господа і віримо, що Він нам допоможе здійснити наші мрії

М. Ришак.

Стецева (Галичина)

Дня 29 березня цр відбувся у нас похорон. Відійшов у вічність наш наближений бр. Д. Курилюк у 36 році життя. Ціле своє життя не знав він живого Бога, ні Його правди, завдяки чому віруюча його жінка мусіла багато терпіти; але прийшов час, що й цей чоловік у тяжкій своїй хворобі, яка сталася причиною його смерті, зрозумів, що Господеві смерть грішника не любі. Отже, він покаявся і признав себе грішником перед Богом і многими свідками. Його слюзи свідчили про те, що він жалував за свої гріхи, тому й міг спокійно і з веселим обличчям умирати

На це сумне торжество зійшлося багато людей, котрі були зацікавлені, як віруючі будуть ховати без священника, без дзвонів і без процесії.

Похоронне Богослуження відбулось на подвір'ї умершого. Розпочав бр. Д. Паюк з Луки 7:12-16, а потім я закінчив. З подвір'я всі йшли на кладовище і співали похоронні пісні. На кладовищу промовляли брати — І. Романюк, котрий і хором проводив; також і бр. К. Грущинський. Похорон відбувся спокійно, тільки сумно, що покійний полишив двоє сиріток і хору жінку. Будемо молитися за цю осиротілу родину.

Л. Марійчук.

Адміністратор В. Перетятко.

Факт редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівно ж і передплату просимо надсилати на слідуочу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютий.

Конто Р.К.О. 62.709.

Видає комітет.

З і родньої друкарні в Раві Руській.

Оголошення

Як приладжувати безалькогольні напої та використовувати овочі й горюдину, доідається з книжки Др. Софії Парфанович п. з.

ОЗОЧІ, ЯРИНИ

ТА БЕЗАЛЬКОГОЛЬНІ НАПИТКИ

Ця книжка видання Т-ва „Відродження“, 72 стор. друку, багато ілюстрована; ціна тільки 80 сот. Замовляти в Товаристві „Відродження“, Львів, Домініканська 11. До набуття в книгарнях та складах „Народної Торговлі“ у Львові й у краю.

З'їзд

РУС.-УКРАЇНСЬКОГО СОЮЗА ЕВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН-БАПТИСТІВ ЗАХІДНОЇ КАНАДИ

відбудеться

в Гаєс, Саск. від 5-го до 8-го липня ц. р.

Гаєські брати й сестри радо вітатимуть делегатів і запевнюють для них братню гостинність, їжу й ночліг. За інформаціями звертатись до секретаря Союзу по адресі:

Rev. P. Kindrat, Swan River, Man. Canada

До гуртків молоді.

Запрошується молодь на

УРОЧИСТІ ДОРОЧНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

що мають відбуватися у Вільках Мазовецьких (по Раві Руській) у суботу 7-го і неділю 8-го липня цього року.

Запрошуємо всіх молодих і старих!

КОМІТЕТ

Це число „Післанця Правди“ з огляду на літній час, коли члени наших зборів бувають багато зайняті в полі, виходить у зменшеному розмірі.

Я ДОРОГА І ПРАВДА

І ЖИТТЯ І СНАНА (14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 8.

Серпень

1934

Господь близько!

*Вже чути кроки Господеві,
Вже незабаром прийде Він...
Не знаємо ні дня, ні ночі,
Коли прилине Божий Син.*

*Але тильнуймо, стремежимося,
Щоб нас застав на варті тій,
Де Він поставив в твій годині,
Як віддались меті святій.*

*Не спить... Свої духовні очі
До брами неба піднесить,
Бо Він прилине опівночі...
Тож казаний вже засвітить!*

*Він нас візьме за наші руки
І поведе в Єрусалим,
Де замість горя, сліз і муки
Німаємо ми щастя з Ним.*

T. C.

Із праці на ниві Божій.

Київець (Галичина). 12 червня ц. р. відбувся в нас похорон сестри, що, проживши 69 років, відійшла до свого Отця. 8 років тому назад вона пізнала свого Спасителя Ісуса Христа й увесь цей час була світлому своєму домі, в селі й у зборі віруючих. Під час її тілесної хвороби слуги неправди докладали старань, аби звести її з дороги правди, але не повелось їм. Цікаво, що католицький священник і його слуги намагались „навернути” сестру до католицької церкви, але сестра не побажала їх прийняти. Ще цікавою була їхня відповідь одній сестрі, яка запитала, чи вони вже попрощались із умираючою; дяк відповів так: „нехай з вами дідько прощається”. Сестра на це спокійно зауважила: „дідько з нами вже попрощався, але добре було би, аби він ще й з вами попрощався”. Останні дні померлої пройшли в єднанні з братами й сестрами, що приходили читати слово Боже та співати їй востаннє пісні. За годину перед смертю сестра на запитання пишучого ці рядки відповіла, що відходить до свого небесного Отця, і тихо до Нього відійшла. Похоронне Богослуження відбулось на подвір'ї померлої, куди прибуло багато слухачів, що із сльозами слухали слова Божого. По дорозі до цвинтаря співали весь час духовні пісні. На подвір'ї й на кладовищу промовляли брати — Папуга, Галій, Безушко й Майкут. Присутні спокійно слухали промов і співів і розійшлися задоволені тим, що чули. Ксьондз потім сварився на тих, що ходили дивитися на „безбожницький” похорон. Молімося за всіх і за нього також.

Л. Майкут.

Ганусівці (Галичина). Нераз я чув від приїжджих до нас братів та з „Післанця Правди” про віруючих у Стрийщині; отож, забажав побачитись з ними для спільної нашої радості при слові Божім. Господь сповнив моє бажання. — Дня 3 квітня ц. р. я вийшов з бр. Парколатом в подорож. День був гарний, весняний, але поміж нашим народом, як ми проходили через села, відчувалась духовна зима. Другого дня ми прийшли до села Манастирця, де живе одна віруюча сестра, котра прийняла нас з великою радістю у дім своїх невіруючих батьків. По короткім відпочинку ми пішли разом до віруючих в селі Тернавці. Там ми перебули трохи часу з приємністю; і було нам дуже радісно бачити наших братів та сестер в Господі,

з якими ми могли співати духовні пісні на славу Божу. Але не забракло там і таких, що противились нам. З Тернавки ми перейшли біля 5 миль до Дашави. На Великдень ми мали в Дашаві дуже радісне Богослуження. Були також присутні з нами сестри з Київця. У великодній понеділок ми відвідали збір в селі Тисові. Там Господь благословив нас чудово. Людей на зібранні було вельми багато; були також і противники, але не пошкодили нам нічого. Бог охоронив нас. З Тисова ми вернулись знову до Дашави, де я мав спосібність побачись перший раз з бр. І. Журилом. Опісля ми були ще чотири дні в Київці. Там рівно ж ми переживали багато духовної радості. З Київця повернули щасливо до дому, пройшовши за тих кільканадцять днів біля 270 кілометрів дороги.

Молімся, щоб многі ще українці та поляки воскресли до нового життя та стались правдивими християнами.

Гринь Більський.

Детройт (Америка). „Ти наповняєш стіл мій перед очима ворогів моїх; Ти помазав голову мою, і кубок мій повний, а він переливається” (Псал. 23:5).

Такими словами цар Давид висловив свою радість, що її мав у Бозі. Ми також хочемо поділитися з нашими читачами „П. П.” подібною радістю, котру ми переживали. Господь говорив до нас через лютого нам брата Івана Кмету-Єфимовича, котрий, їдучи з конференції у Філядельфії, завітав до нашого збору у Детройті, де промовляв до нас три дні. Усі ми радувались, учились і скріплялись у Христі Ісусі. Скромні слова, що їх любий наш брат говорив, так піднесли нас усіх, що майже на кожному лиці було видно сльози радості й каяття. По зібранні наближені говорили: „Щоб було кам'яне серце, то зрушилося б від таких слів!” Слава Богові за такого брата! Брат Кмета лишив по собі ось які слова: „Ми чули вже багатьох проповідників, але щоб так за серце ловили чийсь слова, то ми ще не чули”. Господь промовляв через брата. Нам хотілось сказати: „Добре нам тут бути”, як сказав апостол Петро на горі, коли Господь переобразився. Хай Господь благословить нашого брата на кожному кроці життя.

Василь Бойко.

Перша Українська Баттиська Церква в Детройті

виявляє тебе“; вони показують, оскільки ти дужий духовно.

Нарешті, потретьє, лікар вислуховує наше серце: чи б'ється воно рівно, міцно, чисто? Чи нема в нім сторонніх „тріпотинь“, перебоїв і т. і. Яке ж наше серце в духовному відношенні? Чим воно живиться, для чого й задля кого воно колотиться? Що і як ми любимо?

„Чи любиш мене?“ Коли ми, звичайні люди, ставимо це питання один одному — мати синові, наречений нареченій, то в ньому завжди є егоїстична сутність — ми питаємо задля себе. Христос же, ставлячи це питання, має на увазі тільки наше добро — бо, вважаючи на те, чи любимо ми Його, визначається наша гідність, наше щастя, наше спасіння.

Чому ж, власне, любов до Христа є такою розв'язуючою для нас? Чому це питання є остільки рішучим, що Апостол Павло міг вимовити слова: „Коли хто не любить Господа Ісуса Христа, нехай буде проклят, маран афа!“ (1 Кор. 16 : 22).

А, з другого боку, він же стверджує радісний факт: „Благогодує з усіма хто

любить Ісуса Христа“.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

Христос любив усіх, і любив їх до смерті.

лістю“. Тому питання Христа, звернене до кожного з нас — „Чи любиш Мене?“ є рівним питанням: „Чи живий ти? Чи ти людина?“

Вслухаймося уважніше в це питання.

Зауважмо, що Христос не питає — „чи віриш ти?“ але — „чи любиш ти?“ Бо віра має тільки тимчасове значення, вона потрібна тільки тут на землі і тільки остільки, оскільки вона родить любов. Віра — це міст, що провадить до царства любови. На мості не можна затримуватися, а тим більше улаштуватися на мешкання. По мості треба переходити туди, на берег царства любови. Віра — це паперовий чек, позичковий білет — мусиш виміняти його на дзвінку монету, на золото любови, бо тільки вона має вартість там, у прийдешньому світі світла та любови. „Будьте досвідченими мінйялами грошей“, — так бренть стародавнє християнське прислів'я, що його привлацують апостолам Христа.

Аджеж це вуста воскреслого Господа вимовляють це питання — Він говорить звідти, не тільки із земної Галілеї, але з Нового неба й Нової землі.

Тричі Христос ставить це питання. Чому ж, власне, аж по третьому разі Петро засмутився. Чи втомило його потрібне перепитування?

Грецький (первісний) текст дає нам інше пояснення. Справа в тім, що в перших двох випадках Христос вживає слова „агапао“ (αγαπαο), що значить — „цінувати, поважати, шанувати“. Вимовивши це слово, Христос питав Петра про його богопошану до Нього, неначе маючи на увазі більше Божественну сторону Свого єства. І, звичайно, цю богохвальну любов можна перевіряти й у нього — апостола Петра, — бож хто й коли може належно їй вистарчаючи любити Того, до кого сходять

і підносяться янголи Божі, бож і для них Він — недосяжна височинь і глибінь?

Але, ось утретє Христос у Своєму питанні вживає іншого слова — „fileo”, що значить мати прихильність, любити любов'ю ніжної дружби. Як? Навіть і така природна любов, симпатія, співчуття, прихильність під сумнівом щодо Петра? Ось чому Петро „засмутився“... Чи не зрушився в нього в душі при цих словах гіркий спомин про ту холодну весняну ніч в Єрусалимі, коли він боязко покіннув свого Вчителя і, гріючись біля чужого вогню на подвір'ї архирея, він ганебно вирікся Того, за кого закликався душу свою покласти? Вслухаймося ж серцем у ці слова, всякнемо в них особисто, гли-

боко. Христос питає: „Чи любиш Мене? Не ідею Моеї науки, не ті або інші дари, але Мене особисто?”

Чи любиш ти, особисто, за звичаєм або за побожною традицією, або як представник християнської родини, християнської верстви, народу — але ти, ти персонально, навіть тоді, коли всі, що оточують тебе, не люблять Христа?

Чи любиш ти?

Як дізнатися, як вияснити, чи ми любимо, чи милуємося, чи тільки хочемо, аби нас любили?

Ось прикмети справжньої любови...

(Далі буде).

*В. Ф. Марцінковський.
(Гора Кармія, Галілея)*

БУДЬТЕ ДІТЬМИ РАДОСТИ!

(Йоан. 14 голови).

Христові слова: „Нехай не тривожиться серце ваше“ — є темою 14 голови євангелії від св. Йоана. Христос вповідав ці слова потіхи в той час, коли Його учні відчували у своїх серцях великий смуток. Ісус, вповняючи Свою обітницю, сказану через пророка Ісаю, потішав їх згідно цих слів: „Як кого потішає мати, так Я вас буду потішати“. (Ісаї 66:13).

І. Чому апостоли смутилися?

Це цікаве питання. Вони ж були з Ісусом. Вони вже тоді знали, що Він є Син Божий і їхній Спаситель. Вони мали прощення гріхів і певність свого спасіння. Вони не жалували за цим світом, і з Христом нічого їм не бракувало. Одним словом, вони були щасливими з Ісусом Христом. Однак, вони мали глибокий смуток у своїх серцях. А причиною того смутку був страшний упадок Юди. В 13 голові

євангелії від св. Йоана відчувається великий смуток св. апостолів з приводу Юдиної зради. Юда відхилився від Христа, свого вчителя і Пана, і віддав своє серце дияволу, бо полюбив гроші. Він покіннув доперішніх своїх братів-апостолів і прилучився до завзяття Христових ворогів. Це мусіло викликати між апостолами неспокій, побоювання й невдоволення. А надто заявив їм Ісус, що відходить на муки, куди вони з Ним іти не можуть. Це означало розлуку Його з ними. Апостол Петро передбачав, що перед Ісусом лежить щось страшного і грізного, але не знав, що. Він твердив, що піде за Христом навіть до в'язниці, а навіть і на смерть. Так певно твердили всі апостоли. Але Христос заперечив категорично, що так буде, як вони кажуть. І в той мент чують вони з вуст Христових чудові, спокійні, але розказуючі слова: „Нехай не тривожиться серце ваше.“

II. Що повинні ми робити, щоб бути дітьми радості?

1. „Віруйте в Бога і в Мене віруйте“ — казав Христос. Передовсім ми повинні мати віру. Бо без віри не можна подобатися Богові (Жид. 11 : 6). Ми повинні вірити, що Бог наш є всемогутній Сотворитель і милосердний Отець; а потім — в Ісуса Христа, що Він є Божий Син, а наш особистий Спаситель, Посередник і Господь. Македонський темничник „веселився з усім домом своїм, увірувавши в Бога“. Людина без віри не може мати тривкої радості, бо її мучить сумнів і непевність. Перед такою людиною є сама духовна темрява й жах. Жива віра в серці християнина, віра в Бога й Ісуса Христа, є немов сонце, що сяє перед ним аж у вічність. Тому віра дає серцеві чоловіка велику й тривку радість. Апостоли зраділи, коли побачили Господа, а зраділи тому, що їхня віра в Бога й Ісуса Христа, що була захиталась, віджила разом з воскреслим Христом. Тому добре мати віру, бо віра дає святу сердешну радість. І чим більшу маємо віру, тим більшу маємо радість в Господі нашим Ісусі Христі. Жива віра в Бога й Ісуса Христа дає радість серцеві чоловіка навіть тоді, коли він терпить за правду. Апостол Павло радувався у в'язниці, в терпінні, в недостатках і навіть тоді, коли йшов на смерть за Христа. Він ішов за Христом по вузькій дорозі з великою радістю, і скінчити цю дорогу було для нього чимсь дорожчим від його дочасного життя. Чому? Тільки тому, що він мав сильну віру, а в вірі мав любов та надію на всі Божі обітниці, які містяться у слові Божім. Слава Богові за віру!

2. Щоб бути дітьми радості, нам треба йти за Христом. Він ключе: „Іди слідом за Мною“. Христос хоче бути нашим провідником до вічності. Ми самі

не знаємо дороги і блудимо. Він хоче нас провадити. Він сам є дорогою, правдою і життям. До Отця небесного можна прийти тільки через Ісуса Христа. Тому треба покинути грішне світське життя, треба навернутися до Христа й до Його науки, треба відродитись. Бо йти за Христом значить: покинути гріх і жити по волі Божій. Христова дорога, це дорога світла, правди, життя й радості. Вона веде до вічного Божого благословення і до повної радості перед лицем Божим. (Псал. 16 : 11). „Стежка праведних — це та зоря, що зорить рано вранці і світить ясніше та ясніше аж до повного дня“ (Прип. 4 : 18). На Христовій дорозі є радість тому, що світло Божої правди освітлює її постійно щораз більше. Хто по ній ходить, той не заблудить ніколи. „А путь безбожників — страшна темрява; вони не знають, де їм поведеться спіткнутись“ (Прип. 4 : 19). Там жах і смуток.

Щоб іти за Христом, треба знати дорогу. В противнім разі можна зблудити. „Куди Я йду — знаєте, і дорогу знаєте“ — казав Ісус до апостолів. Господь лишив нам цінний покажчик, святу Євангелію на те, аби ми слухали її і щоб з неї ми могли знати ту дорогу, яка веде до царства Божого.

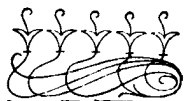
(Докінчення буде).

Л. К'юбрин.

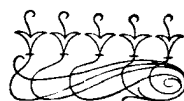
Оголошення.

Подається до відома усім тим, що вивчили всі 6 аркушків напам'ять, щоб зголосилися до В. Перетятка, по адресі „Післанця Правди“. По зголошенні пішлеться Вам дальші вказівки, щодо переслухання. Дехто вже зголосився, але ще не отримав подарунків; такі нехай зголосять ще раз. Інші вже отримали свої подарунки, але ми не знаємо, хто отримав, а хто ні, бо біблії висилаються з бюро бр. Геце у Варшаві. Учть аркушки, а подарунки отримаєте.

Чого нас навчає Біблія про Бога?

(Продовження. Дивись ч. 1 і 2 — ц. р.)

Лекція III.

Що діяв Бог перед створенням світу?

Про це ми небагато знаємо, бо Біблія мало про це говорить. Ось що вона відкриває, з цієї діяльності Бога:

1. Перед віками, себто перед створенням світу, Бог окреслив Свою задуму, передпризначаючи **що, як і навіщо** все має статись (Ефес. 1:4,5,11;3:11. Римл. 8: 28,29. 2 Сол. 2:13).

1. Бог, як прапочаток усього, живучий у світлі (1 Тим. 6:16), не хотів жити сам і тільки для себе. Тому Він, на основі Своєї передпризначення, сказав слово, через яке стався Його любий Син (Йоан. 1:14), у котрім і через котрого відкрився невидимий Бог (Колос. 1:15). „Ти Син Мій, нині зродив Я Тебе” (Псал. 2:7). Від того часу Бог зветься Отцем Господа нашого Ісуса Христа. А коли Син Божий уже стояв перед престолом, сказав Йому Отець: „Сину, проси в Мене, і дам Тобі народи в насліддя, а кінці світу у володіння” (Псал. 2:8. Дан. 7:13,14). Світ тоді був тільки передпризначений до існування. Це ми виводимо з того, що Син Божий був ще перед створенням світу (Йоан. 17:5,24). Аджеж Ним і для Нього все було створено (Йоан. 1:3,10. Колос. 1:16). Отже напочатку окрім Сина Божого не було всесвіту (Прип. 8:22-31).

Що діяв Бог далі?

2. Перед створенням світу Бог передпризначив людину, якою й для кого вона мала бути створена. Вона мала бути свята й непорочна, як Син (Ефес. 1:4,5). Розуміється, що такою вона мала й могла бути тільки у сполуці з Сином Божим (Йоан. 1:12). Всезнаючий Бог повинен був знати й те, що людина, котру Він створить, згрішить і відпаде. Пощо ж тоді Він її створив? Правда, Бог знав, що людина піде дорогою блудного сина, але Він знав також, що Він досягне Своєї цілі згідно цього пляну, хоч і іншою дорогою.

3. Тому Бог ще перед створенням світу передпризначив для нього і Спасителя (1 Пет. 1:22. Римл. 16:25), котрого уповноважив бути світлом, правдою, життям і провідником до Бога (Йоан. 8:12,14:6. 1 Пет. 3:18).

4. Для Свого Сина, що обняв всевіт (Псал. 2:8), Бог створив янголів, співробітників для Христа (Псал. 148:1-5. Жид. 1:14. Псал. 34:7;91:11. Дан. 7:10).

5. Коли Син Божий, що мав плян спасіння, оточений янголами, сяяв у славі Отця Свого (Йоан. 17:5), Бог словом (логосом) себто Сином Своїм створив чудовий світ, котрим усі ранні зорі веселились і всі сини Божі (янголи) задля якого покликували з радощів (Йоан. 38:7).
(Далі буде).

*Г. Петрані
(Аргентина)*

Вавилон і новий Єрусалим.

(Продовження).

Про Новий Єрусалим.

Про Новий Єрусалим так сказано у Відкритті: „Ось, оселя Божа з людьми, і домоватиме з ними; а вони будуть Його люди, і сам Бог буде з ними, Бог їхній”. Ці слова переносять нас у думках до пустелі, коли скиня (ця оселя) перебувала посеред народу ізраїльського. Скиня втілювала в своїх трьох відділах „свiate свя-

тих” або осело Божу, де за престіл Йому правила скриня завіту. Там не належалось бути ніякому штучному освітленню, бож сам Бог був світлом, що освітлювало всю скиню, стоячи стовпом вогнемим над шляхом Ізраїля. Кришка скрині, на яку виливалась кров жертв примирення, була осередком поклоніння Богові. Скриня правила за престіл Божий, оточений херувимами;

звідти проголошений був закон народів. Усі предмети в скині були покроплені кров'ю, що свідкувала про заколене ягня. Стовпи в скині були з срібла, що ним ізраїльтяни колись занесли за примирення. Усе це влаштував Мойсей докладно, згідно вказівок, даних йому зверху на горі; тому існує схожість поміж скинею жидівською й небесним містом. Підвалина Нового Єрусалиму нагадує про кров примирення так само, як і святе святих, і носить імена апостолів Ягнятка Божого. Святе святих мало форму квадрата, однакового вздовж, вишири і заввишки. У Новому Єрусалимі не буде храму, бо сам Господь замінить храм. Непотрібно там і подвір'я для поган, непотрібно і святилища для священників. Місто не потребує ні сонця, ні місяця, бо сам Бог освітлює його. В земне святе святих архиерей мав право входити один раз на рік, і тільки він один мав опаску на голові з написом: святиня Господа. В Новий Єрусалим увійдуть лишень ті, що мають духовну опаску з іменем Господім. Замість суворих і голих скель гори Морія,

на котрій було збудовано храм, підвалина нового храму блищатиме красою сафіра й яспису, а пісок пустелі заміниться золотими вулицями. Розміри міста не досяжні для людських облічень і розрахунків. Довжина мурів його показана на 1200 стадій, а це більш як 2000 кілометрів, себто віддалення від Києва до Берліна. Просторінь, що її займає місто, є рівною 4 мільйонам квадрат. кілометрів. Неймовірні числа! Я завжди уникаю всіляких довільних толкувань, але коли навіть і відмовитися від літерального розуміння цих слів, то величність міста треба скорше лічити на більшу, як та, що її вказується у Відкритті. В кожному випадку слова Спасителя — „в домі Отця Мого осель багато“ — є незмінні. Які необмежені можливості: не буде сліз, ні смерті, ні прокляття! Усе, що ввійде в місто, облите кров'ю Агня. Нічого нечистого більше не буде в святому місті.

(Докінчення буде)

П. де-Гееф.
(Голляндія)

Другий прихід Господа Ісуса Христа.

„Аж ось два мужі стали перед ними в білих одежах і сказали: „Мужі галилейські, чого стоїте, дивлячись на небо? Цей Ісус, узятий від вас на небо, так прийде, як виділи ви Його, сходячого на небо“ (Діян. 1: 11).

Про другий прихід Христа є різні думки. Ми повинні робити так, як ті брати в Верії, котрі прийняли слово Боже залюбки, і щодня розбирали Писання, чи так воно є. Господь Ісус нагадував: „Прослідіть Писання.“ А апостол Петро каже: „Ще ж маємо певніше слово про-

роче, і ви добре робите, вважаючи на нього, як на світильника, що світить в темному місці, аж день засяє і денниця зійде в серцях ваших. Це найперш знаючи, що жодне книжне пророцтво не діється своїм розв'язанням. Бо ніколи із волі чоловіка не вповідаю пророцтво, а від Духа Святого розбуджувані, промовляли святі люди Божі“ (2 Пет. 1: 19-21). Приступім, отже, до слова Божого і переконаймося, що говорить сам Бог про другий прихід Господа Ісуса Христа.

Слово Боже ми повинні добре роз-

бирати; апостол Павло нагадує: „Старайся поставити себе вірним перед Богом, робітником без докору, добре розбираючи слово правди”. Віднесім все до того місця й доби, до якої мова належить. Того, що Бог говорить до жидів, не відносім до церкви, а що має значення літеральне, не пояснюймо того алегорично, образно, чи ще як інакше. Ми віримо, що многі пророцтва про другий прихід Ісуса Христа літерально виповняються. А віримо так тому, що так розуміли слово Боже і так вірили перші християни. Допіро Оріген, через якихсь 250 літ по Христі почав викладати літеральні речі св. Письма духовно. Коли ж учні питали Ісуса, кажучи: „Господи, чи не під цей час поставиш Ти знов царство Ізраїльське? Сказав же до них: Не вам є розуміти час і пору, що Отець положив у Своїй власті“. Господь Ісус не сказав, що вони помиляються, але що то не є їхня справа знати той час, коли те все станеться. Апостоли так учили про другий прихід Христа, як це подано в посланнях до Солунян. Опісля так звані „апостольські отці“ рівно ж так учили; це бачимо в творах Варнави, Клементя, Поликарпа (учня св. Йоана) і інших, котрі говорили про другий прихід Ісуса Христа.

Пророцтво про перший прихід Христа сповнилося точно. Наприклад: що Ісус буде народжений від діви в місті Віфлеємі, про вбивання немовлят, про покликання з Єгипту, про славний в'їзд до Єрусалиму; або про те, що Ісус буде зраджений, учнями покинутий, проданий за 30 срібняків, що кість Його не буде переломана, що будуть розділювати Його одержу, що буде мати пробиті руки й ноги і що буде вмирати між лиходіями. Тому ми віримо, що те слово Боже, яке говорить про другий прихід Христа, буде рівно ж виповнене літерально, себто так, як написано в Біблії.

I. Що говорить св. Письмо про другий прихід Христа?

Віримо згідно слова Божого, що Господь Ісус прийде насамперед по Свою церкву; що тоді будемо підхоплені назустріч Господеві на повітря, і так завжди з Господом будемо. По взятті церкви буде доба часу великого горя. Опісля Господь прийде на землю з усіма святими Своїми і з небесними янголами, щоб заложити тут Своє царство.

1. Божий план відносно другого приходу Христа знаходимо в Діян. 15 : 13-17 : „Якже вмовкли вони, озвався Яків, говорячи: Мужі брати, вислухайте мене! Симон оповів, як Бог перше зглянувся, щоб з поган прийняти людей в ім'я Своє. З цим сходяться слова пророчі, якож писано: Після цього знов вернуся, і збудую намет Давидів, що впав, і руїни його збудую знов і поставлю його, щоб останні з людей шукали Господа, і всі народи, на котрих призвано ім'я Моє, каже Господь, що робить оце все“.

2. В Євангелії від святого Луки читаємо: „Один чоловік значного роду йшов у землю далеку прийняти собі царство та й вернутись . . . І сталося, як вернувся він, прийнявши царство, сказав прикликати собі слуг своїх, тих, що дав їм срібло щоб знати, хто що зорудував . . . Аворогів моїх, тих, що не хочуть, щоб царював над ними, приведіть сюди, та й повбивайте передо мною“ (Луки 19:12, 15, 27).

Із цих слів бачимо, що Христос в часі Свого другого приходу зробить обрахунок із Своїми учнями, себто віруючими християнами, а потім виконує суд над Своїми ворогами — невірними людьми.

У Відкритті Йоана (5 : 9-10) читаємо: „І співають пісню нову, кажучи: Достоеє еси прийняти книгу й отворити печаті її, бо Ти був заколений, і відку-

пив еси час Богові кров'ю Своєю, з усякого роду, і язика, і народу, і поган, і зродив еси нас Богові нашому царями і священниками; і царюватимем на землі“.

Повищі слова показують нам відкуплення кров'ю Христа з усіх народів, поколінь і язиків (племен) в небесній славі перед Христом. Опісля Христос, Агнец Божий, відкриває печаті Божої книги, і на світ приходять тяжкі порази, караючи тих грішників, що не покалялись. З цього бачимо, що перше, ніж прийде час Божого суду, церква буде вже з Господом, на небесах.

4. В листі апостола Павла до Колосян (3:4) читаємо: „Коли ж Христос, життя наше, явиться, тоді й ви з Ним явитесь у славі.“ Отже, перш, ніж зможемо з'явитися з Ним у славі, мусить Христос прийти по нас і забрати нас до Своєї слави.

5. Господь Ісус обіцяє прийти на цей світ знову і забрати церкву Свою до Себе: „В домі Отця Мого осель багато. Коли б ні, сказав би вам: Іду наготовити місце вам. І, як піду та наготовлю вам місце, знов прийду і прийму вас до Себе, щоб де Я, і ви були“ (Йоан. 14:2-3).

6. Деякі прообрази в Старім Завіті показують на те, що церква буде взята до неба перше, ніж відбудеться суд Божий над світом. Наприклад: Йосиф взяв собі за дружину доньку Потифара, поганку, перше ніж прийшов суд на Єгипет у вигляді сімрічного голоду. Мойсей взяв собі за дружину поганку перше, ніж Бог послав суд на Єгипет, коли збивляв Ізраїля. Перше, ніж настав потоп, Бог забрав собі Геноха. Далі філадельфійській церкві Господь говорить: „Якож хоронив еси слово терпеливості моєї, то й Я тебе захороню від години спокуси, що має прийти на цілу вселенну спокушувати домуючих на землі. Ось прийду

скоро: держи що маєш, щоб ніхто не взяв вінця твого (Відкр. 3:10-11). „Отож пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь ваш прийде“ — нагадує Христос. І чи ж маємо чекати, аж Євангелія притягне до себе всі народи? Нащо пильнувати тоді? В напамині до готовости до приходу Христа бачимо, що Він може прийти кожної пори. Тому маємо бути готовими до зустрічі з Ним

Наведеними вище доказами хочу уловити, що за наукою св. Письма Христос прийде наперед по Свою церкву, а потім доперва настане доба Божого суду над цілим світом. В кінці тієї доби Христос прийде на цю землю нову. Він прийде з великою силою і славою разом із Своєю Церквою, щоб заснувати Своє тисячолітнє царство на землі. „І зараз після горя днів тих сонце померкне, і місяць не даватиме світла свого, й зорі падають із неба, й сили небесні захитаються. І тоді явиться ознака Сина Чоловічого на небі; і заголосять тоді всі роди землі, і побачать Сина Чоловічого, грядучого на хмарах небесних із силою й славою великою“. (Матв. 24:29-39).

(Далі буде).

*П. Шкула.
(Америка).*

Оголошення.

РЕЛІГІЙНЕ ВИДАВНИЦТВО пастора Б. ГЕЦЕ

доводить до відома, що прийме до праці довільну кількість книжкових кольпортерів. Умови праці висилається негайно. Звертатися по адресі:

Wydawnictwo Religijne pastora B. GÖTZE,
Warszawa, ul. Połna 64, m. 7.

Огонь і вітер.

(Діян. 2: 2-4).

Святкування Зелених Свят жиди обходили ще перед Христом, переважно в Єрусалимі, де приносили первоплоди зо жнив на жертву Богові. Моїм бажанням є звернути увагу нашу на третю Божу особу, а саме на Святого Духа та на зіслання Його на апостолів. Було це в часі Зелених Свят у Єрусалимі. Дух Святий зійшов на апостолів під образом огню й вітру. Що було причиною цього, розгляньмо поступово, а передовсім погляньмо на попередню історію народу ізраїльського. Господь випровадив нарід Свій з Єгипту, перевів його через Червоне море, а перед тим приготував його в школі досвідчення, якою була єгипетська неволя. Опісля в пустелі об'явився йому ознаками й чудесами. Ізраїльтяни були наочними свідками того, як Бог скидав єгиптян і їхні вози в глибину моря, і як злучив води, в яких єгиптяни загинули. О, як щасливий був Ізраїль, стоячи на березі спасіння Божого, немов на скелі! Бог милосердний провадив Свій нарід вдень і вночі. Вдень ішов поперед Ізраїля стовп хмарний, а в ночі вогневий. Чи дійсно цим стовпом (одним і другим) був Бог? Ні. Бог тільки був в цих стовпах присутній і вартував над Своїм народом, як Бог любови.

Коли Бог мав посилати Мойсея до Єгипту, щоб визволити Ізраїля, то об'явився йому в вогневі корчі. Чи цей корч був Бог? Ні. Господь тільки об'явив Себе на тому місці. Мойсей чув із цього корча голос Бога, що зробив з ним завіт бути з ним угодю по всі його дні. Тоді Бог дав доручення Мойсеєві вибавляти нарід ізраїльський з Єгипту.

А тепер ідім далі. Коли читаємо про заключення завіту (умови) Бога з народом ізраїльським, то відчуваємо в душі нашій страх, що бере за серце: як нарід міг стояти під тією грізною горою?

Недарма жиди просили Мойсея, щоб не до них було звернене слово Боже, бо не видержать, так було страшно! Жахливо була, азначена крейдою, границя,

якої ніхто не смів переступити (2 Мойс. 19:12; 20,19-21; Жид. 12:18; 5 Мойс. 33:2-3; Псал. 68:17; 78,14).

Цей завіт був даний Ізраїлеві на горі Синаї при бурі і блискавках. Однак жиди поламали його, хоч чули голос Божий. Це не допомогло їм. Вони прив'язували Божі заповіді до рук і чола, але в серцях своїх їх не носили. Тому закон ослаб і стався без сили. Вони порушили завіт з Богом і сталися без закона; довгі часи ходили своїми дорьгами, як про це виразно читаємо в слові Божім (2 Пар. 15:3).

Бог наперед передбачав, що нарід цю умову поломить, ярмо закону розірве, випрягеться й піде, куди сам захоче своїми дорогами. Це вони і зробили (5 Мойс. 31:16; 20). Прості і вчені закон Божий переступили (5 Мойс. 29:14 і 25; Єрем. 5:4-5). Інші покинули цей заповіт (Єрем. 9:13; 22,2), другі знову зручили його (Єрем. 11:30; Ісаї 24:5).

Так Ізраїль поступив зо свого боку. Бог зо своєї сторони залишився вірним до кінця. Але Господь заповів, що з Його боку буде розв'язана умова, заключена на горі Синаї: „І возьму Мою палицю ласкавості та поламлю, щоб розв'язати умову, що вчинив був з усіма родами Ізраїлевими“ (Захар. 11:10-11).

Апостол Павло пригадує такі слова: „Ось, іду вчинити волю твою, Боже“. Зносить перше, щоб поставити друге (Жид. 10:9). Це сталося, як Ісус був на землі. Вже під час таємної вечері Він заповів Своїм учням Завіт Новий у Його крові. І це сповнилось, як жиди відкинули Христа, а прийняли Вараву, як Христос був проданий за 30 срібняків (Захар. 11:11-12). Тепер настає період другий. Як одна будова валиться, треба поставити другу. Людина якщо має старий дім, то приготує матеріал на другий й очікує догідного часу, щоб поставити нову будову. Так Бог приготував Ізраїля цілі століття, щоб дати йому Свої заповіді. Так Ісус приготов-

ляв цей новий матеріал на нову будову дому Божого, себто приготував Своїх учнів. А як матеріал готовий був, тоді настав час — день зіслання Духа Святого, щоб розпочати час Євангелії й будову Христової Церкви. Учні були слухняні й у вірі очікували хвили, коли Ісус мав запалити і спустити на землю Свій небесний огонь. Звіди починається вже час Євангелії. Тепер мають сповнитися слова Ісуса Христа: „Ідїть по всьому світу і проповідуйте Євангелію“. Тут починається час благодаті, бо час закону скінчився. Тут починається завіт Божий, написаний на людських серцях, як заповідав Бог (Єрем. 31:31-34). В день П'ятидесятниці зійшов Дух Святий на апостолів, щоб написати в серцях Божого народу Новий Божий Завіт, подібно, як колись Мойсей написав Старий Завіт на кам'яних таблицях. Дух Святий зійшов на Христових учнів під

образом вітру й вогню, щоб Новий Завіт Бога з людьми не був зламаний повіки. Огонь Св. Духа мав запалити діло Боже на землі, щоб по всьому світу горіло святе Слово Христове (Єрем. 5:14). А вітер мав роздмухати цей огонь, щоб ніхто не погасив Божої Правди.

Це були свята первоплоду, коли припошено жертву Богові (2 Мойс. 23:16:5 Мойс. 16:9). Так ми маємо віддати наші серця Св. Духові. Дух Святий не вернувся назад до Отця. Він є тут з нами на землі. Тому можемо очікувати Його помочі для відкривання нам Божого слова, щоб нам жити для слави небесного Отця. Відкріймо й ми наші серця перед Богом, щоб Дух Святий загрівав і нас у нашій вірі, любові й надії.

(Далі буде).

Іван Підгорецький.

Мученики.

Історична повість із життя християн III в.
(Продовження).

5.

„Привіт тобі, вельможний пане“, сказав до Катона з пошаною іспанській старшина, переступаючи поріг агріюма і кланяючись: „даруй мені, що я перервав твій відпочинок.“

За старшиною з'явилось декілька жовнірів, озброєних, як і їхній начальник, короткими мечами.

„Нехай Марс буде завжди прихильний до тебе, Лізаніє“, відповів з повагою Катон, незадоволений тим, що молоденький старшина майже силоміць серед ночі вдерся до його дому: „що примусило тебе прийти сюди в такий незвичайний час?“

„Служба, вельможний пане! Я маю наказ заарештувати дві особи, що ховаються від очей Теміди¹⁾ під твоїм дахом.“

„Ось як?!“ і здивувався й образився водночас Катон: „скажи скорше, що то за люди, і будь переконаний, що я ні однієї хвилини не триматиму в себе переступників закону“.

¹⁾ Теміда — богиня справедливості.

„То християни, domine“, сказав Лізаній, намагаючись бути поважним і суворим: „безбожники, що відрікаються від святої релігії наших батьків і виступають проти влади нашого найяснішого кесаря“.

„Християни? Християни в моєму домі? Хто то такі, кажи скорше“, перебив уже гнівно старий патрицій.

„Перша, це — Феліціта“...

Тоді Терцій Катон не витримав і розреготався. „Ха-ха-ха! Феліціта християнка? Що ти, Лізаніє? Ти певно помилився! Чи ж вона подібна до тих огидних тварин, що п'ють кров маленьких дітей і поклоняються осячій голові? Щось ти не зрозумів“, сміявся патрицій, весело оглядаючи слуг, поперед яких стояла сама Феліціта поруч із Церпетуєю.

„Ні, пане“, тремтячим від образи голосом відповів старшина: „я не помилився: спитай сам у злочинниці, якщо вона тут є, і вона признається“.

„Феліціто“, звернувся Катон весело

до молодій жінки, що в цей мент спустила вдолину очі: „чуєш, що каже цей пан. Відповідж йому сама, аби він заспокоївся й переконався, що ти добра, порядна жінка, яка за останні три роки подібна була скорше до тіні, ніж до людини. Скажи, скажи ж мерці!“

В атріюмі запанувала могильна тиша. Феліціта раптом піднесла високо голову й відповіла голосом, що пролунав, неначе вдар грому:

„Так, domine, то правда: вже три роки, як я пізнала Господа Христа й віддала Йому своє життя“.

Від несподіванки й раптового гніву старий патрицій зблід і насупився. „Ну, добре“, сказав він жорстоким тоном, що звичайно примушував тремтіти невільників: „вона сама призналась до страшного злочину, і ти можеш її взяти. Хто другий?“

Старшина знову зняковів і зам'явся: „Пане... даруй... я знаю, що це тобі дуже неприємно, але... служба вимагає... Друга... це твоя... твоя донька Перпетуя“...

Катон піднісся з крісла. „Це якась пісенітниця“, сказав він гостро: „ще трохи, і ти й мене зробиш християнином. Перпетуе, чуєш, в чому тебе обвішувачують?“...

Перпетуя так само, як Феліціта перед хвилиною, піднесла голову і, дивлячись великими гарними очима на батька, тихо відповіла:

„І це, тату, правда: я теж християнка“.

„Дурниці!“ закричав блідий як стінка господар: „верзеш не знати що! Зараз же відповідай мені поважно... кажи скорше!“..

„Тату! чи можна цей дзбан назвати інакше, як тільки здбаном. Чи можу я назвати себе якимсь іншим іменем, будучи християнкою? Простіть мені, тату, простіть мені, мамо, що я крилась перед вами, але інакше не можна було“.

Старенька Фіва, підійшовши до Перпетуї, обняла її й почала плакати. Перпетуя нахилилась до вуха матері й щось їй стиха промовляла.

Катон при світлі смолоскипів оглянув усіх присутніх і раптом підійшов до Перпетуї.

„Доню“, сказав він тремтячим над-

ломаним голосом: „я знаю, ти — молода, недосвідчена... я дарую тобі все... але опритомній... подумай, куди ти, до якої гідкої секти ти трапила... відмовся зараз від неї... обіцяй, що ти ніколи більше їх не знатимеш, і я, і влада — все тобі подаруємо“...

„Так“, підтвердив старшина: „скажи тільки, що ти не християнка, і ти вілля; кинь пару зерняток пахонців на вогонь перед пенатами, і все... я маю наказ таких не затримувати“...

„Ні“, сказала тихо, але рішуче Перпетуя: „не зроблю я того ніколи. Я християнка, і навіть смерть не примусить мене відректися від мого Бога-Христа“.

„Тоді беріть її!“ закричав Катон, тупаючи ногами і бризкаючи слиною: „взьміть її непокірливу, з моїх очей! Я відрікаюсь від тебе, ти не донька мені... проклинаю тебе!“...

В атріюмі здійснювся гамір і переполох. Слуги щось кричали, інші плакали. І раптом залунав дитячий плач: маленький Гай закричав на руках у невільниці. Перпетуя неначе зо сну прокинулась від цього плачу: вона простягнула руки й хотіла взяти сина. Але жовніри, що вже оточили арештованих, не допустили її до дитини; один ударив її в груди... З криками й галасом почали виводити заарештованих.

Терцій Катон закрит обличчя руками і, зробивши два кроки, раптом упав непритомний на підлогу. Дружина його Фіва й молодша донька Марія кинулись до нього. Управитель Рустік почав випроваджувати невільників з дому.

Заарештовані жінки в супроводі сторожі вийшли на темну вулицю, і тяжка брама вілли з грюкотом зачинилась за ними.

Тоді сили майже покинули Перпетую. Вона обома руками вхопилась за Феліціту, аби не впасти. Грюкіт брами рідного дому видався їй, як стукіт кришкі труни! Хитаючись та спотикаючись, Перпетуя йшла, ще докладно не розуміючи, що сталось із нею. Дивлячись у далеке темне небо, в якому беззвучно та тихо падали й гасли зорі, вона почувала,

що сама ніби падає в якусь темну безодню страшного майбутнього...

У Кагоповому домі ніхто не спав до ранку. Господареві пусили кров, але він увесь час то непритомнів, то западав у тяжкий сон, під час якого весь тремтів і плакав. Фіва, Марія і два лікарі не відходили від нього.

Коли перше проміння вранішнього сонця впало на замкнуту браму вілли, біля неї зупинилася міська легка, з якої вийшов старшина. На ньому була уніформа гальських легіонерів; одіж була пом'яга, а лице втомлене після довгої подорожі. Він постукав у браму і, коли її відчинили, старшина, тільки зиркнувши на незнайоме обличчя відчинившого, нічого не кажучи пішов до дому. Слуги здивовано дивилися йому вслід, але боялись питати. Старшина, ввійшовши до атріуму, сів у крісло, як у себе вдома.

Рустік, повідомлений слугами, вийшов до гостя. Той спокійно подивився на управителя і привітав його. Рустік низенько вклонився й чекав далі.

„Що, не пізнаєш мене, Рустіку? Чия так змінився?“

Тоді тільки управитель пізнав у гостеві Сатура, старшого сина свого пана, і кинувся цілувати йому руки. За дві хвилини Рустік довідався, що пан тількищо приплив кораблем із Риму, а Сатур у свою чергу дізнався про все, що трапилось минулої ночі на батьківській віллі. Але, дивна річ — усі страшні відомості про арешт сестри Сатур прийняв цілком спокійно, як звичайну річ. Рустік дивився на гостя, і не пізнавав у цьому схудлому, пристаркуватому чоловікові того веселого, радісного юнака, якого п'ять років тому

назад випроводжував на службу до таємничої, далекої Галії.

„Так Перпетую заарештували?“ дивувався спокійним тоном Сатур: „Гм... химерна річ... я мав одну знайому, теж християнку; і її місяць тому назад розп'яли в Римі на хресті... так, так... тепер багато є християн... пропала наша Перпетуя“...

Рустік почав було погішати пана тим, що може ще вдасться визволити Перпетуї з в'язниці, але Сатур махнув безнадійно рукою:

„Нічого не pomoже! Пропало!“ він встав, підійшов до Рустіка і просто в його лице поглянув своїми гарячкою запаленими очима: „ти ще не знаєш християн: це найупертіші в світі люди. Я ту знайому мою, коли її присудили на смерть, намовляв, аби вона тікала зо мною до Африки; я винайняв корабля, підплатив кого треба було, і вона... відмовилась тікати. Я з вагачою моїх приятелів і помішників хотів відбити її силоміць, і вона не захогіла. Розумієш?“ Сатур підніс руки догори і закричав: „І на ту смерть вона пішла так радісно, як на весілля. І вмерла з піснею на вустах. О, ти ще не знаєш християн!“

Тоді Рустік раптом зрозумів усе: і чому його молодий пан так постарівся і змарнів, і ким була для нього та знайома, що її розп'яли в Римі, і чому він так несподівано покинув Галію й повернув на батьківщину. І старий Рустік, що колись носив Сатура маленького на руках, заплакав і, цілуючи руки його, сказав тихо:

„О, пане, я добре знаю християн, бо я... я сам християнин...“

(Далі буде).

Л. Жабко-Потанович.

Заклик до читачів „Післанця Правди“!

Звертаємось до наших шановних читачів, братів і сестер з просьбою відносно нашого й Вашого журналу „Післанця Правди“. По волі Божій здолів він пере-

жити всі недомагання, регулярно з'являючися у Вас на столі. Причиною цього було те, що перш за все Господь нам допомагав, а друге, що наш склад редакції

бранював і працює безінтересовно, аби тільки ви могли отримати „П. П.“ у такому форматі, як його бачите. Покладаються усі зусилля, щоб сторінки „П. П.“ були заповнені відповідними статтями, віршами, оповіданнями тощо. Коштує це чимало праці, але все це ми робимо щиро перед Господом для нашого українського народу, щоб многі могли Христом скріпитися і прославляти Його святе ім'я.

Однакож цього замало, тому що не всі працюють; не всі зробили те, що повинні були зробити. Одні працюють щиро, а інші ні, бо до цього часу не надіслали найменшої підтримки для „Післанця Правди“. При таких обставинах журнал існувати не може. На протязі цілого року кожен наш читач повинен надіслати свою належність за „П. П.“, а крім того всі повсюди повинні збирати збірки на свій одіючий журнал і якнайшвидче надсилати до видавництва. Якщо цього не робили досі, то просимо зробити це тепер.

При цій нагадуємо читачам, що у декотрих краях валюта впала мало що не до половини, що відбилося дуже зле на видавництві, бо видатки його ті самі, що були давніше, а прибутки зменшилися. Тому просимо усіх наших читачів, щоб при висилці належності висилали по ціні давнішій. Також проситься жертвувати на безплатне поширювання „Післанця Правди“, а також на висилку для бідних наших читачів і читачок. Хто буде перший? Не чекайте, а робіть добро зараз, бо пізніше буде запізно.

Також звертаємо увагу тих, хто довше отримує „П. П.“, а передплати ще не надіслав. Таким будемо змушені висилку „П. П.“ стримати, хоч не бажали б цього робити. Постарайтесь надіслати хоч найменшу поміч, щоб не стримувати висилки „П. П.“ Однакож віримо, що Господь прихилить серця читачів і вони щиро відгукнуться на наш заклик.

Редакція й Адміністрація „П. П.“

Куток для молоді.

Як добре жить!

Як добре жить!

Коли любов Господня

У серці полум'ям горить!

Тоді і день по дню, і щодня

Бог щастя й радисць нам дарить!

Як добре жить!

Як добре жить!

Коли очеві вії,

До Бога завжди в кожную мить

Відкриті й дивляться в надії!

Щоб там душою відпочить —

Як добре жить!

Як добре жить!

Коли в братерстві люди;

Хоч в серцях сум нераз тяжить...

І зло схиляє до облуди...

В той час сильні! — Не побідить!

Як добре жить!

Де правда Божя сяє...

Де слово Божє-братства вчить,

Де братові брат помагас!..

Де для сусільства хочуть жить —

Там добре жить!

Г. Домашовсь.

Зібрання молоді.

Ось тут нас збирають чимало,

І ми викладаємо вам,

Все те, що на серці лежало,
 Що дав нам Спаситель наш сам.
 Ми є вірна молодь Христова,
 Що вийшла з неволі гріха
 І працює для Божого слова
 Для всіх, в кого доля мила,
 Хто ще у гріхах залишився
 Й марнує найкращі роки,
 Хто з Господом не примирився...
 Можливо, що й тут є такі!..
 Як є хто з таких, то не гайтесь,
 Покиньте неправду та гріх,
 Чимскорше Христові віддайтесь,
 А Він убілить вас, як сніг.
 Ми тут деклямуємо вірні
 Про те, як Господня любов
 Рятусь всіх, навіть найгірших,
 Хто прийме спасаючу кров.
 Ми в радісних співах промовим,
 Як близько Господь є до вас,
 Як робить Він з вами все нове,
 Плавчаючи правди всяк час.
 Сам Бог нам звелів це робити,
 І хоче, щоб мов один муж
 Ми йшли Його волю чинити
 В спасінні загублених душ.
 Ми склали обітницю щирю,
 Що слухати будем Того,
 Хто всім дає щастя, і віру,
 І ласку, і радість Його.
 Підемо на всі ми дороги
 І будемо всім говорити,
 Ще доки тримають нас ноги
 Й нічого ще нас не болять.
 Бо час дуже швидко минає,
 А нарід наш в темряві спить,
 Життя і спасіння не має;
 Ходім же його вже будить!
 Господь піде з нами і стане
 Нам силу і розум даватъ,
 Іде буми смертні лиш рани,
 Там буде Його благодать.
 І сонце зійде для народу.
 Що в темряві злій погибав;

А нам дасть Господь нагороду,
 Яку вже давно обіцяв.

П. Казьмирчук.
 Волинь

Блажен.

Блажен, хто гордицьв не має,
 В кому дух нихи не сидить,
 Хто про наживу тут не обає,
 Хто на громаду звик робить;
 Хто брата темного навчає,
 Його до Господа веде,
 Нехай такий навечно знає,
 Що в царстві вічнім він буде.
 Блажен, хто щирими сльозами
 Бїду оплакує чужу,
 З людьми живе так, як з братами,
 І не персорює мєжу.
 Хто любить ворога, як брата,
 Хто поміч кожному дає —
 Благословенна його хата,
 Він вже тут з Господом живе.
 Блажен, хто серцем незлюбивий,
 Хто душу для добра відкрив;
 Але в сто раз є більш щасливий,
 Хто це все добре зрозумів.
 М. Кулєшкіна.
 Галичина.

До хору.

Гей, збирайтесь всі до гурту,
 В кого є охота —
 Браття й сестри молоденькі —
 Є для всіх робота.
 Хай з нас кожен в хорі стане,
 Гарно заспіваймо,
 Наші і час, і силу, й голос
 Христові віддаймо.
 Не кажіть, що ми безсилі,
 Нічого не знаєм;
 Ми і гріх, і перешкоди —
 Усе подолаєм.

*Всі ми, слухаймо уважно
Брата-дирижента,
І з уваги не спускаймо
Ні одного мента.*

*Тенори, ви так ударте,
Мов дзвони гудячі,
Щоб раз в світі розбудились
Люди бідні, сплячі.*

*Ви, сопрани, не лінуйтесь,
Співайте найвище,
Щоби згрішники до Бога
Приходили ближче.*

*Ви, альти, співайте щиро,
На всі перегони,
А ви їм подайте поміч,
Брати — баритони.*

*Ви ж, басы, так заспівайте,
Щоб аж загуділо,
Щоб згріховне кожне серце
З жаху заніміло.*

*Гей, хористи, молодь люба,
Будьмо всі готові
Заспівати дружно, гарно
На славу Христові.*

*М. Теслюк.
Галичина*

Дещо про молодь.

В біжучому році по волі нашого Господа Ісуса Христа знову наша молодь злетілася річковим летом на свято молоді до Вільок-Марецьких. Хоч слота була на перешкоді, однак не здержала молодих сердець із дальших сторін. Дійсно, що такі спільні з'їзди треба урядувати щороку. Добре би було, щоб вже задалегідь котрийсь із зборів, в котрому знаходиться гурток молоді, поміркував над подібним святом.

З огляду на це, що, згідно пропозиції брата Підгорецького я мусів приготувати реферета, а в і я нагоду радуватися з моїми дорогими молодими братами та сестрами. Якби я ширше міг дещо сказати про програму цього свята,

зайняв би багато місця в нашому співпрацівникові „П. П.", а він має багатько подібних справ. Взагалі, свято відбулося чудово. В служенні слова Божого займали місце брати: І. Підгорецький (яко презес об'єднання молоді) В. Перетятко, проводячі гуртків молоді і пишучий ці рядки. Програма наша була заповнена проповіданням слова Божого, деклямуванням віршів духовного змісту і співанням хоральних пісень хорами із Вільок-Маз., з Гійча й з Забір'я, а рівно ж із Кам'янецького району (з Батятнич) з нової місійної праці. Цей хор не міг посетити на час з причини непогоди і прибув аж пополудні; однак з новоприготовленими піснями з живою енергією ще більше причинився до пошавлення нашого свята, в якому всі щасливо радувалися.

Для мене було цікаво спостерігати те, що Господь міг зробити за десять літ. Десять літ тому назад в нашій Галичині знаходилося заледве два малесенькі гуртки, а саме — в Забір'ї і в Вальддорфі. Тепер можна було бачити, кількасот молодих сердець, котрі славлять Господа. За це йому щира подяка!

З мого особливого спостереження далось замітити гарячий запал до праці в молодих серцях; але одна хиба, це — брак доброго християнського виховання й дисципліни.

Віriamo — що в майбутньому все потрібне зробиться! Тільки треба приступити негайно до активної праці. В чім помози нам, Господи!

Г. Домашовень.

Сміло на бій!

Сміло, молоді браття, на бій ідім!

Сміло прапор перемоги ми несім!

: - : Святий прапор Христа

Скрізь села і міста...

Сміло, сестри і брати, вперед ідім!

Спас Господь наш, за нами Він усюди йде...

Спас наш Гетьман, військo ми Його святе;

: - : О, молодь, сміло стій.

З гріхом удважно в бій!

А Господь наш через бій сам проведе...

Сміло, молоді браття, всі разом ідім!

Слово Боже міцно, немов меч держім!

: - : Ніхто в житті не смій

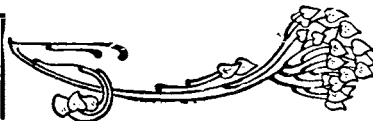
Гріховних снути мрій!

Сміло, молодь християнська, спільно ідім: - :

Г. Д.

Куток для дітей.

Кропля чорнила.

Івась — цікавий хлопчик;
 Про все він хоче знати;
 Як тільки діти бачить,
 Біжить до них вже грами.

А мама йому каже:
 „Не можу відпустити,
 „Бо люблять гріх і кривду
 „Оті недобрі діти.

„Горять не раз каміння
 „І на людей кидають;
 „Усякі роблять збитки
 „І всякого чіпають.

„Тому до них, Івасю,
 „Я йти забороняю,
 „За тебе перед Богом
 „Я відповідати маю.

„Якщо ти будеш з ними
 „Так приятелювати,
 „То гріх буде й на тебе
 „Свій вплив недобрій мати.

„Не бійтись, любя мамо,
 „Мені гріх не зашкодить,
 „Хоч коло мене й близько
 „Й за мною всюди ходить.

„І я гріха не роблю,
 „Бож я гріха боюся;
 „Як хлопці роблять збитки,
 „Я трохи посміюся.

„Але, хіба це може
 „Мене так знехувати?
 „Хіба на чисту душу
 „Це може щось вливати?

Тоді розумна мама
 Краплиночку чорнила
 До склянки в воду чисту
 З каламаря пустила.

Івась дивай сміятись:
 Чого то мама робить?
 Невже ота краплинка
 Оцій воді зашкодить?

А мама другу краплю
 За першою пустила,
 І бачиш вже Івасик:
 Вода вже потемніла.

І зрозумів він добре
 І каже: „Мамцю любя,
 „Я бачу, що й з малого
 „Гріха буває згуба!

Він зрозумів той приклад,
 Що показала мати,
 І приятелів грішних
 Почав вже обминати.

Ви, діти, цю науку
 Собі запам'ятайте
 І гріх, навіть маленькій,
 Старанно обминайте.

Гринь Пиріг.
 Галичина.

Із праці на ниві Божій.

Шавари (Галичина). 4 квітня ц. р. відбулося Богослуження в Шаварах, куди прибули брати й сестри з Дахнова, Коровиць і один бр. з Вільок. Було декілька слухачів. 9 квітня брати й сестри відправились до Коровиць через село Грушів. Ідучи туди, брати й сестри співали, прославляючи Господа Ісуса. Люди вибігали на вулицю й одні з них залюбки слухали співу,

а другі кричали: „Давайте каміння, биймо їх!“ Радісне зібрання відбулось у бр. Дмитрука. Повертаючися звідти, зустріли так званих „христичів“, які не мали кращої праці, як та, що обливали нас водою. Замість того, аби хвалити Господа, люди марнують дорогий час на всілякі дурниці, гинучи в гріхах.

С. Майбу

Із праці на ниві Божій.

Плоска (Волинь). Довший час ми переживали в нашій зборі різні тяжкі досвідчення, коли на нас з різних боків ударяв диявол, що бажав зупинити діло Боже і зруйнувати працю дітей Божих. Не раз здавалось, що сонце більше не засвітить над нами й що завжди буде хмарно; однак вірні діти Божі не падали духом, а стояли твердо, як ті три молодці в неволі Навуходносоровій. І Господь споглянув на нас і повернув нашому зборові радість. 24 червня ясне сонечко почало нас скликати на велике торжество св. хрищення, що мало відбутись у селі Миротині. Як колись Господь покликав вісім душ, що мали спастись від потопу в ковчезі, так і того радісного дня Господь впровадив до Свого духовного ковчезу вісім душ, що склали Йому обітницю залишитися з Ним навки. Слухачів не бракувало, і вони уважно слухали слова Божого; деякі з них навіть плакали, очевидно відчуваючи якісь недостаті в духовному житті. Розпочав зібрання біля води словом і молитвою бр. Яким Якимів, потім промовляв у чеській мові бр. Ю. Зайчик, далі бр. Ів. Підгорецький по проповіді про Агнца Божого, що взяв на себе гріхи всього світу, задав кілька відповідних питань тим, що в білих одежах стояли над водою. Потім увійшов із кандидатами до води й охрестив їх в ім'я Отця, Сина й Духа Святого. Хор під проводом бр. Малого, як завжди, служив своїм чудовим співом. Від води всі повернули до Плоски, де відбулось прийняття нових членів до збору, а потім вечерея Господня.

Усіх братів і сестер просимо пам'ятати про нас і про збір у ваших молитвах.

Недалеко від нас на колонії Завидів Чеський у домі бр. Ю. Гольца під проводом проповідника миротинського збору І. Томеша відкрилася праця. Були й ми там разом із бр. проповідником Ів. Підгорецьким. Було багато слухачів, зацікавлених тим, як то українець буде проповідувати чехам про Христа розп'ятого (бо досі було так, що тільки чехи проповідували нам — українцям). Просимо молитися й за ту місіонерську станицю.

Олекса Маркевич.

Холопичі (Волинь).

Читаючи дорогого „П. П.“, довідався з нього багато про діло Боже, а тому й я за-

бажав написати дещо про нашу радість та працю духовну.

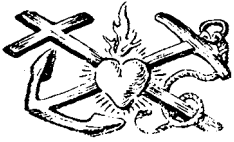
Дня 8 квітня ц. р. ми мали в Холопичах радісне Богослуження, під час якого пригадували собі чудо воскресіння Господа нашого Ісуса Христа. Це був радісний ранок для нас. Колись раненько Марії так шукали Христа мертвого, а знайшли Його живого. Ми із зворушених наших сердець приносили молитви й подяку Богові. Опісля, будучи у бр. Палилі ми довідалися про приїзд до нас бр. Гусарука з Варшави. Він подав нам багато радості із слова Божого. Брати наші в Холопичах будують дім молитви, але тяжко їм докінчити його, бо не мають засобів на це. Вони сподіваються помочі від Бога.

Дня 9. IV. ц. р. відбулося радісне Богослуження в селі Ворончині горохівського повіту; опісля відбулося зібрання молоді, на котрім було сказано багато деклямацій в українській та русській мові; однак найбільше було сказано українських з „Післанця Правди“. У Ворончині відчувається пекуча потреба в молитовному домі. Брати стараються докінчити будову дуже гарного молитовного дому ще цього року, але помимо всіх старань діло йде дуже помалу. Помешкання бр. Потяйчука вже замале на Богослуження. У неділі й свята люди не зміщаються там. Навіть православні, котрі люблять слово Боже, помагають жертвами на будову дому молитви.

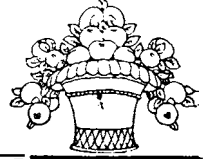
Дня 11. IV. мали ми похоронне Богослуження в селі Бересько, де померла одна наближена сестра. Вона, будучи ще живою, просила, щоб поховали її віруючі. Чоловік її хоч православний, однак запросив наших братів і спровадив духовну євангельську оркестру на похорон. Слова Божого слухало багато людей. Доцвинтаря йшли чотири кілометри. Дорогою співав хор з Ворончима і оркестра грала духовні мелодії. Також у кількох місцях похоронний похід ставав, і брати проповідували слово Боже в мові українській і польській.

Прошу всіх дітей Божих молитися за нашу околицю, щоб милосердний наш небесний Отець благословив нас і допоміг нам поширювати Його святую правду між нашим українським та польським народом.

А. Лішкевич.

Із життя зборів

Львів. 24 червня ц. р. у II львівській (українській) баптистській церкві відбулось прощальне зібрання для проповідника М. Лютого, якого Головний Комітет покликав для обняття великого поля праці на Покутті. Збір сердешно та з щирою любов'ю прощався з своїм пресвітером, якого любив, і який на протязі півтрьох років багато попрацював у столиці Галичини. На тому самому Богослуженні збір вітав нового свого проповідника, редактора „Післанця Правди” Л. Жабко-Потаповича, що перенісся для Божої праці у Львові.

1 липня відбулось урочисте відкриття залі зібрань I (польського) збору баптистів у Львові. На відкритті був присутній і служив словом проповідник українського збору Л. Жабко-Потапович і хор і члени того ж збору. Бажаємо зборам і їхнім проповідникам на нових місцях їхньої праці особливої допомоги Господньої.

Рава Руська. 28 червня збір баптистів прощався з проповідником Л. Жабко-Потаповичем, що перенесений на працю до II львівського збору (українського). Там брат буде й надалі виконувати обов'язки редактора „Післанця Правди”.

12 липня відбулось святе хрищення в Білих Ославах (Гуцульщина), де бр. М. Лютій охристинив вісім душ.

29 липня відбудеться св. хрищення в Тарновиці Лісній і в Кам'янці Струмиловій, а 7 серпня в Єзуполі.

Броди (Галичина). 24 червня ц. р. в селі Волохи відбулось торжество св. хрищення. Той день був дуже радісним для тих, що прилюдно склали Господеві обітницю своєї вірності, а ще більше радісним для братів сіл Ясенова й Волохи, що могли побачити плоди своєї праці.

Вже заранки на це торжество почали сходитись брати, сестри й наближені з ближніх сіл до братів Батеньчуків у Волохах. О 10 годині присутні пішли до річки, де після короткої проповіді та молитви бр. Г. Домашовець охристинив 5 сестер і 6 братів. Потім усі пішли до дому бр. Батеньчуків, де відбулось урочисте Богослуження з прийняттям нових членів і вечерею Господнею. Промовляли там брати: Король (провод. збору в Ясенові), Словінський (із Львова) і Г. Домашовець. Якщо Господь дозволить, то в цьому році відбудеться ще вдруге св. хрищення. Ці здобутки на ниві Божій свідкують, що непохитна віра, не вважаючи на різні перешкоди збоку світу, допомагає місцевим братам і сестрам з користю працювати для Господа. Мусимо відзначити самовіддану працю таких братів, як М. Король, Батеньчуки, Г. Домашовець, І. Підгорецький, Гладкий і інші. Дав би Господь, аби ця коротенька вісточка могла відбитися в серцях тамошніх братів і сестер й аби вони всі могли ще щиріше й гарячіше взятися до праці.

Присутній.

Лондон. 19 червня ц. р. упило 100 років від народження славного баптистського проповідника Чарлза Гаддона Сперджена. Цей звисний проповідник прославився у християнським світі своїми зразковими проповідями, повним гумором і оригінальних думок. (Читай „Післанця Правди” ч. 12 з 1932 р. і 2 і 3 ч. з 1933 р.)

Британське Біблійне Товариство. Справоздання з діяльності „Британського і закордонного Біблійного Товариства” за 1933-34 р. подає, що в тім же році видано 1.136.605 примірників Біблії, 988.388 Нових Заповітів і 8.802.210 частин біблійних в 678 мовах; у тім числі у 11 мовах надруковано Біблію вперше. *Стол.*

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди,” як рівно ж і передплату просимо надсилати на слідууючу адресу: **W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.**

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто Р.К.О. 62.709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні в Раві Руській.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА

В ЖИТТЯ І СНАНА 14-6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 9-10

Вересень-Жовтень

1934

Заклик.

*Брати мої! Я кличу вас
На праведну дорогу;
Ще є можливість, є ще й час
Пізнати свого Бога.*

*Гей, українці, гей, брати!
До волі, всі до волі!*

*Нам за Христом всім треба йти
З гріховної неволі.*

*Бог кличе вас — старих, малих —
Він кличе за Собою
Ласкавим голосом усіх
До вічного спокою.*

*Він хоче волю-долю дати,
Ярмо тяжке зійняти,
З безодні грішників спасати,
Святю свободу дати.*

Ант. Цапюк.

(Волінь)

Паст. Б. Геце.

Наука релігії.

(Докінчення).

Пер. Іл. Кубрин

ІХ. Про останні речі.

1. Смерть.

Питання 196: Який є кінець і яка мета усіх людей на землі?

Відп.: Смерть, себто розлука душі з тілом, є наслідком і карою за гріх: 1 Мойс. 2:17; Римл. 6:23.

Померти мусять усі люди; тільки ті, що житимуть в часі другого приходу Христа на землю, будуть перемінені й не скуштують фізичної смерті: Жид. 9:27; 1 Солун. 4:17;

Смерть заведе невіруючих у погибель, а віруючих до вічного щастя. Йоан. 3:36; 5:28-29; Відкр. 14:13.

2. Стан посередній.

Питання 197: Що говорить св. Письмо про посередній стан?

Відп. Посереднім станом є життя душі від менту смерті аж до страшного суду; тоді наступить останній розрахунок людей з Богом. Описля віруючі будуть пробувати в місці благословенні (Луки 23:43), а невіручі в місці тяжкої муки й терпіння (Луки 16:19-31).

Про якенебудь чистилище, або про сон душ та про знищення безбожних св. Письмо не знає і не говорить нічого: Відкр. 6:9-10; 7:10 і 15-17; 2 Кор. 5:1-8.

3. Воскресіння мертвих.

Питання 198: Що говорить св. Письмо про воскресіння мертвих?

Відп.: Воскресіння з мертвих є двояке; воскресіння безбожних на суд і воскресіння праведних до вічного життя: Відкр. 20:5-6 і 12-15. Воскреслі тіла віруючих будуть перемінені, вільні від гріха, безсмертні, прославлені, будуть подібні до прославленого тіла воскреслого Христа: 1 Кор. 15:41, 44, 49, 53-57; Филп. 3:21.

4. Другий прихід Христа.

Питання 199: Що говорить св. Письмо про другий прихід Христа?

Відп.: Про час і годину другого Христового приходу на землю не знає ніхто, окрім Небесного Отця: Марк. 13:32-33; Діян. 1:7,11.

Питання 200: Які події зв'язані з другим приходом Христа на землю?

Відп.: З другим приходом Христа на землю зв'язані наступні події:

а) Воскресіння віруючих: 1 Кор. 15:23.
б) Переміна Божих дітей, що будуть жити того часу на землі й їх підхоплення в повітря: 1 Сол. 4, 15-17. 1 Кор. 15:51-52.

в) Суд над народами і над усіма невіруючими: Матв. 25:31-34 і 41-46.

г) Навернення жидів: Римл. 11:25-27;

г) Суд над антихристом і його приклонниками: Відкр. 19:20;

д) Установлення тисячолітнього царства покою: Відкр. 20:1-2, і 5-7.

5. Тисячолітнє царство.

Питання 201: Що говорить св. Письмо про тисячолітнє царство?

Відп.: Під час тисячолітнього царства диявол буде зв'язаний так, що на землі не буде він мати жодної сили: Відкр. 20:1-3.

Воєн і пролиття крові тоді не буде; дикі звірята стануть лагідними, а земля видасть надзвичайні урожаї і плоди. Однак, усе це на землі буде відбуватися звичайним способом, так як тепер; люди будуть родитись і вмирати, будуть засівати землю і збирати плоди: Ісаї 2:4; 11:4-9; 65:17-25.

Цих тисяча літ будуть великим часом місії: Жид. 2:14; Йоан. 10:10.

6. Останній бунт.

Питання 202: Що наступить, коли промине тисячолітнє царство?

Відп.: По улягті 1000 літ диявол знову буде розв'язаний на короткий час; тоді проявить він свою велику силу в боротьбі проти всього, що Боже і святе: Відкр. 20:7-9; Цей бунт диявола впаде однак тоді, коли сам диявол буде навкіль переможений на приході Христа на суд світу: Відкр. 20:9-10.

7. Суд над світом.

Питання 203: Що говорить св. Письмо про страшний суд?

Відп.: При кінці днів об'явиться Христос з великою силою і славою, як праведний Суддя світу. Описля будуть отворені книги людського життя й люди будуть суджені після того, що в тих книгах записано. Це буде страшний суд: Відкр. 20:11-15; Діян. 17:31; "Тоді небеса з шумом перейдуть, первотини ж, розпечені, розтопляться, і земля й діла на ній погорять": 2 Петр. 3:7-10. Доля осуджених буде двояка: безбожні будуть вкинуті в озеро огнисте, а праведні підуть до вічного щасливого життя: Відкр. 20:15; Матв. 25:46.

8. Нове небо й нова земля.

Питання 204: Як маємо розуміти нове небо й нову землю?

Відп.: Коли цей старий і грішний світ буде знищений, тоді Бог сотворить світ новий: Відкр. 21:5. На цю нову землю зійде небесний Єрусалим: Відкр. 21, 2 і 10-11; Буде це мешкання спасених і святих у Христі Ісусі: Відкр. 21:27.

Докладний опис блискучості й величності нової землі й щастя її мешканців знаходиться в 21 і 22-голови Відкриття св. Йоана.

КІНЕЦЬ.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 9-10

Вересень-жовтень 1934 року

Рік 8

Поклик із Галілеї.

Стаття проф. В. Ф. Марцінковського.

(Продовження)

Ось прикмети справжньої любови до Христа...

1. Якщо ми любимо Христа, то ми виконуємо Його заповіді. „Коли хто любить Мене, слово Моє хоронитиме“, сказав Господь. Любов до Бога без слухняности це — сентиментальна, недужа містика. Любов без послуху це — сховане самолюбство. В пориваннях до брехливої, егоїстичної волі ми любимо говорити: „Христос усунув закон“, і завгодно легковажно відносимось до Його заповітів, мовляв, що це — не важно, це форма і т. і. Правда, що християнство не є законництво, але християнство й не є беззаконство. Заповіді Христа не проти закону, а понад законом. Христос дав не менші, а більші, значно піднесені норми життя, ніж ті, що їх дав Мойсей. Закон ми виконуємо, яко довг, а заповіді Христа, яко любов. Закон у Старому Завіті виконувався для того, аби виправдатись перед Богом, заповіді ж Христа ми бажаємо виконати тому, що ми є Ним виправдані і спасені. Заповіді Христа вище, як старозавітний закон, і притоки, побудки християнських учинків вище, як при-

токи боргу — вони впливають із „милосердного серця“; а цього якраз і хоче Бог: „Милости хочу, а не жертви“. Отже, якщо ми любимо Христа, то намагаємся робити те, що Він любить.

2. Далі, якщо ми любимо Христа, то намагаємось не робити того, чого Він не любить, того, що може Йому жалю завдати, себто, ми з усіх сил уникатимемо гріха. Апостол Індії Сундар-Сінг оповідає так: „В Індії в одному місті двох юнаків було заарештовано під час газардової гри в кості. За це, згідно закону тієї країни, вони повинні були заплатити 500 рупій кари, або відсидіти у в'язниці. Один із цих грачів був син багатих батьків, і його по заплаті вимаганої кари було звільнено. Другий же грач був син бідної вдови і йому довелось помандрувати до в'язниці. Якось через ґрати в'язничного вікна він побачив свою матір і з жахом закричав: „Мамо, чому твої руки є закривавлені?“ Мати відповіла: „Це від тяжкої праці на вулиці: я ношу каміння, аби заробити грошей і викупити тебе з в'язниці.“ Згодом і цей другий юнак вийшов на волю. Якось обоє юнаків спіткались один

з одним, і багатий юнак сказав до бідного: „Ну, ось ми тепер вільні. Нумо, заграймо в кості!“ Але його бідний товариш відповів йому: „Добре тобі грати... ти легко здобув свою волю. А ось моє звільнення коштувало багатьох сліз і кривавих ран моєї матері. Ні, я й гадати більше про цю гру не хочу“...

О, якби ми побільше розважали над тим, якою ціною Христос досягнув нашого викуплення. „Подумайте бо про Того, хто витерпів від грішників такий перекір проти Себе, щоб не внивали, ослабши в душах ваших. Ще ви аж до крови не стояли, борючись проти гріха“, сказано в посланні до Жидів.

Поміркуймо й над тим, що всілякий наш гріх „засмучує Святого Духа“, що свідомим відступництвом ми „знову розпинаємо Сина Божого“, що кожен гріх — це удар по цвяхах, що пробили Його пречисте тіло.

3. Якщо ми любимо Христа, то ми любимо й тих, кого Він полюбив; любимо, не питаючи їх, до якої церкви чи групи вони належать. Бож кожен, хто вірує, що Ісус є Христос, той від Бога родився; і кожен, хто любить Родившого, любить і Родженого від Нього (1 Йоан. 5:1). Якщо ми любимо Бога, то повинні любити всіх дітей Божих, усіх, не вважаючи на різниці в деяких церковних поглядах і переконаннях. **Те, що нас об'єднує, є більше від того, що нас роз'єднує.**

І правдива одність не є в тім, аби всіх інакше міркуючих примусити думати так, як ми думаємо, присилувати їх до компроміса, до відречення від того, що любе їм по сумлінню; справжня одність дозволяє нам прийняти в свою любов (поширивши наше серце) і всі різниці. Нехай **путь** кожного з нас буде вузька, а **серце** натомість нехай буде широке. „Одність при різноманітності“ — ось зав-

дання, згідне нашої любови. А одність, що штучно усовує різницю, приводить не до об'єднання, а до мішанини; любов не ломить силоміць порогів або мурів, а дивиться поверх них, підносячись до божественної любови, про яку хтось сказав так: Люди набудували перетинок, але Бог дивиться згори і бачить не перетинки, а людей“.

4. Якщо ми любимо Христа, то будемо любити й тих, що не знають Його й не належать до Нього — себто грішників, бож Він їх полюбив аж до смерти хресної. Бог непавидить гріх, але любить грішника, бажаючи вибавити його з триховного ярма. „Являє ж Свою любов до нас Бог у тому, що як ще були ми грішниками, Христос за нас умер“ — так каже апостол Павло в посланні до Римлян. І тому Христос каже Петрові: Якщо любиш Мене, паси Мої вівці. Але перш, ніж пасти, спаси, відшукай овець загублених, душі блукаючі й поверни їх, приєднай до отари Христової. Чи знаємо ми цю святу пристрасть шукати душі, рятувати пропадаючих, іти за покликком гинучих, або й без жодного їхнього поклику — шукати їх? Скільки їх мучиться в кайданах гріха — по містах цивілізованої Європи й у диких пуццях Африки?

Десь в Англії відбувалось релігійне зібрання. Проповідник, що приїхав із диких країн, яскраво змальовував злидні, невилазність, морок та розпач дикунів, що не знають світла Євангелії. Після зібрання був збір пожертв на євангельську просвіту поган. Позад усіх біля порога стояв юнак у лахмітті. Сльози текли по його щоках: він так бажав би допомогти цим бідним диконам, але в нього не було ні сотика. Ось збирач пожертв з тарілкою минає його. І раптом огнем спалахнуло в нім рішення: „Поставте тарілку на підлогу“, сказав він: „я віддаю себе

самого“, додав він, поставивши ногу на тарілку. Це не вигадка, а дійсність: ім'я цього юнака Олександр Дафф; він зго-

дом став відомим проповідником серед поган Сходу.

(Докінчення буде).
В. Ф. Марцінковський.
(Гора Карміл, Галілея).

Спростовання: на стор. 157 у статті проф. Ф. Марцінковського треба читати так: Чи лю-

биш ти, особисто, не за при звичаєнням або за побожною традицією... і т. д.

Будьте дітьми радості.

(Йоана 14 голова) — Докінчення.

3. Коли маємо віру та знаємо Христа і йдемо за Ним, то повинні робити Христові діла, щоб бути нам дітьми радості. **„По правді, по правді кажу вам: Хто вірує в Мене, діло, що Я роблю, і він робитиме: і більше цього робитиме, бо Я до Отця Мого йду“.** Так сказав Христос до апостолів. Ось по чім можна пізнати правдивого віруючого християнина: по його ділах. Правдивий віруючий християнин бере собі приклад від Христа. Він не дивиться на людей, а на Господа. Його діла свідкують про те, хто він є та кому він служить. Він робить діла Христові, діла добрі, святі. Бо він має віру в Ісуса Христа. Він має з Христом духовну спільність, він учиться від Христа, він любить Христа, тому він робить діла Христові. Правдивий віруючий християнин не є тією безплідною смоківницею, на якій не знайдемо овочу. Він є тією віткою на виноградні, котра приносить багато овочу. І тому він є дитиною радості, бо він є дитиною добрих діл Христових. „Горе й тіснота на всяку душу чоловіка, що робить лихе; слава ж, честь і впокій усякому, хто робить добре“ свідкує так нам слово Боже (Римл. 2:9-10).

4. За добрими ділами Христос висуває молитву. **„І чого проситимете в ім'я Мое, те зроблю, щоб прославивсь**

Отець у Сині“. Щоб нам бути дітьми радості, ми повинні бути дітьми молитви. Молитва віруючого християнина, це таємниця його духовного щастя. Хто не молиться, той не є християнином. Такого скоро диявол зловить у своє сильце. Або він вже його зловив. Христос і Його апостоли оцінювали молитву дуже високо і ставили її на першій місці в своїм житті. Вони нічого важнішого не робили без молитви. Тому їхнє життя було великим благословенням для них самих і для усього людства. Ми повинні молитися не самолюбно, себто, не тому, щоби Бог давав нам всього пребагато для нашого тіла, а для того, щоб Отець наш небесний прославивсь у Сині Своїм. Ми повинні молитися по волі Божій і на славу Божу. Тоді наші молитви будуть більш християнськими і принесуть більше Божого благословення до нашого життя. Бо хто вміє добре молитись, той вміє і добре жити. Молитва такого християнина є для нього дійсно великою радістю. Тому що Христос вислуховує його. Він сказав: **Я зроблю.** Отже, хто бажає мати завжди радість у своїм серці, хай завжди молиться, але з вірою й по волі Божій. При тім пам'ятаймо, що молитва вірного християнина, це могутня зброя проти диявола і гріха.

5. Накінець, щоб нам бути дітьми радости, ми повинні бути дітьми Христової любови. **„Коли любите Мене, хороніть заповіді Мої“.** Це остання Христова рада для нас. І вона дуже важна. Бо коли хто не любить Господа Ісуса Христа, то цей, по словах апостола Павла — проклятий (1 Кор. 16:22). Це щось страшне й вельми сумне. Де нема любови Христа, там нема Бога, нема щастя ані радости. Там є прокляття. Христос має право домагатися від нас любови більш, як хтобудь інший. Бо він перший полюбив нас і **життя Своє віддав.** Ми повинні віддати Ісусові любов за любов. Ми повинні любити Ісуса не облудно, а щиро, сердешно. Наша любов до Нього повинна виявлятися у повній слухняності Його праці. Бо всяка душа, що не слухатиме Ісуса, загине (Діян. 3:22-23). Він каже: **„Коли любите Мене, зповняйте заповіді Мої“.** **„А заповіді Його не**

тяжкі“ — свідкує апостол Йоан. Ми повинні любити Ісуса сердешно, розумно, правдиво, вічно. А любимо Його тоді, коли любимо один одного, як Він полюбив нас. **„Бо хто не любить брата, котрого бачить, Бога, котрого не бачить, як може любити?“** Тому **„любім один одного; бо любов від Бога, і кожен, хто любить, від Бога родився і знає Бога; хто не любить, не пізнав Бога, бо Бог є любов“** (1 Йоан. 4:20,7,8). **Бог є любов,** тому дорога любови є дорогою правдивої глибокої радости.

Цих п'ять Христових точок являються найпевнішою дорогою до щасливого й радісного життя чоловіка. Щоб серце твоє було вільне від смутку і тривоги, ти мусиш ходити цією дорогою. Тоді ти будеш напевно дитиною радости.

Л. Кубрин.

Огонь і вітер. (Діян. 2:2-4) Продовження.

Символи Духа Святого.

Символи є різні. В слові Божім можемо знайти їх багато, але тут зупинимось тільки над вогнем і вітром. Отже, коли нані Господь Ісус Христос виходив з води після хрищення, відкрилося над Ним небо і Дух Святий зійшов на Нього в виді голуба. Так як Дух Святий брав участь при створенні світа й чоловіка (Йоан. 3:4), так само Він узяв участь і в спасінні душ людських у часі Христової Євангелії (Луки 4:18). Дух це істота невидима, якої не може бачити чоловік. Тому він показався у символічній виді голуба (Мат. 3:12).

Дух Святий об'являється у Христо-

вій Церкві на землі в різних символах. Наприклад, в печаті (Єфес. 1:13). Тому, що під впливом апостольських проповідей м'якли серця слухачів, зростала в них віра, будилось каяття від гріхів, запалювалась молитва до Бога, то Дух Святий, сходячи до їхніх сердець, давав їм певність спасіння і був для них печаттю від Бога, яка доводила, що ті, котрі її прийняли, є Божими дітьми й наслідниками вічного Божого царства.

Апостол Йоан представляв Духа Святого під символом оливи (Йоан. 2:27). Віруючі згідно того порівняння мають помазання від Духа, що навчає дітей Божих

Христової правди й допомагає йому в цій правді стояти. Людина, що має Духа святого, є Богові приємна й вірна в службі Його. До таких Господь каже: „вони вся Моя радість“ (Псал. 16:3).

У Старім Завіті були помазані на царів: Саул, Давид, Соломон і інші. Рівно ж помазувано пророків, священиків і всіх, хто був призначений до Божої служби, щоб вони знали себе й на що вони є поставлені, та щоб твердо стояли в цій службі. Нині Бог не помазує нікого оливою, а Духом Святим, який зійшов на Христових учнів у день П'ятидесятниці під образом вітру й огню, з великим шумом, щоб звернути увагу Христових ворогів і всіх мешканців Єрусалиму на Боже діло, що робилось через апостолів. Тоді Бог показав Своїм ворогам, що діло Його, яке на короткий час притихло, ведеться далі для спасіння грішників (після Христової смерті вороги потішалися). Тоді Бог дав Своїм учням силу для активної праці на Його ниві, себто для проповідування людям воскреслого Ісуса Христа.

Бог давав Старий Завіт жидівському народові при великій громовиці. Але Господь різно об'являвся. Він об'являвся Іллі в „тихому віянні“. До Своєї церкви Господь завітав Духом Святим під видом вогневих язиків і при великому шумові. Проявлявся Господь і в силі хуртовини, як треба було оживити „мертві кістки“, себто Ізраїля (Езек. 37:7-9). Тоді Дух Божий повіяв на них з різних сторін. У день П'ятидесятниці Він зійшов згори на апостолів. Учні Христові зібрались там на молитву й очікували обітниць Бога — Христа. Дух Святий мав принести їм Божу силу для духовної праці. Вони сиділи тихо та мовчазно, мов неживі, бо боялись ще тоді проповідувати Христову науку. Дух Святий їх оживив, дав їм силу й вогневі язика — проповідувати світові Христо-

ву правду. Вітер є дуже приємний і освіжуючий в часі задухи, коли люди змучені, духовно вичерпані, безсилі. Для них оживлення і зміцнення від Бога було необхідне, щоб можна було працювати на Його ниві. Зараз по одержанні Святого Духа апостоли стали прилюдно свідкувати про воскреслого Ісуса Христа, яко Божого Сина і Спасителя світу. Вони були повні радості, сили й відваги. Їхні вогневі слова воскресили за один раз 3000 душ мертвих у гріхах. Тоді сталося чудо воскресіння „мертвих кістяків“ Ізраїля. Нехай цей благодатний вітер з небес оживить і нас для більшої праці духовної серед нашого українського народу.

Вогонь є символом живого правдивого Бога.

Коли Бог заключив завіт з Абраамом, то об'явився йому в огні. Огонь має велику силу очищувати (Ісаї 4:4,1 Мойс. 15:1-17). Рівно ж Мойсеєві об'явився Господь в „горючій корчі“, коли розмовляв з ним про визволення жидівського народу з єгипетської неволі. Також у вогневім хмарянім стовпі об'явився Бог Своєму народові (2 Мойс. 40:3-8). Огонь зійшов з неба на жертву пророка Іллі (1 Цар. 18:25-29; 5 Мойс. 4:11.36). Бог є вогонь пожираючий -- каже апостол Павло (Жид. 12:29). На апостолів не зійшов огонь пожираючий, а очищуючий і оживляючий. Він очистив Христову громаду від недовірства й духовної слабости, щоб наповнити їх Божими дарами та щоб написати на їхніх чистих серцях Новий Божий Завіт, заповіт любови й мира. Цей огонь Божого Духа просвічує людську темряву немов прожектор, що кидає своє проміння на далеку віддаль. Дух Святий запалював їх рятувати грішників від загибні. (Римл. 5:5). Він відкривав їм Христову правду, пригадував їм її, коли вони її забували, допомагав їм розуміти Божу волю, про-

вадив їх до добрих християнських діл, давав їм силу розбивати кам'яні серця грішників Божим словом і накликував їх до покаяння й до віри в правдивого, живого Бога. Дух Святий дав відвагу прийнявши Його терпіти за правду і йти навіть на смерть за Христове святе ім'я.

Бог хоче, щоб і ми мали Його святого Духа в наших серцях, щоб нам бути Його церквою, палаючою й далеко видимою, як місто, котре стоїть на високій горі (Матв. 5:14-16).

(Докінчення буде)

Іван Підгорецький.

Другий прихід Господа Ісуса Христа.

(Продовження).

Гарний прообраз Христа й Церкви бачимо в Ісакові та Ребеці. Абраам висилає свого слугу до рідної своєї землі шукати дружини в своїй родині для сина свого Ісака. Бог Елезарові допоміг. Коли він вертався уже з Ребекою, Ісак вийшов їм назустріч. Він забрав Ребеку до свого дому і любив її, як свою дружину. Так з дому небесного, де перебувають Отець і Син, зівстав післаний Дух Святий шукати й привести Церкву до Христа, немов невісту до жениха. І коли вона буде приготовлена й піднята від землі Духом Святим, тоді прийде Христос назустріч їй. Зустріч буде в повітрі, звідки Христос візьме Церкву до дому небесного Отця. Слідуючі вірші з св. Письма підтверджують, що так воно буде: Йоан. 14:2-4; 2 Сол. 2:1; 1 Сол. 4:13-18. 1 Кор. 15:51-52. 23.

Переображення Христа є рівно ж прообразом Його другого приходу (Луки 9:28-32). Тут бачимо Ісуса в Його небесній славі. Мойсей є прообразом тих віруючих, котрі воскреснуть з мертвих на прихід Христів. А Ілля, що був узятий до неба живим, є прообразом тих віруючих, котрі, будучи живими в часі другого приходу Христового, переминяться, як тліні в нетлінних, і будуть рівно ж узяті від землі до Господа, щоб бути з Ним навіки. Що дійсно переображення Христове є

прообразом Його другого приходу, свідкує нам апостол Петро: 2 Пер. 1:16-18.

Звернім увагу на слова: „за останньою трубою“ (1 Кор. 15:52). Тут апостол Павло бере приклад від римського війська. Першим трубленням бували покликувані вояки до шеренгів. Другим трубленням давався знак уваги. Третім і останнім трубленням подавався наказ до походу. Так і Господь зійде з неба з голосом архангольським і сурмою Божою; тоді мертві в Христі воскреснуть, а живі віруючі переминяться, щоб уся церква була готова до великого походу назустріч Господеві у повітрі.

Є воскресіння життя й є воскресіння суду (Йоан. 5:28-29). Є також перше й друге воскресіння (1 Сол. 4:16) Перше воскресіння буде воскресінням самих віруючих, тих, що складають Церкву Христову. Друге, це воскресіння усіх грішників, які муситимуть стати на суд перед Божим престолом. Стан віруючих при воскресінні буде рівнятися станові Божих янголів (Лук. 20:35-36). Тому ми повинні намагатися, щоб удостоїтися того воскресіння і щастливості в Бозі Ісусі Христі (Филип. 3:10-11). Хто добре чинив для ближніх і бідних, той матиме велику нагороду при першій воскресінні з мертвих (Луки 14:13-14). Многі праведники були

побиті за правду Божу, щоб бути достойними взяти участь у тім воскресінні (Жид. 11 : 35), Перше воскресіння наступить під час другого Христового приходу (1 Кор. 15 : 23). А коли сказано про перше воскресіння, то видно, що буде й друге, бо не треба було б говорити про перше, якщо тільки б одно було. Слово Боже говорить також, що перше воскресіння буде воскресінням праведних, воскресінням ліпшим, когрого так дуже бажав апостол Павло (Филипп. 3 : 10-11).

Тому щасливі ті, що в Христі вмирають. Вони будуть мати участь у першій воскресінні (Відкр. 20 : 6, 1 Кор. 15 : 41-44). Порох мертвих у Христі лежить розсипаний по цілому світі: на різних цвингарях, у незаних гробах, у катакомбах, у морях, у різних арештах і т. д. Декотрі повмирали в тюрмах, інші в своїх домах; декотрі були порозривані дикими звірями, а інші були побиті, потоплені, спалені в огні, замучені; декотрі кінчили своє життя у великих недугах і терліннях, а інші вмирали спокійно, немов те сонце, що поволі западає на за-

ході. І всі ті мертві в Христі Ісусі воскреснуть найперше. Не знаємо, як це відбудеться: чи цвинтарі будуть поорані, фігури й різне каміння повалене, а гроби повідкривані? Бог може й так учинити. Знаємо, що Ісус по своїм воскресінні міг вийти з запечатаного гробу, що лежав у скелі; міг переходити через замкнені двері, міг статись невидимим. Нас радує те, що слово Боже говорить нам, що всі діти Божі, котрі повмирали в Христі Ісусі, воскреснуть до життя вічного і до слави Божої на небесах. І можемо сказати з праведним Йовом: „Я знаю, що Відкупитель мій живе, і Він в останній день підійме з пороху отсю розпадаючуса кожуху мою. І я в тілі моїм побачу Бога“ (Йова 19 : 25-26). Ті ж діти Божі, котрі остануться на світі при житті аж до того часу, коли Він прийде вдруге на цю землю по свою Церкву, будуть переіменені в одну хвилину, „у миг ока“, так, як Ісус переімениться на горі.

(Докінчення буде).

ІІ. Шкула
(Америка).

Туга.

Цей природний душевний інстинкт, цей нахил — нудьга, туга, знаходиться майже у всіх людей. Туга є двояка: одна у відношенні до людей, а друга у відношенні до Бога. Коли трапляється, що син опустить дім своїх любих батьків та поїде в далеку сторону, то відразу ще не відчуває цього душевного болю туги, і починає відчувати його аж опісля. Зчасом мимоволі надходять думки, які самі собою втворюють якесь невимовне в серці тяготи́ння, а в грудях стає важко — тужно. Мимоволі з'являється жаль і плач.

Майже кожний з нас стоїть далеко від Того, за Ким тужить душа наша, і не хоче признатись, що ми просто глибоко немічні в своїй марноті, оправдуючи її раз-у-раз якоюсь матеріалістичною теорією. Коли людина раз опам'ятається, то не перестає тужити за рідним Пракоренем свого існування та повстання, жадаючи ввійти в союз з Ним. Від Нього були в прабатьках відчахнені, і тому людина немов те вігга нидіє, в'яне, всихає та вмирає. Перед Своїм розп'яттям Христос сказав: „Бо коли зеленому дереву

це роблять, то з сухим що станеться”? (Луки 23 : 31). Отже, Господь був зеленим деревом, повним життя; Він завжди був у союзі зо Своїм Отцем: „Я і Отець одно,“ казав Він.

За цим пракоренем свого існування тужили та поривались усі релігії й одуховлені ідеї; хіба з тією різницею, що одні звертали свій прагнучий зір до неба, а другі вдивлялись на лоно природи, але всі вони дивились у всесвіт і бачили діяльність Того, про Кого говорили пророки. Люди з чулою душею, що відчувають тугу за Тим, від когось повстали, не зупиняються на шляху свого шукання і певно знайдуть те, чого шукають, бо недарма сказано: „Шукайте і знайдете”.

Вертаючись до перших прабатьків, знаходимо, в який то спосіб створилась у них туга. Адам і Єва були цілком щасливими. Тепер представмо собі їхнє положення після вигнання з раю. Чи ж вони не тужили та не плакали за уграченим благодатним союзом із своїм любим Отцем? Чи не тужили за раєм, та за його щастям і блаженством? Причина утрачення того щастя лежить у грісі, котрий роз'єднав прабатьків і Бога. В наслідок цього весь рід людський стратив те саме щастя, за котрим людство тужить.

Цей душевний голод, спрага й туга зникає тільки тоді, коли людина входить у стичність, у союз з Богом через знання правди (Йоан. 17 : 3). Пророк Давид це прекрасно розумів і відчував: „Як жагне ланя води з потоку, так багне душа моя до Тебе, Боже! Душа моя жадає Бога, живого Бога; коли ж прийду й явлюся перед лицем Божим“ (Псал. 42 : 1, 2). Отця власне жадоба, ця туга за Богом є в людях постійною спонукою, котра примушує шукати дороги, спосіб повернути до дому свого любого Отця. Із цього душевного голоду, чуття й туги, виростали різні

релігії. Слово релігія походить з латинської мови: „religio“ звичайно виводять від слова „religare“, що значить „прив'язувати“. Коли говоримо, що цей або той чоловік є релігійний, то підцим належить розуміти, що така людина має, або бажає мати зв'язок з Богом.

Люди творили та плакали різні релігії або зв'язки з різними лжебогами-духами та забобонами. Подібно тому, як марнотравний син до часу мав зв'язок з другим паном і випасав його свині. Він, будучи в голоді, загужив за своїм Отцем. Колись сповняться на всіх людях слідувачі пророчі слова: „До тебе повернуться народи від країв землі і скажуть: Саму тільки лож внаслідували батьки наші, марноту й таке, з чого ніякого хісна нема“ (Єрем. 16 : 19; 1 Пет. 1 : 18).

Мимо промахів та невдач, людство завжди намагалось своїми слабкими силами промостити для себе дорогу до Бога. Та на жаль усі їхні релігійні мости були занадто короткими й часто провалювались. Аж нарешті любий Отець небесний із Своєї сторони через цю прогалину між собою та людьми, — поклав дорогу, міст, через котрий усі люди можуть перейти аж до Нього, в Його дім — царство. „Рече йому Ісус: Я дорога й правда й життя: ніхто не приходить до Отця, як тільки Мною“ (Йоана 14 : 6). Повнота щастя полягає на примиренні людини з Богом через Ісуса Христа. Цей союз ґрунтується передовсім на зрозумінні наук Святого Письма, з котрих виникає правдива віра, основана на Ісусі Христі, для спасіння. Дорогий читачу! якщо ти болієш та тужиш своєю душею, пориваючись до небесного Отця, то зараз зірви зв'язки з лукавим паном та з усякими людськими релігійними забобонами. Йди до дому свого Отця „І шукатимете Мене та й знайдете, як тільки шукатимете Мене всім серцем

вашим“. „Нехай безбожник путь свою покине, а беззаконник помисли свої, та нехай обернеться до Господа, а він поми-

лує його, й до Бога нашого, бо він на ласку пребагатий“ (Ісаї 55:7).

*П. Боднар
(Америка)*

День „Післанця Правди“.

Що то за день і як його влаштувати?

Якщо наші читачі пам'ятають, у минулому році багато говорилось по зборах і писалось у нашім журналі про „День Післанця Правди“. Що то за день і задля чого він улаштовувався?

Коли матеріальна криза в минулому році притиснула й наш журнал, його Редакція напала на щасливу думку поширити відомості про „Післанець Правди“ поміж широким загалом віруючих. Для цього кожна громада повинна була влаштувати „День Післанця Правди“, а засоби, зібрані в той день, ужити на підтримку журналу.

Наша віра й надія тоді не обманули нас. Віруючі всього світу гаряче відгукнулись на наш заклик і наслідком того було те, що „П. П. міг ще цілий рік після того існувати.

Треба нам усім знати, що ні один духовний журнал не може вижити на ті засоби, які вплачують передплатники. Усі журнали мусять звідкись діставати ще підтримку, Таку підтримку дають звичайно євангельські християнські місії, які щомісяця дають певну суму грошей на свої журнали. Деякі журнали дістають таку велику підтримку від своїх місій, що можуть друкуватись на гарному грубому білому (так званому крейдяному) папері, містити силу юлюстрацій (малюнків, фотографій тощо) і навіть десятки тисяч примірників безплатно розсилати по всьому світу.

На превеликий жаль „Післанець Правди“ не має такої щасної долі. Щомісяця він дістає тільки п'ятдесят злотих (десять доларів) від Головного Комітету Об'єднання Баптистів у Польщі. А решту — декілька сот злотих щомісяця (в залежності від кількості друкованих примірників) наш журнал повинен стягнути з пе-

редплатників та читачів. І ось тут починається правдива трагедія. Більшість передплатників на жаль не розуміє цього слова — „передплатник“ і з протягом часу стають „післяплатниками“: замість того, аби, виписуючи собі журнал, зараз же заплатити належність за нього, вони кажуть або пишуть адміністрації журналу: „ви мені журналу висилайте, а гроші я колись заплачу“. І ось журнал друкується, висилається, а читач читає його залюбки, захоплюється ним, похваляє, а про платню забуває. Бувають і такі випадки, що такий читач ще й поширює журналу, але тільки між такими, як і він сам „післяплатниками“. Таке поширювання (безплатне) журналу не тільки не підпомагає його, а вбиває.

Дяка Господеві, що є такі вірні діти Божі, що не тільки платять за себе, але й за других. Торік був випадок, коли одна вдова за кордоном перечитала звістку про тяжке положення „П. П.“ і так цим перейнялась, що не тільки сама передплатила собі журналу (цебто зараз же заплатила за нього за рік), але ще й здобула п'ять інших правдивих передплатників (цебто таких, що наперед заплатили). А ця вдова мала аж десятеро дітей. По правді, ця вдова нагадує іншу, знайому нам усім, євангельську вдову (Марк. 12:42-44).

Такі свідомі та щирі, самі бідні матеріально, але багаті духовно, діти Божі й підтримували ввесь час „Післанця Правди“ й завдяки їм він і міг триматися довгих вісім років свого існування.

Тепер „Післанцеві Правди“ знову довелося тяжко: передплатники мовчать, поробились „післяплатниками“, а журнал не має за що друкуватись. Борги тягарем

лягли на нього. Повстає грізне питання: чи не припинити журналу зовсім? Чи не в-же ж віруючі українці всього світу не можуть підтримати бодай одного українського журналу? Ні, це не так! Ми віримо, що ці віруючі можуть це зробити, але, навіть при найбільшій своїм бажанні, не здояють, бо не знають, як біля цього святого діла заходитись. Ця стаття має на меті допомогти їм у цім ділі.

Отже ціль „Дня Післанця Правди“ — несення духовної та матеріальної допомоги цьому журналові — чи то безпосередньо, чи посередньо.

Коли найкраще влаштувати „День Післанця Правди“?

Найкращим часом для цієї мети є осінь, коли люди менше нуждаються, бо Господь подає їм Свої дари, а вони від тих дарів можуть частину дати на діло Боже. У деяких християнських зборах існує звичай улаштувати восени „День Жнив“. Добре було би в цей день згадати і про „Післанець Правди“ і ввесь матеріальний прибуток із того дня вжити на допомогу журналові. Коли ж це буде неможливим, то можна „День Післанця Правди“ влаштувати іншим разом, але не відкладати на довгий час.

„День П. П.“ може влаштувати як цілий збір на загальнім зібранні, так і його частини — гурок молоді, жіночий гурток, хор, недільна школа й т. д. Але, натурально, найкраще, коли так чи інакше, увесь збір візьме участь у цім ділі.

Найбільш мусять бути зацікавленими в цьому дні співробітники „П. П.“, його передплатники, читачі, симпатки й т. д. Вони то й повинні взяти на себе ініціативу (почин) у цілім ділі й ужити заходів перед збором (пресвітером, радою, гуртком і т. д.), аби той день було в зборі влаштовано.

До „Дня П. П.“ треба належно й заздалегідь підготуватися. Для цього дня потрібні відповідні проповіді й відповідні пісні, вірші, реферати і т. д.

Щодо порядку „Дня П. П.“, то він був би приблизно такий:

а) Молитва перед початком.

б) Проповідь вступна, в якій, між

іншим, указувалось би коротко й на ціль цього дня.

в) Пісні, вірші й розмови, пристосовані до завдання цього дня.

г) Реферат про значення друкованого християнського слова взагалі.

г) Реферат про значення „Післанця Правди“, яко духовного й рідного по мові журналу. Референт у своїй промові закликає присутніх, аби вони в той же день через указанного спеціально для цього брата або сестру записались у число передплатників „П. П.“ і на його руки внесли зараз же передплату.

д) Закінчуюча проповідь, в якій закликається присутніх до підтримання „П. П.“ і до складання колекти для нього.

е) Колекта для „П. П.“

є) Закінчення. Колекту й зібрану передплату на другий або на третій день надсилається до „П. П.“

Це загальний план. Можна його в залежності від місцевих умов змінити, поширюючи або побільшуючи.

Вірші, пісні й розмови можуть бути натурально, розташовані в суміж із проповідями й рефератами. Пісні підшукати з „Християнського Співаника“, а вірші й розмови з „Післанця Правди“ за 1932, 33 і 34 роки. Добре було би, аби брати, що вмють писати вірші, самі написали би дещо для „Дня П. П.“ Такий матеріал міг би бути присланий потім для надрукування в „П. П.“ Реферати про значення друкованого слова взагалі і про значення „П. П.“ повинно доручати складати й читати особливо здібним братам.

Про перебіг „Дня П. П.“ потім обов'язково написати гарний допис до „Післанця Правди“.

Отже, до праці в ім'я Господа Ісуса Христа!

Улаштовуйте в ваших зборах якнайшвидче

„ДЕНЬ ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“!

Оголошення.

Брат М. Лютий просить усіх, що листують з ним, листи до нього керувати на таку адресу: М. Luty, poczta Jezupol, woj. Stanistawowskie, де брат тепер замешкує.

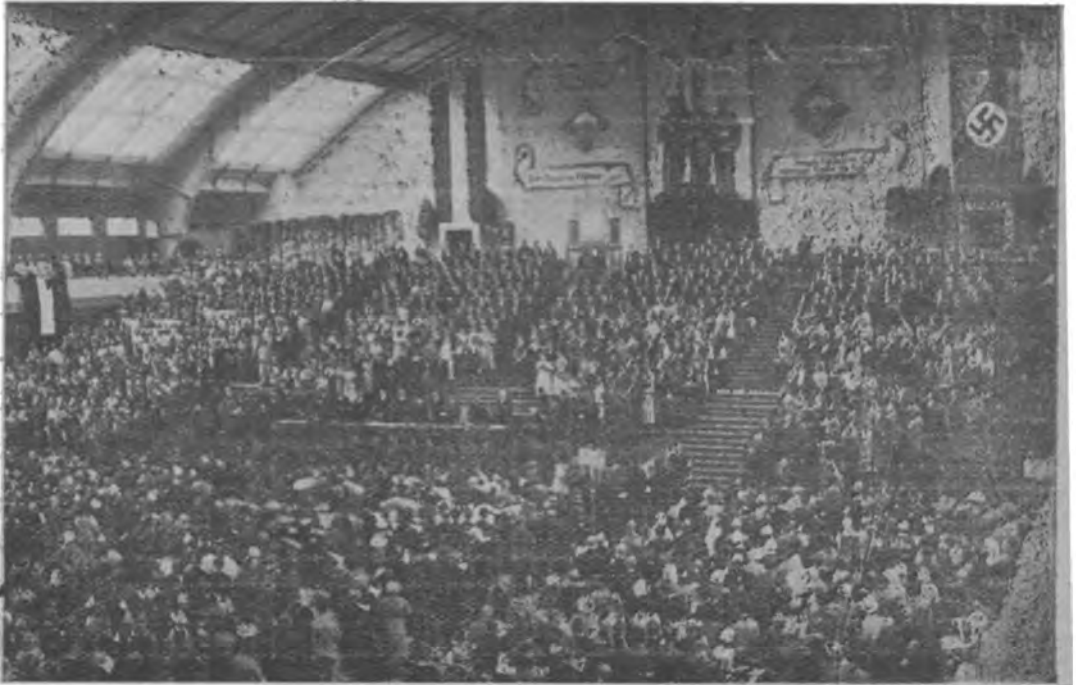
П'ятий Всесвітній Конгрес Баптистів у Берліні.

4 — 10 серпня 1934 р.

„Конгрес починається! Безупинно десь з сірого неба. Так довго сподіваний дощ несе прохолоду й насолоду висхлій землі. Сумно гудуть дзвони над широким морем домів Берліну. Прапори, незлічені прапори, до половини щогли спущені, надають виглядові вулиць свій

жахливий початок знищення! І ось прилетіли чутки з-під Танненбергу. Ім'я Гінденбурга було на всіх вусгах. Східня частина держави звільнилась від ворога, і прапори перемоги затрипотіли...

„Сьогодні прапори обгорнуто трауровим:

Конгрес починається.

відбиток: вони звіщають про сум народу, що оплакує смерть свого улюбленого та шанованого президента держави”.

„Двадцять років тому так само у серпневі дні над нашою батьківщиною спалахнула криваво-червона пожежа світової війни. То були дні безмежного захоплення, піднесення, дні готовності до жертв, дні журливих турбот. На сході ворог поставив свою жорстоку ногу на німецькій землі. Села та міста Східньої Пруссії обхопилися полум'ям — сумний та

крепом. Тихо та покірливо старий Велетень відбув свій останній земний бій. Частина багатославної минувшини пішла разом з ним до труни. Зворушує однак те, що біль німецького народу є загальний і щирий. Радість — це ж порожня облуда!

„У ці години народнього смутку Німеччині баптисти всіх країн землі готуються на німецькій землі до улаштування свого 5 Всесвітнього Конгресу”.

Такими яскравими та повними зворушенням

словами кореспондент німецької баптистської газети „Der Wahrheitszeuge“ розпочинає опис знаменних конгресових днів.

Конгрес розпочався в суботу 4 серпня зранку. Вже напередодні почали прибувати на територію всесвітньої вистави гості, і німецькі, і закордонні, що бажали ознайомитися з місцем засідань. У суботу вранці всі трамваї, автобуси й потяги підземної залізниці, що поспішали до виставочного майдану, були переповнені делегатами. З усіх сторін, як річки до моря, впливали струми людських мас до величезної зали засідань, що може вмістити 10—12 тисяч слухачів. Височенна на 145 метрів башта іскрового телеграфу, що підноситься обік зали, була для делегатів ніби новітньою вавилонською вежею, що в протилежність стародавній, мала служити не для розділення, а для згуртування й об'єднання різномовної маси людей. Але як у підніжжя тієї башти чути—майже всі мови світу. Зала вражає своїми кольосальними розмірами. На передній стіні зали за великою платформою й піднесенням для хору видко на картині високий хрест, а під ним постаті трьох великих проповідників світу: Сперджена, Карей й Онкена. По обох боках містяться знаки Всесвітнього Об'єднання Баптистів — чотириохкутні зорі з півкулями землі й стиснутими на них руками, що вітаються. Ще далі — прапори — німецький державний і гітлерівський зо свастикою. Тут же написи: текст „Один Господь, одна віра, одно хрещення, один Бог і Отець усіх, що над усіма“ і вирази великих мужів: „Кожен баптист є місіонером“ (Онкен) і „Очікуй великого від Бога, заходься біля великого для Бога“ (Карей). Тут же великий орган.

Зала виповнена по-береги. Неначе рев моря починає звучати пісня: „Хваліте Господа — Царя“. Після співу встає представник німецьких баптистів Симоляйт і, вітаючи конгрес, підкреслює важність хвили, що її переживає Німеччина, яка стратила батька держави, президента Гінденбурга. Бр. Фер молиться вголос за Німеччину, нарід і за Гітлера. Потім знову гримає псалом. Брат Древе вприсовить на руках молитви перед Господом увесь конгрес; конгрес молиться за хорого президента Всесвітнього Об'єднання Баптистів — Мак-Нейля, за скарбника; молитва підноситься до Ісуса Христа, яко єдиної Голови Його всесвітньої Церкви.

Потім бр. Симоляйт виголошує при-

тальну промову, в якій підкреслює, що баптистська церква не є (як думає дехто) міжнародною (інтернаціональною) церквою з видимою земною головою на чолі; баптистів об'єднує Дух Святий і Любов. Далі бр. Рокшис вітає конгрес від берлінських баптистів і від загального об'єднання. За тим відчитується привітальний лист міністра внутрішніх справ Німеччини д-ра Фріка, що не міг персонально з'явитися. За цим теплим привітанням слідує не менш тепле від берлінського бургомистра д-ра Марецького, що водночас був представником партії націонал-соціалістів. Потім виступив із привітанням представник державної лютеранської церкви та її єпископа — д-р Енгельке, промовляв другий представник д-р Кіндер, проф. Ріхтер. Після того на ці всі привітання відповідав генеральний секретар Об'єднання д-р Рушбрук, що дякує за поздоровлення й наприкінці підкреслює, що конгрес признає, що „Німеччина й гостинність це власне одно поняття“. Величезний хор радісним та урочистим співом закінчив це перше засідання Конгресу. Тисячі делегатів походили з своїх місць і почали знайомитися. Загальну увагу звернули на себе — маленького зросту представник півмільйона баптистів Індії; потім чорний брат — мурин із північної Америки, який з радістю оповідав, що четверта частина всіх муринів (негрів) Америки — баптисти; усі дивилися на місіонера з Китаю, що 35 днів їхав морем на Конгрес, на іншого місіонера, що 44 років прожив у диких краях, проповідуючи дикунам і т. д.

4. VIII. Субота, вечір. Засідання розпочалося співом псалми 97. Головує віцепрезидент Об'єднання Фарето (Аргентина). Д-р Рушбрук по молитві виступає з докладом на тему „Баптисти і Всесвітнє Об'єднання“, в якому підкреслює, що Баптистська Церква не об'єднується якоюсь видимою головою — якимсь провідирем, єпископом чи папою: єдиною головою цієї Христової Церкви є Христос. Далі в докладі д-р Рушбрук указує на те, що в Румунії положення віруючих дещо покращало, але в Радянському Союзі (себто в Україні — прим. перекладчика) переслідування продовжуються. Вечірнє засідання закінчується промовами д-ра Мак-Лорена на тему „Один Господь, одна віра, одне хрещення“ і проф. Ріса (Латвія):

(Докінчення буде).

Подав Л. Ж.

МУЧЕНИКИ.

Історична повість із життя християн III в.

(Продовження).

6.

„Сестро моя! Не засмучуй Духа Святого журбою своєю! Спогадай про Того, що віддав за тебе кров Свою пречисту!“ Ці слова, сказані сердешним, зворушуючим тоном, вплинули на Перпетую як подих свіжого повітря. Вона обернулась і при червоному світлі смолоскипів побачила високого з блідим та закривавленим обличчям і зв'язаними назад руками чоловіка. Він ішов бадьоро, радісно поглядаючи на неї блискучими очима.

„Не журися, сестро, а радій, що Господь сподобив тебе щастя бути зв'язаною за Нього“, продовжував він до Перпетуї.

„Мовчи, Секундуле!“ закричав до нього молодий вояк із зловим обличчям (Перпетуя пізнала в ньому того самого вояка, що вдарив її під час арешту): „якщо не замовчиш, то знову битимемо тебе“.

„Бийте, каги“, відповідав радісним голосом Секундул: „бийте. Можете тіло моє пошматовати, але до душі вам зась! Ти — бідний чоловік“, звернувся він до сердитого молодого вояка: „ти думаєш, що вічно битимеш віруючих? Покайся, наверхнися до Христа, бо згинеш, пропадеш, Маркіяне!“ Вояк раптом вихопив меч і замахнувся на Секундулу. Тоді щось незрозуміле сталося із Перпетуєю: якась сила кинула її вперед, і вона опинилась між Секундулом і вояком Маркіяном. „Бий мене“, закричала вона: „а його не руш!“ Вояк так і застиг з піднесеним догори мечем, дивлячись зв'язаним зором на молоду патриціанку.

„Що там за гармидер?“ закричав надбигаючий старшина: „ти знову, Маркіяне, воюєш з заарештованими? Заспокойся й відійди від них!“

За хвилину похід рушив у дорогу. Перпетуя від схвильованія забула все: і арешт, і батьків, і навіть маленького Гая. Тільки тепер вона побачила, що крім неї й Се-

кундула знаходилось поруч кільканадцять заарештованих, здебільшого — незнайомих. І співчуття до них, і радісне почуття того, що вона оборонила тількищо Секундулу — все піднесло її настрій. А Секундул ішов поруч і так, ніби нічого не сталося, продовжував спокійним радісним голосом до заарештованих:

„Не журіться, не плачте, не побивайтеся! Це все тимчасове, все мине! Ще трохи часу, пару днів, і станете перед Христом — Спасителем. І радість ваша буде повна...“

Перпетуя йшла бадьорим кроком і, дивлячись угору, почувала, як у душі її росте велике радісне почуття, яке вона переживала тільки під час свого навернення.

Собаки, збуджені галасом і світлом смолоскипів, гавкали, вибігаючи з подвір'їв. Напівсонні міщани перелякано виглядали з хвірток. Дорога провадила в долину. Незабаром з'явилися похмурі, чорні мури в'язниці — рештки колишньої зруйнованої римлянами картагенської фортеці. Із криками та брязкітом заліза розчинилась велика тяжка брама. Страшні, як привид, мури та склепіння обійняли заарештованих своїми жадливими холодними обіймами смерті. По вузьких вогких переходах їх провели десь убік і вони опинились у досить просторій келії, де на соломі лежали й сиділи в'язні, як примари або тіні з підземного царства. Де-не-де блимали маленькі каганці. З дальнього кута раптом понісся спів псалми:

Вірне це слово: коли з Ним помремо,
То й вічно з Ним жити будем;
Коли на землі ми за Нього терпіли,
То в царство небесне ввійдем.
Коли ж відцураємось Бога-Ісуса,
То й Він відцурається нас;
Він завжди був вірний, і ми будем
[вірні.

Він є наш Учитель і Спас...¹⁾

Перпетуя глянула на чорне склепіння, по якому сливалася вогкість, на гнилу соломку під ногами, вхопила грудьми заґла, огружене випарами повітря. І почула, що зараз стратить притомність. Як крізь сон донісся до її слуха бадьорий крик Секундула:

„Вітайте, вітайте, мученики Христові! Вас очікує воля, вічне царство й небесні оселі у Бога-Отця! Црийміть нас до свєтї щасливої громади!“

Перпетуя, що побачила Перпетуя після довгого тяжкого сну, було маленьке заґружане вікно під самою стелею. Через нього було видно клангик далекого блакитного неба. Навколо ходили, розмовляли, катчати, пиликали, молились і співали в'язні. Перпетуя їх не бачила й не чула. Її приносили якусь їжу, питво; вона ні до чого не торкалась і ввесь час дивилася в небо й безперервни здавала свої дитячі та молодечі роки: безжурні часи дівування, щасливі хвилини подружнього життя. Але ввесь час у своїх думках вона силоміць уникала одного — думок про маленького сина. Це була найгіяча рана, свіжа й кривава, і вона інстинктовно боялась її зачіпати. Та раптом десь заплакала дитина. Перпетуя зірвалася на ноги; пекучий жаль, смертельний біль стиснув її за серце. Вона знову впала на соломку і з розпукою притиснула руки до грудей, що боліли й горіли. Маленьке тепленьке тільце Гая було потрібне їй, як повітря...

У в'язниці стояв немовкнутий гамір; там було повно заарештованих, що їх збирали з усіх кінців північної Африки. Тут були представники ортодоксальної церкви, але чимало було і гностиків²⁾ —

¹⁾ 2 Тим. 2: 11-13. Це місце з'являється уривком стародавньої християнської пісні.

²⁾ Гностики — загальна назва людей, що бачили в Св. Писанні вище знання, сховане від інших християн. Згідно їхньої науки, що зродилась під впливом релігійних наук поганського Сходу, добрий Бог мешкає в неприступному світі; Бог Св. Писання — це противник першого правдивого Бога; Христос нижче Бога, але є Його силою й чому вище людей. Було багато струмів цієї блудної науки. Першим гностиком лічаться Симон (Діян. 8). На них налякує Св. Писання в 1 Тим. 6: 20 й ін.

миколаїтів, ебіонитів і інших. Тут були маркіоніти й монганісти, що вславились суворим, святим, аскетичним життям першої апостольської церкви, але були і представники офітів³⁾, що вважали біблійного мідяного змія за самого Христа, чому всяка гадюка була вже в їхніх очах священною твариною; були там докети⁴⁾, які вірили, що на голгофському хресті помер не сам Ісус, а Симон-киризейчик, а людям тільки „здавалось“, що то вмирає Христос; були й кайніти, що лічили за дійсних праведників Каїна, Ісава, содомлян, Корєя й інших, а єдиним правдивим апостолом — Юду Іскаріотського. Поки ці всі люди були на волі, за мурами в'язниці, вони сперечалися за свої догмати й захищали правдивість своїх вірувань; але тут, перед лицем спільної небезпеки, в очікуванні суда і смерти, усі вони відчували загальну рівність, забували про сектарські перетинки, почували себе братами й сестрами, дітьми одного Батька.

Пополудні рух і галас у в'язниці збільшились: почали звільняти тих, що згоджувались принести жертву римським богам. Таких бажаючих знаходилось щораз більше. Історія третього віку відзначає величезну кількість тих людей, що надзвичайно швидко наворачались до Христа, але ще швидше від Нього під час переслідувань відіркалися.

Потроху в'язниці порожніла. Секундул стояв у дверях, високий, худий, із засохлою кров'ю на зчорнілому обличчі і, розставивши руки, кричав: „Боягузи, грішники нещасні, що не можете подолати прагнень тіла! Тікаєте від смерти тілесної? Але не втечете від смерти другої, страшнішої! Сірка й огняне озеро чекає вас, відступники!“ Але його ніхто вже не слухав. Деякі панічно тікали з цього царства смерти. Однак же ще багато залишилось. Одні з них про щось гаряче розмовляли, інші не менш гаряче молились.

Перед заходом сонця на порозі келії з'явився начальник в'язниці Пудент у супроводі в'язничників. Він оглянув присутніх і почав якимсь сумним голосом:

³⁾ Від грецького *ofis* — гадюка.

⁴⁾ Від грецького *doceo* — здаватися.

„Чого ж ви тут ще чекаєте? Чому ви не йдете звідци? Аджеж звільнення буде продовжуватись тільки годину — дві. Виходьте скорше, хто хоче жити!“

У відповідь забрив голос Секундула: „Саме тому, що ми хочемо жити, ми й не підемо звідци! А, лицеміре, хочеш нас позбавити життя вічного? Покайся й навернись, бо загинеш! Бог уже забрав твою молоду добру дружину, що була така близька до правди — а ти ще не пізнав у цьому руки Господньої? Покайся, кажу тобі!...“

Проходячи поміж в'язнями, Пудент побачив Перпетую, яку знав особисто.

„Перпетуе“, звернувся він зворушеним голосом: „нехай ці темні, неосвічені люди дуріють і занапащують себе — але пощо ти тут? Виходь мерцієї на волю! Пожалуй своїх батьків, саму себе і... сичочка свого...“

Спомин про сина як пожег вразив Перпетую. Повернувши очі праворуч, вона побачила Феліціту, що, обернувшись до муру, із запалом молилась. Тоді Перпетуя раптом упала поруч неї на коліна й гарячково почала шепотіти слова благання за свого сичочка, за родину й за себе саму. Пудент мовчки дивився на неї, а потім відійшов замислений. А Перпетуя, забувши про весь світ, у душі своїй кричала до Того, хто один міг подати їй сил і не допустити її до упадку. Її молоде тіло тягнулось із цих мурів на волю, а душа поривалась до неба й вічного спокою...

Раптом дивна тиша запанувала у в'язниці. Тихе, придушене ридання понеслось по келії. Мимоволі Перпетуя обернулася і побачила старого чоловіка з простягнутими вперед руками й піднесеною високо головою. Він дивився кудись угору; його уста стиха ворухились; він молився. Біля його ніг покрипадали на колінах в'язні, що плакали. Деякі обіймали коліна старця; дехто хапався за його одягу, немаче шукаючи в нього порятунку. Секундул лежав на підлозі, тремтячи від стримуваних ридань. У цей мент проміння заходячого сонця впало через маленьке віконце на голову старця; його освітлене обличчя засяяло неземною красою; біле

волосся на голові блищало, як срібло. Перпетуя пізнала в ньому пресвітера картагенської церкви єпископа Оптата. Вона радісно скрикнула і, підбігши до нього, впала перед ним навколішки. „Брате, брате наш любий“, говорила вона разом з усіма до улюбленого пастиря.

„Діти мої, діти мої“, сказав єпископ із любов'ю: „не плачте, не сумуйте. Згадайте про Того, Хто себе на муки віддав за нас“... Він заспокоював їх, підтримував духовно. Багато разів заарештовуваний, багато разів битий і катований, він багато разів чудом виходив із рук смерті. Тому він добре їх розумів. До нього звертались із просьбами заопікуватись родичами, дітьми та батьками, що залишились на волі.

„Добре, добре“, відповідав він на ці прохання: „вірте, що зроблю все для вас“.

Перпетуя з німим благанням піднесла до нього свої прекрасні очі.

„А що ти, доню моя, скажеш?“ спитав єпископ, кладучи їй на голову свої руки.

„Отче, я хотіла би побачити ще хоч раз перед смертю... свого сичочка“.

Оптат знову підніс очі догори й почав молитися. Потім сказав їй ласкаво: „Молись, доню... Господь вислухає твоє прохання, ти побачиш сина... Чого ти ще бажаєш?“

Тоді Перпетуя, уся здригаючись від святої радості, прошепотіла:

„Брате... я бажала би, перш ніж умру, прийняте святе хрищення“...

„Добре... хто ще з оголошених⁵⁾ бажав би прийняти хрищення?“

„Я“, сказала Феліціта.

„Я“, промовив мужньо Секундул.

„І я“, голосно додав молодий голос. Перпетуя поглянула на промовившого й побачила гарного духовною красою юнака, що теж стояв навколішках поруч неї. Це був син багатого патриція, шіснадцятилітній хлопець, якого Перпетуя не раз бачила на зібраннях.

„А, це ти, Ревокате“, промовов тремтячим тоном Оптат; дві ледве помітні сльози блиснули на його очах: „і ти віддаєш весну свого життя Христові?“

⁵⁾ Оголошений — наблизений.

Після короткого іспиту чотирьох душ, їх провели до сусідньої келії, де просто із муру витікала вода міського водотягу, і там їх було охрищено в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Коли єпископ, без перешкод випущений підкупленою сторожею, залишив в'язницю, усі в'язні стали на молитву. Перпетуя, побуджувана Духом, раптом заспівала. В'язні приєднались до

неї й уся в'язниця затремтіла від могутнього співу:

Вірне це слово: коли з Ним помремо,
То й вічно з Ним жити будемо;
Коли на землі ми за Нього терпіли,
То в царство небесне ввійдемо...
(Продовження буде).

Л. Жабко-Потснлови.

КУТОК ДЛЯ МОЛОДІ.

До молоді.

Молодь любя, браття й сестри,
Так як ви здорові,
То старайтесь, щоб ви були
Воляки Христові!

Виши візьміть ви Слово Боже,
Як меча святого,
Будьте військом, завжди гідним
Для Гетьмана свого.

А, подруге, одягніться

Зовсім в зброю Божю

І від себе відганяйте

Силу злу ворожу.

Прапор ви свій підіймайте,

Як можна високо,

Щоб його могло злякатись

Ворожее око.

Станьте ви, як слід, рядами,

Йдіть на бій духовний!

Всю неправду ви руйнуйте —

І корінь гріховний.

І на Гетьмана Ісуса,

Пильно поглядайте!

І від Нього свого зору

Набік не звертайте.

І старайтесь Його волю

Пильно виповняти —

Нам не з тілом в цьому світі

Треба воювати.

Він пішли вам сили, міці,

І духа Світого.

І pomoже подолати
Вам ворога злого.

О. Костюк.
(Волинь)

Світ і люди.

На світі цьому, як в музеї,
Де все так гарно, і-де все є;
Прегарно завжди в цьому світі,
Проте найкращий він є влітні.

Погляньте в небо ви безкрає,
На хор зірок, що там блукає,
На блискавки, що рвуть темряву,
На всю красу та Божу славу...

Високі гори, снігом вкриті,
Провалля в скелях, кимсь прориті,
Там ліс по горах — хто з вас знає,
Про що він думає — гадає.

Лице землі вмиває море —
Широке, чисте та прозоре;
В землі всіляких скарбів сила,
Що їх рука там Божа вкрила.

Погляньте ви на жовті ниви,
Що приготувались на жнива,
Ви піднесіть до неба очі
Й серця палаючі та очі.

Ви до Творця душею линьте,
Думки безбожні геть покиньте,
Що світ цей ніби сам створився,
А не з руки Творця зродився.

Вам навернутись нині треба
До Бога-Спаса і до неба;
Творця правдивого пізнати

Й життя нове-святе почати!

Л. А. Николішин (Волинь).

Із праці на ниві Божій.

Урочистість св. хрищення в Раві Гуській.

Вже зранку 22 липня ц. р. почали з'їжджатися та сходитися брати й сестри з Дахнова, Коровиці, Шаварів, Угнова, Журавців та інших околичних сіл. Коли зібралися, місцевий пресвітер бр. Перетяко розпочав Богослуження молитвою, у котрій він і брати просили Господа, щоб Він благословив Свою працю в цім дні. У цей час прибув хор з Гійча й усі разом від молитовного дому пішли до ріки Рати, де багато людей вже було зібраних, а інші поспішали, щоб послухати та подивитись на хрищення. Хор заспівав пісню, а бр. П. розпочав друге Богослуження читанням Єв від св. Матв. 3 : 13-17. На підставі прочитаних слів брат указував, що й нам треба чинити всяку правду. Другий промовляв бр. Гладкий з Гійча, який указував, що той, хто хоче бути спасений, мусить іти вузькою дорогою, котра буває часто людьми осміювана, але вона веде до життя вічного. Третій промовляв бр. Цьох з місцевого збору, читаючи слово Боже й указуючи, що прийде день великий й страшний для тих людей, котрі сьогодні не хочуть покаятися й чинити всяку правду. Закінчуючи зібрання бр. П. прочитав Матв. 28:18-20. Потім була молитва, а по молитві відбулося св. хрищення: 20 осіб ввійшли до води й заключили завіз з Господом Ісусом. При закінченні почав падати дощ, котрий змочив нас, але слава Богові, що допоміг нам щасливо відбутися нашу урочистість. По зібранні вернулися до молитовного дому, де було прийняття нових членів до Церкви Христової й вечерея Господня. По зібранні гості підкріпили їжою тіла й розїхались по домах.

Браття й сестри! працюймо й не даруймо, поки ще в нас є сила, поки ще день і сонце світить.

Т. Чепіть.

Вісті зо Станиславщини.

Осіявшись в Єзуполі, я негайно взявся відвідувати розсіяні місійні станції в станиславській окрузі, які Головний Комітет віддав під мою опіку. Відвідавши Ганусівці, 11 дня 6 липня ц. р. удався до Тарновиці Лісної біля Надвірної, де є досить гарне поле місійної

праці. Там я застав братів О. Гарасимона і Д. Бобка, які прийшли з Білих Ослав, щоб покріпити на цій новій плячці братів і сестер словом Божим. Побувши в Тарновиці три дні, я відїхав на Гуцульщину до Білих Ослав, де від кількох літ є зачата місійна праця.

Тамошня громадка дітей Божих приготувлялась до св. хрищення, і тому віруючі мене очікували з великим напруженням, бо точно не знали, коли я саме туди прибуду.

Прибувши до Білих Ослав біля 9 години вранні, ми зараз із братом Гарасимовим почали обговорювати справу влаштування святого хрищення. Увечері відбулось зібрання, по скінченні якого вирішено завтра з полудня перепровадити іспит кандидатів, яких зголосилося 10 душ. Як вирішити, так все і зрobili.

Отжеж дня 12 липня в свято Петра й Павла відбулося св. хрищення в Білих Ославах, через котре прийнято 8 душ, себто 3 братів і 5 сестер до живої Христової церкви. На цю урочистість до Ослав прибули брати й сестри з Тарновиці, брат Ленарт з Єзуполя і бр. М. Вовк із Ганусівців.

Слід підкреслити, що в Білих Ославах під культурним оглядом селяни зробили великий крок уле. Як під час першого хрищення в 1932 році поводили себе некультурно, так, що комендант поліції враз із 4-ма узброєними постерунковими через силу зміг удержати лад і спокій, так тепер ціж самі люди згідно й чесно і без поліції під час св. хрищення заховувались.

Видно, що Євангелія й чесне життя віруючих промовили до переконання тамошніх односельчан-католиків.

Сама урочистість св. хрищення та зібрання відбулися дуже величаво та урочисто.

* * *

На другий тиждень в четвер 19.VII. ц. р. я відправився в Снятинщину, де також мало дня 22.VII. відбулися св. хрищення зібраних кандидатів із трьох сіл, себто з Підвисокої, Стецени й Задубрівців. А що тамошні віруючі обіцяли буквинським братам і сестрам, що їх запросять до себе на святкування хрищення,

ая приїхав до них несподівано, до чого в зборі не були приготовані, тому урочистість св. хрищення рішено відкласти до 28 серпня, коли мати би прибути віруючі з Румунії.

Побувши там до понеділка, я по відбутті кількох зібрань і Господньої вечері вернув до Єзуполя.

* * *

У четвер дня 26 липня я знов відїхав до Тарновиці з цілєю відповідною приготованнн зголошених кандидатів до св. хрищення. Саме хрищення відбулося дуже величаво при великому здвизі людей. Справді противники заздальгідь загрожували камінням, але присутність постерункового охолодила їх. Люди, почувши слово Боже та побачивши вперше св. хрищення практиковане в баптистів, глибоко над тим замислились і казали: „То справді ці баптисти роблять по наказу й за прикладом Христа“...

Було справді радісно, коли бачилося, як колись даліє стали собі близькими в Христі.

До Тарновиці прибули віруючі з Білих Ослав (за 30 кілометрів) і з Ганусівцевь (за 50 кілом.), щоб узяти участь у спільній радості.

* * *

Дня 5 серпня відбулося св. хрищення в Ганусівцях. Прийнято 9 душ. На цю урочистість, як звичайно, прибули віруючі з інших місцевостей: з Тарновиці, з Дашани й Київця. (за 75 кілом.). Усі вони йшли пішки.

І дійсно, було чим порадуватися, бо все відбулося дуже гарно. Хрищення відбулося по середині села біля містка, в стані, де вже на нас очікувала товпа людей. І тут селяни заховувалися зразково й тихо. Деякі попінські поплечники почали неприхильно висловлюватись про наше хрищення, але місцеві українські лютерани зараз брали нас в оборону, кажучи: „Баптисти роблять слушно, бо все опираються на Євтаному Письмї“.

Вечеря Гбсподня відбулася в домі брата Наркулапа. Покріпились духовно, а на закінчення відбулася християнська вечеря любови.

Отже ж у Білих Ославах відбулося зчерги четверте хрищення, в Тарновиці перше, а в Ганусівцях четверте. В трьох згаданих місцевостях довелося мені христити 25 душ — 13 братів і 12 сестер. Щастя їм Господи в новому житті.

М. Лютий.

Хрищення на Лемківщині.

Дня 6, 7 і 8 липня ц. р. діти Божі на Лемківщині переживали велику радість. Господь

допоміг мені буги того часу на Лемківщині вже другий раз. Дня 6 і 7 відбулися радісні й будуючі Богослуження, між якими переведено також іспити кандидатів, зголошених до святаго хрищення. Це все відбулося в селі Вапеннім і Маціні. Господь благословив нас, хоч і ворог пробував нам шкодити. Правда все перемаже. Дня 8 відбулося св. хрищення в селі Бодаках, недалеко від Вапенного й Маціни. Прийнято тим разом 18 душ через св. хрищення до церкви Христової на Лемківщині в повіті горлицькім. Один молодий брат і одна сестра, що христились, були із села Вільхінці, пов. Кросно. Рівно ж один брат прибув аж з Нового Сонча, щоб бути присутнім на нашій урочистості. Хрищення відбулось дуже гарно. Опісля ми вернулися до села Вапенного, де відбулося урочисте прийняття нових членів до церкви й Господня вечеря. Господь благословив нас багато, за що слава хай буде Йому повіки.

Другої неділі себто 25 липня ц. р. відбулась така сама урочистість дітей Божих у селі Квасенні, пов. Дзбромиль. Тут рівно ж діти Божі зійшлися з многих сіл, хоч дощ перешкодив нам у подорожі. Однак, ми не дивились на жодні перешкоди, бо Господь каже: „будь же ревний і покайся“ (Відкр. 3:19). Господь хоче, щоб діти Його були ревними для добрих діл (Тита 2:14). Хрищення відбулось дуже гарно й радісно. Перешкод із боку католиків не було ніяких. Прийнято через св. хрищення до правдивої, живої церкви Христової в тім районі 17 душ. По хрищенні відбулося у відновленій залі бр. Ів. Баця урочисте прийняття нових членів у церкву Христову й Господня вечеря. Слухачів слова Божого було вельми багато. Многі мусли стояти в синах і попід вікнами із-за браку місця в залі. Господь чудово нас благословив, і ми відчували Його між нами присутнього в Дусі Святім, яко доброго Пастиря Таку радість бажаємо мати на Підкарпатті ще раз цього літа: ще біля п'яти душ приготавлиються вступити в завіт з Господом. Хай допоможе їм Господь на славу Його. Амінь.

Ів. Кубрин.

Львів. 15 серпня ми мали донго сподівану радість: вітали дорогих гостей, членів Всесвітнього Конгресу, що завітали до нас по дорозі з Берліну. Приїхало трьох братів: др Люїс др Боулер і пастор Гутше. Перше урочисте Богослуження відбулося в другому зборі.

Наша досить простора зала в цей вечір була занадто мала, аби вмістити всіх бажаючих послухати слова Божого. Не старчило всім і місць для сидіння, не вважаючи на те, що один брат своїм коштом спровадив до залі стільки стільців, скільки вже там було, а деякі інші придбали за свій кошт лавки. Радісне Богослуження продовжувалось більше двох годин і за цей час присутні з радістю довідались і про перебіг Всесвітнього Конгресу, і отримали багато іншої духовної радості. Більш як 150 душ виповнили залю по береги, а ще чимало стояло в коридорах. Зібрання провадилось у мовах — українській, польській, німецькій і англійській. Перекладали брати — В. Гутше і В. Перетятко. Зібрання провадив наш проповідник Л. Жабко-Потапович. Радісно було чути, як наш маленький, але працюючий хор співав українські та польські псалми.

Від нас дорогі гості пішли до першого збору, де знов служили в тих же мовах досить численним слухачам, що виповнили всю залю.

Радість цього вечора залишиться надовго пам'ятною для обох зборів баптистів нашого міста.

2 бересня другий збір баптистів у Львові святкував радісну урочистість св. хрищення, що відбулась у селі Грибовичі. Хоч погода нас спочатку й налякала своїм дощем, одначе брати й сестри сміливо вирушили в дорогу. 10 кілометрів дороги проминули непомітно в радіснім настроєві, й ось усі ми опийлились на березі річки, куди вже заздальгідь зібрались грибовицькі брати та сестри. П'ятнадцять душ у білих одежах стали на самому березі. Проповідник нашого збору бр. Л. Жабко-Потапович розпочав Богослуження співом пісні „Недалеко за рікою“, читанням псалми 118 і молитвою. Потім промовляли брати — М. Лютий із Єзуполя і Гр. Домашовець із Кам'янки-Струм. Дивний, святий настрій запанував над присутніми. Багато присутніх — і кандидатів і гостей — не могли стриматися від сліз. Самий акт хрищення [що його давав бр. Гр. Домашовець] усіх нас зворушив. Після хрищення всі, як звичайно, пішли до дому молитви, де відбулась вечеря Господня, яку відбув бр. М. Лютий. Потім попрощавшись один з одним, рушили в дорогу — одні пішки, а другі на фурах, що їх ласкаво дали нам грибовицькі віруючі. На цій урочистості були гості з Рави Руської, Зимної води, Ямельної й інш. місць. Із числа 15 охрищених 10 душ

мешкають у Львові, а 5 — у Зимній Воді, нашій місійній станції, де діло Боже йде радісними кроками вперед. Тепер після хрищення берімося, брати та сестри, до нової праці над сійням слова Божого, аби було що збирати на рік майбутній.

Присутній.

Аргентина. Колись ми жили на Волині й належали до збору віруючих у Пłosці. Сам я мешкав на хуторі Дубини. Там із своїми братами та сестрами ми переживали багато радості і славили нашого Господа. Та йому було вгодно нас розлучити. 1928 року здійнявся в нас великий рух: багато людей виїздило до Канади й до Аргентини. Зібралось і нас дві родині — моя й бр. Юхима Довгалюка — виїздити в далекий край. Родини були великі; їхали разом і одним пароплавом, і під час подорожі не переставали славити Господа. Аж приїхали до місцевості Порти; там мирозлучились і розійшлись далеко один від одного. На чужій стороні залишились ми самотні без зібрань. Особливо сумно було нам у неділю. Без братів і сестер пережили ми отак два роки й чотири місяці. Але ми завжди благали нашого Спаси, аби Він з'єднав нас із братами та сестрами, аби краще славити Його. І Господь вислухав наше прохання; ми знов з'їхались із тим братом. Отже, почали разом славити нашого Бога і просити Його, аби послав нам нових братів і сестер. Господь і це зробив нам і ми всі разом вирішили приєднатись до якогось збору баптистів. Якраз тоді одержали ми з Буенос-Айресу від брата Івана Петраша листа, в якому брат-пресвітер обіцяв нам, що незабаром приїде до нас. І так воно і сталося: брат приїхав і допоміг нам закласти нову громаду баптистів і вибрати для служення в ній брата Юхима Довгалюка проводячим, бр. Гр. Лисака секретарем і бр. Івана Лисака скарбником. Це все мусіли ми зробити, бо від найближчого збору баптистів ми віддалені на 750 кілометрів, а самі віддалені один від одного на 50 і 60 кілометрів. Та члени нашого нового збору цим не журяться і збираються в одне місце і славлять великого Бога. Вже є й нові душі, що бажають вступити в завіт і з Господом.

Усіх братів та сестер просимо, аби не забували про нас, закинутих у далекий край, і підтримати нас своїми молитвами.

Іван Лисак,

Віндсор (Онт., Канада).

Давно я хотів дещо написати про наш Віндсор, де ми живемо, а особливо про духовну сторону нашого життя. Нас тут є декілька родин віруючих: чехів, росіян і одна родина українська. Усі ми по змозі старалися свідчити про нашого Господа, де тільки могли. Минулого року прибув до нас з Детройту проп. Ів. Шакоtko, щоб допомогти нам започаткувати діло Боже у Віндсорі. Але, тому що нас тут небагато й ми не могли самі оплатити залі, бо мало хто з нас працює, то ми постановили з'єднатися з іншими слов'янськими братами, котрим англійська місія дозволяє збиратися в їхньому молитовному домі. Отже, тепер ми у єдності збираємося, щоб голосити слово Боже в трьох мовах. Просімо нашого Господа, щоб післяв пробудження поміж отці слов'янські народи. Ми віримо, що у Бога нема взгляду на особу, бо всі ми діти одного Отця, від котрого очікуємо раннього дощу благодати Божої, що спадає з неба на рілля, на котрій ми сіємо добре насіння слова Божого (1 Кор 3 : 7).

Отже, 7 липня ц. р. відбулося у нас урочисте зібрання Бр. Шакоtko прибув до нас з більшим числом братів і сестер. Богослуження

розпочали з поміччю смичкової оркестри й фортепіана. Опісля були сказані братами Ковачо й Шакоtko впливові й пробуджуючі проповіді, а слов'янський хор співав чудову пісню: „То јсу ти“. Опісля бр. Шакоtko вступив до води, щоб сповнити заповідь Господа Христа (Марк. 16 : 16 і Матв. 28 : 19) і за прикладом перших християн хрестив одну сестру, котра вступила в завіт з Господом Ісусом, визнаючи, що Господь прости її всі гріхи, і став її особистим Спасителем. Серця наші були переповнені радістю, що Господь той самий і робить діло Своє через Св. Духа так, як Він давно робив. „Ісус Христос учора і сьогодні, той же самий і навіки“ (Жид. 13 : 8). І це є факт. Ми є свідками цієї незмінної правди. Мое бажання, щоб просити всіх братів і сестер через дорогого нашого „Післанця Правди“ за всіх пізнавних Господа, а також за місто Віндсор, щоб Господь і тут покликав спасеників до Церкви Своєї. Зібрання було закінчене молитвою й пісню: „Хай буде Отцю всеблагову хвала“. А ми всі оживлені й радісні у наших серцях спокійно розійшлись по домах.

С. Шогоретський.

ВІДОЗВА

до всіх передплатників та читачів „Післанця Правди“!

Майже рік тому „Післанець Правди“ переживав дуже тяжкий час: через упадок американської валюти та задля інших обставин сучасного ліхоліття його прибутки відразу різко зменшились, і „П. П.“ опинився був перед грізним питанням: чи доживе він до кінця року? Тоді ж Редакція й Адміністрація журналу звернулись до всіх віруючих, до всіх передплатників і читачів — з гарячим закликком — допомогти Вашому „Післанцеві Правди“ й підтримати єдиний на увесь світ журнал нашого визнання в українській мові. Разом із тим закликалося всіх віруючих у всьому світі прийти на допомогу журналові й улаштувати спеціальний „День Післанця Правди“, аби рятувати його існування. Господь тоді прихилив серця віруючих, і дружніми об'єднаними зусиллями всіх дітей Божих „Післанець Правди“ було врятовано. З усіх сторін світу на-

пливали — передплата, допомоги на „Фонд Післанця Правди“ і сотки листів з усіх країн світу. У тих листах діти Божі підтримували нас морально, заохочували до дальшої праці над журналом і обіцяли підтримувати його й надалі своїми молитвами та матеріальними дарами. Завдяки цьому всьому „Післанець Правди“ проіснував ще один рік.

Нині, як і рік тому „П. П.“ опинився знов перед тією самою небезпекою. Ми відверто й голосно заявляємо всім віруючим українцям у Галичині, на Волині, Поліссі, Підляшші, Холмщині, Буковині, Закарпатській Україні, Басарабії, Америці, Канаді, Аргентині, Бразилії, Франції і в інших краях і країнах світу — знайте, любі, що Ваш єдиний журнал „Післанець Правди“ знов кожної хвили може замовкнути. Усі матеріальні засоби вичерпались.

„П. П. не одержує майже ніякої допомоги від жодних місій і в той час, як інші журнали ведуть спокійне існування на сталій підтримці від місій, „П. П.“ живе майже на те, що Ви йому надішлете. А тим часом багато передплатників уже по декілька років не надсилають ні сотика. Серед них є, правда, сила таких бідних, що навіть голодують, але є, очевидно, і багато таких, які легковажно відносяться до своїх обов'язків і забувають надсилати передплату. Через це „Післанець Правди“ вже в боргах. Останні числа, а також і це число друкується в борг. У той час, хоч усі співробітники „П. П.“ працюють над ним цілком безплатно, щомісяця потрібно сотки злотих на друкарню й експедицію (пакування, поштові видатки тощо). Бажаючи рятувати положення й журнал, ми вирішили випустити дві числі (9 і 10) разом, чого раніш не робили. Але й за це подвійне число нема чим платити.

У цій тяжкій годині ми звертаємося з поважним напомином до Вас усіх: подумайте над долею Вашого єдиного журналу й не дайте йому померти!

Що треба для цього зробити?

Перш за все — молитва. Моліться, аби милосердний Господь підтримав „Післанець Правди“ і його співробітників у їхній тяжкій праці. Моліться щодня, і не тільки вдома, але й у зібраннях, моліться в голос, аби Ваша молитва вплинула й на серця людей.

Подруге — нехай кожен передплатник негайно вишле до Адміністрації „П. П.“ свій борг за весь минулий час. **Не можеш заплатити відразу всього боргу, вишли половину, чверть, але негайно, зараз же!** Не маєш грошей, піди й позич, так якби ти пішов позичати, коли треба купити для голодного хліба. — „П. П.“ власне є тим голодним, хоч годув тебе весь час хлібом духовним.

Різрете — скажи про нужду „П. П.“ в твоїм знайомим віруючим: передплатника спитай, чи він вже вислав передплату, і якщо ні, то нагадай йому, аби як скорше вислав. А непередплатникові скажи, аби він нарешті передплатив жур-

нал і негайно вислав би бодай частину передплати.

Четверте — коли зійдеши з віруючими, чи то на звичайному зібранні, чи на членському, чи в зборовій раді, чи на юнацькому, чи з хором на співанці — піднеси зараз же питання про те, як би влаштувати „День Післанця Правди“. Скажи твоєму пресвітерові, проповідникові, дияконові, диригентові хору, учителеві чи вчительці недільної школи, членам ради, презесам гуртків — юнацького й жіночого, скажи всім, що „Післанець Правди“ — єдиний на весь світ український журнал нашого визнання — може скінчити своє існування, якщо йому не допоможете!

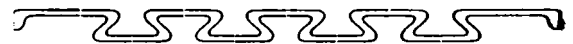
Спогадай, скільки доброго зробив цей журнал для тебе, для твого збору і для діла Божого серед віруючих і невіруючих.

Ми віримо, що загальними зусиллями, піддержуючи один одного святими молитвами, ми не дамо померти журналові, а дамо йому можливість ще довго працювати для сіяння святого слова Божого серед нашого народу.

Усі за допомогою Божою до святої праці.

„Благодать Господа Ісуса Христа, і любов Божа, і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами. Амінь“!

Редакція й Адміністрація
„Післанця Правди“.

Поквітовання N. 2.

Дальший виказ предплати, надісланої від зборів і поодиноких осіб, на 1934 рік.

С. Ярошук 2 зл., Н. Садовські 2 зл., С. Гарбарук 2 зл., К. Найдюк 5 зл., Ф. Пташник 4 зл., В. Бац 5 зл., П. Фурманюк 4 зл., С. Бричук 4 зл., Ів. Базюк за 1933 р. 4 зл., С. Гретчин 6 зл., Г. Жоглік 2 зл., Д. Терефенко 5.25 зл., М. Стародуб 4 зл., М. Данилюк 4 зл., Ф. Денисюк 1 зл., Єр. Мотилицькі 2 зл., Е. Можар 3 зл., А. Захарчук 1 зл., М. Селюк 2 зл., Г. Домашовець 5 зл., М. Римар 2 зл., М. Парубочій 2 зл., В. Смеціковські 4 зл., С. Чичанка 1 зл. за 1933 р. М. Ліщиши 2 зл., Г. Чубок 4 зл. за

1933 р. К. Мартишок 2 зл., Йосип Голиць 6 зл., Ф. Скок 4 зл., Ів. Баранчук 1 зл., Г. Гвоздовський 1.60 зл., Т. Головинець 1 зл., Д. Власюк 4 зл., Йосип Кундрій 4 зл., Д. Усичин 2.20 зл., Іг. Гусарук 4 зл., Ф. Мална 2 зл., К. Лісвий 2 зл., П. Михайлович 2 зл., В. Малофій 21 зл., К. Лесшек 2 зл., К. Лебець 2 зл., А. Маркевич 4 зл. за 1933 р. М. Бохонко 2 зл., А. Мулярчук 1 зл., Г. Петлюха 2 зл., М. Сушко 2 зл., Д. Александрук 4 зл., Т. Вітрук 2 зл., М. Лютій 2 зл., М. Яхніцький 2 зл., К. Лещук 4 зл., С. Софронів 4 зл., П. Галій 4 зл., Г. Троцевич 3 зл., Т. Якимів 2 зл., Ізид. Донік 11.88 зл., А. Чикіборда 2 зл., В. Ліній 4 зл., К. Ширко 2 зл., С. Гелета 2.30 зл., Г. Заверуха 2 зл., В. Скоцень 2 зл., П. Янишук 2 зл., Ів. Карнаух 4 зл., М. Бурдак 2.20 зл., О. Корчак 2 зл., Мак. Хлестик 10 зл., П. Семенчук 3 зл. за 1933 р. Ів. Наумець 2 зл., К. Козачук 2 зл., А. Цапюк 2.50 зл., Я. Яшенко 4 зл., В. Козей 2 зл., П. Семенюк 1.50 зл., В. Кацій 2 зл., П. Кіндратів 2 зл., Кіричун 4 зл., Йосип Борисів 4 зл., М. Кеню 5 зл., А. Бура 4 зл., С. Лещук 2 зл., М. Білейчук 2 зл., Т. Коваль 2 зл., Д. Стаськів 15.50 зл., Ф. Завадський 4 зл., А. Бодак 4 зл., К. Свобода 2 зл., А. Макгрегор 6 зл., Ів. Зінків 4 зл., С. Рачук 4 зл., Р. Бондарець 2 зл., Ф. Биць 4 зл., Йосип Фаєк 2 зл., С. Зубилевич 2 зл., М. Куценко 4 зл., Г. Хомяк 2 зл., Ів. Вавринюк 2 зл., С. Каплич від гуртка й на фонд 4 зл., П. Штохмаль 2 зл.

Дальші поквітовання будуть подані пізніше. Перечитайте ці поквітовання, чи знайдете своє ім'я А якщо ні, то чому — ні?

Адмн. „П. П.”

КОЛЕКТА ЖОВТНЕВА.

Нагадуємо всім членам Об'єднання Слов'янських Зборів Баптистів у Польщі про їхній обов'язок надіслати жовтневу

Адміністратор В. Перетятко.

Факт. редактор Л. Жабко-Гішович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надіслати на наступуючу адресу: W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska. Сіла

За редакцію відповідає М. Лютій.

Конто Р. К. 70. 62,709.

Видає комітет.

3 Народної друкарні в Раві Руській.

колекту до Головної Ради нашого Об'єднання. Колекта ця призначається **на цілі місійні**, цебто на те, що насамперед повинно лежати нам на серці.

Колекту й пожертви надсилайте по переказах чекових, П. К. О. адресуючи так:

L. Miksa, Łódź, Abramowskiego 25.
N. P. K. O. 144.243.

Вийшло з друку і продається оповідання

Д-ра М. Л. РОСВАЛИ

Умираючий барабанщик

Правдива пригода з часів громадянської війни в Америці. Зворушуюча історія навернення лікаря-жидка і його родини до Христа. 20 стор.

Ціна: за 20 примірників — 1 злотий. Один примірник у деталічній продажі — 5 сотиків. При замовленнях просимо долавати гроші на пересилку.

Адміністрація „П. П.”

Оголошення.

„Релігійне видавництво“ паст. В. Геє повідомляє про вихід у світ нових книжок (у мові російській):

„Християнський Буквар“ ціна 0.50 зл.

„Сила служення“ — (в оправі) 1.50 зл.

„Сила служення“ — (брошур.) 1.10 зл.

Виписувати по адресі: Варшава, вул. Польна 64 пом. 7.

Я ДОРОГА І ПРАВДА

І ЖИТТЯ (ІСХАНА 14:6)

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. II

Листопад

1934

МОЛИТВА ЗАСМУЧЕНИХ

*Господи, ласкою щедрий, багатий,
Глянь на нас нині та сльози утри!
Ти лиш один є сильний врятувати,
Ти лиш один заспокоїш вітри.*

*Господи, ближче в цей час прихилися,
Голосом матері знов розважай;
Чую та бачу — скор.й обізвися,
Поміч в розпучі нам хутко подай.
Господи, Ти лиш єдина надія,
Кріпость, сховатись куди біжимо...
Вибач — молитва часами слабіє,
Але Тобою одним живемо.*

*Господи, ласкою щедрий, багатий,
Гани загой наші, радість пошли.
Ти лиш один, що змієш спасати;
Сонцем засяй нам із чорної м.т.*

*Ів. Кмета-Єфрїмович.
Саскатун, Канада.*

Із праці на ниві Божій.

Підкарпаття.

В днях від 14 до 17 жовтня ц. р. віруючі на Підкарпатті переживали велику радість у Господеві. В тих днях гостював у нас перший раз в житті визначний гість бр. В. Гутше. Ми запросили дорогого нашого брата в Господі й не пожалували того. Як радісно і як добре, коли старші брати відвідують збори віруючих! Тоді Господь посилає щедre благословення на Свою ниву. За тих три дні ми відвідали з братом Гутше дітей Божих у Войткові, в Юркові, Лісковатім і Квасенині. Мали ми п'ять благословених зібрань, в яких брат Гутше проповідував слово Боже. Господь щедро благословив брата й нас. Була велика радість на кожному зібранні. Слово Боже переймало наші серця й насичувало наші душі Христовою благодаттю. Брати й сестри ходили за нами від села до села, навіть уночі і в непогоду, щоб слухати слова Божого, яке втішало нас і зміцнювало в Христовій вірі і правді.

Були на зібраннях наших також свіжі люди, які уважно слухали проповідей. У неділю (14. X.) відбулася у Войткові в присутності брата Гутше організація гуртка молоді на Підкарпатті. До гуртка вписався 31 член. Проводячим гуртка був вибраний таємним голосуванням бр. Іл. К. Господь благословив і це діло, яке відбулося за Його волею. Ми раді, що брат Гутше міг бачити нашу працю, наші недостатки й загальний стан нашого збору на Підкарпатті. Маємо надію, що це послужить для добра діла Божого в наших сторонах. Брат Гутше від'їхав від нас 17 жовтня до Гарнова, Кракова й Лодзі, де стало мешкає. Труд брата між нами не був марний. Тому хай буде слава й честь нашому небесному Отцеві за Його щедре благословення. Амінь.

Іл. Кубрин.

Вільки Мазовецькі (Галичина).

1.

Слава нашому Господеві, що дозволив нам цього літа обходити в нашім зборі урочистість св. хрищення. Напередодні й у неділю 12 серпня з'їхалися та зійшлися до нас гості з усієї Равщини та з сусідніх повітів. День був погідний і теплий, що сприяло гарному настроєві наших гостей, котрих було так багато, що їм трудно було й поміститися в молитовнім домі. Після великого й радісного зібрання

в мол. домі всі присутні вийшли в дорогу до річки Рати; йдучи селом біля одного кілометра, співали духовні пісні. На берегах річки зібралось багато віруючих і католиків, котрі спокійно і поважно віднеслись до урочистого діла Божого. Над водою промовляли слово Боже брати: Г. Гладкий, М. Цьох і В. Перетятко. Потім останній брат вступив до води й охривив 10 душ, що через свою добровільну обіцянку з'єдналися з Христом і визнали Його перед Господом і всіма людьми своїм особистим Спасителем. Хор із Гійча під проводом бр. І. Дикого допомагав у святому ділі. Після хрищення понернулися зо співом до молитовного дому, де діти Божі дякували Господеві за поміч у цьому великому ділі. Відбулось радісне зібрання, прийняття нових членів і вечеря Господня. Благословення Боже було з нами. Увесь день діти Божі провели в тихій радості та духовному піднесенні.

2.

Дня 24 серпня ц. р. відбулось у нас похоронне Богослуження. Відійшла у вічність наша старенька наближена сестра К. Вольфер Вона, будучи ще живою, просила, щоб по смерті поховали її віруючі. Сусіди-католики вговорювали сестру, що треба їй ксьондза привести, але вона сміливо відказувала їм: „я вірю, що Господь мій Ісус, котрому я віддалась у руки, Він прости мені мої гріхи, і ксьондза мені не потрібно“. Вона бажала останні дні бути з віруючими, що її відвідували. Отож, виконуючи її останню волю, запросили ми на цю сумну урочистість із Рави бр. В. Перетятка, що і прибув на похорон до нас ровером (вельосипедом). Щоб віддати останню прислугу померлій, зійшлися майже всі віруючі, а також багато католиків. Похоронне Богослуження відбулось на подвір'ї померлої. Розпочав, продовжив і закінчив брат В. Перетятко. З подвір'я всі йшли на кладовище і співали похоронні пісні. Це зворушило многих слухачів, так що багато із цих гостей прибуло на кладовище, щоб почути слово Боже. Над гробом промовляли брати — В. Перетятко розпочав, опісля бр. М. Коростіль продовжив і закінчив молитвою. Усі присутні уважно і спокійно слухали слово Боже. Хор місцевий співав іще кілька пісень, потім вже ввечері розійшлись по домах, Хай буде за все слава нашому Господеві.

І. Кочан.

„Я ДОРОГА І ПРАВДА Й ЖИТТЯ“ (Йоана 14:6).

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

Часопис, присвячений поширенню християнської думки

Передплата „Післанця Правди“ вносить :

Річно — 4 зол. На півроку — 2 зол. — На квартал 1 зол. — За кордоном — 1 дол. на рік.

Ч. 11

Листопад 1934 року

Рік 8

Поклик із Галілеї.

Стаття проф. В. Ф. Марцінковського.
(Докінчення).

Або, ось ще один приклад цієї священної пристрасти — жадоби рятувати гинучих.

Багато людей пам'ятають історію трагічного загину величезного океанського пароплава „Титаніка“. Люди безжурно веселились у цьому пливучому місті, що являв собою останнє слово кораблебудівничої техніки. І ось, уночі пароплав напорівся на невидиму частину пливучої крижаної гори — і на протязі півтретя години загинув¹⁾. Багато людей, що їм не старчило місця в рятункових човнах, на хвилях океану змагались за своє життя. Серед них був проповідник Гарпер. Раптом побачив він серед хвиль поруч себе голову пливучого юнака. „Молодче! Чи ти спасений? Чи прийняв ти Христа?“ заукав проповідник до нього. І ще двічі спіткались вони в хвилях океану, і двічі Гарпер повторив своє питання. Після цього проповідник потонув.

А в Лондоні, за декілька тижнів, під час одного релігійного зібрання ви-

ступив юнак із такими словами: „Я — останній навернений через проповідника Гарпера... там, в океані, біля гинучого „Титаніка“...“

„Блаженні мертві, що в Господеві вмирають“, служачи Йому, бож „діла їхні йдуть слідом за ними“. Думати не про себе в годину смерти, проповідувати Євангелію не тільки з церковної катедри, але й у холодних хвилях океану — це звершення любов, що нагадує про Христа, який у хресних муках благовістив розбійникові, що висів поруч Нього.

Ось, що значить любити тих, кого Він полюбив, а до того ж так, як Він полюбив — віддати душу свою за братів! Аджеж, ми „спасені, аби спасати“.

5. Якщо ми любимо Христа, ми не боїмось страждати за Нього, „брати участь у стражданнях Його“, а до того — страждати без скарги, з радістю, подібно апостолам, що тоді в Єрусалимі побиті, „пішли веселі з-перед ради, що за ім'я Його удостоїлись бути зневаженими“.

Спражня любов завжди готова страждати за улюблене. Так і Петро згодом прославив Бога смертю мученика. „По правді, по правді кажу тобі: Як був

¹⁾ „Титанік“, свого часу найбільший пароплав світу, загинув уночі 14 квітня 1912 р. в Антлантійському океані. Із 2201 пасажирів і залози загинуло 1490 осіб. Прим. Редакції.

еси молодий, то підперізувався сам, і ходив еси, куди хотів; якже зістарієшся, то простягнеш руки твої, і інший тебе підпереже й поведе, куди не схочеш. Це ж промовив, означуючи, якою смертю прославить Бога“. І цей час надійшов. Там у Римі, під схилом Ватиканського холму²⁾ ап. Петро простягнув руки свої, коли римські вояки підперезували його перед тим, як розп'яти його на хресті. І, як свідкує історія (дивись прим. редакції), він попросив тільки одного — щоб його розп'яти головою в долину, бо не лічив себе гідним померти так, як його Господь. Польський письменник Сенкевіч художньо змалював цю смерть у своєму творі „Quo vadis?“³⁾ Інший польський мистець Ян Стика намалював картину цієї смерті фарбами. Ось ця картина: не вільники приготувляють хреста з дерев'яних колод. Старець-апостол стоїть струнко, як юнак. Його надхненне обличчя осяяне срібним вінцем білого волосся. Під його ногами в останньому промінні заходячого сонця пишається царственний Рим. Ні нарікання, ні скарги не чути з вуст Петра. Відходячи з цього світу, апостол передає прощальне благословення „urbī et orbī“ (місту і світові). Погани із здивуванням і страхом дивляться на обличчя старця. Ця величя смерть по правді „прославилася Бога“. Так він помер за Христа, бо полюбив Його. Так і нам у дні іспитів, гонення й мук допоможе встояти не стільки

²⁾ Примітка редакції: У даному випадку описується смерть ап. Петра на підставі дуже поетичних православних та католицьких джерел, що полягають, головним чином, на свідостві церковного історика Євсевія (263--340 р.) Це не виключає іншої наукової теорії, яка рахує, що ап. Петро ніколи в Римі не був, а помер у крайні партів (у Вавилоні), звідки й написав своє перше послання (див. 1 Петр. 5: 13).

³⁾ „Куди простуєш?“

віра в Христа, скільки любов до Христа, або, кажучи словами апостола Павла, „віра — любов'ю сильна“.

* * *

Можна було би ще багато сказати про оwoчі цієї любови — але, звичайно, не про нагороду за неї, бо любов ніколи нічого не сподівається для себе: вона „не шукає свого“. Любов у самій собі має задоволення, радість, спокій. Ось заповіт Христа тим, хто любить Його: „Хто має заповіді Мої й хоронить їх, той любить Мене; хто ж любить Мене, буде люблений від Отця Мого, і Я любитиму його й об'явлюсь йому... і Отець Мій любитиме його, і до нього прийдемо, й оселю в нього зробимо“... Це значить, що той, хто любить Христа, не тільки матиме віру в Нього, але матиме і Його самого; він матиме не тільки віру в Бога, але і Його самого в собі, себто він досягне того, що духовні письменники називають „Боговтінням“; він станеться по правді „Богоносієм“.

* * *

Та не тільки духовне, містичне оглядування Бога в собі з'являється наслідком любови до Христа. Ця любов має ще й великий практичний наслідок — прирівнення до Нього самого.

Він полюбив нас і через це „стався подібний до нас, окрім гріха“. Якщо ми любимо Його, а до того любимо незмінно, то все більш уподоблятимемось до Нього в усьому. Так члени подружжя, що живе довго у взаємній любові, відбивають манери, слова, погляди, звички й душу один одного і, нарешті, починають бути подібними навіть один до одного своїми обличчями.

І ось це найбільше блаженство очікує нас, якщо ми дійсно, глибоко й постійно любимо Христа. Ми не тільки „будемо там, де Він, і побачимо славу Його“

(як Він сам сказав у Своїй архирейській молитві), але й **будемо до Нього подібні**. Чи може бути щось вище, святіше і блаженніше? Не тільки чинити у світі цьому, як Він, але й бути подібними до Нього! „Любі, ми тепер діти Божі; та ще не явилось, **що** ми будемо; знаємо ж, що, коли явиться, подібні до Нього будемо, бо побачимо Його, якож є“ (1 Йоана 3:2). По правді „чого око не виділо, ні вухо не чуло, і що на серце чоловікові не зійшло, те наготовив Бог тим, хто любить Його“.

* * *

Чув я про одну дівчинку, що кожного, чи то дорослого, чи малого, всіх питала: „Чи любиш ти Христа?“ І ось один чоловік уразливо відповів їй: „Ти просто божевільна! До всіх чіпляєшся з цим питанням“. . . — „Ну, гаразд, нехай я божевільна. . . але питання всеж лишається: чи любиш ти Христа?“ відповіла дівчинка.

Хто б ти ні був, той, що читаєш ці рядки, і для тебе лишається питання Христа: „Чи любиш Мене?“

Якщо любиш, то пам'ятай і друге Його слово: „Ти йли за Мною“. . . А якщо ти належиш до так званих невірних, то до тебе звертається заклик Христа, бо й тебе Він любить, бож і ти бажаєш і повинен бути щасливий.

Але перше, ніж іти за Ним, прийди до Нього; довідайся з Євангелії, хто Він і як Він тебе покохав, і твоє серце у відповідь на Його любов відгукнеться теж любов'ю.

В. Ф. Марцінковський
(Гора Карміл, Галілея)

ВІД РЕДАКЦІЇ: Повідомляємо з радістю читачів „П. П.“, що в Редакції одержано нові твори нашого шановного співробітника бр. проф. В. Ф. Марцінковського, які вмістимо в наступних числах журналу.

Другий прихід Господа Ісуса Христа.

(Продовження).

Апостол Павло сказав: „Наше бо життя є на небесах, звідкіля ждемо і Спасителя, Господа нашого Ісуса Христа, котрий переобразить тіло смирення нашого, щоб було подібне тілові слави Його, по дійству, котрим зможе покорити Собі все“ (Филип. 3:20). А апостол Іван каже: „Глядіть, яку любов дав нам Отець, щоб ми діти Божі звалися. Тим то не знає нас світ, що не пізнав Його. Любі, ми тепер діти Божі; та ще не явилось, що ми будемо; знаємо ж, що, коли явиться, подібні Йому будемо, бо побачимо Його, яко ж є“ (Йоан. 3:1-2).

Отже, мертві в Христі Ісусі воскреснуть, а живі перемінені будуть, і вмирати

вже не будуть ніколи. Господь Ісус Христос сказав: „Я воскресіння й життя. Хто вірує в Мене, не вмере повік“. (Йоан. 11:25-26). Тоді сильна рука Бога підійме нас угору назустріч Ісусові Христу (1 Петр. 5:6). Єнох був взятий до неба живим, не бачивши смерті. Так само пророка Іллю Бог забрав з того світу. Ісус Христос вознісся до неба. У відкритті св. Йоана в одинадцятій голові читаємо, що Бог воскресив Своїх двох свідків, які лежали побиті три й пів дня. Вони рівно ж були взяті до неба. Так прийде і для нас той великий і благословенний день, коли вся Церква Христова всіх віків вознесеться від землі до неба, від

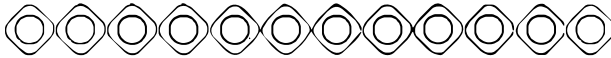
смерти до життя, від горя до вічного покою, від терпіння й пониження до вічної слави Божої на небесах (Йоан. 11:40). „Тоді двоє буде в полі; один візьметься, а другий залишиться. Дві молотять; одна візьметься, а друга залишиться“ (Матв. 24:40-41). Тоді на світі буде великий заколот. Усі спасені кров'ю Христа будуть покликані з цілого світу перед лице Господнє. Многих забракне тоді в різних домах, фабриках, склепах, урядах, кораблях і т. д. О, що це буде за день великий і радісний для тих християн, котрі прийняли Христа, але страшний і смутний для всіх непокаяних грішників! (Луки 17:34-36). Яке сумне буде тоді богослуження фальшивих християн, коли вони походять до своїх церков і домів молитви, а правдивих дітей Божих між ними вже не буде. Тоді необачні діви будуть гірко плакати від розпуки і просити: „Господи, Господи! відчини нам!“ Господь не вислухає їх тоді. Буде занадто пізно. Дорогий читачу! чи ти готовий на цей великий день Божий? Господь прийде несподівано і скоро. Тому, мудрі діви (правдиві віруючі християни), пробудіться, майте олій Духа Святих в серцях ваших, окрасіть ваші духовні каганці, щоб світло

вашого християнського життя ясно світило між вашими ближніми. Не спім, а пильнуймо, і будьмо тверезими. День Господень близько. Тому слухаймо всі напамини Господа нашого Ісуса Христа, котрий каже: „Отже, пильнуйте, бо не знаєте, котрої години Господь Ваш прийде... Тим же й ви будьте готові; бо тієї години, як і не думаєте, Син Чоловічий прийде... Блаженні слуги ті, котрих, прийшовши пан, знайде їх пильнуючих: по правді кажу вам: що підперезаються та й посадовить їх за стіл і, приступивши, послугуватиме їм. І коли прийде о другій сторожі, або о третій сторожі прийде, і знайде так, блаженні слуги ті... Оце ж пильнуйте: не знаєте бо, коли пан господи прийде, увечері, чи в півні, чи вранці; щоб, прийшовши несподівано, не знайшов вас сплячих. Що ж Я вам глаголю, усім глаголю: Пильнуйте“. (Матв. 24,42-44; Луки 12,37-38; Марк. 13,35-37).

„Цей, що про це свідкує, глаголе: Так, прийди хутко! Амінь. О, прийди, Господи Ісусе!

(Докінчення буде).

Й. Шкула
Америка

Ювілей.

*Вже десять літ я йду за Ним...
На тім шляху терни колючі,
І тіль гайв, і снів весни,
Моє минуле і будуче...
Я полюбив Христа, а ви...
На мене вітром, гураганом...
Неправда ваша — Він живий!
Хто ж людям гоїть серця рани?*

*Хіба отруйний дим злоби
Кому подав бальзам при смерті?
Я вчув Його — Іди й люби...
І так йду... Так хочу вмерти...
Вже десять літ я йду за Ним...
На тім шляху і терни... й розжі...
Лишіть мене! Християнином —
Я хочу бути в цій дорозі!*

Ів. Кмета-Єфимович.

Огонь і вітер.

(Закінчення).

З'єднаймо до купи обидва ці елементи — огонь і вітер; яка це страшна сила — пожераюча, непереможна; який жаж вона викликає навкруги! Ця сила проявилась і в Зелені Свята в Єрусалимі, коли зійшов Дух Святий на апостолів. Тоді сталося чудо Божої милости над грішниками. З неба повіяв огонь і вітер, любов і сила на Христових учнів для голошення св. Євангелії погибаючим грішникам. Многі калялись тоді й визнавали свої гріхи перед Богом, а інші лякалися діла Божого і блазилися ним (Ездр. 9: 6-8; Неем. 8:5-9). Таке чудо Боже над пробудженням грішників діялось майже щостоліття. Воно повторюється й у наших часах, а це все виливається від Духа Божого, який пробуджує, освічує й оживлює віруючих людей.

Мудре діло Боже і праця Духа Святого.

Пощо Господь наповнив апостолів Духом Святим? Ми знаємо, що коли яка-небудь посудина наповнена якимсь добрим товаром, то вона більш цінна, вона твердіше стоїть на своїм місці, не хитається й не падає. Крім того вона й не бубонить надармо. Слава Боґові, що Він і нас наповнив Святим Духом так, що ми можемо робити діло Боже в тиші і в простоті серця, хоч у великих недостатках матеріяльних. Багато крику, хвальби брехливої науки, а навіть галасу, гуку і стукоту можна завважити між християнами фальшивими, що не мають Святого Духа; переважно це буває тоді, як знайдеться між ними підроблений проповідник. Пригадую собі, як одного разу приїхав до одного волинського міста „великий“ проповідник.

Він наробив руху в цілім місті; здавалось, усе було зовсім так, як у день П'ятидесятниці в Єрусалимі. Але воно тільки так здавалося. По цілім місті серед українського та жидівського населення розкидали велике число летючок у московській мові. Куди не поглянеш по вулицях, всюди люди читають, передають одні другим ці летючки, аж диво! Та наслідку з цього усього не було жодного, бо це не була робота Святого Духа. Це була праця власного „я“ того „великого“ проповідника. Коли він із міста від'їхав, то за ним поїхала й уся його робота.

Апостоли свідкували про великі діла Божі.

Вони не могли мовчати. Христос їм сказав: „Ви свідки мої“. Тому вони, будучи наповнені Святим Духом, свідкували многим народам про сповнення пророцтв Старого Завіту, про Ісуса, Спасителя грішників, про діло Святого Духа і про потребу каяття. Дух Святий дав їм мудрість говорити різними мовами до всіх присутніх тоді в Єрусалимі народностей. Вони не говорили якимись підробленими язиками, як тепер у многих діється. Вони говорили так, що всі, що розмовляли тими мовами, розуміли, що було говорено ними. Це був дійсно язик Божий, язик Св. Духа, що відчиняє грішникам очі здоровою і зрозумілою наукою, і який все робить по порядку на славу Богу, а грішникам на спасіння.

Предметом апостольської проповіді був Христос.

Апостоли проповідували людям не себе, не свою мудрість і силу, а Богу

любов, яка об'явилась людям в Христі Ісусі. Вони проповідували слово Боже про Христові страждання, про Його смерть і воскресіння, про Його вознесіння на небо та про зіслання Ним Духа Святого на вірних Його послідувачів. Це була радісна новина для грішників, Євангелія Господа нашого Ісуса Христа, яку Він казав проповідувати всім народам. Слава Богові, що й наш, більш як сорок мільйоновий нарід український є призначений у пляні Божім на спасіння й життя вічне через віру в Христову Євангелію. Тому не спімо, дорогі брати та сестри, а йдім до праці на велику ниву Божу між наш український нарід. Чужою мовою, запозиченою, або накиненою нам, не досягнемо в голошенні нашому народові Христового слова бажаної цілі — ніколи. **Українському народові треба проповідувати слово Боже в українській мові, бо така воля Божа.** Дух Божий давав апостолам вимовляти так, що всі народи, які там тоді були, розуміли слово Боже в своїй рідній мові. „Як же це чуємо кожний власну говірку свою, в якій родились“ (Діян. 2 : 8). Апостоли одержали наказ від Христа іти до всіх народів проповідувати їм Євангелію, а в першу чергу були послані Господом до народу свого, себто ізраїльського. Так і ми повинні йти проповідувати Христову Євангелію передовсім нашому українському народові.

Проповідь апостольська досягнула прекрасний наслідок. Господь благословив щирю працю Своїх вірних слуг. Тисячі грішників питали: „Мужі — брати, що нам робити?“ Відповідь була: „Покайтесь, і нехай кожен з вас охреститься на відпущення гріхів, а приймете Дар Святого Духа“. Три тисячі увірували відразу. І всі ті віруючі були щирими християнами. Вони пробували в науці апостольській, в ла-

манні хліба і в молитвах, а також у великій єдності і спільності. На діло Боже вони жертвували все, що мали. Це для нас гарний приклад. Хто скупий для діла Божого, цей і благословення не має у своїм житті. Такий не має ще народження з Духа Святого. Один віруючий брат у Великій Україні жертвував на діло Боже в два рази більше, як видавав на тютюн, горілку, карти і т. ін., коли був православним. Бо він знайшов собі повне щастя в Христі Ісусі. Бог благословив Свою церкву напочатку щедро. Вона постійно зростала числом членів і силою духа. Усі були однодушні в праці для Господа, ходили щодня на зібрання, молились і так служили Господеві. Дорогі брати і сестри! працюймо на ниві Божій однодушно, досліджуймо себе, чи Дух Божий є з нами і в нас, і будьмо вірні для Господа аж до смерти, а Він дасть нам вінець життя.

Кінець.

Іван Підгорецький.

Повідомлення.

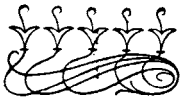
Подається до відомості зборів і їх членів, що був співробітник Об'єднання Баптистів у Польщі Іван Журило з числа місійних працівників виступив і як з самим Об'єднанням, так і з визнанням баптистів нічого спільного не має.

КОМІТЕТ.

До передплатників і читачів!

При цьому числі розсилається бланки П. К. О. Одержавши їх, негайно вишліть за їх допомогою передплату та залегність до Адміністрації „Післанця Правди“. — Якщо бажаєте, аби „Післанець Правди“ й надалі виходив та годував вас духовною їжею, не зволікайте з висилкою належності за нього!

Різдвяне число „Післанця Правди“ вийде в розмірі побільшеному й міститиме силу цікавого різдвяного матеріалу: статтів, віршів, розмов і т. і.

У ПОТЯЗІ.

Швидко потягом я їду
До країни Пена;
На два боки залізниці
Скрізь трава зелена.

Дерева ростуть потроху,
Ріки протікають,
Та листочки в часі снеки
Блідо виглядають.

Їде потяг, швидко, швидко,
Все в вікні мигає,
І я думаю, що й наше
Так життя минає.

Поможи мій, милий Боже,
Мені свято жити,
Аби душі я до Тебе
Міг все приводити.

На Голгофу їм вказати,
Звідки Божя сила,
І на кров Його святую,
Що наш гріх обмила.

Тебе славлю, милий Боже,
Славлю за страждання,
Твоє Слово, святе Слово —
Це моє кохання.

Воно учить, докоряє,
Як батько дитину,
І приводить до молитви
Кожної хвилини.

Дає віру та надію,
Мене підкріплює,
Мої руки, слабі руки,
Вгору підіймає.

Я молюся за спасіння
Люду України,
Бо я чую цілим серцем
Всю її руйну.

Спаси, Боже, люд великий,
Спаси Україну,
Спаси її, Тату любий,
В цю тяжку годину.

З рук безбожників нещасних
Вирви нарід бідний;
Дай пізнати Тебе Святого,
Отче, любий, рідний!

Хай невір'я ніч проліне
Над темним народом,
Хай пізнає Твоє слово
І ласку Твою згодом.

І тоді до ніг Христових
Він впаде, приліне,
І його спасе від смерті
Кров Божого Сина...

Н. Лук'янчук

Пенсільванія, Америка.

Небезпечна любов.

Наш Господь у Своїй святій науці навчив нас любити один одного, а св. Йоан говорить, що хто любить свого брата, той від Бога родився. Без любови ніхто не зможе побачити Бога, ані бути в Його небеснім царстві.

Навіть ще на тій землі коли в сер-

цах віруючих царює любов, то вона приносить їм Божий спокій і радість. Але є ще інша любов, і то дуже небезпечна, котру можна побачити нині на кожному кроці. Апостоли Христові перестерігають Божих дітей, щоби були далекими від такої любови. Ап. Йоан говорить: „Діточки,

не любить світа, ані того, що в світі. Коли хто любить світ, нема любови Отцівської у ньому“. А ап. Яків каже: „Любов цього світу — вражда против Бога“ (Як. 4:4). О, як небезпечна і згубна світська любов! Любити світ — то значить бути ворогом Тому, що дав нам вічне життя. Нам призначив Господь жити на світі, але маємо бути не зо світу, як і він не зо світу. Тому нас світ не любить, що ми до нього не належимо. Ми, віруючі браття і сестри — утікаймо від світу, бо у світі горе, нещастя, невіра, гріх і погибель. Світ уподоблений до Єгипту, з котрого мусів вийти нарід Божий; також уподоблений до Содому, бо з нього

силою випроваджено Лота. І тепер ми всі стережімся світу, не йдім зо світом у спілці, бо може з нами статись те саме, що з Ізраїлем, коли він злучався з поганськими народами. Бути приятелем світові — все одно, що буги ворогом Богові. О, як багато душ, що колись любили слово Боже, а тепер вже у світі, грішать і не можуть вже вийти з нього, бо він зловив їх своїм підступом. Брати й сестри, особливо, молодь, благаю вас, як благав апостол Павло (Римл. 12:1, 2): утікайте від світу, в його похотей і думок, бо світ — ваш великий ворог. „Спогадайте Лотову жінку“ (Луки 17:32).

Т. Б.

(Лемківщина).

Вавилон і Новий Єрусалим.

Стаття паст. Й. де-Геер'а.
(Докінчення).

Невіста Агнця. Думки багатьох людей у наші часи зайняті мрією про єдину державу, що забезпечила би всім блаженне існування, і про осередок, з котрого б ця держава керувалась. Алеж, якщо ця мрія колись і здійснилась би, то до нової всесвітньої столиці не можна буде прикласти того, що сказано про Новий Єрусалим: „і смерти більш не буде; ані смутку, ані крику, ані труду не буде вже; перше бо минуло“. Туг ми бачимо величезну різницю поміж містом, що збудував Каїн і його нащадки, і містом, якого очікували Авраам і насіння його. Перші не лічилися із первопричиною свого бідолашного положення: гріхами й їхніми наслідками, що виявляються в хворобах, смерті, тяжкій праці й т. і. Не рахуються вони і з природним зіпсуттям людського серця й мають надію збудувати братерство між людьми на ґрунті егоїзму. У Вавилоні, що його будують люди, ні-

хто не витре сліз з очей, і там часто проливатимуться сльози, що викликатимуться журбою і смутком. Там не побачать на престолі царя, що сказав би: „ось, творю все нове“ — там все залишиться по-старому. Якщо той, що збудує Вавилон, і буде приваблювати людей своєю зовнішністю, та проте місто залишатиметься „домівкою бісам і сховищем усякому духові нечистому“ (Відкр. 18:2). До Нового Єрусалиму не ввійде ніщо нечисте й ніхто, хто відданий мерзоті і брехні. Увійдуть тільки ті, що записані в книгу життя Агнцеву. Тому Абель, а за ним і всі старозавітні святі приносили в жертву агнят, бо вони сполягали на вірі в Агнця, що прийме на себе гріхи світу. За жертвою Агнця наступає Його весілля. Ті, що не пішли за Агнцем у земному житті, але утворили богослуження згідно своєму бажанню, не мають участі в весільнім бенкеті Агнця і не матимуть місця з Ним

на престолі в Новому Єрусалимі. Новий Єрусалим назвегься з імени невісти так само, як блудниця в Відкр. 17 носить назву свого міста. Жінка, що на протязі віків переслідувала Божих святих, зрівняється з містом, у якому виявились її діла. Церква, Невіста — в духовному значенні — є Новий Єрусалим (Жид. 12:22)); тому те місто названо невістою, бо вона неподільно з'єднана з містом, що ім'я її не можна відділити від імени міста. Так само й імени міста не можна вимовити, не згадавши про Наречену. Щось подібне є з Римом. Коли згадають його то тим самим пригадують римську церкву, на чолі якої стоїть папа. Поки Господь будує місто, а Ісус Христос, що вознісся на небо, готує багато осель, Невіста готується стати дружиною Агнца; коли ж вона приготується, а також коли будуть готові оселі, забрешить поклик: „Блаженні, хто покликаний на вечерю весілля Агнцевого“. Ізраїль був носієм доброї вістки про спасіння народів. Він був брамою, через яку могли би ввійти погани. Тому і дванадцять воріт Нового Єрусалиму носять імення 12 колін Ізраїлевих (Відкр. 21:12).

Подібно до того, як хмара, що виходила зо Святого Святих, освітлювала

вночі нарід, що стояв довкола намету, так від Єрусалиму повинно виходити світло, що освітлює шлях іншим народам. Місто не потребує ні сонця, ні місяця, але слава Господня освітлює його — світільник же сам Агнець (Відкр. 21:23). Такий великий блиск слави сягатиме над містом! Брама його не замикатимуться, бо ж янголи будуть охоронцями на брамах і ночі не буде там (Відкр. 21:25). Рай буде відновлений, і дерево життя стоятиме посеред міста (Відкр. 22:2). Прокляття буде здійснене; людина знов побачить Бога і служитиме Йому вдень і вночі; але це служення не буде невільництвом, навпаки, людина царюватиме повік (вірш 5). „Блаженні, що творять заповіді Його, щоб мали власть до дерева життя, і увійшли ворітьми в город“.

Читачу! Чи вимита твоя одіж? Чи одягнений ти в весільну одіж, що приготовив для тебе Ісус Христос на Голгофі? Або може ти продовжуєш носити одіж неправедности або самоправедности?

„А Дух і Невіста кажуть: Прийди! І хто чує, нехай каже: Прийди! Хто жадний, нехай прийде, а хто хоче, нехай приймає воду життя дармо“ (Відкр. 22:17).

Кінець.

*П. де-Герр.
(Голландія)*

Чого нас навчає Біблія про Бога?

(Продовження. Дивись ч. 1, 2 і 8 — ц. р.) Лекція IV. Упадок янголів.

Як довго цей праісторичний світ з його мешканцями існував, Біблія про те нічого не згадує. Тож будемо мовчати й ми щодо цього. Нас цікавить тільки те, коли й з якої причини той світ, а власне — його мешканці — упали.

1. Коли почався їхній упадок?

Коли князь янголів серед блиску свого становища оглидав свою красу, височінь „на святій горі“, своє звершення в учинках (Єзек. 28:14-15), він згордів, почав не задовольнятися своїм положенням і забажав стати рівним Бо-

гові (Ісаї 14:14) Запаморочилося йому в голові, захитався він і, як високо піднісся, так глибоко впав (Ісаї 14:15-18). Правда, що в цих місцях св. Писання говориться про царя тирського) але це тільки образи, бо той цар власне вчинив той самий гріх, що і князь янголів, і тому упадок царя був подібний до упадку янголів.

2. Що було головною причиною впадку янголів?

Як ми вже бачили, перший світ був чудово гарний. Усі ранні зорі (князі янголів) веселились і всі сини Божі (рядові янголи,

викували з радощів (Колос. 1:16; Відкр. 1:20) Йова 38:7). Чудово гарні повинні були бути і князі світу цього, бо які мешканці, таким повинен був бути й їхній світ, і навпаки. Між Богом і янголами стояв Син Божий, що вже тоді був у постаті Сина Чоловічого (Псал. 2:7; Дан. 3:25). Вің був видимим образом невидимого Бога (Колос. 1:15; 1 Пет. 1:20). І власне цього Сина Свого первородія (Псал. 2:7) взяв Бог і задля іспиту поставив Його перед янголами, яким наказав поклонитися Йому й віддати пошану (Жид. 1:6). Але ці янголи того не зробили, бо були засліплені блиском (Колос. 1:15; Жид. 1:3; 2 Кор. 4:4). Тому то вони й упали (Єзек. 28:16-18; Ісаї 14:14-15) Про цей мент згадує Христос, коли каже: „Видів Я сатану, як блисканку з неба падаючого“ (Лука 10:18). Сатана був скинутий (Йоан. 12:31; Єфес. 2:2; 6:12) Коли Христос збере від землі Своїх вірних (Матв. 24:40-41; 1 Сол. 4:15-17; 1 Кор. 15:51; Йоан. 12:26, 17:24), тоді сатана буде скинутий аж на землю (Відкр. 12:9). Тоді всі ті, що, як са-

тана, противляться правді Божій, матимуть велике горе (Відкр. 12:12), бо ті, що не слухають Бога, будуть примушені слухати сатану й робити те, що він хоче (Відкр. 13:4, 8, 12, 14, 16, 17; 14:18-20; 19:20-21); це буде аж до того часу, коли Христос усе перемаже (1 Кор. 15:54-28; Матв. 22:44; Псал. 110:1; Відкр. 20:14; 21:4). Тоді всесвіт поклониться Йому (Єфес. 1:21,22; Колос. 1:20; 2:15). Так справдиться все те, чого Господь хотів від початку (Филип. 2:10-11) Жид. 1:6).

Дорогий мій читачу — брате проповіднику! Може й тебе поставив Господь на гору Своєї благодати й обсипав духовними дарами, поставив тебе в саду Своему — в Христовій Церкві? То уважай, бо той, що сам осліп від свого блиску, може й тебе засліпити (2 Кор. 4:4) і взяти тебе від служби Божої й поставити тебе, як Самсона, крутити диявольський млян.

(Далі буде)

Ів. Петрати.
(Аргентина)

Звіт із 26-ої конференції

Рос.-Українського Союзу Єван. Християн Баптистів Зах. Канади, що відбулася в Гаес, Саск. від 5 по 8 липня цр.

У четвер увечері біля 8 год. 30 хвилин більша частина делегатів і гостей оточували молитовний дім і весело розмовляли між собою, бо вже довго не бачились. Делегати прибули на це урочисте свято з цілої Західньої Канади, з усіх закутків, розкинутих по степових провінціях.

Гаес лежить у північно-західній частині Саскачевану. Багатьом прибувшим подобалася ця місцевість з своїми гаями та ланами, покритими пшеницею й іншим збіжжям. Молитовний дім знаходиться у самому містечку.

Бр. П. Кіндрат запросив всіх до співу пісень: „Гетьман вірний — Дух святий“ і „До Господа прийдіть“. Після того закликав усіх до молитви, прагаючи, що 26 конференція зібралась в історичній околиці, тому що перша конференція відбулась саме біля містечка Гаес на подвір'ї фермера брата Павлика. Перша конференція була така маленька, що всі її члени змістилися на дишлеві від жниварки.

Потім бр. І. Кмета-Єфимович зайняв керівництво конференції. Бр. К. Шолудько привітав конференцію від імени гаєської церкви щирими словами, висловлюючи велику радість, що гаєські дочекалися нагоди гостити в себе конференцію Західньої Канади, якої так довго ждали. Бр. Іл. Шакотко відповів на привіт в імени конференції короткими словами.

Далі наступили короткі привітальні слова від прибувших гостей і делегатів; говорили брати: Єв. Падюк з Альберти, Т. Твардовський з Детройту, Міч., І. Качман з Оверстону, Ман. М. Елагін з Вінніпегу, Ман., Іл. Макотко з Лизард-Лейку, Саск. За тим відспівано пісню: „Ой, не хочу я без плуду перед Богом в небі стати“, потім послідували дальші привіти, що їх надіслали Ів. Ігнатів з Саскатуну, Саск., Н. Українець з Ервуд, Саск., Д. Найдюк з Бенгто, Ман., Н. Шельпук з Вінніпегу, Ман. Предсідник бр. Кмета закликав усіх до молитви, після якої всі відспівали пісню: „Свій маяк Господь веселильний вічним світлом запалив“. Бр. І. Кме-

та-Єфимович перечитав слово Боже з Матв. 28:19, з котрого подав коротку науку, закінчуючи вечірне Богослуження молитвами.

Після зібрання знову браття й сестри, що довго не бачилися, стали вітати одні одних радісними окликами та питаннями; розпочалися радісні розмови так, що гостей не можна було розіслати по домах на ночліг, бо були готові й цілу ніч просидіти при розмовах.

П'ятниця ранок. У 9 год. 30 відспівано пісню: „Я утомлений, безсилий“. Бр. Н. Шельпук розпочав молитовний час читанням з Ісуса Навина 1:1-9. Потім наступила реєстрація делегатів, а потім вибори комітетів: репортерами до преси вибрано: Н. Кривецького, А. Білоуса, С. Н. Шельпук; резолюційний комітет: П. Кіндрат, Іл. Шакогко, Я. Коменда; номінаційний комітет: Бр. Абрамів, І. Качман, І. Лисак, Єв. Дядюк, Т. Борисенко; поширений комітет: І. Качман, А. Задко, Н. Українець, І. Абрамів, С. Уляницький, Б. Качман, Е. Ляпка, П. Шкраба (у тому числі і члени ексекютиви); контрольна комісія: Іда Зубко, М. Лисак, Н. Кривецький.

Представлено начерк програми для конференції, котру прийнято односторонньо. Відспівано пісню: „Браття, зійшло вже сонце“, а потім передсідник союзу Бр. І. Кмета виголосив промову, оперту на Псал. 90:12. „Навчи мене числити дні мої, щоб придбати розумне серце“.

Далі були відчитані привітальні листи від бр. бр. В. Перетятка, В. Кравчука, і Андрусяка. Два останніх наспіли з Буковини. Перечитано листа з Ігел-Гілс. Також була прочитана привітальна телеграма від бр. Клочкова з Торонта.

Короткі звіти від зборів з річної діяльності дали такі брати: Бр. І. Качман з Оверстону; прийнято через хрищення сім членів; усіх членів біля 25. Бр. П. Шкраба з Вінніпегу: зібрання відбуваються кожної неділі; відчувається велика потреба свого власного дому. Бр. Абрамів з Лизард-Лейку: наша громада складається з 88 членів; прийнято через хрищення четверо, через листи — два; недільна школа складається з чотирьох клас; при зборі є гуртки — молоді й жінок; відбулися біблійні і музикальні курси при зборі. Бр. Т. Борисенко з Ігел-Гілсу говорив про діяльність у цій околиці й про велику потребу в молитовному домі; недільні зібрання відбуваються у шкільнім будинкові. Бр. І. Ігнатів з Саскатуно говорив про діяльність братів і сестер у їхньому збо-

рі. Прочитав Йоан. 3:16-18. При зборі мається гурток молоді й гурток жінок і оркестра. Брати час від часу відвідують табори безробітних, де проповідують Євангелію. Бр. Н. Українець говорив про працю в околиці Ервуд, Саск. У них відчувається велика потреба в молитовному домі, і потреба частішого відвідування проповідуючими братами нашої маленької громади віруючих. Бр. Я. Коменда з Мінітонас, Ман. громада складається з тридцятьох кількох членів. Побудували свій власний молитовний дім, котрий ще недокінчений. Тут є велика нагода нести Євангелію своєму народові, котрого є багато в цій околиці. Відспівано пісню: „О, Єгова, через води і пустелі нас веди“.

Погім бр. Айверсон з Прісвіл, Саск. промовляв, яко представник Британського й Закардонного Біблійного Товариства. Він говорив про працю товариства в поширенні друкованого слова Божого на всіх мовках і між усіма народами; говорив про те, як просте й звичайне слово Господне діє на серця людей.

Брати Скібітський і Шкраба закінчили засідання молитвами. Конференція розійшлась на обід. Перекуска видавалась усім присутнім дармо, біля молитовного дому. П. Кіндрат.

(Далі буде)

ДО ПРАЦІ!

*Брати! до чину кличу вас...
Бо слухать завжди ми готові,
(Хоч би часом і через сон)
І все цікавить нас щось нове.*

Привикли ми (і в тім біда!)

В архивах пам'яті складати

Копії всякого добра,

Щоб потім з них... не користати.

Навчилися ми лиш говорити:

У нас слова лиш замість чину;

Це дуже добре, але це

Проводить часто до загику.

Словами ж не зцілить людей;

Потрібні — чин, діла та жертва!

Не можна жити без ідей,

Але... „і віра без діл мертва“!

О, дав би Бог, щоб з хмари слів

Учинків дощ рясний полявся,

Тоді б в житті всіх християн

Напевно б „день новий почався“.

Л. Николішин.

(Луцьке, Волинь)

Пятий Всесвітній Конгрес Баптистів у Берліні.

4 — 10 серпня 1934 р.

(Докінчення).

5. VIII. Неділя. В тім дню засідання Конгресу не відбувалися, і члени його потягами, автобусами, трамваями, а то й пішки розсипались по Берліні та його найближчих околицях. У 27 баптистських зборах та в кільканадцятьох зборах інших визнань служили словом Божим 98 закордонних проповідників. Не старчило би часу й місця розповідати про всі ті Богослуження, на яких, як берлінські так і приїжджі віруючі з насолодою слухали дорогі та благословенні проповіді з вуст найкращих благовісників світу.

Пополудні в конгресовій залі відбулося величезне зібрання молоді. Кілька тисяч молодих братів та сестер вповнили залю по-береги і слухали слова Божого, співів, проповідів, музики та деклямацій молоді. Це зібрання залишиться особливо пам'ятним у душах його учасників. Провадив це зібрання др Г. Гецорк.

Увечері відбулось зібрання евангелізаційне. Більше 10 тисяч слухачів зібралось послухати пробуджуючого слова. Не вважаючи на величезні розміри залі не всі бажачі могли в той вечір увійти до неї. Головну промову виголосив др Трует із Далласа (Півн. Ам. Спол. Шт.) на тему з Відкр. 1 : 17 б, 18 — „Не бійся!“ Потім промовляв бр. Зондгаймер; тримаючи в одній руці смолоскип, а в другій — молот, говорив він на тему з Єрем. 23 : 29 : „Хіба ж Мое слово не подібне до вогню, — говорить Господь, — і не pomoже молот, що розбиває скелю?“

Продовження Конгресу.

Від понелілку 6 серпня Конгрес займався розв'язанням спеціальних особливо пекучих питань, що займають віруючих. У понеділок відбулось членське зібрання молоді. На превеликий жаль виявилось, що нема представників від нашої молоді з Польщі. У вівторок спеціальні комісії, що оброблювали матеріал щодо моралі,

подружжя, родини, алкоголю й загальної економіки, давали свої справоздання.

У середу Конгрес займався болючим питанням — національним і расовим. Це питання набуло особливої гостроти, бо розбиралось у Берліні — серці Німеччини, де, з огляду на переслідування жидів і на проведення в життя засади расової чистоти арійців, ці питання з'являються особливо актуальними. **Мусимо з особливим задоволенням підкреслити мужність Конгресу, що висловив свій протест проти переслідування жидів. Треба зазначити, що цей протест всесвітнього баптистського братства був перший, що його винесено в самій Німеччині. Висловлення цього протесту дав баптистам усього світу міцну допомогу зброю в ділі проповідування Христа і християнства серед жидів усього світу.**

У четвер винесено дві резолюції: щодо релігійних переслідувань „в Росії“ і щодо голоду „в Радянській Росії“. Обидві резолюції складено в дуже енергійних виразах, що висловлюють щирий настрій всесвітнього братства у відношенні до цих двоохпекучих питань. На жаль в редакції самих резолюцій допущено великої помилки, уживаючи виразів „Росія“ і „Радянська Росія“ замість загально прийнятого офіційного „Союз соціалістичних Радянських Республік“, Бо коли говорити стисло, то голод є тільки у Україні; в Росії його нема й не може бути, бо більшовики весь хліб вивозять з України в Росію, аби виморити голодом українське населення і тим приборкати його під ноги антихристовій владі.

Того ж дня винесено резолюції щодо всесвітнього спокою.

Пополудні відбулось засідання окремих племенних груп а, між іншим, засідання слов'янських представників під го-

луванням дра Прохазки з Праги. **Др Люїс закликав усіх слов'ян до зміцненої праці, підкреслюючи, що майбутні сто років Господь виразно визначає для навернення слов'ян.** Др Прохазка додав до того, що слов'яни відповідальні за навернення живучих серед них жидів, татар і циганів. Вирішено звернути більшу увагу на поміч братам у Радянській Україні й у Радянській Росії. На голову слов'янського комітету вибрано дра Прохазку.

У четвер увечері відбувся духовний концерт, в якому взяли участь з'єднані хори берлінських громад. Цей концерт зробив на всіх членів величезне враження.

У п'яницю Конгрес закінчився. Останнє засідання було обвіяне духом журби всіх братів, що їм судилося розлучатися. Секретар Всесвітнього Союзу др Грей подякував усіх учасників за допомогу і співчуття. Потім др Сімоляйт закликав увесь стомлений світ іти слідом за Христом. Генеральний Секретар Союзу др Рушбрук з радістю говорив про чудову єдність віруючих у Христі, а потім поставив одне питання: „Що скаже Христос з приводу того, що ми думали й говорили на Конгресі?“ Закінчуючи промову виголосив новий президент Всесвітнього Союзу Баптистів др Трует. Він підкреслив, як багато Бог дав нам баптистам і закінчив словами: „Якщо дванадцять мільйонів наших братів та сестер розкиданих по всьому світі, віддали би свої найкращі сили для Христа, якщо вони Царство Боже ставили би на першому місці, то світ на протязі одного року змінився би. О, якби принаймні учасники Конгресу від'їхали додому з тредим наміром усе своє життя присвятити Господеві — яке це мало би значення для світу!“ Закінчився Конгрес молитвою дра Труета і співом, Потім усі прощались. Хор заспівав „Алілуя“, і всі почались розходитись, розлучаючись може назавжди тут на землі, аби спігкатися біля ніг Христа.

КІНЕЦЬ.

ГОЛОД В УКРАЇНІ.

*Чуєш, брате, чуєш, сестро,
Наче дзвін якийсь дзвенить:
То братів голодних стогін
З України ген летить!*

То вони до нас гукують:

„Ми від голоду вже мрем;

„Смерть голодна вже підходить

„До нас ближче з кожним днем!”

„Вже про себе ми й не дбаєм,

„Бо не кращі від людей,

„Але шкода нам маленьких

„Наших змучених дітей:

„Вони ручки простягають —

„Що як кісточки — сухі;

„Мамо, татю! Дайте хліба!

„Та не будьте ж ви гдухі!

„Мамо, ми давно не їли;

„Зжалься, мамо, їсти дай!”

Брате й сестро, за голодних

Ти щодити пригадай!

Твої діти мають їжу,

Мають одіж, світло, дах,

І не знають, що то значить —

Почувати смертний жах.

Тож і ти, як Бога любиш,

Про голодних пам'ятай,

І для них бодай хоч трохи

Від достатків своїх дай!

*І. Ілляшик
(Америка)*

Редактор та співробітники „Післанця Правди“ повідомляють усіх читачів його та, взагалі, всіх дітей Божих, що адміністратор журналу брат В. Перетякко лежить хорий. Просимо всіх молитися та благати Господа, аби Він уздоровив нашого дорогого співробітника, що так потрібний як для його власної, так і для Божої родини. Якова 5:14-16.

МУЧЕНИКИ.

Історична повість із життя християн III в
(Продовження).

7.

Однієї ночі в'язнів розбудили сувороми криками, і вони, прокинувшись, побачили озброєних вояків, що при світлі смолоскипів ударами ніг та списів підводили заспаних в'язнів. Хтось кричав, наказуючи збиратись у дорогу. Незабаром увійшов начальник Пудент, який від імені префекта міста оголосив, що за сиротив державній владі, а саме за те, що в'язні відмовились принести поганську жертву, їх переведуть до морської в'язниці.

Серед в'язнів здійснюється гамір, крик і плач: усі добре знали, що то за в'язниця, з котрої людина вже рідко виходила здоровою на волю. Декілька людей кинулись до Пудента, падаючи на коліна і просячи допустити до принесення жертви. Високий мужчина з гарним плеканим обличчям, якого Пудент називав „пане прокураторе“, щось стиха сказав, і Пудент з пошаною нахилив голову. Потім знов оголосив, що „пан прокуратор“, яко виняток, ще раз „дозволяє бажачим відректися від ереси“ вийти наперед і заявити про це. Натовпи із благанням оточив Пудента і прокуратора. Тих, що відмовились і на цей раз скоритися перед вимогою поган, відділили від решти, оточили сторожею, і погнали по вузьких переходах. Перпетуя, підтримувана Феліцітою, йшла перша; позад них ступав Секундул, що весь час кашляв, випльовуючи своє надбите нутро. Молоденький Ревокат підтримував Секундула. Ще далі — йшло декілька в'язнів. По сходах вони виходили кудись нагору. Розчинились нарешті якісь двері, і в'язні вийшли надвір.

Місячна весняна ніч обхопила в'язнів теплом і пахощами, і всі вони мимоволі захитались на ногах: кільканадцять днів сидіння без світла й повітря далися в знаки. Перпетуя повними грудьми хапала ароматне повітря, від якого колотилося серце і крутилось у голові.

Вулиці, дахи будинків і дерева — все було біле, неначе від снігу: відцвітали

сади. В'язнів повели якоюсь вулицею в долину. Щораз міцніший якийсь особливий запах линув звідти. „Там море“... сказав Ревокат тремтячим тоном. „І ти ніколи вже не побачиш його“ — промайнуло в голові в Перпетуї.

„Все мише“, промовив Секундул: „і небо, і земля перейде; і моря вже більше не буде. І там витре Господь усі наші сльози. Це все часове, минаюче... ще трохи днів, і прийде кінець усьому цьому...“ і хорий закашлявся.

Дорога йшла весь час удолину. Потім з обох боків її з'явилися якісь мури, потім в'язні вступили в якийсь тунель, потім по сходах почали спускатись щораз нижче.

„Ось побачите незабаром пекло“, сказав якийсь молодий голос глузуюче.

„Не лякай нас своїм земним пеклом, Маркіяне“, сказав Секундул призириливо: „подумай краще про те пекло, куди тебе провадить сатана і твоє життя. Ось Господь знову нас звів с тобою, Маркіяне! Покайся, навернись, бо, кажу тобі, плач і скреготання зубів чекає тебе“... Маркіян, молодий вояк, що його пізнала Перпетуя, не відповів нічого.

Здавалось, що сходам удолину кінця не буде. Відімкнулось декілька залізних, одна за другою, брам. Повітря густе, гниле, повітря могили пахнуло на заарештованих. Незабаром побачили вони й в'язнів, що, прикуті ланцюгами до мурів, лежали, неначе трупи на згнилій солосмі вздовж стін. Потім ще були сходи, ще тягнулись якісь коридори і, нарешті, відчинились якісь ґрати, і в'язні опинились за ними, як у великій клітці. Ґрати замкнулись, вояки відійшли, і в'язні залишились у цілковитій темряві. Раптом Секундул сказав:

„Моліться за мене, бо я вже з цього гробу не вийду“. Хтось, не то Ревокат, не то Феліціта — заплакав. А Перпетуя впала на коліна й почала молитись. Скільки часу продовжувалась ця ніч; чи

вона спала чи була непритомна — Перпетуя не знала. Опритомніла вона від криків. При світлі ліхтаря, що горів над нею, вона побачила юрбу народу, яка біснувалась біля ґрат. То були міщани Картагени, яких влада допускала оглядати в'язнів-християн, неначе якихсь звірів. Ці жінки, діти й чоловіки, наповні від поганських священників ненавистю до християн, прийшли тепер виляти в знущаннях ту ненависть.

Якась жінка, захлистуючись сльозами і гнівом, кричала:

„Ах, ви безбожники прокляті! Ви риклись священників, храмів і самих богів!..“

А інша додавала:

„Продались за гроші проклятим еретикам. Відступники, віру поламали!“

Потім усі кричали, перебиваючи одні одних, трясучи руками ґрати:

„Зрадники, покинули віру святу!“

„Ах ви, гади! Не хочете Риму визнавати й нашого отця святого, верховного римського священника!“

„Образів і фігур святих не хочете шанувати!“

Усі кричали, як навіжені і, якби не ґрати, то в'язням був би кінець.

Секундул, високий, худий, заклавши руки за спину, деякий час дивився на них, а потім похитав із жалем головою:

„Ах, ти темряво нещасна! Дурна, обдурена, засліплена римськими капланами. Бідні, темні, нещасні люди!“

Жінки з пересердя почали плювати через ґрати. Потім надійшла сторожа й вигнала глядачів. Але вони щодня відвідували в'язницю по декілька разів. Це було найбільшою мукою для стомлених християнських душ. Перпетуя тільки в молитвах знаходила відпочинок і спокій. Та ще сон був для неї правдивою насолодою. Як тільки вона засинала, зникали мури в'язниці, ґрати, злі люди; вона опинялася на волі, ішла до рідного дому; її зустрічали ті, кого вона любила; виходили назустріч тато, мама, сестра Марія і, нарешті, вибігав маленький Гай. Вона брала його за руку, бігла з ним по стежках саду, приходила до мармурового водограю, де любила колись співати псалми.

Одного разу приснилось їй, що мати підійшла до неї й почала кликати її: „Перпетує, Перпетує“. Потім десь заплакав маленький Гай, і Перпетуя побігла по саду, шукаючи його. А мати весь час кричала: „Перпетує, доню моя!“ У цей мент Перпетуя прокинулася. Голос матері вже не вві сні, а в дійсності казав:

„Перпетує, ти спиш?“ Перпетуя розплющила очі й побачила за ґратами... матір із Гаєм на руках. Вона кинулася до ґрат і вхопилася за них рүхами. А мати, постаріла, посивіла мати, казала до неї, плачучи:

„Доню моя, доню! Щож вони зробили з тобою? Де ж ти опинилась, донцю?“

Гай ухопився за шию баби й заплакав. А Перпетуя, задихуючись від щастя, говорила, як непритомна:

„Мамо, мамо; сину, синочку мій улюблений, синцю мій, радість моя!“... .

Коли прийшов сторож і випустив відвідувачів досередини, Перпетуя кинулася до них, цілуючи то матір, то сина. Гай знову заплакав, не пізнаючи її. Служниця ставила на підлогу кошики з поживою й одежею. У цей мент якийсь чоловік, що вступив за ґрати, сказав:

„Алеж не можна сказати, щоб тут було дуже весело. В'язниці в Римі виглядають значно краще.“

Кажучи це, він простягнув руку Перпетуї.

„Не пізнала мене, сестро? Змінилась не тільки ти, але й я, га?“

Тоді тільки Перпетуя пізнала Сатура й кинулася до нього, Буйна радість переповнила її серце. Мати, брат і син! А найголовніше — син. Вона відірвалась від брата і прилинула до теплого тільця Гая. За пару хвилин Гай вже не лякався її, а ще за якийсь час, пригорнутий її ласками, заснув у неї на руках.

„Мамо, дякую, що принесли його. Він буде вже з мною, правда?“

Потім, наситившись видом синочка, звернувшись до брата. Він неохоче почав оновідати про своє навернення. На її запитання про те, як він віднісся до того, що вона християнка, Сатур байдуже махнув рукою:

„А, тепер багато християн. У нас у

домі, здається один тільки батько тримається старого. Навіть я вже був на зібранні. Чув, як Опат говорив... гарно говорить”...

Сатур опустил голову і, здавалось, думав чи згадував про щось. Потім подивився на Перпетуя дивним зором і, як колись до Рустіка, сказав сестрі:

„У Римі вже теж багато християн; я знав одну, і навіть бував із нею на зібраннях віруючих”... Перпетуя раптом серцем відчула біль у його словах і запитала із співчуттям:

„А де ж вона... твоя знайома християнка?”

„Де вона?” Сатурове лице скривилось: „а чи я знаю, де вона? Багато я дав би, щоб знати напевно, де вона... Її розп'яли на хресті, і де вона поділась, хто скаже? Опат на проповіді потішав християн, кажучи, що побачать своїх померлих, але чи це правда? Хто міг би це підтвердити?!...”

„Я! я тобі кажу, що це правда!” сказав Сукундул мужнім тоном, виступаючи з кута і кладучи патрицієві руку на плече: „я, Перпетуя й інші, що померемо за Христа, ми побачимо твою розп'яту християнку. І якщо ти хочеш побачити її, мусиш віддатися Христові”...

Сатур мовчки слухав його, химерно всміхаючись.

„Чи це правда? О, коли б я міг напевно знати”...

Тоді Перпетуя тихенько, аби не розбудити Гая, почала з блискучими від хвилювання очима говорити братові про життя вічне.

Сатур мовчки слухав, глибоко задумавшись. Перпетуя залишила його й почала розпитувати матір про дім і батька. Мати оповіла їй, що батько встав з ліжка, але ще слабкий; багато про щось думає; потім казала, як єпископ Опат багато поклав старань, аби їх допустили до в'язниці; та найбільше зробили гроші.

Коли надійшов час розлуки, Перпетуя прощалась без великого жалю: з нею лишалось головне — її синок.

Прощаючись із нею, Сатур сказав: „Якщо ти віриш у свого Ісуса, попроси Його, аби й мені було відкрито, де

моя знайома. А для цього проси Його, аби Він тобі сказав, де будеш ти... А як Він відкриє тобі, тоді скажеш мені”...

Того вечора в'язні мали велику втіху, бо поживи в кониках було досить. Переглядаючи подарунки з дому, Перпетуя найбільше втішилась, коли знайшла послання св. Павла та приладдя до писання й освітлення.

Коли Гай, набавившись біля матері та в'язнів, що полюбили його, укладався спати, Перпетуя приймалась за читання. А потім писала. Не маючи, крім Христа, нікого, кому вона могла би передати свої таємні думки, вона переливала їх на пергамен, пишучи коротечьким стилем¹⁾, умоченим у фарбу.

Про вражіння того дня Перпетуя записала так: „В'язниця від того менту, як я побачила свого синочка, стала для мене подібною до палацу, і я воліла би бути у в'язниці, аніж в іншому якомусь місці”...

Ці писання Перпетуї збереглися аж до нашого часу. Із її власних слів ми знаємо історію її життя, такого багатого на віру й терпеливість задля Того, Хто за неї вмер на Голгофі.

(Далі буде).

Л. Жабко-Потанович.

¹⁾ стиль — патичок з дерева чи кости, яким старожитні писали.

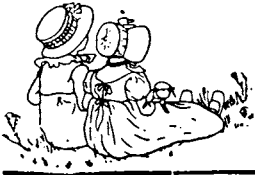
Ліквідуйте в ваших зборах неграмотність. Кожен віруючий повинен бути письменний, аби міг сам читати Слово Боже і другим з нього свідкувати.

„РЕЛІГІЙНЕ ВИДАВНИЦТВО” паст. Б. Гетце у Варшаві (ul. Polna 64 pl. 7) пропонує календарики Всесвітньої Біблійної Співки в мовах: українській, російській, польській та німецькій. Ціна одного календарика 5 сотників. Належність можна прислати поштовими значками.

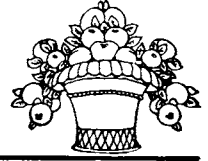
Різдвяний або новорічний подарунок ви зробите своїй рідні або своїм знайомим, якщо передплатите для них

„ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

на 1935 рік.

Куток для молоді.

З'їзд молоді.

1 та 2 жовтня ц. р. відбувся з'їзд молоді з усіх бапгистських громад у Польщі. На превеликий жаль тяжкі матеріальні умови, що панують ще в нас, не дозволили прибути більшости делегатів. Тому з'їзд цей не міг мати таких великих наслідків, яких бажалось би від нього бачити.

При цьому подаємо до відомости молоді ухвали з'їзду, що з'являються обов'язковими для всіх гуртків молоді.

1. З'їзд закликає молодь до молитов і до проведення в житті біблійної ідеї щодо домової церкви (Римл. 16:4; Колос. 4:16; Филим. 2). При цьому радиться, аби молодь впливала на своїх домашніх, аби спільне їдження відбувалося по можливості при участі всіх членів родини. Починати їдження співами й молитвою; читати уривки св. Писання до або після їдження. З'їзд вірить, що цей звичай, який є в ужитку вже в багатьох, виявить добрий вплив на духовне життя молоді.

2. З'їзд вибрав місіонерами молоді на південну округу таких братів: Іван Підгорецький (село Плоська, пов. Здолбунів, poczta Korostewa) на Волині, і бр. Домашовця (вулиця Домбровського 10, Kamionka Strumiłowa).

З'їзд радить усім гурткам молоді запрошувати тих братів до себе; тільки таким чином вони зможуть служити гурткам молоді, уряджуючи біблійні виклади, бесіди, та подаючи практичні вказівки. Ті гуртки, що не турбуються запрошувати місіонерів до себе, багато тратять, шкодячи духовним інтересам гуртків і праці серед них.

Комітет Об'єднання Молоді.

Праця серед молоді.

Небожка (Волинь).

Ця праця в с. Небожка дуже кволо розвивалась аж до 1934 р. Та цього року молодь

позаздрила святою завистю іншим селам і почала надумуватись, як би їй забратися до духовної праці в себе. Бр. А. Марч. перший подав думку, що для піднесення духовної праці треба насамперед збудувати хор. Не було це легкою справою для небожчан, бож не було свого диригента. Порадившись, ухвалили цисити одного брата, аби взяв на себе цей тяжкий обов'язок. Брат-диригент, що живе за 8 кіло-м. від Небожки, згодився приходити й навчати хор. Першу співанку влаштували дня 28 лютого ц. р. в помешканні бр. С. Жердієна. Диригент бр. А. Назарук прочитав слово Божє й підбадьорив співаків до нової праці. Так організувався хор, і праця пішла вперед! Від того часу й досі Господь чудово благословляв наші співи. Коли хор більш-менш був збудований, молодь побажала улаштувати юнацьке літературно-спіноче зібрання (бож, як кажуть — коли добре, то хочеться ще краще!). Улаштували на третій день великодніх свят 11 квітня в пом. бр. Р. Кухарчука о 7 год. увечері. Розпочав зібрання бр. А. Наз. читанням слова Божого. У помешканні й попід вікнами було дуже багато слухачів, що були дуже зацікавленні виконанням українських віршів та розмов. Особливо подобалась дитяча розмова „Івась і Ганя“. Бр. Павло Динюк із сестрою відспівав соло „В'язень за віру“. Усе було гаразд. Самі віруючі підбадьорились духовно та стали чуйнішими та жвавішими щодо духовного життя. Закінчив зібрання пресвітер луської церкви бр. Г. Бондарук. По молитві всі розійшлись по домах. Нехай Господь допоможе, щоб село Небожка сталося теж добрим зразком для інших сіл, що ще не відчувають близького приходу Господа Ісуса Христа.

А. Назарук.

Від Редакції: Дякуємо за цікавий опис цієї благословенної події, що варта є наслідування. Просимо волинських братів і сестер більше дописувати до „Післанця“ про духовне життя на Волині.

Із праці на ниві Божій.

Дашава (Галичина).

Дня 12 серпня ц. р. відбулась у нас величава урочистість св. хрищення. На цю урочистість уже в суботу 11 серпня і на другий день уранці прибуло багато гостей з різних околиць. У неділю зранку ми мали радісне зібрання, котре розпочав проп. бр. Кубрин. Опісля відбувся іспит кількох кандидатів, а потім ми пішли до річки, де відбулося св. хрищення; охрищено було 8 душ, котрі прилюдно визнали Христа за свого особистого Спасителя і зложили обітницю бути єму вірними аж до смерти. Із охрищених були 6 осіб із Київця і двох з Руди, між котрими був один німець — раніш лютеранин. Хрищення уділяв проп. бр. Кубрин. По хрищенні ми вернулись до дому брата Галія, де відбулось зібрання, вечерея Господня та прийняття нових членів до Церкви Христової. Увесь час служили словом Божим: бр. Іл. Кубрин, бр. Майкуг, бр. Брода та бр. Станьків; слухачів було вельми багато і вони слухали слово Боже з великою увагою і з слізьми на очах. Увесь день ми провели у великій радості та духовному піднесенні, за що слава нехай буде на віки Господені.

Присутній.

Стецева (Галичина). Урочистість св. хрищення.

Кілька літніх теплих місяців дають робітникам Божим радісні пережиття, бо тоді ці робітники можуть збирати очоці цілорічної праці. Таке пережиття я мав у Стецені (пов. Снятин) 28 серпня ц. р. Діставши запрошення від бр. Романюка, проводячого тамашнього збору, приїхати виконати хрищення, я 25. VIII. вибрався в дорогу. По дорозі, використовуючи час, вступив до Тарнониці Лісної, де в неділю служив дітям Божим Його словом. Брати та сестри, що є ще молодими віруючими, раділи та будувались біблійним викладом, проповіддю та новими піснями. День проминув у спільній радості, і вночі я вирушив до Надвірної. У по-

неділок уранці через Делятин та Коломию прибув до Снятина. Бр. Романюк, що зустрів мене з фурую, відвіз мене до Підвисокої. Там зустрінув гостей з Буковини (з Румунії), що прийняли участь у спільній радості. Уранці з'їжджались віруючі з усіх сторін: прихильники слова Божого з Завалля, Белешта та Задубрівень. Уночі прийїхали брати Хащевський та Сергій з Черногуз і бр. Хащевський і Борівців. Ці брати мешкають на Буковині в Румунії, звідки і прибули, перейшовши кордон перепустками. По короткій радісній розмові пішли ми всі до місця, де мало відбутися хрищення. Там застали вже декілька сот людей, що прийшли з цікавості. Зібрання розпочалося на подвір'ї; служили словом Божим бр. Хащевський та Клим — обидва з Буковини. Біля 12 год. дванадцять душ у білій одежі стали над водою, визнали Ісуса Христа свого Спасителя та прилюдно обіцяли служити Йому до смерти. По молитві всі вони ввійшли до води й охристились. Від води, де слово Божим служили, буковинські брати Хащевський і Сергій, вернулись до місцевої Христової Церкви, де й відбулась вечерея Господня. Від 5 год. зранку аж до 5 год. продовжувалась наша урочистість, що закінчилась вечерею любові. День радості минув, і треба було розходитися по домах. Але віруючі не мали охоти розлучатися. Гарячими молитвами закінчили ми цей день і розійшлись.

М. Лютий.

НЕГАЙНО

поновіть передплату на 1935 рік — 9-й рік існування вашого часопису „Післ. Пр.“!

Адміністратор В. Перегятко.

Редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надсилати на слідуючу адресу: W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.

За редакцію відповідає М. Лютий.

Конто Р, К, О. 62,709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні в Раві Руській

Я ДОРОГА І ПРАВДА

Я ЖИТТЯ І СНА (14:6)

ЛІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Ч. 12

Грудень

1934

Різдво.

*Блимають в небі вже зорі,
Ніч надіжжась зрочиста:
Там у вертепні Ісуса
Діва вродила пречиста:*

*В ніч цю царівну, чудову
Хочє Господь, аби люди
Теж народились від Слова
І сяли правду усюди.*

*Тож народіться, повстаньте,
Годі вам бути в неволі,
Іших тягніть за собою
Ви до щасливої долі.*

*Хай би Христос народився
В цій урочистій годині
В кожному людському серці,
В кожному домі й родині.*

Із праці.

Гійче (Галичина).

Дня 19 серпня ц. р. відбулась урочистість св. хрищення в Гійчу. На це велике свято зішлося та зїхалось багато гостей зоколичних зборів. Зібрання тривало цілий день до вечора. Зранку відбулося Богослуження у молитовнім домі, а потім усі зо спвом вийшли до місцевої річки, де продовжилося духовне зібрання, а прикінці шість душ ввійшли до води, визнали Ісуса Христа своїм Спасителем і були охрищені в ім'я Отця, і Сина, й Святого Духа (Матв. 28:9). По Богослуженні вернулись до зібрання, де охрищені були прийняті до церкви й де відбулась також Вечеря Господня. Хрищення уділяв бр. В. Перегятко. *Присутній.*

Журавці (Галичина).

Дня 26 серпня 1934 р. відбулася перша велика урочистість св. хрищення в Журавцях. На зібрання з нагоди св. хрищення зібралися віруючі з кількох сіл, а також з равського збору. Біля одинадцятої години всі вийшли до недалекої річки, де відбулося св. хрищення. Народу зібралось багато. Коло річки промовляли кількох братів слово Боже, а бр. В. Перетятко уділив шсьмом увірувавшим в Господа Ісуса і прийнявшим слово Спасителя св. хрищення. По хрищенні усі вернулись до дому зібрання, де продовжилось Богослуження; було прийняття нових членів до церкви Христової, а також вечеря Господня.

По зібранні гості були прийняті їжею а тєа М. Процька, а опісля розійшлися по дойсья Будемо молити Господа за початкуючу Урацію Божу, щоб многі пізнали Спасителя Ісуса у цім селі. *Учасник.*

Кам'янка-Милява (Галичина).

30 вересня відбулося й у нас св. хрищення. Зібралось досить гостей із Рави, Вільок, Гійча та інш. місцевостей. Біля 10 год. вранці ми всі пішли до річки. Уперше в нашому селі хрищення мало відбутися цілком відверто, прилюдно. Із цього приводу мені пригадалось, як десять років тому я з іншими братами приймав хрищення. Тоді ця урочистість мусіла відбуватися далеко за селом і вночі; і в той час, як одні приймали хрищення, другі мусіли стояти на варті, бо боялися, що надбжать не-віруючі й нароблять бешкету. Від того часу величка переміна сталася: ані влада, ані люди не ставлять, хвалити Господа, таких перешкод.

Коли хор із Гійча почав співати, зійшлися сотки сюдей, що уважно прислухалися до Слова Божого. Промовляли над рікою брати — М. Луцик, М. Цьох і М. Брунець, а потім бр. В. Перегятко охристив чотирьох віруючих у Господа. По хрищенні роздали багато трактатів, і повернулись до зібрання, де відбулося Богослуження й Вечеря Господня. Закінчили гарячими молитвами й засіли за столи, а сестри наші почастивали нас працею своїх роботячих рук. Хай Господь благословить спомини цього дня в серцях віруючих і подасть їм сили для дальшої праці на ниві Божій.

М. Брунець.

Вальддорф (Галичина).

14 вересня ц. р. ми переживали велику радість у Господі. У той день відбулось св. хрищення 4 душ. На цю урочистість прибули до нас фуруою з Рави Руської брати та сестри. Прибув рівно ж і бр. В. Перетятко. Богослуження відбулось у с. Майдан; після нього був іспит кандидатів на членів. Потім усі пішли до ріки. Дорогою хор співав радісні пісні. Саме хрищення відбулось дуже радісно. Потім усі повернулись до дому бр. Задорожнього, де сталося урочисте прийняття нових членів до Церкви та Господня Вечеря. Господь щедро благословив нас у той день, за що Йому нехай буде слава навки. *Ів. Бенсь.*

Підсумок до Румунії. У вересні мці допоміг мені Господь побувати в с. Давидах у Румунії (на Буковині та Басарабії під Румунією живе більш, як мільйон українців, а серед них є багато віруючих — наших братів та сестер. Прим. Редакції). Там мало відбутись св. хрищення, але не відбулось, бо тамошні віруючі спізналися й не дістали своєчасно дозволу від влади. Хоч до хрищення все було приготоване, але воно не могло бути. Напередодні хрищення віруючі зібралися на Богослуження. Прибув також із с. Черногузи. Але з'явилася поліція й забрала всіх до Чудина (за 2 1/2 милі). Там тримали їх добу голодних та мучили донитами. Я в цей час подорожував до тих віруючих; прийшов туди з бр. Н. Паламарюком із Ставчан. Тоді ж поліція місцевих братів відпустила, а сторонніх затримала. Серед затриманих були і брати-проповідники — Кравчук і Ходороба. Не вважаючи на це, ми все таки улаштували декілька зібрань, під час яких із слезьми молилися за тих, що їх затримала поліція. Присмо всіх дітей Божих по всьому світі молилися за віруючих у Румунії, що переживають переслідування за ім'я Христове.

Л. Марійчук.

Від Редакції: Докладніший опис цієї самої події подає брат В. К. на другому місці цього числа.

У Віфлеємі.

*Стаття професора В. Ф. Марцінковського,
надіслана для цього числа з Палестини.*

Це було 1930 року, коли я вперше відвідав Святу Землю.

Спочатку я бажав приїхати разом із відомою туристською організацією, що від'їздила з Німеччини, але ця група, аби уникнути скупчення народу в святих місцях, мала намір прибути до Палестини після Паски. А я якраз хотів Великдень збути в Єрусалимі, і тому сам помандрував у далеку путь.

Термін мого перебування в Палестині був обмежений трьома місяцями, а бачити хотілось так багато — бачити кроки Божественного Сонця, що колись відвідало цю країну. Треба мати на увазі, що відвідування окремих місць Палестини значно зручніше в туристській організації, бо вона забезпечує кращий провід та пояснення історичних пам'яток, а до того ж при більшому числі учасників коштує це все дешевше.

Аж ось після Паски прибула німецька група. Я розшукав її в Єрусалимі. Проводячий згодився долучити мене до групи для частинної подорожі (себто тільки в межах Палестини) і за частинну платню. Група мала перед собою плян християнської прощі, і сам проводячий був людина віруюча. Можна собі уявити мою радість! Ніби відстала та самотня дика качка знайшла свій ключ і тепер могла в рідному оточенні летіти до вимріяних берегів!

20 квітня, раненько вранці ми виїхали на автомобілях з Єрусалиму по Віфлеємській дорозі. Незабаром здаля з'явилися гори, скрізь укриті оливними левадами. На них розташувалося мальовниче село. Це — Бет-жала, батьківщина Саулова. Вона тулиться до Віфлеєму. Не доїжджаючи до тих гір, ми побачили побіч дороги невеличку кам'яну будову з бачним дахом: це Рахилин гріб, місце, що його особливо шанують жида. Шлях є повний священних споминів. По ньому колись Йосип і заручена з ним Діва Марія йшли до Віфлеєму на перепис. Осто-

роть показують поле Бооза, де моабитянка Рут збирала колосся, залишене для бідних. Ось зеленіє ще не випалене літньою спекою „поле пастухів“, де колись, тієї єдиної ночі, янгол сказав їм: „Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився вам сьогодні Спас, себто Христос Господь, у місті Давидовому“. Ми підіймаємось на гору. На ній, на височині 2550 футів, пишається місто Давидове, Віфлеєм (Бет-лехем, значить „дім хліба“). Тут народився Той, що стався хлібом життя (уся місцевість відзначається плодючістю — звідси й назва міста). У Віфлеємі 11 тисяч мешканців. Майже всі християни. Жидів нема цілком. Старовинний храм Різдва Христового немов фортеця підноситься перед нами. Його побудували 330 року по Нар. Хр. за імператора Костянтина (званого Великим). Вхід навмисне низький. Це зроблено задля того, аби не дати диким сарацинам спроби впроваджувати коней. Ми входимо згинаючись. Чи не нагадає це нам про те, що треба в глибокій покорі підходити до таємниці народження Того, що Його не можуть вмістити небеса небес? Перед невимовною таємницею Боговтілення „скорися, гордий чоловіче!“ Висока простора базиліка¹⁾ храму в формі хреста з'являється перед нами. Ряд монолітних, себто з суцільного каменя витесаних, червонявих з білими жилами колон підтримують склепіння. Мури поцятковані старовинною мозаїкою. Як храм так і печера частинами належать до католицької, православної й ормянської церкви. У глибині храму знову вузький вхід — він провадить удолину, до печери. Нам подають воскові свічки, якими ми освітлюємо перед собою темну путь. Ми сходимо по кам'яних сходах, що вирубані в скелі. То тут, то там за парчею та лямпадами видно каміння дикої скелі. До та-

¹⁾ базиліка — церковна будівля довгастої форми. Прим. Автора.

ких печер і тепер пастухи заганяють на ніч вівці.

При блиманні свічок та лямпад ми бачимо на мармурі, що оздоблює дно скелі, срібну зорю, вроблену в камінь. Посеред зорі стоять слова: *Hic de Virgine Maria Jezus Christus natus est* (Тут від Діви Марії народився Ісус Христос). Відомо, що вже Юстин Мученик, так зв. учитель Церкви другого віку по Нар. Хр., згадує цю печеру, як місце народження Христа.

Глибока мовчанка запанувала серед нас. Замовкли всі говірки. А німці?... Ніколи не забуду, як вони кинулись до цієї зорі, пориваючись уперед напружено витягнутими обличчями. Ось вона, та зоря, що від неї щорічно народжуються тисячі зір, розливаючих тихе світло радості по всій простороні землі в зимовий різдвяний вечір!

Чим було би наше життя в смерковій цього світу? Недармо особливо раділи німці, бож ніде так не святкується Різдво, як у Німеччині, у той час, як в Україні та в Росії з виключною глибиною та силою славословиться Світле Христове Воскресіння. Остеронь від зоряного місця показують видолонок у печері, де стояли ясла. Туди до соломи, що шаруділа, було покладено Божественне Немовлятко, і покірлива тваринка — віл, осел та вівця, гріли Його своїм теплим подихом у холодну зимову ніч. Так принизив Себе Син Божий, аби піднести впавшу людину. Тому ж Бог „дав Йому ім'я, що більше всякого імени“.

На стіні печери вгорі стоять слова: „*Gloria in excelsis Deo*“... слова, що з вуст янголів бренили в ту ніч над холмами та долинами Віфлеєму: „Слава на вишинах Богів, а на землі впокій, між людьми благовоління“... Звідци, з цього підсклепіння, „із надр землі“ брених цей гімн, хвала Творцеві, який так покохав світ, що віддав Сина Свого єдинородного, послав із блакитних небесних височин Своє Світло спасаюче в темну печеру землі.

А як же ця земля спіткала Свого Спаса? Вона дала Йому злиденні ясла та ганебного хреста.

Ось поруч із печерою Христа — „печера невинних немовляток“, де, за переказом, матері ховали своїх дитинчаток від убивців жорстокого Ірода; та цар і їх, як і інших немовляток, наказав забити, бо мав нздю, що серед них загине і Христос.

Проте не всі відкинули Добру Новину. У цій же печері носії правдивої мудрости, що прийшли з далекого сходу, принесли Христові свої дари. Олтар на пам'ятку „поклоніння мудреців“ стоїть тут же. А згодом безліч визнаців і мучеників з радістю віддавали життя своє за Христа та Слово Його.

Нам показують печеру, де блаженний Броним тридцять три роки в пості та в молитві просякав у таємниці Св. Писання, коли перекладав його з єврейського оригіналу на латинську мову. Так з'явилася Вульгата, латинська Біблія (в IV віці по Нар. Хр.).

Я виходив також на високу дзвіницю храму, звідки відкривається велична панорама на Віфлеєм та його околиці. Неподалеку цілком накидані кубічні „домики міста. Далі видно „поле пастухів“. Зеленіють виноградники з вартовими баштами в них. Здаля голубіють гори Юдеї. В долині підо мною був величезний свинцевий хрест — це покрівля базилики Різдва, що образно являє путь Христа Відкупителя, який підніс тяжкого хреста задля відкуплення грішного світу. Це нагадує й кожному християнинові про його шлях, згідно з виразом апостола Павла: „Мене ж не доведи Боже хвалитись чимнебудь, тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, котрим мені світ розп'ято, а я світові“.

В. Марцішовський.

Гора Карміл у Галілеї

15 жовтня 1934 р.

ЯКЩО

хто замовив „П. П.“ для когось, то повинен і подбати про те, аби своєчасно внести передплату за нього.

ЯКЩО

не внесе такої передплати до дня 15-го січня 1935 року, то висилку „Післанця Правди“ буде припинено.

У різдвяну ніч.

(Спомин про одну розмову).

Вісімнадцять років тому, під час світової війни, пізно восени я опинився з своєю сотнею кінноти на Чернігівщині, де нам доручено було охороняти телеграфи, телефони та вузкаторову залізницю Крути—Чернігів. Там нас і зима захопила. У маленькому селі, де був наш штаб, думали ми й Різдво святкувати, але вийшло інакше. За декілька днів до свят нам наказали перейти до станції Крути й зайняти охорону широкоторової залізниці, що з одного боку бігла до Києва, а з другого — до Москви. Служба там була неспокійна й дуже відповідальна; та особливого клопоту додавали нам потяги „особливої ваги“. Так називались спеціальні потяги, якими сам цар, або члени імператорської родини їхали на південно-західний фронт, або з фронту на північ. Тоді охорона потроювалась. Звичайно їхало два потяги, за годину один після другого, і ніхто не знав, у якому з них знаходився сам цар.

Невелика станція, обсаджена високими тополями, здавалася самотнім островом серед безкраїх українських степів, серед білої, вкритої снігами пустелі. Наближувалось Різдво, і я почав мріяти, як би на свято випроситися в Київ. Але не судилося здійснитися моїм мріям, бо за добу до Святого Вечора ми дістали повідомлення, що в саму різдвяну ніч із Києва проїдуть два потяги „особливої ваги“. негайно почалися клопоти по зміцненні охорони. На залізницю, на її мости, переїзди та станційки вислано було всіх салдатів. Старшини мусіли весь час пильнувати, аби охорона провадилася якнайпильніше.

Наступив Свят-Вечір. Погода була жахлива: падав сніг із дощем, і рвучкий вітер, жалібно завиваючи в тополях та в телеграфних дротах, здавалось, плавав над кимсь. Піднявши комір шинелі, я в супроводі двох салдатів обходив пости охорони біля станції. Салдати, з закутаними

в „башлики“ головами, виглядали бідними та безталанними. У ту ніч, коли всяк чоловік поривався додому, до своєї сім'ї, вони повинні були під дощем та вітром пильно вдивлятися в чорну ніч. Біля півночі я вернувся на перон станції голодний, змерзлий та змучений. Там уже було декілька залізничних урядовців, що з ліхтарями в руках чекали першого потяга, який уже вийшов із станції Ніжен. Незабаром далеко праворуч з'явилися блискучі прожектори царського потягу. Не змешуючи шаленого ходу, потяг із девяти великих розкішних вагонів з двома величезними паротягами, увесь заллятий електричним сяйвом, бурею пролетів через станцію, як якийсь привид, як якась казкова примара. Швидко ліворуч зникли червоні вогні останнього вагону, і чорна ніч знов обхопила станцію. Вітер ще дужче заплакав, хитаючи тополі та розгойдуючи нафтові ліхтарі.

Хотілося спати, але треба було чекати слідуючого потяга. Аби завітати, я ходив по довгому перону і з журбою думав про недолю, що закинула мене на самотню степову станцію. Вигляд блискучого царського потяга збудив думки про багатих та вельможних людей цього світу. Уявлялося, як зараз тепло, затишно, ясно та приємно в тих розкішних вагонах, що сонним маревом промайнули через станцію. Як би добре було зараз сидіти на м'яких пружнявих кріслах, разом із блискучими старшинами і, під ритмічне стукотіння колес, читати або пити гарячий-гарячий чай.

Ах, і бувають же такі щасливі люди, що можуть їздити в тих потягах? Заздрість, пекуча зависть до всіх багатих, вельможних і (здавалось) щасливих людей обхопила мене. Бррр... від таких думок надворі здавалось іще холодніше.

І раптом у голові блиснула думка: „А якже почувують собі жовніри? Їм же ще зимніше та прикріше, як мені!“ Я пі-

шов на кінець перону. Там у затишку між двома парканами та купами залізничних шпал (порогів) розпалили жовніри велике багаття, до якого сходилися грітися. Звідти доносилась якась розмова, сміх. Я підійшов до паркану і, дивлячись на салдатів, невидимий для них, почав слухати.

Високий, худорлявий улан, гріючи руки над огнем, говорив:

... „хоч би рік так пожити“... а другий додав, перебиваючи:

„що там рік, хоч би з пару місяців“...

Низенький з чорною бородою піхотинець зідхнув:

„Ну, й живуть же люди: як у раю! Ти бідуй тут, мерзни, голодуй, як собака, а він собі там вилежується на перинах. Має все, чого тільки його душа забажає“.

Молоденький улан Нездара, з ніжним дівочим обличчям, заперечив:

„Та де там його душа має щось? Тіло його має все, а душею він бідний, хоч і цар. Ви думаете, що він щасливий? Та я щасливіший за нього!“

Загальний регіт перервав його мову.

„Чого ви смієтесь?“ продовжував Нездара поважно і, як мені здавалось, сумно: „направду кажу вам, що я чую себе щасливішим. Ви думаете, що він спить зараз? Ах, у нього, бідного, стільки турбот! як там на фронті, а як там у Петербурзі, а чи виграє він війну? А страху скільки! як дикого звіра всюди підстерігають, щоб забити. Хіба би ми стерегли його, якби він не боявся? Боятися, тремтить за своє життя і вдень і вночі. Ось, послушайте, я вам прочитаю із Слова Божого... „нині ми гордих славно щасливими... та Богобоязні ось як говорять один одному: Вважає Господь і чує все, та й перед лицем Його списується пам'яткова книга про тих, що бояться Господа й почитають ім'я Його“.¹⁾

Загальний вибух крику перервав його мову й читання. Кричали всі, і не можна було розібрати, що вони кричать. Нездара спокійно та легко всміхаючись дивився на них.

„Та чекайте ви: я кажу — нема що цареві навіть завидувати, бож не знати, чи він дійсно щасливий“... Йому знову не дали скінчити. Один жовнір з пересердя махнув рукою й сказав із гнівом, відходячи:

„Ну й Нездара! дійсно — нездара!“...

Боячись, що мене помітять, я відійшов від паркану. Знову пішов я по перону, думаючи про Нездара. Це був особливий жовнір: він ніколи не лаявся, не говорив брудних слів, не курив. У той час, як, вільні від служби, жовніри курили, жартували або „гнули теревсні“, він сидів осторонь, читаючи якусь маленьку книжечку. Пам'ятаю, якось я підійшов до нього і, взявши ту книжечку, подивився: то була євангелія. Дійсно, химерна людина. Салдати казали, що йому в голові „бракує десятеї клепки“.

І я, ходячи по перону, думав: „дійсно, якийсь божевільний. Каже, що він щасливіший за царя!“...

Тим часом наближувався вже другий потяг. Як і перший заллятий електричними вогнями, він гураганом пронісся мимо станції і зник у мряці непогідної ночі.

А я, як зачарований його видом, дивився туди, де зникали червоні вогні, і з жалем, з зависю і з журбою тяжко зідхнув:

„Ах, які щасливі, щасливі люди“.

І зідхаючи пішов спати... *

Проминуло декілька років. Промайнула війна, революція, знову війни. І коли я довідався, якою страшною смертю скінчилося життя „всемогутнього“ російського царя, мимоволі згадав я ту темну різдвяну ніч, потяги царя, Нездара та його слово. А ще пізніш, коли знайшов мене Господь, зрозумів я і мову, і мудрі слова того християнина...
Л. Ж.

Хто передплачує

духовного журналу, але не платить грошей за нього, той руйнує не тільки журналу, але й діло Боже.

¹⁾ Малах. 3: 15, 16.

При нагоді різдвяних свят хотів би поділитися з читачами „П. П.“ думкою, що знаходиться в цьому коротесенькому реченні, і подумати спільно про особисту відповідальність людської душі. Чи так є, як необачні люди говорять: „Де всі, там і я“? Ці слова переважно говорять грішники: боягузи й легковірники; згідно з їхніми словами значило би, що, аби тільки в пеклі було багато грішників, то їм і там з ними буде добре. Такими словами потішають себе бідні люди і тим самим грішать; не застановляються над тим, чи, взагалі, може бути щось доброго там, де існує зло.

У цім році ми обходили двадцяті роковини кривавої завірюхи. Коротеньке речення „де всі — там і я“ змусило мене пригадати про мої власні пережиття з часів тієї війни і сказати всім тим, хто ще так легковажно думає, хай вчиться, коли ще не пізно — краще думати, бо як у цьому світі, так і в майбутньому — в день Божого суду — кожен буде боронити тільки себе й відповідати тільки за себе; справа душі — справа чисто особиста.

25 грудня 1914 р. я пережив таке, що не хотів бути там, де „всі“, і всі, що були зо мною, не хотіли бути там, де „всі“. Це значить, що ніхто не хотів умирати. Був день похмурий і мрачний. Наша чота четвертого куреня австрійських польових стрільців тількищо прибула в Карпати. Зараз же нас вислали докладно розглянути положення ворожої боєвої лінії. Увесь день ходили ми між мрачно туманними горами, непомітно наближуючись до ворожих шанців. Увечері, коли вже почало темніти, раптом із усіх сторін протилежної

гори посипався град розривних куль. Ми майже весь день ходили усією чотою разом і говорили: „будемо спільно боронити один одного, хоч би і вмерти; ні-защо не віддамося ворогові в руки!“ Але в той мент, коли загримали стріли, коли смерть заглянула в очі, ми розлетілися кожен в свою сторону. Довго нас скликала темна зимова ніч, аж врешті вранці біля восьмої години зійшлися до купи в якомусь проваллі, оточені з усіх боків ворогом.

„Де всі, там і я“, так легко думалось ще напередодні. Усі будуть мертві, отже якось і я буду з ними; усі підуть до неволі, якось і мені там буде з ними. Але думки думками, а дійсність виглядає цілком інакше; на цей раз мої думки здійснилися: я був там, де всі, але нерадісно було мені. Разом зо мною були „всі“ — і старшини, і стрільці, і коні, і вози, і гармати, і скоростріли, і рушниці; де було „все“, там був і я; але тяжко мені було. Коли побачив, як наших стрільців почали обезброювати, як ворожі жовніри почали кричати на нас і гнати, як худобу, кудись, мені раптом стало тяжко; я зрозумів, що я — в неволі, в тяжкій неволі, і мені раптом забажалося вирватись на волю, шидертися звідти, де були „всі“. Тоді я забув про „всіх“, а думав тільки про себе одного.

Щось подібне буде з усіма тими, що ходять в тумані життя духовного і легковажать спасіння душі своєї. Прийде час, і диявол непомітно забере їх до вічної неволі, де черв'як-гріх буде вічно точити людську душу.

Тисячі подібних фактів говорять нам про те, що в той мент, коли смерть за-

глядає людям ввічі, то хоч би там, де знаходиться чоловік, була не знати яка купа людей, чоловік жде і не дивиться на інших. І не говорить: „Де всі, там і я“.

Хай цей день святого Христового Різдва змінить печисті думки в кожного,

хто ще не примирений з Богом, щоб він не опинився там, де всі грішники, де плач і сльози, де вічний смуток. Дав би Господь, щоб кожен, хто буде читати ці рядки, був там, де всі спасені.

Г. Домашовець.

Багато.

*Багато зір було колись
На небі в Палестині,
Та тільки спогад про одну
Живе в людях донині.*

*Не мало було її пастухів,
Що в ніч святу не спали,
Але лиш купочка із них
У Бога ласку мали.*

*Чимало було мудреців
Тоді на цьому світі,
Алеж не всі вони були
З своїх гріхів обмиті.*

*Земля наповнена людьми,
Як мурашок їх всюди —
Але, чи всі вони тепер
Святі, спасені люди?*

*Спасених мало. І вони,
Як віфлеємська зоря
Нам сяють в темряві земній
Серед гріхів та горя.*

*Як ті блаженні пастухи
Ідуть на Божі ниви,
І чують янгольські з небес
Святі, чудові співу.*

*Як мудреці, вони несуть
Дари святі Христові,
І служать Богові весь час
В надії та в любові.*

*Тож будьмо й ми, як пастухи,
Як мудреці, як зорі,
Як ті вогні, що світять всім
В життєвім грішнім морі.*

Observer.

Другий прихід Господа Ісуса Христа.

(Продовження).

На підставі Слова Божого можемо сказати про царство Ісуса Христа ось що: диявол буде зв'язаний на 1000 років, щоб не зводив людей: Відкр. 20 : 1-3. Тоді настане час великого благословення для цілого світу. Люди відродяться, і природа навколо них переміниться: Римл. 8 : 19-22; Ісаї 35 : 1; 55 : 13. Того часу людські серця наповнить Дух Божий; діти Божі вельми розмножаться на землі; усі вони будуть працювати над відновленням світу, так, що пустеля цього світу замі-

ниться у Божий рай: Ісаї 32 : 35; Езек. 36 : 33-35. Божа сила перемінить не тільки людей, але і звірів: півний спокій запаує всюди, бо люди і звірі будуть жити мирно між собою, і шкодити не буде одному. Тоді вернеться на цей світ райське життя, таке, яке мали Адам і Єва перед упадком: Ісаї 11 : 6-9; 65 : 25. Тоді не буде ані трясення землі, ані бур, ані гураганів, ані голоду, ані помору. Страчений рай звернеться людям знову. О, як тоді буде благо людям жити на цій на-

шій землі! Погани навернуться до Господа. Спокуси і гріха тоді не буде. Усі люди будуть знати й розуміти Бога, від дитини до старця — всі будуть виповняти волю Божу. Війни ані революції тоді не буде, бо це буде царство мира і правди: Єрем. 31 : 34; Ісаї 2 : 2-4; Михея 4 : 4. Пастирем і царем для всіх народів буде один Господь Ісус Христос. Люди будуть мати тоді повно достатків і благословення Божого. Боже милосердя і справедливість Його будуть захистом для всіх людей. Ціла земля буде славити тоді Господа: Псал. 72.

Закінчення тисячолітнього Христового Царства.

Диявол при кінці цієї благословенної доби буде випущений із своєї в'язниці на короткий час, щоб спокушувати народи. Тоді буде видно, хто є щирий і вірний для Христа, а хто ні. Бо многі впокоряться перед Христом із страху, нещиро, бо в серці будуть непокаяними грішниками. Вони в диявольській спокусі не встоять і об'являться, яко Божі вороги. Тоді диявол згромадить усі свої сили, щоб напасти на дітей Божих і їх перемогти. Але святим прийде поміч від Бога, і вони переможуть диявола та його військо. При кінці диявол - звір і фальшивий пророк будуть вкинуті в озеро вогняне й сірчане, де будуть мучитись по вічні віки: Відкр. 20 : 1-10. За словами апостола Петра тоді наступить великий і страшний день Господень; огонь Божого гніву перечистить увесь світ, усякий гріх буде знищений навіки, і тоді настане нова земля й нове небо; це буде новий, святий і вічний світ Божий, в якому будуть жити самі лиш спасені: 2 Петр. 3 : 7-13. У той страшний день великого гніву Божого Господь Своїх вірних захоронить так, як захоронив Ноя в часі потопу й Лота в часі

знищення Содома й Гомори. Але перед настанням світу нового відбудеться ще суд перед білим престолом Божим над тими грішниками, що в часі ласки не покалялись, і над тими, що в часі горя і спокуси були запеклими Божими ворогами: Відкр. 20 : 11-15. Тоді відбудеться загальне воскресіння мертвих, які будуть суджені по їхніх ділах. Земля не буде знищена, а тільки очищена від гріха й обновлена: Еккл. 1 : 4.

„І бачив я нове небо й нову землю; перше бо небо й перша земля перейшла; а моря вже більше не було. А я Йоан бачив город той святий, новий Єрусалим, що сховався від Бога з неба, приготований, як невіста, украшена чоловікові своєму. І чув я голос великий з неба, що казав: Ось, оселя Божа з людьми, і думуватиме з ними; а вони будуть Його люди, і сам Бог буде з ними, Бог їхній. І обітре Бог усяку сльозу з очей їхніх; і смерті більше не буде; ані смутку, ані крику, ані труду не буде вже; перше бо минуло. І сказав сидячий на престолі: Ось, усе нове роблю. І сказав мені: Напиши; ці бо слова правдиві й вірні“. (Відкр. 21 : 1-5). „Ось бо Я творю нове небо й нову землю, а попередущі підуть в непам'ять, і не приходитимуть на думку: Ісаї 65 : 17; 66 : 22; 2 Петр. 3 : 13. Звернім ще увагу нашу на дуже важні слова апостола Павла: „...щоб показав у віках грядучих безмірне багатство благодати своєї благістю до нас через Ісуса Христа... щоб у порядкуванні сповнення часів зібрати все в Христі, те, що на небесах, і те, що на землі... щоб ми, котрі перше вповали на Христа, були на хвалення слави Його“...: Ефес. 2 : 7; 1 : 10, 12.

„Тоді прийде кінець, як передасть царство Богові й Отцеві, як зруйнує всяке старшинство і всяку владу і силу. Мусить бо Він царювати, доки положить

усіх ворогів під Його ноги. Останній ворог зруйнується — смерть. Усе бо впокорив під ноги Його. Коли ж сказав, що все впокорив, то явно, що окрім Того, хто покорив Йому все. Коли ж упокориться Йому все, тоді й сам Син упокориться Тому, хто впокорив Йому все,

щоб Бог був усе в усьому“ (1 Кор. 15:24-28).

Тоді наступить безконечна вічність. „Тим то, любі, цього дожидаючи, старайтеся нескверними й чистими явитись перед Ним в упокої“: 2 Петр. 3:14.

Й. Шкула
(Америка)

„Колись і тепер.“

„живу ж уже не я, а живе Христос у мені“ (Галат. 2:20).

*Давно колись мені здавалось,
Що всяк живе лиш сам собі,
І часто думав я таємно:
„Не дай нікому, все — тобі:*

*Давно колись мені здавалось,
Що помагати мусять хтось:
„Аджеж я сам так мало маю,
Хай той дає, що має щось“.*

*Як чув про хворого, то думав:
„Нехай піде вона чи він —
Як бачив гріх, то всіх питаєся:
„А що ж пораджу я один?“*

*Тепер Господь зробив інакше:
Змів всю душу Він мою,
І я вже думаю: „О, Боже,
„Тобі все я віддаю“.*

*Іду до бідних, і до хворих,
І до нещасних тих усіх,
Кого в житті стомив докраю,
Наш спільний ворог — смертний гріх.*

*Старе назавжди проминуло,
В мені тепер все — нове;
Я не живу уже для себе,
Бо вже Христос в мені живе!*

Юхим Назарук.
(Америка)

Звіт із 26-тої конференції

Рос.-Укр. Союзу Еван. Христ.-Бапт., що відбулась у Гаєс від 5 до 8 липня ц.р.

П'ятниця 6 липня, пополудні.

Бр. М. Білоус та Ілля Бевцек відкрили засідання читанням слова Божого Йоана 5 і молитвою. Бр. Л. Тимошук передав привіт від братів зо Сван-Рівера. Бр. Є. Липка передав привітальне слово від громадки братів у Дурбан. Бр. К. Шолудько говорив про діяльність за минулий рік у місцевій громаді: охрищено 4 душі; громада складається з 55 членів. Недільні зібрання й недільна школа відбуваються щонеділі; молодь активно вела

свою роботу під час зимових місяців; узимі улаштовано було диригентські курси;

Звіт секретаря Союзу: написано біля 150 листів у справах Союзу, улаштовано кілька засідань комітету.

Звіт касира: приходу було за рік \$ 942.92, розходу було \$ 896.84; для Європи було приходу \$ 62.30. Контрольна комісія знайшла касу в повному порядку. Висловлено слова подяки касирові за працю для Союзу.

Звіт місіонерів Зах. Канади.

Бр. І. Кмета говорив про роботу Євангелії в центральному Саскачевані. Бр. Єв. Дядюк про центральну частину Альберти. Перечитано звіт з роботи бр. Я. Приходька у східньо-північній Альберті. Бр. Н. Шельпук говорив про східню Манітобу. Бр. П. Кіндрат про північну Манітобу і про східньо-північній Саскачеван. Бр. Т. Щавлинський передав привітальне слово від братів з Пелли і з-під Громової Гори. Потім Конференція перебула 15 хвилин у молитві. Бр. П. Кіндрат дав короткий доклад про недостачі нашого братства щодо матеріального служення між нашим нрродом.

Справа бюджету: прийнято одногolosно ту суму бюджету, що й минулого року — \$ 1500.— З того \$ 1.150.— для місійної каси а \$ 350.— для домашньої роботи.

Звіт номінаційного комітету: Призначено для ексекутивного комітету слідуєчих братів: І. Кмета — презесом, П. Петріченко — помічником, П. Кіндрат — секретарем, П. Шельпук — пом., Іл. Шакоtko — касиром, В. Богдашевський — помічником; члени комітету: Єв. Дядюк, Т. Борисенко, Г. Білоус. Конференція прийняла одногolosно це призначення.

Бр. І. Кмета дав звіт з своєї поїздки на конференції до східніх Злучених Держав та Порт-Дакоги, як також передав привіти від тих конференцій.

Закінчено зібрання молитвами й розпущено конференцію на вечерю.

Вечірнім зібранням провoдив бр. Іл. Шакоtko; бр. Яків Коменда перечитав Слово Боже з коротким поясненням і покликав усіх до молитви.

Місцевий хор співав того вечора дуже гарно під проводом Сес. Полі Білоус. Бр. Н. Шельпук співав соло і проповідував на тему: „Пересторога перед гріхом“ Кол. 3: 1-4. Бр. Єв. Дядюк говорив на тему: „Гріх атакує всі частини життя людського“. Закінчено зібрання молитвами.

Субота, ранок.

Відкрив молитовне зібрання читанням слова Божого і молитвою бр. Іл. Ша-

котко. Після довгої дискусії винесено слідуєчу резолюцію про відношення до війни: „Двадцять шоста Конференція Російсько-Українського Союзу Євангелійських Християн Баптистів Зах. Канади, відбуваючи свої наради в Гаес, Саскачеван, липня 5-8 1934 р., ухвалила: Обговорюючи тривожну проблему можливої війни в Європі і, взагалі, в цілому світі, що може бути найбільш жахливішою, ніж минулі війни, Конференція рішила слідуєче: Кожна війна в минувшині не принесла користи і добра суспільству у світі і не прославила ім'я Бога Отця. Дух війни є в повній суперечці з наукою нашого Господа Ісуса Христа. Тому конференція осуджує всяку війну і теперішні приготування до будучої війни, що не є людськими, а гірше звірячих, і бажає зберегти за своїми членами право свободи сумління у відношенні до військової служби, і радить усім членам залишитися при сучасній практиці науки нашого Спасителя; Єфес. 6: 12, Матв. 5: 52, 26: 44.

Справа літератури: Вирішено видавати матеріал Нед. Школи квартално замість місячно; доручено бр. П. Шельпукві приготування матеріалу Р. Шк. Рішено помагати „Післанцеві Правди“ хоч малою сумою \$ 15.— Рішено щоб кожний місцевий касир разом з союзним касиром і помічником становили Комітет Фінансовий, що має переводити в життя бюджет. Ухвалено зробити після обіду спеціальну збірку на докінчення молитовного дому в Мінітонас. Відспівано пісню: „Коли важко нам на серці стане“.

Др. І. В. Лич, настоятель місії в Манітобі, передав сердешний привіт від Манітобської англійської конференції, як також від західнього союзу. Після спільних молитов розпущено Конф. на обід. (Докінчення буде).

П. Кіндрат.

З огляду на те, що багато осіб ще й досі скеровують кореспонденцію на ім'я редактора „Післ. Пр.“ до Рави Руської, повідомляється, що адреса редактора Л. Жабко-Потаповича така: Львів, вул. Львівських Дітей N 26. — Lwów, ul. Lwowskich Dzieci Nr. 26. .

Мученики

Історична повість із життя християн III в. (Продовження).

8.

Укладаючись одного разу спати, Перпетуя пригадала слова свого брата Сатура: „проси свого Ісуса, аби Він відкрив тобі, де ти будеш...“ і, молячись, вона почала благувати Господа, аби Він підніс завісу над її невідомим майбутнім. У глибині душі Перпетуя почувала, що спокушує Бога своїм проханням, але, на правду, вона почувала себе втомленою й, мимоволі, прагнула для себе якоїсь цемремени, натурально, на краще...

І тієї ж ночі приснився їй сон: в абсолютній темряві побачило вона слабе світло десь згори; піднесла очі й побачила драбину, що підносилася кудись далеко — далеко вгору. І раптом душа її затрипотіла, пориваючись туди, до неба. Та, опустивши очі, побачила якогось страшного гада-плазуна, що загороджував дорогу до драбини і, кожен раз, як Перпетуя зближувалась до неї, сичав, підносячи свою жахаючу пащечку. І десь збоку з'явився Сатур; він сміливо й легко став на гада, переступив на драбину й почав кликати Перпетую за собою. Вона спішно ввісні почала молитися, через слово згадуючи ім'я Ісуса. І страх її минув; підійшла до гада, ім'ям Христа приборкала його; поставила одну ногу на його голову і відважно почала підноситись по драбині. Світло щораз сильніше било згори; і Перпетуя вже не переступала по щаблях, а летіла догори. І раптом опинилася в якомусь чудовому саду; лагідний вітерець наганяв приємну прохолоду; дерева безупинно тихо шуміли, навіваючи спомини про далеку землю; люди, як тихі ясні сновиди, блукали по-під деревами; і ввесь час десь брєніла якась музика, наповнюючи повітря ніжною мелодією. Потім з'явився перед Перпетуєю старець у білій одежі і з білим волоссям; вона не побачила його обличчя, але вся її душа затремтіла й полинула до старця; підбігла ближче, впала навколішки і простягла до нього руки. А старець підійшов до неї

й щось заговорив. Потім витягнув руку й поклав їй на уста щось. Перпетуя покоштувала й почула, що то сир. Але смак його наповнив її всю таким блаженством, таким щастям, що вона почувала, як її душа умліває в солодкій муці... і всі ті тіні, що блукали там, зійшлися, і Перпетуя побачила, що то — люди, а до того — люди щасливі, переповнені тим блаженством, від якого непритомніла її душа. І в цей мене вони всі позирнули їй, здавалося, просто в серце, і сказали хором: Амінь!...

І Перпетуя прокинулася. І, прокидаючись, чула ще, як люди біля неї кажуть це слово — „амінь“.

Розплющивши очі, вона побачила при світлі каганця в'язнів, що саме, скінчивши молитву, вставали з колін. У цей мент заплакав Гай. Перпетуя поралась біля нього, а у вустах її ще був той неземний смак, що лишився від сну. Її обличчя сяяло тим щастям, що вона скуштувала вісні, а в'язні це відразу помітили. На їхні запити вона почала оповідати про сон; усі уважно слухали. Під час оповідання очі Ревоката блищали від схвильовання, а Феліціта заплакала. Секунду, що ввесь час кашляв, вислухавши оповідання, сказав спокійно: „ну, значить, ми скоро умremo“... Перпетуя, радісно всміхаючись, притакнула за ним.

А блаженний смак минав дуже поволі, і Перпетуя, аби не згубити його відразу, у цей день нічого не їла. І думаючи про дім і рідню і навіть дивлячись на Гая, вона не почувала того страшного болю, що приносили з собою думки про смерть. А лягаючи на спочинок, просила Господа, аби знову послав їй той чарівний сон.

Коли її відвідав Сатур, Перпетуя відразу кинулась до нього й почала оповідати про сон. Вона й не помітила, що начальник в'язниці Пудент, який привів Сатура, затримався на хвилину в дверях, і з захопленням передавала братові своє

видиво. Пудент, почувши початок, прикипів на місці й мовчки слухав радісно оповідання. Сатур, схиливши голову в долину, усміхався своєю химерною всмішкою, іноді перебиваючи струм слів сестри запитаннями.

Як вона замовкла, Сатур спитав:

„Оце й усе?“

„А чого ж більше? Таж ти цікавився, де твоя наречена знаходиться, і це я буду; отож я прохала Господа, і Він у сні відкрив мені...“

„Так, так... виникало би звідти, що ви обидві будете почуватися щасливими й не будете сумувати за землею та за життям на ній?“

„Ні, ні“, заперечила Перпетуя: „святий апостол Павло каже, що ми перемінимось. Я думаю, що Господь перемінить не тільки наші тіла, але й думки, і поривання, і бажання... Я вірю, що побачу там самого Господа... це Він мені снівсь...“

„Виникало би“, продовжував Сатур: „що й я там міг би бути, якби повірив у вашого Христа?“

„Так, напевно був би“ притакнула переконливо Феліціта: „напевно досягнув би тоді життя вічного“...

Секундул підійшов до Сатура і сів біля нього.

„Чого ти ще пручаєшся, чого ти ще чіпляєшся за це життя? Що дав тобі світ, і що дало тобі життя тілесне? Одні тільки муки та гризоту. Чи не краще тобі разом з нами відійти туди, де вічний спокій і радість? „Покинь, кажу, усе та йди за Христом...“

Сатур не відповідав, думаючи щось. А Секундул встав і пішов до Пудента, що весь час прислухався до розмови.

„Ну, а ти, друже“, сказав до в'язника Секундул: „що ти думаєш про це все?“ і, дивна річ, той начальник, що знав різницю поміж собою та в'язнями, раптом відповів так, ніби провадив розмову з добрим знайомим:

„Я думаю, що якби люди напевно знали, що життя поза гробом виглядає так, як ви вірите, то багато з них навернулось би до вашої віри.“

„Мусить бути так, як каже Слово Боже; а воно каже, що мертві всі во-

скреснуть, і праведні підуть у рай, а грішні — на вічні муки. І твоя дружина, що перед смертю навернулась до Христа, поклавшись у гріхах своїх, вона напевно буде в раю. І як буде їй смутно, бож ти не прийдеш туди; ти згинеш, Пуденте, підеши до пекла, де панує сатана...“

Пудент подивився християнинові в очі й цілком поважно запитав:

„А ти звідки знаєш, що я буду там? Чи ти знаєш про те, що я думаю, і що думаю робити?“

Секундул від несподіванки зніяковів і загикуючись відповів:

„Ну, так... я не знаю... хіба що...“

А коли Пудент вийшов, Секундул, звернувшись до християн:

„Молилось, браття, за ці дві душі: Господь може й їх урятувати.“

Під час молитви Сатур стояв мовчки, але, коли молилися за нього, Перпетуя помітила, як дві сльози затремтіли на його віях. І з особливим запалом та з надією в серці вона просила Господа, аби її тілесний брат стався для неї і братом духовним...

Прощаючись із нею, Сатур сказав їй: „Молись за мене до свого Христа; мені на цій землі занадто сумно, і я хотів би знайти вихід для своєї душі“... (Далі буде). *Л. Жабко-Потапович.*

СВЯТ-ВЕЧІР.

Ось Вечір Святий нам зблизвся,

На небі вже зірка горить!

Христос нам Спаситель родився!

Він щастя всім вірним дарить.

Горять свічки на ялинці;

Ми вбрали — малі діточки...

Христос народивсь і в стаєнці

Спочив, як приїшли пастушки.

Давно вже подія ця була —

Як спаса нам Бог подарив...

Щоб кожна людина всімнула...

Що Він і її полюбив.

Г. Д.

Михайло Грушевський

Некролог.

26 листопада ц. р. телеграми з Москви рознесли по всьому світу сумну вістку: вмер професор і член Української Академії Наук, найбільший сучасний український учений — Михайло Грушевський. Умер у неволі, на засланні, від голоду та холоду, осліпши перед смертю, замучений московськими більшовиками.

Для нас, віруючих, це не менша втрата, як і для всіх інших українців, бо Михайло Грушевський був перший і, покищо, здається, один єдиний учений серед усіх українців, що діло Боже поміж нашим народом з'ясував широким колам науково, безгорюшно.

У своїм славнім творі „Історія релігійної думки в Україні“ він перший розповів про те, як український народ від поганства, через офіційне сухе візантійське та московсько-синодальне православ'я дійшов до правдивого чистого християнства; він виразно показав, що не тільки весь український народ, але й його найкращі передові люди — Костянтин Острожський, філософ Григорій Сковорода, історик М. Косгомарів, письменник П. Куліш, публіцист Драгоманів і, нарешті, сам великий поет Т. Шевченко, усі вони бажали, щоб наш народ покинув раз назавжди сучасне поганство та повернувся до Христа та Його Святого Слова. У своїх творах М. Грушевський провадив думку, що перехід українського народу до живої, правдивої Христової Церкви, це не тільки зрозуміла, але й давно бажана річ.

Тому ми — віруючі можемо уважати Небіжчика за найбільшого прихильника та приятеля діла Божого.

Народився М. Грушевський 29 вересня 1866 року в Холмі (Холмищина, тепер під Ільською). Учився у тифліській гімназії та киевському університеті. Від 1894 починає професорську працю у львівському університеті. 1917 року, з повстанням Української Держави, був головою Центральної Ради. 1920 року емігрував до Відня та до Праги. 1922 року повернувся до Києва. До року 1930 написав дев'ять томів великої „Історії України“, п'ять томів „Історії української літератури“, цінну для нас „Історію релігійної думки в Україні“, та силу інших творів.

1930 року більшовики вивезли М. Грушевського до Москви, де він у неволі і прожив останні роки. 1933 року осліп від перевтомлення та виснаження. Єдина його донька Катерина доглядала бідолошого багька аж до смерги. Так безбожники замучили одного з найкращих синів нашого народу.

Він виразно показав тому народові, що єдиний вихід для нього з духовної соціальної та всякої іншої незолі — тільки в Христі Спасителєві та в Його святій Євангелії.

Observer.

БРАТАМ.

*Коли б любов тут щиро наш брат брата,
Коли б над міру в гошу тут не ріс,
Для Бога б більшу користь тим приніс,
І в небі була б більша всім заплата.*

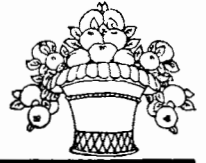
*Коли б не кожен сам, а разом в силі
Орали той широкій переліг —
Тоді б один одному допоміг,
І світлом були б людям, і Богу милі.
Коли б про справу більше вміли дбати,
Не про свою, а тільки про Христа,
Тоді б любов ще більше ця свята
Навчила щиро інших шанувати.*

*Коли б в житті тут кожен не лінився,
А працював у поті тут чола: —
Для Бога в світі була би хвала,
Тоді б Христос у небі звеселився.*

Г. Домашовець,

Куток для молоді.

Християнська молодь у світлі Слова Божого.

(Продовження. „Лист. „Нед. Шк.“ ч. 10).

Молодь нашого часу повинна добре замислитися над конкретним дослідженням Слова Божого, щоби мати чисту й добру провідну думку, щоб не обмежуватися тільки до знання декотрих віршів напам'ять. Через таке неповне знання не раз повстають непорозуміння. Отжеж, від молоді, що бажає Божого благословення в праці, Бог вимагає доброго знання. Нашій молоді треба побиватися над тим, щоб мати повну віру в Бога, відвагу й посвячення самої себе для справ добра церкви та поширення Царства Божого.

Ще одну важну справу варта порушити: це — про добрі відносини серед молоді. Прикладом для християнської молоді може бути гарний зразок братерського співжиття Давида і Йонатана. Братня любов є в цьому світі найсильнішим муром перед гріхом.

Було би неможливо перейти мимо й не згадати про Данила та його трьох товаришів. Вони не дорожили цим світом, а вибрали дорогу найтяжчих мук і смерті, ніж поклонитися неправді і статися ідолопоклонниками; вони боялися статися ганьбою своєму народові. Віра їхня доконала великих діл. Бог не тільки їх спас від смерті, але через них приборкав поганського царя Навуходонозора та його прихильників.

Ми порушили кілька фактів з життя старозавітної молоді: про жертву, подвиг і віру її. Слід би ще згадати про силу мо-

рالی. У тім напрямку маємо зразкового молодця Йосипа, котрий, не вважаючи на те, що знаходився в розкошах і в добрі, не піддався спокусі та гріхові. І за те, що не сплямив свого молодечого життя і не піддався злу, мусів пізщо довший час просидіти у в'язниці. Його надія на Божу поміч не завела. І завдяки тому, що був чистий та чесний, прийшов до великої слави, не тільки над землею єгипетською, але його слава і мудрість рознеслася й на інші сусідні країни. Через своє чисте й моральне життя спас від голоду свою родину, себто батька і братів, що продали його до неволі.

Чисте молодече життя й віра та надія на Бога ніколи нікого не заведуть на манівці. Пильне та щире досліджування Слова Божого може багато допомогти сьгоднішній молоді в досягненні доброго та корисного життя.

Молодь за часів християнства.

У самім початку християнства, коли Христос почав засновувати свою живу непереможну Церкву, Він мав у Своїй малій громаді перших учнів — одного щирого юнака; а тим юнаком був апостол Йоан. Це апостол любови. Цей молодець Йоан мав дві Божі прикмети: любов і витривалість.

Розпочати свою подорож за Христом у молодечому віку і провести її аж до старости в праці для Господа — це вважаю за найбільше благословення в житті християнському. Та нема нічого гіршого й сумнішого, коли хтось розпочинає свою подорож за Христом у молодечому

житті, а потім її змінює. Це вже найгірше. Про це так сказав сам Господь: „Так будуть останні перші, а перші останні“ (Матв. 20:16). Ап. Петро, що сам через свій упадок був досвідчений, каже так: „Краще б їм було не пізнати дороги правди, як пізнавши, відвернутись від переданої їм святої заповіді“ (2 Пет. 2:21).

Щоб бути вірним Господеві й ніколи не змінити свого покликання, треба любити Господа і Його працю. Любов ніколи не знає зміни.

Слід би ще згадати про сина сестри Павлової, що може носити ім'я „Незаного Лицаря“. Цей хлопець відогравав не малу роллю в ділі Божому. Саме ім'я його є нам незнане, але вчинок його має велике значення і звертає нашу увагу на добрі діла, що можуть бути знані тільки Богові. Цей молодець не виконував жодної активної апостольської праці. Він тільки обсервував запеклих фарисеїв, а так само доглядав праці між вірними дітьми Господа. І саме, коли апостолові загрожувала неминуча смерть, він намагається всіма силами запобігти цьому лихові. Він шукає принагідного менту, прибігає до апостола Павла й повідомляє про ухвалу жидів, і тим самим рятує життя апостола й діло Боже. Коли б діяльний апостол Христової Євангелії був тоді забитий, чи ми сьогодні мали би так великі і глибокі пояснення Слова Божого? Павло є найбільшим літератом Нового За-

віту. Листи ап. Павла, як ми вже згадали, мають велике значення для християнства, а тим більше для молодих жовців церкви Християн-Баптістів. Цю діяльність свою ап. Павло завдячує тільки тому „Незаному Лицареві“, синові своєї сестри.

Скільки б то можна ще сказати про євангелиста Марка, про молодого проповідника Тимофія, а так само про інших молодих борців; і не тільки про юнаків, але і про молодих жінок, діточок і мучениць за віру Христову, що відомі з перших часів історії Церкви.

Що ж тоді сказати нам: чи сьогодні Бог не може робити тих самих діл через нас? Чи сила Духа Божого помаліла? Чи скарби Божих ласки — вичерпані? Чи нагорода Отця небесного не та сама? Чи не таке саме поле грішників, як тоді? Скільки б то Божого благословення сплинуло на сьогоднішню молодь, якби юнаки більше почали мріяти про Божі справи, а не про свої та про світські. Одначе, треба пам'ятати, що старше братство цього жде від теперішньої молоді. Коли ослабнуть сили старших братів, що розпочали й ведуть діло Боже, що тоді буде? Вони ждуть молодих борців, вони надіються, що до них колись прийдуть на зміну молоді брати, що попроведать далі розпочате діло Боже, може з подвійним запалом. Для того слід звернути коротку увагу на відповідне та практичне життя молоді. (Докінчення буде). *Г. Домашовець.*

Сила любови.

Зима. В лісі тихо. Дерево густо покрите шаром снігу, стоїть оніміле, вбране в білі шати. Кругом порожньо й тихо. Тільки часом перебіжить швидкий заєць, що аж тоне в пухкому снігові і кидає за собою довгі борозди слідів. Зрідка по дорозі

переїжджають господарські сани, запряжені в пару коней, що, біжучи, пихкотять парою з ніздів, і час від часу перейдуть люди... і знову тихо.

Аж ось десь взялося на дорозі трьох молодих юнаків. З червоними обличчями,

вони, різмахуючи руками, провадять якусь розмову, перебиваючи один одного, заточуючись в різні сторони — видно, що п'яні. У день великої радості, у день Різдва Христового панувалися!

Ах, та горілка! То є справа князя темряви, що такий скорий, аби потуманити людей, що відкинули правду Божу, а самі пішли по широкій дорозі, до страшної безодні; такі люди не кладуть своєї надії на Бога, і любови Божої не мають у своїх серцях, а переповнені гнівом і лукавством.

Про що вони розмовляють?

„Знаєте що, хлопці? Тут недалеко мешкає лісник — схизматик... Треба було б йому втнути штуку... Нічим не можна йому донекти; вже не раз я старався довести його до злоти та ще й разу мені це не вдалося, — каже високий юнзк: пригадайте щось хитрішого“...

„Може вікно вибити?“ обізвався один із них.

„Не варто: сьогодні виб'еш, а він завтра вправить нове. Придумайте щось хитріше“.

Через силу працюють затуманені голови. Направду, ці люде знаходяться під владою князя темряви, а він, той ворог злий, пхає їх до злих учинків.

• — Там є драбина. Приставимо її, вилізім на дах і зірвемо стріху. Нехай зимує той схизматик без даху!“

А ворог людський аж тішиться, що його так слухають ці люди.

Тихо крадькома підійшли вони до хати. Обійшли, поставили драбину до задньої стіни й посунулись один за одним на стріху.

Зашуміли снопки в руках молодиків. Сніп за снопом летить на землю з даху. Робота швидко йде наперед. Тільки сопуть і мовчки працюють.

Старий був брат Степан: вже шостий хрест двигав. Мешкає він у лісі —

яко лісник — зо старою своєю жінкою, славлячи свого Творця і Спаса, що покликав його до чудового світла. Хоч і довго жив він у темряві, зате тепер свідкує, де тільки можна, про правду Божу. І діти має брат Степан, та вони не мешкають з батьком, а виїхали до міста. Батьки моляться й за них, аби Бог задля Своєї ласки дав їм пізнати правду й покликав до Себе. Тихо і спокійно пливе життя брата Степана. Усі в околиці знають його. Хоч деякі і сміються зо старого, а інші кивають головами, — але такий то вже є цей світ: усім не можна догодити. Рідко коли буває, що хтось зробить якусь пакість старенькому: дерево зрубає, або щось таке. Та брат Степан не тягне їх зараз до влади, хоч і має до цього право, але спокійно в любові Христовій намагається витлумачити тому нещасній душі правду дорого. І часто бувало так, що по розмові з братом Степаном відходила людина зо сльїзми. Усе, що тільки робив, усе робив для слави Божої. Інші брати приїжджаючи, відвідували його. Щотижня старався він бути на зібранні дітей Божих у місті, хоч і далека це була дорога: 20 верст.

Брат Степан перед хвилиною вернувся з лісу. Сів коло столу, вийняв стару біблію і наложив окуляри. Середнім голосом читав святі слова, позираючи часами з-під окулярів на жінку, що хоч зайнята працею, але уважно його слухає.

„Нікому злом за зло не віддавайте. Дбайте про добре перед усіма людьми, Коли можна, скількі (це) від вас, з усіма людьми майте мир. Не відомщайте за себе, любі, давайте місце гніву (Божому), писано бо: Мені відомщення, Я віддам, говорить Господь. Оце ж, коли голодує ворог твій, нагодуй його; коли жаждує, напій його; це роблячи, вуголля вогняне згребеш на голову його. Не давайся по-

дужати злу, а подужуй зло добром. Римл. 12 : 17-21.

„Степане, — перервала його жінка, — чи чуєш?“

Перестав читати і прислухався : щось шелеснуло, мов хтось щось кинув на стріху, і воно на землю впало м'яко.

„Зараз побачу“ — сказав. Накинувши на себе пальто, вийшов із хати.

Що це є? Було завжди темно в сіннях, а тепер видно, хоч і двері замкнені. Не розуміючи причини, брат Степан глянув догори і, замість стріхи, побачив тільки ребра лат. Там, де було покрито соломою, тепер лише щось рухається. Брат Степан, пізнавши одного з них, високого юнака, зрозумів, що це є. І новолі вернувся до хати.

„Ну, Катрися — звернувся до жінки — постав на стіл, що маєш : бо в нас працюють дорогі робітники, треба їх вгостити — і, не відповідаючи нічого на її здивовання, знову вийшов із хати.

„Злазьте, дорогі мої. Тож ви так довго працювали на морозі. Зайдіть до хати, погрійтеся й підкріпіться тим, що Бог послав — сказав добродушний брат Степан до трьох юнаків, що якраз вже скінчили свою „роботу“.

Схвильовані такою повинкою, не знали, що робити.

„Чого ж маємо боятися його?“ сказав високий юнак — „хлопці, таж нас є трьох“.

Зійшли один за одним із даху і ввійшли до хати.

„Ну, дорогі гості, сідайте коло столу, поїжте й погрійтеся — сказав запрошуючи Степан.

Юнаки посідали мовчки, з непевністю озираючись на всі сторони, і побрали ложки в руки.

„Почекайте, дорогі, найперш подякуємо Творцеві за те, що Він послав

нам дари для підкріплення нашого тіла“.

Степан із жінкою приклонили коліна, і гаряча молитва поплила до ніг Творця.

„Милосердний Боже! Ти бачиш ті нещасні душі : вони так далеко стоять від Тебе. Прости їм, милосердний Спасе, бо вони заподіяли це, не відаючи правди. Не поклади їм цього за гріх, лише дай, аби вони пізнали Тебе і славили Тебе. Вони такі нещасні... Не затрать, дорогий Спасе, тих заблуканих дітей Твоїх“.

Високий юнак мовчки з ложкою в руках прислуховувався до молитви. Та раптом ложка випала з рук його, і він сам заллявся гіркими слізьми. Бог, що Його не може чоловік бачити, доторкнувся Своїм Святим Духом його серця. Молодий юнак встав від столу і, заливаючись слізьми, кинувся на шию брата Степана.

„Простіть мені, дядьку Степане! Простіть мені негідному. Я зле вчинив. Простіть мені!“

„Бог тобі хай простить, Петрусью! А я не маю на тебе злості“.

„Я покрию, напевно покрию знов хату. Хлопці, чого ви мовчите? — звернувся до двох юнаків, котрі з соромом поспускали голови, „просіть і ви прощення.

„Простіть і нам, дядьку“ — встали несміливо на ноги, благаючи.

„Бог хай вам простить, мої дорогі, Він напевно простить“ — лагідно відповів Степан.

Довго сидів із ними брат Степан і говорив їм про Спасителя та Його терпіння, про Його велику любов до грішників, читаючи їм відповідні місця із Біблії; а після просив їх, аби його частіш відвідували, і побажав їм усього кращого.

В два дні пізніш на хаті Степана був новий дах, покритий соломою. Покрив його Петрусь при допомозі двох своїх товаришів.

Часто відвідували вони брата Степана і проводили з ним довгі часи, слухаючи його гарні оповідання про Спасителя. Від того пам'ятного дня пішов Петрусь за Христом, котрий незабаром покликав і тих двох його товаришів.

„Коли мовами людськими говорю й янгольськими, любови ж не маю, то стався я, як мідь дзвеняча і бубен гудячий“.

„Коли маю пророцтво і знаю всі

таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, так що і гори переставляти, любови ж не маю, то я ніщо“.

„І коли роздам увесь маєток мій, і коли тіло моє передам, щоб його спалено, любови ж не маю, то ніякої користі мені (з того) — 1 Кор. 13:1-3.

Перекл. А. Ц.
(Волинь).

РОЗМОВА.

2. Скажи нам, приязню любий,
Куди мандруєш ти оце?
І чому у тебе таке дивне,
Щасливе й радісне лице?

1. Я йду від хати та до хати,
Бо вже настала та пора,
Що треба всіх людей навчати
Любови, правди та добра.

3. А, дайте спокій! Де та правда,
І де добро, і де любов?
У цьому світі тільки горе,
Ненависть, кривда, сльози й кров.

4. У цьому світі той лиш правий,
Хто має гроші та кулак,
Хто сам себе найбільше любить,
Хто душить всіх; хіба не так?

1. Ні, я не згоджуюся з вами;
Я правду іншу вам несу;
Вона дає всім землю й волю,
Дає життя нову красу.

2. А... розумію... то ви, значить,
Із тих людей... соціаліст?
Що в давні літа напхвали
До наших сіл з великих міст?

3. Що обіцяли й землю й волю,
І загарбали все — собі;

На людській кривді збагатились,
А нас мастили по губі?

1. О, я не з тих. Я вам бажаю
Братерства, волі, рівних прав;
Щоб рай на землю повернувся,
Щоб кожен жив, щоб кожен мав.

4. Тепер то я напевно знаю,
Хто він такий, цей аферист:
Коли він рай нам обіцяє,
То це напевно — комуніст!

2. Одного діда в нас спитали:
„Чи комуністи є у вас?
„Та є (дід каже) кому їсти,
„Нема кому робити в нас!

3. То ви надармо ноги б'єте,
Дарма псуєте цінний час:
Віддавна вже не може бути
Для комуністів місця в нас.

4. Ми вже довідалися добре,
Який готуєте ви рай:
Ви багатіючу Україну
Розграбували чисто вкрай.

2. Ту Україну, що Росію,
І всю Європу, і цілий світ
Пшеничним хлібом годувала —
Ви зруйнували в пару літ.

3. Ви там зробили штучно голод
І морете народ ви наш.
4. Ах, знаємо, який в нім світі
Зробили ви розгароїши!
2. Йі тому ми раємо вам щиро;
Не бійте ормо ваших ніг!
3. Нам селянробів¹⁾ тут не треба
Вже добре знаємо ми їх!
1. Ах, бідні люди! Як вас міцно
Піфелякав нечистий дух,
Що вже не може відрізнити
Брехні від правди людський слух!

Я вам відкрию, де причина
Зневір'я вашого лежить:
Ви правди у людей шукали,
Тому вона від вас біжить.

Ви і спасіння, й щастя, й волі
Чекали тільки від людей...
Ах, як нагадуєте вірно
Ви нерозумних тих дітей,

Що сподіваються підтримку
В дітей знайти в біді своїй,
Замість того, щоб свого тата
На поміч кликати скорій.

Отак і ви: замість до Бога
Удатися в журбах своїх,
Ви всі шукали порятунку
Біля звичайних людських ніг.

В своїй біді з благанням руки
Ви простягали до людей
І сподівалися спасіння
Від їхніх немічних ідей.

І люди вас весь час дурили
Йі дуритимуть, аж доки ви
До Бога всі не піднесете
Своїх очей та голови.

Я вам прийшов сказати про Його,
Про Його ласку, мир, любов;
Я вам прийшов сказати, що треба
Вам відродитися всім знов.

До Бога треба навернутись
І в Нім шукати вихід сам;
А Віи у цій землії подоли
Паневно порятує сам.

Сьогодні в нас Різдво Христове,
Сьогодні Він в цей світ прийшов,
Аби усякий бідолашний
Спасіння й поміч в Нім знайшов.

Тому покиньте світ лукавий,
А Віи вам землю й волю дасть;
Дасть вам братерство, рівність, щастя
І над усім гріховним — власть!

І панувати над землею
Ви всі будете вічно з Ним,
І від землії підете жити
З Христом в Новій Єрусалим.

Ходімте ж всі, і браття й сестри,
Ходім за Господом усі;
І рай відкриється над нами
В усій своїй святій красі!..

¹⁾ Комуністичну партію „Сельроб“ (селян і робітників) у Польщі українці називають „сель-нероб“.

Коли Ви любите й цінуєте „ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ“,

то негайно передплатить його на **1935 р.**

дев'ятий рік його існування.

Якщо Ви бажаєте йому розвою та успіху, то заплатіть залеглість за минулі роки.

Порадьте своїм знайомим і приятелям передплатити його негайно. — —

КУТОК ДЛЯ ДІТЕЙ.

Подарунок Ісусові Христу.

Розмова Віруючого з Хлопчиком.

В. Сядь но біля мене, приятелю, та скажи, як тебе кликати (хоч чи не байдуже твоє земне ім'я, аби воно було записане в книзі життя)?

Х. Мене зовуть Івасем. Ви хотіли оповісти мені казку?

В. Ні, я тільки хочу з тобою порозмовляти. Скажи мені, чому ти такий веселий?

Х. Бож нині Різдво, і я одержав багато подарунків.

В. А чи знаєш ти, що то є „Різдво“?

Х. А певно; я знаю, що це роковини народження Ісуса Христа.

В. Отже, коли святкують роковини народження Христового, то тобі дають подарунки?...

Х. А так! Хіба ви не знаєте?

В. А коли бувають роковини твого народження, то кому справляють подарунки?

Х. Таж мені, звичайно!

В. Тобі?! Отож, ти одержуєш подарунки і за народження Христа, і за твоє теж? Оце вигідно! Отож, Ісус тоді нічого не одержує?

Х. Я гадаю, що Бог Йому теж справляє подарунки, бож Він Йому Тато!

В. Як, там у небі?

Х. Атож!

В. Можливо, можливо... а ти щонебудь приготував для Христа?

Х. Е, ні! що б я міг Йому подарувати? Правда, що в мене є гарна дзига і книжка з образками, але що Ісус робив би з цими забавками в небі?

В. Звичайно, на небі це Йому непотрібно; але якби ти подарував ці речі якійсь бідній дитині, щоб догодити Христові, то це все рівно, якщо ти подарував би Йому самому. Але ти міг би подарувати Йому щось, що Він міг би сам використати, вжити...

Х. Що ж це таке? Ага, я знаю! треба віддати Йому мое серце. Нам це завжди повторюють у недільній школі.

В. А хіба ти Йому ще не віддав твого серця?

Х. Я не знаю... як же це можна зробити?

В. Скажи мені, чи любиш ти Ісуса?

Х. А так, дуже!...

В. Ну, так ось, це й називається віддати Йому своє серце; якщо ти любиш Його, то значить ти вже віддав йому серце своє. Ну, а коли ж кого любиш, то бажається йому довести це, чи не так? себто хочеться подарувати йому щось, або зробити йому щось приємне... Подивімся ж, що могло би бути приємне й корисне для Ісуса.

Х. Направду, кажу вам, що я не можу знайти. Ах, так! У мене є новенькі гроші; може це?...

В. Натурально, і це не згірш; можна було би віддати гроші для місії, і це було би приємне Богові, але було би краще, якби твій подарунок на все твоє життя залишився в розпорядженні Христа. Що сказав би ти, якщо я порадив би тобі віддати Йому... твою праву руку?

Х. Е, та ви жартуєте, правда? Аджеж, мені довелося би відтяти її, а це дуже боляче. Та й що за користь була би з відтятої руки?

В. Жодної, це правда; але я зовсім не хочу, аби ти її відтинав. Чи ти чув колинебудь про невільників?

Х. Так, я перечитав „Хату дядька Тома“¹⁾

В. Ну, так ось, ти значить знаєш, що господар робить із своїм невільником, що тільки йому забagnetься: він може його продати, або інсді — подарувати комусь... Твоя права рука, то є член твого тіла; і ти, яко господар, можеш її, яко невільника, подарувати, кому схочеш. Якщо ти подаруєш цю руку Ісусові, вона буде в Його службі, і, переконаю тебе, що це буде дуже корисний подарунок... Як? Ти ще й досі не розумієш? Алеж це так просто: наш Господь має на землі велике діло, для котрого Йому потрібне приладдя, що було би Його власністю, щоб Він міг ужити його, як, і де, і коли Він забажає. Ось, наприклад, проповідник, що проповідує нам щонеділі, він від-

¹⁾ книжка англ. письменниці Бічер-Стов, де описується тяжке життя америк. невільників негрів,

дав свого язика на службу Христові, а той книгоноша, що ходить із села до села, продаючи Біблію, він віддав свої плечі й ноги в розпорядження Ісуса...

Х. А з моєї руки яка була би Йому користь?

В. Це вже не твоя справа, а Його. О, є багато служб для руки... писати добрі книжки, перекладати Біблію на різні мови... доглядати хворих. Алеж, скільки тобі років?

Х. Вісім.

В. О, твоя ручка ще маленька, слабенька та невправна, вона ще не може чинити великих діл, але, якщо ти подаруєш її Ісусові, Він потурбується, аби вона росла та зміцнювалась. Він зробить її здібною для тієї справи, що Він вибере для неї.

Х. Так що я не зможу вживати її для себе?

В. Ні, вона вже буде не твоя, і без дозволу її нового Господаря ти вже не повинен її вживати для себе. Покажи мені цю руку... Ой, яка вона брудна!

Х. Я забув її вимити, після того, як бавився надворі.

В. Я бачу це. Знаєш, друже, якщо дарувати цю руку Ісусові, то вона повинна бути завжди зразково чиста... А чому твій братик плакав, коли я прийшов?

Х. Він узяв мою книжку й не хотів віддати її.

В. А ти... ти вдарив його кулаком? Ну, це зрозуміло. Але це вже не повинно ніколи статися, якщо вона належатиме Христові. О, тоді багато чого буде заборонено цим п'ятком пальців!... Коли я тебе покликав, що ти робив біля стіни?

Х. Я дивився, що приготували на вечерю.

В. Гм... а палець, що вліз до баньки з медом, а потім до твоїх вуст, чи він теж дивився?... О, цей маленький невільничок, як слухняно він виконував твої забаганки... Коли він служитиме Христові, дивись, щоб він більш не корився твоїм нечистим бажанням. Знаєш, що сказав якось Ісус жидам, що також уживали своїх рук на зле?

Х. Ні, не знаю.

В. Він сказав: „Коли ж рука твоя блазнить тебе, відігни її та й кинь від себе“...

Х. Ну, то я не бажаю віддати руки своєї Ісусові, ні, ні, нізачо не віддам!

В. Чому ж?

Х. Бо Він і мені накаже відтяти її.

В. Що ти? навпаки! Якщо вона буде Ісусова, Він збереже її від гріха та вживе тільки для добрих діл.

Х. Але як ми можемо довідатися, що Ісус хоче робити з моєю рукою, а чого він не дозволяє робити.

В. Це Він сам щодня казатиме тобі: уранці, як устанеш, ти скажеш Йому: „Господи, покажи мені, що Твоя рука повинна зробити сьогодні для Твоєї служби“? Він відповість тобі або через Слово Боже, або підкладе під цю руку якусь діло. Чи маєш ти Біблію?

Х. Так, я одержав її щойно.

В. Добре; уявімо, що Господь відповість тобі так: згідно з Його бажанням твоя рука витягнеться до Біблії, ніби рука чує наказ Господа: „Візьми Біблію, руко, аби Івась міг перечитати декілька віршиків перед сніданком“. Потім ти підеш до школи, і твоя рука під впливом Ісуса буде старанно вчитися, буде писати, замість того, щоб бавитися. А якщо нема школи, їй забажається принести дров до кухні, аби допомогти мамі; або — тримати моток пряжі для мамі; або — допомогти меншому братикові одягтися чи вмитися... о, знайдеться для неї праці, аби тільки вона була слухняна Йому. Ти сам здивуєшся, як багато ця маленька ручка зможе зробити за один день.

Х. Я хочу поважно це обміркувати і, здається мені, що я відважуся зробити Ісусові цей подарунок.

В. Гаразд, мій любий хлопчику, не треба ніколи важких рішень робити квапливо. Поміслися й обміркуй; тим більше, що ти повинен знати, що як ти віддаєш свою руку в подарунок Ісусові, ти вже не смієш узяти її собі назад, так як ти робиш це з забавками, що даєш їх сестрам. Ні, рука твоя потрібна Господеві назавжди, аж до твоєї смерти. А коли ти забажаєш її використати для чогось, треба буде завжди подумати: чи подобається Ісусові, аби Його рука робила це? Якщо ти призвичаїш себе до такої дисципліни від ранніх літ, то рука твоя буде спасена від гріха на все твоє життя. О, як Ісус любитиме цю ручку, коли вона буде Його. Якщо вона буде Йому вірна в малих ділах, Він у майбутньому використає її на великі та святі діла!...

Опрацювала для „Післ. Пр.“

Олена Єрмолинська

(Закарпаття, Чехословаччина),

Місійні вісті з Гуцульщини.

(Галичина).

Дня 7:XI ц. р. при Божій допомозі я разом із братом Г. Воеводою та трьома сестрами удався фурую за 50 кілометрів до Тарновиці Лісної, щоб тамошній групі віруючих уділити Господню Вечерю, та потішити їх Словом Божим. Прибувши туди пізно ввечері, ми зробили віруючим ветику несподіванку.

На другий день вранці почали сходитися на Богослуження віруючі та симпатки Слова Божого. По відбутті біблійного викладу, розпочалося наше Богослуження, яке розпочав бр. Г. Воевода промовою та спільною молитвою. Потім було виголошено проповідь на тему: „Ісус в осамітненні“ — Мат. 27:46, після чого відбулася Господня Вечеря.

Духовний настрої був дуже піднесений, так, що віруючі й не хотіли розходитися.

Ганусівські сестри зайнялися вивченням нових пісень разом із віруючими з Тарновиці.

У суботу дня 10-го листопада я удався поїздом до Делятина, звідки ще 12 кілометрів йшов пішки в гори до Білих Ослав. Там мене всі віруючі радісно вітали. Цього ж вечора відбулося членське зібрання, на котрім обмірковано справу організації окремого Збору Християн Бapтистів в Ославах. На другий день вранці о год. 8-мій віруючі вже були зібрані усі разом в досить великій кількості. Прийшло досить багато симпатиків, які бажали бачити Господню Вечерю. Також прибуло до Ослав трьох братів із Тарновиці. Богослуження розпочав бр. Білейчук із Тарновиці, вказуючи присутнім на велику любов Божу, яка з'єднала в одну родину усіх люблячих Господа.

Зібрання продовжилось аж до год. 12.

По Господній Вечері брат і сестри Гуменики почастували всіх членів обідом, та просто від обіду усі зібрані разом пішли на похорон маленької дитинки одних наближених. О год. 1-й в полудне відбулося похоронне зібрання і потім усі при співах та гарній погоді пішли з похорonom на кладовище. По дорозі число учасників все побільшувалося; усі досить гарно заховувались.

По похороні відбулося загальне Богослуження для всіх, а ввечері було переведено організацію збору в Ославах, яко самостійної одиниці. До братерської ради збору було вибрано 5 братів з О. Гарасимовим, яко проводячим збору.

Тепер в Ославах є вже помітний рух, і досить багато людей приходить на наші Богослуження. Тому на прохання збору було переведено від 12-18 XI. евангелізацію, Вечорами зходилося досить багато слухачів.

На Гуцульщині люди терплять подвійний голод: голод Слова Божого та голод зоденого хліба. Тепер є осінь, а многи наші віруючі вже не мають хліба; а що зима скаже?

В Ославах тепер панують часті з нез'ясованих причин пожежі. Від вересня до листопада згоріло там 22 мешкальні будинки. Люди вже так призвичаїлися до вогнів, що пожежа не робить на них ніякого вражіння.

До гашення пожежі ніхто не виходить. Одні тільки злодії бігають на „рятунок“, щоб розграбувати все вихоплене з огню.

Остання пожежа відбулась 15.XI. в Михайля Костюка підчас гучного весілля його доньки Євдокії. Костюк, бажуючи „поставитися“, скликав собі на весілля „ліпших гостей-панів“, між котрими були надлісний з державних лісів, священник, комендант місцевого постерунку враз із постерунковими та інші. О півночі, коли гості були вже добре на підпитку, повстала велика пожежа, що одночасно обхопила аж 3 мешкальні будинки. Зчинилася велика паніка, під час котрої 70-літня мати Костюка, Марія, зо страху дістала атаку серця і тут біля пожежі закінчила життя.

Так то гучне весілля замінилось у сумний похорон, над чим многи досить призадумались.

М. Лютий.

Буковина (Румунія).

На 9. IX. ц. р. мало відбутися хрищення в селі Давидів, пов. Сторожинець (Буковина). Та надбігли жандарми, шеф і сержант посту жанд. в Будинцях, до дому молитви. Перервали ранне молитовне Богослуження. Це було 8/9 в суботу. Усіх забрали до громадського уряду

8 кілом.). З прокльонами списували всіх на, і грозили карою тим, хто ще не має ступлення (якого не дають) з православної ркви і хто ще нехрищений. Кожний хай собі віє в хаті. Крім цього проводячий має мати іменний дозвіл (авторизація) на кожне зібрання від старости й жандармерії. Потім місцевих випустили додому, а всіх сторонніх і проповідника цієї округи по національності румуна, мене, що провадив молитвене зібрання без такої авторизації, та двох проводячих з цього місцевого зібрання попровадили „шувасем“ на

народу, який порубає нас на куски й кине у воду, і „так будете охрищені“. А нам проповідуючим казав, що буде нам пхати червоне залізо в тіло. Виписали мені, бр. проп. Годоробі, румунові, і двом проводячим кримінальні папери і відвели нас до прокуратурії, а решту під ескортою від постерунку до постерунку додому. Прокуратор нам заявив, що не може нам допомогти. Другим разом, як ми не пристосуємось до їхніх вимог, то він нас покарає, а на цей раз нам дарує. І відпустив нас.

Збір Вільки Маз. під час урочистих зібрань молоді ц. р.

постерунок до Будинець (12 кл.). На другий день, у неділю знов повели до Сторожинець (10-кл.) до жандармерії, де майор спигав нас: „Чого ви пропаганду провадите проти моєї релігії?“ А потім почав нас зневажати, лягати клясти такими словами, яких ми в житті від найпростішого селянина не чули й не бачили. На дозвіл міністерства не зважав і заявив, що він — бог, а тому нам треба мати від нього дозвіл і від старости. Того самого дня виславна с назад до Будинець на пост., де ще припровадили братів і приятелів із зібрання, що прийшли в суботу ввечері і в неділю. Між ними був і бр. Д. Марійчук із Стечеви (Галичина), але цього брата сховали. Так доштургували і зневажали нас аж до вітвірка; потім повели до жандармерії до Сторожинець, де майор по прокльонах і лайці нам заявив, що як прийдем ще раз, то віддасть нас під суд

Я немичний, і мейя хороба шлункова ще гірше докучає, а нічим лікуватись, бо в родині інші пекучі потреби. Моліться за мене й діло Боже у нас.
В. К.

Рава Руська. Брат В. Черетятко перебуває в шпиталі в Лодзі, де при допомозі Божій переніс тяжку операцію шлунка. Просимо всіх дітей Божих у всьомо світі благати Господа, аби Він підтримав брата надалі.

Поспішіть виписати

Календарики Всесвітньої Бібл. Спілки

на 1935 р. — в українській мові
з розкладом щоденних бібл. читань.

100 штук — 5 злот. Один — 5 сотиків.

Адреса: Релігійне Видавництво паст. Б. ГЕТЦЕ
Warszawa, Polna 64 m. 7.

Детройт (Америка).

Від 1 до 4 вересня в нас відбувалася конференція українських і російських баптистів Окружного Об'єднання. На цю конференцію прибули запрошені браги: презес Російсько-Українського Союзу П. И. Давидюк і скарбник того ж Союзу П. Бартків. З околичних міст та ферм по-з'їздилися браги та сестри; з них декотрі зробили по сто миль, але хвалити Бога за Його добрість, вони не йшли, а їхали, та ще й автами. Вже першого дня було помітно, що не надармо ми всі їхали на конференцію, бо Господь виливав Свою особливу благодать на нас усіх через Своїх слуг проповідників. Усі так піднесли на духові, що не тільки три дні, але на 30 днів, ба й навки, хотіли би бути разом Чудові таємниці Св. писання Господь нам відкрив через брата Давидюка. Браг Бартків також своїми проповідями а особливо співами разом з своєю дружиною так привабили нас, що ніколи їх не забудемо. Під час того співу один слухач, що сидів поруч мене, сказав мені: „я й не думав, що між українцями є такі співаки, та й ще, щоб так серце зворушували“. Ми українці особливо дякуємо Богові, що він використовує брата Барткова для праці між нашим народом. Так нам не хотілось розлучатися з бр. Бартковим та його родиною, що ми на двох автах, повних людей, відпровадили їх за 70 миль за Детройт і там з плачем з ним розлучилися. Дякуємо сердешно брата, його дружину та донечок за їхню гарячу любов до нас. На протязі цих трьох днів місцева церква тричі на день годувала всіх гостей і давала їм ночліг.

Конференція вибрала старий президіум, себто в такому складі: презес І. Шакотко, секретар Т. Юзва, скарбник Фелицький, члени комітету П. Трус і М. Лук'янчук.

3 проминувшого літа.

Пора літня проминає — скоро зустрінемо білопушисту холодну зиму. Враз з промінючим літом кінчається радісна духовна літня праця на ниві Божій, а саме: з'їзди, хрищення, вінчання і т. п. У нашому місійному журналі

„П. П.“, читаємо весь час про те, як Господь щедро благословляє голошення Слова Божого в нашій Галичині і по цілому світі. Добре є було нічого не говорити про те, що робиться на ниві Божій, але думаю, що кожен читач цього журналу в першу чергу, як одержить журналу, має нахил читати про ширення діла Божого і то, головним чином, у знайомих йому околицях. Минулого року я нічого не згадував про літню працю, хоч до цього мав гарну нагоду, бо кілька разів проїхав нашу Галичину в місійних подорожах майже вздовж і впоперек.

З цього літа хотів би дещо бодай коротесенько подати й поділитися з усіма тими, що моляться та прагнуть, аби Царство Боже ширилося між нашим народом якнайбільше. По мимо уємних і сумних сторін, що далися болючо відчужу у зборовій праці нашого району через шкідливих і але успосіблених братів (1 Тим 4:10 і до 14), Господь не лишив нас без Своєї благословення.

Зараз по з'їзді нашого об'єднання, що відбувся в Раві Руській, вертаючи додому, я вступив до збору Кулява, де відбулося вінчання дня 27/5 ц. р. бр. П. Петлюхи з сестр. А. Іванух. Цей день був радісний і благословенний. Многі люди із самого села Куляви, як рівно ж і з поблизьких сіл, що цікавилися побачити баптистське весілля, мали нагоду слухати Слово Боже.

Друга з ряду урочистість, а саме — св. хрищення, відбулося дня 24/6 ц. р. в селі Влохи пов. Броди. День був гарний і погідний. Зібрання відбулися чудово, як над річкою, так само і в дсі братів Батеньчуків. В цім дні було прийнято 11 членів до Церкви Божої Ясенева та околиць.

Дня 15/7 ц. р. відбулась урочистість вінчання в Батятичах. (прис. Грушка) району Кам'янки Стр., де повінчалися бр. М. Римар із сестр. М. Сушко. На цей день плянувалося зібрання відбути під відкритим небом задля прибуття більшого числа слухачів Слова Божого. Однак, день був похмурий і дощовий; все ж гостей було багато, і вони наповнили доволі простору хату, сіни, і ще багацько слухачів залишилось за вікнами.

Дня 29/7 ц. р. знов у районі Кам'янецькому відбулась урочистість св. хрищення в селі Тадані. Там протікає дуже гарна ріка Буг. У цьому дні було прийнято 14 душ, а саме: з Батятич 7, з Дернова 5, з Таданія 2. На це зі-

ання був запрошений зо Львова бр. Л. Жабко-заєтапович для спільної радості та служення мезовом Божим.

Дня 9,9 ц. р. відбулося друге з ряду св. крещення в Ясеневі п.в. Броди, де було прийнято 6 душ. Цей день нашої урочистості пригадував нам навернення Лідії (Діян. 16:13-15). У цей день було прийнято 6 сестер, що по зібранні над річкою та після св. хрещення запросили нас в дім, де ми дали славили Господа. По скінченій урочистості ці сестри прийняли нас і частували смачним обідом. Усі гості були вельми вдячні ясенівським сестрам за їх щирість і старання.

Літо як розпочалось, так і закінчилось вінчанням. Дня 21'10 ц. р. відбулося в селі Боратин (пов. Броди) вінчання бр. М. Батеньчука з сестр. А. Околита. І в цьому зібранні Господь нас благословив; многі мали нагоду слухати Слово Боже, заливаючись слізьми.

У Бродському пов. діло Боже чудово поширюється, а це все завдяки помочі Божій бр. Г. Костишинові, що довший час молився за своє село та околиці. Господь вислухав його молитви і покликав вірних дітей Божих, у цих околицях вже сьогодні числяться 37 членів. Дня 22,10 ц. р. був організований збір. Бр. М. Короля з Ясенена вибрано провідачим цього збору. Хай Господь благословить діло Евангелії в нашому краю. *Г. Домитшовець.*

З моєї подорожі.

1930 року я їхав з України до Аргентини. У подорожі мені трапились дуже добрі товариші-віруючі, баптисти. Вони все мені читали Слово Боже, бо бажали, щоб я прийшов до Христа. Ми приїхали до Голляндії, де всіли на пароплав. На цьому пароплаві був католицький священник, котрому сказали, що на пароплаві є двох євангелістів. Вони самі одного дня виїшли наверх і почали співати, а потім читали Святе Письмо. Я дуже прислухувався, бо щемало знав про Христа. Незабаром приходив священник і каже: „Що ти, сину, читаєш”? Євангеліст відповідає: „Святу книгу євангелію”. Священник: „Де ти її взяв”? Віруючий: „Купив, щоб читати і спасти душу свою. А може й ви хочете спасти душу вашу, то й ви повинні йти за цією святою книгою”. Священник каже: „Як хочеш, то продай мені її, а я одеру й кину

до моря, бо ця книга впроваджує людей у блуд”. Євангеліст відповідає: „Коли ви відкидаєте святу книгу, то ви відкидаєте і Христа”. Священникові затряслись ноги, лице почервоніло; він утік і вже більше не приходив. Від того часу я пізнав, що такі священники є фальшиві. Я став молитись і читати євангелію й пізнав Ісуса Христа, що прийняв муки і смерть за мене.

Ф. Гоїско (Арсентіна).

Вражіння з подорожі.

Дня 24 червня ц. р. ми отримали запрошення від наших братів з Буковини, із Кисілева й Бурінців, з проханням відвідати їх і прийняти участь у відкритті молитовного дому в Кисілеві. Із нашого збору в Підвисокій, пов. Снятин багатьох нас не змогли туди піти, бо не могли отримати церенусток через кордон до Румунії; отримав перепустку тільки я один.

23-го в суботу я перейшов через кордон до братів наших віруючих і пройшов біля 40 кілометрів понад пасом граничним. Ідучи дорогою, стрінув інших братів, котрі подорожували ще з дальшої сторони від мене, з села Черногузів. Прийшли того дня до села Ставчан. Уже було над вечір. У Ставчанах нас брати радо прийняли. Увечері влаштували зібрання, котре провадив брат В. Кравчук із Черногузів. По зібранні прийнято нас у домі Савчуків, де нас нагодували й де ми заночували.

На другий день, себто в неділю вранці, ми фурами відїхали до Кисілева, де також зїхались брати й сестри аж з п'ятнадцятьох місцевостей, окрім тих, що з-за кордону. О дев'ятій годині вранці розпочалось зібрання. Проводив молитвою бр. І. Хашевий, а зібранням керував бр. проп. Василь Андрусак із Чернівців. Були хори з Басарабії й з Вікна, котрі чудово славили Господа співом. Хор з Ржавчинців співав по-російському. По ранішнім Богослуженні відбулась вечеря любови.

По післяполуденні зібранні присутні гості брати й сестри з Румунії передавали привітання й бажали всім благословення від Господа нашого Ісуса Христа. Просили, щоб ми не забували їх у молитвах наших. Мелімся за дітей Божих у Буковині під Румунією.

Іван Романюк.

Купуйте

Християнський Співаник

для українського народу
з нотами — 218 пісень, в тому числі багато нових пісень і мелодій.

Ціна одного примірника — 5 зл.,
при замовленні не менше 10
примірників — 15% знижки;
- - - за кордон 1 доляр - - -

Виписувати з Tow. Wyd. „Kompas“,
Łódź, ulica Gdańska 130. В З'єдн. Дер-
жав. Америки W. Eschuk, 162, Second
Ave, New-York City. Можна виписувати
й з редакції „Післанця Правди“.

ДУХОВНА ЛІТЕРАТУРА

Біблія українська велика	5 зл.
Біблія українська мала	3 „ 50 гр.
Новий завіт український	1 „ — „
Псалми Давида українські	— „ 20 „
Біблія польська середн. форм.	3 „ — „
Новий зав. польський	— „ 80 „
Вірші на стіну в укр. мові (Мат. 11 : 28, Йоан. 1 : 29. Дян. 16 : 31. Відк. 2 : 10; Ісус Нав. 24:15, Дан. 6:16) по	30 гр.
Вірш в польськ. мові Dzieje Ar. 16:31.	30 „
Відступники (оповідання)	2 зл. 50 „
Серцелюдини (з малюнками)	— „ 50 „
Короткий біблійний покажчик	— „ 50 „
Христ. співаник з нотами	5 „ — „
„Рідне Писання“	1 „ — „
Біблія українська кишенькова в м'якій шку- ряній опр. (власня праця книг.)	6 зл. 50 „

Адміністратор В. Перетятко.

Начальний редактор Л. Жабко-Потапович.

Всяке листування, що торкається „Післанця Правди“, як рівнож і передплату просимо надси-
лати на слідуочу адресу: W. Peretiatko ul. Wyspiańskiego 3. Rawa Ruska.

Red. odpowiedz. M. Hływa, Rawa Ruska.

Конто Р. К. О. 62,709.

Видає комітет.

З Народньої друкарні в Раві Руській.

Трактати:

„Початок неба й землі“ безкошт.

„Що діяти з гріхами“ безкошт.

До замовлень проситься додавати
кошта пересилки. Замовлення набір не по-
лагоджується.

Всі замовлення просимо спрямову-
вати на адресу: M. Hływa, Rawa Ruska
ul. Słowackiego 95.

Вийшло з друку і про-
дається оповідання
Д-ра М. Л. РОСВАЛИ

Умираючий барабанщик

Правдива пригода з ча-
сів громадянської війни
у Америці. Зворушуюча
історія навернення лі-
каря-жида і його родини
до Христа. — 20 стор.

Ціна: 20 примірників — 1 злотий, Один примір-
ник у деталічній продажі — 5 сотників. При за-
мовленні просимо додавати гроші на пересилку.

Адміністрація „П. П.“

Поправка.

У „Розмові“ на стор. 236 цього числа у дру-
гому віршові в останньому рядочку треба чи-
тати: *ЛЮБОВИ, правди та добра*. А на стор.
237 у другому рядочку другого вірша треба чи-
тати: *Не БІЙТЕ дармо ваших ніг*.